NELSON DEMILLE

Autorul romanului FIICA GENERALULUI

PLUM ISLAND

biblioteca rao

Nelson DeMille

PLUM ISLAND

Editura RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124. Bucureşti, ROMÂNIA

NELSON DEMILLE
Plum Island
© 1997 by Nelson DeMille
All rights reserved

Ediţia 1

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUŢIA

© RAO International Publishing Company, 2000
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

2000

ISBN 973-576-355-9

Lui Larry Kirshbaum,
prieten, editor și partener de jocuri de noroc

Mulțumiri

Sînt recunoscător următoarelor persoane pentru faptul că mi-au împărtășit din cunoștințele lor deosebite. Orice eroare sau omisiune din povestire îmi aparține mie și numai mie. De asemenea, mi-am permis puține licențe literare ici și colo, dar, în cea mai mare parte, am încercat să rămîn fidel informațiilor și sfaturilor primite de la acești bărbați și aceste femei.

În primul rînd, mulțumiri locotenentului John Kennedy, detectiv, de la Departamentul de Poliție al comitatului Nassau, care are aceeași contribuție ca și mine la realizarea acestui roman. John Kennedy este un ofițer de poliție pasionat, un avocat cinstit, un marinar priceput, un soț bun pentru Carol, un bun prieten al familiei DeMille și un critic literar viguros. Multe, multe mulțumiri pentru timpul tău și priceperea ta.

Aș vrea să mulțumesc din nou lui Dan Harer de la Research for Writers, NYC, pentru munca sa atentă și grijulie.

De asemenea, aș vrea să le mulțumesc lui Bob și Lindei Scalia din Southold pentru ajutorul lor în domeniul cunoștințelor și obiceiurilor locale.

Mulțumirile mele lui Martin Bowe și Laurei Flanagan de la Biblioteca Publică Garden City, pentru ajutorul lor deosebit în materie de cercetări.

Multe mulțumiri lui Howard Polskin de la CNN și lui Janet Alshouse, Cindi Younker și Mike DelGiudice de la News 12 Long Islands, pentru că mi-au pus la dispoziție informațiile lor video despre Plum Island.

Din nou mulțumiri lui Bob Whiting de la Banfi Vintners, pentru că mi-a împărtășit cunoștințele și pasiunea sa pentru vin.

Multe mulțumiri doctorului Alfonso Torres, directorul Centrului pentru Boli ale Animalelor, din Plum Island, pentru timpul și răbdarea sa, și admirația mea pentru el și personalul său, pentru munca importantă și altruistă pe care o depun.

Mulțumiri și recunoștință asistentei mele Dianne Francis pentru sutele de ore de muncă susținută și obositoare.

Penultimele mele mulțumiri agentului și prietenului meu Nick Ellison, și colaboratoarelor sale Christina Harcar și Faye Bender.

Ultimele, dar categoric nu cel mai puțin importante, mulțumiri din nou lui Ginny DeMille ñ aceasta este a șaptea ei carte și ea continuă să editeze cu dragoste și entuziasm.

Nota autorului

În ceea ce privește Centrul pentru Boli ale Animalelor, de pe Plum Island, al Ministerului Agriculturii al Statelor Unite, mi-am permis puține licențe literare referitoare la insulă și la munca efectuată acolo.

Trei pot păstra un secret, doar dacă doi dintre ei sînt morți.

BENJAMIN FRANKLIN,
Poor Richard's Almanac (1735)

1

Prin binoclu vedeam un frumos vas de croazieră lung de vreo doisprezece metri, ancorat la cîteva sute de metri de țărm. La bord se aflau două perechi în jur de treizeci de ani, care se distrau grozav: se scăldau, dădeau pe gît băuturi și altele asemenea. Femeile aveau fundulețe mici și nu purtau sutien; unul din bărbați, cel care stătea la prova, și-a scos șortul, a stat pe loc o clipă în pielea goală, apoi a sărit în apa golfului și a început să înoate în jurul iahtului. Ce țară minunată! Mi-am pus binoclul deoparte și am destupat o sticlă de Budweiser.

Era vară tîrzie, dar nu sfîrșit de august, ci septembrie, înaintea echinocțiului de toamnă. Week-end-ul de Ziua Muncii trecuse și se apropia vara indiană – ce-o mai fi însemnînd și asta.

Eu – adică John Corey, de profesie polițist în convalescență – ședeam pe veranda din spatele casei unchiului meu, tolănit într-un fotoliu de nuiele, cu mintea asaltată de tot felul de gînduri fără importanță. La un moment dat, mi-a trecut prin cap că, atunci cînd nu faci nimic, nu-ți dai seama cînd ajungi un om terminat.

Veranda era de modă veche și înconjura trei laturi ale unui bătrîn conac victorian din anii 1890, tot numai șindrilă și ornamente, cu turnuri și frontoane pe toată lungimea lui de nouă metri. Din locul în care ședeam, aveam perspectivă către sud, dincolo de pajiștea înverzită care cobora în pantă pînă la Marele Golf Peconic. La acel ceas de asfințit soarele se lăsase mult spre linia orizontului, unde ar fi trebuit să ajungă la ora 6:45 seara. Locuiam la oraș, dar începeam să mă adaptez la viața provincială și, în urmă cu cîteva săptămîni, descoperisem Marea Pasiune.

Purtam un tricou alb, simplu și blugi scurtați, care îmi veniseră bine înainte să mă îngraș. Îmi sprijineam picioarele goale de balustradă, și, printre degetele mari de la picioare, vedeam tocmai iahtul pomenit mai sus.

Cam pe la această oră a zilei începeau să se audă greierii, lăcustele și Dumnezeu mai știe ce, dar eu nu mă dădeam în vînt după zgomotele din natură, așa că aveam pe masă, lîngă mine, un casetofon portabil din care răsuna melodia „The Big Chill"; țineam sticla de Budweiser în mîna stîngă, binoclul în poală, iar pe podea, lîngă mîna dreaptă, era revolverul meu personal, un Smith & Wesson, calibrul 38, cu țeava de cinci centimetri, numai bun să-mi încapă în portofel. Glumesc, desigur.

La un moment dat, în cele două secunde de tăcere dintre „When a Man Loves a Woman" și „Dancing in the Street", am auzit sau am simțit, după scîrțîitul scîndurilor, că cineva ocolea veranda. Cum locuiam singur și nu așteptam pe nimeni, am apucat revolverul în mîna dreaptă și l-am pus în poală. Ca să nu mă credeți paranoic, trebuie să vă spun că eram în convalescență, nu după oreion, ci după trei răni de glonț: două de 9 mm și una de Magnum, calibrul 44 – nu că dimensiunea găurilor ar fi avut vreo importanță. Ca și în cazul proprietăților mobiliare, ceea ce contează în cazul rănilor de glonț e locul, locul, locul. Fără îndoială, găurile respective se găseau în locul cel mai potrivit, din moment ce eram convalescent și nu putrezeam în pămînt.

Am privit spre dreapta, unde veranda cotea spre latura vestică a casei. De după colț a apărut un bărbat care s-a oprit la vreo patru-cinci metri de mine, cercetînd umbrele lungi, aruncate de soarele pe cale să apună. La rîndul lui, el arunca o umbră lungă, pînă dincolo de mine, așa că părea că nu mă văzuse. Dar cum soarele se găsea în spatele lui, îmi era greu să-i văd chipul sau să-i ghicesc intențiile.

– Îți pot fi de folos cu ceva? am întrebat.

El și-a întors capul către mine.

– Oh... noroc, John. Nu te observasem.

– la loc, șefule.

Mi-am vîrît revolverul la brîu, pe sub tricou, apoi am dat mai încet volumul la „Dancing in the Street".

Sylvester Maxwell, zis și Max, care reprezenta legea prin părțile acelea, s-a apropiat cu pași mari și și-a săltat fundul pe balustradă,

cu fața către mine. Purta un pulover albastru, cămașă albă încheiată la toți nasturii, pantaloni cafenii de bumbac și sandale pescărești, încălțate pe piciorul gol. Nu-mi dădeam seama dacă era sau nu în timpul serviciului.

– În frapieră am băuturi nealcoolice, am spus.

– Mulțumesc.

A întins mîna și a pescuit o sticlă de Budweiser din recipientul cu gheață. Lui Max îi plăcea să denumească berea băutură nealcoolică.

Un timp a sorbit din bere, contemplînd un punct din spațiu, la vreo jumătate de metru de vîrful nasului. Mi-am îndreptat din nou atenția spre golf, ascultînd „Too Many Fish in the Sea" –The Marvelettes. Era luni și cei veniți să-și petreacă week-end-ul acolo plecaseră, har Domnului; după cum am mai spus, era după Ziua Muncii, dată la care expirau cele mai multe contracte de închiriere pe timpul verii, astfel încît te puteai bucura din nou de solitudine. Max era un flăcău de prin partea locului și obișnuia să nu treacă direct la subiect; prin urmare, nu-ți rămînea decît să aștepți. Într-un tîrziu m-a întrebat:

– Casa e proprietatea ta?

– A unchiului. Dar el vrea să mi-o vîndă mie.

– Să nu cumperi nimic. Dacă zboară, dacă plutește, dacă se regulează, închiriaz-o! Aceasta e filosofia mea.

– Mulțumesc.

– Ai de gînd să mai rămîi pe-aici?

– Pînă cînd n-o să-mi mai șuiere vîntul prin găurile din piept.

A zîmbit, apoi a căzut din nou pe gînduri. Max era un bărbat solid, cam de vîrsta mea, adică de vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul blond și ondulat, pielea roșcovană și ochi albaștri. Se părea că femeile îl găseau atrăgător, un mare avantaj pentru șeful poliției, care era celibatar și heterosexual.

– Cum te mai simți? m-a întrebat el.

– Destul de bine.

– Ai chef de un exercițiu mental?

Nu i-am răspuns. Îl cunoșteam pe Max de vreo zece ani, dar, cum nu locuiam acolo, îl întîlneam doar din cînd în cînd. Ar fi momentul să vă spun că eram detectiv la secția de criminalistică a poliției din New York și că, pînă să fiu împușcat, lucrasem în

partea de nord a Manhattan-ului. Întîmplarea se petrecuse pe doisprezece aprilie. De vreo douăzeci de ani la New York nu mai fusese împușcat nici un polițist, așa că rănirea mea stîrnise mare vîlvă. Biroul de informare publică al departamentului de poliție din New York bătuse monedă pe chestia asta, fiindcă aici era vorba de publicitate și, cum eu eram atît de prezentabil, de arătos, și așa mai departe, insistaseră mult asupra cazului meu, cu colaborarea presei, aducînd cazul în atenția publicului în repetate rînduri. Așadar, petrecusem o lună în spitalul Presbyterian din Columbia, apoi cîteva luni în apartamentul meu din Manhattan, după care unchiul Harry venise cu ideea că reședința lui de vară ar fi fost locul cel mai potrivit pentru un erou. De ce nu? Sosisem aici la sfîrșitul lunii mai, imediat după Memorial Day.

– Presupun că-i cunoșteai pe Tom și Judy Gordon, a spus Max.

M-am uitat la el. Privirile ni s-au întîlnit. Am înțeles.

– Amîndoi? am întrebat.

El a încuviințat din cap.

– Amîndoi. După o clipă de tăcere plină de respect, a adăugat: Aș vrea să arunci o privire asupra locului crimei.

– De ce?

– De ce nu? Ca să-mi faci mie plăcere. Înainte ca vestea să ajungă la urechile tuturor. Duc lipsă de criminaliști specialiști.

De fapt, departamentul de poliție din orașul Southold nu avea detectivi specializați în omucideri, ceea ce, de regulă, nu reprezenta o problemă, fiindcă prin acele locuri puține persoane erau victimele unor crime. Cînd totuși apărea cîte un caz, poliția comitatului Suffolk trimitea o echipă care prelua investigațiile și atunci Max se dădea deoparte. Situație care nu-i convenea deloc.

Cîteva detalii: ne aflăm în porțiunea North Fork a insulei Long Island, statul New York, în orășelul Southold, întemeiat – după cum specifică placa amplasată pe șosea – prin anul 1640, de către persoane venite din New Haven, Connecticut, și care, din cîte se știe, fugiseră de prigoana regelui. Extremitatea sudică a insulei Long Island, aflată de cealaltă parte a Golfului Peconic, este ultraelegantul Hamptons: cu scriitori, artiști, actori, personalități din domeniul editorial și alții asemenea. În extremitatea nordică, populația este alcătuită din agricultori, pescari, și așa mai departe. Printre toți aceștia este posibil să trăiască un ucigaș.

Oricum, casa unchiului Harry se găsește în cătunul Mattituck, la vreo sută cincizeci de kilometri de West 102nd Street, unde doi indivizi cu figuri latino-americane vîrîseră vreo paisprezece-cincisprezece gloanțe în subsemnatul, reușind să nimerească de două ori o țintă mobilă, de la o depărtare de șase-nouă metri. Spectacol deloc impresionant, însă eu nici nu critic, nici nu mă plîng.

În orice caz, Southold cuprinde cca mai mare parte a zonei North Fork, fiind alcătuit din opt cătune și un sat cu numele de Greenport. În toată zona există o singură secție de poliție, compusă din vreo patruzeci de polițiști angajați prin depunere de jurămînt, al căror șef este Sylvester Maxwell. Iată deci cum stau lucrurile.

– Nu se întîmplă nimic rău dacă arunci o privire, a insistat Max.

– Cum să nu? Dar dacă sînt citat ca să depun mărturie aici, într-un moment inoportun? Doar nu iau leafă pentru asta.

– De fapt, am telefonat consilierului orășenesc și am primit aprobare să te angajez oficial în calitate de consultant. O sută de dolari pe zi.

– Mamă! Pare genul de slujbă pentru care ar trebui să fac economii.

Max și-a îngăduit să zîmbească.

– Oricum, îți acoperă plata gazelor și a telefonului. Și-așa n-ai nici o ocupație.

– Încerc să mă vindec de rana din plămînul drept.

– N-ai să faci cine știe ce eforturi.

- De unde știi?

– E șansa ta ca să arăți că ești un bun cetățean al orășelului Southold.

- Sînt newyorkez. Nu trebuie neapărat să fiu un cetățean cumsecade.

– Ascultă, i-ai cunoscut bine pe Gordoni? Îți erau prieteni?

– Oarecum.

– Vezi? Iată că ai și o motivație. Haide, John. Saltă-te în picioare. Hai să mergem. Îți rămîn dator. Poți să mă treci pe răboj.

Sincer să fiu, mă plictiseam, iar soții Gordon fuseseră oameni de treabă... M-am ridicat și am pus sticla deoparte.

– O să primesc slujba cu un dolar pe săptămînă, ca să mă facă oficial.

– Bravo. N-ai să regreți.

– Bineînțeles că am să regret. Am închis casetofonul la melodia „Jeremiah Was a Bullfrog" și l-am întrebat pe Max: E mult sînge?

– E ceva. Au fost împușcați în cap.

– Crezi că voi avea nevoie de șlapi?

– Păi... există cîteva fragmente de creieri și de craniu împroșcate în spate...

– Bun.

Mi-am pus șlapii, apoi, împreună cu Max, am ocolit veranda și ne-am îndreptat spre aleea circulară din fața casei. M-am urcat în mașina lui fără însemnele poliției, un Jeep Cherokee de culoare albă, cu stație de radioemisie.

Am pornit pe aleea lungă, acoperită cale de vreo sută de metri cu scoici și cochilii, întrucît unchiul Harry și toți cei dinaintea lui obișnuiau să arunce scoici pe alee, o dată cu cenușa și scrumul din cuptorul de cărbuni, ca să nu se facă praf si noroi. În orice caz, locuiam pe un așa-numit domeniu agricol de la malul golfului, așezat chiar pe țărm, însă cea mai mare parte a pămîntului agricol fusese vîndut. Peisajul este puțin cam năpădit de bălării, iar flora constă îndeosebi din genul de plante care acum nu se mai cultivă: forsythia, sălcii și garduri vii din lemn-cîinesc. Casa este văruită în crem, cu ornamente și acoperiș de culoare verde. Este într-adevăr arătoasă și poate că pînă la urmă am s-o cumpăr, dacă medicii de la poliție vor spune că este cazul să mă las de meserie. Ar trebui să exersez cum să scuip sînge.

Cît despre invaliditatea mea, am mari șanse să obțin o pensie viageră echivalentă cu trei sferturi din salariu și scutită de impozite. Acesta este echivalentul departamentului de poliție newyorkez pentru un drum la Atlantic City, unde te împiedici de o ruptură din covorul de la Trumpis Castle și te lovești cu capul de automatul de jocuri, sub ochii unui avocat care urmează să ceară daune. Lozul cel mare!

– M-ai auzit?

– Poftim?

– Spuneam că au fost găsiți la ora 5:45 seara de către un vecin...

– Figurez deja pe statul de plată?

– Bineînțeles. Amîndoi au primit cîte un glonț în cap, iar vecinul i-a descoperit zăcînd pe pardoseala din curtea interioară...

– Max, voi vedea singur toate acestea. Tu povesteşte-mi despre vecin.

– Bine. Îl cheamă Edgar Murphy şi e un domn în vîrstă. Pe la cinci şi jumătate a auzit barca cu motor a soţilor Gordon trăgînd la mal, iar după vreun sfert de oră s-a dus la ei acasă şi i-a găsit morţi. N-a auzit nici un foc de armă.

– Dar strigăte de ajutor a auzit?

– Nu. L-am întrebat. Din cîte zice Edgar, şi nevastă-sa are auzul bun. Aşadar, poate s-a tras cu armă cu amortizor. Sau poate că amîndoi sînt mai surzi decît îşi închipuie.

– Totuşi, au auzit barca. Edgar e sigur în privinţa orei?

– Foarte sigur. Ne-a telefonat la 5:51 seara, deci la scurt timp după descoperire.

– Bine.

M-am uitat la ceas. Se făcuse 7:10. Probabil că Max avusese ideea strălucită de a veni să mă ia imediat după ce fusese la locul crimei. Am presupus că cei de la secţia de criminalistică a comitatului Suffolk se găseau deja acolo. Veniseră, probabil, dintr-un orăşel pe nume Yaphank, sediul poliţiei comitatului, aflat la vreo oră de mers cu maşina de locuinţa soţilor Gordon.

Max continua să-mi vorbească de una, de alta; am încercat să-mi pun mintea la contribuţie, însă trecuseră vreo trei luni de cînd nu mai fusesem nevoit să mă gîndesc la astfel de lucruri. Îmi stătea pe limbă să-i spun: „Limitează-te la fapte, Max!", totuşi l-am lăsat să dea din gură în continuare. În plus, îmi umbla prin minte melodia „Jeremiah Was a Bullfrog" şi ştiţi bine cît este de agasant să te obsedeze un cîntec. Mai ales acesta.

Am privit afară pe geamul lateral. Mergeam pe şoseaua principală est-vest, denumită adecvat Main Road, în direcţia unui port cu numele de Nassau Point, unde locuiau – sau locuiseră – soţii Gordon. North Fork seamănă cumva cu Cape Cod, adică o prelungire de uscat bătută de vînturi, înconjurată din trei părţi de apă şi încărcată de istorie.

Populaţia rezidentă este puţin numeroasă, vreo douăzeci de mii de locuitori, însă pe timp de vară şi la sfîrşit de săptămînă vin o mulţime de vizitatori, iar noile crame şi podgorii atrag excursionişti în fiecare zi. Fă-ţi o cramă şi te pricopseşti cu zece mii de beţivani şi terchea-berchea din cel mai apropiat oraş. O tactică fără greş.

În orice caz, am cotit spre sud, către Nassau Point, o fîșie de pămînt în formă de tăiș de secure, lungă de vreo trei kilometri, care înaintează în Marele Golf Peconic. De la casa mea pînă la locuința soților Gordon sînt vreo șase kilometri.

Nassau Point este o stațiune estivală de prin anii '20, cu construcții care variază de la bungalouri la case dichisite. Și Albert Einstein își petrecuse vara aici. Tot aici, prin 1930, scrisese celebra sa „Scrisoare de la Nassau Point" adresată lui Roosevelt, în care îl îndemna pe președinte să aprobe fabricarea bombei atomice. Restul, după cum se spune, e istorie.

Fapt interesant, Nassau Point continuă să fie reședința a numeroși oameni de știință; unii lucrează la Laboratorul Național Brookhaven, un institut de cercetări nucleare ultrasecrete aflat circa șaptezeci și cinci de kilometri mai la vest, alții lucrează pe Plum Island, important punct de cercetări secrete în domeniul biologiei, loc atît de sinistru, încît trebuise amplasat pe o insulă. Plum Island se găsește la vreo trei kilometri în larg față de Orient Point, adică ultima palmă de uscat din North Fork... după care urmează Europa.

Lucru deloc întîmplător, Tom și Judy Gordon fuseseră biologi și lucraseră pe Plum Island; fiți convinși că atît Sylvester Maxwell, cît și John Corey reținuseră amănuntul.

– Ai chemat poliția federală? l-am întrebat pe Max.

El a clătinat din cap.

– De ce nu?

– Crima nu-i un delict federal.

– Știi bine la ce mă refer, Max.

Șeful poliției nu mi-a răspuns.

2

Ne-am apropiat de casa soților Gordon, cuibărită pe o străduță de pe țărmul vestic al zonei Orient Point. Casa era o construcție în stilul fermelor din anii '60, transformată în echivalentul anilor '90. Soții Gordon, veniți de undeva din Midwest și nesiguri în privința carierei, închiriaseră casa, cu posibilitatea de a o cumpăra, după cum îmi spuseseră cîndva și mie. Cred că, dacă aș fi lucrat cu ceea ce lucraseră ei, nici eu nu mi-aș fi făcut prea multe planuri de viitor. Ce dracu', nu mi-aș fi cumpărat nici banane verzi.

Mi-am îndreptat atenția spre peisajul care defila dincolo de geamurile Jeep-ului. Pe străduța plăcută și străjuită de copaci, grupuri mici de vecini și copii pe biciclete se adunaseră în umbrele lungi și purpurii ale asfințitului, discutînd și privind spre casa familiei Gordon. În fața casei se vedeau parcate trei mașini de poliție din Southold și încă două fără însemne specifice. Aleea era blocată de o furgonetă medico-legală districtuală. Era de preferat să nu vii cu mașina și să nu parchezi la scena unei crime, ca să nu distrugi probele materiale; mi-a venit inima la loc văzînd că mica brigadă provincială de poliție încă nu făcea decît să adulmece în jur.

Pe stradă mai erau două care de televiziune, unul de la un post local de știri din Long Island, altul de la departamentul de știri al NBC.

Am mai observat un grup de reporteri care stăteau de vorbă cu vecinii, agitînd microfoanele în fața oricui deschidea gura. Încă nu se ajunsese la obișnuitul circ mass-media, dar așa urma să se întîmple de îndată ce rechinii știrilor aveau să descopere amănuntul cu Plum Island.

Între copaci se întindea banda galbenă care delimita scena crimei, izolînd casa și terenul din jur. Max a oprit în spatele furgonetei medico-legale, după care amîndoi am coborît. Au fulgerat cîteva aparate de fotografiat, apoi s-a aprins un fascicul de lumini puternice de camere video și ne-am trezit filmați pentru știrile de la ora unsprezece. Speram ca în fața micilor ecrane să nu se afle și membrii comisiei care mă declaraseră invalid, ca să nu mai vorbesc de indivizii care încercaseră să-mi facă felul și care în acest fel aveau să afle unde mă găseam.

Pe alee stătea un polițist în uniformă, cu un blocnotes în mînă, omul desemnat să noteze toate detaliile de la locul crimei; Max i-a comunicat numele meu, profesia și alte date; prin urmare, din acel moment eram implicat oficial, pasibil de citații din partea procurorului districtual și al prezumtivilor avocați ai apărării. Adică, exact ce nu-mi doream, dar se întîmplase să fiu acasă cînd soarta îmi bătuse la ușă.

Am mers pe aleea cu pietriș, am trecut de poarta interioară și am pătruns în curtea din spate, acoperită în cea mai mare parte cu scînduri de cedru și coborînd în trepte de la casă pînă la golf, la pontonul lung de care era amarată barca soților Gordon. Era o scară cu adevărat frumoasă, aș fi vrut ca Tom și Judy să mai fie în viață ca să se bucure de ea.

Am remarcat obișnuita echipă de la laboratorul medico-legal, la care se adăugau trei polițiști în uniformă, din orașul Southold, și o femeie îmbrăcată elegant într-un taior bej, bluză albă și pantofi potriviți ocaziei. În prima clipă mi-am închipuit că era o rudă chemată să identifice cadavrele, apoi am văzut că ținea în mînă un blocnotes și un stilou și că avea un aer oficial.

Lungiți pe spate unul lîngă altul pe scîndurile de cedru frumoase și argintii se găseau Tom și Judy, cu capul către golf, cu brațele și picioarele în lături. Un fotograf de la poliție lua imagini cu cadavrele, blițul luminînd scîndurile de cedru și creînd un efect ciudat asupra celor două corpuri, care timp de o secundă deveneau înspăimîntătoare, ca în *Noaptea morților vii*.

Am privit țintă cadavrele. Tom și Judy Gordon erau cam la treizeci și cinci de ani, avuseseră siluete foarte armonioase și rămîneau o pereche de o frumusețe unică, pînă și dincolo de moarte – fuseseră

într-atît de frumoși, încît, uneori, cînd cinau în localuri de lux, se întîmpla să fie luați drept staruri.

Amîndoi erau îmbrăcați cu blugi albaștri, pantofi de atletism și tricouri cu mînecă scurtă. Tricoul lui Tom era negru și avea pe piept o inscripție despre transporturi navale, cel purtat de Judy era mai cochet, de un verde vînătoresc, cu o iolă mică, galbenă pe sînul stîng.

Presupuneam că Max nu vedea prea mulți oameni asasinați în cursul unui an, însă probabil că avea de a face cu destule morți naturale, sinucideri, accidente de mașină, așadar, nu risca să se înverzească la față. Avea un aer sumbru, preocupat, meditativ și profesionist, totuși continua să se uite la cadavre ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că aici, pe frumoasa podea de scînduri, zăceau două victime ale unei crime.

Pe de altă parte, subsemnatul, care lucra într-un oraș cu circa 1500 de crime pe an, nu era chiar atît de străin de ideea de moarte, după cum se spune. Nu apucam să văd cu ochii mei toate cele 1500 de cadavre, totuși vedeam suficient ca să nu mai fiu surprins, scîrbit, șocat sau întristat. Cu toate acestea, cînd victimele erau persoane pe care le cunoscusem și le simpatizasem, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Am traversat podeaua de scînduri și m-am oprit în dreptul lui Tom Gordon. Tom avea o gaură de glonț între ochi. Judy avea o gaură în tîmpla stîngă.

Presupunînd că existase un singur asasin, atunci Tom, care fusese un bărbat robust, primise primul glonț – o singură împușcătură în cap „ apoi Judy întorsese capul către soțul ei, fără să-și creadă ochilor, și primise cel de al doilea glonț în tîmplă. Amîndouă gloanțele trecuseră probabil prin craniu și se pierduseră în apa golfului. Mare ghinion pentru experții în balistică

Niciodată nu mi se întîmplase să merg la scena unei crime care să nu aibă un anumit miros – incredibil de respingător, dacă victimele decedaseră cu mai mult timp în urmă. Dacă exista sînge, îi simțeam mirosul de fiecare dată, iar dacă rana atingea vreo cavitate a corpului, de regulă apărea un miros ciudat de măruntaie. Un miros pe care nu-mi doresc să-l mai simt vreodată: ultima oară cînd simțisem miros de sînge, fusese propriul meu sînge. În orice caz, faptul că omorul se petrecuse în aer liber mai îndepărta mirosul.

M-am uitat în jur și n-am văzut prin apropiere nici un loc în care să se fi putut ascunde asasinul. Ușa glisantă a casei era deschisă, poate că ucigașul așteptase înăuntru, dar cadavrele se aflau la șase metri depărtare de casă și puțini erau în stare să nimerească în cap trăgînd cu pistolul de la această distanță. Eu eram dovada vie a acestui lucru. De la șase metri tragi mai întîi în corp, apoi te apropii și termini treaba cu un glonț în cap. Prin urmare, existau două posibilități: fie că asasinul folosise o pușcă, nu un pistol, fie avusese posibilitatea să se apropie de ei fără să le trezească suspiciuni. O persoană cu alură firească, deloc amenințătoare, poate chiar cineva cunoscut. Soții Gordon coborîseră din barcă, merseseră pe podeaua de scînduri, apoi îl văzuseră pe acel cineva si continuaseră să meargă în direcția lui sau a ei. Atunci persoana îndreptase pistolul către ei de la cel mult un metru jumătate și-i doborîse pe amîndoi.

– Ce părere ai? m-a întrebat Max.

– Nu știu.

Am privit dincolo de cadavre și am văzut cîteva steguleț înfipte ici-colo pe scîndurile de cedru.

– Cele roșii sînt pentru sînge?

Max a încuviințat din cap.

– Albul înseamnă fragmente de os, cenușiul...

– Am priceput.

Îmi părea bine că purtam șlapi.

– Rănile provocate la ieșirea gloanțelor sînt mari, toată partea posterioară a craniului e făcută zob. După cum vezi, rănile de pătrundere sînt și ele considerabile. Eu aș zice că a fost o armă calibrul 45. Încă nu am găsit cele două gloanțe. Probabil au căzut în golf.

Nu i-am răspuns.

Max a făcut semn spre ușile glisante, aflate la o depărtare de vreo șase metri.

– Ușa glisantă a fost forțată, iar casa a fost răscolită, m-a informat el. N-a dispărut nimic de valoare: televizor, calculator, compact-disc și altele asemenea sînt la locul lor. Totuși, ar putea lipsi bijuterii și obiecte mai mici.

Am chibzuit o clipă la cele auzite. La fel ca majoritatea intelectualilor cu lefuri plătite de stat, soții Gordon nu aveau multe bijuterii, opere de artă și alte lucruri de acest fel. Un consumator de

droguri ar fi înșfăcat valoroasele aparate electronice și ar fi șters-o cu ele.

– Iată ce cred eu, a spus Max. Un spărgător sau mai mulți își făceau meseria cînd au văzut prin ușa glisantă că soții Gordon se îndreptau spre casă. Atunci individul sau indivizii au ieșit pe podeaua de scînduri, au tras și au fugit. S-a uitat la mine. Am dreptate?

– Dacă așa spui tu.

– Așa spun eu.

– Am priceput.

Suna mai bine decît: Locuința unor oameni de știință angajați în cercetări secrete de arme biologice a fost prădată. Cei doi cercetători au fost uciși.

Max a venit mai aproape de mine și m-a întrebat încetișor:

– Tu ce crezi, John?

– Parcă ziceai ceva de o sută de dolari pe oră?

– Hai, omule, nu mai bate cîmpii. S-ar putea să avem de a face cu un dublu asasinat cu implicații internaționale.

– Parcă mai adineauri ziceai că e un caz tipic de proprietari care își descoperă locuința prădată și sînt uciși de spărgător.

– Da, însă întîmplarea face ca proprietarii să fie... ce-or fi fost ei. M-a privit din nou și mi-a spus: Reconstituie momentul crimei.

– Bine. E limpede că făptașul nu a tras din ușa glisantă. A stat chiar în fața lor. Ușa pe care ai găsit-o deschisă era închisă în acel moment, așa că soții Gordon nu au remarcat nimic neobișnuit în timp ce se apropiau de casă. Se prea poate ca asasinul să fi fost așezat pe unul dintre fotolii și să fi venit cu barca, pentru a nu-și parca mașina în fața casei, unde risca să fie văzută de toată lumea. Sau poate că a fost adus cu mașina de altcineva. În ambele cazuri, soții Gordon fie îl cunoșteau, fie nu i-a alarmat prezența lui pe podeaua de scînduri; poate a fost o femeie drăguță și amabilă, iar cei doi soți au pășit spre ea și ea spre ei. Poate chiar au schimbat o vorbă-două, ca imediat după aceea asasinul să scoată un pistol și să le zboare creierii.

Șeful poliției a încuviințat din cap.

– Dacă făptașul căuta ceva în casă, acel ceva nu erau bani sau bijuterii, ci documente. Ceva legat de cercetările biologice, înțelegi? Nu i-a lichidat pe soții Gordon pentru că a fost surprins acolo,

i-a lichidat fiindcă voia să-i știe morți. Îi *aștepta*. Știi asta foarte bine.

Max a încuviințat din nou.

– Și încă ceva, Max. Am văzut o mulțime de spargeri ratate, în care proprietarul a fost ucis, iar spărgătorul nu a reușit să fure nimic. Cînd e vorba de drogați, nu există reguli.

Șeful poliției și-a frecat bărbia, chibzuind la varianta unui opioman înarmat, la cea a unui asasin cu sînge rece și la altele posibile între acestea două.

Între timp a îngenuncheat lîngă cadavre, mai aproape de cel al lui Judy. Femeia avea ochii larg deschiși și pe chip se citea surpriza. Și ochii lui Tom erau deschiși, însă el părea mai liniștit decît soția lui. Muștele descoperiseră sîngele din jurul rănilor, și am fost tentat să le alung, dar, oricum, nu conta.

Am examinat cadavrele mai îndeaproape, fără să ating nimic din ceea ce i-ar fi făcut pe tipii din echipa medico-legală să se zbîrlească la mine. M-am uitat la păr, la unghii, la piele, la haine, la pantofi, și așa mai departe. Cînd am terminat, am bătut-o ușor pe Judy pe obraz și m-am ridicat.

– Ți-au fost prieteni buni? m-a întrebat Maxwell.

– Abia ne împrietenisem.

– De cînd îi cunoșteai?

– De prin iunie.

– Ai mai fost vreodată aici, în casă?

– Da. Mai trebuie să-mi pui o întrebare.

– Păi... Sînt obligat să te întreb... Unde te găseai în jurul orei 5:30 după-amiază?

– Cu prietena ta.

A zîmbit, dar fără veselie.

– *Tu* cît de bine îi cunoșteai? l-am întrebat pe Max.

El a șovăit o clipă, apoi mi-a răspuns.

- Îi întîlneam la ocazii mondene. Prietena mea mă duce pe la degustări de vinuri și alte prostii din astea.

– Zău? Și de unde știai că eu îi cunoșteam?

– Au pomenit cîndva că au întîlnit un polițist de la New York aflat în convalescență. Le-am spus că te cunoșteam.

– Ce mică-i lumea! am comentat eu.

El n-a răspuns.

Am privit de jur împrejur prin curtea din spate. La est se găsea casa, iar la sud, un gard viu gros și înalt, dincolo de care se ridica locuința lui Edgar Murphy, vecinul care descoperise cadavrele. La nord se întindea o mlaștină deschisă, care acoperea o suprafață de cîteva sute de metri, pînă la casa următoare, abia vizibilă. Spre vest podeaua de scînduri cobora în trei terase către golf, unde pontonul înainta în larg pe o distanță de vreo treizeci de metri. La capătul pontonului se găsea barca familiei Gordon, o ambarcațiune albă și elegantă din fibră de sticlă – parcă Formula trei, lungă de vreo nouă metri. Se numea *Spirocheta*, ceea ce, din cîte afirmă dicționarul de biologie, reprezintă un virus păcătos care provoacă sifilisul. Soții Gordon avuseseră simțul umorului.

– Edgar Murphy a declarat că, uneori, soții Gordon se foloseau de barcă pentru a face naveta pe Plum Island, a spus Max. Luau feribotul cînd vremea era proastă și în timpul iernii.

Am încuviințat din cap. Cunoșteam aceste lucruri.

– Am să telefonez pe Plum Island să văd dacă pot afla la ce oră au plecat. Marea e liniștită, fluxul a început, vîntul suflă dinspre est, prin urmare puteau parcurge distanța de la Plum pînă acasă într-un timp record.

– Nu sînt marinar.

– Ei bine, eu sînt. Le-ar fi putut lua numai o oră ca să se întoarcă acasă de pe Plum, dar, de regulă, în larg se face o oră jumătate sau chiar două. Soții Murphy au auzit barca cu motor pe la 5:30, așadar, dacă reușim să aflăm la ce oră au plecat de pe Plum Island, atunci vom ști precis dacă barca auzită de familia Murphy la 5:30 *a fost* a soților Gordon.

– Ai dreptate.

Am privit în jurul terasei. Am văzut obișnuitul mobilier de grădină și de terasă: mese, scaune, bar în aer liber, umbrele de soare și altele. Prin despicăturile dintre scînduri creșteau mici smocuri și buruieni, dar, în esență, nu exista nici un ungher în care cineva să se fi putut ascunde, pentru a lua prin surprindere două persoane la loc deschis.

– La ce te gîndești?

– Ei bine, mă gîndesc la nemaipomenita terasă americană. Mare, din lemn care nu cere o îngrijire specială, cu mai multe niveluri, cu priveliște frumoasă, și așa mai departe. Nu ca vechea mea tindă,

îngustă, demodată și care are tot timpul nevoie să fie vopsită. Dacă aș cumpăra casa unchiului, aș putea construi o terasă pînă la golf, la fel ca aceasta. Însă atunci n-aș mai avea atîta gazon.

Max a lăsat să treacă vreo cîteva secunde, apoi a întrebat:

– La *asta* te gîndești?

– Da. *Tu* la ce te gîndești?

– Mă gîndesc la o crimă dublă.

– Bun. Spune-mi ce altceva ai descoperit la fața locului.

– Bine. Am pipăit motoarele... a făcut semn cu degetul mare spre barca cu motor. Cînd am sosit, erau calde încă, la fel ca și cadavrele.

Am încuviințat din cap. Soarele începea să se cufunde în golf, se făcea tot mai întuneric și mai răcoare, începea să-mi fie frig în tricou și pantaloni scurți, fără nimic pe dedesubt.

Septembrie este cu adevărat o lună de aur pe toată coasta Atlanticului, de la Outer Banks la Newfoundland. Zilele sînt blînde, nopțile te îmbie la somn; e o vară fără arșiță și umiditate și o toamnă fără ploi reci. Păsările verii încă nu au pornit la drum și primele păsări migratoare venite dinspre nord fac popas în drumul lor spre sud. Probabil că, dacă aș pleca din Manhattan și m-aș stabili aici, aș începe să duc o viață în sînul naturii, plimbîndu-mă cu barca, pescuind, și așa mai departe.

– Încă ceva, l-am auzit spunînd pe Max. Parîma e numai aruncată peste pilon.

– Ei, iată un element important pentru cazul nostru. Ce mama dracului e o parîmă?

– *Frînghia*. Frînghia șalupei nu-i legată de ponton. A fost doar agățată provizoriu de piloni... prăjinile acelea mari care ies din apă. Trag concluzia că aveau de gînd ca nu peste mult timp să iasă din nou în larg.

– O observație justă.

– Bun. Deci, ai vreo idee?

– Nici una.

– Vreo observație personală?

– Cred că la asta mă întrecI cu mult, șefule.

– Teorii, idei, bănuieli? Ceva cît de neînsemnat?

– Nu.

Maxwell a părut că voia să spună altceva, de pildă: „Ești concediat". Însă m-a anunțat că trebuia să dea un telefon și a intrat în casă.

Mi-am întors privirea spre cadavre. Femeia în taior bej tocmai desena conturul lui Judy cu o cretă. La New York procedura regulamentară cere ca detectivul care face cercetările să deseneze și conturul, așadar am presupus că și aici se întîmpla la fel. Ideea este că detectivul care urmează să se ocupe de caz pînă la soluționarea lui și să conlucreze cu procurorul districtual ar trebui să cunoască și să analizeze întregul caz, pînă la ultimele detalii. Prin urmare, am tras concluzia că doamna în bej era detectiv la secția de criminalistică, însărcinată cu investigarea cazului. În continuare am ajuns la concluzia că, dacă hotăram să-l ajut pe Max, urma să colaborez cu ea.

Scena unei crime este unul dintre cele mai interesante locuri din lume dacă știi ce anume să cauți și la ce anume să te uiți. Imaginați-vă niște persoane ca Tom și Judy care studiază insecte minuscule la microscop și care pot spune denumirea lor, ce fac ele într-un anumit moment, ce influență au asupra persoanei care le privește, și așa mai departe. Dacă aș privi gîngăniile de unul singur, n-aș vedea decît niște creaturi mișcătoare. Nici ochiul, și nici mintea mea nu sînt formate pentru gîngănii.

Cu toate acestea, cînd mă uit la un cadavru și la scena unei crime, văd lucruri pe care cei mai mulți nu le observă. Max atinsese motoarele și remarcase că erau calde, reținuse felul în care fusese legată barca la mal și înregistrase o serie de alte detalii pe care omul de rînd nu le-ar fi observat. Dar Max nu este propriu-zis un detectiv, așa că opera cam la nivelul al doilea, în timp ce pentru a soluționa o crimă ca aceasta trebuia lucrat la un nivel mult mai înalt. Știa și el, de aceea mă chemase.

Întîmplarea făcea să cunosc victimele, ceea ce pentru un detectiv criminalist reprezenta un mare atu. De pildă, știam că soții Gordon purtau de regulă pantaloni scurți, tricouri și pantofi sport în barca cu care se duceau pe Plum Island, iar la serviciu îmbrăcau ținuta de laborator, combinezoane bioizolante și tot ce era nevoie. De asemenea, din cîte îmi aminteam, Tom era cu totul alt om cînd purta cămașă neagră, în timp ce Judy prefera mai curînd culorile pastel. Impresia mea era că îmbrăcămintea lor servea cumva de camuflaj și că pantofii sport îi ajutau să se deplaseze mai repede. Și

de această dată poate îmi fabricam singur indicii. Lucru care trebuia evitat cu grijă.

Mai era și pământul roșu de pe tălpile pantofilor sport. De unde provenea? Nu din laborator, probabil nu de pe alcea care ducea la debarcaderul feribotului de pe Plum Island, nu din șalupă, nu de pe ponton și nici de pe podeaua de scînduri de lîngă casa lor. Se părea că mai fuseseră undeva în ziua aceea, se îmbrăcaseră diferit pentru acea ocazie și, fără îndoială, ziua se terminase și ea în mod diferit. Aici se întîmpla ceva, nu aveam nici cea mai mică idee ce anume, dar, cu siguranță, era vorba de cu totul altceva.

Totuși, era *la fel* de posibil ca cei doi să se fi înapoiat acasă în toiul unei spargeri. Cu alte cuvinte, cazul putea să nu aibă nici o legătură cu serviciul lor. Problema era că Max se arăta foarte îngrijorat și înclina către această ipoteză, iar ideea mă... contaminase și pe mine – fie-mi iertat jocul de cuvinte. Pînă la miezul nopții la locul crimei aveau să-și facă apariția cei de la FBI, de la Serviciul de Informații al Ministerului Apărării și de la CIA. Afară de cazul în care Max reușea între timp să pună mîna pe un spărgător dependent de droguri.

– Iartă-mă...

Am întors capul în direcția din care venea glasul. Era femeia în taior bej.

– Te-am iertat, am răspuns.

– Iartă-mă, chiar trebuie să fii de față?

– Mă aflu aici împreună cu echipa.

– Ești polițist?

Fără îndoială că tricoul și șortul nu-mi dădeau nici pe departe o înfățișare autoritară.

– Sînt împreună cu șeful poliției, Maxwell, am răspuns.

– Asta am văzut și eu. Te-ai trecut în evidența noastră?

– De ce nu mergi să verifici?

I-am întors spatele și am pornit spre nivelul al doilea al podelei de scînduri, ocolind steguleţele colorate. M-am îndreptat direct spre ponton. Ea m-a urmat.

– Sînt detectiv Penrose de la secția de criminalistică a comitatului Suffolk și am primit ordin să mă ocup de acest caz.

– Felicitări.

– Dacă nu te afli aici cu treburi oficiale...

– Va trebui să discuți cu șeful poliției.

Am coborît pe ponton și m-am dus la locul în care era legată barca soților Gordon. Pe pontonul cel lung briza sufla destul de tare, iar soarele asfințise. În golf nu se vedeau alte ambarcațiuni, dar cîteva șalupe au trecut prin dreptul nostru cu farurile aprinse. Către sud-est răsărise luna în ultimul pătrar, făcînd să scînteieze valurile de dedesubt.

Fluxul era în toi și șalupa lungă de nouă metri se ridicase aproape la nivelul pontonului. Am sărit pe puntea ambarcațiunii.

– Ce faci? Nu ai voie!

Bineînțeles că tipa era foarte atrăgătoare; dacă ar fi fost o femeie urîtă, m-aș fi arătat mult mai amabil cu ea. Era îmbrăcată, după cum am spus, mai curînd sobru, dar pe sub taior trupul ei era o simfonie de rotunjimi, o muzică a cărnii care parcă încerca să se elibereze. De fapt, arăta ca și cum ar fi făcut contrabandă cu baloane. Următorul lucru pe care l-am observat a fost că nu purta verighetă. Ca să-i completez fișa personală: vîrsta, abia trecută de treizeci de ani; părul arămiu și potrivit de lung; ochii verzi-albaștri; pielea deschisă la culoare, nu prea bronzată pentru această perioadă a anului; machiaj discret; buze senzuale; nici un semn sau cicatrice vizibilă; fără cercei; unghii nedate cu ojă; o expresie agasată.

– Ești *atent* la ce-ți spun?

Avea o voce plăcută, în ciuda tonului pe care-l aborda acum. Bănuiam că, datorită chipului ei frumos, trupului superb și vocii blînde, detectivul Penrose reușea cu greu să fie luată în serios, așa că compensa printr-o ținută masculină. Probabil că avea și o carte intitulată *Cum să te îmbraci ca să alungi bărbații.*

– Ești atent la ce-ți spun?

– Te *ascult*. Dar dumneata *asculți* ce-ți spun eu? Te-am rugat să discuți cu șeful poliției.

– *Eu* sînt șef aici. În cazuri de omucideri, poliția comitatului...

– Bine, vom merge împreună la șeful poliției. Numai o clipă.

Am aruncat o privire rapidă prin șalupă, dar deja se întunecase și n-am reușit să văd mare lucru. Am încercat să găsesc vreo lanternă.

– Ar trebui să pui un polițist să stea aici de pază toată noaptea, i-am recomandat domnișoarei detectiv Penrose.

– Îți mulțumesc că ți-ai exprimat părerea. Acum te rog să părăsești ambarcațiunea.

– Ai o lanternă la dumneata?

– Te rog să cobori din barcă. Chiar acum.

– Bine.

Am pus piciorul pe copastie și, spre surpriza mea, ea mi-a întins o mînă, iar eu am apucat-o. Avea pielea rece. M-a tras în sus pe ponton și, în același timp, cu repeziciunea unei pisici, și-a strecurat mîna dreaptă pe sub tricoul meu și mi-a smuls revolverul de la brîu. Phii!

A făcut un pas înapoi, cu revolverul meu în mînă.

– Rămîi pe loc.

– Da, domnișoară.

– Cine ești?

– Detectivul John Corey, departamentul de poliție din New York, secția de criminalistică.

– Ce cauți aici?

– Același lucru ca și dumneata.

– Nu. Cazul mi-a fost încredințat mie, nu dumitale.

– Am înțeles, domnișoară.

– Ai un statut oficial aici?

– Da, domnișoară. Am fost angajat în calitate de consultant.

– *Consultant?* Într-un caz de omucidere? În viața mea n-am auzit una ca asta.

– Nici eu.

– Cine te-a angajat?

– Orașul.

– Ce idiotenie!

– De acord cu dumneata. Părea să nu știe cum să procedeze în continuare. Vrei să mă dezbraci la piele ca să mă percheziționezi? i-am sugerat eu ca să mă dovedesc cooperant.

În lumina lunii mi s-a părut că văd pe buzele ei o umbră de surîs. Îmi ardea inima după ea – sau poate că era doar gaura din plămîn.

– Cum spuneai că te cheamă? a întrebat detectivul Penrose.

– John Corey.

Ea se străduia să-și amintească.

– Oh... dumneata ești tipul...

– Întocmai. Am avut noroc.

A părut să se îmbuneze; a învîrtit pe degete revolverul meu calibrul 38 și mi l-a întins cu mînerul înainte. Apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Am pornit după ea pe ponton și am străbătut podeaua de scînduri cu trei niveluri, pînă la casa ale cărei lumini exterioare alungau întunericul în porțiunea ușilor de sticlă, în timp ce moliile roiau în jurul becurilor.

Max discuta cu unul dintre membrii echipei de legiști. S-a întors spre mine și spre detectivul Penrose și ne-a întrebat:

– Ați făcut cunoștință?

I-a răspuns domnișoara detectiv:

– De ce este implicat omul acesta în cazul nostru?

– Pentru că vreau eu să fie, a replicat Maxwell.

– Nu-i decizia dumitale, șefule.

– Nici a dumitale.

Au continuat să-și arunce mingea unul celuilalt, pînă cînd a început să mă doară gîtul, drept care am spus:

– Are dreptate, șefule. Plec. Roagă pe cineva să mă ducă acasă cu mașina. Le-am întors spatele și am pornit spre poarta interioară, apoi, cu un aer teatral oarecum studiat, m-am răsucit spre Maxwell și Penrose și le-am spus: Apropo, a luat cineva lada de aluminiu de la pupa bărcii?

– Care ladă de aluminiu? a întrebat Max.

– Soții Gordon aveau o ladă mare de aluminiu în care obișnuiau să păstreze tot felul de mărunțișuri și uneori o foloseau ca frapieră pentru bere și momeli.

– Unde-i lada?

– Asta vă întreb și eu.

– Am s-o caut.

– Bună idee.

Le-am întors spatele din nou, am ieșit pe poartă și am pornit pe peluza din față, îndepărtîndu-mă de locul în care erau parcate mașinile poliției. Vecinilor li se alăturară alte persoane bolnave de curiozitate, de îndată ce vestea despre dublul asasinat se răspîndise în mica așezare.

Cîteva aparate de fotografiat s-au ațintit asupra mea, iar reflectoarele pentru filmări video s-au aprins, luminîndu-mă pe mine și

fațada casei. Videocamerele zbîrnîiau, reporterii îmi strigau întrebări. Exact ca pe vremuri. Am tușit în pumn, în caz că cei de la comisia pentru handicapați ar fi urmărit reportajul, ca să nu mai vorbesc de fosta mea soție.

Un polițist în civil, din curtea din spate, a venit la mine și amîndoi am urcat într-o mașină cu însemnele poliției din Southold și am demarat. El mi-a spus că se numea Bob Johnson și m-a întrebat:

– Ce părere ai, domnule detectiv?

– Au fost asasinați.

– Zău așa, vorbesc serios. A șovăit, apoi mi-a pus o nouă întrebare: Ce crezi, există o legătură cu Plum Island sau nu?

– Nu.

– Să-ți spun ceva... eu am văzut spargeri, or aici n-a fost o spargere. S-a procedat astfel încît să pară spargere, dar a fost o căutare... înțelegi? Căutau ceva.

– Nu m-am uitat înăuntru.

– Germeni. Mi-a aruncat o privire. Germeni. Germeni pentru războiul bacteriologic. Eu asta cred. Am dreptate?

Nu i-am răspuns.

Johnson a continuat:

– Asta s-a întîmplat cu frapiera. Te-am auzit vorbind despre ea.

Nici de astă dată n-am răspuns.

– În ladă erau flacoane sau ceva asemănător. Înțelegi? Adică, Iisuse Hristoase, suficient cît să șteargă de pe suprafața pămîntului Long Island... New York City.

Probabil chiar planeta, Bob, depinde ce fel de gînganie era și cît putea fi dezvoltată pornind de la cantitatea inițială.

M-am aplecat spre Johnson și l-am prins de braț, ca să-i captez atenția.

– Nu cumva să sufli vreo vorbă despre asta. *Înțelegi?*

El a încuviințat din cap.

Am parcurs în tăcere tot restul drumului pînă acasă.

3

Toată lumea are nevoie de o distracție, cel puțin bărbații. Cînd sînt în oraș, obișnuiesc să merg la National Arts Club și să beau sherry cu oameni rafinați și de cultură. Nici fostei mele soții mele nu-i venea să creadă.

Cînd sînt aici, frecventez un local numit Olde Towne Taverne, deși de regulă evit localurile cu prea multe e-uri mute. Cred că statul ar trebui să aloce o mie de e-uri mute pentru New England și Long Island și, cînd se vor epuiza, nimeni să nu mai poată primi altele. În orice caz, Olde Towne Taverne se află în centrul localității Mattituck care are dimensiunile unui cvartal și este cu adevărat încîntător. Localul OTT nu este rău deloc, este construit pe ideea unei vechi corăbii, deși tavernă orășenească, la vreun kilometru și jumătate depărtare de apă. Lemnul este foarte închis la culoare, iar podeaua este construită din scînduri de stejar, dar ceea ce îmi place cel mai mult sînt felinarele din sticlă de culoarea ambrei, care aruncă o lumină blîndă în tot localul, o strălucire care îți dă cu totul altă stare de spirit.

Iată-mă deci la OTT, se făcuse aproape zece seara și lumea adunată acolo în acea seară de luni urmărea meciul dintre Dallas și New York, jucat la Meadowlands. Gîndul îmi zbura cînd la meci, cînd la dubla crimă, cînd la mîncarea comandată, cînd la chelnerița cu un fund de vis.

Eram îmbrăcat mai șic decît ceva mai devreme, ca pentru seară, în blugi cafenii Levi's, un pulover Ralph pe gît, de culoare albastră, pantofi sport Sperry și chiloți de bumbac sută la sută. Arătam ca o poză din reclame.

Ședeam pe un taburet la una dintre mesele joase de lîngă bar, de unde aveam o vedere bună spre televizor; în fața mea se găsea felul meu de mîncare preferat: cheeseburger, cartofi pai, roșii umplute, sandvișuri cu brînză și sos chili, vrăbioare, o sticlă de Budweiser – o armonie perfectă de galben și cafeniu.

Detectivul Penrose de la departamentul de poliție al comitatului s-a apropiat venind din spatele meu și tot ce pot spune e că în clipa următoare ședea în fața mea, cu o bere în mînă, blocînd ecranul cu capul. S-a uitat în farfuria mea și am văzut-o cum înalță din sprîncene.

Și-a îndreptat din nou atenția spre mine și mi-a spus:

– Max bănuia că te-aș putea găsi aici.

– Vrei niște cartofi pai?

– Nu, mulțumesc. A sovăit, apoi a adăugat: Cred că amîndoi am pornit pe picior greșit ceva mai devreme.

– Prostii. Nu mă deranjează să fiu amenințat cu propria mea armă.

– Uite ce e, am discutat cu Max și m-am gîndit... dacă orașul te vrea în calitate de consultant, eu una nu am nimic împotrivă, iar dacă ești dispus să-mi comunici și mie orice consideri a fi util, te rog nu ezita să mă suni. Mi-a întins cartea ei de vizită pe care scria: „Detectiv Elizabeth Penrose." Iar dedesubt: „Secția criminalistică", adresa de la birou, numărul de fax și cel de telefon, și altele. În stînga se vedea emblema comitatului Suffolk, cu deviza: „Liber și independent", scrisă în jurul unui taur cu alură amenințătoare.

– Nu-ți prea seamănă, am comentat eu.

Ea m-a privit fix, și-a încleștat maxilarele, apoi a respirat adînc, cu nările larg deschise. Și-a păstrat sîngele rece, lucru demn de admirat. Uneori pot fi foarte agasant.

M-am aplecat peste masă pînă cînd între nasurile noastre a rămas o distanță cam cît o minge de fotbal. Ea mirosea plăcut, a săpun și piele sănătoasă.

– Uite ce e, Elizabeth, lasă prostiile. Știi bine că îi cunoșteam pe soții Gordon, că am fost în casa lor, că m-am plimbat cu șalupa lor, că poate chiar am cunoscut unii prieteni și colegi de-ai lor, că poate mi-au făcut unele destăinuiri legate de munca pe care o făceau, asta fiindcă sînt polițist, că poate știu mai multe decît tine și Max la un loc... și s-ar putea să ai dreptate. Prin urmare, ți-ai dat seama că

m-ai călcat pe nervi, că Max e supărat pe tine, așa că ai venit aici să-ți ceri scuze și totodată să-mi acorzi permisiunea de a-ți telefona ca să-ți spun ce știu. Măiculiță! Ce ocazie pentru mine! Oricum, dacă nu te sun într-o zi-două, ai să mă chemi la tine în birou la un interogatoriu oficial. Așadar, ce să ne mai prefacem că sînt consultant, asociat, amic sau informator voluntar? Mai bine spune-mi unde și cînd vrei să-ți dau o declarație.

M-am așezat la loc și mi-am concentrat atenția asupra cartofilor.

Detectivul Penrose a tăcut un timp, apoi a spus:

– Mîine în biroul meu „ a bătut cu degetul în cartea de vizită – la ora nouă dimineață. Vezi să nu întîrzii.

S-a ridicat, a pus berea pe masă și a dat să plece.

Echipa newyorkeză avea mingea în terenul propriu, cu treizeci și șase de puncte avans, dar un idiot de fundaș a aruncat balonul aiurea, balonul a rămas agățat undeva, ca un aerostat, în timp ce trei jucători newyorkezi și alți trei de la Dallas se agitau dedesubt, fluturîndu-și brațele și țopăind pe loc, de parcă ar fi invocat ploaia.

– Iartă-mă.

– Stai jos.

Ea s-a așezat, dar era prea tîrziu, ratasem momentul. Mulțimea de pe stadion și cea din local își ieșiseră din minți, tipii de la bar răcneau „Nu bloca mingea!“, deși nu existau drapele galbene, iar jucătorul de la Dallas repusese mingea în joc. Am urmărit reluarea cu încetinitorul. Nu fusese nici o blocare. Uneori regret că nu pot relua cu încetinitorul și anumite episoade din viața mea. De pildă, căsnicia, care a constat dintr-o serie de pase proaste.

– Acum mă întorc la locul crimei, mi-a spus ea. Pe la unsprezece urmează să mă întîlnesc cu cineva de la Ministerul Agriculturii. Vine din Manhattan. Vrei să asiști?

– N-ai un asociat pe care să-l poți scoate din sărite?

– E în concediu. Hai să ștergem totul cu buretele.

Mi-a întins mîna.

– Ultima oară cînd am dat mîna cu tine mi-am pierdut arma și orgoliul bărbătesc, i-am amintit.

Ea a zîmbit.

– Hai să dăm mîna.

Am dat mîna cu ea. Avea pielea caldă. Îmi simțeam inima ca pe jăratic. Sau poate era efectul sandvișurilor cu brînză și sos chili. După patruzeci de ani, e greu de spus.

I-am reținut mîna o clipă și i-am privit chipul fără cusur. Privirile ni s-au întîlnit și amîndurora ne-a trecut prin minte același gînd obscen. Ea a fost prima care s-a uitat în altă parte. Unul din noi trebuia s-o facă, altfel s-ar fi ajuns la altceva.

Chelnerița cea frumușică a venit la masa noastră și am comandat două beri.

– Mai doriți chili? m-a întrebat ea.

– Mai mult decît oricînd.

Ea a strîns o parte dintre farfurii și s-a dus să aducă bere și chili. Ador această țară.

– Probabil că ai un stomac de fier, a comentat detectivul Penrose.

– De fapt, mi s-a extirpat stomacul, după ce am fost împușcat. Acum am esofagul atașat direct la intestine.

– Vrei să spui că ai gura direct legată de rect?

Am ridicat din sprîncene.

– Iartă-mă, s-a scuzat ea... Am fost vulgară. Ștergem și de astă dată cu buretele?

– La ce bun? Întoarce capul și uită-te la meci.

Ea a întors capul și amîndoi am urmărit meciul, continuînd să ne bem berea. După ce prima repriză s-a încheiat cu scorul strîns de 7-7, ea s-a uitat la ceas și a spus:

– Trebuie să merg să mă întîlnesc cu persoana de la Ministerul Agriculturii.

Dacă vă întrebați ce amestec avea Ministerul Agriculturii, aflați că Plum Island era oficial o secție a acestui minister și se ocupa de boli ale animalelor, antrax și altele de acest gen. Umbla însă zvonul că lucrurile erau mai complicate. Mult mai complicate.

– Nu lăsa Ministerul Agriculturii să te aștepte, am spus.

– Vrei să vii cu mine?

Am chibzuit asupra invitației. Dacă mergeam cu ea, mă implicam și mai mult în această afacere, indiferent despre ce era vorba. Pe de altă parte, îmi plăcea să soluționez cazuri de omucidere și îi simpatizasem pe soții Gordon. În cei zece ani de cînd mă ocupam de crime, trimisesem la închisoare douăzeci și șase de asasini,

ultimii doi avînd chiar șansa să profite de noua lege a pedepsei cu moartea, care în prezent conferea cazurilor de omucidere o dimensiune cu totul nouă. Ca argumente contra, cazul de față era oarecum aparte și, în plus, mă găseam departe de districtul meu. De asemenea, un angajat al Ministerului Agriculturii n-ar fi ținut morțiș să lucreze noaptea, prin urmare individul cu pricina era foarte probabil de la CIA, FBI, Direcția de Informații a Ministerului Apărării sau ceva pe aproape. Nu conta, urma să apară și alții, mai tîrziu în cursul nopții sau a doua zi de dimineață. Nu, nu aveam nevoie de acest caz plătit cu un dolar pe săptămînă, nu-mi trebuia nici pentru o mie de dolari pe zi sau oricare alt preț.

– Hei, detectiv!

M-am uitat la ea. Cum să refuzi o femeie de nota 10?

– Ne vedem acolo, i-am răspuns.

– Bine. Cît îți datorez pentru beri?

– Am făcut cinste.

– Mulțumesc. Ne vedem mai tîrziu.

S-a îndreptat spre ușă și, cum pauza dintre reprize nu se sfîrșise, cei circa cincizeci de bărbați din local au remarcat într-un tîrziu că printre ei se găsea o femeie trăsnet. S-au auzit cîteva fluierături, iar cîțiva au invitat-o să rămînă.

Am urmărit puțin programul pe timpul pauzei. Acum îmi părea rău că nu mi se extirpase *într-adevăr* stomacul, fiindcă deja secreta acid peste ulcerul meu. Mi s-a adus chili și abia am reușit să golesc castronelul. Am înghițit două pastile de Zantac și una de Maalox, deși specialistul în boli gastro-intestinale îmi recomandase să nu le amestec.

Realitatea era că sănătatea mea, cîndva înfloritoare, suferise o cădere bruscă de cînd cu incidentul din 12 aprilie. Niciodată nu avusesem un program regulat de masă, băutură și somn, iar divorțul și meseria lăsaseră urme la rîndul lor. Începeam să mă simt de patruzeci de ani, să simt că eram muritor. Uneori mă revedeam în vis zăcînd în șanț, într-o baltă de sînge, prăvălit peste o gură de canal și gîndind: „Sîngele meu se scurge în canal, viața mea se scurge la canal".

Partea veselă a lucrurilor era că începeam să remarc unele lucruri, de pildă chelnerița cu fund ademenitor, iar cînd Elizabeth Penrose intrase în local, simțisem cum mi se trezea la viață bărbăția.

Era limpede că începeam să-mi recapăt sănătatea și, fără îndoială, mă găseam într-o formă mai bună decît soții Gordon.

M-am gîndit o clipă la Tom și Judy. Tom era doctor în științe, totuși nu-l deranja să-și distrugă celulele creierului cu bere sau cu vin și știa să facă o friptură la grătar grozavă. Era un băiat cu picioarele pe pămînt, originar din Indiana sau Illinois sau altă regiune cu accent nazal. Vorbea puțin despre slujba lui și glumea pe seama pericolului, așa cum se întîmplase cu o săptămînă în urmă, cînd un uragan se îndrepta spre noi, iar el spusese: „Dacă lovește Plum Island, atunci se va numi Uraganul Antrax, iar noi ne vom putea lua adio de la viață". Ha! Ha! Ha!

Și Judy era doctor în științe, la fel ca soțul ei. Originară din Midwest, era o femeie fără pretenții, binevoitoare, spirituală, amuzantă și frumoasă. Asemenea tuturor bărbaților care o cunoșteau, și John Corey fusese îndrăgostit de ea.

În cei doi ani cît locuiseră aici, Tom și Judy păreau să se fi atașat de această provincie de la malul mării; le plăcea să se plimbe cu șalupa și se înscriseseră la Societatea de Istorie Peconic. În plus, erau încîntați de podgorii și deveniseră rafinați cunoscători ai vinului de Long Island. De fapt, se împrieteniseră cu cîțiva viticultori de prin partea locului, printre care Frederic Tobin, care organiza petreceri fastuoase la castelul său; la una dintre aceste serate fusesem prezent și eu, ca invitat al soților Gordon.

Ca pereche, soții Gordon păreau fericiți, afectuoși, atenți, fideli, genul de cuplu din anii '90; niciodată n-am remarcat ceva în neregulă între ei. Ceea ce nu însemna că nu avuseseră cusururi sau că formau un cuplu perfect.

Mi-am scormonit memoria în căutarea unui defect fatal, genul de lucru care uneori ajunge să determine o crimă. Droguri? Puțin probabil. Infidelitate? Posibil, dar nu și probabil. Bani? Nu prea aveai ce fura de la ei. Așadar, te duceai din nou cu gîndul la slujba lor.

M-am gîndit și la acest aspect. La prima privire, s-ar fi putut crede că soții Gordon vînduseră cine știe ce viruși ucigași, după care se întîmplase ceva și amîndoi fuseseră suprimați. În aceeași ordine de idei, îmi aminteam că Tom îmi mărturisise o dată cea mai mare teamă a lui, în afară de teama de contaminare, și anume că într-o bună zi el și Judy vor fi răpiți de la bordul șalupei, că un submarin iranian sau de altă proveniență va veni și-i va captura,

făcîndu-i să dispară fără urme. Mie mi se păruse că exagerează, dar îmi aduceam aminte că-mi trecuse prin gînd că amîndoi aveau stocate în creier suficiente informații pe care unii ar fi dorit să pună mîna. Deci ceea ce se întîmplase poate fusese o tentativă nereușită de răpire. M-am gîndit la această variantă. Dacă asasinatele aveau o legătură cu slujba lor, atunci soții Gordon erau doar victime inocente sau trădători care vînduseră moarte pentru bani? Fuseseră uciși de o putere străină sau de cineva apropiat?

Am analizat cît mai profund întrebarea în OTT, în ciuda hărmălaiei, a tîmpeniilor de pe timpul pauzei dintre reprize, a berii care mi se urcase la cap și a acidului din burtă. Am mai băut o bere și am mai înghițit o pastilă de Maalox. Medicul nu-mi spusese niciodată *de ce* nu trebuia să le amestec.

Am încercat să mă gîndesc la lucruri de neconceput, la frumosul și veselul Tom, la frumoasa și zglobia Judy vînzînd unor descreierați virusul ciumei, la rezervoare de apă contaminate cu germeni, poate la microbi răspîndiți deasupra orașelor New York sau Washington, la milioanele de bolnavi, muribunzi și morți...

Nu mi-i puteam imagina pe soții Gordon făcînd astfel de lucruri. Pe de altă parte, fiecare om își are prețul său. Cîndva mă întrebasem cum de-și permiseseră să închirieze casa aceea de pe țărm și să-și cumpere o șalupă atît de scumpă. Acum poate aflasem de ce aveau nevoie de o barcă foarte rapidă și de o casă cu ponton propriu. Totul se lega, și totuși, instinctul mă îndemna să nu dau crezare evidențelor.

I-am dat un bacșiș gras domnișoarei fund-de-vis și m-am înapoiat la locul crimei.

4

Era trecut de unsprezece seara cînd am intrat cu mașina pe aleea care ducea la casa soților Gordon. Întunericul era sfîșiat de o lună frumoasă în ultimul pătrar și o briză plăcută aducea mireasma mării prin fereastra deschisă a noului meu Jeep Grand Cherokee Limited verde închis, un capriciu în valoare de 40000 de dolari pe care John Corey, care trecuse la un pas de moarte, socotise că se cuvenea să și-l permită.

Am oprit la cincizeci de metri de casă, am lăsat mașina în locul de parcare, am mai ascultat cîteva minute transmisiunea meciului Giants-Dallas, apoi am oprit motorul. S-a auzit o voce:

– Farurile sînt aprinse.

– Gura! am replicat eu. Mai taci o dată!

Apoi am stins farurile.

În viață există multe opțiuni, dar una dintre cele asupra cărora nu trebuie niciodată să te oprești este „Avertismentul vocal și opțiunea consultativă".

Am deschis portiera.

– Cheia se află în contact. Frîna de mînă nu este trasă.

Era un glas de femeie și pe Dumnezeul meu că semăna cu cel al fostei mele soții.

– Mulțumesc, iubito.

Am scos cheia din contact, am coborît din mașină și am trîntit portiera.

Numărul vehiculelor și curioșilor de pe străduță se rărise considerabil, am presupus că cele două cadavre fuseseră ridicate, știut fiind că sosirea mașinii mortuare de regulă satisface majoritatea spectatorilor, în același timp marcînd sfîrșitul Actului Întîi. Pe de

altă parte, toți doreau să se vadă la televizor cu ocazia telejurnalului de ora unsprezece. De cînd plecasem de aici, forțele de poliție primiseră întăriri. În fața casei, lîngă furgoneta medico-legală, se vedea o dubă a poliției comitatului Suffolk. Aceasta reprezenta punctul de comandă pentru detectivi și era dotată cu aparate radio, faxuri, telefoane celulare, echipament video și toate realizările tehnicii de vîrf, alcătuind arsenalul veșnicei bătălii împotriva crimei și a altor tipuri de infracțiuni.

Am observat un elicopter zburînd deasupra capului, iar la lumina lunii am deslușit că aparținea unui canal de televiziune. Deși nu auzeam vocea reporterului, acesta – sau aceasta – probabil comenta ceva de genul: „În zorii zilei o mare tragedie s-a abătut asupra acestei comunități închise din Long Island". Probabil urmau cîteva fraze despre Plum Island, și așa mai departe.

Mi-am croit drum printre ultimii gură-cască, evitînd pe toți cei care arătau a jurnaliști. Am pășit peste cordonul galben, motiv pentru care lîngă mine a răsărit imediat un polițist din Southold. I-am prezentat insigna, primind, în schimb, un salut schițat pe jumătate.

Polițistul în uniformă, însărcinat cu consemnarea datelor de la locul crimei, a venit la mine cu blocnotesul și foaia de prezență; i-am spus din nou numele, profesia și celelalte, așa cum m-a întrebat. Aceasta este procedura și se aplică pe toată durata investigării unei crime, începînd cu primul polițist sosit la locul faptei și terminînd cu ultimul care pleacă, după care locul revine din nou proprietarului. În orice caz, acum figuram de două ori pe lista lor, deci mă implicasem și mai mult.

– Aveți cumva pe listă și pe cineva de la Ministerul Agriculturii? l-am întrebat pe polițistul în uniformă.

– Nu, mi-a răspuns el, fără a mai consulta lista.

– Totuși, la fața locului se găsește și un reprezentant al Ministerului Agriculturii, adevărat?

– Va trebui să-l întrebați pe domnul Maxwell.

– Eu te întreb pe dumneata de ce nu l-ai înregistrat pe listă.

– Va trebui să-l întrebați pe domnul Maxwell.

– Asta am să și fac.

De fapt, cunoșteam deja răspunsul. Nu degeaba tipii de acest fel erau porecliți fantome.

Am ocolit casa și m-am dus în curtea din spate, apoi pe verandă. Locurile în care zăcuseră cadavrele soților Gordon erau marcate

cu creta, privelişte sinistră în lumina lunii. O folie de plastic mare şi curată acoperea sîngele împroşcat în spatele lor, acolo unde viaţa li se scursese din trup.

Cu ochii la acest tablou, m-am bucurat – cum v-am mai spus – că cei doi fuseseră împuşcaţi afară şi că în aer nu plutea mirosul morţii. Detestam să mă întorc la locul unei crime comise în interior şi să constat că mirosul nu dispăruse. Oare de ce nu-mi puteam scoate din minte acel miros? De ce continuam să-l simt în nări? Undeva, în fundul gîtului? Oare de ce?

Doi poliţişti în uniformă de la secţia din Southold şedeau la masa rotundă din curtea interioară, bînd ceva din pahare de plastic aburinde. Pe unul din ei l-am recunoscut ca fiind Johnson, a cărui amabilitate de a mă conduce acasă o răsplătisem printr-o asprime nemeritată. Ştiţi bine că trăim într-o lume dură, eu fiind unul dintre cei care o facea să fie aşa. Poliţistul Johnson mi-a aruncat o privire lipsită de bunăvoinţă.

Jos, lîngă ponton, am deslușit silueta unui alt bărbat în uniformă şi mi-a părut bine că cineva îmi urmase sfatul de a posta un paznic lîngă barca cu motor.

Nu mai era nimeni prin preajmă, aşa că am intrat în casă prin uşa glisantă, care dădea într-o combinaţie de salon spaţios şi sufragerie. Bineînţeles, mai fusesem aici şi mi-am amintit cum Judy spunea că cea mai mare parte a mobilierului era deja acolo cînd închiriaseră casa, „scandinav din Taiwan", cum se exprimase ea.

Cîţiva membri ai echipei medico-legale continuau să-şi facă de lucru prin încăpere. L-am întrebat pe unul dintre ei, o femeie atrăgătoare, care se ocupa de strîngerea amprentelor.

– L-aţi văzut pe şeful poliţiei?

Ea a arătat cu degetul mare în spate şi mi-a răspuns:

– La bucătărie. Nu atingeţi nimic în drum.

– Bine, doamnă.

Am păşit peste covorul persan şi am intrat în bucătărie, unde părea să aibă loc o conferinţă. Erau de faţă Max, reprezentînd oraşul suveran Southold, Elizabeth Penrose, reprezentanta comitatului liber şi independent Suffolk, un bărbat în costum de culoare închisă, care nu mai avea nevoie de insignă FBI, şi un altul, îmbrăcat mai puţin oficial, în blugi şi geacă de doc, cămaşă sîngerie şi bocanci, un fel de parodie a ceea ce ar fi însemnat un birocrat de la

Ministerul Agriculturii, dacă vreodată și-ar fi lăsat biroul, fiind nevoit să viziteze o fermă.

Toți stăteau în picioare, arătînd ca și cum ar fi gîndit stînd în această poziție. Am văzut o cutie de carton plină cu pahare din plastic pentru cafea; fiecare ținea în mînă un pahar. Mi s-a părut interesant și semnificativ că grupul nu se întrunise în punctul mobil de comandă, ci în bucătărie, oarecum ferit de ochii celorlalți.

Întîmplător, Max se îmbrăcase la patru ace pentru cei de la FBI și/sau pentru presă: își pusese cravată, una caraghioasă, cu drapele nautice. Elizabeth purta același taior bej, dar își scosese jacheta, lăsînd să se vadă un revolver calibrul 38 și alte două calibrul 36, toate trei în toc.

Pe masă se vedea un mic televizor alb-negru comutat pe un canal, cu volumul dat la minimum. Reportajul vorbea despre o vizită prezidențială într-un loc ciudat, populat doar cu oameni mici de statură.

Max s-a adresat celor doi bărbați:

– Vi-l prezint pe detectivul John Corey, de la criminalistică.

S-a mărginit la atît, renunțînd să mai adauge că jurisdicția mea începea și se sfîrșea cam o sută cincizeci de kilometri la vest de acele locuri. Max a făcut semn spre cel îmbrăcat în costum de culoare închisă și a spus:

– Dumnealui este George Foster, de la FBI... Apoi s-a uitat la domnul Blugi și a adăugat: iar domnul este Ted Nash, de la Ministerul Agriculturii.

Am dat mîna cu amîndoi.

– Giants a marcat în primul minut al reprizei a treia, am informat-o pe Penrose.

Ea nu mi-a răspuns.

Max a făcut semn spre cutia cu pahare de plastic.

– Vrei cafea? m-a întrebat el.

– Nu, mulțumesc.

Domnișoara Penrose, care se găsea cea mai aproape de televizor, a auzit ceva la știri și a mărit volumul. Ne-am îndreptat toți atenția spre ecran.

O reporteră stătea în fața locuinței soților Gordon. Ne scăpaseră frazele introductive și am prins numai atît:

– Victimele dublului asasinat au fost identificate ca fiind cercetători la laboratorul guvernamental ultrasecret de boli ale animalelor, de pe Plum Island, aflat la cîțiva kilometri de aici.

Urmau cadre cu Plum Island, filmate de la o altitudine de circa șase sute de metri. Era ziua în amiaza mare, așadar, probabil, erau imagini mai vechi. De sus, insula arăta exact ca un antricot de porc și dacă vreți să extindeți jocul de cuvinte la febra porcinelor... În orice caz, Plum are o lungime de circa patru kilometri și jumătate și cam un kilometru și jumătate lățime. Comentariul reporterului suna cam așa: „Aceasta este Plum Island, așa cum apărea ea vara trecută, cînd postul nostru a realizat un reportaj, ca urmare a unor zvonuri persistente că insula ar găzdui cercetări în vederea războiului bacteriologic".

Făcînd abstracție de clișee, reportera avea dreptate în privința zvonurilor. Mi-am amintit un desen animat pe care îl văzusem mai de mult în *Wall Street Journal* și în care un consilier în orientare școlară se adresa părinților în felul următor: „Fiul dumneavoastră este un copil rău, meschin și necinstit, căruia îi place să răspîndească zvonuri. Îi recomand să se facă ziarist". Corect. Zvonurile puteau duce la panică. Mi-a trecut prin gînd că acest caz trebuia închis rapid.

Reportera a apărut din nou în fața casei soților Gordon și a informat telespectatorii:

– Nimeni nu poate afirma că asasinarea soților Gordon ar avea vreo legătură cu munca lor pe Plum Island. Cu toate acestea, poliția face investigații.

Apoi s-a dat din nou legătura cu studioul.

Domnișoara Penrose a dat volumul mai încet și l-a întrebat pe domnul Foster:

– FBI-ul dorește să se implice oficial în acest caz?

– Deocamdată nu, a răspuns Foster, după care a adăugat: Lumea ar putea crede că-i vorba de ceva grav.

– Ministerul Agriculturii nu se interesează oficial de acest caz, întrucît nu există *nici* o legătură între activitatea soților Gordon și moartea lor. Ministerul nu va face nici o declarație oficială, cu excepția regretelor pentru uciderea a doi angajați apreciați și muncitori.

Amin.

– Apropo, i-am atras atenția domnului Nash, ați uitat să vă treceți pe lista de la poartă.

El m-a privit oarecum surprins și extrem de agasat, apoi mi-a răspuns:

– Am să... vă mulțumesc că mi-ați amintit.

– Cu plăcere. Oricînd.

După o scurtă conversație de conveniență, Max s-a adresat lui Foster și lui Nash:

– Detectivul Corey le-a cunoscut pe cele două victime.

Domnul FBI a devenit imediat atent și m-a întrebat:

– Cum ați ajuns să-i cunoașteți?

Nu-i bine să răspunzi la întrebări – oamenii ar putea crede că ești o persoană cooperantă, ceea ce nu e cazul meu. Așadar, nu i-am răspuns.

– Detectivul Corey i-a întîlnit pe soții Gordon la o ocazie mondenă, cu numai trei luni în urmă, a răspuns Max în locul meu. Eu îl cunosc pe John de vreo zece ani.

Foster a dat din cap. Era limpede că mai avea și alte întrebări și, cum ezita să le formuleze, a intervenit detectivul Penrose:

– Detectivul Corey urmează să scrie un raport amănunțit referitor la ceea ce cunoaște despre victime, raport pe care îl voi prezenta tuturor forurilor interesate.

Era o noutate pentru mine.

Domnul Nash se sprijinise de o masă de bucătărie, cu ochii la mine. Ne-am privit fix unul pe celălalt, noi doi fiind cei mai reprezentativi bărbați din încăpere și, fără o vorbă, am tras amîndoi concluzia că nu ne agream și că unul din noi nu avea ce căuta acolo. Cu alte cuvinte, atmosfera era atît de încărcată de testosteron, că tapetul începuse să se umezească.

Mi-am îndreptat atenția spre Max și Penrose și am întrebat:

– S-a convenit că este vorba de ceva mai mult decît o simplă crimă? De aceea a venit reprezentantul guvernului federal?

N-a răspuns nimeni.

– Sau nu facem decît să *presupunem* că ar fi vorba de mai mult? Mi-a scăpat cumva vreo discuție sau altceva?

În cele din urmă, domnul Ted Nash a răspuns cu răceală:

– Procedăm cu prudență, domnule detectiv. Nu detinem probe concrete că asasinatul ar avea vreo legătură cu probleme de... ca să vorbim pe șleau, probleme de securitate națională.

– Nu știam că Ministerul Agriculturii are vreo legătură cu securitatea națională, am remarcat eu. Aveți cumva, de pildă, vaci care lucrează sub acoperire?

Domnul Nash mi-a adresat un surîs amabil, gen „la mai du-te în mă-ta", și a spus:

– Avem lupi în blană de oaie.

– Bine zis.

Imbecilul!

Domnul Foster s-a grăbit să-mi răspundă, înainte să devin de-a dreptul supărător:

– Sîntem aici pentru orice eventualitate, domnule detectiv. Ar fi o dovadă de mare neglijență dacă nu am verifica totul cu atenție. Toți sperăm să fi fost o crimă fără legătură cu Plum Island.

L-am privit o clipă pe George Foster. Avea vreo treizeci de ani, genul de tip curățel, cu ochi strălucitori de agent FBI, cu veșnicul costum de culoare închisă caracteristic Biroului Federal de Investigații, cămașă albă, cravată discretă, pantofi negri, solizi și aureolă.

Mi-am îndreptat atenția spre Ted Nash care purta pantalonii de doc despre care am pomenit; era mai apropiat de vîrsta mea, bronzat, cu păr cîrlionțat și ușor grizonat, ochi albaștri-cenușii, alură impresionantă, pe scurt exact genul pe care femeile l-ar numi bărbat fatal – probabil unul dintre motivele pentru care nu-mi plăcea. Vreau să spun, de cîți bărbați fatali este nevoie într-o singură încăpere?

Poate că m-aș fi arătat mai amabil față de el dacă n-ar fi aruncat priviri furișe spre Elizabeth Penrose, care le prindea și-i întorcea căutătura. Nu vreau să spun că se sorbeau din priviri; pur și simplu, se priveau scurt în ochi, cu figuri impasibile, dar trebuia să fii orb ca să nu-ți dai seama ce gînduri umblau prin mințile lor păcătoase. Doamne, întreaga planetă era pe punctul de a se contamina cu antrax și de a-și găsi pieirea, iar ei doi se purtau ca doi cîini în călduri, regulîndu-se din priviri, cînd aveau atîtea probleme de rezolvat. Absolut dezgustător.

Max mi-a întrerupt șirul gîndurilor:

– John, încă nu am găsit cele două gloanțe, dar se presupune că au căzut în apa golfului, așa că mîine dimineață vom chema scafandri și vom draga fundul apei. Nu s-au găsit tuburi de cartuș, a adăugat el.

Am încuviințat din cap. Un pistol automat aruncă afară tuburile, spre deosebire de un revolver. Dacă arma fusese automată, atunci ucigașul avusese suficient sînge rece, încît să se aplece și să ia de jos cele două cartușe.

Pînă în prezent, practic nu aveau nici un fel de date. Doi oameni împușcați în cap, nici un glonț, nici un cartuș, nici un zgomot care să fi fost auzit de vecinii de alături.

L-am privit din nou pe domnul Nash. Avea aerul unui om îngrijorat și m-am bucurat să constat că între două gînduri referitoare la cum să-i pună fusta în cap domnișoarei Penrose mai reflecta și la salvarea planetei. De fapt, toți cei din bucătărie păreau să se gîndească la anumite lucruri, probabil, la germeni patogeni, și se întrebau dacă nu cumva a doua zi de dimineață aveau să se trezească plini de pete roșii.

Ted Nash a vîrît mîna în cutia de carton și a întrebat-o pe domnișoara detectiv Penrose:

– Mai vrei o cafea, Beth?

Beth? Ce mama dracului...?

– Nu, mulțumesc, i-a zîmbit ea.

Stomacul mi se potolise, drept care m-am dus la frigider să-mi iau o bere. Rafturile erau aproape goale.

– Max, ai golit tu frigiderul? am întrebat.

– Laboratorul a luat tot ce nu era sigilat din fabrică.

– Vrea cineva o bere?

N-am primit nici un răspuns, prin urmare am luat o cutie de Coors Light, am desfăcut-o și am tras o înghițitură.

Am observat că toți erau cu ochii pe mine, ca și cum ar fi așteptat să se întîmple ceva. De îndată ce își închipuie că se găsesc într-un mediu contaminat oamenii încep să se comporte ciudat. Abia m-am stăpînit să nu duc mîna la gît și să nu mă prăvălesc la podea, chipurile cuprins de convulsii. Dar nu eram cu amicii mei din nordul Manhattan-ului, tipi și tipe care gustă umorul negru, așa că am lăsat să-mi scape ocazia de a aduce o notă comică pentru detensionarea atmosferei.

– Te rog continuă, l-am îndemnat pe Max.

– Am scotocit prin toată casa, a spus șeful poliției, dar nu am găsit nimic neobișnuit sau semnificativ, afară de faptul că jumătate dintre sertare erau neatinse, la unele dulapuri părea să nu se fi

umblat deloc, iar cărțile nu au fost scoase din rafturi. Simularea unei spargeri a fost făcută de un amator.

– Poate totuși să fi fost un toxicoman sub influența drogurilor și care nu avea în minte un scop anume, am spus eu, după care am adăugat: Sau poate că făptașul a fost surprins asupra faptei ori căuta un obiect și l-a găsit.

– Poate, m-a aprobat Max.

Toți aveau un aer gînditor, acoperire excelentă pentru lipsa de indicii.

Lucrul cel mai uluitor în cazul acestui dublu asasinat, m-am gîndit eu, rămînea acela că crimele fuseseră făptuite afară, bang, bang, chiar pe terasă, fără nici un preambul. Ucigașul nu avusese nevoie și nu voise nimic altceva de la soții Gordon decît să-i știe morți. Prin urmare, fie că luase din casă ceea ce dorea, fie că soții Gordon transportaseră acel ceva la vedere, de pildă în frapieră. Iată că reveneam la cutia cu gheață care lipsea.

În al doilea rînd, ucigașul îi cunoștea pe soții Gordon, care îl cunoșteau la rîndul lor. Eram convins de asta. *Bună, Tom! Bună, Judy! Bang! Bang!* Cei doi se prăbușesc, cutia cu gheață cade... nu, înăuntru se găsesc flacoane cu viruși ucigași. *Bună, Tom! Bună, Judy! Puneți jos cutia. Bang! Bang!* Cei doi cad. Gloanțele le traversează craniul și se pierd în apa golfului.

În al treilea rînd, *fără îndoială* că arma avusese amortizor. Nici un profesionist n-ar trage două focuri în aer liber. Probabil era o armă automată, fiindcă amortizorul nu se potrivește la un revolver.

– Familia Murphy are cîine? l-am întrebat pe Max.

– Nu.

– Bine... Ați găsit ceva bani, portofele sau altceva asupra victimelor?

– Da. Aveau portofele identice; fiecare avea legitimația pentru Plum Island, permisul auto, cărți de credit și altele asemenea. La Tom s-au găsit treizeci și șapte de dolari bani gheață, iar la Judy, paisprezece. Fiecare avea o fotografie a celuilalt, a adăugat Max.

Uneori detaliile neînsemnate sînt cele care declanșează marea revelație. Atunci trebuie să-ți amintești Regula numărul Unu: nu te implica emoțional, Corey, nu contează dacă este vorba de un copilaș atras pe cărări greșite, de o bătrînică cumsecade, de frumoasa Judy, care ți-a făcut o dată cu ochiul, sau de Tom, care ținea cu orice chip să-ți placă vinurile lui preferate și care îți pregătea friptura

după gustul lui. Pentru anchetatorul criminalist nu are importanță identitatea victimei, ci doar aceea a asasinului.

– Probabil ți-ai dat seama că nu s-a găsit lada cu gheață, mi-a spus Max. Ești sigur că a existat?

Am încuviințat din cap.

Domnul Foster mi-a comunicat părerea sa îndelung cumpănită.

– Noi credem că soții Gordon aveau lada la ei, iar ucigașul sau ucigașii voiau conținutul acelei cutii, or conținutul era ceea ce știți și dumneavoastră. În opinia mea, soții Gordon vindeau acest gen de marfă și tîrgul a căzut.

Am privit în jur, la cei adunați în bucătărie. E greu să descifrezi expresia unor oameni a căror meserie constă în a citi pe chipurile altora. Cu toate acestea, am avut sentimentul că afirmația lui George Foster reprezenta concluzia lor comună.

Așadar, dacă oamenii aceștia aveau dreptate, atunci existau două concluzii: fie soții Gordon fuseseră proști de-a binelea și nu se gîndiseră că cineva dispus să cumpere suficienți viruși și bacterii, ca să ucidă populația unei planete, nu va ezita să-i lichideze pe ei doi; fie amîndoi fuseseră complet indiferenți la consecințele faptului că vindeau moarte pe bani. Or, eu știam cu certitudine că Tom și Judy nu fuseseră nici proști, nici inumani.

De asemenea, presupuneam că nici ucigașul nu era prost și mă întrebam dacă știa sau dacă putea fi sigur că în ladă se găsea adevărata marfă. Cum ar fi putut ști cu certitudine? *Bună, Tom! Bună, Judy! Aveți virusul? Bravo. Bang! Bang!*

Așa să fi fost? Să nu fi fost așa? Am încercat diverse scenarii, cu și fără lada cu gheață, cu și fără persoana sau persoanele pe care soții Gordon probabil le cunoșteau, și așa mai departe. În plus, cum ajunsese persoana – sau persoanele – la casa celor doi? Cu barca? Cu mașina?

– Ceva mașini necunoscute? l-am întrebat pe Max.

– Nimeni din cei interogați de noi n-a remarcat vreo mașină necunoscută, mi-a răspuns Max. Amîndouă mașinile soților Gordon se află în garaj. Echipa medico-legală le va transporta mîine la laborator, împreună cu barca cu motor, a adăugat el.

Pentru prima oară domnișoara Penrose mi s-a adresat direct:

– Se prea poate ca asasinul sau asasinii să fi venit cu barca. Eu așa cred.

– E la fel de posibil, Elizabeth, ca ucigașul sau ucigașii să fi venit cu una din mașinile soților Gordon, pe care a împrumutat-o în prealabil. Eu sînt convins că se *cunoșteau*.

Ea m-a privit fix, apoi a spus oarecum răstit:

– Eu cred că a fost o *barcă*, detectiv Corey.

– Poate că asasinul a venit pînă aici pe jos sau cu bicicleta, sau cu motocicleta. Poate că a înotat pînă aici, am continuat, sau a fost adus de cineva. Poate a făcut surfing sau a venit cu deltaplanul. Poate că asasinii sînt Edgar Murphy și soția lui.

Ea m-a privit cu asprime și mi-am dat seama că se supărase. Cunoșteam acest gen de privire. Fusesem însurat.

Max ne-a întrerupt și a spus:

– Mai există un lucru interesant, John... Din spusele gardienilor de pe Plum, soții Gordon au semnat de plecare la amiază, au urcat în barcă și au plecat.

În tăcerea care s-a așternut nu se auzea decît bîzîitul frigiderului.

– Una dintre variantele la care ne putem gîndi ar fi aceea că soții Gordon au ascuns marfa undeva în vreun golfuleț de pe Plum, apoi au luat barca și s-au dus s-o recupereze. Sau, poate, pur și simplu, au ieșit din laborator cu lada cu gheață, au pus-o în barcă și au plecat. În oricare din cazuri s-au întîlnit cu clientul în golf și au livrat marfa în largul mării, prin urmare cînd au sosit acasă nu mai aveau lada, însă aveau banii. Aici au dat nas în nas cu asasinul care i-a lichidat și și-a recuperat banii.

Am chibzuit toți la acest scenariu. Bineînțeles, se punea întrebarea, dacă schimbul avusese loc în larg, de ce crima nu fusese făptuită tot acolo? Cînd tipii de la criminalistică vorbesc despre crima perfectă, se referă la crima săvîrșită în largul mării: probe nesemnificative sau inexistente, de regulă nici un zgomot, nici un martor și, în majoritatea cazurilor, nici un cadavru. Dacă treaba este bine făcută, atunci poate părea un simplu accident.

Era la mintea cocoșului că niște profesioniști care tocmai puseseră mîna pe un virus ucigaș n-ar fi atras atenția asupra lor lichidînd doi cercetători de pe Plum Island în spatele propriei lor case. Însă totul fusese astfel aranjat, încît să pară că soții Gordon ar fi surprins un spărgător. Indiferent cine realizase înscenarea, aceasta nu era prea convingătoare. Totul părea făcut de mîna unui amator sau, poate, de străini care nu vizionau destule filme polițiste americane la televizor. Sau era cu totul altceva.

Cum rămînea cu intervalul de circa cinci ore și jumătate, de la amiază, cînd soții Gordon plecaseră de pe Plum Island, și pînă la 5:30, cînd domnul Murphy afirma că auzise barca lor? Unde fuseseră în tot acest timp?

– Asta-i cam tot ce avem pînă în prezent, John. Mîine vom primi rapoartele de laborator și tot mîine va trebui să stăm de vorbă cu cîteva persoane. Ne poți da vreo sugestie pe cine ar trebui să contactăm? Prieteni ai soților Gordon?

– Nu știu cu cine erau prieteni soții Gordon și, din cîte cunosc, nu aveau dușmani. M-am adresat apoi domnului Nash: Pînă atunci, vreau să discut cu cei de pe Plum Island.

– Aveți posibilitatea să stați de vorbă cu unele persoane care lucrează pe Plum Island, a intervenit domnul Nash. Dar, în interesul securității naționale, a adăugat el, trebuie să asist la toate întrevederile.

I-am răspuns în cel mai reușit stil newyorkez și mușcător:

– Poate ai uitat că investigăm o crimă. Mie să nu-mi umbli cu asemenea tîmpenii.

În bucătărie s-a lăsat o tăcere de gheață. Trebuie să spun că, ocazional, colaboram cu agenți FBI sau de la Brigada de Luptă Antidrog și toți erau niște tipi de treabă – adică polițiști. Însă individii de soiul lui Nash erau o adevărată pacoste. Respectivul nu declarase nici dacă lucra la CIA, Direcția de Informații a Ministerului Apărării, a Armatei sau altă agenție la fel de dubioasă. De un lucru însă eram sigur: nu avea nici în clin, nici în mînecă cu Ministerul Agriculturii.

Max, care probabil se considera gazda acestei întruniri de orgolii, a intervenit:

– Nu mă deranjează cîtuși de puțin ca domnul Nash să asiste la interviuri sau la interogatorii.

A aruncat o privire către Penrose.

Prietena mea Beth m-a privit scurt și i s-a adresat lui Nash, cel care o regula din ochi:

– Nici pe mine nu mă deranjează.

– La orice întîlnire, interviu, interogatoriu sau întrunire de lucru la care asistă Ted va fi prezent și FBI-ul, a ținut să precizeze George Foster.

Începea să mă cam scoată din sărite toată porcăria asta și mă întrebam dacă Max avea de gînd să-mi retragă sprijinul.

– Specialitatea mea este terorismul național, a continuat rezonabilul domn Foster. Ted se ocupă de spionajul internațional. S-a uitat la mine, la Max și la Penrose, apoi a adăugat: Investigați o crimă aflată sub incidența legilor statului New York. Dacă nici unul dintre noi nu-și vîră nasul în treburile celorlalți, ne vom înțelege de minune. Promit să nu mă joc de-a detectivul criminalist, cu condiția ca nici dumneavoastră să nu vă jucați de-a apărătorii lumii libere. Vi se pare corect? Logic? Lucrativ? Bineînțeles.

M-am uitat la Nash și l-am întrebat pe nepusă masă:

– Pentru cine lucrezi?

– Deocamdată nu am dreptul să spun. În orice caz, nu pentru Ministerul Agriculturii, a adăugat el.

– Hai că m-ai păcălit! am exclamat eu sarcastic. Isteți mai sînteți, măi băieți!

– Domnule Corey, putem discuta puțin afară? mi-a propus Beth.

Nu i-am acordat atenție și am continuat să fac presiuni asupra lui Nash. Aveam nevoie să marchez șapte puncte pe tabelă și știam bine cum să procedez.

– Am vrea să mergem pe Plum Island chiar astă-seară, i-am spus lui Nash.

El a părut surprins.

– Astă-seară? Dar nu circulă nici un feribot...

– Nu am nevoie de feribot. Vom merge în șalupa de poliție a lui Max.

– Exclus! a protestat Nash.

– De ce?

– Accesul pe insulă este interzis, a declarat el.

– Aici investigăm o crimă, i-am reamintit. N-am căzut de acord adineauri că șeful poliției, detectivul Penrose și cu mine investigăm un caz de omucidere?

– Nu și pe Plum Island.

– Ba cum să nu!

Ador astfel de chestii, zău că da. Speram ca domnișoara Penrose să-și dea seama ce dobitoc era individul.

– La ora aceasta nu se află nimeni pe Plum Island, a spus Nash.

– Sînt oamenii de pază, iar eu doresc să discut cu ei, am replicat. Chiar acum.

– Mîine dimineață, și nu pe insulă.

– Acum, și pe insulă – altfel, îl trezesc pe judecător și-i solicit mandat de percheziție.

Nash s-a holbat la mine și a spus:

– E puțin probabil ca un judecător local să emită mandat de percheziție pentru o proprietate a guvernului Statelor Unite. Ar fi nevoie să apelezi la un procuror al Statelor Unite și la un judecător federal. Presupun că, în calitate de criminalist, cunoști aceste lucruri, după cum, probabil, știi că nici un procuror al Statelor Unite și nici un judecător federal nu va fi prea încîntat să-ți elibereze un asemenea mandat, dacă intră în discuție siguranța națională. Așa că nu te mai grozăvi și nu mai face exces de zel, a adăugat el.

– Ce-ai zice să te amenînț?

În cele din urmă, Max s-a cam săturat de domnul Nash, a cărui blană de oaie începuse să alunece într-o parte.

– O fi insula asta proprietate federală, totuși rămîne o parte din orașul Southold, din comitatul Suffolk și din statul New York, i s-a adresat el lui Nash. Îți cer să ne faci rost de autorizație, ca să putem merge pe insulă mîine, altfel vom obține un ordin judecătoresc.

De data aceasta, Nash și-a dat silința să adopte un ton agreabil.

– Dar nu-i neapărat nevoie să mergeți pe insulă, șefule.

Desigur, detectivul Penrose se trezise de aceeași parte a baricadei cu mine, așadar i-a spus noului ei prieten:

– Sîntem siliți să insistăm, Ted.

Ted? Ei, dar chiar că ratasem anumite lucruri în ora aceea blestemată cît întîrziasem.

Ted și Beth s-au privit unul pe celălalt, două suflete chinuite, sfîșiate între rivalitate și desfrîu. În cele din urmă, domnul Ted Nash de la Cooperativa Ochiul și Urechea, sau cum s-o mai fi chemat, a spus:

– Păi... am să dau un telefon.

– Mîine dimineață, am precizat eu. Nu mai tîrziu.

Domnul Foster nu a lăsat să-i scape ocazia de a-l pune la punct pe domnul Nash și a intervenit:

– Cred că toți sîntem de acord să mergem acolo mîine dimineață, Ted.

Domnul Nash a încuviințat din cap. Între timp, încetase să mai privească galeș spre Beth Penrose și-și concentra tirul asupra mea. M-a privit și mi-a spus:

– Detectiv Corey, dacă se stabilește că a fost comis un delict federal, probabil nu vom mai avea nevoie de serviciile dumitale.

Îl determinasem pe micuțul Teddy să se coboare la josnicii și știam bine cînd era cazul să las pe cineva în pace. Mă înapoiam acasă după un duel verbal, îl ucisesem pe alunecosul Ted și acum pretindeam inima frumoasei lady Penrose. Eram nemaipomenit. Zău că mă simțeam mai bine, îmi regăsisem firea mea nesuferită dintotdeauna. Totodată, aceste personaje meritau puse puțin cu fundul pe jăratic. Rivalitatea e bună. Competiția ține de americani. Ce-ar însemna ca orașele Dallas și New York să fie la mare amiciție?

Celelalte patru personaje discutau acum de una de alta, scormonind prin cutia de carton și făcîndu-și cafea, încercînd să reinstaureze armonia și echilibrul dinainte de apariția lui Corey. Mi-am mai luat o bere din frigider, apoi, adresîndu-mă domnului Nash pe un ton profesional, l-am întrebat:

– Cu ce fel de viruși se lucrează pe Plum Island? Adică, de ce ar vrea cineva, vreo putere străină, să pună mîna pe germeni patogeni care provoacă febră aftoasă sau maladia vacilor nebune? Spune-mi, domnule Nash, ce anume ar trebui să mă îngrijoreze, ca să știu de ce voi avea insomnii la noapte.

Domnul Nash a rămas tăcut mult timp, apoi și-a drecs glasul și a răspuns:

– Presupun că ar trebui să știi ce mari sînt mizele aici... S-a uitat la mine, la Max și la Penrose, apoi a spus: Indiferent că aveți sau nu autorizație, *ați* depus jurămînt ca polițiști, așa că...

– Nimic din ce ne vei spune nu va trece de pereții acestei încăperi, am declarat eu binevoitor. Afară de cazul în care îmi va conveni să-mi dau drumul la gură față de altcineva.

Nash și Foster s-au uitat unul la altul, apoi Foster a încuviințat din cap.

– Toți știți sau, poate, ați citit, a început Nash, că Statele Unite nu se mai angajează în cercetări sau investiții în domeniul războiului bacteriologic. S-a semnat și un tratat în acest sens.

– Iată de ce iubesc eu țara asta, domnule Nash. Aici nu există bombe bacteriologice.

– Așa e. Totuși, există unele boli care fac tranziția între studiul biologic legitim și eventuale arme biologice. Printre acestea se numără și antraxul. După cum știți – s-a uitat la Max, la Penrose și

la mine – întotdeauna s-a zvonit că Plum Island n-ar fi o simplă bază de cercetare a bolilor animale, ci mai mult de atît.

Nimeni nu a scos o cuvînt.

– De fapt, nu-i vorba de un centru al războiului bacteriologic. În Statele Unite nu există așa ceva. N-ar fi cinstit din partea mea dacă n-aș aminti că, uneori, specialiști din domeniul războiului bacteriologic vizitează insula pentru a fi puși la curent cu rezultatul cercetărilor și pentru a citi rapoarte asupra unor experimente. Cu alte cuvinte, e vorba de o combinație între boli ale oamenilor și ale animalelor, între latura ofensivă și cea defensivă a războiului bacteriologic.

O combinație cît se poate de convenabilă, m-am gîndit eu.

Domnul Nash a sorbit din cafea, a rămas puțin pe gînduri, apoi a continuat:

– De pildă, febra porcinelor, semnalată în Africa, a fost asociată cu virusul HIV. Pe Plum Island se studiază febra africană a porcinelor, iar mass-media vine cu o trăsnaie despre... mă rog, cu totul altceva. La fel se întîmplă cu febra din Rift Valley, cu virusul Hanta și cu alți retroviruși, cu filoviruși? ca Ebola Zaire și Ebola Marburg...

În bucătărie se lăsase o tăcere mormîntală, toată lumea știa că acesta era cel mai înspăimîntător subiect din întregul univers. Vreau să spun că, în cazul armelor nucleare, oamenii se arată fie fataliști, fie neîncrezători că așa ceva ar putea să se întîmple. Războiul bacteriologic sau terorismul biologic sînt lucruri perfect imaginabile. Dacă s-ar declanșa o anumită epidemie, ea ar însemna sfîrșitul omenirii, nu într-o explozie instantanee și incandescentă, ci lent, pe măsură ce boala s-ar transmite de la cei suferinzi la cei sănătoși, în timp ce morții ar putrezi acolo unde se prăbușesc, ca într-un film de mîna a doua așteptat să rulezc și în cartierul dumneavoastră.

Domnul Nash a continuat pe același ton, fără prea mare tragere de inimă și totodată plin de importanța unor lucruri pe care el le cunoștea, dar noi nu.

– În concluzie, a spus el, aceste boli pot contamina – și chiar contaminează – animalele, prin urmare studiul lor legal intră sub jurisdicția Ministerului Agriculturii. Acesta încearcă să descopere un remediu împotriva acestor maladii, pentru a proteja vitele din America și implicit populația americană, întrucît, deși de regulă

există o barieră între specii, împiedicînd transmiterea bolilor animalelor la om, s-a descoperit că anumite boli nu țin cont de specie... De exemplu, există dovezi că maladia vacilor nebune, declanșată în Anglia, s-a transmis și la om...

Poate că fosta mea soție avea dreptate în privința cărnii. Am încercat să-mi imaginez o viață cu hamburgeri din soia, chiftele fără carne și hotdogs din alge marine. Aș fi preferat să mor. M-a copleșit un val de căldură și afecțiune față de Ministerul Agriculturii.

Totodată, mi-am dat seama că ceea ce ne destăinuia domnul Nash erau minciunile oficiale – basmul cu bolile animalelor care traversau bariera speciilor și altele asemenea. De fapt, dacă zvonurile erau conforme cu realitatea, Plum Island era în același timp un loc în care se studiau științific și deliberat bolile infecțioase umane, ca parte a unui program de război bacteriologic inexistent din punct de vedere oficial. Pe de altă parte, poate erau simple zvonuri și ceea ce se făcea pe Plum Island avea totuși un scop defensiv, nu ofensiv.

M-a fulgerat gîndul că linia de demarcație între cele două aspecte era foarte fragilă. Virușii sînt viruși. Ei nu fac deosebirea între vaci, porci și oameni. Între cercetarea cu scop ofensiv și cea cu scop defensiv. Între vaccinuri preventive și bombe cu explozie aeriană. Ce dracu', ei nu știu nici măcar dacă sînt buni sau răi. Și dacă mai ascultam mult tîmpeniile lui Nash, aș fi ajuns să cred că pe Plum Island se creșteau noi și interesante culturi de iaurt.

Domnul Nash privea țintă în fundul paharului de plastic, ca și cum ar fi descoperit că apa și cafeaua puteau fi deja infectate cu maladia vacilor nebune.

– Desigur, a continuat domnul Nash, problema este că acești viruși și aceste culturi pot fi... vreau să spun, dacă cineva ar pune mîna pe aceste microorganisme și ar ști cum să le înmulțească pe baza mostrelor, atunci o bună parte dintre ele s-ar reproduce, iar dacă ar ajunge cumva la populație... atunci s-ar putea ivi o gravă problemă de sănătate publică.

– Adică un fel de ciumă apocaliptică, cu mormane de cadavre zăcînd pe străzi? am întrebat eu.

– Da, o problemă de sănătate publică de acest fel.

Tăcere.

– Așadar, a continuat domnul Nash pe un ton grav, deși toți sîntem nerăbdători să descoperim identitatea asasinului sau a asasinilor soților Gordon, sîntem și mai nerăbdători să aflăm dacă cei doi au luat ceva de pe insulă și dacă au transferat acel ceva unei sau unor persoane neautorizate.

Un timp nimeni n-a scos un cuvînt, apoi Beth a întrebat:

– Poți dumneata... sau cineva de pe insulă, să stabilești dacă lipsește ceva din laboratoare?

Ted Nash s-a uitat la Beth Penrose ca un profesor la studentul său favorit care tocmai i-ar fi pus o întrebare strălucită. De fapt, nu fusese o întrebare chiar *atît* de deșteaptă... dar orice era util dacă-i dădea jos chiloții, nu-i așa, Ted?

– După cum bănuiești, probabil, i-a răspuns domnul Sînge-Rece noii sale protejate, e posibil să nu se descopere dacă lipsește ceva. Problema este că microorganismele pot fi reproduse în secret în altă parte a laboratorului de pe Plum Island sau în diverse puncte de pe insulă, apoi scoase de acolo fără știrea nimănui. E cu totul altfel decît în cazul agenților chimici sau nucleari, unde trebuie justificat fiecare gram. Bacteriilor și virușilor le place să se reproducă.

Dacă stai să te gîndești, era înfricoșător... microorganismele reprezentau o tehnologie inferioară în comparație cu fisiunea nucleară sau cu fabricarea gazului paralizant. Puteau fi cultivate și într-un laborator improvizat, nu costau mult și se înmulțeau în... ce foloseam noi în laboratorul de biologie? Supă de vită? Gata, pe viitor renunțam la cheeseburgeri.

Mîndră de ultima ei intervenție, domnișoara Penrose l-a întrebat pe domnul Știe-Tot:

– Să ne închipuim deci că organismele studiate pe Plum Island sînt deosebit de virulente? Vreau să spun, se intervine genetic asupra lor pentru a le face mai letale decît sînt în mediul lor natural?

Domnului Nash nu i-a plăcut întrebarea, așa că a răspuns:

– Nu. Apoi a adăugat: Ei bine, laboratorul de pe Plum Island dispune de aparatură pentru inginerie genetică, dar acolo se realizează modificarea genetică a virușilor astfel încît să nu mai cauzeze boli, ci să *stimuleze* sistemul imunitar pentru producerea anticorpilor, în eventualitatea infectării cu un virus real. Este un fel de vaccin realizat nu prin slăbirea organismului infecțios și injectarea lui, ceea ce ar putea fi riscant, ci prin modificarea genetică a organismului. Ca să răspund pe scurt întrebării tale, orice inginerie

genetică efectuată pe Plum Island urmărește slăbirea unui virus sau a unei bacterii, nu sporirea capacității lor de a provoca boli.

– Bineînțeles că nu, am intervenit eu. Dar în cazul ingineriei genetice există oricînd un risc.

– Se prea poate. Dar nu pe Plum Island.

Mi-a trecut prin minte că Nash modifica genetic informațiile, luînd germenii adevărului și modificîndu-i astfel încît să ne ofere o doză minimă de vești proaste. Isteț băiat!

Mă plictisisem de tîmpenii științifice, așa că i-am adresat domnului Foster următoarea întrebare:

– Serviciul dumneavoastră ia unele măsuri ca să păstreze secretul? Mă refer la aeroporturi, căi ferate, și așa mai departe?

– *Toată* lumea e la treabă, în căutarea... indiferent ce-o fi aceia. Toate aeroporturile, porturile și gările din zonă sînt supravegheate de oamenii noștri, de poliția locală și de vameși. Paza de Coastă a primit ordin să intercepteze și să percheziționeze vasele, am cerut pînă și sprijinul Brigăzii de Luptă Antidrog, cu vasele și avioanele lor. Problema este că făptașii au un avans de circa trei ore, fiindcă, sincer vorbind, nu am fost alertați la timp...

Domnul Foster s-a uitat la șeful poliției, Maxwell, care stătea cu brațele încrucișate și cu obrazul strîmbat într-o grimasă.

Aici trebuie să fac o precizare legată de Sylvester Maxwell. Era un polițist cinstit, nu neapărat cel mai deștept dintre cei prezenți, dar nici sărac cu duhul. Uneori putea fi încăpățînat, deși aceasta părea să fie o trăsătură specifică zonei North Forth, nu neapărat șefului poliției. În calitate de comandant al unui efectiv restrîns de polițiști de provincie, puși în situația de a colabora cu efectivul mult mai numeros al poliției comitatului și uneori cu cea statală, omul învățase cînd să-și protejeze parcela și cînd să bată în retragere.

Încă ceva: realitatea geografică a jurisdicției maritime într-o epocă a drogurilor îl pusese pe Max în contact direct cu Brigada de Luptă Antidrog și cu Paza de Coastă. Brigada pleacă întotdeauna de la premisa că jandarmii locali pot fi implicați în traficul de droguri; pe de altă parte, localnicii, ca Max, sînt convinși că cei de la Brigada de Luptă Antidrog sînt în cîrdășie cu traficanții. Paza de Coastă și FBI-ul sînt socotite curate, dar ele suspectează Brigada de Luptă Antidrog și poliția locală. Personalul vămii este în majoritate cinstit, totuși e imposibil să nu fie și cîțiva indivizi care accceptau

bani ca să închidă ochii. Pe scurt, drogurile reprezintă cea mai mare pacoste în calea aplicării legii în America, după Prohibiție.

Cugetarea m-a dus cu gîndul de la Max la droguri, la șalupa soților Gordon, lungă de nouă metri și dotată cu motoare mari și puternice. Cum faptele păreau să infirme ipoteza că soții Gordon ar fi făcut comerț cu viruși ucigași, poate urma să se adevereasc ipoteza traficului de droguri. Poate că prinsesem un fir. Poate le împărtășeam și celorlalți această variantă, de îndată ce aveam s-o prelucrez în mintea mea. Sau poate nu.

Domnul Foster a mai aruncat cîteva săgeți spre Maxwell pentru întîrzierea cu care contactase FBI-ul, asigurîndu-se că mustruluiala lui fusese consemnată. Ceva de genul: „Ah, Max, de-ai fi venit la mine mai devreme! Acum totul e pierdut, și doar din vina ta!"

– Am chemat brigada de criminaliști a comitatului la zece minute după comiterea asasinatului, i-a precizat Max lui Foster. Din acel moment nu mai sînt răspunzător. Am fundul acoperit.

Domnișoara Penrose a simțit patru perechi de ochi poposind pe fesele ei și a spus:

– Habar nu aveam că victimele făceau parte din personalul de pe Plum Island.

Max i-a răspuns blînd, dar ferm:

– Am raportat acest lucru tipului care a răspuns la telefon, Beth. Sergentul nu știu cum. Verifică înregistrarea.

– Am s-o verific, a replicat detectivul Penrose. Poate ai dreptate, Max, a adăugat ea, dar nu-i momentul să intrăm acum în detalii. Să ne ocupăm de soluționarea crimei, s-a întors ea către Foster.

– Bună idee, a încuviințat domnul Foster. A privit prin încăpere și a opinat: O altă ipoteză ar fi că cel care a luat marfa nu va încerca s-o scoată din țară. Ar putea avea un laborator local, un gen de operațiune anodină, care nu ar atrage atenția nimănui și n-ar necesita materiale sau chimicale deosebite, riscînd să fie depistate. Posibilitatea cea mai sumbră ar fi ca microorganismele, indiferent de felul lor, să fie cultivate și apoi introduse sau livrate populației pe diverse căi. O parte dintre aceste microorganisme pot fi ușor administrate o dată cu apa, altele pot fi lansate din aer, altele pot fi răspîndite de oameni și de animale. Nu sînt specialist, dar mai devreme am telefonat unor persoane de la Washington și am înțeles că riscul de infectare și contaminare este foarte ridicat. Mai demult, un documentar de televiziune sugera că o cantitate de viruși de

antrax cît cuprinde o ceașcă de cafea, lansată în aer de un singur terorist care ar face înconjurul Manhattan-ului cu o șalupă, ar ucide minimum două sute de mii de oameni, a adăugat el.

În încăpere s-a așternut din nou tăcerea.

Domnul Foster, care părea să se bucure de atenția tuturor, a continuat:

– Ar putea fi și mai rău. E greu de apreciat. Antraxul se transmite prin bacterii. Virușii ar putea fi și mai periculoși.

– Să înțeleg că discutăm despre eventuala sustragere a mai multor tipuri de viruși și bacterii? am intervenit.

– Dacă vrei să furi antrax, a răspuns George Foster, poți la fel de bine să furi Ebola și tot ce-ți stă la îndemînă. Această eventualitate ar reprezenta o multiplă amenințare, cum nu se întîlnește niciodată în natură, deci imposibil de limitat sau controlat.

Ceasul de pe consola șemineului din sufragerie a bătut de douăsprezece ori, iar domnul Ted Nash, cu simțul său dramatic și dornic să ne impresioneze cu educația sa, fără îndoială Ivy League, a citat din Poet:

– „Acum e ora tainică de noapte, cînd cimitirele își cască gropi, cînd iadul însuși varsă iasme asupra lumii."

Pe această notă de veselie, i-am anunțat:

– Mă duc să iau o gură de aer curat.

5

Nu m-am dus direct afară să respir aer curat, ci am făcut un ocol spre aripa din stînga a casei, unde Tom și Judy își amenajaseră biroul, dintr-un fost dormitor.

Un fanatic al computerelor ședea în fața calculatorului la care avusesem de gînd să umblu eu. M-am prezentat domnului cu pricina, care s-a recomandat ca fiind detectivul Mike Resnick, specialist în infracțiuni pe calculator, în cadrul departamentului de poliție al comitatului.

Imprimanta bîzîia și tot biroul era ocupat cu teancuri de hîrtii.

– L-ai și descoperit pe asasin? l-am întrebat pe Mike.

– Da, și-acum joc Jeopardy.

Mike era într-adevăr o mare figură.

– Ce date deținem pînă acum? l-am întrebat.

– Oh, îndeosebi... stai așa... ce-i asta? Aici nu-i nimic... ce ziceai cu datele?

– Ce date deținem pînă acum?

Ador să fac conversație cu cretinii de la calculator. *Ce date deținem pînă acum.*

– Oh... în mare parte scrisori... scrisori personale, adresate prietenilor și rudelor, cîteva scrisori de afaceri... cîteva... ce-i asta? Nimic...

– Ceva în legătură cu Plum Island?

– Nu.

– Ceva interesant sau suspect?

– Nu.

– Documente științifice...

– Nu. Eu mă opresc aici. Voi anunța secția de criminalistică de îndată ce voi socoti că am descoperit ceva.

Mike părea ușor agasat, ca și cum ar fi lucrat acolo cîteva ceasuri bune și și-ar fi depășit ora de culcare.

– Cum e cu partea financiară? l-am întrebat. Investiții, carnete de cecuri, bugetul casei...?

A ridicat privirea de la monitor.

– Mda. E primul lucru pe care l-am luat de pe server. Își scriau cecurile pe calculator. Am scos la imprimantă toată activitatea lor financiară pe ultimele douăsprezece luni... de cînd și-au deschis contul.

A arătat spre teancul de foi de lîngă imprimantă.

Am luat teancul și am spus:

– Ai ceva împotrivă dacă arunc o privire?

– Nu, dar să nu pleci cu ele. Trebuie să anexez totul la raportul meu.

– Le duc în sufragerie, unde e lumină mai puternică.

– Bine...

Iar a început să se joace la computer, care prezenta mai mult interes decît mine. L-am lăsat singur.

În sufragerie, misterioasa doamnă care se ocupa cu amprentarea continua să presare pulbere și să culeagă amprente. A aruncat o privire către mine și m-a întrebat:

– Ați atins ceva?

– Nu, doamnă.

M-am dus la rafturile aflate de o parte și de alta a șemineului. În stînga se aflau cărți de literatură, majoritatea de buzunar, un amestec simpatic de tîmpenii și valori. În stînga se găseau domeniile neliterare și am studiat titlurile, care cuprindeau de la cărți de biologie la standarde de sănătate și alte prostii despre condiția fizică ideală. Exista un raft întreg cu cărți publicate local despre flora, fauna și istoria insulei Plum.

Pe raftul de jos era un rînd de cărți și hărți de navigație. După cum am mai spus, pentru niște locuitori din Midwest, regiune fără ieșire la mare, soții Gordon făcuseră o adevărată pasiune pentru ambarcațiuni. Pe de altă parte, fusesem cu ei în larg de cîteva ori și puteam să afirm că nu erau mari experți în navigație. De asemenea, nu pescuiau, nu prindeau crabi sau scoici și nici nu înotau. Pur și simplu, le plăcea să mai pună din cînd în cînd motorul bărcii în funcțiune. Ceea ce mă ducea din nou cu gîndul la posibilitatea unei afaceri cu droguri.

Cu această idee în minte, am pus deoparte teancul de foi trase la imprimantă și, folosindu-mă de batistă, am scos din raft un uriaș volum de hărți de navigație pe care l-am proptit pe consola șemineului. Am răsfoit paginile, cu degetul înfășurat în batistă. Căutam frecvențe radio, numere de telefon celular sau orice alte însemnări ar fi putut face un traficant de droguri într-un atlas cu hărți.

Fiecare pagină a hărților de navigație înfățișa o suprafață de circa șase kilometri pătrați. Uscatul care apărea pe hartă era în esență lipsit de descrieri, cu excepția reperelor vizibile de pe mare. Pe de altă parte, mările erau marcate cu recifuri, stînci, adîncimi, faruri, epave scufundate, balize și cu tot ce ar fi putut ajuta sau periclita navigația.

Am cercetat pagină de pagină, căutînd vreun semn în formă de cruce, locuri de întîlnire, coordonate ale unui loc, nume ca Juan, Pedro, și așa mai departe, dar hărțile părcau curate, cu excepția unei linii galbene care lega pontonul soților Gordon de debarcaderul de pe Plum Island. Era traseul pe care îl urmau cînd se duceau la serviciu, trecînd printre țărmul sudic al zonei North Fork și Shelter Island, ca să se mențină în porțiunea adîncă și lipsită de riscuri a canalului. În rest, nici un indiciu relevant.

Am remarcat că, pe Plum Island, se vedeau scrise cu roșu cuvintele: „Acces limitat – Proprietatea guvernului Statelor Unite – Intrarea persoanelor particulare interzisă."

Tocmai mă pregăteam să închid atlasul cînd am văzut ceva: aproape ascuns de batista mea, în partea de jos a paginii, în apele aflate la sud de Plum Island, era scris cu creionul: „44106818". Numărul era urmat de un semn de întrebare, similar cu cel apărut în mintea mea, ca baloanele din desenele animate: *44106818?* Adăugați după el alte două semne de întrebare și unul de exclamare.

Acestea să fi fost coordonatele din opt cifre ale unui anumit loc? O frecvență radio? Un număr codificat, apelabil prin centrală digitală? Droguri? Viruși? Ce anume?

În investigarea cazurilor de omucidere există un punct în care începi să pui cap la cap mai multe indicii decît poți controla. Indiciile sînt la fel ca ingredientele într-o rețetă fără mod de preparare: dacă le amesteci corect, pregătești o masă. Dacă nu știi ce să faci cu ele, rămîi mult și bine în bucătărie, nedumerit și cu stomacul gol.

În orice caz, am apucat atlasul cu batista și i l-am dus doamnei cu amprentele.

– Vreți să faceți dumneavoastră cele de cuviință cu acest volum? am întrebat-o.

Ea mi-a aruncat o privire aspră, apoi a luat cartea cu mîna înmănușată și a început s-o studieze.

– Pe hîrtia aceasta pentru hărți e greu de lucrat... însă coperta e din material lucios... Voi face tot posibilul. Nitrat de argint sau ninhidrină, a adăugat ea. Treaba se cere făcută în laborator.

– Vă mulțumesc, stimată doamnă, vă admir competența profesională.

Ea a zîmbit scurt și m-a întrebat:

– Cine deține cele mai multe amprente? FBI, CIA sau FEP?

– Ce e FEP? Vă referiți la Fundația Ecologică de Protecție a Mediului?

– Nu, mă refer la Fundul lui Elizabeth Penrose, a rîs ea. Așa merge vorba pe la noi. N-ați auzit poanta?

– Nu cred.

Ea mi-a întins mîna.

– Eu sînt Sally Hines.

– Iar eu mă numesc John Corey. I-am strîns mîna înmănușată și am spus: Îmi place senzația pe care mi-o dă latexul pe piele. Dar dumitale?

– Fără comentarii. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dumneata ești polițistul newyorkez care colaborează cu secția de criminalistică la acest caz?

– Întocmai.

– Te rog să nu iei în seamă bancul cu Penrose.

– Bineînțeles că nu. Ce avem aici, Sally?

– Păi, casa a fost dereticată de curînd, deci suprafețele sînt netede și curate. Nu studiez amprentele îndeaproape, dar în linii mari am întîlnit aceleași două: probabil ale domnului și doamnei Gordon. Foarte puține amprente străine, după părerea mea. Asasinul purta mănuși. Nu era genul de traficant de droguri care să-și lase toate cele cinci amprente pe dulăpiorul bar.

Am încuviințat din cap și am spus:

– Dă-ți toată silința cu atlasul.

– Tot ce fac eu e perfect. Dar dumneata? A scos din trusa de specialitate o pungă de plastic și a introdus atlasul în ea. Am nevoie de amprentele dumitale, ca să le elimin de pe listă, a spus ea.

– Caută-le mai tîrziu pe fundul lui Elizabeth Penrose.

Ea a rîs și a spus:

– Te rog să pui mîinile pe măsuța de cafea.

Am făcut ce-mi ceruse și am întrebat:

– Iei și amprentele celor doi tipi care sînt cu Maxwell?

– Mi s-a spus că asta se va face mai tîrziu.

– Mda. Uite, Sally, o mulțime de persoane, cum ar fi cei doi din bucătărie, îți vor flutura pe sub nas legitimații de mari mahări. Dumneata nu răspunzi decît în fața secției de criminalistică a comitatului, de preferat numai în fața lui Elizabeth Penrose.

– Am auzit. S-a uitat în jur, apoi m-a întrebat: Ascultă, cum e cu virușii?

– Treaba nu are nici o legătură cu virușii. Întîmplarea face că victimele lucrau pe Plum Island, dar e o simplă coincidență.

– Aha! Bine.

Mi-am luat teancul de foi trase la imprimantă și am pornit spre glasvandul glisant.

– Nu-mi place cum se lucrează la locul crimei, a strigat ea în urma mea.

Nu i-am răspuns.

Am coborît spre golf, unde se găsea o bancă așezată cu fața către apă. Am aruncat pe bancă hîrtiile șterpelite și am rămas cu ochii țintă la apa golfului.

Briza era suficient de puternică pentru a îndepărta țînțarii. Suprafața apei se încrețea ușor, legănînd barca soților Gordon, amarată la capătul pontonului. Nori albi plutcau prin fața lunii uriașe și strălucitoare, iar aerul mirosea mai curînd a pămînt decît a mare, pe măsură ce adierea își schimba direcția, începînd să sufle dinspre nord.

Undeva, cumva, probabil prin osmoză, am început să înțeleg forțele elementare ale uscatului și mării din jurul meu. Presupun că, dacă adăugați la aceasta și vacanțele de vară de două săptămîni, pe care le petreceam aici în copilărie, precum și week-end-urile de toamnă, nu veți fi surprinși că în mintea mea de orășean se trezise un gînd.

Există momente în care aș vrea să plec din oraș și atunci îmi vin în gînd locuri ca acesta. Ar trebui să vin aici iarna, să petrec cîteva luni în casa mare și plină de curent a unchiului Harry, ca să văd dacă aș deveni alcoolic sau sihastru. Ce dracu', dacă oamenii încep să fie căsăpiți pe aceste meleaguri, atunci consiliul orașului Southold m-ar face consultant cu normă întreagă pentru cazuri de omucidere, cu leafă de o sută de dolari pe zi și stridii după pofta inimii.

Eram neobișnuit de nehotărît în ce privea întoarcerea la slujbă. Aș fi fost dispus să încerc și altceva, însă voiam să fie decizia mea personală, nu a doctorilor; de asemenea, dacă medicii mi-ar fi spus că s-a zis cu mine, nu i-aș mai fi putut găsi pe cei doi hombres care mă ciuruiseră. O treabă serioasă care n-ar mai fi fost dusă la bun sfîrșit. Nu am sînge de italian, dar colegul meu, Dominic Fanelli, este sicilian și m-a învățat toată istoria și tipicul răzbunării. Mă pusese să văd *Nașul* de trei ori. Cred că înțeleg mesajul. Cei doi indivizi de origine hispanică trebuia să dispară dintre cei vii. Dominic încerca să-i găsească. Așteptam un telefon de la el în ziua în care avea să le dea de urmă.

Ajuns la subiectul condiției mele de muritor, am început să mă simt oarecum obosit și m-am așezat pe bancă. Nu mai eram supraomul de odinioară, înainte de a fi rănit.

M-am sprijinit de spătar și am privit un timp în noapte. Pe o mică pajiște, în stînga pontonului soților Gordon, exista un catarg pentru steag, înalt și alb, cu o bară numită vergă, de la care porneau două frînghii numite fungi. Observați că îmi însușisem cîte ceva din jargonul nautic. În orice caz, soții Gordon găsiseră întreaga colecție de steaguri și drapele într-un dulap din garaj, și uneori, înălțau stegulețe doar ca să se amuze, semnalizînd, de pildă „Pregătiți-vă de acostare" sau „Căpitanul e la țărm".

Mai devreme observasem că, în vîrful catargului, soții Gordon înălțaseră steagul negru de pirați și mi s-a părut o ironie a sorții ca ultimul drapel ridicat de ei să fie chiar cel cu craniul și oasele încrucișate.

De asemenea, am observat că pe fiecare fungă exista un steguleț semnalizator. Abia le deslușeam prin întuneric, dar, oricum, nu conta, fiindcă nu pricepeam o iotă din semnalele nautice.

Beth Penrose s-a așezat pe capătul din stînga al băncii. Îmbrăcase din nou jacheta de la taior – mare păcat! – și-și ținea

brațele în jurul trupului, ca și cum i-ar fi fost frig. Femeilor le este întotdeauna frig. N-a spus nimic, ci și-a azvîrlit pantofii, și-a frecat tălpile de iarbă și și-a mișcat degetele de la picioare. Încă o remarcă: toate femeile poartă pantofi incomozi.

După cîteva momente de tăcere în doi – ori, poate, de liniște de gheață – am încercat să sparg gheața și am spus:

– Poate că ai dreptate. Putea fi o barcă.

– Ești înarmat?

– Nu.

– Bun. Pentru că am de gînd să-ți zbor creierii ăia blestemați.

– Stai așa, Beth...

– Pentru tine sînt detectivul Penrose, să fie clar.

– Liniștește-te.

– De ce te-ai purtat atît de urît cu Ted Nash?

– Care din ei era Ted Nash?

– Știi al dracului de bine care anume. Ce nu-ți convine?

– E o problemă masculină.

– Te-ai făcut de rîs, toată lumea te consideră un dobitoc încrezut și un incompetent fără speranță. *În plus*, mi-am pierdut respectul pentru tine.

– Presupun deci că nici nu mai poate fi vorba despre sex.

– *Sex*? Nu vreau nici să respir același aer cu tine.

– Mă doare ce spui, Beth.

– Mie să *nu*-mi spui Beth.

– Dar Ted Nash ți-a spus...

– Să știi un lucru, Corey, am obținut cazul acesta pentru că am căzut în genunchi și l-am implorat pe șeful secției de criminalistică să mi-l dea. E primul meu caz serios de omucidere. Pînă acum nu am primit decît idioțenii: țicniți care se lichidau între ei, dispute domestice în care mămica și tăticul se ciopîrțeau cu cuțitul și alte tîmpenii. Dar nici acestea nu erau prea multe. În comitatul nostru rata criminalității e scăzută.

– Regret din suflet ce aud.

– Da. Așa faci tot timpul, ești atît de măgar, de cinic și de îngîmfat.

– Păi, n-aș...

– Dacă ai venit aici ca să mă pui pe mine într-o lumină proastă, atunci du-te-n mă-ta!

S-a ridicat în picioare.

M-am ridicat și eu.

– Așteaptă. Sînt aici ca să vă ajut.

– Atunci, ajută-ne.

– Bine. Ascultă. Mai întîi, un sfat. Nu discuta prea multe cu Foster, nici cu amicul tău Ted.

– Știu asta foarte bine și mai lasă prostiile cu „amicul Ted".

– Uite ce e... pot să-ți spun Beth?

– Nu.

– Uite ce e, detectiv Penrose, știu că-ți închipui că mă simt atras de dumneata și că îți fac avansuri... și mai crezi că s-ar putea crea o situație penibilă...

Ea și-a întors capul, cu privirea către larg.

– ...nu mi-e ușor s-o spun... dar... ei bine... nu trebuie să-ți faci griji în privința asta... în privința mea..

Ea a întors din nou capul spre mine și m-a privit.

Mi-am acoperit cumva obrazul cu palma dreaptă și m-am frecat pe frunte. Am continuat cum m-am priceput mai bine:

– Vezi... unul dintre gloanțele care m-au atins... Doamne, oare cum să-ți spun? Ei bine, m-a atins într-un loc mai intim, înțelegi? Acum știi. Așa că putem fi cumva prieteni, colegi... frate și soră... sau la fel de bine soră și soră...

I-am aruncat o privire furișă și am văzut că rămăsese din nou cu ochii la mare.

În cele din urmă, a deschis gura.

– Parcă spuneai că ai fost lovit în stomac.

– Și acolo.

– Max zice că ai avut o rană gravă la plămîn.

– A fost și asta.

– Cumva și la cap?

– Poate.

– Iar acum vrei să cred că ai rămas impotent din pricina unui alt glonț.

– Un bărbat nu minte în privința asta.

– Dacă furnalul e stins, atunci cum se explică focul din privirea ta?

– O simplă amintire, Beth... Pot să-ți spun Beth? O amintire frumoasă de pe vremea cînd puteam face sex pe o mașină.

Ea și-a acoperit obrazul cu palma. Nu-mi dădeam seama dacă rîdea sau plîngea.

– Te rog să nu spui nimănui, i-am cerut.

În cele din urmă, ea și-a recăpătat stăpînirea de sine și a răspuns:

– Voi încerca să nu se afle în presă.

– Mulțumesc. Am lăsat să treacă vreo cîteva secunde, apoi am întrebat-o: Locuiești prin apropiere?

– Nu, locuiesc în vestul comitatului Suffolk.

– E departe. Te întorci acasă cu mașina sau rămîi la cineva?

– Locuim toți la Soundview Inn în Greenport.

– Care „toți"?

– Eu, George, Ted, niște tipi de la DEA, alții care au fost aici mai înainte... de la Ministerul Agriculturii. Trebuie să lucrăm zi și noapte, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămînă. Dă bine la presă și la public... în caz că se răspîndește zvonul. Adică, dacă vor apărea unele temeri în legătură cu vreo boală...

– Vrei să spui spaima de vreo molimă?

– Zi-i cum vrei.

– Ascultă, am o căsuță frumușică, ești binevenită să locuiești la mine.

– În orice caz, îți mulțumesc.

– Un impresionant conac victorian, construit pe țărm.

– N-are importanță.

– Ar fi mai confortabil. Ți-am spus, sînt inofensiv. Ce dracu', poliția din New York spune că am voie să folosesc și toaleta pentru femei.

– Termină!

– Zău, Beth, aici am niște foi trase la imprimantă... situația financiară a soților Gordon pe ultimii doi ani. Putem lucra la ea la noapte.

– Cine ți-a dat voie s-o iei?

– Tu. E bine așa?

Ea a șovăit, apoi a încuviințat din cap și a spus:

– Mîine dimineață le vreau înapoi.

– Bine. O să dureze o noapte întreagă. Dă-mi o mînă de ajutor.

Ea a chibzuit asupra propunerii, apoi a spus:

– Dă-mi adresa și numărul tău de telefon.

M-am scormonit prin buzunare după hîrtie și creion, dar ea avea deja agenda în mînă.

– Dă-i drumul, m-a îndemnat.

I-am dat informațiile cerute, inclusiv indicații cum să ajungă acolo.

– Dacă vin, îți telefonez.

– Bine.

M-am așezat din nou pe bancă, iar ea s-a așezat la capătul celălalt, cu foile de imprimantă între noi. Am rămas tăcuți, fiecare încercînd, probabil, să-și adune gîndurile.

În cele din urmă, Beth a spus:

– Sper să fii mult mai inteligent decît arăți sau decît vorbești.

– Hai să spunem altfel: cel mai deștept lucru făcut de Maxwell în cariera lui a fost să apeleze la mine pentru acest caz.

– Pe deasupra mai ești și modest.

– N-am nici un motiv să fiu modest. Sînt unul dintre cei mai buni. De fapt, CBS lucrează la o emisiune intitulată Dosarele Corey.

– Nu zău!

– Pot să-ți fac rost de o colaborare.

– Mulțumesc. Dacă pot să-mi arăt recunoștința, sînt convinsă că-mi vei spune.

– Apariția ta în Dosarele Corey va fi o suficientă răsplată.

– Fără îndoială. Ascultă... Pot să-ți spun John?

– Te rog.

– John, ce se petrece aici? Mă refer la cazul nostru. Tu știi ceva ce știi doar pentru tine.

– Care-i starea ta civilă?

– Poftim?

– Logodită, divorțată, despărțită? Ai vreo legătură?

– Divorțată. Ce știi sau bănuiești în legătură cu acest caz și nu spui nimănui?

– N-ai nici un prieten?

– N-am nici prieten, nici copii, am unsprezece admiratori, cinci dintre ei căsătoriți, trei sînt obsedați de controlul nașterilor, doi au șanse, iar unul este cretin.

– Am fost cumva prea indiscret?

– Da.

– Dacă aș avea un partener bărbat și i-aș pune aceste întrebări, totul ar fi perfect normal și în regulă.

– Păi... noi nu sîntem parteneri.

– Vrei să afli și tu cîte ceva despre mine. Chestie tipică.

– Poftim, vorbește-mi despre tine. Pe scurt.

– Bine. Divorțat, fără copii, zeci de admiratoare, dar nimic deosebit. Nu am boli venerice, am adăugat.

– Nici organe corespunzătoare.

– Corect.

– Bine, John, cum e cu cazul acesta?

M-am rezemat de bancă și am răspuns:

– Ei bine, Beth... ceea ce se întîmplă cu acest caz e că elementele evidente conduc la concluzii improbabile și toată lumea încearcă să facă improbabilul, ca să se potrivească cu dovezile. Dar nu merge așa, colega.

Ea a dat din cap și a spus:

– Cu alte cuvinte, s-ar putea ca acest caz să nu aibă nimic de a face cu ceea ce socotim noi.

– Încep să cred că aici e vorba despre altceva.

– De ce crezi asta?

– Păi... unele probe par să nu se potrivească.

– Poate se vor potrivi peste cîteva zile, cînd vom primi rapoartele de laborator și după ce toată lumea va fi interogată. Încă n-am discutat cu personalul de pe Plum Island.

M-am ridicat și am spus:

– Hai să mergem la ponton.

Ea și-a pus pantofii și am pornit spre ponton.

– La cîteva sute de metri mai în josul plajei, am spus eu, Albert Einstein s-a luptat cu aspectul moral al construirii bombei atomice și a decis că merita încercat. Oamenii cumsecade n-au avut de ales, pentru că netrebnicii hotărîseră deja că merita încercat, fără să-și mai bată capul cu morala. I-am cunoscut pe soții Gordon, am adăugat.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi a spus:

– Vrei să spui că nu-i crezi în stare... din punct de vedere moral... să fi vîndut microorganisme ucigașe?

– Nu, nu-i cred în stare. Ca și specialiștii în fizică atomică, respectau duhul din sticlă. Nu știu precis cu ce se îndeletniceau pe Plum Island și probabil că nu vom afla niciodată. Cred însă că îi cunoșteam destul de bine ca să afirm că nu ar fi vîndut duhul din sticlă.

Ea nu mi-a răspuns.

– Îmi amintesc, am continuat, cum Tom mi-a povestit o dată că Judy era necăjită din pricina unui viţeluş de care se ataşase şi care fusese contaminat cu bună ştiinţă cu un virus şi acum trăgea să moară. Astfel de oameni nu sînt genul care să vrea să vadă copii murind de ciumă. Cînd vei vorbi cu colegii lor de pe Plum Island, vei afla acelaşi lucru.

– Posibil. De regulă, oamenii au şi o altă faţă.

– Niciodată n-am văzut la soţii Gordon nici cel mai mic lucru care să-mi dea de bănuit că ar face comerţ cu viruşi ucigaşi.

– Uneori oamenii îşi supraveghează comportamentul. Ce părere ai de americanii care au livrat ruşilor secretele bombei atomice? Au declarat că au făcut-o din convingere... ca puterea să nu existe numai de o singură parte.

I-am aruncat o privire şi am văzut că, în timp ce mergeam, se uita la mine. Am descoperit cu încîntare că Beth Penrose era capabilă de o gîndire mai profundă, îmi dădeam seama că şi ea trăia un sentiment de uşurare că nu eram un idiot, aşa cum mă crezuse la început.

– În ce-i priveşte pe specialiştii în fizică atomică, am spus eu, erau alte timpuri şi alt fel de secrete. Adică, de ce ar fi fost dispuşi soţii Gordon să vîndă viruşi şi bacterii care i-ar fi putut ucide şi *pe ei* o dată cu familiile lor din Indiana sau de mai ştiu eu unde, precum şi toată populaţia acestei zone?

Beth Penrose a rămas pe gînduri un moment, apoi a răspuns:

– Poate au fost plătiţi cu zece milioane şi şi-au depus banii în Elveţia. Poate au un castel în vîrf de munte, ticsit cu sticle de şampanie şi hrană conservată, şi şi-au invitat rudele şi prietenii. Nu ştiu, John. De ce fac oamenii gesturi nebuneşti? Îşi impun, se conving singuri să le facă. Sînt furioşi pe ceva sau pe cineva. Zece milioane de dolari. Douăzeci de milioane. Două sute. Fiecare om îşi are preţul său.

Am coborît de pe ponton la locul în care un poliţist în uniformă şedea pe un scaun de nuiele.

– Ia şi dumneata o pauză, l-a îndemnat domnişoara Penrose.

El s-a ridicat şi s-a îndreptat spre casă. Valuri mici se spărgeau clipocind de coca bărcii soţilor Gordon, care se legăna, lovindu-se uşor de anvelopele fixate pe piloni. Marea era în reflux şi am remarcat că barca fusese legată de un scripete care permitea un oarecare joc parîmei. Barca se găsea acum cu vreun metru şi jumătate

mai jos de nivelul pontonului. Am observat că pe coca ei scria „Formula 303", ceea ce, din spusele lui Tom, însemna o lungime de treizeci de picioare și trei inci.

– În biblioteca soților Gordon am găsit un atlas cu hărți de navigație, iar pe una dintre paginile lui, un număr din opt cifre, scris cu creionul, i-am spus eu lui Beth. Am rugat-o pe Sally Hines să cerceteze cu atenție amprentele de pe atlas și să-ți dea ție raportul. Ar fi cazul să iei atlasul și să-l pui undeva la loc sigur. Ar trebui să-l studiem împreună. Ar putea exista și alte însemnări.

Ea m-a privit țintă cîteva secunde, apoi a întrebat:

– Bine, deci tu despre ce crezi că e vorba?

– Păi... coborînd la jumătate ștacheta moralității, treci de la comerț cu viruși la comerț cu droguri.

– Droguri?

– Da. Deși ambigue din punct de vedere moral pentru unii, toată lumea vede în ele bani frumoși. Ție cum îți sună? Droguri.

Ea a rămas cu ochii la barca cu motor și a încuviințat din cap.

– Poate ne-am alarmat degeaba că ar exista o legătură cu Plum Island.

– Poate.

– Ar trebui să discutăm problema cu Max și cu ceilalți.

– Dimpotrivă.

– De ce nu?

– Pentru că sînt simple speculații. Lasă-i să meargă pe teoria virușilor ucigași. Dacă teoria noastră e cea bună, mai bine să păstrăm secretul asupra ei.

– Dar acesta nu-i un motiv ca să nu avem încredere în Max și în ceilalți.

– Ai încredere în mine.

– Nu. Convinge-mă.

– Nici eu nu sînt convins. Avem două ipoteze, la fel de valabile: comerț cu viruși sau cu droguri. Să vedem dacă Max, Foster și Nash ajung la o concluzie proprie și dacă ne-o comunică și nouă.

– De astă dată merg pe mîna ta.

Am făcut semn spre barcă.

– Cam cît crezi că valorează?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu-mi dau seama... Formula e un model scump... costă cam trei mii metrul, deci o barcă nouă ca aceasta ar putea costa în jur de 100 000 de dolari.

– Dar chiria pentru vilă? Circa două mii?

– Cam așa ceva, plus cheltuielile de întreținere. Vom afla curînd, a adăugat ea.

– Pe urmă, naveta cu barca pînă la insulă. Drumul pînă acolo durează aproximativ două ore, iar combustibilul valorează o mică avere. Am dreptate?

– Ai.

– Nu faci decît jumătate de oră cu mașina de aici și pînă la bacul special din Orient Point. Cît durează drumul cu bacul? Poate douăzeci de minute, cu complimente de la Unchiul Sam. În total o oră dintr-un punct în altul, spre deosebire de cele aproape două ore cu barca cu motor. Cu toate acestea, soții Gordon mergeau cu barca pe Plum Island și știu că au existat situații cînd nu s-au mai putut întoarce pe aceeași cale, din pricina vremii care se schimbase peste zi. Au fost siliți să se înapoieze cu feribotul și să facă autostopul pînă acasă. Eu n-am priceput niciodată cum vine asta, dar recunosc că nici nu mi-am bătut capul prea mult. Ar fi trebuit să mă gîndesc. Acum poate că are sens.

Am sărit în barcă și am aterizat greoi pe punte. Am întins brațele și Beth a sărit, prinzîndu-se de mîna mea. Am căzut amîndoi pe punte, eu pe spate, Beth Penrose peste mine. Am rămas așa o secundă mai mult decît s-ar fi cuvenit, apoi ne-am ridicat în picioare. Ne-am zîmbit stînjeniți, ca două persoane de sex opus care se ating întîmplător una de cealaltă.

– Ai pățit ceva? m-a întrebat ea.

– Nu...

La drept vorbind, plămînul bolnav mi se golise brusc de aer și presupun că observase și ea.

Mi-am recăpătat suflul și m-am dus spre partea dinapoi a bărcii, la pupa – după cum se spune – unde Formula 303 avea o banchetă. I-am arătat locul de sub banchetă și i-am spus:

– Lada era aici întotdeauna. Era una mare, măsura vreun metru douăzeci lungime, aproape un metru lățime și tot atît înălțime. Avea cam un metru cub volum și era făcută din aluminiu izolat. Uneori, cînd ședeam pe banchetă, îmi propteam picioarele pe ladă și sorbeam din sticla de bere.

– Şi?

– În anumite zile, după program, soţii Gordon plecau de pe Plum la ora fixată şi făceau o cursă rapidă în largul mării. Aici, în largul Oceanului Atlantic, se întîlneau cu un vapor, poate un cargou sud-american, poate un hidroavion sau mai ştiu eu ce. Luau la bord circa o sută de kilograme de droguri columbiene şi se înapoiau în grabă la ţărm. Dacă erau remarcaţi de DEA sau de Paza de Coastă, arătau ca un cuplu cumsecade ieşit la plimbare. Dacă îi oprea cineva, fluturau legitimaţiile de pe Plum Island şi salut! În realitate, probabil puteau întrece în viteză orice altă ambarcaţiune. Numai un avion ar putea urmări o astfel de barcă. Mai precis, cîte şalupe sînt oprite şi percheziţionate? Pe aici există mii de ambarcaţiuni de agrement şi vase comerciale de pescuit. Afară de cazul în care Paza de Coastă, Vama sau altcineva dispune de o informaţie serioasă sau dacă persoana are un comportament bizar, nimeni nu opreşte şi nu percheziţionează ambarcaţiunile. Adevărat?

– De regulă, da. Vameşii au puteri depline să efectueze percheziţii şi uneori chiar o fac. Am să verific dacă există vreun raport la DEA, la Paza de Coastă sau la Vamă în ce priveşte *Spirocheta*, a adăugat ea.

– Bine. Am chibzuit o clipă, apoi am adăugat: Deci, după ce soţii Gordon luau marfa, acostau într-un loc stabilit dinainte sau se întîlneau cu o ambarcaţiune mai mică şi transferau lada cu gheaţă distribuitorilor locali care le dădeau, în schimb, altă ladă, burduşită cu dolari. Apoi distribuitorul se ducea în Manhattan, efectuînd un alt import scutit de vamă. Se întîmplă în fiecare zi. Întrebarea este: au fost implicaţi soţii Gordon în aşa ceva şi atunci acesta este motivul lichidării lor? Sper că da. Pentru că cealaltă variantă mă înspăimîntă, or eu nu sînt genul de om care să se sperie cu una-cu două.

Ea a cugetat la cele auzite, continuînd să-şi rotească privirea prin barcă.

– Ar *putea* fi soluţia corectă. La fel de bine cum ar putea fi o simplă speranţă.

Nu i-am răspuns.

– Dacă reuşim să dovedim că a fost vorba de droguri, a continuat ea, ne putem lua o piatră de pe inimă. Pînă atunci, însă, trebuie să mergem pe ideea că au fost viruşi, fiindcă dacă aşa stau lucrurile şi nu stăpînim situaţia, riscăm să murim cu toţii.

6

Era trecut de ora două noaptea și începeam să văd negru înaintea ochilor de cît citisem foile trase la imprimantă. Îmi făcusem un ibric de cafea în bucătăria mare și veche a unchiului Harry și acum ședeam la masa rotundă de lîngă fereastra dinspre golf, care se deschidea spre răsărit, ca să prind soarele de dimineață.

Unchiul Harry și mătușa Jane avuseseră înțelepciunea să nu găzduiască niciodată întregul clan Corey, însă, din cînd în cînd, ne invitau pe mine, pe fratele meu Jim sau pe sora mea Lynne să stăm în camera de oaspeți, în timp ce restul familiei locuia în vreo oribilă căsuță turistică de prin anii '50.

Îmi amintesc cum în copilărie ședeam la această masă împreună cu cei doi veri ai mei, Harry junior și Barbara, înfulecînd gogoși și plăcințele, nerăbdători să ieșim afară la joacă. Vara era magică. Nu cred că aveam vreo grijă pe lume.

Acum, cîteva decenii mai tîrziu, ședeam la aceeași masă, cu mintea frămîntată de o sumedenie de lucruri.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre registrul financiar. Salariul soților Gordon era depus direct în cont, iar venitul lor total, după ce era ciuntit de impozitele federale și ale statului New York, se ridica la vreo nouăzeci de mii. Nu era rău, dar nici prea grozav pentru doi doctori în științe care munceau cu creierul într-un mediu toxic. Tom ar fi cîștigat mai bine jucînd într-o echipă de base-ball de mîna a doua, iar Judy ar fi putut lucra într-un bar, topless, din fostul meu district și s-ar fi descurcat la fel de bine. Trăim într-o țară bizară.

În orice caz, nu mi-a luat mult ca să-mi dau seama că soții Gordon trăiau peste posibilitățile lor financiare. Viața pe Coasta de

Est nu-i chiar atît de ieftină, lucru pe care, fără îndoială, îl descoperiseră și ei. Erau nevoiți să achite cheltuielile pentru cele două mașini, pentru barca cu motor, apoi chiria casei, asigurări pentru locuință, diverse servicii, cinci cărți de credit, facturi emise de mari companii petroliere, îndeosebi pentru barca cu motor, plus cheltuielile curente ale vieții de zi cu zi. În registru mai figura un avans substanțial pentru Formula 303, datînd din luna aprilie, cu doi ani în urmă.

Pe lîngă aceasta, soții Gordon contribuiseră la o seamă de opere de caritate, ceea ce-mi dădea sentimentul de vinovăție. De asemenea, fuseseră membrii unui club de muzică și literatură, trimiteau cecuri la nepoate și nepoți și făceau parte din Societatea de Istorie Peconic. Cu toate acestea, nu păreau să fi avut mari probleme, deși se găseau cumva pe muchie de cuțit. Dacă își procurau un venit suplimentar frumușel din comerțul cu droguri, atunci fuseseră îndeajuns de isteți să ascundă banii și să se înglodeze în cheltuieli pînă peste cap, ca orice american cinstit care înfruntă cu curaj fiscalitatea. Prin urmare, întrebarea era: unde se găseau banii? Nu sînt revizor contabil, dar am făcut în viața mea suficiente controale financiare ca să ochesc lucruri care se cer verificate. În evidența ultimelor douăzeci și cinci de luni, așa cum figura ea pe foile trase la imprimantă, exista doar un singur element de acest fel: o sumă considerabilă, un cec de 25000 de dolari, emis pe numele unei anume Margaret Wiley. Cecul fusese autentificat contra unei taxe de 10 dolari, iar suma respectivă fusese transferată electronic din contul de cumpărături al soților Gordon. De fapt, suma reprezenta aproape toate economiile lor. Cecul era datat 7 martie anul curent, fără altă mențiune referitoare la utilitatea lui. Atunci cine era această Margaret Wiley? De ce-i dăduseră soții Gordon un cec autentificat în valoare de douăzeci și cinci de miare? Aveam să aflăm curînd.

Am sorbit din cafea și, bătînd ușor cu stiloul în masă în ritm cu pendula de pe peretele din celălalt capăt al încăperii, am început să mă gîndesc la toate acestea.

M-am dus la dulapul de bucătărie de lîngă telefonul din perete și, printre cărți de bucate, am descoperit cartea de telefon cu abonații locali. Am căutat la „W" și am găsit o anume Margaret Wiley, cu domiciliul în Lighthouse Road, satul Southold. Cunoșteam locul,

era – după cum arăta și numele – drumul care ducea spre far: mai precis, farul Horton Point.

Tare așa fi vrut s-o sun pe Margaret, dar s-ar fi putut supăra dacă primea un telefon la ora două noaptea. Puteam aștepta pînă în dimineața următoare. Numai că printre calitățile mele nu se numără și răbdarea. De fapt, din cîte știu, n-am nici un fel de calități. Totodată, aveam sentimentul că FBI și CIA nu dormeau la ora aceea și că mi-o luaseră înainte în cazul cu pricina. În sfîrșit, lucru deloc lipsit de importanță, aici nu era vorba de o crimă obișnuită; poate că, în timp ce eu șovăiam s-o sun pe Margaret Wiley, asupra întregii națiuni se răspîndea o molimă nimicitoare. Detest să fiu pus în astfel de situații.

Am format numărul. Telefonul a sunat și la celălalt capăt al firului mi-a răspuns robotul. Am închis, apoi am format din nou. Într-un tîrziu, locatara s-a trezit din somn și i-am auzit glasul în receptor:

– Alo?

– Aș dori să vorbesc cu Margaret Wiley, vă rog.

– Eu sînt. Cine-i la telefon? a întrebat o voce bătrînească și toropită de somn.

– Sînt detectivul Corey, doamnă. De la poliție.

O clipă-două am lăsat-o să-și imagineze tot ce putea fi mai rău. De regulă, asta ajută la dezmeticire.

– *Poliția?* Ce s-a întîmplat?

– Doamnă Wiley, ați auzit la știri de crimele comise la Nassau Point?

– Oh... da. Îngrozitor!

– Îi cunoșteați pe soții Gordon?

Ea și-a dres glasul hîrîit și a răspuns:

– Nu... adică... i-am întîlnit o dată. Le-am vîndut un teren.

– În martie?

– Da.

– Contra sumei de 25000 de dolari?

– Da... dar ce legătură are cu...

– Unde se află acest teren, doamnă?

– Oh... e o fîșie frumoasă de faleză cu vedere către Sound.

– Înțeleg. Voiau să-și construiască o casă?

– Nu. Nu-şi puteau clădi nimic acolo. Drepturile edilitare erau vîndute comitatului.

– Adică...?

– Adică... e vorba de un plan de amenajare. Vinzi dreptul de amenajare a terenului, dar acesta continuă să rămînă în proprietatea ta. N-ai voie să-l amenajezi tu. Cu excepţia lucrărilor agricole.

– Înţeleg. Deci soţii Gordon n-ar fi avut voie să-şi construiască o casă pe faleză?

– Oh, Doamne, nu! Dacă terenul ar fi amenajat, ar valora peste 100.000 de dolari. Comitatul m-a plătit tocmai ca să nu-l amenajez. E o clauză restrictivă care rămîne valabilă chiar cînd terenul îşi schimbă proprietarul. E un plan bun.

– Dar puteţi vinde terenul?

– Da, şi chiar l-am vîndut. Cu 25000 de dolari. Soţii Gordon ştiau că nu-l puteau amenaja, a adăugat ea.

– Ar fi putut răscumpăra drepturile de amenajare de la comitat?

– Nu, eu le-am vîndut pe termen nelimitat. Acesta este scopul planului.

– Bine...

Aveam impresia că înţelesesem intenţiile soţilor Gordon: aceştia cumpăraseră un teren bun, cu perspectivă frumoasă, vîndut sub preţul pieţii, întrucît pe el nu se putea construi. Însă îl puteau cultiva; am priceput că pasiunea lui Tom pentru vinicultura locală îl condusese la ultimul său hobby: podgoriile Gordon. După toate aparenţele, nu exista nici o legătură între această achiziţie şi dublul asasinat.

– Iertaţi-mă că v-am trezit, doamnă Wiley. Vă mulţumesc pentru ajutor.

– Nu aveţi pentru ce. Sper să descoperiţi făptaşul.

– Fiţi convinsă că-l vom descoperi.

Am pus receptorul în furcă, am plecat de lîngă telefon, apoi am revenit şi am format din nou numărul. Femeia mi-a răspuns şi am întrebat-o:

– Iertaţi-mă, încă o întrebare: terenul e bun pentru viticultură?

– Iisuse, nu! E chiar pe Sound, deci prea expus şi mult prea mic. E doar o parcelă de un pogon, situată pe faleză, la cincisprezece metri deasupra nivelului mării. E foarte frumos, dar acolo nu cresc decît mărăcini.

– Înțeleg... V-au spus cumva de ce voiau pământul?

– Da... ziceau că vor să aibă un locșor al lor cu vedere la mare. În care să stea și să privească marea. Erau o pereche adorabilă. Mare nenorocire!

– Așa e, doamnă. Vă mulțumesc.

Am închis telefonul.

Așa deci. Doreau un loc în care să stea și să privească marea. Cu douăzeci și cinci de mii de dolari și-ar fi putut plăti de mii de ori taxa de parcare la Orient Beach State Park, de unde ar fi privit zilnic marea cît pofteau, vreme de opt ani, și tot le-ar mai fi rămas bani de bere și de hot dogs. Argumentul nu ținea.

Am chibzuit puțin. Ba chiar ceva mai mult. Ei bine, poate totuși să fi fost așa. Erau o pereche romantică. *Dar chiar douăzeci și cinci de miare?* Aproape toți banii lor. Și dacă ar fi fost transferați de stat la alt loc de muncă, cum s-ar fi descotorosit de un teren care nu putea fi folosit nici pentru construcții, nici pentru agricultură? Care alt țicnit ar fi plătit 25000 de dolari pentru o proprietate inutilă?

Bun. Poate că exista o legătură cu transportul de droguri pe mare. Așa mai avea sens. Trebuia să văd terenul cu ochii mei. M-am întrebat dacă mai văzuse și altcineva actul de proprietate printre hîrtiile soților Gordon. Totodată, m-am întrebat dacă victimele avuseseră un seif și ce anume se găsea în el. E cumplit să-ți pui întrebări la ora două noaptea, cînd ești surescitat de cafeină și nimeni nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Mi-am mai turnat o ceașcă de cafea. Ferestrele de deasupra chiuvetei erau deschise și auzeam țîrîitul insectelor de septembrie, ultimele lăcuste și orăcăit de brotăcei, o bufniță undeva prin apropiere și cîte o pasăre de noapte țipînd prin ceața care se lăsa dinspre Marele Golf Peconic.

Prin aceste locuri toamna este îmblînzită de întinderile mari de apă care păstrează căldura verii pînă prin noiembrie. Un climat excelent pentru struguri. Se poate naviga perfect pînă spre Ziua Recunoștinței. Din cînd în cînd mai izbucnește cîte un uragan prin august, septembrie sau octombrie, și iarna mai suflă dinspre nord-est cîte un crivăț. În general însă clima este blîndă, iar numeroasele golfuri și scobituri din mal creează frecvent pîclă și ceturi. Locul ideal pentru contrabandiști, pirați, traficanți de băuturi și, mai recent, de droguri.

Am auzit sunînd telefonul din perete și o fracțiune de secundă mi-a venit o idee nebunească: poate era Margaret! Apoi mi-am amintit că urma să mă sune Max în legătură cu plecarea pe Plum Island. Am ridicat receptorul și am spus:

– Aici Pizza Hut.

După o clipă de derută, am auzit glasul lui Elizabeth Penrose:

– Alo...

– Bună!

– Te-am trezit?

– Nu face nimic. Oricum trebuia să mă scol ca să răspund la telefon.

– E răsuflată! Max m-a rugat să te sun. Plecăm cu feribotul de ora 8 dimineață.

– Nu avem altul mai devreme?

– Ba da, dar...

– De ce trebuie ca echipa de acoperire să ajungă pe insulă înaintea noastră?

Nu mi-a răspuns la întrebare, ci m-a anunțat:

– Vom merge însoțiți de șeful pazei de pe insulă, un oarecare domn Paul Stevens.

– Cine pleacă cu feribotul dinainte?

– Nu știu... uite ce e, John, dacă ei asigură acoperirea, noi nu putem face mare lucru. Au mai avut probleme și altă dată și se pricep la treaba asta foarte bine. Nu vei vedea acolo decît ceea ce vor ei să-ți arate, iar de discutat vei discuta tot cu cine vor ei. Nu-ți face prea mari iluzii în legătură cu această mică incursiune.

– Cine mai merge?

– Eu, tu, Max, George Foster și Ted Nash. Știi de unde pleacă feribotul? m-a întrebat ea.

– Găsesc eu. Tu ce faci acum?

– Vorbesc cu tine.

– Hai încoace. Mă uit la niște mostre de tapet. Aș vrea să-ți cer părerea.

– E tîrziu.

Părea aproape o încuviințare, fapt care m-a surprins. Am insistat.

– Poți dormi la mine și mîine mergem amîndoi cu mașina pînă la feribot.

– Ar fi grozav.

– Atunci vino și să încheiem discuția.

– Mă mai gîndesc. Ascultă, ai descoperit ceva pe foile trase la imprimantă?

– Vino încoace și am să-ți arăt hardul meu.

– Termină!

– Vin să te iau.

– E tîrziu. Sînt obosită. Sînt în... m-am pregătit deja de culcare.

– Foarte bine. Ne putem juca de-a „ascunde murătura".

Am auzit-o răsuflînd adînc, fără să-și piardă răbdarea, apoi mi-a spus:

– Îmi închipuiam că există vreun indiciu în evidența lor financiară. Poate nu te-ai uitat destul de atent. Sau poate că nu te pricepi.

– Probabil.

– Parcă era vorba să nu ascundem nimic unul de celălalt, a adăugat ea.

– Da, unul de celălalt. Să nu ascundem nimic.

– Ce...? Oh, înțeleg.

Amîndoi știam că atunci cînd lucrai cu poliția federală, ți se punea un microfon în telefon la cinci minute după ce făceai cunoștință cu ei. Iar cînd ascultau telefonul unor amici, nici nu-și mai băteau capul să obțină aprobare. Regretam că o sunasem pe Margaret Wiley.

– Unde-i Ted? am întrebat-o pe Beth.

– De unde vrei să știu?

– Zăvorăște-ți ușa. Are semnalmentele unui violator și asasin pe care-l urmăresc.

– Mai las-o baltă, John.

Mi-a închis telefonul.

Am căscat. Deși dezamăgit că detectivul Penrose refuzase să vină la mine, mă simțeam în același timp oarecum ușurat. Probabil că infirmierele într-adevăr puneau salpetru în jeleu. Poate că aveam nevoie de un regim mai bogat în carne.

Am închis butonul filtrului de cafea, am stins lumina și am ieșit din bucătărie. Am bîjbîit prin întuneric prin casa mare și pustie, pe holul cu lambriuri de stejar, pe scara spiralată și scîrțîitoare, apoi pe coridorul cel lung, pînă în încăperea cu tavan înalt în care dormeam de cînd eram copil.

În timp ce mă dezbrăcam ca să mă urc în pat, am reflectat asupra zilei care trecuse, încercînd să mă hotărăsc dacă era cazul să prind feribotul de opt dimineața.

Ca argumente pro, îl simpatizam pe Max, care-mi ceruse un serviciu. Doi, îi simpatizasem pe soții Gordon și voiam să le fac și lor un serviciu, să-i răsplătesc cumva pentru plăcuta lor companie, pentru vinul și friptura oferite într-o perioadă cînd nu mă simțeam chiar în formă. Trei, nu-mi plăcea deloc Ted Nash și simțeam o dorință copilărească de a-l călca pe nervi. Patru, îmi *plăcea* Beth Penrose și mă încerca dorința adultă de a... în sfîrșit! În ultimul rînd, m-am gîndit la mine, care mă plictiseam... Ba nu! Altceva era la mijloc: încercam să dovedesc că încă mai știam meserie. Pînă aici, toate bune. În sfîrșit – și, fără îndoială, deloc neglijabilă – exista mica problemă cu molima, ciuma neagră, roșie, amenințarea multiplă sau ce-o mai fi fost: posibilitatea ca aceea să fi fost ultima toamnă hărăzită întregii planete.

Pentru toate aceste motive, am înțeles că trebuia să urc la bordul feribotului de opt dimineața cu destinația Plum Island, nu să mă ascund sub pătură, cum făceam în copilărie de fiecare dată cînd nu voiam să înfrunt o anumită realitate...

Am rămas gol în fața ferestrei înalte și am privit ceața care înainta dinspre golf, albă și fantomatică în lumina lunii, tîrîndu-se și șerpuind peste pajiștea întunecată, și apropiindu-se de casă. O-dinioară priveliștea mă înspăimînta de moarte. Mă înspăimînta și acum. Am simțit cum mi se face pielea de găină.

Inconștient, mi-am dus mîna la piept și degetele mele au găsit urma rănii provocate de primul glonț; apoi mi-am coborît mîna pe pîntece, acolo unde cel de al doilea glonț, poate chiar un al treilea, îmi sfîșiaseră mușchii cîndva elastici, îmi rupseseră intestinele, îmi smulseseră așchii din pelvis și apoi ieșiseră prin spate. Alt glonț trecuse prin gamba stîngă, fără urmări prea grave. Chirurgul spunea că avusesem mare noroc. Avea dreptate. Dădusem cu banul împreună cu colegul meu, Dom Fanelli, ca să decidem cine se va duce la magazin să cumpere cafea și gogoși; Dom pierduse. Îl costase patru dolari. Fusese ziua mea norocoasă.

Undeva în golf s-a auzit cornul de ceață și m-am întrebat cine putea fi în larg atît de tîrziu și pe o astfel de vreme.

Am plecat de la fereastră și am verificat soneria ceasului, apoi m-am asigurat că pistolul meu calibrul 45, pe care-l țin pe noptieră, era încărcat. M-am prăbușit pe pat și, la fel ca Beth Penrose, Sylvester Maxwell, Ted Nash, George Foster și mulți alții în noaptea aceea, am rămas cu ochii pironiți în tavan, gîndindu-mă la crimă, la moarte, la Plum Island și la ciumă. Am văzut cu ochii minții drapelul negru de pirați legănîndu-se pe cerul nopții, cu craniul descărnat, alb și rînjit.

Mi-a trecut prin minte că singurii care se odihneau în pace în noaptea aceea erau Tom și Judy Gordon.

7

La ora șase am fost în picioare, am făcut un duș și m-am îmbrăcat în șort, tricou și pantofi sport – ținută adecvată pentru a mă schimba rapid în combinezon de protecție sau cum s-o mai fi numind.

Am trecut prin obișnuita dilemă hamletiană în ceea ce privea pistolul: să-l iau sau să nu-l iau, aceasta era întrebarea. În cele din urmă, am decis să-l iau. Nu se știe niciodată ce surprize îți rezervă ziua. Poate mi se oferea plăcuta ocazie de a-l vopsi în roșu pe Ted Nash. La șapte fără un sfert goneam cu mașina spre est, pe Main Road, prin inima ținutului viticol.

În timp ce conduceam, mi-a trecut prin minte că nu era deloc simplu să-ți cîștigi existența de pe urma solului de coastă, așa cum făceau numeroși localnici. Totuși, viile creșteau surprinzător de bine. De fapt, în stînga mea, cum treceam prin satul Peconic, se găseau cea mai grozavă podgorie și cramă, Podgoriile Tobin, proprietatea lui Fredric Tobin, prieten cu soții Gordon, pe care-l cunoscusem cîndva în treacăt. Mi-am notat în minte să-i fac o vizită podgoreanului, să văd dacă putea aduce oarecare lumină în cazul meu.

Undeva în dreapta mea soarele se ridicase deasupra copacilor și termometrul din mașină îmi arăta 16 grade Celsius, ceea ce nu-mi spunea nimic. Reușisem cumva să-mi dereglez computerul, care trecuse pe sistemul metric. Șaisprezece grade însemna frig, dar eu știam că nu e. Oricum, soarele risipea ceturile de la sol și razele lui îmi inundau Jeep-ul care mă costase o avere.

Drumul cotea ușor și podgoriile ofereau o priveliște mult mai pitorească decît cea a cîmpurilor de cartofi care creșteau pe aici cu

vreo treizeci de ani în urmă. Ici-colo cîte o livadă sau un lan de grîu rupeau monotonia viilor. Păsări mari pluteau sau se avîntau spre cer în căldura dimineții, iar păsărelele ciripeau gureșe pe cîmp și prin copaci. Totul mergea perfect pe lume, cu excepția faptului că în această dimineață Tom și Judy se găscau la morga comitatului; în aer parcă plutea ceva nefiresc, suind și coborînd o dată cu curenții de aer cald, purtat de briza oceanului, plutind peste ferme și vii, purtat de sîngele oamenilor și animalelor. Și totuși, în această dimineață totul părea normal, pînă și cu.

Am deschis aparatul de radio pe un post de știri din New York și un timp am ascultat obișnuitele tîmpenii, așteptînd ca cineva să anunțe izbucnirea misterioasă a... ceva. Era însă prea devreme. Am trecut pe postul de radio local și am prins știrile de ora șapte. Crainicul tocmai anunța: „Azi-dimineață am discutat la telefon cu șeful poliției, Sylvester Maxwell, și iată ce ne-a declarat acesta".

În difuzoare a răsunat glasul morocănos al lui Max, care spunea: „În ce privește uciderea celor două persoane de la Nassau Point, Tom și Judy Gordon, sîntem de părere că este vorba de un dublu asasinat cu scop de jaf. Crimele nu au nimic de a face cu faptul că victimele lucrau pe Plum Island, așadar, dorim să punem capăt unor asemenea speculații. Rugăm pe toți localnicii să fie vigilenți în caz că remarcă vreo figură străină și să raporteze orice fapt suspect poliției orașului. Nu este cazul să devenim isterici, dar există o persoană înarmată care a ucis, a spart o locuință și a comis un jaf. Așadar, e cazul să vă luați măsuri de precauție. La acest caz lucrăm în colaborare cu poliția comitatului și credem că deținem unele indicii. Deocamdată nu am mai mult de declarat. Vorbim mai tîrziu, Don".

– Mulțumesc, șefule, i-a răspuns Don.

Iată de ce îmi plăcea mie ținutul acesta: oameni fără pretenții și cu picioarele pe pămînt. Am închis aparatul de radio. Ceea ce omisese să declare șeful poliției era faptul că pleca pe Plum Island, adică locul care nu avea nimic de a face cu dublul asasinat. De asemenea, uitase să pomenească de FBI și CIA. Admir un om care știe cum și cînd să alarmeze publicul. Ce-ar fi fost ca Max să spună: „Există o posibilitate de cincizeci la sută ca soții Gordon să fi vîndut viruși ucigași unor teroriști care intenționează să distrugă viața în America de Nord?" O asemenea declarație ar fi provocat

năvala la feribot încă de la deschiderea programului, ca să nu mai vorbim de exodul către aeroporturi sau de dorința subită de vacanță în America de Sud.

În orice caz, pînă în momentul de față dimineața era frumoasă. În dreapta mea am remarcat un cîmp mare de dovleci; mi-am amintit toamnele copilăriei, cînd veneam aici la sfîrșit de săptămînă, cînd alergam ca un disperat printre dovleci ca să-l găsesc pe cel mai mare, mai rotund, mai portocaliu și mai perfect. Mi-am amintit cum în fiecare an mă luam la harță cu fratele meu mai mic, Jimmy, în privința cîștigătorului, dar de fiecare dată rezolvam disputa bărbătește, cu pumnii, meci pe care-l cîștigam întotdeauna, fiind mult mai înalt decît el. Cel puțin, puștiul avea curaj.

Cătunul care urma după Peconic era Southold, care dădea numele întregii așezări. Era amplasat în locul în care podgoriile se sfîrșeau, iar uscatul se îngusta între Sound și golf, ca urmare totul arăta mai bătut de vînt și mai sălbatic. Șinele de cale ferată din Long Island, cu capătul la Penn Station în Manhattan, m-au însoțit un timp pe partea stîngă, paralele cu șoseaua, apoi s-au intersectat și s-au îndepărtat din nou.

La ora aceea circulația nu era prea intensă, cu excepția cîtorva mașini agricole. Mi-a trecut prin minte că, dacă vreunul dintre coechipierii mei cu destinația Plum Island s-ar fi aflat pe drum, la un moment dat l-aș fi văzut și eu.

Am intrat în satul Greenport, principala metropolă din North Fork, cu o populație – din cîte anunța indicatorul – de 2100 de locuitori. În comparație cu el, Insula Manhattan, unde munceam și trăiam și unde mă găsisem la un pas de moarte, era mai mică decît North Fork, deși număra două milioane de locuitori înghesuiți claie peste grămadă. Secția de poliție la care lucram număra trei mii de bărbați și femei, adică mai mult decît întreaga populație a așezării Southold. Max, după cum am mai spus, avea în subordine circa patruzeci de polițiști, dacă ne puneam la socoteală pe mine și pe el. Satul Greenport dispusese cîndva de o poliție proprie, circa șase persoane, dar se părea că aceștia reușiseră să calce populația pe nervi, ceea ce a făcut-o să voteze suprimarea respectivei secții. Nu cred că la New York s-ar fi putut întîmpla așa ceva, oricum nu era o idee proastă.

Uneori mă gîndesc că ar trebui să-l conving pe Max să mă angajeze – gen marele pistolar venind de la oraș, căruia șeriful de prin partea locului îi înfige în piept insigna și-i spune: „Avem nevoie de cineva cu experiența, competența și faima dumitale" sau ceva pe aproape. Adică, vrei sau nu vrei să fii un pește mare într-un iaz mititel? Vrei sau nu vrei ca femeile să-ți arunce priviri galeșe și să lase să le cadă batista pe trotuar?

M-am trezit la realitate. Îmi era foame. Prin părțile acelea nu există practic nici un fast food, fapt care reprezintă unul dintre farmecele acelor meleaguri, dar și un mare neajuns. Sînt totuși cîteva magazine cu de toate, prin urmare am oprit la unul de la marginea satului Greenport și mi-am cumpărat o cafea și un sandviș la pachet, cu un produs misterios de carne și brînză. Jur că poți mînca simultan ambalajul și paharul de plastic, fără să-ți dai seama de deosebire. Am înșfăcat săptămînalul care se oferea gratis și am luat micul dejun în mașină. Întîmplător, ziarul conținea un articol despre Plum Island. Lucru deloc ciudat, dat fiind că localnicii păreau foarte interesați de acea insulă învăluită în cețuri și mistere. În decursul anilor, culesesem cea mai mare parte a informațiilor despre Plum Island din surse locale. Cînd și cînd, insula ajungea și pe posturile naționale de știri, dar o presupunere mai aproape de realitate era aceea că nouă din zece americani nici nu auziseră de ea. Existau șanse ca situația să se schimbe în curînd.

Articolul pe care îl citeam era în legătură cu maladia Lyme, altă obsesie a locuitorilor din Long Island și din statul Connecticut, aflat la doi pași. Boala, transmisă prin păduchele de căprioare, luase proporțiile unei epidemii. Cunoșteam persoane care suferiseră de maladia Lyme; deși rareori fatală, îți putea nenoroci un an sau doi din viață. În orice caz, localnicii erau convinși că virușii proveneau de pe Plum Island și că fusese vorba de un experiment biologic scăpat de sub control printr-o greșeală sau ceva asemănător. Nu cred că exagerez dacă afirm că localnicii tare ar fi vrut să vadă Plum Island scufundîndu-se în mare. De fapt, mi-a venit în gînd o imagine – similară scenei din *Frankenstein* – cu fermierii și pescarii de prin partea locului, înarmați cu furci și cîngi, femeile cu torțe, toți coborînd pe insulă și strigînd: „În iad cu voi și cu experiențele voastre împotriva firii! Domnul să ne apere! Vrem să vedem ce se

întîmplă aici!" Sau ceva asemănător. În orice caz, am pus deoparte ambalajul și am pornit motorul.

Cu forțe noi, mi-am continuat drumul, cu ochii după noii mei colegi.

Următorul cătun era East Marion, deși se pare că nu mai există un al doilea Marion; probabil că așezările fuseseră denumite după Anglia, așa cum se întîmplă cu multe alte locuri din Long Island botezate „East". Southold se numise cîndva Southwold, după localitatea engleză de unde proveneau primii coloniști, dar pierduse „w"-ul în Atlantic sau mai știu eu pe unde, sau poate, îl schimbase contra cîtorva „u"-uri. Cine știe? Mătușa June, care fusese membră a Societății de Istorie Peconic, îmi împuia căpșorul cu tot felul de prostii și cred că o parte din acele lucruri erau interesante și se fixaseră în memorie, însă poate se fixaseră anapoda.

Uscatul se îngusta pînă la lățimea unui dig, apa mărginind șoseaua de o parte și de alta: în stînga Long Island Sound, în dreapta Orient Harbor. Cerul și oceanul erau pline de rațe, gîște canadiene, egrete albe ca zăpada și pescăruși, motiv pentru care nu deschideam niciodată trapa de aerisire din acoperișul mașinii. Vreau să spun că păsările acelea mîncau prune sau ceva asemănător, după care se usurau ca bombardierele și „știau" cînd aveai mașina descoperită.

Uscatul s-a lățit din nou; am trecut prin vechiul și nespus de bizarul cătun Orient, iar zece minute mai tîrziu mă apropiam, în sfîrșit, de Orient Point.

Am depășit intrarea în Orient Beach State Park și am început să reduc viteza. Deasupra capului am văzut un catarg cu steagul american coborît în bernă. Am presupus că poziția steagului era în legătură cu cazul Gordon, ceea ce însemna că acel catarg se găsea pe proprietate federală, fără îndoială stația de feribot Plum Island. Vedeți deci ce bine lucrează mintea unui detectiv, chiar și pe la șapte dimineața, după o noapte aproape albă.

Am tras la marginea șoselei, în dreptul unui lac de agrement și a unui restaurant, apoi am oprit motorul. Mi-am scos binoclul din torpedo și l-am ațintit asupra unei pancarte mari, în alb și negru, aflată chiar lîngă catarg, la circa treizeci de metri mai încolo, pe șosea. Pe pancartă era scris: „Centrul de boli ale animalelor Plum Island". Nu scria „Bine ați venit!" și nici „Feribot", dar cum se

vedea apa, am dedus că nu putea fi decît stația de feribot. Oamenii de rînd presupun, polițiștii deduc. De asemenea, sincer să fiu, în decursul anilor trecusem prin dreptul acestui loc de vreo douăsprezece ori în drum spre stația de feribot New London, care urma imediat după stația Plum Island. Deși niciodată nu-i acordasem prea multă atenție, cred că întotdeauna mă intrigase misterioasa Plum Island. Nu-mi plac misterele, de aceea vreau să le dezleg. Mă supără faptul că există lucruri pe care nu le știu.

În orice caz, în dreapta tablei indicatoare și a catargului se vedea o clădire din cărămidă cu un singur nivel, după toate probabilitățile un centru administrativ și de recepție. În spatele clădirii era o parcare mare, cu criblură, care se întindea pînă la apă. Parcarea era împrejmuită cu un gard înalt din sîrmă împletită, terminat cu sîrmă ghimpată.

Pe chei, la marginea parcării, existau cîteva depozite și magazii încăpătoare, amplasate chiar la mal. Se vedeau cîteva camioane parcate lîngă docul de încărcare. Am presupus – pardon! am dedus – că era locul de îmbarcare pentru animalele care plecau pe drumul fără întoarcere către Plum Island.

Parcarea se întindea de-a lungul golfului pe o distanță de circa o sută de metri și, prin ceața subțire, am zărit în celălalt capăt al ei vreo treizeci de vehicule de pasageri parcate lîngă pontonul feribotului. Nu se vedea nici țipenie de om.

Am pus deoparte binoclul și m-am uitat la ceasul digital de la bordul mașinii, care arăta 7:29, temperatura fiind acum de 17 grade. Trebuia neapărat să deconectez sistemul metric. Vreau să spun că blestematul de computer afișa cuvinte franțuzești bizare, cum ar fi „kilomètres", „litres" și felurite alte franțuzisme. Mi-era și teamă să dau drumul radiatorului pentru scaun. Ajunsesem cu o oră înainte de plecarea feribotului către Plum Island, dar la țanc pentru a-l prinde pe cel venit de pe insulă, exact cum avusesem de gînd. După cum obișnuia să spună unchiul Harry cînd mă punea să mă scol din pat în zorii zilei: „Numai păsările care se trezesc devreme prind viermișori, Johnny." Iar eu îi răspundeam tot cu o glumă: „Dar viermișorii care se trezesc devreme ajung să fie *mîncați*". Eram o mare figură.

Din ceață s-a ivit un feribot alb cu albastru, care înainta lin spre pontonul debarcaderului. Am privit din nou prin binoclu. La prova

se vedea o emblemă guvernamentală, probabil a Ministerului Agriculturii, și numele feribotului *Plum Runner*, denotînd că cel care i-l dăduse avea simțul umorului.

Trebuia să mă apropii, așa că am ambreiat și am pornit spre tabla indicatoare, spre catarg și spre clădirea de cărămidă. În dreapta clădirii, porțile blocate cu lanțuri fuseseră deschise și, cum nu vedeam prin preajmă nici un paznic, am intrat în parcare și m-am îndreptat spre depozite. Am parcat lîngă niște camioane de marfă și containere, în speranța că mașina mea nu se va vedea în această înghesuială. Mă aflam la numai cincizeci de metri de cele două pontoane și am privit prin binoclu cum feribotul întorcea în loc, venind cu spatele spre cel mai apropiat ponton. *Plum Runner* arăta nou și bine întreținut: lung de vreo optsprezece metri, cu scaune pe punte. Pupa a atins pontonul și căpitanul a oprit motoarele, în timp ce un marinar a sărit pe țărm să lege parîmele de pilon. Am remarcat că pe debarcader nu era nimeni.

În timp ce priveam prin binoclu, cîteva persoane au ieșit din cabina de pasageri și s-au îndreptat spre puntea de la pupa, care s-a deschis, lăsîndu-i să coboare direct în parcare. Am numărat zece bărbați, toți îmbrăcați în uniformă albastră: fie echipa de la Ministerul Agriculturii, trimisă să mă întîmpine, fie paznici de noapte, eliberați din tură de schimbul plecat pe Plum cu feribotul de ora șapte. Toți cei zece paznici purtau centură pentru pistol, deși la nici una nu am văzut prins vreun toc.

Lîngă feribot stătea un individ solid, îmbrăcat cu pulover albastru și cravată; acesta a început să discute cu cei zece, ca și cum i-ar fi cunoscut bine, ceea ce m-a făcut să deduc că putea fi Paul Stevens, șeful pazei.

Apoi și-au făcut apariția patru tipi în costume elegante, ceea ce mi s-a părut oarecum neobișnuit. Mă îndoiesc că cei patru își petrecuseră noaptea pe Plum Island, așadar, nu-mi rămînea decît să trag concluzia că plecaseră cu feribotul de șapte. Dar acest lucru le-ar fi lăsat doar cîteva minute de escală pe insulă. Prin urmare, plecaseră mai devreme, fie cu o cursă specială, fie cu un elicopter.

În sfîrșit, pe țărm au coborît agale, îmbrăcați în ținută neoficială, domnii George Foster și Ted Nash – fapt care nu m-a surprins din calc-afară. Ei bine, asta era: cine se culcă devreme, se

scoală devreme și ajunge viclean și mincinos. Idioții... Bănuiam eu că-mi vor trage clapa.

Am continuat să privesc prin binoclu. Nash, Foster și cei patru tipi în costum discutau aprins, în timp ce individul în pulover albastru se ținea respectuos la distanță. Am ghicit după gesturi că Ted Nash era Șeful. Ceilalți patru veniseră, probabil, de la Washington și dracu' știa cine-i trimisese. Era greu de spus ce căutau acolo FBI-ul, CIA, Ministerul Agriculturii și, fără îndoială, Ministerul Apărării, și mai știu eu cîți își vîriseră nasul. Din punctul meu de vedere, toți țineau de autoritățile federale, după cum la rîndul lor mă socoteau – dacă se sinchiseau cît de cît de mine – un hemoroid supărător.

În orice caz, am pus binoclul deoparte, am luat ziarul săptămînal și paharul de cafea gol, în eventualitatea că ar fi trebuit să-mi ascund fața. Iată deci că toți flăcăii aceștia șmecheri îmi vînduseră gogoașa cu „pasărea care se scoală devreme" și acum nici nu se deranjau să arunce o privire în jur, să vadă dacă erau supravegheați. Aveau un dispreț suveran față de polițistul de rînd, lucru care mă scotea din sărite.

Tipul cu pulover albastru s-a întors spre cei zece paznici și le-a dat voie să plece; fiecare s-a dus la mașina lui, a urcat la volan și a demarat, trecînd pe lîngă mine. Apoi domnul Pulover Albastru s-a înapoiat pe puntea de la pupa și s-a făcut nevăzut în interiorul feribotului.

Cei patru în costum și-au luat rămas-bun de la Nash și Foster, după care au urcat într-un automobil Chevy Caprice negru și au pornit în direcția mea. Mașina a încetinit în dreptul meu, gata să oprească, apoi și-a văzut de drum, trecînd de poarta cu lanț pe care intrasem.

În acel moment am văzut că Nash și Foster îmi remarcaseră mașina, așa că am demarat și m-am îndreptat spre feribot, ca și cum abia sosisem. Am parcat departe de ponton și am continuat să sorb din paharul gol și să citesc despre întoarcerea balenei albastre, fără să acord vreo atenție domnilor Nash și Foster, rămași lîngă feribot.

Pe la opt fără zece, lîngă mine a oprit o veche dubă de poliție, din care a coborît Max, îmbrăcat în blugi, scurtă și șapcă pescărească trasă bine pe frunte. Am coborît geamul portierei și l-am întrebat:

– Te-ai deghizat sau te-ai îmbrăcat pe întuneric?

El s-a încruntat.

– Nash și Foster au fost de părere că ar fi de preferat să nu fiu văzut mergînd pe insulă.

– Te-am auzit azi-dimineață la radio.

– Cum ți s-a părut?

– Absolut neconvingător. Toată dimincața a fost un exod de bărci, avioane și mașini care părăseau Long Island. Toată Coasta de Est e cuprinsă de panică.

– Las-o dracului!

– Bine.

Am oprit motorul și am așteptat ca Jeep-ul să-mi spună ceva, dar bănuiesc că, de data aceasta, nu mai făcusem nici o boacănă. Am scos cheia din contact și, în aceeași clipă, s-a auzit un glas de femeie: „Votre fenêtre est ouverte". Cum poate o mașină americană să vorbească franțuzește? Ei bine, pentru că am încercat să reduc la tăcere idiotul de robot, am ajuns cumva să vorbesc franțuzește – marca aceasta de mașini se exportă și la Quebec, ceea ce explică sistemul metric. „Votre fenêtre est ouverte".

– Mangez merde, am replicat în cea mai corectă franceză învățată în școală, după care am coborît de la volan.

– E cineva cu tine? m-a întrebat Max.

– Nu.

– Vorbea cineva...

– Nu-i da atenție.

Avusesem de gînd să-i spun lui Max că-i văzusem pe Nash și Foster coborînd din feribotul sosit de pe Plum Island, dar dacă lui nu-i trecuse prin minte să-și miște fundul încoace mai devreme sau măcar să mă trimită pe mine, atunci nu merita să-i destănui ce știam.

Mașinile au început să sosească; experimentații navetiști pe Plum Island ajungeau pe chei cu o fracțiune de secundă înainte ca feribotul să dea semnalul de plecare.

– Hei, toată lumea la bord! ne-a strigat Ted Nash mie și lui Max.

M-am uitat în jur după Beth Penrose, rostind în gînd mici răutăți misogine legate de talentul femeilor de a întîrzia.

– Uite-o! a exclamat Max.

Într-adevăr, iată că venea, după ce coborîse dintr-un Ford negru, probabil mașina ei de poliție neînmatriculată, parcată acolo încă înainte de sosirea mea. Oare existau pe lume persoane la fel de inteligente ca mine? Puțin probabil. Cred că eu îi dădusem ideea de a veni devreme.

Împreună cu Max am traversat parcarea învăluită în ceață, îndreptîndu-ne spre ponton, în timp ce sirena feribotului suna a doua oară. Detectivul Penrose s-a dus la domnii Nash și Foster, și toți trei au început să discute, în timp ce noi doi ne apropiam. Nash a ridicat privirea și ne-a făcut un semn nerăbdător să ne grăbim. În viața mea am ucis oameni și pentru mai puțin de atît.

Cînd Max și cu mine am ajuns pe chei, Nash nu s-a obosit nici să ne dea bineț, ci s-a uitat la șortul meu și a spus:

– Nu ți-e cam frig, John?

Du-te în mă-ta, Ted! Avea tonul superior pe care șefii îl adoptă față de subordonați, așa că trebuia să-l pun la punct. I-am răspuns, referindu-mă la pantalonii lui de golf de un roz tîmpit:

– Au cumva prohab, ca și chiloții?

George Foster a început să rîdă, iar obrazul lui Ted Nash a luat culoarea pantalonilor. Max s-a prefăcut că nu auzise schimbul nostru de replici, iar Beth m-a fulgerat cu privirea.

– Bună dimineața! ne-a urat cu întîrziere domnul Foster. Gata de îmbarcare?

Toți cinci am pornit spre feribot. Pe puntea de la pupa l-am văzut venind spre noi pe tipul cu pulover albastru.

– Bună dimineața! ni s-a adresat el. Sînt Paul Stevens, șeful pazei de pe Plum Island.

Vorbea cu un glas parcă produs pe calculator.

I-a răspuns domnul Pantaloni-Roz:

– Eu sînt Ted Nash de la Ministerul Agriculturii.

Ce porcărie! Nu numai că cei trei măscărici abia se întorseseră împreună de pe insulă, dar Nash continua să ne servească rahatul cu agricultura.

Stevens avea în mînă un blocnotes „ era genul omului înarmat cu blocnotes și cu fluier: blond, tuns scurt, ochi albaștri și reci. Domnul Poate-Tot, fost mare sportiv, atletic și elegant, pregătit să organizeze un eveniment sportiv, să repartizeze oamenii în vagoane sau orice ar mai fi fost nevoie.

Fiindcă veni vorba, Beth era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă, de unde am tras concluzia că nu se aşteptase să rămînă peste noapte la North Fork în momentul în care aflase despre crime – cînd îi ajunsese la ureche guiţatul, cum spunem noi, expresie care se potriveşte în cazul de faţă... Înţelegeţi cum vine asta: centrul de boli ale animalelor, febra porcinelor, insula în formă de antricot...

Aruncînd o privire la blocnotes, domnul Stevens i s-a adresat lui Max:

– Dumneavoastră sînteţi George Foster?

– Nu, eu sînt şeful poliţiei, Maxwell.

– Aha! a încuviinţat domnul Stevens. Bine aţi venit.

– Iar eu sînt Beth Penrose, l-am informat pe Stevens.

– Nu-i adevărat, sînteţi John Corey, m-a contrazis el.

– Adevărat. Acum pot urca la bord?

– Nu, domnule. Nu înainte de a verifica prezenţa pentru toată lumea. S-a uitat la Beth şi i-a spus: Bună dimineaţa, detectiv Penrose. Apoi s-a uitat la George Foster: Bună dimineaţa, domnul Foster de la FBI, corect?

– Corect.

– Bine aţi venit la bord. Vă rog să mă urmaţi.

Am urcat la bordul feribotului *Plum Runner* şi în clipa următoare am ridicat ancora şi am pornit către Plum Island sau, după cum o denumeau ziarele de scandal, Insula Misterioasă – ori, ceva mai inconştient, Insula Ciumată.

L-am urmat pe domnul Stevens într-o cabină spaţioasă şi confortabilă, cu lambriuri de lemn, în care vreo treizeci de bărbaţi şi femei şedeau pe scaune tapiţate ca cele de avion, discutînd, citind sau, pur şi simplu, moţăind. Păreau să fie locuri pentru circa o sută de persoane, şi am tras concluzia că următoarea cursă transporta majoritatea angajaţilor de pe Plum Island.

Noi nu am rămas la un loc cu pasagerii, ci l-am urmat pe domnul Stevens pe o scară, apoi într-o încăpere micuţă care părea a fi camera hărţilor sau camera de pază, sau ceva asemănător. În mijloc se găseau o masă rotundă şi o carafă cu cafea. Domnul Stevens ne-a invitat să luăm loc şi să bem cafea, dar noi am refuzat şi una, şi cealaltă. Sub punte acrul era înăbuşitor, iar în cămăruţă nu se auzea decît zgomotul motoarelor.

Stevens a scos din blocnotes cîteva hîrtii și a înmînat fiecăruia dintre noi o singură foaie trasă la imprimantă, împreună cu o copie la indigo.

– Aceasta este o declarație pe care sînteți rugați s-o semnați înainte de a debarca pe Plum Island. Știu că sînteți reprezentanți ai legii, dar regulamentul e regulament. Vă rog să citiți și să semnați, a adăugat el.

Am privit formularul, intitulat „Regulament pentru vizitatori". Era unul dintre puținele formulare guvernamentale scrise într-o engleză pe înțelesul tuturor. În linii mari, trebuia să-mi dau acordul că voi rămîne împreună cu grupul, că vom merge ținîndu-ne de mîini și că, în permanență, voi fi însoțit de un angajat de pe Plum Island. De asemenea, mă angajam să respect toate instrucțiunile de siguranță și să nu vin în contact cu animale cel puțin o săptămînă de la vizitarea insulei. Așadar, am promis să nu mă însoțesc cu vacile, cu oile, cu porcii, cu caii, și așa mai departe, să nu vizitez nici o fermă, grădină zoologică și nici chiar un parc; în plus, trebuia să mă țin departe de orice grajduri cu animale, de vînzare, țarcuri de vite, laboratoare de animale, carmangerii, grădini zoologice, menajerii și expoziții animale cum ar fi fost tîrgurile. Măi să fie! Chestia asta îmi limita viața socială pentru toată săptămîna care urma.

Ultimul paragraf era interesant și suna cam așa:

„În caz de necesitate, directorul centrului sau ofițerul de pază pot reține vizitatorul pe insulă, ca măsură de precauție necesară din punct de vedere al siguranței biologice. Articolele vestimentare și alte obiecte pot fi reținute temporar pe Plum Island pentru decontaminare, vizitatorul primind alte haine pentru a putea părăsi insula, după un duș de decontaminare. Obiectele vestimentare reținute urmează a fi înapoiate cît mai curînd posibil."

Pentru a-mi spori plăcerea vizitei, am acceptat carantina și detenția necesară.

– Presupun că acesta nu-i feribotul de Connecticut, m-am adresat lui Stevens.

– Nu, nu este.

Eficientul domn Stevens ne-a înmînat cîteva pixuri din dotarea guvernamentală, iar noi am pus foile pe masă și, continuînd să

rămînem în picioare, ne-am mîzgălit numele pe ele. Stevens a adunat foile și ne-a oferit copiile la indigo, în chip de suvenir.

Apoi a dat fiecăruia ecusoane albastre de vizitatori, pe care ni le-am prins cuminți de haine.

– E cineva dintre dumneavoastră înarmat? ne-a întrebat el.

– Cred că toți sîntem, am răspuns eu, dar ați face bine să nu ne cereți armele.

Stevens s-a uitat la mine și a replicat:

– Ba chiar asta am să fac. Armele de foc sînt interzise cu desăvîrșire pe insulă. Am aici un seif în care pistoalele dumneavoastră vor fi în siguranță, a adăugat el.

– Pistolul meu e în siguranță acolo unde se află acum, am protestat.

– Plum Island se găsește sub jurisdicția orașului Southold. *Eu* reprezint legea pe Plum Island, a insistat și Max.

Stevens a chibzuit cîteva momente, apoi a spus:

– Presupun că interdicția nu se aplică și oamenilor legii.

– Fiți convins că nu, a intervenit Beth.

Stevens, a cărui mică demonstrație de forță dăduse greș, a acceptat cu grație înfrîngerea și ne-a zîmbit. Genul de zîmbet al personajului ticălos din filme înainte de replica: „De data asta ați cîștigat voi, dar vă asigur că veți mai avea de-a face cu mine". După care pocnește din călcîie, face stînga-împrejur și pleacă cu pași mari.

Deocamdată însă domnul Stevens a rămas cu noi.

– Ce-ar fi să mergem pe puntea de sus? ne-a propus el.

Ne-am urmat gazda pe scări, am traversat din nou cabina și am ieșit afară pe o scară care ducea pe puntea frumoasă situată deasupra cabinei. Pe punte nu era nimeni.

Domnul Stevens ne-a arătat un grup de scaune. Feribotul înainta cu aproximativ douăzeci de kilometri pe oră, ceea ce după părerea mea însemna două sute de noduri. Poate ceva mai puțin. Aici sus era cam vînt, însă cel puțin nu se mai auzeau motoarele. Ceața începea să se risipească și dintr-o dată pîcla a fost sfîșiată de razele soarelui.

Puteam vedea cabina de sticlă în care căpitanul stătea la cîrmă, respectiv la timonă, discutînd cu secundul. Ceva mai jos, la pupa, drapelul american se zbătea în bătaia vîntului.

M-am așezat cu fața la prova, avînd în dreapta pe Beth, în stînga pe Max, în fața mea pe Stevens, cu Nash și Foster de o parte și de alta.

– Cercetătorii care lucrează în bioizolare preferă de regulă să vină singuri pînă aici, afară de cazul în care vremea e foarte proastă, a spus Sevens. Înțelegeți, ei nu văd lumina soarelui vreme de opt sau zece ore. Am cerut ca în această dimineață să fim lăsați singuri, a adăugat el.

În stînga am văzut farul Orient Point, nu clasicul turn vechi de piatră clădit pe un promontoriu, ci o construcție modernă din oțel, ridicată pe stînci. Era poreclit „Cafetiera", pentru că era conceput în așa fel, încît să sugereze obiectul respectiv, dar eu nu remarcam nici o asemănare. Vedeți dumneavoastră, marinarii confundă morsele cu sirenele, marsuinii cu șerpii de mare, norii cu vasele fantomă, și așa mai departe. Dacă stai prea mult în larg, presupun că începi s-o cam iei razna.

M-am uitat la Stevens și privirile ni s-au întîlnit. Tipul avea o figură de ceară cum rar se întîlnea, dar pe care n-o uitai o viață. Vreau să spun că nu-și mișca decît buzele, însă te sfredelea cu privirea.

Paul Stevens s-a adresat oaspeților:

– Dați-mi voie să încep prin a vă spune că i-am cunoscut pe Tom și Judy Gordon. Erau bine văzuți de toată lumea de pe insulă: șefi, cercetători, îngrijitori de animale, laboranți, tehnicieni, paznici, de toată lumea. Își tratau toți colegii cu aceeași politețe și respect. Buzele lui au schițat un surîs bizar. Fără îndoială că le vom simți lipsa.

Brusc mi-a trecut prin minte că individul ar putea fi un asasin în slujba statului. *Mda*. Dar dacă statul fusese cel care îi lichidase pe Tom și Judy? Iisuse, pur și simplu, m-a fulgerat gîndul că soții Gordon știau sau văzuseră ceva, sau poate aveau de gînd să-și dea drumul la gură în legătură cu ceva... Vorba colegului meu Dom Fanelli: „Mamma mia!" Era o variantă cu totul nouă. L-am privit pe Stevens și am încercat să descifrez ceva în ochii lui de gheață, dar era un actor desăvîrșit, după cum demonstrase și pe esplanadă.

– Aseară, de îndată ce am aflat despre asasinat, a continuat să povestească Stevens, mi-am chemat omul de pază de pe insulă și am încercat să-mi dau seama dacă lipsea ceva din laboratoare – nu

că i-aș fi bănuit pe soții Gordon de așa o faptă, dar felul în care îmi fusese relatată crima... ce vrei, aici există proceduri standard.

M-am uitat la Beth și privirile ni s-au întîlnit. În dimineața aceea nu avusesem ocazia să-i adresez cuvîntul, așa că i-am făcut cu ochiul. Se pare că nu-și putea stăpîni reacțiile, așa că a întors capul.

– Am cerut ca una dintre șalupele noastre de pază să mă ducă pe Plum azi în zori, a continuat Stevens, și am efectuat o investigație preliminară. Din cîte știu, pînă în acest moment, nu lipsește nici unul dintre microorganismele pe care le avem, nici o mostră de țesut, sînge sau alt material organic ori biologic.

Afirmația era atît de stupidă și într-atît îi servea interesele proprii, încît nimeni nu s-a obosit măcar să rîdă. Numai Max s-a uitat la mine și a clătinat din cap. Cu toate acestea, domnii Nash și Foster încuviințau în tăcere, ca și cum ar fi dat crezare gogoșilor lui Stevens. Astfel încurajat și conștient că se găsea printre colegi aflați în slujba statului, domnul Stevens a continuat să debiteze minciunile oficiale. Vă imaginați cîte baliverne sînt nevoit să ascult în viața mea profesională: de la suspecți, martori, informatori și chiar de la propria mea echipă, de la procurori districtuali, militari, subordonați incompetenți, politicieni veroși, și așa mai departe. Baliverne și palavre, primele fiind o deformare grosolană a adevărului, celelalte însemnînd minciuni mai blînde și mai inofensive. Așa se întîmplă în munca de poliție. Baliverne și palavre. Nimeni nu-ți spune adevărul. Mai ales dacă încerci să-i trimiți pe scaunul electric – sau ce se mai folosește la ora actuală.

Un timp l-am ascultat pe domnul Stevens, care explica de ce nimeni nu putea scoate măcar un singur virus sau bacterie de pe insulă, nici chiar o eprubetă cu rîie pubiană, dacă era să ne luăm după Pinocchio Stevens. Mi-am prins cu degetele urechea dreaptă și am răsucit-o, gest prin care îmi scuteam auzul de idioțenii. Acum, că vocea lui Stevens suna îndepărtat, am privit dimineața frumoasă și albastră. Sosea feribotul de New London; a trecut prin stînga noastră, care întîmplător știu că se numește babord. Întinderea de apă lată de doi kilometri dintre Orient Point și Plum Island era cunoscută sub numele de Plum Gut, alt termen nautic. Prin zonă existau o sumedenie de termeni de navigație, care uneori îmi

dădeau dureri de cap. Adică, ce se întîmplase cu engleza noastră cea de toate zilele?

În orice caz, știam că Gut era un loc în care se formau curenți puternici, întrucît Long Island Sound și largul Atlanticului se „pocneau" cumva în Gut. Cîndva mă găseam împreună cu soții Gordon în barca lor cu motor și ne-am trezit într-o astfel de situație, surprinși de vînt, de maree și de curenții care biciuiau barca din toate părțile. Vă spun drept că nu-mi doresc să mai trăiesc o astfel de experiență, dacă înțelegeți la ce mă refer.

Dar ziua era frumoasă, Gut era calm și vasul era mare. E drept că se legăna puțin, dar îmi închipui că așa se întîmplă întotdeauna pe apă, care e, în principal, lichidă și nici pe departe la fel de sigură ca asfaltul.

Ei bine, din locul în care ne aflam aveam o perspectivă foarte frumoasă și, în timp ce domnul Stevens dădea din buze, priveam un uriaș vultur-de-mare care ne dădea tîrcoale. Păsările acestea sînt țicnite, nebune de-a binelea. L-am urmărit rotindu-se, căutînd ceva pentru micul dejun, iar cînd și-a descoperit prada, s-a năpustit spre apă ca un kamikaze, cu un țipăt dement, a atins suprafața, s-a scufundat, apoi a țîșnit din nou la suprafață, de parcă ar fi avut o rachetă sub coadă. În gheare ținea un pește argintiu care înotase liniștit spre noi, înghițind plancton sau mai știu eu ce, cînd deodată, vîjj! s-a trezit în aer, gata să lunece pe gîtlejul acelei păsări aiurite. Vreau să spun, că, poate, peștele argintiu avea și el o nevastă, copii, și așa mai departe, poate ieșise să ia micul dejun și, cît ai clipi, devenise el însuși mic dejun. Supraviețuirea celor mai puternici și alte minuni de acest gen. Înspăimîntător. Absolut groaznic.

Ajunsesem la vreun sfert de kilometru de Plum Island, cînd ne-a atras atenția un zgomot ciudat, dar familiar. Apoi am văzut de unde provenea: un elicopter mare și alb, cu însemnele Pazei de Coastă, a trecut pe la tribord. Zbura încet și la joasă altitudine, iar din ușa carlingii se apleca un bărbat asigurat cu corzi. Omul purta uniformă și cască radio, iar în mînă avea o pușcă.

– E patrula pentru căprioare, ne-a înștiințat domnul Stevens. Ca simplă măsură de prevedere, a explicat el, căutăm căprioare care ar putea înota către și dinspre Plum Island.

Nimeni n-a scos o vorbă.

Domnul Stevens a considerat că era cazul să detalieze puțin subiectul, așa că a spus:

– Căprioarele sînt înotătoare extrem de rezistente, s-au cunoscut cazuri cînd au ajuns înot pe Plum venind de la Orient și chiar de pe insulele Gardiner și Shelter, care se găsesc la zece kilometri depărtare. Noi nu lăsăm căprioarele să rămînă pe Plum Island și nici să facă escală aici.

– Afară de cazul în care semnează un formular, am subliniat eu.

Domnul Stevens a zîmbit din nou. Mă simpatiza. Îi simpatizase și pe soții Gordon și iată ce pățiseră.

– De ce nu lăsați căprioarele să înoate pînă pe Plum Island? l-a întrebat Beth pe domnul Stevens.

– Păi... avem o așa-numită regulă a „rămînerii pe insulă". Oricine pune piciorul pe insulă nu mai are voie să o părăsească decît dacă este decontaminat. Și noi vom fi supuși acelorași rigori, mai tîrziu, la plecare. Obiectele mari, care nu pot fi decontaminate – de pildă, camioanele, aparatura de laborator, resturi de materiale de construcții, gunoiul, și așa mai departe – nu mai părăsesc insula.

Și de astă dată nimeni n-a suflat un cuvînt.

Dîndu-și seama că speriase turiștii, domnul Stevens a spus:

– Nu vreau să spun prin asta că insula ar fi contaminată.

– Eu așa crezusem, am mărturisit.

– Ei bine, ar fi cazul să vă explic... pe insulă există cinci niveluri de risc sau poate ar trebui să le numesc cinci zone. Nivelul sau Zona Unu reprezintă aerul din jur, tot ce se află pe insulă, afară de laboratoarele de la bioizolare, acolo neexistînd nici un pericol. Zona Doi cuprinde dușurile dintre vestiare și laboratoare, precum și unele locuri de muncă cu risc minim de contaminare. Veți vedea mai tîrziu. Zona Trei include laboratoarele cu bioizolare în care se lucrează cu boli infecțioase. Zona Patru se află în inima clădirii și cuprinde cuștile cu animale bolnave, incineratoarele și sălile de disecție. Ne-a privit pe fiecare în parte, să vadă dacă ne captase atenția – ceea ce, fără îndoială, reușise – și a continuat: De curînd am adăugat un Nivel Cinci, care reprezintă zona de maximă bioizolare. În lume există puține astfel de Niveluri Cinci. Noi l-am adăugat pe acesta întrucît unele organisme pe care le primeam din locuri ca Africa și jungla Amazonului s-au dovedit mai virulente decît ne-am așteptat. Iar s-a uitat la fiecare dintre noi și ne-a spus, coborînd

puțin glasul: Cu alte cuvinte, primeam mostre de sînge și țesuturi infectate cu Ebola.

– Din acest moment cred că ne putem întoarce, am declarat eu.

Toți au zîmbit și chiar s-au silit să rîdă. Ha, ha. Nu era deloc amuzant.

– Noul laborator este o operă de artă în materie de bioizolare, a continuat domnul Stevens, însă a existat un timp cînd dețineam vechiul model postbelic care, din păcate, nu oferea aceeași siguranță. Prin urmare, în acea perioadă am adoptat politica „rămînerii pe insulă", ca o măsură de precauție, împiedicînd răspîndirea infecției pe continent. Măsura este încă oficială, dar nu la fel de strictă. Cu toate acestea, nu ne place ca persoanele și obiectele să facă liber drumul între insulă și continent fără a fi decontaminate. Inclusiv, desigur, căprioarele.

– Dar *de ce?* a întrebat din nou Beth.

– *De ce?* Pentru că ar putea lua ceva de pe insulă.

– De pildă ce? am intervenit eu. Apucături proaste?

Domnul Stevens a zîmbit și a răspuns:

– Poate o gripă zdravănă.

– Ucideți căprioarele? a insistat Beth.

– Da.

Toți au tăcut cîteva momente, după care eu am întrebat:

– Dar păsările?

Domnul Stevens a încuviințat din cap și a răspuns:

– Păsările ar putea fi o problemă.

Imediat i-am pus a doua întrebare:

– Dar țînțarii?

– Ah, da, și țînțarii sînt o problemă. Nu trebuie însă să uitați că toate animalele de laborator sînt ținute înăuntru și că toate experiențele se efectuează în laboratoare izolate prin presiunea negativă a aerului. Nimic nu poate scăpa afară.

– De unde știți? l-a întrebat Max.

– Pentru că sînteți încă în viață, a replicat domnul Stevens.

Pe această notă optimistă, în timp ce Sylvester Maxwell se compara cu un canar într-o mină de cărbuni, domnul Stevens a spus:

– Cînd coborîm, vă rog să nu vă depărtați de mine.

Hei, Paul, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să nu te ascult!

8

În apropierea insulei, *Plum Runner* a redus viteza. M-am ridicat în picioare, m-am dus la babord și m-am sprijinit de balustradă. În stînga mea a apărut vechiul far de piatră de pe Plum Island, pe care l-am recunoscut deoarece era subiectul preferat al unor acuarelişti de mîna a treia de prin partea locului. În dreapta farului, pe țărm, se vedea o pancartă uriașă pe care scria: ATENȚIE! CABLURI! PESCUITUL CU TRAULUL ȘI DRAGAREA INTERZISE!

Vasăzică, dacă teroriștii ar fi vrut să întrerupă curentul electric și comunicarea cu Plum Island, autoritățile le sugerau cum să procedeze. Pe de altă parte, ca să fiu cinstit, am presupus că Plum Island poseda generatoare proprii pentru cazuri de necesitate, precum și telefoane celulare și aparate radio.

În orice caz, *Plum Runner* s-a strecurat prin canalul îngust și a pătruns într-un mic golf, după toate aparențele amenajat de mîna omului, ca și cum ar fi luat ființă nu prin grația Celui Atotputernic, ci datorită corpului de geniști al armatei, dornici să aducă o notă de perfecțiune Creației.

În jurul golfului nu erau multe clădiri, doar cîteva construcții de tablă gen magazii, probabil rămase din timpul războiului.

Beth a venit lîngă mine și mi-a șoptit:

– Înainte să vii la feribot, am văzut...

– Eram acolo. Am văzut și eu. Mulțumesc.

Feribotul s-a rotit pe loc și s-a apropiat cu spatele de ponton.

Acum colegii mei stăteau la balustradă, iar domnul Stevens a spus:

– Vom aștepta să coboare cei care lucrează aici.

– E un port artificial? l-am întrebat.

– Da, mi-a răspuns el. L-a construit armata, cînd a instalat pe insulă bateriile de artilerie, înainte de războiul hispano-american.

– Ar trebui scoasă pancarta cu cablurile, i-am sugerat.

– Nu avem încotro, mi-a răspuns el. Trebuie să avertizăm ambarcațiunile. Oricum, figurează și pe hărțile de navigație.

– Dar s-ar putea scrie „Conductă de apă potabilă". Nu-i cazul să dezvăluiți chiar tot.

– Adevărat.

M-a privit de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar a tăcut. Poate intenționase să-mi ofere o slujbă.

După ce a debarcat și ultimul angajat, am coborît scara și am ieșit din feribot prin deschizătura de la pupa. Ne găseam pe misterioasa Plum Island. Pe ponton era vînt, soare și cam răcoare. Rațele înotau de-a lungul țărmului și am constatat cu bucurie că nu aveau colți, ochi roșii sau altele asemenea.

După cum am mai spus, insula avea forma unui antricot de porc – sau poate de miel mic – golful găsindu-se în capătul mai mare al antricotului, ca și cum cineva ar fi mușcat puțin din el, ca să duc pînă la capăt această comparație prostească.

La debarcader se afla amarată o singură ambarcațiune, lungă de vreo nouă metri și dotată cu cabină, reflector și motor. Numele ei era *The Prune*. Cineva se distrase botezînd feribotul și această ambarcațiune, dar mă îndoiam că acela fusese Paul Stevens, a cărui idee de umor nautic se reducea probabil la a privi submarine torpilînd nave-spital.

Am remarcat o pancartă de lemn ștearsă de intemperii, pe care scria: „Centrul de Boli ale Animalelor, Plum Island". Sub ea se găsea un catarg și am văzut că și aici drapelul american era în bernă.

Angajații care tocmai debarcaseră au urcat într-un autobuz alb, care a demarat, apoi feribotul a sunat sirena, dar nimeni nu a urcat la bord ca să se înapoieze la Orient.

– Vă rog să așteptați aici, ni s-a adresat domnul Stevens.

S-a îndepărtat cu pași mari și s-a oprit să discute cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie.

Locul îți dădea o senzație bizară: oameni în salopete portocalii, uniforme albastre, autobuze albe, toate tîmpeniile cu „Așteptați aici" sau „Nu părăsiți grupul". Vreau să spun că mă găseam pe o insulă cu acces limitat, alături de acest SS-ist blond, cu un elicopter

înarmat care se rotea deasupra noastră, cu paznici înarmați la tot pasul; parcă era un film cu James Bond, numai că locul exista aievea.

– Cînd ne întîlnim cu doctorul Nu? l-am întrebat pe Max.

Max a rîs. Chiar și Beth, pînă și domnii Nash și Foster au zîmbit.

Beth i s-a adresat lui Max:

– Apropo, cum se face că niciodată nu l-ai cunoscut pe Paul Stevens?

– De fiecare dată cînd avea loc o ședință comună a instituțiilor abilitate să aplice legea, noi invitam din politețe pe șeful pazei de pe Plum Island. Niciodată nu s-a întîmplat să ne onoreze invitația. Am discutat o dată cu Stevens la telefon, dar pînă azi-dimineață nu l-am văzut la față.

– Fiindcă a venit vorba, domnule detectiv Corey, mi-a spus Ted Nash, am aflat că nu aparții de comitatul Suffolk.

– Nici n-am pretins c-aș aparține.

– Ei, haide, omule! Dumneata și șeful poliției Maxwell asta ne-ați lăsat să credem, pe mine și pe George.

– Detectivul Corey a fost angajat de orașul Southold în calitate de consultant pentru acest caz, a declarat Max.

– Zău? s-a mirat domnul Nash. S-a uitat la mine și a adăugat: Ești detectiv la secția de criminalistică a poliției din New York și la 12 aprilie ai fost rănit în timpul serviciului. La ora actuală te afli în concediu de convalescență.

– Cine ți-a cerut părerea?

Foster, eternul pacificator, s-a grăbit să intervină:

– Nu ne interesează, John. Pur și simplu, dorim să stabilim atribuțiile și jurisdicțiile fiecăruia.

– Bine, li s-a adresat Beth domnilor Nash și Foster. Atunci aflați că aceasta este jurisdicția *mea* și acesta este cazul meu, iar pe mine nu mă deranjează prezența lui John Corey.

– Foarte bine, a încuviințat domnul Foster.

Domnul Nash s-a abținut să mă accepte, dîndu-mi a înțelege că el avea ceva împotrivă – ceea ce mie îmi era tot una.

Beth s-a uitat la Ted Nash și a întrebat:

– Acum, că știm pentru cine lucrează John Corey, pentru cine lucrezi *dumneata?*

Nash a făcut o pauză, apoi a spus:

– CIA.

– Mulțumesc. Beth s-a uitat la George Foster și la Ted Nash și i-a avertizat: Dacă vreunul din dumneavoastră mai pune piciorul la locul crimei fără să anunțe, îl voi înștiința pe procurorul districtual. Vă veți conforma tuturor procedurilor, așa cum fac toți ceilalți. S-a înțeles?

Cei doi au încuviințat din cap. Evident că nici nu le trecea prin minte să se conformeze. Paul Stevens s-a înapoiat și ne-a spus:

– Directorul încă nu este disponibil. Am înțeles de la șeful poliției că ați dori să vizitați unele obiective de pe insulă, așadar, vă putem duce cu mașina. Vă rog să mă urmați...

– Stai o clipă! l-am oprit eu, arătînd cu degetul spre *The Prune*. E a dumitale?

– Da. E o barcă de patrulare.

– Dar nu patrulează.

– În momentul de față avem alta în larg.

– Acesta este locul în care acostau și soții Gordon?

– Da. Bun, și-acum, vă rog să mă urmați.

– Aveți bărci de patrulare de jur împrejurul insulei? am insistat eu.

Era limpede că nu-i plăcea să i se pună întrebări, totuși a răspuns:

– Da, avem bărci de patrulare de jur împrejurul insulei. M-a privit și m-a întrebat agasat: Mai ai și alte întrebări, domnule detectiv?

– Da. Se obișnuiește ca un angajat să-și folosească propria barcă pentru a veni la serviciu?

El a tăcut o clipă-două, apoi mi-a răspuns:

– Cînd regula „rămînerii pe insulă" era aplicată cu strictețe, acest lucru era interzis. Acum am mai slăbit puțin rigorile, prin urmare uneori mai există cîte un angajat care vine cu barca proprie la lucru. Mai ales vara.

– I-ați autorizat pe soții Gordon să vină la serviciu cu propria lor barcă?

– Soții Gordon făceau parte din conducere, a răspuns el. Erau oameni de știință serioși. Atît timp cît respectau cu strictețe tehnologia de decontaminare și se supuneau regulilor și procedurilor de pază și siguranță, nu mă deranja că veneau la lucru cu barca lor personală.

– Înțeleg. Apoi am întrebat: Dumitale ți-a trecut vreodată prin gînd că soții Gordon și-ar fi putut folosi barca pentru a face trafic cu viruși ucigași luați de aici?

El a tăcut cîteva clipe, apoi mi-a dat un răspuns ambiguu:

– Aici este un loc de muncă, nu o pușcărie. Principala mea sarcină este să țin departe de insulă persoanele fără autorizație. Avem încredere în oamenii noștri, dar ca să nu avem surprize, toți angajații au fost verificați de FBI. Domnul Stevens s-a uitat la ceas și a adăugat: Nu avem prea mult timp la dispoziție. Veniți cu mine.

L-am urmat îndeaproape pe domnul Stevens pînă la un microbuz alb în care am urcat. Șoferul purta aceeași uniformă albastru-pal ca și oamenii de pază; de fapt, am observat că avea toc cu pistol.

M-am așezat în spatele șoferului și am bătut ușor cu palma pe scaunul de alături, făcîndu-i semn lui Beth, dar probabil că gestul meu a trecut neobservat, întrucît s-a așezat pe celălalt rînd de scaune, dincolo de interval. Max a luat loc în spatele meu, iar domnii Nash și Foster s-au așezat pe scaune separate, ceva mai în spate.

Domnul Stevens a rămas în picioare și ne-a spus:

– Înainte de a vizita clădirea principală, vom face un tur al insulei, ca să vă dați seama cam despre ce e vorba și să înțelegeți mai bine necesitatea de a păzi o insulă de asemenea dimensiuni, adică circa cincisprezece kilometri de plajă și fără nici un fel de garduri. În toată istoria insulei, a adăugat el, niciodată nu s-a întîmplat să fie încălcate normele de pază.

– Ce fel de arme poartă paznicii dumitale? am întrebat.

– Pistoale automate marca Colt, calibrul 45, din dotarea armatei, mi-a răspuns el. A privit pe rînd la cei din microbuz și a întrebat: Am spus ceva interesant?

I-a răspuns Max:

– Noi credem că arma crimei avea calibrul 45.

– Aș dori să fac un inventar al armelor dumneavoastră și să efectuez expertiza balistică pentru fiecare în parte, a declarat Beth.

Răspunsul lui Paul Stevens nu a fost prea entuziasmat.

– Cîte pistoale calibrul 45 aveți aici? a întrebat Beth.

– Douăzeci, a răspuns el.

– Ai și dumneata unul? a intervenit Max.

Stevens a încuviințat din cap, bătîndu-se ușor cu mîna peste bluzon.

– Întotdeauna ai aceeași armă? a întrebat în continuare Beth.

– Nu. În fiecare zi a săptămînii iau alta de la magazie, a spus el. S-a uitat la Beth și a adăugat: Sună de parcă mi s-ar lua un interogatoriu.

– Nu, l-a liniștit Beth. Pur și simplu, ți se pun întrebări în calitate de martor și prieten. Dacă ai fi anchetat, ți s-ar aduce la cunoștință.

Domnul Nash, aflat în spatele meu, a intrat și el în discuție:

– Poate ar trebui să-l lăsăm pe domnul Stevens să-și continue programul. Vom avea destulă vreme de anchete mai tîrziu.

– Bine, continuă, l-a îndemnat Beth.

– De acord, a răspuns domnul Stevens, care rămăsese tot în picioare. Înainte de a porni mai departe, vă voi ține un mic discurs pe care-l adresez cercetătorilor, demnitarilor și reprezentanților presei aflați în vizită pe insulă. A aruncat o privire spre blocnotesul lui stupid, apoi a început să turuie ca o morișcă: Plum Island se întinde pe o suprafață de 840 de pogoane, în cea mai mare parte pădure și pășuni, cuprinzînd și un teren de paradă, pe care-l vom vedea mai tîrziu. Insula este menționată în jurnalele de bord ale vechilor navigatori olandezi și englezi. Olandezii au botezat insula după prunii care cresc de-a lungul țărmului – Pruym Eyland în olandeză veche, dacă interesează pe cineva. Insula a aparținut tribului indian Montauk și a fost cumpărată în 1654 de la căpetenia Wyandanch de un anume Samuel Wyllys. Wyllys și alți coloniști de după el au folosit insula pentru pășunatul oilor și vitelor, o ironie a sorții în comparație cu scopurile ei prezente.

Am căscat.

– În orice caz, a continuat Stevens, pe insulă nu au existat așezări stabile. Așadar, v-ați putea pune întrebarea: de ce duceau coloniștii vitele la păscut pe o insulă nelocuită? Din documente reiese că în secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea fîșia de apă dintre Orient și Plum era atît de puțin adîncă, încît vitele o puteau trece în perioadă de reflux. Un uragan de pe la sfîrșitul secolului al șaptesprezecelea a adîncit fîșia Gut, moment din care insula nu a mai putut fi utilizată ca pășune. Totuși, o dată cu prezența englezilor aici, insula a fost vizitată de numeroși pirați și corsari, cărora le convenea de minune această izolare.

Brusc, am simțit cum mă cuprinde panica. Mă găseam închis într-un microbuz, lîngă acest dobitoc plicticos și insipid, care-și începuse relatarea încă de la Geneză și abia dacă ajunsese la se-

colul al optsprezecelea, ceea ce însemna că mai aveam de parcurs încă trei secole, iar blestematul de microbuz încă nu se urnise din loc. De plecat, nu puteam pleca decît dacă îmi croiam drum cu arma în mînă. Ce greșisem ca să pătimesc așa? Mătușa Jane mă privea din ceruri și rîdea cu lacrimi. Parcă o auzeam: „Ei, Johnny, dacă îmi poți repeta ce ți-am povestit ieri despre indienii Montauk, îți cumpăr o înghețată". *Nu, nu, nu!* ÎNCETEAZĂ!

Stevens a continuat:

– În timpul Revoluției, patrioții americani din Connecticut au folosit insula ca să pună la cale raiduri împotriva fortărețelor conservatoare din Southold. Atunci George Washington, care vizitase North Fork...

Mi-am astupat urechile cu palma, dar tot îi mai auzeam glasul.

În cele din urmă, am ridicat mîna și l-am întrebat:

– Ești membru al Societății de Istorie Peconic?

– Nu, dar cei de acolo m-au ajutat să reconstitui istoria insulei.

– Există vreo broșură sau altceva ce am putea citi mai tîrziu, ca să-ți păstrezi discursul pentru vreun congresman?

– Mie mi se pare fascinant, a intervenit Beth Penrose.

Domnii Nash și Foster au scos niște mormăieli aprobatoare.

Max a rîs și a spus:

– Ești în minoritate, John.

Stevens mi-a zîmbit din nou. De ce oare îmi făcea impresia că i-ar fi plăcut să-și scoată pistolul calibrul 45 și să golească încărcătorul în mine?

– Ai răbdare, domnule detectiv, mi-a spus el. Oricum, trebuie să ne mai trecem timpul. Și-a continuat relatarea, dar am remarcat că vorbea ceva mai repede: Așadar, în preajma războiului hispano-american statul a cumpărat 130 de pogoane din insulă pentru a instala pe coastă dispozitive defensive; așa a fost construit Fortul Terry. Mai tîrziu vom vedea și acest fort, acum abandonat.

Am aruncat o privire către Beth și am văzut că nu-și lua ochii de la Paul Stevens, după toate aparențele captivată de istorisire. În timp ce o fixam cu privirea, Beth Penrose, care la rîndu-i se uita țintă la Paul Stevens, a întors capul spre mine și ne-am privit în ochi.

A părut stînjenită că o surprinsesem cu ochii la mine, mi-a surîs fugar și și-a întors privirea către Stevens. Mi s-a oprit inima în piept. Eram îndrăgostit. Din nou.

Domnul Stevens își vedea de relatarea lui:

– Ar trebui să subliniez că pe insulă se găsesc vestigii istorice vechi de peste trei secole și că, dacă accesul nu ar fi interzis, o sumedenie de arheologi ar face săpături pe locuri în mare parte neatinse. În momentul de față sîntem în tratative cu Societatea de Istorie Peconic, ca să vedem dacă putem începe unele săpături experimentale. De fapt, a adăugat el, soții Gordon erau membri ai Societății și constituiau veriga de legătură între Ministerul Agriculturii, Societatea de Istorie și cîțiva arheologi de la Universitatea de Stat Stony Brook. Soții Gordon și cu mine identificasem cîteva locuri interesante care, consideram noi, nu ar fi compromis și nici nu ar fi contravenit normelor de pază și securitate.

Brusc, mi s-a trezit interesul. Uneori, în cursul unei anchete, apare un cuvînt, o frază sau un nume pe care ajungi să-l întîlnești din nou și atunci îți dă de gîndit. Așa și cu Societatea de Istorie Peconic. Vreau să spun că mătușa mea era înscrisă în Societate, care se ocupa cu răspîndirea de fluturași și broșuri, cu cocteiluri și strîngeri de fonduri, cu conferințe și altele asemenea – lucru perfect firesc. Apoi în Societate s-au înscris și soții Gordon, care nu deosebeau Stînca Plymouth de un scotch cu gheață, iar Oberführer-ul Stevens aducea faptul în discuție. Interesant.

Domnul Stevens și-a continuat poliloghia:

– În 1929 în Statele Unite a izbucnit o groaznică epidemie de febră aftoasă, moment în care Ministerul Agriculturii a deschis primul centru de cercetare de pe insulă. Acest moment marchează începutul istoriei moderne a insulei, legat de destinația ei actuală. Aveți întrebări?

Eu aș fi avut cîteva întrebări, referitoare la faptul că soții Gordon hoinăreau pe insulă, departe de laboratorul în care se presupunea că ar fi trebuit să-și desfășoare activitatea. Am tras concluzia că fuseseră oameni inteligenți. Mai întîi, barca cu motor, apoi Societatea de Istorie Peconic și, în sfîrșit, pretextul cu săpăturile arheologice, ca să poată cerceta insula. Era posibil ca nici unul dintre aceste elemente să nu aibă vreo legătură, ele fiind simple coincidențe. Dar eu nu cred în coincidențe. Nu cred că cercetătorii prost plătiți din Midwest își pot permite un hobby ca o șalupă scumpă sau ca arheologia, sau ca participarea la societăți locale de istorie. Astfel de lucruri nu se potrivesc cu resursele, personalitatea, temperamentul sau vechile preocupări ale lui Tom și Judy Gordon.

Din păcate, întrebările pe care le-aș fi avut pentru domnul Stevens nu puteau fi puse fără a dezvălui mai mult decît aș fi avut șansa să aflu.

Domnul Stevens vorbea acum despre Ministerul Agriculturii, așa că am avut ocazia să ies de pe recepție și să-mi las gîndurile să umble în voie. Mi-am dat seama că, încă înainte de a menționa preocupările arheologice ale soților Gordon, domnul Stevens spusese un alt lucru, pe care mintea mea îl înregistrase. Gîndiți-vă la o undă de sonar care se mișcă prin apă – unda se lovește de ceva și trimite un semnal sonor în cască. *Ping*. Ceva din ce spusese Stevens îmi trimisese un asemenea semnal, dar în momentul respectiv eram în asemenea hal de plicitseală, încît îmi scăpase, iar acum voiam să-mi amintesc, dar nu reușeam să-mi dau seama ce anume îmi reținuse atenția.

– Bun! a anunțat Stevens. În continuare, vom face un scurt tur al insulei.

Șoferul s-a trezit și a ambalat motorul. Am remarcat că drumul era frumos pavat, însă n-am văzut nici urmă de alte vehicule sau persoane.

Ne-am învîrtit în zona corpului principal și domnul Stevens ne-a arătat turnul de apă, uzina de decontaminare a sistemului de canalizare, centrala electrică, atelierele mecanice și uzinele de aburi. Locul părea dotat cu toate cele necesare și autonom, ceea ce mă ducea din nou cu gîndul la bîrlogul unui personaj negativ din filmele cu James Bond, în care un nebun punea la cale distrugerea planetei. Una peste alta, era o realizare cu adevărat de seamă și încă nu văzusem interiorul corpului principal de laboratoare.

Din cînd în cînd lăsam în urmă cîte o clădire pe care domnul Stevens o trecea sub tăcere, iar dacă vreunul dintre noi îl întreba ce reprezintă, răspundea ceva de genul „Magazia de vopsele" sau „Depozitul de hrană". Se prea poate să fi fost așa, însă individul nu-mi inspira încredere. De fapt, aveam sentimentul neîndoielnic că îi plăcea toată aiureala cu păstrarea secretului și se distra jucîndu-ne ca pe niște marionete.

Aproape toate clădirile, cu excepția noilor corpuri principale de laboratoare, erau foste construcții militare, majoritatea din cărămidă roșie sau beton armat, cele mai multe pustii. În linii mari, aici existase cîndva o bază militară importantă, una dintre nume-

roasele fortărețe care apăraseră orașul New York de o flotă inamică ce nu-și făcuse niciodată apariția.

Am ajuns la un grup de construcții din beton, separate prin dale de ciment printre care creștea iarba.

– Clădirea cea mare se numește 257, după vechea denumire din armată, ne-a informat Stevens. Pînă în urmă cu cîțiva ani, aici se găsea laboratorul principal. După ce laboratorul s-a mutat, clădirea a fost decontaminată cu gaz toxic, apoi sigilată definitiv, în caz că ar fi supraviețuit vreun microorganism.

Cîteva clipe nimeni n-a scos o vorbă, apoi Max a întrebat:

– A avut loc o scurgere de viruși, nu-i așa?

– Asta s-a întîmplat înainte să mă angajez aici, a răspuns Stevens. S-a uitat la mine și mi-a adresat surîsul lui de ceară: Dacă vrei să arunci o privire, domnule detectiv, îți pot da cheia.

I-am răspuns la surîs și l-am întrebat:

– Pot să merg și singur?

– E *unica* modalitate de a pătrunde în 257. Nimeni nu te va însoți înăuntru.

Nash și Foster au chicotit pe înfundate. Doamne, nu mă mai distrasem așa de bine de cînd alunecasem pe niște mizerii și căzusem peste un cadavru vechi de zece zile.

– Ascultă, Paul, am spus eu. Merg dacă mergi și dumneata.

– Nu țin neapărat să mor, a replicat Stevens.

În timp ce autobuzul se apropia de Corpul 257, am văzut că pe beton fusese desenat cu negru un craniu uriaș și două oase încrucișate. Mi-a trecut prin minte că acest cap de mort avea de fapt două semnificații: steagul pirateresc arborat de soții Gordon la catargul șalupei și simbolul otrăvii sau al contaminării. Am privit fix capul de mort și oasele trasate cu negru pe zidul alb, iar după ce am întors capul, am continuat să am imaginea în fața ochilor, astfel încît, privindu-l pe Stevens, capul de mort s-a suprapus peste trăsăturile lui, rînjetul fiind atît al craniului, cît și al lui Stevens. M-am frecat la ochi pînă cînd iluzia optică a dispărut. Doamne, dacă nu ar fi fost ziua în amiaza mare și nu aș fi avut în jur atîta lume, m-ar fi trecut toate sudorile.

– În 1946, a continuat Stevens, Congresul a aprobat fonduri pentru construirea unui centru de cercetare. Legea stipulează ca anumite boli infecțioase să nu fie cercetate pe continentul american. Măsura era necesară într-o perioadă în care tehnica bioizolării

nu era prea avansată. Așadar, Plum Island, care se afla deja în proprietatea comună a statului, a Ministerului Agriculturii și a armatei, era un mediu natural pentru studierea bolilor animalelor exotice.

– Cu alte cuvinte, aici se studiază numai boli ale animalelor? am întrebat eu.

– Întocmai.

– Domnule Stevens, deși ne-ar mîhni ca soții Gordon să fi furat virusul febrei aftoase și ca toate cirezile de vite din Statele Unite, Canada și Mexic să fie exterminate, nu acesta e motivul pentru care ne aflăm aici. La ora actuală în laboratoarele de pe Plum Island există boli – încrucișări de viruși – care pot infecta și oameni?

El m-a privit și mi-a răspuns:

– Va trebui să-l întrebați pe doctorul Zollner, directorul centrului.

– Eu te întreb pe dumneata.

Stevens a chibzuit o clipă, apoi a spus:

– Eu pot să vă spun doar atît: datorită coincidenței ca Ministerul Agriculturii să împartă insula o vreme cu armata, au existat multe zvonuri și speculații cum că aici ar fi un centru de cercetare în vederea războiului bacteriologic. Presupun că sînteți la curent.

Aici a intervenit Max:

– Există nenumărate dovezi că în perioada de apogeu a Războiului Rece corpul chimic al armatei cultiva aici viruși meniți să extermine întreaga populație animalieră din Uniunea Sovietică. Chiar și eu știu că antraxul și alte boli specifice animalelor pot fi utilizate ca arme biologice împotriva populației. Lucru pe care-l știi și dumneata.

Paul Stevens și-a dres glasul și a explicat:

– Nu am vrut să afirm că aici nu s-ar fi efectuat *nici un fel* de cercetări în vederea războiului bacteriologic. Cu siguranță că un timp s-au făcut astfel de studii, la începutul anilor '50. Dar prin 1954 s-a renunțat la ideea de ofensivă bacteriologică în favoarea defensivei. Cu alte cuvinte, armata studia numai căile de prevenire a infectării deliberate a vitelor noastre de către partea adversă. Nu voi mai răspunde la nici o întrebare de acest fel, a adăugat el. Vreau însă să vă spun că, în urmă cu cîțiva ani, rușii au trimis aici o echipă de cercetători în domeniul războiului bacteriologic și că aceștia n-au descoperit nimic de natură să-i alarmeze.

Întotdeauna am fost de părere că inspecțiile anunțate erau același lucru ca un suspect de crimă care m-ar fi condus ca să-mi arate casa în care locuia. *Nu, domnule detectiv, în dulapul acela nu-i nimic care să vă intereseze. Iar acum, veniți să vedeți curtea interioară.*

Microbuzul a intrat pe un drum îngust, presărat cu pietriș, iar domnul Stevens și-a continuat prelegerea prestabilită, încheind cu cuvintele:

– Așadar, de la mijlocul deceniului al șaselea, Plum Island este, fără îndoială, cel mai renumit centru de cercetare din întreaga lume pentru studierea, tratarea și prevenirea bolilor la animale. S-a uitat la mine și a adăugat: N-a fost chiar atît de rău, nu-i așa, domnule detectiv Corey?

– Am trecut și prin clipe mai grele.

– Bun. Acum vom lăsa deoparte istoria și vom vizita cîteva locuri. Chiar în fața noastră se află vechiul far, pus pentru prima oară în funcțiune de către George Washington. Actualul far a fost construit pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Cel vechi nu mai este folosit și reprezintă doar un vestigiu istoric.

Am privit pe fereastră la construcția de piatră aflată în mijlocul unei pajiști. Farul amintea mai curînd de o clădire cu două niveluri și cu un turn pe acoperiș.

– Îl folosiți în scop de pază? am întrebat eu.

Stevens s-a uitat la mine și a spus:

– Nu-ți uiți nici o clipă meseria, așa-i? Ei bine, uneori postez oameni acolo, cu un telescop sau un dispozitiv pentru vedere pe timp de noapte, cînd vremea e prea rea pentru elicoptere sau bărci. În astfel de situații, farul e singura noastră posibilitate de supraveghere pe toată suprafața din jur. M-a privit din nou și a întrebat: Mai dorești să știi și altceva despre far?

– Nu, deocamdată atît.

Microbuzul s-a angajat pe alt drum pietruit. Acum ne îndreptam spre est, de-a lungul coastei nordice a insulei, avînd în stînga țărmul, iar în dreapta, arbori noduroși. Am remarcat că plaja era frumoasă, cu nisip și stînci, aparent neatinsă. Dacă n-ar fi existat drumul și microbuzul, ți-ai fi putut imagina că erai un olandez sau un englez din secolul al șaisprezecelea, care pune pentru prima oară piciorul pe acest țărm și caută o cale de a-i alunga pe indieni de pe insulă. *Ping. Ping.*

Iar mă sîcîia ceva. Dar ce anume? Uneori, dacă nu insişti, îţi vine de la sine.

Stevens continua să pălăvrăgească despre ecologie, despre grija de a menţine insula cît mai curată şi în ambianţa ei naturală, în acelaşi timp elicopterul survola Plum Island, căutînd şi ucigînd căprioare.

Drumul urma, în general, linia ţărmului. Nu era mare lucru de văzut, dar mă impresiona singurătatea acelor locuri, gîndul că acolo nu trăia măcar un pustnic şi că era puţin probabil să întîlneşti vreo făptură omenească pe plajă sau pe drumuri, care, după toate aparenţele, nu duceau nicăieri şi nu aveau nici un scop precis, cu excepţia drumului de legătură între staţia de feribot şi laboratorul principal.

Ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile, domnul Stevens a spus:

– Drumurile acestea au fost construite de armată pentru a face legătura între Fort Terry şi bateriile de coastă. Le mai folosesc patrulele care caută căprioare, altfel sînt pustii. De cînd am concentrat centrul de cercetare într-o singură clădire, cea mai mare parte a insulei a rămas pustie, a adăugat el.

Bineînţeles, mi-a trecut prin minte că patrulele de căutare a căprioarelor şi cele de securitatea insulei erau unul şi acelaşi lucru. Se prea poate ca elicopterele şi bărcile să fi căutat căprioare înotînd în mare, dar, în acelaşi timp, se uitau şi după terorişti sau alte prezenţe răuvoitoare. M-a încercat sentimentul neliniştitor că acest loc rămînea totuşi accesibil. Dar nu era treaba mea, nu de aceea venisem aici.

Pînă în prezent, insula se dovedise mai puţin sinistră decît mă aşteptasem. Nu prea ştiam la *ce* să mă aştept, dar, la fel ca atîtea locuri de sinistră faimă, şi acesta părea suportabil o dată ce dădeai cu ochii de el.

Cînd vezi această insulă pe hartă şi în atlase de navigaţie, de cele mai multe ori figurează fără nici un fel de indicaţii: nici urmă de drumuri, de Fort Terry, nimic altceva decît cuvintele: „Plum Island – Centrul de Cercetare a Bolilor Animalelor – Proprietatea guvernului Statelor Unite – Accesul limitat". De regulă, insula era colorată în galben – simbolul avertismentului. Nu arată prea atrăgătoare nici pe hartă. Iar dacă o vezi din apă, aşa cum o văzusem de cîteva ori cînd mă găseam cu soţii Gordon, este învăluită în ceaţă,

deși mă întreb cît din această ceață este reală și cît există numai în mintea privitorului.

Iar dacă mergi pînă acolo încît să descrii locul așa cum ți-l închipui, obții o imagine stil Poe a regatului Thule: un peisaj întunecat, cu vite și oi moarte, albindu-se și putrezind pe cîmp, cu vulturi care se hrănesc din hoituri și apoi mor din pricina cărnii infectate. Așa îți umblă mintea, dacă te gîndești la Plum. Dar pînă în prezent, insula părea însorită și agreabilă. Aici pericolul, adevărata spaimă, era zăvorît în zonele de bioizolare, la Nivelurile Trei și Patru, precum și în Marele Templu Apocaliptic, Nivelul Cinci. Lamele minuscule, eprubete și cutioare de sticlă care conțin cele mai periculoase și exotice forme de viață apărute vreodată pe planeta noastră. Dacă aș fi cercetător și m-aș apleca asupra unor astfel de creaturi, mi-aș pune întrebări despre Dumnezeu: nu despre existența, ci despre intențiile Lui.

În orice caz, cam asta era filosofia de care eram capabil, fără să mă doară capul.

– Cum știu proprietarii de ambarcațiuni că nu trebuie să acosteze aici? l-a întrebat Beth pe Paul Stevens.

– Toate hărțile conțin atenționări, a răspuns domnul Stevens. În plus, există pancarte pe toate plajele. Pe lîngă aceasta, patrulele știu cum să procedeze cu ambarcațiunile care ancorează sau trag la țărm aici.

– Ce faceți cu contravenienții? a întrebat Beth.

– Îi avertizăm să nu se mai apropie și să nu mai acosteze pe insulă, a răspuns Stevens. La a doua contravenție sînt reținuți și predați șefului poliției, domnul Maxwell. S-a uitat la Max. Adevărat?

– Adevărat. Avem cam unul sau două cazuri anual.

Paul Stevens a încercat să facă o glumă.

– Numai căprioarele sînt împușcate pe loc. Apoi a redevenit serios și a explicat: Nu este o încălcare periculoasă a normelor de securitate și protecție biologică, în caz că unele persoane ajung întîmplător pe insulă. După cum am mai spus, nu vreau să rămîneți cu impresia că insula ar fi contaminată. De pildă, acest microbuz nu este un vehicul bioizolat. Însă datorită proximității zonelor de

bioizolare, preferăm ca pe insulă să nu ajungă persoane neautorizate și nici un fel de animale.

Nu m-am putut abține să nu subliniez:

– Din cîte îmi dau seama, domnule Stevens, o barcă de teroriști nu prea isteți ar putea oricînd veni noaptea pe țărm, unde v-ar scoate din luptă cei cîțiva oameni de pază, ca apoi să pună mîna pe tot felul de grozăvii din laboratoare sau să arunce totul în aer, punînd în libertate viruși ucigași. De fapt, cînd îngheață apa golfului, nu au nevoie nici de barcă: există o legătură directă cu continentul.

– Nu vă pot spune decît că aici există o pază mai strictă decît pare la prima vedere, a răspuns domnul Stevens.

– Așa sper și eu.

– Fii convins! S-a uitat la mine și a adăugat: De ce nu-ți încerci norocul într-o noapte?

Ador provocările, așa că i-am răspuns:

– Pun pariu pe o sută de dolari că aș putea pătrunde în biroul dumitale și ți-aș putea fura de pe perete diploma de echivalare a studiilor de liceu pe care a doua zi aș agăța-o la mine în birou.

Domnul Stevens mă privea țintă, cu chipul lui de ceară absolut imobil. *M-au trecut fiorii.*

– Vreau să-ți pun întrebarea pentru care sîntem toți aici... Ar fi putut Tom și Judy Gordon să fure microorganisme de pe insulă? Spune-ne adevărul.

– De ce să fure? ne-a întors-o domnul Stevens.

– Pentru bani, am răspuns eu.

– Nu păreau genul, a comentat domnul Stevens. Iubeau animalele. De ce-ar fi vrut să extermine viețuitoarele planetei?

– Poate voiau să extermine *oamenii* de pe planetă, ca animalele să poată duce un trai tihnit.

– E ridicol, a replicat domnul Stevens. Soții Gordon n-au scos de pe insulă nimic nociv pentru animale. Pun prinsoare pe slujba mea.

– Ai și făcut-o. Pe slujbă și pe viață.

Am remarcat că Ted Nash și George Foster tăcuseră aproape tot timpul; mi-am dat seama că fuseseră puși în temă mai devreme, așa

că, probabil, se temeau să nu aibă aerul că ar spune: „Am venit, am văzut și ne-am luat un tricou ca amintire".

Domnul Stevens și-a îndreptat din nou privirea spre parbriz și a anunțat:

– Ne apropiem de Fort Terry. Acolo putem coborî, ca să aruncăm o privire.

Microbuzul a oprit și toți am coborît.

9

Era o dimineață frumoasă și soarele era mai cald aici, în inima insulei. Paul Stevens ne-a condus prin fort.

Fortul Terry nu avea ziduri și semăna mai curînd cu un oraș părăsit. Era neașteptat de pitoresc, aici existau o închisoare de cărămidă roșie, o veche popotă, barăci de cărămidă cu două niveluri și o verandă, casa comandantului, cîteva alte clădiri de la începutul secolului și o capelă acoperită cu șindrilă albă, cocoțată pe un dîmb.

Domnul Stevens a arătat către o altă construcție de cărămidă și a spus:

– E singura clădire aflată încă în folosință: sediul pompierilor.

– Cam departe de laborator, a comentat Max.

– Adevărat, a încuviințat Stevens, dar laboratorul e teoretic asigurat împotriva incendiilor și are un sistem propriu de stingere a focului. Aceste mașini de pompieri se folosesc îndeosebi cînd ia foc vegetația sau la incendiile izbucnite în clădiri fără bioizolare, a adăugat el.

Max, care trăise toată viața cu teama vîntului ce bătea înspre și dinspre această insulă, i s-a adresat lui Stevens:

– Totuși, un foc sau un uragan ar putea distruge generatoarele care filtrează zonele bioizolate. Am dreptate?

– Totul e posibil. Apoi a adăugat: Unii trăiesc în preajma reactoarelor nucleare. Așa e lumea modernă, plină de orori de neînchipuit: coșmaruri chimice, biologice și nucleare gata să curețe planeta pentru următoarea specie ce va evolua aici.

L-am privit pe Paul Stevens cu alți ochi. Mi-a trecut prin minte că tipul era țicnit.

În fața barăcilor se vedea o pajiște cu iarba tunsă care se întindea pînă departe, către apă. Pe pajiște se plimbau cîrduri de gîște canadiene, gîgîind sau ce dracu' se cheamă că fac ele atunci cînd nu se găinățează. Stevens ne-a explicat:

– Aici era terenul de paradă. Tundem iarba în permanență, ca avioanele să vadă literele înscrise pe pămînt: „Plum Island: Accesul interzis". Nu vrem ca avioanele mici să aterizeze aici. Apoi a încercat o mică glumă: Anunțul îndepărtează teroriștii aerului.

Ne-am mai învîrtit puțin pe acolo și Stevens a spus:

– Înainte de construirea corpului principal, o bună parte dintre birourile administrației își aveau sediul aici, la Fort Terry. Acum aproape toate – laboratoare, serviciul de pază, depozitele, administrația și animalele – se găsesc sub un singur acoperiș, un lucru foarte bun din punctul de vedere al securității. Apoi mi s-a adresat mie: Așadar, chiar dacă s-ar depăși perimetrul de siguranță, corpul principal rămîne teoretic inaccesibil.

– Zău că mă tentezi! am replicat.

Domnul Stevens a zîmbit din nou. Îmi plăcea la nebunie să-mi zîmbească.

– Pentru informarea dumitale, a spus el, chiar am o diplomă de absolvență a colegiului din statul Michigan. O țin pe peretele din spatele biroului, dar dumneata nu vei avea prilejul s-o vezi.

I-am răspuns la zîmbet. Doamne, ador să-i scot din sărite pe cei care mă calcă pe nervi. Îmi era simpatic Max, îmi era simpatic și George Foster, îmi plăcea Beth, însă îi antipatizam pe Ted Nash și pe Paul Stevens. Faptul că-mi plăceau trei persoane din cinci însemna foarte mult pentru mine – de fapt, patru din șase, dacă puneam la socoteală și propria-mi persoană. În orice caz, nu suport mincinoșii, proștii, fanfaronii și persoanele ahtiate după putere. Cred că eram mai tolerant înainte de a fi rănit. Trebuia să-l întreb pe Dom Fanelli.

Vechiul teren de paradă se termina brusc printr-un perete abrupt care cobora pînă la plaja stîncoasă de dedesubt, așa că am ajuns pe muchia falezei cu vedere spre mare. Era o priveliște uluitoare, care însă sporea singurătatea locurilor, sentimentul de alt univers și de capăt al lumii, asociat cu insulele, în general, și, îndeosebi, cu aceasta. Aici trebuia să fi fost un punct de sentinelă extrem de izolat, un avanpost cumplit de plicticos în care nu aveai altceva de

făcut decît să te uiți la mare. Probabil că artileriștii de aici ar fi întîmpinat cu bucurie priveliștea unei flote inamice.

– Pe această plajă vin în fiecare toamnă foci, a spus Stevens.

– Le împușcați? am întrebat eu.

– Bineînțeles că nu. Atîta vreme cît rămîn pe plajă.

În timp ce făceam cale întoarsă de la plajă, Stevens ne-a atras atenția asupra unui bolovan uriaș din capătul terenului de paradă. Într-o despicătură a bolovanului se vedea o ghiulea de tun ruginită.

– Datează cam din timpul Revoluției, ne-a spus el. E engleză sau americană. E unul dintre obiectele scoase la iveală de săpăturile soților Gordon.

– Unde l-au găsit?

– Presupun că pe aici, pe undeva. Au săpat mult în zona plajei cu foci și a terenului de paradă.

– Zău?

– Se pare că aveau o intuiție grozavă unde trebuia săpat. Au dezgropat suficiente muschete cît să înarmezi un regiment.

– Ce vorbești! la spune mai departe, domnule Stevens.

– Foloseau un detector de metale.

– Bună idee.

– Un hobby interesant.

– Așa e. Mătușa mea era mare amatoare de săpături. Nu știam că și soții Gordon aveau aceeași pasiune. N-am văzut niciodată un obiect descoperit de ei.

– Păi, au fost nevoiți să lase totul aici.

– Din pricina contaminării?

– Nu, pentru că insula este proprietate federală.

Suna interesant. Nash și Foster deveniseră și ei atenți, ceea ce nu voiam să se întîmple, așa că am schimbat subiectul, adresîndu-mă lui Stevens:

– Cred că șoferul microbuzului încearcă să ne atragă atenția.

Stevens a privit spre microbuz, dar șoferul nu făcea decît să se uite la un cîrd de gîște. Stevens și-a privit ceasul și a spus:

– Ei, haideți să vedeți și restul insulei, după aceea avem întîlnire cu directorul Zollner.

Am urcat în microbuz și am plecat. Ne-am îndreptat spre răsărit, spre soare-răsare, către porțiunea de uscat care reprezenta osul curb al antricotului de porc. Plaja era magnifică, aproape trei

kilometri de nisip neatins și fără pietre, udat de apele albastre ale brațului Sound de lîngă Long Island. Toți au amuțit în fața acestei grandioase priveliști. Chiar și eu.

Stevens, rămas tot în picioare, îmi arunca din cînd în cînd cîte o privire, iar eu îi zîmbeam. El îmi răspundea la zîmbet. Nu era cîtuși de puțin un zîmbet amuzat.

În cele din urmă, microbuzul a oprit în capătul îngust al insulei și domnul Stevens ne-a spus:

– Numai pînă aici putem veni cu microbuzul. De aici încolo va trebui să mergem pe jos.

Am coborît toți și ne-am trezit în mijlocul unor ruine uimitoare. Ori încotro priveam, vedeam fortificații masive, năpădite de iederă și mărăcini – cazemate, buncăre, amplasamente de tragere, depozite de muniții, tunele, alei de cărămidă și beton, ziduri uriașe, groase de un metru, cu porți de fier, mîncate de rugină.

Stevens a spus:

– Unul dintre aceste pasaje subterane duce într-un laborator secret. Acolo lucrează și acum prizonieri naziști, ca să descopere virusul suprem și indestructibil care va șterge omenirea de pe fața pămîntului. A tăcut cîteva clipe, ca spusele lui să ni se întipărească în minte, apoi a continuat: În alt laborator subteran se găsesc conservate rămășițele a patru extratereștri, recuperați din OZN-ul prăbușit la Roswell, New Mexico.

Din nou, tăcere. În cele din urmă, eu am întrebat:

– Putem vedea mai întîi naziștii?

Toți au rîs – mă rog, un fel de a spune.

Domnul Stevens ne-a adresat surîsul său cuceritor și a precizat:

– Sînt două dintre legendele absurde legate de Plum Island. Unii pretind că au văzut avioane ciudate, decolînd și aterizînd pe terenul de paradă după miezul nopții, a adăugat el. Se mai vorbește că aici ar fi fost create virusul SIDA și maladia Lyme. A privit în jur și a adăugat: Presupun că aceste vechi fortificații, cu toate pasajele și încăperile lor subterane, pot stimula o imaginație bogată. Sînteți bineveniți să vă convingeți cu ochii dumneavoastră. Mergeți oriunde doriți. Dacă găsiți extratereștri, anunțați-mă și pe mine.

A zîmbit din nou. Zău că avea un zîmbet bizar, m-am gîndit că, poate, și *el* era extraterestru.

– Firește, trebuie să nu vă îndepărtați de grup, a adăugat Stevens. E necesar să vă am sub ochi în permanență.

Afirmația nu se prea potrivea cu „Mergeți oriunde doriți", totuși era undeva pe aproape. Prin urmare, John, Max, Beth, Ted și George au redevenit adolescenți și s-au amuzat cățărîndu-se pe ruine, pe scări, pe parapete, și așa mai departe, cu domnul Stevens mereu în preajmă. La un moment dat, am mers pe o alee pietruită cu cărămidă, care cobora pînă la două porți de oțel. Porțile erau întredeschise și toți am intrat. Era un loc întunecos, rece, umed și, probabil, colcăind de diverse creaturi.

Stevens a venit după noi și ne-a spus:

– Această sală dă într-un uriaș depozit de muniții. Vocea lui stîrnea ecouri în încăperea întunecoasă și pustie. Pe insulă mai exista și o cale ferată îngustă, pentru transportarea muniților și a prafului de pușcă din port pînă la aceste depozite subterane. Un sistem foarte complex și sofisticat. Dar, după cum vedeți, complet abandonat. Aici nu se întîmplă nimic misterios. Dacă aș avea o lanternă, a adăugat el, am putea merge mai departe și v-ați convinge că aici nu trăiește, nu muncește, nu se joacă și nu este îngropat absolut nimeni.

– Atunci unde sînt naziștii și extratereștrii? am întrebat eu.

– I-am mutat în far, a replicat domnul Stevens.

– Înțelegeți motivul nostru de îngrijorare la gîndul că, poate, soții Gordon își amenajaseră un laborator clandestin într-un loc ca acesta, am insistat eu.

– După cum v-am spus, a răspuns domnul Stevens, eu nu-i suspectez de nimic pe soții Gordon. Dar, întrucît ați pomenit de această eventualitate, am să-mi pun oamenii să cerceteze întregul complex. La suprafața insulei există circa nouăzeci de asemenea construcții militare abandonate. Avem mult de căutat.

– Trimite șoferul după cîteva lanterne, i-am cerut eu. Aș vrea să arunc o privire.

În întuneric s-a așternut tăcerea, apoi Stevens a spus:

– După ce ne întîlnim cu doctorul Zollner, ne putem întoarce aici, dacă dorești, să explorăm sălile și pasajele subterane.

Am ieșit din nou la lumina soarelui și Stevens ne-a spus:

– Veniți cu mine.

L-am urmat și am ajuns pe un drum îngust care ducea spre extremitatea estică a insulei – capătul osului curbat. În timp ce mergeam, Stevens ne-a spus:

– Dacă priviți în jur, vedeți alte poziții de tragere. Odinioară aceste cazemate circulare erau folosite drept țarcuri pentru animale, acum însă toate animalele sînt ținute înăuntru.

– Mi se pare o cruzime, a remarcat Beth.

– E mai sigur, a replicat domnul Stevens.

În sfîrșit, am ajuns în extremitatea estică a insulei, o faleză care se ridica la aproximativ doisprezece metri deasupra plajei stîncoase. Timpul erodase un buncăr de beton care zăcea sfărîmat la marginea falezei, de unde o parte se prăbușise în mare.

Era o priveliște impresionantă, la stînga se deslușea vag țărmul din Connecticut, iar la vreo trei kilometri în fața noastră se vedea o fîșie de uscat numită Great Gull Island.

Stevens ne-a îndreptat atenția către sud și ne-a spus:

– Vedeți îngrămădirea aceea de roci? Insula a fost folosită la exerciții de artilerie și bombardament. Dacă ai o ambarcațiune, știi că trebuie să te ții departe de aceste locuri, din pricina tuturor obuzelor și bombelor neexplodate din zonă. Dincolo de grămada de stînci este țărmul nordic al Gardiners Island, care, după cum știe și șeful poliției, este proprietatea particulară a familiei Gardiner, deci inaccesibilă publicului. Dincolo de Great Gull se află Fishers Island, care, ca și Plum, era vizitată de piratii secolului al șaisprezecelea. Așadar, de la nord la sud avem Insula Piraților, Insula Pestei, Insula Primejdioasă și Insula Particulară.

A zîmbit de propria sa glumă, de fapt fusese o vagă încercare de surîs.

Deodată, am văzut o barcă de patrulare apărînd de după promontoriu. Echipajul format din trei persoane ne-a observat și unul dintre ei și-a dus binoclul la ochi. Recunoscîndu-l pe Paul Stevens, a făcut semn cu mîna, iar Stevens i-a răspuns în același fel.

De pe faleză am privit plaja de dedesubt și am observat că nisipul de acolo avea benzi orizontale roșii, ca un tort de pandișpan cu cremă de zmeură.

În spatele nostru a răsunat un glas și l-am văzut pe șofer venind spre noi pe drumul îngust.

– Rămîneți pe loc, ne-a spus Stevens și a ieșit în calea șoferului.

Acesta i-a întins un telefon celular. Venise momentul în care însoțitorul dispărea și microbuzul se îndepărta, lăsîndu-l pe Bond singur cu fata, după care din apă ieșeau scafandri cu pistoale-mitralieră și deschideau focul, iar elicopterul...

– Detectiv Corey?

Am ridicat ochii la Beth.

– Da.

– Ce crezi pînă acum?

Am observat că Max, Nash și Foster se cățărau pe cazemate și, ca niște tipi tari ce erau, discutau despre raze de acțiune în artilerie, calibre și alte chestii bărbătești.

Rămăsesem singur cu Beth.

– Cred că ești superbă, am răspuns.

– Ce părere ai despre Paul Stevens?

– Un țicnit.

– Ce crezi despre ce am văzut și am auzit pînă acum?

– Excursie cu ghid. Dar pe ici, pe colo am mai aflat cîte ceva.

Ea a încuviințat din cap, apoi a întrebat:

– Cum este treaba cu chestia asta arheologică? Tu știai ceva?

– Nu. Știam despre Societatea de Istorie Peconic, am adăugat, dar nu despre săpăturile arheologice de aici. În aceeași ordine de idei, soții Gordon n-au spus niciodată că achiziționaseră un pogon de teren nefolosit, cu vedere către Sound.

– Ce teren nefolosit?

– Îți povestesc mai tîrziu, am răspuns. Ca în basmele din bucățele, înțelegi? Totul te duce cumva cu gîndul la traficul de droguri, dar, poate, îți indică altceva. Aici e vorba de altă afacere... Ție ți s-a aprins vreodată beculețul de alarmă?

– În ultima vreme nu. Dar țic?

– Da, la fel ca un semnal de sonar.

– Poate de handicap de gradul trei.

– Ba nu, e o undă de sonar. Unda s-a propagat, s-a lovit de ceva și a ricoșat. Ping.

– Data viitoare cînd o auzi, ridică mîna.

– Bine. Se presupune că ar trebui să mă odihnesc, iar tu mă tulburi din clipa în care te-am cunoscut.

– E reciproc. Apoi a schimbat subiectul și mi-a spus: Știi, paza aici nu-i chiar atît de strictă pe cît mi-am închipuit, ținînd cont de ce se află pe insulă. Dacă ar fi o uzină nucleară, ai vedea un sistem de pază mult mai sofisticat.

– Mda. Paza pe țărm cam lasă de dorit, dar poate că sistemul intern de pază a laboratoarelor e mai eficient. Și, poate, așa cum pretinde Stevens, există mai mult decît se vede cu ochiul liber. Totuși, în esență, am sentimentul că Tom și Judy ar fi putut ieși ușor de aici cu orice ar fi poftit. Sper însă că n-au poftit la nimic.

– Ei bine, eu cred că, în cursul zilei de astăzi sau, poate, mîine, vom afla că, în realitate, au furat ceva și ni se va da de știre ce anume.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Îți explic mai tîrziu, mi-a răspuns ea.

– Diseară la cină.

– Cred că mai întîi trebuie să închei cazul.

– Nu va fi chiar atît de rău.

– Am un al șaselea simț pentru întîlnirile cu tipi nepotriviți.

– Eu sînt un tip potrivit. Niciodată n-am scos arma în timpul unei întîlniri.

– Cavalerismul n-a murit.

Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat. S-a oprit la marginea falezei și a privit peste întinderea de apă. În stînga era brațul Sound, în dreapta, Atlanticul și, la fel ca pe canalul Gut din celălalt capăt al insulei, și aici se întîlneau diverși curenți. Pescărușii păreau încremeniți în văzduh, coamele albe ale valurilor se ciocneau între ele, învolburînd marea. Beth era frumoasă, așa cum stătea acolo în bătaia vîntului, profilată pe cerul albastru, înconjurată de nori albi și pescărești, în decorul mării și al soarelui. Mi-am imaginat-o în aceeași postură, dar în pielea goală.

Domnul Stevens s-a înapoiat după convorbirea telefonică și ne-a spus:

– Acum putem urca în microbuz.

Am pornit toți pe drumul de la marginea falezei. În cîteva minute am ajuns din nou lîngă ruinele vechilor cazemate.

Am remarcat că unul dintre dîmburile abrupte pe care erau construite cazematele se erodase de curînd, dînd la iveală straturi proaspete de pămînt. Stratul cel mai de sus era un compus organic,

cum era și de așteptat, iar sub el se găsea nisip alb, lucru, de asemenea, normal. Dar următorul strat era o fîșie roșcată aducînd a rugină, apoi iar nisip, iar roșu ruginiu: exact ca pe plajă.

– Hei, am o problemă fiziologică, l-am anunțat pe Stevens. Mă întorc imediat.

– Să nu te rătăcești, m-a avertizat domnul Stevens, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Am ocolit baza dîmbului, am cules de pe jos un lemn uscat și am început să scurm în suprafața verticală a pantei ierboase. Compusul negru și iarba s-au desprins și am văzut aceleași straturi albe și roșii. Am luat un pumn de sol roșcat și am văzut că era argilă amestecată cu nisip și poate cu vreun oxid de fier. Semăna foarte mult cu ceea ce găsisem pe tălpile pantofilor de atletism ale lui Tom și Judy. Interesant.

Am pus un pumn de pămînt în buzunar și m-am răsucit în loc, dînd cu ochii de Stevens, care stătea acolo, urmărindu-mă cu privirea.

– Parcă am amintit de regula „rămînerii pe insulă", a spus el.

– Parcă.

– Ce-ai pus în buzunar?

– Cocoșelul.

Amîndoi am rămas pe loc, măsurîndu-ne din priviri. Într-un tîrziu, el a spus:

– Detectiv Corey, pe insula aceasta legea sînt *eu*. Nu dumneata, nu detectivul Penrose, nici chiar șeful poliției, nici cei doi domni care vă însoțesc. M-a fixat cu ochii lui de gheață și m-a întrebat: Pot să văd ce ai băgat în buzunar?

– Aș putea să-ți arăt, dar după aceea aș fi nevoit să te ucid, am răspuns eu și i-am zîmbit.

El a chibzuit o clipă, trecîndu-și în revistă opțiunile, după care, ajungînd la decizia corectă, m-a anunțat:

– Pleacă microbuzul.

Am trecut pe lîngă el și el a venit în urma mea. Aproape că mă așteptam să simt un laț în jurul gîtului, o lovitură în creștet, un șiș în spate, dar Paul Stevens era mai rafinat. Probabil că mai tîrziu avea să-mi ofere o ceașcă de cafea cu caimac de antrax.

Am urcat în microbuz și am plecat. Ne-am reluat vechile locuri, dar Stevens a rămas tot în picioare. Microbuzul s-a îndreptat spre vest,

înapoindu-se spre zona debarcaderului și a laboratorului principal. O camionetă cu doi bărbați în uniformă albastră și înarmați cu puști a trecut pe lîngă noi, mergînd în direcție opusă.

În linii mari, aflasem mai multe decît mă așteptam, văzusem mai mult decît speram și auzisem îndeajuns cît să mă facă din ce în ce mai curios. Eram convins că explicația uciderii lui Tom și Judy Gordon se afla aici, pe insulă. Și, după cum am mai spus, cînd aveam să cunosc motivul, aveam să aflu și făptașul.

George Foster, care pînă atunci mai mult tăcuse, l-a întrebat pe Stevens:

– Ești absolut sigur că soții Gordon au plecat cu șalupa lor ieri la prînz?

– Absolut sigur. Din cîte scrie în registru, în cursul dimineții au lucrat în zona bioizolată, apoi au semnat de plecare, au făcut duș și au luat un microbuz ca acesta, care i-a transportat pînă la debarcader. Cel puțin două persoane i-au văzut urcînd la bordul șalupei – *Spirocheta* – și pornind spre Plum Gut.

– I-a mai văzut cineva din elicopter sau din bărcile de patrulare, după ce au ajuns în Gut? a întrebat Foster.

Stevens a clătinat din cap.

– Nu. Am întrebat.

– Există vreun loc pe țărm în care să poată fi ascunsă o șalupă? a întrebat Beth.

– Absolut nici unul. Pe Plum nu există nici golfuri mai adînci, nici intrînduri. Plaja este dreaptă, afară de singurul golf amenajat, cel în care ancorează feribotul.

– Dacă barca de patrulare ar fi văzut șalupa soților Gordon ancorată undeva în apropierea insulei, paznicii voștri le-ar fi cerut să plece? am întrebat eu.

– Nu. De fapt, soții Gordon trăgeau uneori barca la țărm și pescuiau sau înotau în larg. Patrulele îi cunoșteau bine.

Nu știam că soții Gordon fuseseră pasionați de pescuit.

– Au fost văzuți vreodată ancorați în apropierea plajei după lăsarea întunericului... sau noaptea tîrziu? am întrebat.

Stevens s-a gîndit o clipă, apoi a răspuns:

– S-a întîmplat doar o singură dată. Doi dintre oamenii mei, aflați la bordul unei bărci de patrulare, au declarat că șalupa soților Gordon era ancorată în apropierea plajei sudice într-o noapte a lunii

iulie, pe la miezul nopții. Oamenii mei au remarcat că la bord nu se găsea nimeni și atunci au luminat plaja cu reflectoarele. Soții Gordon erau pe plajă... Și-a dres glasul, vrînd să dea a înțelege ce făceau cei doi pe plajă. Patrula i-a lăsat în pace, a încheiat domnul Stevens.

Am chibzuit o clipă asupra celor aflate. Tom și Judy îmi făcuseră impresia unui cuplu dispus să facă dragoste oriunde, așa că alegerea unei plaje pustii nu era ceva ieșit din comun. Totuși, faptul că o făcuseră pe o plajă de pe Plum Island mă nedumerea și ridica anumite semne de întrebare. În mod ciudat, o dată visasem să fac dragoste cu Judy pe o plajă scăldată de valurile mării. Poate nu numai o dată. Ori de cîte ori îmi venea în minte acest gînd, mă pălmuiam peste obraz. Păcătosule, păcătosule, porcule, porcule.

Microbuzul a trecut de debarcader, apoi a virat spre nord și s-a oprit pe o alee curbă din fața corpului principal.

Fațada curbată a noii clădiri de două etaje în stil decorativ era făcută din panouri roz cu cafeniu. Pe o pancartă mare, înfiptă pe peluză scria: „Ministerul Agriculturii"; alături se vedea un alt drapel în bernă. Am coborît toți și Paul Stevens a spus:

– Sper că v-a plăcut mica excursie pe Plum Island și că v-ați făcut o idee despre sistemul nostru de pază.

– Care pază? am întrebat eu.

Domnul Stevens m-a privit cu asprime și a spus:

– Toți cei care lucrează aici sînt conștienți de riscul unui dezastru. Toți înțelegem necesitatea măsurilor de siguranță și toți ne facem meseria cu pasiune și la cel mai înalt standard de securitate existent în acest domeniu. Dar să știi un lucru. Se pot întîmpla și accidente.

O asemenea profanare și frivolitate din partea domnului Băț-în-Fund ne-a surprins pe toți.

– Am priceput, am spus eu. Tot accident a fost și ieri?

– Vom afla curînd. S-a uitat la ceas și a spus: Bun, acum putem intra. Veniți cu mine.

10

Clădirea semicirculară a laboratorului de cercetare de pe Plum Island era o construcție înaltă de două etaje, cu un mezanin care înconjura scara centrală. Era un loc luminos și aerisit, plăcut și primitor. Probabil că vitele condamnate la pieire intrau prin spate.

Pe peretele din stînga erau clasicele fotografii ale echipei de conducere: președintele SUA, ministrul Agriculturii și doctorul Zollner – o echipă destul de restrînsă pentru o instituție guvernamentală, mi-am spus eu, ceea ce mă făcea să cred că doctorul Zollner era cît se poate de apropiat de Biroul Oval.

În orice caz, exista un ghișeu de recepție, unde a trebuit să semnăm în registru și să schimbăm ecusoanele albastre cu altele albe, prinse de un lanț de plastic pe care ni l-am pus la gît. O măsură de pază foarte bună, mi-am spus eu: Plum Island era împărțită între această clădire și restul insulei. În interiorul clădirii se găseau Zonele. Nu era cazul să-l subestimez pe domnul Stevens.

O tînără atrăgătoare, cu o fustă lungă pînă la genunchi, a coborît scara înainte să apuc să-i văd coapsele și s-a prezentat cu numele de Donna Alba, asistenta doctorului Zollner. Ne-a surîs și a spus:

– Doctorul Zollner vine imediat. Între timp am să vă arăt clădirea.

– Profit de ocazie ca să trec pe la birou, să văd dacă a apărut ceva nou, ne-a spus Paul Stevens. Vă las în grija Donnei, a adăugat el. S-a uitat la mine și a spus: Te rog să stai în permanență cu doamna Alba.

– Dar dacă am nevoie să merg la toaletă?

– Ai fost deja.

A urcat scara și, fără îndoială, s-a oprit în biroul doctorului Zollner, ca să-i dea raportul cu privire la cei cinci intruși.

Am privit-o pe Donna Alba. În jur de douăzeci și cinci de ani, brunetă, frumoasă la chip și la trup, îmbrăcată în fustă albastră, bluză albă și pantofi de atletism. Presupun că, dată fiind naveta zilnică și posibilitățile de deplasare pe insulă, tocurile înalte nu erau prea practice. De fapt, mi-am spus eu, dacă preferai o navetă previzibilă și o zi obișnuită de lucru, Plum Island nu era chiar locul cel mai nimerit.

În orice caz, Donna era îndeajuns de atrăgătoare ca să-mi amintesc că venise cu feribotul de 8 dimineața, o dată cu noi, ceea ce însemna că nu făcuse cunoștință cu domnii Nash și Foster, deci nu era implicată în nici o acțiune de disimulare.

În orice caz, Donna ne-a rugat să ne prezentăm, ceea ce am și făcut, fără a ne dezvălui însă profesiile de „detectiv criminalist", agent „FBI" sau „CIA", care ar fi pus oamenii în dificultate.

Ea a dat mîna cu fiecare și i-a zîmbit lui Nash într-un anume fel. Femeile nu se pricep deloc să judece caractere.

– Bine ați venit în laboratorul de cercetare al Centrului de Boli ale Animalelor din Plum Island, a început Donna. Sînt convinsă că Paul v-a pus în temă, v-a povestit cîte ceva despre istoria insulei și că v-a dus s-o vizitați.

Chipul ei se străduia să rămînă zîmbitor, dar vedeam bine că zîmbetul era forțat.

– Sînt foarte... e îngrozitor ce s-a întîmplat, ne-a spus ea. Îi simpatizam sincer pe soții Gordon. Toată lumea îi plăcea. A privit în jur, așa cum fac locuitorii statelor polițienești, și ne-a spus: N-ar trebui să discut sau să comentez pe această temă. Dar am socotit că trebuia să spun ce simt.

Beth mi-a aruncat o privire, apoi, ghicind – cred eu – o posibilă fisură în armura insulei Plum Island, i s-a adresat Donnei:

– John și Max au fost buni prieteni cu Tom și Judy.

Am privit-o pe Donna drept în ochi și am declarat:

– Am aprecia orice ajutor și colaborare din partea personalului de aici.

Ceea ce, pînă în prezent, se reducea doar la un tur de doi bani al ruinelor și bălăriilor de pe insulă, însă era important ca Donna să creadă că putea vorbi fără fereală: nu aici și acum, desigur, ci cînd aveam s-o vizităm acasă.

– Am să vă arăt cîte ceva din clădire, ne-a spus ea. Veniți cu mine.

Ne-am învîrtit puțin prin hol și Donna ne-a atras atenția asupra unor obiecte de pe pereți, printre care fotografii mărite cu articole de ziar și relatări înspăimîntătoare din întreaga lume referitoare la maladia vacilor nebune, la așa-numita pestă bovină, la febra porcinelor și la alte boli oribile. Existau și hărți reprezentînd aria de răspîndire a unei maladii sau a alteia, diagrame, fotografii ale unor vite cu buzele pline de bășici și cu balele curgînd, porci cu răni teribile și supurînde. Nu riscai să confunzi locul cu salonul unui restaurant.

Donna ne-a atras atenția asupra ușilor din celălalt capăt al încăperii. Erau vopsite în aceeași nuanță de galben care simboliza avertismentul, ca și culoarea insulei Plum Island de pe hartă, și contrastau puternic cu culorile holului, unde predomina cenușiul. Pe ușa din stînga era o plăcuță pe care era scris „Vestiar femei", iar pe cea din dreapta „Vestiar bărbați". Pe amîndouă se specifica: „Numai pentru persoanele autorizate."

– Aceste uși dau spre zona de bioizolare, ne-a explicat Donna. Holul, împreună cu birourile administrației, reprezintă un corp separat de clădirea bioizolării, deși arată ca o structură unică. De fapt, legătura între locul în care ne aflăm și bioizolare se face prin aceste două vestiare.

– Există și alte intrări sau ieșiri din bioizolare? a întrebat Max.

– Se mai poate intra pe ușa de serviciu, pe unde sînt aduse animalele, hrana, proviziile și toate celelalte. Dar pe acolo nu se poate pleca. Oricine și orice părăsește clădirea trebuie să treacă prin secția de decontaminare, care include dușurile.

– Cum vă debarasați de rămășițele de la disecție? s-a interesat domnul Foster.

– Cu ajutorul incineratorului sau al conductei de scurgere, care duce la uzina de decontaminare a apei și deșeurilor, a răspuns Donna. Deci asta este: cele două intrări, ușa de serviciu din spate, conductele și incineratoarele, iar pe acoperiș filtre speciale de aer, care pot reține și cel mai mic virus. Clădirea e foarte bine izolată.

Fiecare dintre noi își rumega propriile gînduri în legătură cu soții Gordon, cu faptul că ar fi putut fura ceva din laboratoare.

– Vestiarele se află tot în Zona Unu, ca și holul, a continuat Donna. Dar la ieșirea din vestiare se pătrunde în Zona Doi, în care

trebuie să fii îmbrăcat în halat alb de laborator. Înainte de a porni spre Zonele Trei sau Patru, ca să te înapoiezi în Zona Unu, trebuie să faci duș. Dușul ține de Zona Doi.

– Dușul e comun? am întrebat.

Ea a rîs.

– Bineînțeles că nu. Înțeleg că toți ați primit aprobare să mergeți în Zonele Doi, Trei și Patru, dacă doriți.

Ted Nash a arborat zîmbetul lui tîmp și a întrebat:

– Veniți și dumneavoastră cu noi?

Ea a clătinat din cap.

– Nu sînt plătită pentru asta.

Nici eu nu eram, la un dolar pe săptămînă.

– De ce nu ni se admite accesul în Zona Cinci? am întrebat-o pe Donna.

Ea m-a privit, oarecum surprinsă.

– Cinci? De ce ați vrea să mergeți acolo?

– Nu știu. Pentru că există.

Ea a clătinat din cap.

– Numai vreo zece persoane au permisiunea de a pătrunde în Zona Cinci. Acolo trebuie să te îmbraci cu un costum ca de cosmonaut...

– Soții Gordon aveau autorizație pentru Zona Cinci?

Ea a încuviințat din cap.

– Ce se întîmplă în Zona Cinci?

– Asta trebuie să-l întrebați pe doctorul Zollner. A aruncat o privire la ceas și a adăugat: Veniți cu mine.

– Nu părăsiți grupul, am adăugat eu.

Am urcat scara, eu rămînînd ultimul, întrucît piciorul rănit începea să-mi obosească, dar și pentru că voiam să văd picioarele și fundul Donnei. Știu că sînt un porc – la o adică, m-aș putea molipsi de febra porcinelor.

Așadar, am pornit să vizităm cele două aripi care flancau holul cu două niveluri. Totul era vopsit în același cenușiu închis, care presupun că luase locul verdelui scîrbos al vechilor clădiri federale. Pe pereții coridoarelor erau fotografii cu foști directori, cu cercetători și oameni de știință ai laboratorului.

Am remarcat că aproape toate ușile de pe lungile coridoare erau închise și numerotate, dar nici una nu avea scris numele vreunei persoane sau destinația încăperii, cu excepția toaletelor. Pază strictă,

mi-am spus eu și, o dată în plus, am fost impresionat de mintea paranoică a lui Paul Stevens. Am intrat în biblioteca de cercetare, în care cîțiva inși cu aer de intelectuali frunzăreau cărți din rafturi sau citeau la mesele de lectură.

– E una dintre cele mai bune biblioteci de acest gen din întreaga lume, ne-a spus Donna.

Nu-mi imaginam ca în lume să fi existat prea multe biblioteci despre bolile animalelor, totuși, de ochii Donnei, am exclamat:

– Extraordinar!

Donna a luat de pe o masă lungă un teanc de broșuri, extrase din presă și alte materiale de propagandă și ni le-a înmînat. Broșurile împăturite în trei purtau titluri ca „Holera la porcine", „Febra africană a porcinelor", „Maladia africană a cabalinelor" și, dacă nu mă înșel, parcă „Maladia excrescențelor pielii", boală de care, judecînd după înspăimîntătoarele fotografii din broșură, se pare că suferea și una dintre fostele mele prietene. Abia așteptam să ajung acasă și să le citesc. De fapt, i-am și spus Donnei:

– Mi-ați putea da încă două despre pesta bovinelor, vă rog?

– Încă două...? Desigur...

Le-a luat de pe masă și mi le-a oferit. Era într-adevăr nespus de amabilă. Apoi a dat fiecăruia dintre noi un exemplar al revistei lunare *Cercetarea în agricultură*, a cărei copertă anunța un articol trăsnet intitulat „Hormonii sexuali și exterminarea viermelui de afine".

– Mi-ați putea da niște hîrtie de împachetat, ca să le pun pe toate? am întrebat-o pe Donna.

– Ăă... oh, ați glumit, nu-i așa?

– Încercați să nu-l luați în serios, a sfătuit-o George Foster.

Au contraire, domnule Foster... ar fi cazul să mă luați foarte în serios. Dar dacă dumneavoastră confundați umorul meu prostesc cu neglijența sau lipsa de atenție, cu atît mai bine.

Așadar, ne-am continuat vizita de doi bani, Partea a Doua. Am văzut sala de conferințe, apoi restaurantul de la etajul al doilea, o încăpere frumoasă și curată, cu ferestre mari prin care se vedeau farul, canalul Gut și Orient Point. Donna ne-a oferit cafea și toți ne-am așezat la o masă rotundă din sala de mese aproape goală.

Am sporovăit cam un minut, apoi Donna a spus:

– Cercetătorii de la bioizolare trimit prin fax la bucătărie comenzile pentru masa de prînz. Nu merită să faci duș de ieșire –

așa îl numim noi, duș de ieșire. Cineva duce toate comenzile la Zona Doi, iar cel care le duce mai departe trebuie să facă dușul de ieșire. Cercetătorii noștri sînt foarte pasionați de munca lor, lucrează la bioizolare opt sau zece ore pe zi. Nici nu știu cum de sînt în stare.

– Comandă hamburgeri? am întrebat-o pe Donna.

– Poftim?

– Cercetătorii. Comandă la bucătărie vită, șuncă, miel și altele asemenea?

– Cred că... Prietenul meu e cercetător. Îi place friptura care li se servește.

– Face disecții pe vaci bolnave și intrate în putrefacție?

– Da. Îmi închipui că ajungi să te obișnuiești.

Am încuviințat din cap. Și soții Gordon se ocupau cu disecțiile, și lor le plăceau fripturile. Bizar. Vreau să spun că eu, pur și simplu, nu mă pot obișnui cu duhoarea cadavrelor umane. Oricum, presupun că în cazul animalelor este altceva. Diferență de specie și așa mai departe.

Știam că era singura ocazie cînd mă puteam îndepărta de turmă, așa că am aruncat o privire scurtă către Max și am anunțat:

– Mă duc la toaletă.

– Pe acolo, mi-a spus Donna, arătîndu-mi o nișă în perete. Vă rog să nu părăsiți restaurantul.

Mi-am lăsat mîna pe umărul lui Beth și am apăsat-o cu putere, dîndu-i a înțelege să rămînă cu federalii.

– Ai grijă să nu vină Stevens și să-mi pună antrax în cafea, i-am spus.

M-am dus în intrîndul cu cele două toalete. Max m-a urmat și amîndoi ne-am oprit în punctul în care coridorul se înfunda. Spre deosebire de toalete, pe coridoare era mai puțin probabil să existe microfoane.

– Vor spune că au fost extrem de cooperanți, că ne-au arătat întreaga insulă și tot laboratorul, cu excepția Zonei Cinci. În realitate, ar dura cîteva zile ca să cercetăm tot acest corp de clădire, inclusiv subsolul, și nu mai puțin de o lună ca să interogăm tot personalul.

Max a dat din cap.

– Va trebui să plecăm de la presupunerea că cei de aici sînt la fel de dornici ca și noi să afle dacă lipsește ceva și ce anume. În privința asta trebuie să le acordăm credit, a adăugat el.

– Chiar dacă vor descoperi sau știu deja ce anume au furat soții Gordon, nu ne vor spune. Le vor spune lui Foster și lui Nash.

– Și ce-i cu asta? Investigăm un asasinat.

– Cînd voi cunoaște obiectul și mobilul, nu-mi va trebui mult să aflu făptașul, am replicat eu.

– În situații normale... în care e vorba de securitatea națională și altele asemenea, ai mare noroc dacă ți se spune și ție ceva. Pe această insulă nu există nimic pentru noi. Ei verifică insula ca loc de muncă al victimelor. Noi verificăm locul crimei, locuința victimelor. Poate reușim să scoatem vreo informație de la Foster și Nash. Dar eu cred că nu le pasă cine i-a lichidat pe soții Gordon. Ei nu vor decît să se asigure că soții Gordon n-au lichidat restul populației acestei țări. Înțelegi?

– Da, Max, înțeleg. Dar instinctul meu de polițist îmi spune...

– Ascultă, dar dacă am prinde criminalul și nu l-am putea aduce în instanță pentru că în statul New York n-ar mai rămîne în viață nici doisprezece oameni ca să formeze un juriu?

– Termină cu melodramele! Am chibzuit un moment, apoi am adăugat: S-ar putea ca acest caz să nu aibă nici o legătură cu virușii. Gîndește-te la droguri.

El a încuviințat din cap.

– M-am gîndit. Îmi surîde varianta asta.

– Mda. Zău așa. Ce părere ai de Stevens?

Max a privit peste umărul meu și am întors capul, dînd cu ochii de un paznic în uniformă albastră, care venea pe coridor.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? Căutați ceva?

Max i-a refuzat oferta și amîndoi ne-am înapoiat la masă. Faptul că trimiseseră pe cineva să întrerupă o conversație particulară însemna că nu reușiseră să tragă cu urechea.

După vreo cîteva minute de cafea și conversație, domnișoara Alba s-a uitat din nou la ceas și a anunțat:

– Acum putem vizita și restul acestei aripi, după care vom merge în biroul doctorului Zollner.

– Așa ați spus și acum jumătate de oră, domnișoară Donna, i-am amintit eu cu blîndețe.

– E foarte ocupat în această dimineață, mi-a răspuns ea. Telefonul a sunat încontinuu. De la Washington, de la reporteri din toată *țara*. Părea uimită și neîncrezătoare. Eu nu cred ce se spune despre soții Gordon, ne-a mărturisit ea. Nu cred nici în ruptul capului. Cu neputință!

Am ieșit toți din restaurant și un timp am colindat pe coridoarele cenușii și posomorîte. În cele din urmă, în timp ce vizitam camera calculatoarelor, n-am mai suportat și i-am spus Donnei:

– Aș dori să văd laboratorul în care lucrau soții Gordon.

– Se află în zona bioizolată. Probabil îl veți putea vizita mai tîrziu.

– Bine. Dar biroul lor de aici, din zona administrativă?

Ea a șovăit, apoi ne-a spus:

– Îl puteți întreba pe doctorul Zollner. Mie nu mi-a spus să vă duc în biroul soților Gordon.

Nu voiam să mă port urît cu Donna, așa că i-am adresat lui Max o căutătură pe care polițiștii o înțeleg: Max, acum e rîndul tău să fii polițistul cel rău.

Atunci Max i-a spus domnișoarei Alba:

– În calitate de șef al poliției orașului Southold, sub jurisdicția căruia se află și această insulă, vă cer să ne duceți imediat în biroul lui Tom și Judy Gordon a căror asasinare o investighez.

Nu fusese rău deloc, deși sintaxa și gramatica lăsau oarecum de dorit.

Sărmana Donna Alba părea gata să leșine.

– E-n regulă, i-a spus Beth. Fă ce ți-a cerut șeful poliției.

Era rîndul domnilor Foster și Nash, or eu știam deja ce aveau să spună. Era rîndul lui George Foster să joace rolul dobitocului.

– Dat fiind genul de muncă pe care o prestau soții Gordon și probabilitatea ca în biroul lor să se afle hîrtii și documente...

– Relative la securitatea națională, am intervenit eu îndatoritor. Bla-bla-bla și bla-bla-bla...

Micul Teddy a socotit că era cazul să intre și el în joc, așa că a spus:

– Soții Gordon aveau aprobare să lucreze cu documente secrete, prin urmare hîrtiile lor sînt secrete.

– Rahat!

– Dacă nu te superi, detectiv Corey, vorbeam... M-a țintuit cu o căutătură într-adevăr urîtă, apoi a continuat: Cu toate acestea, în

interesul unor bune relații și pentru a evita disputele ținînd de jurisdicție, voi da un telefon, care sînt convins că ne va obține accesul în biroul soților Gordon. S-a uitat pe rînd la mine, la Max și la Beth și a întrebat: E bine așa?

Toți am încuviințat din cap.

Bineînțeles, biroul soților Gordon fusese deja cercetat în amănunțime și sterilizat cu o noapte în urmă sau la prima oră a dimineții. După cum afirmase Beth, aveam să vedem doar ceea ce institutul voia să ne arate. Totuși, i-am admirat pe Ted și George că se gîndiseră să dea amploare incidentului, ca și cum am fi putut găsi ceva interesant în biroul soților Gordon.

Donna Alba a răsuflat ușurată și i s-a adresat lui Nash:

– Voi telefona doctorului Zollner.

A ridicat receptorul unui telefon și a apăsat butonul de interfon. Între timp, Ted Nash și-a scos telefonul celular și s-a îndepărtat cîțiva pași, rămînînd cu spatele la noi aproape tot timpul cît a vorbit – sau s-a prefăcut că vorbește – cu zeii Securității Naționale din Marea Capitală a Imperiului în Derută.

O dată terminat circul, s-a înapoiat lîngă noi, muritorii, cam în același moment cînd Donna sfîrșea de discutat cu doctorul Zollner. Donna ne-a făcut semn din cap că totul era în ordine, iar Nash i-a repetat gestul.

– Vă rog să veniți cu mine, ne-a spus Donna.

Am urmat-o pe coridor și am pornit spre aripa estică a clădirii, trecînd de scara pe care urcasem. Am ajuns în dreptul camerei cu numărul 265, pe care Donna a deschis-o cu o cheie de serviciu.

Biroul avea două mese de lucru, fiecare cu un computer, un modem, rafturi și o altă masă lungă, plină de cărți și hîrtii. Nu exista nici un fel de aparatură de laborator, doar obișnuitele obiecte de birou, printre care și un fax.

Am cercetat un timp mesele de lucru ale soților Gordon, deschizînd sertare, studiind hîrtii, dar – după cum am mai spus – biroul fusese verificat mai devreme. În orice caz, persoanele implicate într-o conspirație nu trec datele în calendar și nici nu lasă la îndemînă hîrtii compromițătoare.

Cu toate acestea, niciodată nu se știe de unde sare iepurele. Am căutat printre cărțile de vizită și am remarcat că aveau cunoștințe în întreaga lume, îndeosebi în rîndul oamenilor de știință. Am căutat la rubrica „Gordon" și am văzut o carte de vizită a părinților lui

Tom, precum și alte nume, probabil sora, fratele și alți membri ai familiei. Toți din Indiana. Nu cunoșteam numele de fată al lui Judy.

Am căutat la „John Corey" și mi-am descoperit numele, deși nu-mi amintesc ca ei să mă fi sunat vreodată de la serviciu. Am căutat la „Maxwell, Sylvester" și am găsit numerele lui de acasă și de la poliție. Am căutat „Margaret Wilcy", dar numele nu figura, ceea ce nu m-a surprins. Apoi am căutat la „Murphy", vecinii soților Gordon, și i-am găsit, Edgar și Agnes, cum era de așteptat. Am mai găsit „Tobin, Fredric" și mi-am amintit de ziua în care mersesem împreună cu soții Gordon la crama lui Fredric Tobin, să degustăm vinul. Am căutat și am găsit numărul Societății de Istorie Peconic și numărul de acasă al președintei, o oarecare Emma Whitestone.

Am căutat la „T" pentru Trafic de droguri, la Pedro, și la „C" pentru Cartelul columbian al drogurilor, dar fără succes. Am încercat la „T" pentru Teroriști și la „A" pentru Arabi, dar nici de astă dată nu am găsit nimic. Nu am găsit „Stevens", nici „Zollner", dar mi-am închipuit că, probabil, exista o carte de telefon separată cu toți angajații de pe insulă și mi-am propus să fac rost de un exemplar.

Nash se juca cu computerul lui Tom, iar Foster cu cel al lui Judy. Probabil singurele obiecte pe care nu avuseseră răgazul să le cerceteze în detaliu în dimineața respectivă.

Am observat că în birou nu exista practic nici un obiect personal, nici o fotografie, nici un obiect de artă sau de birou care să nu fi fost din dotare. Am întrebat-o pe Donna în legătură cu acest lucru și ea mi-a răspuns:

– În Zona Unu nu există nici o regulă în privința obiectelor personale. Însă oamenii nu-și aduc prea multe lucruri la birou, poate cu excepția cosmeticelor, a medicamentelor și altele de acest fel. Nu știu de ce. De fapt, aici putem achiziționa aproape tot ce dorim, în limite raționale. Din acest punct de vedere, sîntem oarecum răsfățați.

– Iată unde se duc banii mei de impozite.

Ea a zîmbit.

– Pe insula asta nebună trebuie să avem și noi parte de puțină fericire.

M-am dus la avizierul mare, pe care Max și Beth citeau cele cîteva însemnări fixate cu ace pe suportul de plută. Cum federalii nu ne puteau auzi, am spus:

– Biroul a fost deja scotocit.

– De cine? a întrebat Max.

– Azi-dimineață John și cu mine i-am văzut pe cei doi amici ai noștri *coborînd* din feribotul care se întorcea de pe Plum Island. Ei au mai fost o dată aici, îl știau deja pe Stevens și cunoșteau acest birou.

Max a rămas surprins, apoi s-a enervat.

– La dracu'... a exclamat el... Dar nu-i legal.

– În locul tău, aș trece totul sub tăcere. Acum înțelegi de ce nu sînt în toane bune.

– N-am remarcat, dar acum *eu* sînt iritat la culme.

Cu glasul cel mai binevoitor din lume, Donna ne-a întrerupt discuția și a spus:

– Am cam întîrziat. Poate vă întoarceți mai tîrziu.

– V-aș ruga mult să aveți grijă ca această încăpere să fie ținută sub lacăt. Voi trimite oameni de la poliția comitatului, ca să cerceteze biroul.

– Presupun că asta înseamnă că vei confisca unele obiecte, a intervenit Nash.

– Presupui corect.

– Beth, consider că a fost încălcată o lege federală, a declarat Foster, și am de gînd să iau de pe proprietatea federală orice probă socotesc că îmi este necesară. Le voi pune însă la dispoziția poliției comitatului Suffolk.

– Nu, George, s-a opus Beth. *Eu* voi lua în custodie tot acest birou și tot eu îți voi pune probele la dispoziție.

Sesizînd animozitatea dintre ei, Donna s-a grăbit să intervină:

– Să mergem în camera de gardă. Apoi vom intra la doctorul Zollner.

Am ieșit din nou pe coridor și am urmat-o pînă la ușa cu numărul „237". A format un cod și ușa s-a deschis, dînd la iveală o încăpere mare, lipsită de ferestre.

– Aici este camera de gardă, a spus ea. Centrul de comandă, control și comunicare al întregii insule.

Am intrat toți și m-am uitat în jurul meu. De jur împrejurul camerei se vedeau mese la perete. Un tînăr ședea cu spatele la noi, vorbind la telefon.

– Acesta este Kenneth Gibbs, adjunctul lui Paul Stevens, l-a prezentat Donna. Azi Kenneth este ofițer de gardă.

Kenneth Gibbs s-a răsucit pe scaun și ne-a făcut semn cu mîna.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Pe mese se găseau diverse tipuri de radioemițătoare și receptoare, un terminal de computer, un televizor, două faxuri, telefoane, telefoane celulare, o mașină de scris electronică și alte cîteva dispozitive electronice. Două camere de televiziune montate în tavan țineau sub observație întreaga încăpere.

Pe perete se vedeau tot felul de hărți, frecvențe radio, însemnări, un registru de evidență a personalului de gardă și altele. Aici era domeniul lui Paul Stevens – comandă, control și comunicare, cunoscute și sub denumirea de CCC sau C3. Nu vedeam însă nici o ușă care să fi dat în biroul personal al lui Stevens.

– De aici, a spus Donna, obținem legătura directă cu Washington-ul și cu alte centre de cercetare de pe tot cuprinsul Statelor Unite, Canada, Mexico și din întreaga lume. De asemenea, ne aflăm în legătură cu centrele de control al maladiilor din Atlanta. În plus, avem o linie directă cu secția noastră de pompieri și cu alte puncte importante de pe insulă, precum și cu Institutul Național de Meteorologie și multe alte instituții și organizații care sprijină Plum Island.

– Cum ar fi armata? am întrebat eu.

– Da. Îndeosebi Paza de Coastă.

Gibbs a pus receptorul în furcă și a venit la noi. Am făcut prezentările.

Gibbs era un tip înalt de vreun metru nouăzeci, cu ochi albaștri și păr blond, tuns scurt, la fel ca șeful lui; purta pantaloni bine călcați, cămașă și cravată albastră. Pe un scaun atîrna un pulover albastru. Nu mă îndoiam că Gibbs era produsul laboratorului în care ne aflam, că fusese clonat acolo, din spermatozoizii lui Stevens sau ceva pe aproape.

– Vă stau la dispoziție pentru orice fel de întrebări legate de acest birou, a declarat Gibbs.

– Vrei să ne lași singuri cîteva minute cu domnul Gibbs? a rugat-o Beth pe Donna.

Ea s-a uitat la Gibbs, care a încuviințat din cap.

Donna a ieșit pe coridor.

Max, singurul din grup care locuia în vecinătatea insulei, era cu agenda în mînă.

– Cum procedați dacă se anunță un uragan puternic dinspre nord-est? l-a întrebat el pe Gibbs.

– În timpul programului evacuăm pe toată lumea, a răspuns Gibbs.

– Chiar pe toți?

– Cîteva persoane trebuie să rămînă pe loc, să aibă grijă de prăvălie. De pildă, eu. La fel, domnul Stevens și alți oameni de pază, cîțiva pompieri, una sau două persoane de la întreținere, ca să se asigure funcționarea generatoarelor și a filtrelor de aer, și poate, unul-doi cercetători care să supravegheze virușii. Presupun că doctorul Zollner ar fi gata să se scufunde o dată cu corabia, a rîs tînărul.

Poate că așa sînt eu, dar nu reușeam să văd nimic amuzant în faptul că niște boli fatale ar fi fost puse în libertate.

– Dacă s-ar întîmpla ceva în afara orelor de program, a adăugat Gibbs, cînd insula este aproape pustie, ar trebui să aducem persoanele importante *pe* insulă. Apoi ar trebui să ne ducem feriboturile și alte ambarcațiuni în rada submarină de la New London, unde se află în siguranță. Submarinele ies în larg și se scufundă la o adîncime sigură. Aici ne cunoaștem bine meseria, a adăugat el. Sîntem pregătiți pentru cazuri de necesitate.

– Dacă vreodată se petrece vreo scurgere la bioizolare, vrei să fii atît de amabil și să-mi dai de știre? l-a întrebat Max.

– Ați fi aproape primul care ar afla, l-a asigurat Gibbs pe șeful poliției.

– Știu, a răspuns Max. Dar aș vrea să aflu prin telefon sau prin radio... nu fiindcă aș tuși cu sînge...

Gibbs a părut ușor descumpănit și a spus:

– Manualul meu de instrucțiuni îmi indică pe cine să anunț și în ce ordine. Dumnevoastră vă aflați printre primii.

– Am cerut să instalați aici o sirenă de alarmă care să poată fi auzită de pe coastă.

– Dacă vă anunțăm pe dumneavoastră, atunci *dumneavoastră* puteți suna sirena pentru populația civilă, dacă doriți. Sînt convins

că nu se va întîmpla nici un accident de acest gen, a adăugat el, așa că discuția e inutilă.

– Nu, problema este că locul acesta mă înspăimîntă de moarte, iar faptul că l-am văzut cu ochii mei nu-i deloc de natură să mă liniștească.

– Nu aveți nici un motiv de îngrijorare.

M-am bucurat să-l aud rostind aceste vorbe.

– Dar dacă niște intruși înarmați și-ar face apariția pe insulă? l-am întrebat pe Gibbs.

Gibbs s-a uitat la mine și m-a întrebat la rîndul lui:

– De pildă, teroriști?

– Da, de pildă teroriști. Sau și mai rău, lucrători poștali nemulțumiți.

Deloc amuzat, a replicat:

– Dacă oamenii noștri de pază nu s-ar descurca, am chema Paza de Coastă. Chiar de aici.

A arătat cu degetul mare către un radioemițător.

– Dar dacă această încăpere ar fi prima scoasă din funcțiune?

– În clădire mai există o cameră CCC.

– La subsol?

– Poate. Parcă investigați o crimă?

Ador cînd polițiștii de ocazie devin impertinenți.

– Întocmai, am răspuns. Unde erai aseară la ora 5:30?

– *Eu?*

– *Dumneata.*

– Oh... stați să mă gîndesc puțin...

– Unde ți-e pistolul automat calibrul 45?

– Păi... acolo, în sertar.

– Ai tras cu el de curînd?

– Nu... adică, uneori mă duc cu el la poligonul de tir....

– Cînd i-ai văzut ultima oară pe soții Gordon?

– Să mă gîndesc...

– Cît de bine îi cunoșteai?

– Nu prea bine.

– Ați băut vreodată ceva împreună?

– Nu.

– Ați luat prînzul împreună? Cina?

– Nu. V-am spus...

– Ai avut vreodată ocazia să discuți cu ei oficial?

– Nu... Adică...

– Adică?

– De cîteva ori. Despre şalupa lor. Le plăcea să vină pe plajele de pe Plum Island. Uneori veneau aici duminica sau în vacanţă, ancorau barca pe una dintre plajele pustii din capătul sudic al insulei, apoi înotau pînă la ţărm, trăgînd după ei o barcă de cauciuc. În ea aveau provizii. Asta nu ne deranjează. De fapt, cîndva organizam un picnic de 4 Iulie pentru toţi angajaţii şi familiile lor. Era singura dată cînd permiteam accesul pe insulă altor persoane în afară de angajaţii propriu-zişi, dar a trebuit să renunţăm, din pricina îndatoririlor de serviciu...

Am încercat să-mi închipui o astfel de distracţie: un fel de picnic pe plajă la bioizolare.

– Soţii Gordon nu au adus niciodată pe nimeni, a continuat Gibbs. Ar fi fost o încălcare a regulamentului. Dar aveam o problemă cu barca lor.

– Ce fel de problemă?

– Păi, în primul rînd, pe timpul zilei atrăgea alţi vizitatori, care îşi închipuiau că puteau veni şi ei pe insulă. După lăsarea întunericului, patrulele noastre riscau să se ciocnească de ea. Aşadar, le-am vorbit despre aceste două neajunsuri şi am încercat să ajungem la un compromis.

– Cum anume?

– Cea mai simplă soluţie ar fi fost ca ei să vină în golf şi să ia una dintre bărcile noastre pînă în celălalt capăt al insulei. Domnul Stevens nu avea nimic împotrivă, deşi astfel ar fi contravenit regulilor de utilizare a ambarcaţiunilor numai în scop oficial. Oricum, ar fi fost mai bine decît ce făceau ei. Dar nu au vrut nici să vină în golf, nici să ia o barcă de-a noastră. Ţineau neapărat să-şi facă cheful: să meargă cu şalupa pînă pe plajă, să-şi ia barca cu provizii şi să înoate. Ziceau că e mai distractiv. Plin de neprevăzut şi aventură.

– Cine conduce această insulă? Stevens, Zollner sau soţii Gordon?

– Aici trebuie să răsfăţăm cercetătorii, altfel se supără. În rîndurile personalului din afara laboratoarelor de cercetare circulă gluma că, dacă superi sau te certi cu un cercetător, ai şanse să te îmbolnăveşti subit de un virus care te răpune în trei zile.

Toţi cei prezenţi au chicotit.

– În orice caz, a continuat Kenneth Gibbs, i-am convins să-și lase farurile aprinse și ne-am asigurat că ambarcațiunile și elicopterele Pazei de Coastă le cunosc șalupa. Totodată le-am cerut să promită că vor ancora numai pe plajele pe care există pancarte mari cu inscripția „Accesul interzis". De regulă, aceste avertismente îi țin la distanță pe cei slabi de înger.

Am chibzuit o clipă, apoi am întrebat:

– Aveți probleme asemănătoare și cu alți angajați?

– Nu chiar. Majoritatea nu au voie să vină și să plece după cum îi taie capul, iar cei autorizați s-o facă fie nu au barcă cu motor, fie preferă să folosească golful.

– Ce făceau soții Gordon pe insulă?

Gibbs a ridicat din umeri.

– Presupun că mergeau la picnic. Mici excursii. Aveau la dispoziție aproape nouă sute de pogoane de pustietate, atît în vacanțe, cît și după orele de program, a adăugat el.

– Înțeleg că erau și arheologi amatori.

– Oh, așa e. Tot timpul se învîrteau în jurul ruinelor. Adunau obiecte pentru muzeul insulei din Plum Island.

– Pentru muzeu?

– Nu chiar muzeu, de fapt o expoziție. Cred că urma să fie amenajată în hol. Exponatele se află depozitate la subsol.

– Ce fel de exponate?

– În mare parte gloanțe de muschetă și vîrfuri de săgeți. O talangă... un nasture de alamă de la o uniformă a armatei continentale, cîteva mărunțișuri din vremea războiului hispano-american... o sticlă de whiskey... diverse. Cele mai multe fără importanță. Toate se găsesc catalogate și depozitate la subsol. Dacă doriți, le puteți vedea.

– Poate mai tîrziu, a spus Beth. Am reținut că soții Gordon urma să organizeze săpături oficiale. Știți ceva în privința aceasta? a întrebat ea.

– Da. Nu avem nevoie de persoane de la Stony Brook sau de la Societatea de Istorie Peconic care să se învîrtă pe insulă. Dar aceste două foruri încercau să obțină aprobarea Ministerului Agriculturii și a Ministerului de Interne. Ministerul de Interne are ultimul cuvînt în privința obiectelor de artă, și așa mai departe.

– Dumneata nu te-ai gîndit niciodată că poate soții Gordon se îndeletniceau cu ceva necurat? l-am întrebat pe domnul Gibbs. De

pildă, trafic cu mostre luate din laboratorul principal, pe care le ascundeau pe plajă în timpul unei așa-zise săpături arheologice, ca să le recupereze ulterior cu barca?

Kenneth Gibbs nu mi-a răspuns.

– Ți-a trecut cumva prin minte că toate gogoșile cu picnicul și arheologia erau, de fapt, un pretext pentru altceva? am insistat.

– Dacă... stau să mă gîndesc acum... păi, toată lumea a tăbărît pe mine, ca și cum eu ar fi trebuit să bănuiesc ceva. Toți uită că cei doi erau tabu. Puteau face orice pofteau, chiar să-l trîntească pe Zollner cu fața într-o balegă. N-am nevoie de indicații în fiecare săptămînă. Mi-am făcut datoria, a adăugat el.

Probabil că era adevărat. Apropo, din nou am auzit sonarul.

Beth vorbea cu Gibbs.

– A văzut cineva, dumneata sau oamenii dumitale, șalupa soților Gordon după ce a ieșit din golf ieri la amiază? a întrebat ea.

– Nu. Am întrebat.

– Cu alte cuvinte, ești sigur că ieri după-amiază șalupa nu a ancorat undeva pe țărmul insulei?

– Asta nu pot ști cu certitudine.

– Cît de frecvent fac bărcile de patrulare turul insulei? a întrebat Max.

– De regulă, folosim una din cele două ambarcațiuni, a răspuns Gibbs. Traseul însumează circa doisprezece-paisprezece kilometri în jurul insulei, deci la viteza de zece-douăsprezece noduri, turul durează în jur de patruzeci-șaizeci de minute, afară de cazul în care patrula oprește pe careva.

– Deci, dacă o barcă s-ar afla la vreo opt sute de metri depărtare de Plum Island și cineva de la bord ar privi cu binoclul, atunci ar vedea barca de patrulare... *The Prune,* da?

– *The Prune* și *The Plum Pudding.*

– Bun, deci respectivul ar vedea una din aceste două bărci de patrulare iar dacă persoana sau persoanele respective ar cunoaște programul lor, atunci ar ști și că dispun de patruzeci-șaizeci de minute ca să se apropie de țărm, să ancoreze, să vină pe plajă cu barca de cauciuc, să ducă la îndeplinire ceea ce au plănuit și apoi să se înapoieze la barca lor cu motor, fără a fi văzuți de nimeni.

Domnul Gibbs și-a dres glasul și a spus:

– Posibil, dar uitați de elicopterele și mașinile de patrulare care cercetează plajele. Acestea nu au program fix.

Beth a încuviințat din cap și a spus:

– Noi tocmai am făcut turul insulei, în aproape două ore. Am văzut elicopterul Pazei de Coastă o singură dată, mașina – o camionetă – o dată și vedeta rapidă o dată.

– După cum v-am spus, nu au program fix. Vreți să faceți o încercare?

– S-ar putea, a răspuns Beth. Depinde ce descoperim.

– Mai există și ambarcațiuni ale Pazei de Coastă care trec la intervale neregulate, ne-a informat Gibbs, și dacă vreți să vă vorbesc deschis, avem dispozitive electronice care fac aproape toată treaba.

– Unde sînt monitoarele? l-am întrebat pe Gibbs, arătînd spre restul încăperii.

– La subsol.

– Ce aveți acolo? Camere TV? Senzori de mișcare? Senzori de zgomote?

– Nu am voie să spun.

– Bine, a intervenit Beth. Notează-ți numele, adresa și numărul de telefon. Vei fi chemat să răspunzi la întrebări.

Gibbs a părut agasat, dar în același timp ușurat că deocamdată scăpase. De asemenea, aveam o mare bănuială că Gibbs, Foster și Nash se cunoscuseră mai devreme în aceeași dimineață.

M-am dus să examinez obiectele agățate pe perete, lîngă aparatele de radio. O hartă mare a zonei estice a insulei Long Island, Sound, și sudul statului Connecticut. Pe hartă se vedeau o serie de cercuri concentrice, punctul central fiind New London, Connecticut. Semăna cu o hartă de distrugere atomică, care îți arată cît de tare ai să-ți pîrlești fundul în funcție de distanța pînă în punctul zero. Am văzut că, pe hartă, Plum Island figura în ultimul cerc, ceea ce putea fi și semn bun, și semn rău, depinde ce înfățișa harta. Cum nu avea nici un titlu, l-am întrebat pe domnul Gibbs:

– Ce reprezintă asta?

El s-a uitat la punctul pe care i-l indicam eu și mi-a răspuns:

– Oh, la New London există un reactor nuclear. Cercurile reprezintă zonele de risc, în caz de explozie sau topire a reactorului.

Am chibzuit la ironia faptului că un reactor nuclear din New London reprezenta un risc pentru Plum Island, care era în sine un pericol pentru toți locuitorii din New London, în funcție de direcția vîntului.

– Crezi că tipii care lucrează la reactor au și ei o hartă cu zonele de risc, în cazul unei scurgeri de germeni de pe Plum Island?

Pînă și înțepatul domn Gibbs a zîmbit fără voie, deși un zîmbet cam ciudat. Gibbs și Stevens probabil exersau unul cu altul acest gen de zîmbet.

– De fapt, cei de la reactor chiar au o astfel de hartă, a răspuns el. Uneori mă întreb ce s-ar întîmpla dacă un cutremur ar provoca simultan atît o scurgere de viruși, cît și una nucleară, a adăugat el. Oare radioactivitatea ar distruge germenii? A zîmbit din nou. Bizar, bizar. Lumea modernă e plină de orori inimaginabile, a filosofat el.

Părea a fi cuvîntul de ordine pe Plum Island.

– În locul dumitale, i-am sugerat eu îndatoritor, aș aștepta un vînt prielnic dinspre sud și aș pune în libertate antraxul. Ca să le vii de hac înainte să-ți vină ei dumitale.

– Mda. Bună idee.

– Unde se găsește biroul domnului Stevens? l-am întrebat.

– Camera 250.

– Mulțumesc.

S-a auzit bîzîitul interfonului, apoi o voce bărbătească a anunțat: „Doctorul Zollner își așteaptă oaspeții".

Noi i-am mulțumit domnului Gibbs pentru timpul acordat, iar el ne-a mulțumit pentru vizită, adică minteam și unii, și alții. Beth i-a amintit că urma să se revadă în biroul ei. Pe coridor ne aștepta Donna. Pe drum am remarcat:

– Pe nici o ușă nu scrie vreun nume sau vreo funcție.

– Ca măsură de securitate, a răspuns ea agasată.

– Care este biroul lui Paul Stevens?

– Camera 225, mi-a răspuns ea.

Ceea ce dovedea încă o dată că cea mai bună măsură de precauție e minciuna. Ne-a condus pînă în capătul coridorului și a deschis ușa cu numărul 200.

11

– Vă rog să luați loc, ne-a invitat Donna. June, secretara doctorului Zollner, va veni imediat.

Ne-am așczat toți, iar Donna a rămas în picioare, așteptînd-o pe June.

După circa un minut, pe o ușă laterală și-a făcut intrarea o femeie între două vîrste, cu o figură încordată.

– June, dumnealor sînt oaspeții doctorului Zollner, ne-a prezentat Donna.

June abia dacă ne-a acordat atenție și s-a așezat la biroul ei, fără un cuvînt.

Donna ne-a urat o zi bună și a ieșit. Am remarcat că nu eram lăsați singuri nici o secundă. Sînt un adept înfocat al pazei stricte, cu condiția să nu fie îndreptată împotriva mea.

În orice caz, deja începea să-mi lipsească Donna. Într-adevăr, era o fată drăguță. Prin părțile acelea sînt o sumedenie de femei drăguțe, dar de la recentul meu divorț și de la și mai recenta internare, nu prea mă mai interesa subiectul.

Am privit-o pe Beth Penrose. Ea mi-a întors privirea, a schițat un zîmbet vag, apoi a întors capul din nou.

Apoi m-am uitat la George Foster. Nu-și pierdea o clipă stăpînirea de sine. Am presupus că în spatele privirii lui absente se ascundea o minte strălucită. Cel puțin, așa speram.

Sylvester Maxwell bătea nerăbdător darabana cu degetele pe brațul fotoliului. Cred că, în linii mari, era mulțumit că mă angajase, dar poate se întreba cum va reuși să stăpînească un consilier independent, plătit cu un dolar pe săptămînă și care scotea din sărite pe toată lumea.

Anticamera era zugrăvită în același cenușiu pal, cu ornamente și covor de un gri mai închis. În locul acesta te puteai îmbolnăvi de depresia simțurilor. Cît despre camera 250, singurul lucru pe care îl știam cu certitudine era că înăuntru nu se găseau nici Paul Stevens, nici diploma lui. Probabil că în încăperea respectivă erau douăzeci de cîini turbați gata să-mi mănînce fuduliile. Cît despre camera 225 , nu știam precis... Pe această insulă nimic nu era ceea ce părea a fi și nimeni nu spunea numai și numai adevărul.

– Și eu am avut o mătușă pe nume June, m-am adresat secretarei.

Ea a ridicat privirea de pe birou și s-a holbat la mine.

– E un nume frumos, am continuat. Nu știu de ce, dar îmi amintește de sfîrșitul primăverii și de începutul verii. Știți, solstițiul de vară...

June a continuat să mă privească fix, îngustîndu-și pleoapele. Cumplit!

– Chemați-l pe doctorul Zollner prin interfon și spuneți-i că are zece secunde ca să ne primească, altfel vom obține mandat de arestare pentru obstrucționarea justiției. Din acest moment, nouă secunde.

Ea a apăsat pe butonul interfonului și a spus:

– Doctore Zollner, vă rog să veniți pînă aici. Chiar acum.

– Cinci secunde.

Ușa din dreapta s-a deschis și și-a făcut apariția un bărbat solid, mătăhălos, cu barbă, îmbrăcat în cămașă albă și cravată albastră.

– Da, a spus el. Care-i problema?

June a arătat drept spre mine și i-a răspuns:

– Dînsul.

Matahala s-a uitat la mine și a întreabat:

– Ce doriți?

M-am ridicat în picioare. Toți ceilalți mi-au urmat exemplul. L-am recunoscut pe doctorul Zollner din șirul de fotografii cu personalul de conducere, expuse în hol, așa că am spus:

– Domnule doctor, am traversat marea, venim de la mulți kilometri depărtare și am învins numeroase obstacole ca să vă găsim, iar dumneavoastră ne răsplătiți tratîndu-ne ca pe niște terchea-berchea.

– Poftim?

– Să chem paza, domnule doctor? a intervenit June.

– Nu, nu. Și-a privit vizitatorii și a spus: Bine, poftiți înăuntru, poftiți.

Noi am poftit înăuntru, am poftit.

Biroul de pe colț al doctorului Zollner era spațios, însă mobilierul, pereții și covorul erau aceleași. Pe peretele din spatele mesei de lucru se vedea un șir impresionant de imagini înrămate. Pe ceilalți pereți nu erau decît tîmpenii abstracte, genul de porcării pe care le întîlnești în marile muzee.

Am rămas în picioare și ne-am prezentat, de astă dată amintind poziția noastră oficială și profesia. Mi s-a părut – din nou o simplă supoziție – că Zollner îi cunoștea deja pe Nash și Foster.

I-am strîns toți mîna cărnoasă și Zollner ne-a zîmbit radios.

– Așadar, bun venit! Sper că domnul Stevens și domnișoara Alba v-au fost de folos.

Avea un ușor accent, probabil nemțesc, dacă era să ne luăm după nume. După cum am mai spus, era solid – de fapt, chiar gras – avea părul alb, barbă stil Van Dyke și ochelari cu lentile groase. Dacă vreți să știți adevărul, arăta ca Burl Ives.

Doctorul Zollner ne-a invitat să luăm loc.

– Așezați-vă, așezați-vă.

Noi ne-am așezat, ne-am așezat.

– Încă mă simt șocat după această tragedie, a început el. Azi-noapte n-am închis un ochi.

– Cine v-a dat vestea aseară, domnule doctor? l-a întrebat Beth.

– Domnul Stevens. Mi-a spus că îi telefonase poliția. Soții Gordon erau cercetători excepționali și foarte respectați de colegii lor, a continuat Zollner. Sper că veți rezolva rapid acest caz, a adăugat el.

– Și noi sperăm, a replicat Beth.

– De asemenea, permiteți-mi să-mi cer scuze că v-am făcut să așteptați, a continuat doctorul. Toată dimineața am vorbit la telefon.

– Presupun că vi s-a pus în vedere să nu dați interviuri, domnule doctor, a spus Nash.

Zollner a încuviințat din cap.

– Da, da, desigur.. Nu am oferit nici un fel de informații, am citit doar o declarație dinainte pregătită. Cea primită de la Washington.

– Ne-o puteți citi și nouă? l-a întrebat Foster.

– Da, sigur, sigur. A căutat pe birou, a găsit o foaie de hîrtie, și-a pus ochelarii și a început să citească: „Ministrul Agriculturii regretă moartea tragică a doctorilor Thomas și Judith Gordon, angajați ai Ministerului Agriculturii. Nu ne vom hazarda în speculații privind circumstanțele decesului. Întrebările legate de investigarea celor două decese urmează a fi adresate poliției locale, cea mai în măsură să ofere răspunsuri".

Doctorul Zollner a terminat de citit textul care, de fapt, nu spunea nimic.

– Vă rog să trimiteți declarația prin fax la poliția din Southold, ca s-o putem citi presei, după ce vom înlocui cuvintele „poliția locală" cu „FBI", i-a spus Max lui Zollner.

– FBI-ul nu s-a implicat în acest caz, a intervenit domnul Foster.

– Așa e. Uitasem. Nici CIA. Max s-a uitat la Beth. Dar poliția comitatului? Voi sînteți implicați?

– Implicați și direct răspunzători, i-a răspuns Beth. Apoi l-a întrebat pe doctorul Zollner: Ne putcți descrie îndatoririle soților Gordon?

– Da... Se ocupau îndeosebi de... cercetarea genetică. Modificarea genetică a virușilor, ceea ce-i face incapabili de a provoca o boală, în schimb stimulează sistemul imunitar.

– Un vaccin? a întrebat Beth.

– Da, un nou tip de vaccin. Mult mai sigur decît cînd este folosită o tulpină mai puțin virulentă.

– În munca lor aveau acces la toate tipurile de viruși și bacterii?

– Da, desigur. Îndeosebi la viruși.

Beth a continuat, axîndu-se pe tradiționalele întrebări care țin de anchetarea unei crime: prieteni, dușmani, datorii, amenințări, relații cu colegii, convorbiri avute cu victimele, cum se comportaseră în ultima săptămînă și așa mai departe. Chestii bune pentru investigarea unui asasinat, dar probabil nu întru totul relevante. Cu toate acestea, fiecare întrebare trebuia pusă, și avea să fie pusă iar și iar aproape fiecărei persoane pe care soții Gordon o cunoscuseră, ca apoi să fie pusă din nou celor deja interogați, pentru a vedea dacă existau neconcordanțe în declarații. Ceea ce ne trebuia în acest caz, dacă plecam de la premisa că fuseseră furați viruși ucigași, era o mare revelație, o carte salutară, ceva care să ne ajute să depășim

tîmpeniile procedurale, înainte să ne apuce sfîrșitul lumii. M-am uitat la desenele abstracte de pe pereți și mi-am dat seama că nu erau picturi, ci fotografii color... Mi-a trecut prin minte gîndul că erau boli... bacterii și altele asemenea, care infectau celulele și sîngele, toate fotografiate la microscop. Straniu. De fapt, nu arătau chiar atît de rău.

Zollner mi-a remarcat privirea si s-a întrerupt din răspunsul pe care tocmai îl dădea la o întrebare.

– Și organismele care provoacă maladii pot fi frumoase, a spus el.

– Absolut, am încuviințat eu. Am și un costum cu acest model. Cel de colo, cu viermișori roșu cu verde.

– Zău? E un filovirus... Ebola, cred. Colorat, desigur. Aceste creaturi minuscule pot ucide omul în patruzeci și opt de ore. Nu există remediu.

– Și ele se află aici, în această clădire?

– Poate.

– Polițiștilor nu le place acest cuvînt, domnule doctor. Da sau nu?

– Da. Dar depozitate în siguranță, congelate și sub lacăt. În plus, aici facem experiențe numai cu virusul Ebola la maimuțe, a adăugat el. Ebola simian, nu uman.

– Ați făcut un inventar al virușilor?

– Da. Dar ca să fiu sincer, nu avem posibilitatea să ținem evidența fiecărui specimen. Prin urmare, se pune problema dacă cineva ar putea dezvolta culturi cu anumite organisme în locuri neautorizate. Da, da, știu unde vreți să ajungeți. Credeți că soții Gordon au sustras anumiți viruși exotici și extrem de nocivi, pe care poate i-au vîndut... să zicem unei puteri străine. Dar vă asigur că nu ar fi făcut una ca asta.

– De ce nu?

– Pentru că este o perspectivă mult prea îngrozitoare.

– Un argument foarte liniștitor, am spus. Ascultați, din acest moment putem pleca acasă.

Doctorul Zollner s-a uitat la mine, probabil nefamiliarizat cu genul meu de glume. *Chiar* că aducea cu Burl Ives și intenționam să-i cer o fotografie cu autograf.

În cele din urmă, doctorul Zollner s-a aplecat peste masa de lucru spre mine și mi-a spus, cu ușorul său accent:

– Detectiv Corey, dacă ai fi în posesia cheii către porțile iadului, ai descuia-o? Dacă da, atunci ar trebui să fii iute de picior.

Am chibzuit o clipă asupra celor auzite, apoi am răspuns:

– Dacă e de neconceput ca cineva să descuie porțile iadului, atunci de ce le țineți încuiate?

El a dat din cap și mi-a răspuns:

– Pentru a ne feri de țicniți. E clar că soții Gordon nu erau nebuni, a adăugat el.

Nimeni nu a dat vreo replică. Începînd cu seara precedentă, analizasem acest aspect de zeci de ori, atît verbal, cît și mental.

În cele din urmă, doctorul Zollner a spus:

– Mai am o teorie, pe care am să v-o împărtășesc și care cred că se va adeveri în zilele următoare. Iată teoria... convingerea mea. Soții Gordon, care erau oameni minunați, dar oarecum neglijenți cu banii și cheltuitori, au sustras unul dintre vaccinurile la care lucrau. Probabil că erau mai avansați în munca lor la vaccin decît ne lăsau pe noi să credem. Din păcate, în știință se mai întîmplă și așa. Poate și-au făcut însemnări separate, poate chiar și geluri separate – acestea sînt niște lamele transparente, pe care mutațiile inițiate genetic și introduse într-un virus cauzator de maladii se prezintă ca... un fel de cod bară, ne-a explicat el.

Nimeni nu a scos un cuvînt și doctorul a continuat:

– Deci, considerați că soții Gordon ar fi descoperit un nou și minunat vaccin împotriva unui virus periculos, cauzator de maladii – animale, umane sau ambele – și ar fi păstrat secretă descoperirea, adunîndu-și în timp însemnări, geluri genetice și chiar vaccinul în vreun colț ascuns al laboratorului sau într-o clădire părăsită de pe insulă. Desigur, scopul lor era, probabil, acela de a-l vinde unei firme farmaceutice străine. Poate intenționau să plece de aici, să se angajeze la o firmă particulară și să pretindă că au făcut descoperirea acolo. Caz în care ar fi încasat o primă frumușică, pînă la cîteva milioane de dolari. Plus drepturile de inventatori: alte zeci de milioane, în funcție de vaccin.

Nimeni nu vorbea. Am aruncat o privire către Beth. Ea anticipase această variantă cînd stătusem împreună pe faleză.

– Are sens, nu? a continuat doctorul Zollner. Persoanele care lucrează cu viața și cu moartea preferă să vîndă viață. Dacă nu pe motiv că e mai sigur, atunci fiindcă e mai profitabil. Moartea este

ieftină. V-aș putea ucide cu o cantitate infinitezimală de antrax. Viața e mai greu de protejat și de păstrat. Așadar, dacă moartea soților Gordon are vreo legătură cu munca lor de aici, atunci motivul este cel pe care vi l-am spus eu. De ce să vă gîndiți la viruși și bacterii cauzatoare de molime? De ce lucrează creierele dumneavoastră astfel? Vorba ceea, dacă ai drept unealtă un ciocan, atunci fiecare problemă arată ca un cui. Adevărat? Dar nu vă acuz. Întotdeauna ne gîndim la ce-i mai rău. Or, aceasta este meseria dumneavoastră.

Nici de astă dată nu a vorbit nimeni.

Doctorul Zollner s-a uitat pe rînd la fiecare și a continuat:

– Dacă soții Gordon au făcut așa ceva, a fost un gest lipsit de etică și ilegal. Oricine ar fi fost intermediarul lor – mijlocitorul – acesta s-a dovedit la fel de lacom și lipsit de simț moral, iar mai nou, iată că a fost animat și de gînduri ucigașe.

Se părea că bunul doctor Zollner ajunsese deja la o concluzie.

– N-ar fi prima oară cînd cercetătorii în solda guvernului sau angajați de corporații au conspirat cu scopul de a-și fura propriile descoperiri și de a deveni milionari. Pentru genii este umilitor să vadă cum alții cîștigă milioane de pe urma muncii lor. Iar mizele sînt foarte mari. De pildă, dacă acest vaccin ar putea fi folosit împotriva unei maladii larg răspîndite, cum ar fi SIDA, atunci suma s-ar ridica la sute de milioane de dolari. Chiar miliarde, pentru descoperitori.

Ne-am privit unii pe alții. *Miliarde.*

– Vedeți deci. Soții Gorson voiau să fie bogați, dar cred că și mai mult își doreau să fie celebri. Să li se recunoască meritele, să dea vaccinului numele lor, la fel ca vaccinul Salk. Or, pe insulă așa ceva nu se putea întîmpla. Aici păstrăm un secret absolut, cu excepția comunității științifice. Soții Gordon erau cumva prea ostentativi ca oameni de știință. Erau tineri, își doreau satisfacții materiale. Nutreau Visul American și erau convinși că-și cîștigaseră dreptul la el. De fapt, așa și era. Erau străluciți, munceau pe rupte și erau prost plătiți. Astfel, au căutat să îndrepte lucrurile. Mă întreb doar ce anume au descoperit și mă îngrijorează că nu vom recupera acel ceva. Mă mai întreb și cine i-a lichidat, deși sînt convins că știu motivul. Prin urmare, ce părere aveți? Da? Nu?

Primul a vorbit Ted Nash care a spus:

– Cred că asta este, domnule doctor. Părerea mea e că aveți dreptate.

George Foster a încuviințat din cap.

– Ideea noastră a fost corectă, însă ne-am înșelat asupra virusului. Vaccin. Sigur că da!

Max a dat și el din cap și a spus:

– E perfect logic. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Da.

– Mie îmi rămîne totuși să prind ucigașul, a declarat Beth. Cred însă că am putea înceta să mai umblăm după teroriști, ca să începem să căutăm alt tip de persoană sau de persoane.

L-am privit un timp pe doctorul Zollner care mi-a întors privirea. Lentilele ochelarilor erau groase, dar prin ele îi puteam vedea licărul ochilor albaștri. Poate nu Burl Ives. Poate colonelul Sanders. Într-adevăr. Ce potrivealã! Șeful celui mai mare laborator de cercetare a bolilor animalelor semăna cu colonelul Sanders.

– Detectiv Corey? m-a întrebat el. Poate dumneata ești de altă părere?

– Nu, nu. În privința asta gîndesc la fel ca toți ceilalți. Îi cunoșteam pe soții Gordon și am impresia că și dumneavoastră i-ați cunoscut, domnule doctor. Ați pus degetul pe rană. Mi-am privit colegii și am spus: Nu-mi vine să cred că nu ne-a dat prin minte această variantă. Nu moarte. Viață. Nu o boală, ci un remediu.

– Un vaccin, a întărit doctorul Zollner. O măsură profilactică. Nu un remediu. Din vaccinuri se cîștigă mai mulți bani. De pildă, dacă este vorba de un vaccin antigripal, numai în America este nevoie anual de o sută de milioane de doze. Soții Gordon obținuseră rezultate uimitoare în privința vaccinurilor virale.

– Așa e. Vaccin. Și spuneți că, probabil, puneau la cale acest lucru de mai multă vreme? l-am întrebat pe doctorul Zollner.

– Oh, da. De îndată ce și-au dat seama că erau pe cale să descopere ceva, au început să întocmească însemnări și rezultate de laborator fictive, în același timp păstrîndu-le pe cele autentice. Echivalentul în știință al contabilității duble.

– Și nimeni să nu-și fi dat seama ce se petrecea? Nu există verificări sau controale?

– Desigur că există, cum să nu? Dar soții Gordon erau asociați la aceeași lucrare și făceau parte din elita angajaților. De asemenea, aria lor de cercetare, ingineria genetică virală, este un domeniu

oarecum neobișnuit și dificil de verificat de alții. În sfîrșit, dacă există voință și geniu, există și o cale.

Am încuviințat din cap.

– Incredibil. Și cum au scos virușii din laborator? Vreau să spun, cît de mare este o lamelă cu jeleu?

– Cu gel.

– Da. Cît de mare?

– Oh, arc cam patruzeci de centimetri lățime și vreo șaptezeci lungime.

– Cum se poate scoate așa ceva de la bioizolare?

– N-am idee.

– Dar însemnările?

– Prin fax. Am să vă arăt mai tîrziu.

– Și vaccinul propriu-zis?

– Asta-i mai simplu. Ascuns în orificiul anal sau vaginal.

– Nu vreau să par vulgar, domnule doctor, dar nu cred că ar fi putut ascunde în fund o placă cu gel lată de patruzeci de centimetri, fără să atragă cît de cît atenția.

Doctorul Zollner și-a dres glasul și a răspuns:

– De fapt, nici n-ai nevoie de plăci, dacă reușești să le fotocopiezi sau să fotografiezi una cu un miniaparat.

– Incredibil.

Mi-a venit în minte faxul din biroul soților Gordon.

– Da. Și acum, haideți să mergem și să vedem dacă ne putem da seama ce s-a întîmplat și cum anume. S-a ridicat în picioare. Dacă cineva nu dorește să intre la bioizolare, poate aștepta în hol sau la restaurant. S-a uitat pe rînd la fiecare dintre noi, dar nimeni nu a scos o vorbă. A zîmbit, mai curînd ca Burl Ives decît ca Sanders. Apoi a spus: Înseamnă că toți aveți curaj. Vă rog să mă urmați.

Ne-am ridicat toți.

– Rămîneți în grup, am spus eu.

Doctorul Zollner mi-a zîmbit și a replicat:

– Cînd veți intra la bioizolare, prietene, vă veți ține singuri cît mai aproape de mine.

M-a fulgerat gîndul că ar fi trebuit să mă duc să-mi petrec convalescența în Caraibe.

12

Ne-am înapoiat în hol și ne-am oprit în fața celor două uși galbene. Doctorul Zollner i s-a adresat lui Beth:

– Donna vă așteaptă la vestiar. Vă rog să urmați instrucțiunile ei, după care ne întîlnim la ușa din celălalt capăt al vestiarului pentru femei. Zollner a urmărit-o cu privirea pînă cînd ea a intrat pe ușa galbenă, apoi s-a întors spre noi: Domnilor, vă rog veniți cu mine.

L-am urmat pe bunul nostru doctor în vestiarul bărbaților, care s-a dovedit a fi un loc hidos, zugrăvit în portocaliu, în rest un vestiar ca oricare altul. Un angajat ne-a înmînat lacăte deschise, fără chei, și halate albe de laborator, proaspăt spălate. Într-o pungă de plastic am primit lenjerie de hîrtie, șosete și papuci de bumbac.

Zollner ne-a condus la un șir de dulapuri goale și ne-a spus:

– Vă rog să scoateți totul de pe dumneavoastră, inclusiv lenjeria și bijuteriile.

Așadar, toți am rămas cum ne făcuseră mamele noastre. Așteptam cu nerăbdare să-i comunic lui Beth că Ted Nash avea un pistol calibrul 38, cu țeavă lungă de opt centimetri, și că țeava era mai lungă decît sexul lui.

– Chiar lîngă inimă, a comentat George Foster, referindu-se la rana mea din piept.

– Eu n-am inimă.

Zollner și-a îmbrăcat halatul uriaș, care-l făcea să semene și mai mult cu colonelul Sanders.

Mi-am încuiat dulapul cu lacătul cu încuietoare automată și mi-am pus lenjeria de hîrtie.

Doctorul Zollner ne-a cercetat pe fiecare în parte și a întrebat:

– Aşadar... toată lumea gata? Atunci, vă rog să mă urmaţi.

– Staţi o clipă! a intervenit Max. Nu primim măşti, aparate de oxigen sau ceva asemănător?

– Nu în Zona Doi, domnule Maxwell. Poate pentru Zona Patru, dacă vreţi să mergeţi pînă acolo. Haideţi. Veniţi cu mine.

Am mers în celălalt capăt al vestiarului şi Zollner a deschis o uşă roşie, pe care se vedea un bizar simbol de avertisment, sub care scria: „Zona Doi". Am auzit un curent de aer şi doctorul Zollner ne-a explicat:

– Ceea ce auziţi e presiunea negativă a aerului. Aici este mai scăzută decît afară cu pînă la 200 de grame pe centimetru pătrat, ca nu cumva, din întîmplare, să scape vreun germen patogen.

– Ar fi cumplit.

– De asemenea, filtrele cu particule de aer din acoperiş purifică tot aerul care iese din interior.

Max se încăpăţîna să-şi păstreze o expresie neîncrezătoare, ca şi cum ar fi vrut ca nici o veste bună să nu-i zguduie vechea convingere că Plum Island reprezenta echivalentul biologic al riscului însumat de Three Miles Island şi centrala nucleară de la Cernobîl.

Am pătruns pe un coridor de beton, iar doctorul Zollner a privit în jur şi a întrebat:

– Unde este domnişoara Penrose?

– Doctore, i-am răspuns eu, sînteţi căsătorit?

– Da... Oh, sigur că da, probabil durează mai mult pînă îşi schimbă îmbrăcămintea.

– Cu siguranţă, nu „probabil"!

În cele din urmă, în pragul uşii pe care scria „Femei" şi-a făcut apariţia lady Penrose, îmbrăcată în salopetă albă, largă, şi papuci de bumbac. Arăta tot sexy, albul o făcea şi mai irezistibilă, mi-am spus eu.

A auzit şi Beth curentul de aer, iar Zollner i-a explicat şi ei cum era cu presiunea negativă; în continuare ne-a dat unele instrucţiuni, atrăgîndu-ne atenţia să nu ne lovim de cărucioare sau stative cu flacoane, de recipiente cu viruşi ucigaşi sau substanţe chimice, şi aşa mai departe.

– Bun, a spus Zollner, vă rog să veniţi cu mine şi am să vă arăt ce se petrece aici, ca să puteţi povesti prietenilor şi colegilor dumneavoastră că noi nu fabricăm bombe cu antrax. A rîs, apoi a continuat pe un ton serios: Zona Cinci nu vă este accesibilă, pentru că

acolo aveți nevoie de vaccinuri speciale, de instruire pentru utilizarea combinezoanelor izolante, a măștilor de oxigen, și așa mai departe. De asemenea, nu aveți acces nici la subsol.

– De ce nu avem acces la subsol? am întrebat.

– Pentru că acolo ascundem extratereștrii morți și savanții naziști, a rîs el.

Ador schimbul de replici cu doctorii în știință grași și cu accent ciudat. Zău așa! Ca să fiu mai clar, știam că Stevens vorbise cu Zollner. Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă țețe pe peretele din biroul lui. Domnul Foster a încercat să facă o glumă și a spus:

– Credeam că extratereștrii și naziștii se găsesc în buncărele subterane.

– Nu, extratereștrii morți se află în turnul farului, a replicat Zollner. Pe naziști i-am scos din buncăre după ce s-au plîns de vampiri.

Toată lumea a rîs: Ha, ha, ha! Umor de bioizolare. Ar trebui să scriu la *Reader's Digest*.

Pe drum, doctorul Zany ne-a spus:

– Zona aceasta este sigură. Aici există în special laboratoare de inginerie genetică, vreo cîteva birouri, microscoape electronice. Munca aici prezintă risc redus de contaminare.

Am pornit pe coridoarele de beton. Din cînd în cînd, doctorul Zollner deschidea cîte o ușă galbenă de oțel, saluta pe cîte cineva dintr-un birou sau un laborator și întreba cum mergea treaba.

Existau tot felul de încăperi bizare, fără ferestre, printre care și una care semăna cu o pivniță de vinuri, cu excepția faptului că, din spusele lui Zollner, recipientele de pe stative erau pline cu culturi de celule.

În timp ce mergeam pe coridoarele zugrăvite în culoarea navelor de război, Zollner ne-a dat cuvenitele explicații.

– Există viruși nou-apăruți, care afectează animalele, ființele umane sau pe amîndouă. Specia umană și speciile animale superioare nu prezintă imunitate la multe dintre aceste boli fatale. Actualele medicamente antivirale nu sînt prea eficace, așa încît soluția pentru a evita un viitor dezastru mondial sînt *vaccinurile* antivirale, cheia noilor vaccinuri fiind ingineria genetică.

– *Ce* dezastru? a întrebat Max.

Doctorul Zollner a continuat să meargă și să vorbească pe un ton care mi s-a părut extrem de dezinvolt, dat fiind subiectul:

– Păi, în privința bolilor animalelor, izbucnirea unei molime de febră aftoasă, de pildă, ar putea extermina o bună parte dintre vitele acestei țări, distrugînd existența a milioane de oameni. Costul celorlalte alimente probabil ar crește de patru ori. Virusul febrei aftoase este, poate, cel mai molipsitor și agresiv, motiv pentru care i-a fascinat întotdeauna pe cercetătorii din sfera războiului bacteriologic. Pentru cei interesați de războiul biologic va fi mare sărbătoare cînd cercetătorii lor vor reuși să creeze, pe cale artificială, un virus al febrei aftoase capabil să îmbolnăvească omul. Dar lucrul cel mai grav, după părerea mea, este că o parte dintre acești viruși realizează mutații proprii, devenind un pericol pentru omenire.

Nimeni nu a avut vreun comentariu sau vreo întrebare la cele auzite. Am aruncat o privire și prin alte laboratoare; de fiecare dată, doctorul Zollner adresa cîteva cuvinte de încurajare savanților cu figuri palide, care trudeau într-un mediu a cărui simplă priveliște mă făcea să mă cutremur. Le spunea expresii ca: „Azi ce-am mai aflat? Am descoperit ceva nou?" Și așa mai departe. Părea simpatizat sau cel puțin tolerat de cercetători.

În timp ce parcurgeam o altă serie de coridoare parcă fără sfîrșit, doctorul Zollner și-a continuat prelegerea:

– De exemplu, în 1983, în Lancaster, Pennsylvania s-a declanșat o gripă extrem de contagioasă și virulentă. Au murit șaptesprezece milioane. Mă refer la găini. Păsări. Înțelegeți însă unde vreau să ajung. Ultima mare epidemie de gripă mortală din lume a avut loc în 1918. Atunci pe întreg globul au murit circa douăzeci de milioane de persoane, dintre care cinci sute de mii în Statele Unite. Raportînd la populația actuală, echivalentul numărului de victime ar fi aproximativ un milion și jumătate. Vă puteți imagina așa ceva în zilele noastre? Iar virusul din 1918 nici nu a fost prea agresiv, plus că, la vremea aceea călătoriile nu erau la fel de frecvente și rapide. Astăzi autostrăzile și căile aeriene pot răspîndi un virus contagios în întreaga lume doar în cîteva zile. Vestea bună în privința celor mai letali viruși, cum ar fi Ebola, este că ucid atît de repede, încît nu apucă să iasă dintr-un sat african, pentru că toată lumea moare.

– Există un feribot la ora unu? am întrebat.

Doctorul Zollner a rîs.

– Sînteți cam neliniștit, așa-i? Aici nu aveți motive să vă temeți. Sîntem extrem de prudenți. În această clădire, virușii se bucură de tot respectul.

– E ca și cum ați spune: „Cîinele meu nu mușcă pe toți tîmpiții".

Doctorul Zollner nu mi-a acordat nici o atenție și a continuat:

– Misiunea Ministerului Agriculturii din Statele Unite este să împiedice molimele specifice animalelor să ajungă pe pămîntul nostru. În ce privește bolile animalelor, noi reprezentăm echivalentul Centrului de Control al Maladiilor din Atlanta. După cum vă imaginați, colaborăm strîns cu Atlanta, din pricina bolilor care traversează bariera speciilor, de la animale la oameni și invers. Avem un uriaș complex de carantină la Newburgh, New York, unde toate animalele care intră în țară rămîn sub supraveghere o anumită perioadă de timp. Știți, zilnic sosesc animale, ca în Arca lui Noe: cai de curse străini, animale de circ, de prăsilă, animale exotice, cum sînt lamele și struții, animale de casă exotice, ca porcii vietnamezi și tot felul de păsări din junglă... Două milioane și jumătate de animale anual. S-a uitat la noi și a spus: Newburgh a fost poreclit Ellis Island a regnului animal. Plum Island este un fel de Alcatraz. Nici un animal trimis de la Newburgh sau din altă parte nu pleacă viu de aici. Trebuie să vă spun că toate animalele importate pentru recreere și amuzament ne-au dat mult de furcă și numeroase motive de îngrijorare. E doar o chestiune de timp... Puteți extrapola ce ați auzit de la regnul animal la populația umană, a adăugat el.

Fără îndoială că puteam.

A tăcut cîteva momente, apoi a spus:

– Odinioară tunurile de pe Plum Island păzeau țărmurile acestei țări, acum sarcina aceasta îi revine centrului de cercetare

Foarte poetic pentru un om de știință, am gîndit eu, după care mi-am amintit că citisem fraza într-un extras de presă dat de Donna.

Lui Zollner îi plăcea să vorbească, iar meseria mea era să ascult, așa că totul mergea strună.

Am intrat într-o încăpere despre care Zollner ne-a informat că era un laborator de cristalografie cu raze X; bineînțeles că nici prin gînd nu-mi trecea să-l contrazic.

O femeie ședea aplecată deasupra microscopului și Zollner a prezentat-o ca fiind doctorița Chen, colegă și bună prietenă cu Tom și Judy. Doctorița avea cam treizeci de ani și era destul de drăguță, am apreciat eu, cu părul lung și negru, prins la spate cu o plasă, pieptănătură potrivită muncii la microscop pe timpul zilei și pentru mai știu eu ce noaptea, cînd își lăsa părul liber. Fii cuviincios, Corey. E cercetătoare și mult mai deșteaptă decît tine.

Doctorița Chen ne-a salutat. Am remarcat că avea un aer grav, dar poate era doar tulburată și întristată de moartea prietenilor ei.

Și de această dată Beth m-a prezentat ca fiind un apropiat al soților Gordon; măcar așa îmi cîștigam și eu leafa de un dolar pe săptămînă. Vreau să spun că oamenilor nu le place ca un grup de polițiști să vină să-i pisezc cu întrebări, dar dacă unul dintre polițiști e un fost prieten al victimei, atunci devin mai îngăduitori. În orice caz, toți am fost de acord că uciderea soților Gordon era o tragedie, or despre morți se vorbește numai de bine.

Discuția s-a axat apoi pe munca doctoriței Chen. Ea ne-a explicat în termeni simpli, așa că am înțeles cîte ceva.

– Pot să tratez cu raze X cristalele de virusi, pentru a le desena structura moleculară. O dată realizat acest lucru, pot încerca să modific virusul, făcîndu-l incapabil să producă îmbolnăvirea. Dar, dacă injectez unui animal virusul astfel modificat, animalul poate produce anticorpi care, sperăm, vor ataca tulpina inițială și nocivă a virusului.

– La așa ceva lucrau și soții Gordon? a întrebat Beth.

– Da.

– La ce *anume* lucrau, de fapt? La care virus?

Doctorița Chen a aruncat o privire doctorului Zollner. Nu-mi place cînd martorii procedează astfel. E ca și cum jucătorul aflat la serviciu ar primi semnal de la antrenor să arunce în sus sau lateral, sau mai știu eu unde. Probabil că doctorul Zollner îi făcuse semn să servească rapid, pentru că femeia ne-a răspuns scurt:

– Ebola.

Nimeni nu a scos o vorbă, iar doctorul Zollner a completat:

– Bineînțeles, Ebola la maimuțe. V-aș fi spus mai de mult, a adăugat el, dar mi-am închipuit că doreați explicații mai amănunțite de la un coleg al soților Gordon.

A înclinat din cap spre doctorița Chen.

Aceasta a continuat:

– Soții Gordon încercau să modifice genetic virusul Ebola la maimuțe, ca să nu mai producă boala, ci o reacție imunitară a animalului. Există multe variante de virus Ebola și nu se știe precis care dintre ele pot traversa bariera speciilor...

– Adică, să îmbolnăvească oameni? a întrebat Max.

– Da, să îmbolnăvească oameni. Totuși, e un pas important în direcția obținerii vaccinului anti-Ebola la oameni.

– Cea mai mare parte a muncii noastre de aici, a zis doctorul Zollner, s-a desfășurat dintotdeauna pe ceea ce noi numim animale de gospodărie, adică producătoare de hrană și piele. Totuși, în decursul anilor, anumite instituții guvernamentale au inițiat și alte tipuri de cercetare.

– Cum s-a întîmplat cu armata, care desfășoară cercetări în domeniul războiului biologic?

Doctorul Zollner nu mi-a dat un răspuns direct.

– Insula aceasta reprezintă un mediu unic, a spus el. Izolat, și totuși aproape de marile centre de transport și comunicare. De asemenea, aproape de cele mai bune universități din țară și de o elită a oamenilor de știință. În plus, centrul are o tehnologie extrem de modernă. Deci, în afară de armată, conlucrăm și cu alte instituții din țară și din străinătate, ori de cîte ori se ivește ceva neobișnuit sau potențial... periculos pentru specia umană. Cum ar fi Ebola.

– Cu alte cuvinte, închiriați camere? am întrebat eu.

– Este un centru mare, a răspuns el.

– Soții Gordon lucrau pentru Ministerul Agriculturii? am întrebat.

– Nu e de competența mea să vă răspund.

– De unde își primeau salariile?

– Toate salariile sînt plătite de Ministerul Agriculturii din Statele Unite.

– Dar nu toți cercetătorii plătiți de Ministerul Agriculturii lucrează pentru instituția respectivă. Corect?

– Nu am de gînd să intru într-un duel semantic cu dumneavoastră, domnule Corey. S-a uitat la doctorița Chen. Continuă, te rog.

– Există atît de multe sarcini și etape distincte în acest gen de muncă, a spus ea, încît singurul care poate avea o imagine globală este îndrumătorul de proiect. Adică, Tom. Judy era asistenta lui. În plus, amîndoi au fost cercetători excepționali. Dacă stau să mă gîndesc, acum înțeleg ce făceau: cereau testarea unor proceduri doar ca să ne distragă atenția și, uneori, declarau cuiva din echipa care lucra la proiect că studiul nu dăduse rezultate. Ei doi urmăreau îndeaproape testele clinice pe maimuțe, dar cei care lucrau direct cu animalele nu beneficiau de prea multe informații. Tom și Judy erau singurii care dețineau toate datele. S-a gîndit o clipă și a adăugat: Nu cred că au început să ascundă adevărul... cred că în momentul în care și-au dat seama că erau pe cale să descopere un vaccin eficient împotriva virusului Ebola la maimuțe, au sesizat posibilitatea de a transfera tehnologia într-un laborator particular, în care următorul pas logic ar fi fost vaccinul uman. Poate credeau că acesta era cel mai bun lucru de făcut pentru omenire. Poate și-au închipuit că puteau dezvolta vaccinul mai rapid și mai eficient în altă parte decît laboratorul nostru, care – la fel ca majoritatea instituțiilor de stat – este supus birocrației și tergiversării.

– Să ne oprim la teoria că ar fi urmărit un profit, doamnă doctor Chen, a intervenit Max. Pe mine nu mă satisface ideea cu interesul omenirii.

Ea a ridicat din umeri.

Beth a arătat spre microscop.

– Pot să mă uit și eu?

– Aceia sînt virușii Ebola. Morți, desigur, a spus doctorița Chen. Dar vă pot arăta virușii Ebola vii, în deplină siguranță, pe o casetă video.

S-a întors către televizor și a pornit vidcocasetofonul. Ecranul s-a luminat și a înfățișat patru cristale aproape transparente, tridimensionale, de culoare roz, care aminteau de o prismă. Dacă erau vii, în clipa aceea făceau pe morții.

Doctorița Chen a continuat:

– După cum am spus, eu mă ocup de redarea structurii moleculare, astfel ca inginerii genetici să poată extirpa sau inciza o porțiune sau alta, după care virusul cu modificări este multiplicat și injectat unei maimuțe. Maimuța are una dintre următoarele trei reacții: fie contractează Ebola și moare, fie nu contractează Ebola și

nici nu produce anticorpi împotriva acestei boli, fie nu contractează maladia și *produce* anticorpi. Aceasta este reacția pe care o căutăm. Asta ar însemna că am obținut un vaccin. Dar nu neapărat un vaccin eficient și sigur. Maimuța se poate îmbolnăvi de Ebola ulterior sau, mai frecvent, o dată injectată cu virus Ebola în stare naturală, anticorpii nu reușesc să învingă boala. Reacția imunitară este prea slabă. Sau nu protejează împotriva tuturor tulpinilor. Este o muncă foarte anevoioasă. Virușii sînt extrem de simpli, atît molecular, cît și genetic, însă pun probleme mai mari decît bacteriile, prin faptul că sînt mai ușor de modificat, mai greu de înțeles și mai greu de suprimat. De fapt, întrebarea este următoarea: aceste cristale sînt cu adevărat vii, în sensul în care înțelegem noi viața? Priviți-le. Par niște cioburi de gheață.

Într-adevăr, toți rămăsesem cu ochii la cristalele de pe ecran. Păreau mici țurțuri căzuți de pe un candelabru. Era greu de imaginat că aceste creaturi, cu verii și frații lor, provocaseră atîta suferință și atîta moarte în rîndul oamenilor, ca să nu mai vorbim de animale. Priveliștea unui organism aparent mort, dar care prindea viață cînd invada celula vie, reproducîndu-se atît de rapid, încît putea ucide un om sănătos, de o sută de kilograme, în numai patruzeci și opt de ore, îți dădea fiori pe șira spinării. Oare Cel de Sus ce părere avea?

Doctorița Chen a închis monitorul.

Beth a întrebat-o cum se comportaseră soții Gordon în dimineața precedentă și doctorița Chen ne-a spus că păreau cam încordați. Judy se plînsese că o durea capul și amîndoi hotărîseră să plece acasă. Faptul nu a surprins pe nici unul dintre noi.

Am întrebat-o pe doctorița Chen fără ocolișuri:

– Credeți că ieri au luat ceva de aici?

Ea s-a gîndit o clipă, apoi a răspuns:

– Nu știu. Cum aș putea fi sigură?

– Cît e de greu să sustragi ceva de aici? a întrebat Beth. *Dumneavoastră*, de pildă, cum ați proceda?

– Păi... aș putea lua orice eprubetă de aici, sau chiar din alt laborator, m-aș duce la toaletă și aș introduce tubul într-unul din cele două orificii. Nimeni n-ar remarca lipsa vreunei eprubete, mai ales dacă n-au fost trecute în registru și etichetate. Apoi aș merge în camera de dușuri, aș arunca costumul de protecție într-un coș, aș

face duș și m-aș duce la dulapul meu din vestiar. Aici aș scoate eprubeta din locul în care am ascuns-o și aș pune-o în poșetă. M-aș îmbrăca, aș ieși prin hol, aș lua microbuzul pînă la feribot și aș pleca acasă. Nimeni nu te supraveghează cînd faci duș. Vă veți convinge și dumneavoastră la plecare.

– Dar obiectele mai mari? am întrebat eu. Adică cele prea mari ca să... mă rog, prea mari.

– Orice obiect care se poate ascunde sub halatul de laborator va ajunge și pînă la dușuri. Aici trebuie să dai dovadă de isteține. De pildă, dacă aș veni cu un gel la camera de dușuri, l-aș putea ascunde în prosop.

– Sau în coș, o dată cu halatul de laborator.

– Nu, fiindcă nu m-aș mai putea întoarce după el. Halatele sînt contaminate. De fapt, după ce folosești prosopul, trebuie pus și el într-un coș separat. Abia aici s-ar putea observa că ai luat ceva. Dar, dacă faci duș la o oră neobișnuită, ai șanse mari să fii de unul singur.

Am încercat să-mi imaginez o asemenea scenă: Tom și Judy susținînd Dumnezeu știe ce din această clădire ieri după-amiază, cînd la dușuri nu mai era nimeni. Am întrebat-o pe doctorița Chen:

– Dacă se presupune că toate obiectele de aici sînt contaminate într-o oarecare măsură, de ce v-ați pune o eprubetă în nu știu care orificiu?

– Mai întîi, recurgi, desigur, la decontaminare elementară. Te speli pe mîini cu săpunul special din vestiar, poate folosești chiar un prezervativ ca să înfășori flaconul sau eprubeta, iar pentru obiecte mai mari utilizezi mănuși sterile sau folii de latex. Trebuie să fii atent, dar nu paranoic. Cît despre informația de pe computer, a continuat doctorița Chen, aceasta poate fi și chiar este, transferată electronic de la bioizolare în birourile secției administrative. Prin urmare, nu-i nevoie să furi dischete sau casete video. Cît despre notițele scrise de mînă sau dactilografiate, grafice, diagrame, și așa mai departe, procedura standard este de a transmite totul prin fax, de aici în propriul tău birou. Peste tot sînt faxuri, după cum ați remarcat, și fiecare birou din afara zonei de bioizolare își are propriul său fax. E singura cale de a scoate însemnările de aici. Cu ani în urmă, trebuia să folosești o hîrtie specială, pe care o clăteai într-un

fluid de decontaminare, o lăsai la uscat, ca s-o recuperezi a doua zi. În prezent, cu faxul, notițele ajung în birou înaintea ta.

Uluitor, m-am gîndit. Pun prinsoare că cei care inventaseră faxul nu se gîndiseră niciodată la așa ceva. Parcă vedeam reclama televizată: „Însemnări de laborator purtătoare de germeni? Trimiteți-le la birou prin fax. *Dumneavoastră* trebuie să faceți duș, ele nu". Sau ceva asemănător.

Beth s-a uitat la doctorița Chen și a întrebat-o fără înconjur:

– Credeți că soții Gordon au sustras de aici ceva periculos pentru ființele vii?

– Oh, nu. Nu, nu. Indiferent ce au luat – dacă au luat ceva – nu erau germeni patogeni. Orice ar fi fost, cu siguranță că era terapeutic, util, antidot, sau cum vreți să-i spuneți. Ceva folositor. Garantez cu viața mea.

– Toți garantăm cu viața noastră, a remarcat Beth.

Am lăsat-o pe doctorița Chen și camera de raze X și ne-am continuat vizita.

Pe drum, doctorul Zollner a comentat:

– Deci, după cum v-am spus și mai înainte, observație cu care doctorița Chen pare să fie de acord, dacă soții Gordon au sustras ceva, acel ceva trebuie să fi fost un vaccin antiviral modificat genetic. Cel mai probabil, un vaccin anti-Ebola, din moment ce acesta era principalul scop al muncii lor.

Toți păreau să susțină această ipoteză. Eu opinam că doctorița Chen fusese prea sigură pe ea și că nu-i cunoștea pe soții Gordon chiar atît de bine pe cît pretindea ea sau Zollner.

În timp ce străbăteam coridoarele, doctorul Zollner ne-a mai oferit un comentariu:

– Printre maladiile virale pe care le studiem, a spus el, se numără guturaiul malign, febra hemoragică congoleză și febra aftoasă. De asemenea, studiem o varietate de pneumonii, maladii provocate de rikeții, o sumedenie de boli cauzate de bacterii și paraziți.

– Domnule doctor, eu am obținut la biologie calificativul suficient, și asta fiindcă am copiat. În privința...ri... ra... ricketismului m-ați vîrît în ceață. Dați-mi însă voie să vă întreb un lucru: pentru a studia aceste forme, trebuie să produceți un număr mare de microorganisme. Corect?

– Da, dar vă asigur că nu avem capacitatea de a produce o asemenea cantitate de microorganisme cît ar fi necesară într-un război bacteriologic, dacă la asta vă gîndiți.

– Mă gîndesc la acte izolate de terorism. Pentru așa ceva produceți suficienți germeni?

El a ridicat din umeri.

– Poate.

– Din nou „poate", domnule doctor.

– Ei bine, da, pentru un act terorist ar fi suficient.

– E adevărat că o ceașcă de cafea plină cu antrax, pulverizată în aer deasupra insulei Manhattan, ar putea ucide două sute de mii de persoane? am întrebat.

El a chibzuit o clipă, apoi a răspuns:

– Posibil. Cine știe? Depinde de direcția vîntului. E vară? E ora prînzului?

– De pildă, mîine, la orele de vîrf.

– Așa e, două sute de mii. Trei sute de mii. Un milion. Nu are importanță, întrucît nimeni nu știe și nimeni nu are o ceașcă de cafea plină cu antrax. Asta vă garantez. Inventarul a dat un răspuns fără echivoc în această privință.

– Bun. Dar nu la fel de categoric și în alte privințe?

– După cum v-am mai spus, dacă lipsește ceva, acel ceva e un vaccin antiviral. La asta lucrau soții Gordon. Veți vedea. Mîine dimineață veți fi toți în viață. La fel și poimîine, și răspoimîine. Dar peste vreo șase-șapte luni, cine știe ce companie farmaceutică sau guvern străin va anunța descoperirea vaccinului anti-Ebola, din care Organizația Mondială a Sănătății va cumpăra pentru început două sute de milioane de doze. Cînd veți afla cine s-a îmbogățit cel mai mult de pe urma acestui vaccin, atunci veți cunoaște și criminalul.

Timp de cîteva secunde nimeni nu a vorbit, apoi s-a auzit vocea lui Max:

– V-am angajat la noi, domnule doctor.

Toți au zîmbit și au chicotit. De fapt, toți doream să credem, de fapt *credeam* și răsuflam atît de ușurați, încît pluteam în al nouălea cer, amețiți de vestea cea bună, fericiți că nu aveam să ne trezim în stadiul terminal al unei maladii ca febra aftoasă. La drept vorbind,

nimeni nu se mai interesa de caz la fel de mult ca înainte. Cu excepția mea.

Oricum, Zollner a continuat să ne arate tot felul de încăperi și să sporovăiască despre diagnostice și producția de reactivi, despre cercetarea anticorpilor monoclonali, inginerie genetică, viruși răspîndiți de căpușe, obținerea vaccinurilor și altele asemenea. Eram năucit.

M-am gîndit că trebuia să ai o fire bizară ca să te apuci de o astfel de muncă, iar soții Gordon, pe care eu îi socotisem oameni normali, fuseseră considerați de confrații lor drept „ostentativi"... după expresia lui Zollner. I-am amintit lui Zollner amănuntul și el mi-a răspuns:

– Da, cercetătorii mei sînt mai curînd introvertiți... ca majoritatea oamenilor de știință. Cunoașteți diferența între un biolog introvertit și unul extrovertit?

– Nu.

– Un biolog extrovertit se uită la pantofii *tăi* cînd îți vorbește.

De astă dată Zollner a rîs cu poftă, am chicotit și eu, deși nu-mi place să fiu pus în umbră. Totuși, era laboratorul *lui*.

În orice caz, am vizitat diverse locuri în care se lucrase la proiectul soților Gordon și, de asemenea, laboratorul lor.

În interiorul micului laborator al soților Gordon doctorul Zollner ne-a spus:

– În calitate de îndrumători de proiect, soții Gordon se ocupau în principal de dirijarea programului, însă aici făceau și unele cercetări proprii.

– Afară de ei nu mai lucra nimeni în acest laborator? a întrebat Beth.

– De fapt, aveau asistenți. Însă laboratorul în care ne găsim era domeniul privat al doctorilor Gordon. Fiți siguri că azi-dimineață am petrecut un ceas aici, căutînd un indiciu cît de neînsemnat că ceva n-ar fi în ordine, dar nu cred ca cei doi să fi lăsat vreo probă incriminatoare.

Am încuviințat din cap. De fapt, era foarte posibil ca inițial să fi existat probe incriminatoare, dar dacă ziua anterioară urma să fie punctul culminant al muncii depuse în secret de soții Gordon și totodată momentul sustragerii rezultatului ei, atunci cei doi făcuseră deja curățenie în dimineața precedentă sau chiar cu o zi

înainte. Dar asta însemna să cred toată povestea cu Ebola, ceea ce nu eram prea tentat să fac.

Beth s-a adresat doctorului Zollner:

– Știți bine că *nu* trebuie să intrați la locul de muncă al victimelor unei crime, să umblați prin încăpere, să schimbați locul obiectelor sau să atingeți ceva.

Zollner a ridicat din umeri cît mai firesc cu putință, date fiind împrejurările.

– De unde să știu? s-a mirat el. Doar cunoașteți meseria *mea*.

– Vreau doar să vă avertizez... a început Beth.

– Pentru data viitoare? Foarte bine, cu prima ocazie cînd doi dintre principalii mei cercetători vor fi asasinați, voi avea grijă să nu calc în laboratorul lor.

Beth Penrose s-a dovedit îndeajuns de inteligentă ca să nu-i dea atenție și să nu mai spună nimic.

E clar, m-am gîndit eu. Doamna Litera-Legii nu se prea descurcă în hățișul acestui caz. Totuși, îi acordam credit fiindcă încerca să-și facă bine meseria. Dacă ar fi fost marinar în echipajul vasului *Titanic*, ar fi pus pe fiecare pasager să-i dea semnătură de primire pentru vesta de salvare.

Ne-am uitat toți prin laborator, dar nu existau nici carnete de însemnări, nici pahare înalte cu inscripția „Evrika", nici mesaje misterioase pe tablă, nici cadavre în dulăpiorul de provizii, de fapt nimic din ce ar fi putut pricepe un neprofesionist cu nivel mediu de inteligență. Dacă existase ceva interesant sau incriminabil, acel ceva dispăruse – cu mulțumirile firmei Gordon sau Zollner, sau chiar Nash și Foster, dacă se aventuraseră atît de departe cu ocazia primei vizite din aceeași dimineață.

Așadar, am rămas pe loc, încercînd să comunic cu spiritele care poate mai ocupau acea încăpere... *Judy, Tom... dați-mi un indiciu, un semn.*

Am închis ochii și am așteptat. Fanelli spunea că morții îi vorbeau. Își identificau asasinii, însă întotdeauna vorbeau în poloneză, spaniolă, uneori în greacă, așa că el nu-i putea înțelege. Eu cred că mă ducea cu preșul. Fanelli era chiar mai nebun decît mine.

Din păcate, laboratorul soților Gordon nu ne oferea nimic, așa că ne-am continuat vizita.

Am discutat cu vreo doisprezece cercetători care lucraseră cu sau pentru doctorii Gordon. Era limpede că: a) toată lumea îi iubise pe Tom și Judy; b) Tom și Judy fuseseră niște minți strălucite; c) Tom și Judy nu ar fi făcut rău nici unei muște decît în cazul în care astfel ar fi servit cauza științei, în slujba omului și animalelor; d) soții Gordon, deși iubiți și respectați, aveau și o latură necunoscută; e) deși meticuloși și cinstiți în afacerile personale, probabil ar fi fost capabili să tragă pe sfoară statul și să fure un vaccin valorînd greutatea lui în aur, după expresia cuiva. Mi-a trecut prin minte că toți recitau același scenariu.

Ne-am continuat plimbarea și am suit pe scară pînă la etajul al doilea. Începeam să-mi cam tîrăsc piciorul stîng, iar plămînul rănit șuiera atît de tare, încît mi se părea că-l aude toată lumea.

– Nu mi-am închipuit că va fi așa un efort, i-am șoptit lui Max.

El m-a privit și s-a silit să-mi zîmbească.

– Uneori am accese de claustrofobie, mi-a răspuns cu glas coborît.

– Și cu.

În realitate, nu suferea din pricina claustrofobiei. Ca cei mai mulți oameni de curaj și acțiune, printre care și eu, lui Max nu-i plăcea să se confrunte cu un pericol împotriva căruia nu putea scoate arma.

Doctorul Zollner își continua sporovăiala despre programele de instruire desfășurate acolo, despre vizitele altor oameni de știință, ale absolvenților și veterinarilor sosiți din întreaga lume ca să învețe și să predea la centru. De asemenea, a vorbit despre programele de cooperare cu străinătatea în locuri ca Israel, Kenya, Mexic, Canada și Anglia.

– De fapt, a spus el, cam cu un an în urmă soții Gordon au fost plecați în Anglia. La Laboratorul Pirbright, la sud de Londra. Frate geamăn cu laboratorul nostru de aici.

– Primiți și vizitatori de la corpul chimic al armatei? l-am întrebat pe doctorul Zollner.

El s-a uitat la mine și a comentat:

– Orice spun eu, dumneavoastră veniți cu cîte o întrebare. Mă bucur că sînteți atent.

– Sînt atent la răspunsul pe care-l voi primi la întrebarea mea.

– Răspunsul nu vă privește pe dumneavoastră, domnule Corey.

– Ba da, domnule doctor. Dacă bănuim că soții Gordon au furat organisme care pot fi utilizate în războiul biologic – fapt care a dus și la asasinarea lor – atunci trebuie să știm dacă aici există astfel de organisme. Cu alte cuvinte, în laboratorul dumneavoastră sînt și specialiști în războiul bacteriologic? Lucrează aici? Fac experiențe în acest loc?

Doctorul Zollner a aruncat o privire domnilor Foster și Nash, apoi a răspuns:

– Aș minți dacă aș afirma că aici nu vine nimeni din corpul chimic al armatei. Această instituție se arată extrem de interesată de vaccinuri și antidoturi împotriva bolilor de natură biologică... Guvernul Statelor Unite nu studiază, nu promovează și nici nu produce agenți destinați ofensivei biologice. Dar ar fi sinucidere națională dacă n-am studia măsurile defensive. Astfel, într-o bună zi, cînd tipul cu ceașca de antrax va vîsli într-o canoe în jurul insulei Manhattan, vom fi pregătiți să apărăm populația. Vă asigur, a adăugat doctorul Zollner, că soții Gordon nu erau în tratative cu nici o persoană din armată, nu lucrau în acest domeniu și, de fapt, nu aveau acces la nimic atît de nociv...

– Cu excepția virusului Ebola.

– Văd că, *într-adevăr,* m-ați ascultat. Bine ar fi ca și personalul meu să-mi acorde tot atîta atenție. Dar de ce să ne batem capul cu o armă Ebola? Doar avem antraxul. Efortul de perfecționare a antraxului echivalează cu cel de ameliorare a prafului de pușcă. Antraxul este ușor de propagat, ușor de manipulat, se răspîndește rapid în aer, ucide suficient de lent ca cei infectați să molipsească și pe alții și schilodește un număr de persoane aproximativ egal cu cel al morților, provocînd o prăbușire a sistemului de asistență medicală inamic. Oficial însă nu deținem bombe sau obuze cu antrax. Ideea este că, dacă soții Gordon ar fi încercat să dezvolte o armă biologică pentru a o vinde unei puteri străine, nu s-ar fi complicat cu Ebola. Erau prea isteți pentru asta. Așa că lăsați deoparte această ipoteză.

– Mă simt nespus de ușurat. Apropo, cînd au fost cei doi în Anglia?

– Să vedem... În mai, anul trecut. Îmi amintesc cît îi invidiam că plecau în Anglia în luna mai. De ce întrebați? a vrut să știe Zollner.

– Domnule doctor, oamenii de știință știu de ce pun întrebări tot timpul?

– Nu întotdeauna.

– Presupun că cheltuielile pentru deplasarea soților Gordon în Anglia au fost plătite de guvern.

– Bineînțeles. A fost o călătorie de afaceri. S-a gîndit o clipă, apoi a precizat: De fapt, au stat la Londra o săptămînă pe banii lor. Da, îmi amintesc acest amănunt.

Am încuviințat din cap. Însă *eu* nu-mi aminteam să fi descoperit un număr mai mare de note de plată pe cărțile de credit în lunile mai sau iunie ale anului precedent. M-am întrebat unde petrecuseră acea săptămînă. Nu într-un hotel din Londra, afară de cazul în care plecaseră fără să achite factura. Nu-mi aminteam nici de vreo retragere masivă de bani gheață. Era un lucru la care trebuia să mă gîndesc.

Din păcate, dacă aș fi pus întrebări cu adevărat inteligente de față cu Nash și Foster, cei doi ar fi auzit răspunsurile. Și chiar dacă n-ar fi știut ce anume îmi sugerase întrebările, erau suficient de isteți ca să-și dea seama – spre deosebire de ce afirmasem eu față de Zollner – că cele mai multe dintre ele urmăreau ceva.

Mergeam pe un coridor foarte lung și toți tăceau.

– Ați auzit? a întrebat deodată doctorul Zollner. S-a oprit brusc și si-a făcut palma pîlnic la ureche. Ați auzit?

Am încremenit toți, ascultînd. În cele din urmă, Foster a întrebat:

– Ce să auzim?

– Bolboroseala. O bolboroseală. E...

Nash a îngenunchcat și și-a lipit palmele de podea.

– Cutremur?

– Nu, a replicat Zollner. E stomacul meu. Mi-e foame. A rîs și s-a plesnit cu palma peste stratul de grăsime. Liniștiți-vă! ne-a spus el cu accent german, care-l făcea și mai caraghios.

Toți zîmbeau, cu excepția lui Nash care stătea țeapăn și-și scutura mîinile.

Zollner s-a dus la o ușă vopsită în roșu aprins, pe care erau lipite șase tăblițe, după cum urmează: Pericol biologic, Emisii radioactive, Deșeuri chimice, Înaltă tensiune, Substanțe toxice și, în sfîrșit, Deșeuri umane netratate. A deschis ușa și a anunțat:

– Sala de mese.

În interiorul unei încăperi simple și albe de beton se găseau douăsprezece mese goale, o chiuvetă, un frigider, un cuptor cu microunde, aviziere pline cu anunțuri și mesaje, un răcitor de apă și un filtru de cafea, dar nici o mașină automată, dat fiind că nimeni nu voia să vină pînă aici să le depaneze. Pe o tejghea erau un fax, meniul zilei, hîrtie și creion. Doctorul Zollner ne-a spus:

– Fac eu cinste.

A scris cu mîna lui comanda, din care am văzut că făcea parte supa zilei, care era de vită. Nici nu voiam să mă gîndesc de unde provenea carnea.

Pentru prima oară de la ieșirea din spital am comandat jeleu de fructe și tot pentru prima oară am renunțat la mîncărurile cu carne.

Nici celorlalți nu părea să le fie foame, toți au comandat salate.

Doctorul Zollner a transmis comanda prin fax și a spus:

– Masa de prînz este abia la ora unu, dar ne vor servi repede, fiindcă am comandat eu.

Doctorul Zollner ne-a îndemnat să ne spălăm pe mîini, ceea ce am și făcut; ne-am spălat la chiuvetă, cu un săpun ciudat, lichid, de culoare maronie și care mirosea a iod.

Toți am băut cîte o cafea și ne-am așezat. Au mai intrat cîteva persoane, care au băut cafea, au luat diverse lucruri din frigider sau au trimis comenzi prin fax. M-am uitat la ceas, să văd cît era ora, și am descoperit că nu-l aveam la mine.

– Dacă v-ați fi adus ceasul, mi-a explicat doctorul Zollner, ar fi trebuit să-l decontaminez și să-l reține aici zece zile.

– Ceasul meu n-ar supraviețui unei decontaminări.

Am aruncat o privire la ceasul din perete. Era unu fără cinci.

Timp de cîteva minute am discutat de una, de alta. Apoi ușa s-a deschis și a intrat un bărbat în halat de laborator, care împingea un cărucior de oțel inoxidabil arătînd ca oricare altul, afară de faptul că era acoperit cu o folie de plastic.

Doctorul Zollner a dat deoparte folia și a aruncat-o la coș, apoi, ca o gazdă perfectă ce era, ne-a oferit fiecăruia ceea ce comandasem, după care i-a spus laborantului că putea lua căruciorul.

– Tipul va trebui să facă duș acum ? a întrebat Max.

– Oh, da. Căruciorul este dus într-o cameră de decontaminare în care va rămîne pînă mai tîrziu.

– E posibil ca cineva să folosească un asemenea cărucior pentru a sustrage obiecte mari de aici? am întrebat.

Doctorul Zollner își aranja felurile de mîncare cu îndemînarea unui adevărat gurmand. A ridicat privirea de la pasionanta sa îndeletnicire și a răspuns:

– Acum, că ați adus vorba, da. Căruciorul este singurul obiect care parcurge cu regularitate drumul dintre administrație și bioizolare. Dar, dacă îl folosești ca să scoți un obiect, atunci e nevoie de două persoane. Cea care îl aduce și îl duce, și cea care-l spală și-l duce înapoi la bucătărie. Sînteți foarte inteligent, domnule Corey.

– Gîndesc ca un infractor.

El a rîs și a vîrît lingura în supa de vită. Puah!

În timp ce-mi mîncam jeleul de lămîie, îl priveam pe doctorul Zollner. Îmi plăcea tipul. Era amuzant, prietenos, ospitalier și isteț. Bineînțeles, mințea de înghețau apele, dar alții îl obligaseră s-o facă. Pentru început, probabil cei doi indivizi din fața mea, și Dumnezeu mai știe cine de la Washington, persoana care îl ținuse pe doctorul Zollner la telefon toată dimineața, în timp ce noi ne băteam picioarele printre ruine și primeam cadou broșuri cu pesta bovinelor, febră aftoasă și altele asemenea. La rîndul lui, doctorul Zollner îi dăduse instrucțiuni doctoriței Chen, care fusese puțin prea sigură pe ea. Vreau să spun că, dintre toți cei pe care i-am fi putut interoga, Zollner ne dusese tocmai la doctorița Chen, a cărei muncă avea doar vagi tangențe cu cea a soților Gordon. În plus, fusese prezentată drept o bună prietenă a soților Gordon, ceea ce nu era adevărat. Nu auzisem de ea pînă în ziua aceea. Iar ceilalți cercetători, cu care schimbasem două vorbe înainte ca Zollner să ne tragă mai departe... și ei primiseră aceleași indicații.

Locul era plin de fum și de oglinzi; eram convins că așa fusese întotdeauna.

– Nu cred povestea cu vaccinul Ebola, m-am adresat doctorului Zollner. *Știu* ce anume ascundeți și ce încercați să acoperiți.

Doctorul Zollner a încremenit cu înghițitura în gît, adevărată corvoadă pentru el. A rămas cu ochii țintă la mine.

– E vorba de extratereștrii de la Roswell, nu-i așa, domnule doctor? Soții Gordon erau pe cale să dezvăluie adevărul despre extratereștrii de la Roswell.

În încăpere era liniște și cîțiva cercetători din jur și-au îndreptat privirile spre noi. În cele din urmă, am zîmbit și am spus:

– Iată ce reprezintă jeleul acesta verde: creieri de extratereștri. În momentul de față mănînc probele.

Toți au zîmbit și au chicotit. Zollner a rîs cu atîta poftă încît era cît pe ce să se înece. Măiculiță, ce amuzant sînt! Zollner și cu mine puteam face un număr de senzație: Corey și Zollner. Poate chiar mai reușit decît *Dosarele Corey*.

Toți ne-am aplecat asupra mîncării și am început să discutăm verzi și uscate. Mi-am privit pe furiș însoțitorii. George Foster avusese o clipă de panică în momentul în care afirmasem că nu credeam povestea cu Ebola, dar acum se simțea perfect și-și mînca salata. Ted Nash nu se speriase chiar atît de tare, dar luase o expresie amenințătoare. Vreau să spun că, indiferent ce se întîmpla aici, nu era nici locul, nici momentul să strigi în gura mare: „Rahat!" sau „Minciuni!" Beth și cu mine am schimbat o privire și, ca de obicei, nu mi-am dat seama dacă o amuzam sau o călcam pe nervi. Drumul către inima unei femei trece prin simțul umorului. Femeilor le plac bărbații care le fac să rîdă. Eu așa cred.

M-am uitat la Max, care parcă suferea ceva mai puțin de claustrofobie în această încăpere aproape normală. Ciugulea din salata lui cu trei feluri de fasole, delicatesă care n-ar fi trebuit să figureze pe meniu într-un loc închis.

Am ciugulit din mîncare, apoi conversația a revenit la presupusul vaccin furat.

– Cineva a menționat mai înainte că acest vaccin ar valora greutatea lui în aur, a spus doctorul Zollner. Asta îmi amintește de un lucru... cîteva dintre vaccinurile pe care le experimentau soții Gordon aveau o nuanță aurie și țin minte că, o dată, cei doi s-au referit la vaccinuri numindu-le aur lichid. Mi s-a părut cumva bizar, pentru că aici nu vorbim niciodată în termeni de bani sau de profit...

– Bineînțeles că nu, am întărit eu. Sînteți instituție guvernamentală. Nu sînt banii dumneavoastră și nu trebuie să obțineți profit.

Doctorul Zollner a zîmbit.

– La fel ca în meseria dumneavoastră, domnule.

– Întocmai. În orice caz, în momentul de față noi credem că soților Gordon le venise mintea la cap și, nemulțumiți de munca

prestată în interesul științei și plătită de stat, descoperiseră capitalismul și optaseră pentru bani.

– Corect. Ați stat de vorbă cu colegii lor, a adăugat doctorul. Ați văzut cu ce se ocupă aici, prin urmare nu puteți trage decît o singură concluzie. De ce continuați să fiți sceptic?

– Nu sînt sceptic, am mințit eu. Bineînțeles că eram sceptic, doar eram newyorkez și polițist. Însă cum nu voiam să-l supăr pe doctorul Zollner, nici pe domnii Nash și Foster, am spus: Nu vreau decît să mă asigur că faptele se leagă. Așa cum văd eu lucrurile, fie asasinarea soților Gordon nu are *nimic* de a face cu munca lor aici, și atunci am pornit toți pe o pistă falsă, fie, dacă există vreo legătură între crime și munca victimelor, aceasta ține probabil de furtul unui vaccin antiviral în valoare de milioane. Aur lichid. Și atunci ar reieși că soții Gordon au fost escrocați sau, poate, au încercat să-și escrocheze asociatul și au fost lichidați... *Ping.*

Iisuse! Iar sonarul. Ce...? Era ceva acolo. Nu-mi dădeam seama ce anume, dar îi auzeam ecoul și-i simțeam prezența. Totuși, ce *era*?

– Domnule Corey?

– Da?

Ochii albaștri ai doctorului Zollner mă cîntăreau prin ochelarii cu ramă subțire de metal.

– Vă gîndiți la ceva?

– Nu. Ba da. Dacă eu am fost nevoit să-mi scot ceasul, dumneavoastră unde vă țineți ochelarii?

– E singura excepție. La ieșire există o instalație de spălat ochelari. Cumva amănuntul vă conduce la altă idee sau teorie inteligentă?

– Plăci de gel camuflate sub formă de ochelari.

El a clătinat din cap.

– E o prostie. Eu cred că plăcile de gel au fost scoase de aici cu căruciorul.

– Corect.

Doctorul s-a uitat la ceasul din perete și a spus:

– Mergem mai departe?

Ne-am ridicat toți și am aruncat vasele de plastic sau hîrtie într-un coș de culoare roșie, căptușit cu un sac roșu de plastic.

Pe coridor doctorul Zollner a spus:

– Acum vom pătrunde în Zona Trei. Desigur, în Zona Trei există un risc mare de contaminare, așa că, dacă cineva nu vrea să meargă, voi cere să fie condus la dușuri.

Toți păreau dornici să se înfunde și mai adînc în măruntaiele iadului. De fapt, era cam mult spus. Curînd am intrat pe o ușă roșie, pe care scria: „Zona Trei". Zollner ne-a explicat că aici cercetătorii lui lucrau cu organisme patogene vii – paraziți, viruși, bacterii, spori și alte porcării – și ne-a arătat un laborator în care se găsea o femeie așezată pe un taburet, într-un fel de nișă în perete. Purta mască și avea mănuși de latex. În dreptul feței avea un paravan de plastic, ceva de genul paravanelor antistrănut la galantarele cu salate, însă ea nu umbla cu salată de varză.

– În deschizătura în care se află organismele patogene există o țeavă de evacuare, așa că riscul de pătrundere a unor microorganisme în laborator e minim, ne-a spus Zollner.

– De ce ea poartă mască și noi nu? a întrebat Max.

– Bună întrebare! l-am susținut eu.

– Ea se găsește mult mai aproape de viruși. Dacă vreți să mergeți pînă acolo ca să vă uitați, vă aduc măști.

– Mergem mai departe, am spus eu.

– Mergem mai departe, au fost de acord și ceilalți.

Doctorul Zollner s-a apropiat de femeie și a schimbat cu ea cîteva cuvinte pe care noi nu le auzeam. Apoi s-a înapoiat la noi și ne-a spus:

– Lucrează la virusul care provoacă febra aftoasă. A stat o clipă pe gînduri, apoi a adăugat: Poate m-am apropiat prea mult. A scos limba, care era de un albastru strălucitor, și a privit în jos, în lungul nasului.

– Doamne Dumnezeule!... Nu cumva de la plăcinta cu afine de la prînz?

A rîs. Am rîs și noi. Sincer să fiu, umorul acesta negru începea să nu ne mai amuze, nici chiar pe mine, care sînt extrem de rezistent la bancurile proaste.

Am ieșit toți.

Această parte a clădirii părea mai puțin populată decît Zona Doi, iar cei pe care-i întîlneam nu mai aveau un aer chiar atît de vesel.

– Nu-i mare lucru de văzut aici, ne-a spus doctorul Zoller, dar, dacă fac o asemenea afirmație, domnul Corey va insista să viziteze fiecare colțișor al Zonei.

– Oh, doctore Zollner! am exclamat eu. Chiar v-am dat motive să vorbiți astfel despre mine?

– Da.

– Bun, atunci haideți să vizităm fiecare colțișor al Zonei.

Am auzit cîteva gemete exasperate, dar doctorul Z a spus:

– Foarte bine, veniți cu mine.

Următoarea jumătate de oră ne-am petrecut-o vizitînd fiecare colțișor și, la drept vorbind, Zona Trei era peste tot la fel – un șir de camere în care bărbați și femei priveau la microscop, pregăteau lamele cu scîrboșenii sau cu țesut și sînge de animale bolnave, și așa mai departe. Cîțiva dintre ei își luaseră prînzul alături și mîncau în timp ce umblau cu creaturile acelea dezgustătoare.

Am stat de vorbă cu circa zece bărbați și femei care îi cunoscuseră pe Tom și Judy sau lucraseră cu ei și, deși ne făcusem o idee mai exactă și mai completă despre munca victimelor, totuși nu reușeam să ne dumerim ce fusese în capul lor.

Totuși, socoteam că era un exercițiu util: îmi plăcea să-mi întipăresc în minte mediul în care trăiseră victimele și, de regulă, ulterior îmi venea în gînd un amănunt inteligent de la care să pornesc. Uneori discuții întîmplătoare cu prietenii, familia și colegii scoteau la iveală un cuvînt sau două care puteau conduce la soluția cazului. Uneori.

– Majoritatea acestor viruși și bacterii nu pot trece bariera speciilor, ne-a explicat Zollner. Ai putea bea o eprubetă plină cu viruși de febră aftoasă, fără alte urmări decît un simplu deranjament la stomac, deși o vacă ar muri dintr-o cantitate cît o gămălie de ac.

– De ce?

– De ce? Pentru că configurația genetică a unui virus trebuie să-i permită... adică să se potrivească cu o celulă, ca s-o poată îmbolnăvi. Celulele umane nu se combină cu virusul febrei aftoase.

– Există totuși probe că maladia vacilor nebune a infectat și oameni, a intervenit Beth.

– Totul este posibil. De aceea sîntem și foarte atenți. Gîngăniile ciupesc, a adăugat el.

De fapt, gîngăniile sug.

Am mers în altă încăpere puternic luminată și Zollner ne-a spus:

– Aici lucrăm cu paraziți. Cel mai periculos este viermele din genul Callitroga. Am găsit o modalitate inteligentă de a controla această maladie. Am descoperit că masculul și femela acestei specii nu se împerechează decît o dată în decursul vieții, prin urmare sterilizăm milioane de masculi cu raze gamma și-i răspîndim din avion deasupra Americii Centrale. Cînd masculul se împerechează cu femela, nu are loc reproducerea. Deșteaptă treabă, nu?

Nu m-am putut abține.

– Dar viermele femelă este satisfăcut?

– Probabil, mi-a răspuns Zollner. Nu-i mai trebuie altă împerechere.

– Ar mai fi și altă explicație, a intervenit Beth.

Zollner a rîs.

– Da. E punctul de vedere al unei femei.

Glumele au încetat și am privit pe rînd la microscop larvele de Callitroga. Dezgustătoare!

Ne-am continuat drumul prin laboratoare, prin camere în care erau cultivați și depozitați microbi și paraziți scîrboși, prin diverse locuri stranii, a căror destinație nu-mi era prea clară.

Am reținut că prietenii mei Tom și Judy parcurseseră aceste coridoare și intraseră zilnic în multe dintre aceste încăperi. Și totuși, nu păruseră deprimați său îngrijorați. Cel puțin, eu nu remarcasem nimic de acest gen.

Într-un tîrziu, doctorul Zollner a spus:

– Aceasta este toată Zona Trei. Trebuie să vă întreb încă o dată dacă doriți să mergeți mai departe. Zona Patru este cea mai contaminată dintre toate, de fapt, chiar mai mult decît Zona Cinci. În Zona Cinci porți în permanență combinezonul de protecție și masca, iar obiectele sînt frecvent decontaminate. Există un duș separat pentru Zona Cinci. Dar Zona Patru este cea în care, dacă doriți, puteți vedea țarcurile pentru animale bolnave sau muribunde, precum și crematoriul și sălile de disecție. Așadar, deși din punct de vedere clinic aici ne ocupăm doar de boli ale animalelor, în mediul ambiant ar putea exista și alți germeni patogeni. Adică germeni din aer, a adăugat el.

– Vom primi măști? a întrebat Max.

– Dacă vreți. Și-a rotit privirea în jur și a spus: Veniți cu mine.

Ne-am îndreptat spre altă ușă roșie, pe care scria „Zona Patru", alături de simbolul de pericol biologic. Un glumeț lipise pe ușă un desen deosebit de înfricoșător, cu capul de mort și oasele încrucișate: craniul era crăpat și prin despicătură se furișa afară un șarpe care intra apoi prin una din orbitele goale. În plus, din gura rînjită ieșea un păianjen.

– Cred că Tom e autorul, ne-a spus doctorul Zollner. Soții Gordon au adus o notă de optimism în acest loc.

Adevărat. Pînă în clipa morții.

Gazda noastră a deschis ușa roșie și am pătruns într-un fel de anticameră. Aici se găsea un cărucior metalic, cu o cutie de mănuși de cauciuc și alta cu măști de hîrtie.

– Pentru doritori, ne-a spus doctorul Zollner.

Era ca și cum ar fi afirmat că parașutele și vestele de salvare sînt opționale. Adică, ori ai nevoie de obiectele astea blestemate, ori nu!

Zollner ne-a dat cîteva lămuriri.

– Nu sînt obligatorii. Oricum, la plecare vom face duș. Eu unul nu mă încurc cu mască și cu mănuși. Sînt prea incomode. Dar dumneavoastră s-ar putea să vă simțiți mai în siguranță cu ele.

Am avut sentimentul clar că ne arunca o provocare, ceva de genul: „De fiecare dată cînd trec prin cimitir, eu o iau pe scurtătură, dar, dacă vreți să mergeți pe drumul ocolit, n-am nimic împotrivă. Fricoșilor!"

– Locul acesta nu poate fi mai murdar decît baia mea, am spus.

Doctorul Zollner a zîmbit.

– Probabil chiar mult mai curat.

După toate aparențele, nimeni nu voia să pară fricos, aplicînd măsurile firești de profilaxie, motiv pentru care pînă la urmă virușii ne vin de hac, așa că am intrat pe cea de a doua ușă roșie și am ajuns într-un coridor de beton cenușiu, identic cu cele din restul zonelor bioizolate. Deosebirea consta în faptul că aici ușile erau mai late, iar una avea o clanță mare.

– Sînt uși care se închid prin diferență de presiune, ne-a explicat Zollner.

Am mai observat că fiecare ușă avea o ferestruică și că pe perete, lîngă fiecare, era agățat un avizier.

Doctorul Zollner ne-a condus la cea mai apropiată și ne-a spus:

– Toate aceste încăperi sînt țarcuri pentru animale și toate au ferestre. Ceea ce veți vedea vă va tulbura și poate chiar vă va strica digestia. Așadar, nu sînteți obligați să vă uitați. A citit tăblița de pe zidul de beton și ne-a informat: Febra africană a cabalinelor... A privit pe ferestruică și a adăugat: Nu arată prea rău. Puțin cam inert. Uitați-vă.

Ne-am uitat pe rînd la frumosul cal negru din încăperea închisă ca o celulă. E adevărat că părea sănătos, însă din cînd în cînd răsufla adînc, ca și cum ar fi avut tulburări de respirație.

– Tuturor animalelor de aici li s-a inoculat un virus sau o bacterie.

– Li s-a inoculat? am repetat eu. Adică au fost infectate?

– Da, dar noi numim procedeul inoculare.

– Și în continuare ce se întîmplă? Starea lor se înrăutățește, pînă ajung în stadiul de oprire involuntară a respirației?

– Corect. Se îmbolnăvesc și mor. Totuși, cîteodată le sacrificăm. Adică le ucidem înainte ca boala să-și facă efectul pînă la capăt. Cred că toți cei care lucrează aici iubesc animalele, a adăugat el. De aceea își fac munca cu pasiune. Nimeni dintre noi nu vrea ca aceste făpturi să sufere, dar, dacă ați vedea vreodată milioane de vite bolnave de febră aftoasă, ați înțelege de ce este nevoie să sacrificăm cîteva zeci. A pus la loc tăblița și ne-a îndemnat să mergem mai departe: Haideți!

Exista un mare număr de asemenea cuști ale tristeții; am mers pe rînd la țarcuri în care felurite animale se găseau în diverse stadii dinaintea morții. Vaca închisă într-unul dintre țarcuri ne-a văzut și a venit pînă la ușă, clătinîndu-se pe picioare și privindu-ne cum ne uitam la ea.

– Asta o duce rău, ne-a spus doctorul Zollner. E în stadiu avansat de febră aftoasă. Ați văzut cum merge? Uitați-vă la băsicile de la bot. În acest stadiu nu poate nici să mănînce, din pricina durerii. Saliva pare sfoară, atît e de groasă. E o boală cumplită și un pericol de temut. Și în scrierile vechi există relatări despre această maladie. După cum v-am spus, boala e foarte contagioasă. Odinioară, o molimă izbucnită în Franța s-a răspîndit și în Anglia, pur-

tată de vînt peste Canalul Mînecii. Este unul dintre cei mai mici viruși descoperiți pînă în prezent și pare capabil să rămînă în stare latentă perioade lungi de timp. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Într-o bună zi, un astfel de virus ar putea suferi mutații, începînd să îmbolnăvească și gazdele umane...

Între timp, cred că toți eram inoculați mental și fizic, după expresia doctorului Zollner. Cu alte cuvinte, ne simțeam creierele amorțite și abia ne mai tîram picioarele. Mai rău decît atît, eram cu moralul la pămînt, și dacă aș fi avut suflet, aș fi fost adînc tulburat.

În cele din urmă, i-am spus doctorului Zollner:

– Nu știu ce cred ceilalți, dar mie îmi ajunge.

Toți s-au grăbit să mă susțină.

Totuși, mi-a venit în minte un ultim gînd stupid și am întrebat:

– Am putea vedea virusul cu care lucrau soții Gordon? Adică, virusul Ebola la maimuțe.

El a clătinat din cap.

– Acela se află în Zona Cinci. A chibzuit o clipă, apoi a adăugat: Dar vă pot arăta un porc bolnav de febra africană a porcinelor care, ca și Ebola, este o febră hemoragică. Sînt boli foarte asemănătoare.

Ne-a condus pe alt coridor și s-a oprit în fața ușii cu numărul 1130. A cercetat tăblița din perete și ne-a spus:

– Animalul este în ultimul stadiu... cel hemoragic... pînă mîine dimineață va muri... dacă acest lucru se întîmplă mai devreme, va fi pus într-un congelator, iar mîine la prima oră i se va face disecție, apoi va fi incinerat. Este o boală cumplită, care în anumite zone ale Africii aproape a exterminat porcinele. Nu există tratament sau vaccin. După cum v-am spus, se înrudește îndeaproape cu Ebola... S-a uitat la mine și mi-a făcut semn să mă apropii de ferestruică. Priviți.

M-am dus la fereastră și am privit înăuntru. Podelele erau vopsite în roșu, lucru care întîi m-a surprins, apoi am înțeles. Pe la mijlocul încăperii se vedea un porc uriaș, zăcînd la podea aproape nemișcat, cu sîngele curgîndu-i pe gură, pe nări și chiar din urechi. Cu toată podeaua roșie, am observat o băltoacă strălucitoare lîngă picioarele posterioare.

– Vedeți cum își pierde tot sîngele? a întrebat doctorul Zollner din spatele meu. Febra hemoragică e o boală oribilă. Organele

interne se transformă într-un fel de terci... Acum înțelegeți de ce virusul Ebola e atît de temut.

În centrul podelei am remarcat un jgheab mare de scurgere, în care se prelingea sîngele, și, fără voie, gîndul mi-a zburat la canalul de pe West 102 Street, la viața mea care se scurgea înăuntru sub propriii mei ochi. Înțelegeam ce simțea animalul care privea cum i se scurge tot sîngele; și mie îmi răsunase în urechi același vuiet înfundat și fusesem conștient că inima îmi bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce tensiunea îmi scădea, fiindcă încerca să compenseze iuțindu-și ritmul, pînă în clipa în care avea să se oprească.

Am auzit ca prin vis vocea lui Zollner:

– Domnule Corey! Domnule Corey! Acum vă puteți da deoparte. Lăsați-i și pe ceilalți să se uite. Domnule Corey!

13

– Nu vrem ca vreun virus sau vreo bacterie să facă autostopul pînă pe continent, a declarat inutil doctorul Zollner.

Ne-am dezbrăcat, am pus costumul alb și papucii într-un coș, iar lenjeria de hîrtie într-o cutie de deșeuri.

Nu mă puteam concentra, pur și simplu, făceam ce făcea toată lumea.

Toți l-am urmat pe doctorul Zollner la dușuri – eu, Max, Nash și Foster – și am rămas sub jetul de apă, spălîndu-ne părul cu un șampon special, frecîndu-ne unghiile cu o perie și cu dezinfectant. Am făcut gargară cu ceva oribil, ne-am clătit gîtul și am scuipat. Am continuat să mă săpunesc și să mă clătesc, pînă cînd doctorul Zollner mi-a spus, rîzînd:

– Ajunge. O să faceți pneumonie și o să muriți.

M-am șters cu prosopul primit, apoi l-am aruncat într-un coș și m-am dus la dulapul meu, în pielea goală, purificat de germeni și cu corpul scîrțîind de curățenie, cel puțin pe dinafară.

În afara bărbaților împreună cu care intrasem, nu mai era nimeni. Nici îngrijitorul nu se găsea prin preajmă. Vedeam limpede că era posibil să sustragi din laborator obiecte mari, ca apoi să le ascunzi în dulap. Dar cum eu nu credeam că așa se întîmplase, nu avea nici o importanță dacă era sau nu posibil.

Zollner s-a făcut nevăzut, apoi s-a întors cu cheile de la dulapuri, pe care ni le-a împărțit.

Mi-am descuiat dulapul și am început să mă îmbrac. Cineva foarte binevoitor, foarte posibil domnul Stevens, avusese amabilitatea să-mi

spele șortul, spălînd din neatenție și argila roșie din buzunarul meu. „Ei, asta este. Măcar ai încercat, Corey."

Mi-am examinat pistolul calibrul 38: arăta în regulă, dar oricînd se poate găsi un glumeț care să-ți pilească cuiul percutor, să-ți înfunde țeava sau să-ți golească cartușele de praf de pușcă. Mi-am propus să verific mai îndeaproape arma și muniția la întoarcerea acasă.

Max, al cărui dulap se găsea alături de al meu, mi-a spus în șoaptă:

– Asta zic și eu experiență.

Am încuviințat din cap și am întrebat:

– Acum te simți mai ușurat că locuiești pe direcția din care bate vîntul dinspre Plum Island?

– Da, mă simt al dracului de în siguranță.

– M-a impresionat zona de bioizolare, am spus. O capodoperă.

– Mda. Mă gîndeam însă la un uragan sau la un atac terorist.

– Domnul Stevens va apăra insula de un eventual atac terorist.

– Mda. Cum rămîne cu uraganul?

– Procedezi la fel ca în cazul unui atac nuclear: te ghemuiești la pămînt, îți bagi capul între picioare, te pupi în fund și-ți iei adio de la viață.

– Așa e. S-a uitat la mine și m-a întrebat: Ascultă, te simți bine?

– Sigur.

– Mi s-a părut că simțeai nevoia de aer cînd eram înăuntru.

– Sînt obosit. Îmi șuieră plămînul.

– Mă simt vinovat că te-am amestecat.

– Nu văd de ce.

El a zîmbit și mi-a spus:

– Dacă o prinzi la așternut pe domnișoara Fund-Mișto, îmi rămîi dator.

– N-am nici cea mai mică idee la ce faci aluzie. M-am încălțat și m-am ridicat în picioare. Cred că faci alergie la săpun, i-am spus lui Max. Ai pete pe față.

– *Ce?*

Și-a pus palmele pe obraz și s-a repezit la oglinda cea mai apropiată. Acolo s-a studiat cu atenție, aplecîndu-se mult peste chiuvetă.

– Ce dracu' tot bați cîmpii? N-am nimic pe față.

– Probabil mi s-a părut, din cauza luminii.

– Termină cu tîmpeniile, Corey. Asta nu-i de rîs.

– Bine. M-am dus la dulapul lîngă care ne aștepta doctorul Zollner și i-am spus: În ciuda manierelor mele, care lasă de dorit, sînt foarte impresionat de ce aveți aici și vă mulțumesc că ne-ați acordat din timpul dumneavoastră.

– Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, domnule Corey. Regret că v-am cunoscut în aceste triste împrejurări.

George Foster a venit lîngă noi și i s-a adresat doctorului Zollner:

– Am de gînd să fac un raport favorabil referitor la procedurile dumneavoastră de bioizolare.

– Mulțumesc.

– Cred însă că paza din exterior ar putea fi mai eficientă. Vă recomand să studiați problema.

Zollner a încuviințat din cap.

– Din fericire, a continuat Foster, se pare că soții Gordon nu au sustras nici o substanță nocivă sau, dacă totuși au furat ceva, acela a fost un vaccin experimental.

Doctorul Zollner a încuviințat din nou.

– Aș recomanda prezența permanentă a unui detașament de pușcași marini la Fort Terry, a încheiat Foster.

Eram nerăbdător să plec din vestiarul portocaliu, să ies iarăși la lumina soarelui; m-am îndreptat spre ușă și toți au venit după mine.

În holul mare și sclipitor doctorul Z s-a uitat după Beth, neînțelegînd nici de astă dată de ce întîrziase.

Am mers toți la biroul recepției, unde am înapoiat ecusoanele atîrnate pe lanțul alb de plastic, primindu-le, în schimb, pe cele albastre, care se prindeau în piept.

– Există vreun butic cu cadouri, de unde se pot cumpăra amintiri și tricouri? l-am întrebat pe Zollner.

El a rîs.

– Nu, dar am să le dau ideea celor de la Washington. Între timp, rugați-vă la Dumnezeu să nu luați de aici alt fel de amintire.

– Mulțumesc, domnule doctor.

Doctorul Zollner s-a uitat la ceas și a spus:

– Dacă doriți, puteți prinde feribotul de ora 3:45 sau, dacă mai aveți și alte probleme de discutat, puteți veni în biroul meu.

Aș fi vrut să mă întorc la bateriile de artilerie și să explorez pasajele subterane, dar, dacă aș fi propus așa ceva, mi i-aș fi pus pe toți în cap. Pe de altă parte, sincer să fiu, nu mă simțeam în stare să mai fac un tur al insulei.

– Ne așteptăm șefa, i-am răspuns lui Zollner. Nu luăm decizii importante în absența ei.

Doctorul Z a dat din cap și a zîmbit.

Îmi făcea impresia că pe doctorul Zollner nu-l neliniștea prea mult întrebările despre procedurile de pază și bioizolare și nici acelea despre cei doi cercetători de frunte ai centrului care furaseră ceva util și valoros sau ceva rău și letal. Mi-a trecut prin cap că Zollner nu era îngrijorat, întrucît, chiar dacă ar fi făcut o boacănă sau ar fi riscat să fie tras la răspundere pentru boacăna altora, era scos din cauză: deja negociase cu guvernul; coopera într-o operațiune de acoperire, în schimbul promisiunii de a nu fi implicat. Mai exista și probabilitatea, oricît de îndepărtată, ca doctorul Z să-i fi lichidat pe soții Gordon sau să fi știut cine era asasinul. În ce mă privea pe mine, orice persoană din anturajul soților Gordon era potențial suspectă.

Beth a ieșit din vestiarul femeilor și ni s-a alăturat la recepție. Am remarcat că nu se machiase decît superficial și că obrazul îi strălucea, proaspăt spălat.

A făcut și ea schimb de ecusoane, apoi doctorul Zollner i-a expus propunerile sale și opțiunile noastre.

Beth s-a uitat la noi și a spus:

– Am văzut destule, afară de cazul în care vreți să cercetăm buncărele subterane sau altceva.

Toți am clătinat din cap.

– Ne rezervăm dreptul de a reveni oricînd pe insulă, pînă la rezolvarea acestui caz, i-a spus ea lui Zollner.

– În ce mă privește, sînteți bineveniți oricînd. Însă decizia nu-mi aparține, a adăugat el.

Afară s-a auzit un claxon și am privit prin ușile de sticlă. La intrare se afla un microbuz alb în care urcau cîțiva angajați.

– Iertați-mă că nu vă însoțesc pînă la feribot, ne-a spus doctorul Z.

A dat mîna cu fiecare și și-a luat un rămas-bun călduros, fără să pară încîntat că scăpa de noi. Un adevărat gentleman.

Am păşit afară, la lumina soarelui, şi am tras în piept aer proaspăt din belşug, apoi am urcat în microbuz. La volan se afla tot un om de pază şi am bănuit că era escorta noastră.

În microbuz se mai găsceau doar şase persoane, între care nu am recunoscut pe nimeni dintre cei întîlniţi în cursul vizitei.

Microbuzul a parcurs în cinci minute traseul pînă la debarcader şi s-a oprit.

Am coborît toţi şi ne-am îndreptat spre feribotul alb cu albastru, *Plum Runner*. Am intrat în cabina cea mare, sirena a şuierat şi am ridicat ancora.

Toţi cinci am rămas în picioare, discutînd despre lucruri fără importanţă. Cineva din echipaj, un bărbat ars de soare şi de vînt, a venit la noi şi ne-a luat ecusoanele.

– Ei, cum v-a plăcut insula doctorului Moreau? ne-a întrebat el.

Această aluzie literară, venită din partea unui marinar cu experienţă, m-a surprins. Am pălăvrăgit cu el vreo cîteva minute şi am aflat că se numea Pete. Şi el ne-a spus că regreta cele întîmplate cu soţii Gordon.

Apoi s-a scuzat şi a urcat scara care ducea pe puntea superioară şi pe covertă. M-am dus după el şi, înainte să deschidă uşa cabinei, l-am întrebat:

– Ai un minut disponibil?

– Desigur.

– Îi cunoşteai pe soţii Gordon?

– Bineînţeles. Doi ani de zile am făcut naveta împreună la bordul acestui vas.

– Mi s-a spus că foloseau şalupa proprie pentru a veni pe insulă.

– Uneori. Aveau una grozavă, ultimul tip de Formula 303. Două motoare. Zbura ca vîntul.

Sosise vremea să-l iau tare.

– Crezi că-i posibil să fi transportat droguri cu ea? l-am întrebat.

– *Droguri?* Nu, ce dracu'! Nu erau în stare să găsească o insulă, cu atît mai puţin un vas de contrabandişti.

– De unde ştii?

– Din cînd în cînd mai discutam cu ei despre navigaţie. Nu se pricepeau nici cît negru sub unghie. La bord nu aveau nici măcar un sistem de navigaţie prin satelit. Asta ştiai?

– Da.

Acum, că deschisese vorba, îmi aminteam că nici eu nu văzusem la bord vreun sistem de navigație prin satelit. Dar, dacă erai transportator de droguri, *aveai nevoie* de un sistem de navigație prin satelit.

– Poate voiau doar să-ți adoarmă bănuielile. Poate erau cei mai grozavi navigatori de la Magellan încoace.

– Ăsta cine mai e?

– De ce crezi că nu se pricepeau la navigație?

– Am încercat să-i înscriu la cursul Power Squadron, înțelegi? Dar nu i-a interesat.

Pete era puțin cam greu de cap. Am mai făcut o încercare:

– Poate nu voiau decît ca ceilalți *să creadă* că nu se pricepeau la navigație. Înțelegi, ca să nu bănuiască nimeni că transportau droguri.

– Da? S-a scărpinat în cap. Poate. Dar nu cred. Nu le plăcea să iasă în larg. Dacă erau cu șalupa și vedeau feribotul, trăgeau lîngă bordul de sub vînt și rămîneau tot drumul lîngă noi. Nu le plăcea să piardă uscatul din ochi. Dumneata socotești că așa se poartă un traficant de droguri?

– Presupun că nu. Atunci, Pete, cine i-a ucis și de ce?

A făcut o pauză lungă și teatrală, apoi mi-a răspuns:

– Să mă ia dracu' dacă știu.

– *Știi bine* că te-ai gîndit la asta, Pete. Cine și de ce? Ce-ai crezut la început? Ce spunea lumea?

A clipit des, și-a dres glasul, apoi mi-a răspuns:

– Păi, m-am gîndit că șterpeliseră ceva din laborator. Înțelegi? De pildă, ceva care să șteargă omenirea de pe fața pămîntului. Ceva pe care voiau să-l vîndă în străinătate. Pricepi? Dar nu s-au înțeles la preț și au fost lichidați.

– Și acum ți-ai schimbat părerea?

– Păi, am auzit altă poveste.

– Ce anume?

– Că, de fapt, au furat un vaccin care valora milioane. S-a uitat la mine. E adevărat?

– E adevărat.

– Voiau să se îmbogățească peste noapte și, în loc de asta, au murit peste noapte.

– Păcatul se plătește cu moartea.

– Mda.

Pete s-a scuzat și s-a dus în cabina timonierului.

Interesant cum Pete, ca toți ceilalți, inclusiv subsemnatul, avuseseră inițial aceeași reacție la moartea soților Gordon, m-am gîndit eu. Abia mai tîrziu îmi venise în minte ideea transportului de droguri. Iată însă că era vorba de un vaccin. Uneori însă prima reacție, cea viscerală, este cea corectă. În orice caz, elementul comun al celor trei teorii îl constituiau *banii*.

Am rămas pe puntea superioară, cu ochii la țărmul înverzit al Plum Island, care se pierdea în zare. Soarele la asfințit era încă sus pe cer și-i simțeam căldura plăcută pe piele. Îmi plăcea călătoria, mirosul mării, chiar și legănarea vasului. Mă încerca gîndul tulburător că începeam să aparțin acelor locuri. Nu peste multă vreme aveam să mănînc și stridii, ce-or mai fi și acelea.

Beth Penrose a venit pe punte și un timp a privit dîra de spumă lăsată în urma feribotului. Apoi s-a răsucit cu spatele spre apă și s-a sprijinit de balustradă, cu fața spre soare.

– Ai anticipat corect ce avea să spună Zollner, i-am spus eu.

Ea a încuviințat din cap.

– Are sens, se potrivește cu faptele și rezolvă problema, dat fiind că ne venea greu să credem că soții Gordon ar fi fost capabili să fure viruși ucigași, sau să se ocupe cu droguri. Soții Gordon au sustras ceva benefic, a adăugat ea. Un lucru profitabil. Bani. Banii reprezintă motivația lor. Aurul care seduce chiar și sfinții, cum spune Shakespeare.

– Cred că pentru anul acesta ne cam ajunge Shakespeare, am replicat eu. Am chibzuit un moment, apoi i-am spus: Nu știu de ce nu m-am gîndit la asta nici o clipă... adică, eram atît de convinși de treaba cu ciuma și altele asemenea, încît nici nu ne-am gîndit la un antidot: vaccinuri, antibiotice, medicamente antivirale, și așa mai departe. *Asta* se studiază pe Plum Island, deci *asta* au furat soții Gordon. Doamne Dumnezeule, simt că mă doare mintea.

Ea a zîmbit și mi-a răspuns:

– Ei bine, drept să-ți spun, aseară mi-a trecut prin gînd și varianta cu vaccinurile... dar cînd Stevens a pomenit de vaccinul împotriva febrei aftoase, am înțeles unde voia să ajungă.

– Așa e. Acum toată lumea poate răsufla ușurată. Fără panică, fără isterie, fără stare de necesitate la scară națională. Iisuse, credeam că nu mai apucăm sărbătoarea de Halloween.

Ne-am privit în ochi și Beth a spus:

– Bineînțeles, totul este o minciună.

– Exact. Dar una bine ticluită. O astfel de minciună îndepărtează orice suspiciune care ar plana asupra Plum Island și, în general, a instituțiilor federale. Între timp, FBI și CIA pot lucra liniștite la caz, fără noi și fără a fi în atenția mass-media. Tu, eu și Max tocmai am fost eliminați din acel aspect al cazului legat de Plum Island.

– Întocmai. Totuși, ne rămîne de elucidat un dublu asasinat. Cu forțele noastre proprii.

– Adevărat, am răspuns eu, și mă bate gîndul că-i voi duce dorul lui Ted Nash.

Ea a zîmbit, apoi m-a privit cu o expresie gravă și mi-a spus:

– Nu mi-aș dori să-l am dușman.

– Dă-l dracului!

– Deci, rămîi un dur.

– Ascultă, am avut în mine zece gloanțe și n-am alergat cu sufletul la gură la spital.

– N-au fost decît trei gloanțe, ai stat o lună în spital și încă nu te-ai înzdrăvenit complet.

– Ai discutat cu Max. Drăguț din partea ta.

Ea nu mi-a răspuns. Am remarcat că rareori înghițea o momeală. Era un lucru demn de reținut.

– Ce părere ai de Stevens? m-a întrebat ea.

– Omul potrivit la locul potrivit.

– Crezi că minte? a întrebat ea din nou.

– Bineînțeles.

– Dar Zollner?

– Mie mi-a plăcut tipul.

– Dar minte?

– Nu-i un mincinos înnăscut, ca Stevens. A fost forțat s-o facă. Și-a învățat dinainte rolul.

Ea a dat din cap, apoi a întrebat:

– Crezi că-i este frică?

– Nu.

– De ce nu?

– N-are nici un motiv să-i fie teamă. Totul se află sub control. Stevens și Zollner au negociat cu autoritățile.

Ea a dat din cap în semn că înțelegea.

– Asta a fost și impresia mea. Acoperirea a fost concepută, înscenată și regizată tîrziu azi-noapte și azi-dimineață în zori. Luminile au ars toată noaptea atît la Washington, cît și pe Plum Island. În dimineața aceasta am vizionat o piesă.

– Ai prins ideea. Te-am avertizat să n-ai încredere în cei doi, am adăugat.

Ea a încuviințat din nou, apoi a spus:

– Niciodată n-am fost pusă în situația de a nu avea încredere în oamenii cu care lucrez.

– Eu, da. E o încercare grea: ai grijă ce vorbești, ferește-ți spatele, învață să ai ochi în ceafă, să adulmeci tot ce-i dubios și să citești printre cuvinte.

Ea m-a privit fugar și a întrebat:

– Te-ai simțit rău pe insulă?

– Acum mă simt bine.

– Ar trebui să te odihnești puțin.

Nu i-am luat în seamă sfatul și i-am spus:

– Nash are un sex minuscul.

– Îți mulțumesc că ai ținut să-mi împărtășești secretul.

– Păi, am vrut să știi, fiindcă am văzut că te interesa tipul și nu voiam să-ți pierzi vremea cu un bărbat care are între picioare un sfert de penis.

– Foarte frumos că-mi porți de grijă. De ce nu-ți vezi de treburile tale?

– Așa am să fac.

În mijlocul canalului Gut marea devenea puțin mai agitată, așa că m-am prins cu mîinile de balustradă. M-am uitat la Beth, care își ținea ochii închiși și capul lăsat pe spate, ca să prindă ultravioletele. Poate am mai spus că avea o figură îngerească, inocentă și totodată senzuală. Am mai amintit că era abia trecută de treizeci de ani și că fusese cîndva căsătorită. M-am întrebat dacă fostul ei soț fusese polițist sau dacă detestase meseria ei, sau ce problemă avuseseră. Cei de vîrsta lui Beth treceau prin viață aproape fără bagaje, cei de vîrsta mea cărau mormane întregi de cufere greoaie.

Fără să deschidă ochii, Beth m-a întrebat:

– Ce-ai face dacă ai fi pensionat pe motiv de invaliditate?

– Nu știu. M-am gîndit puțin, după care am adăugat: M-ar angaja Max.

– Nu cred că, o dată pensionat, mai ai voie să lucrezi ca polițist. Așa-i?

– Presupun că nu. Nu știu ce-aș face. Viața în Manhattan este scumpă. Acolo locuiesc. Cred că ar trebui să mă mut. Poate undeva pe aici.

– Și aici ce-ai face?

– Aș cultiva vin.

– Adică struguri. Ai cultiva struguri și ai face vin.

– Exact.

Ea și-a deschis ochii albaștri-verzui și s-a uitat la mine. Privirile ni s-au întîlnit, s-au cercetat, au pătruns una în alta, și așa mai departe. Apoi ea a închis ochii din nou.

Timp de vreun minut am tăcut amîndoi, după care ea a deschis ochii și a întrebat:

– Oare de ce nu credem că soții Gordon au furat un vaccin miraculos, ca să facă avere?

– Pentru că această versiune lasă o sumedenie de întrebări fără răspuns. În primul rînd, cum rămîne cu șalupa? Pentru o singură escapadă de sustragere a unui vaccin valoros nu-ți trebuie o ambarcațiune de o sută de mii de dolari. Am dreptate?

– Poate știau că vor fura vaccinul și că își vor putea permite barca, așa că și-au îngăduit un capriciu. Cînd au cumpărat-o?

– În aprilie anul trecut, am răspuns. Chiar înainte de începerea sezonului de navigație. Zece mii avans și restul în rate.

– Bun, ce alte motive am mai avea ca să nu credem versiunea oficială de pe Plum Island asupra evenimentelor?

– Păi, de ce trebuia neapărat ca cei care cumpăraseră vaccinul să lichideze două persoane? Mai ales dacă cel sau cei intrați în locuința soților Gordon nu știau exact ce anume le livrau aceștia în lada frigorifică.

– Cît despre crime, a spus ea, amîndoi știm că oamenii sînt lichidați pentru motive minore. Cît privește marfa din lada frigorifică... dar dacă doctorii Gordon aveau complici pe Plum și aceștia au urcat marfa la bordul șalupei? Persoana de pe Plum putea să fi

telefonat celui sau celor care-i așteptau pe soții Gordon și să-i anunțe că marfa era pe drum. Gîndește-te la un complice pe Plum Island. Gîndește-te la Stevens. Sau la doctorul Zollner. Sau la doctorița Chen. Sau la Kenneth Gibbs. Sau la oricare altul de pe insulă.

– Bine, vom trece și acest lucru pe lista de indicii.

– Altceva? a întrebat ea.

– Ei bine, eu nu sînt expert în geopolitică, dar Ebola e un virus foarte rar, iar șansele ca Organizația Mondială a Sănătății sau guvernele statelor afectate să comande mari cantități de marfă mi se pare improbabilă. În Africa se moare de tot felul de maladii care pot fi prevenite, ca malaria și tuberculoza, și nimeni nu cumpără două sute de milioane de doze pentru populație.

– Așa e... dar noi nu cunoaștem dedesubturile comerțului cu medicamente terapeutice admise prin lege, fie ele furate, vîndute pe piața neagră, reproduse sau mai știu eu de care.

– Bine, ești totuși de acord că versiunea cu furtul vaccinului pare puțin plauzibilă?

– Nu, a răspuns ea. Este *plauzibilă*. Însă eu simt că-i o minciună.

– Corect. Este o minciună plauzibilă.

– O minciună colosală.

– O minciună colosală, am încuviințat eu. Asta-i cu totul altceva.

– Fără îndoială. Alte elemente?

– Ei bine, am continuat eu, ar mai fi atlasul geografic. Nu are multe date, dar aș vrea să știu ce semnifică 44106818.

– E în regulă. Cum rămîne cu săpăturile arheologice de pe Plum? a întrebat ea.

– Exact! Pentru mine au fost o surpriză totală, care ridică multe semne de întrebare, am confirmat.

– Oare de ce ne-a vorbit Paul Stevens despre ele?

– Pentru că știe toată lumea și, oricum, am fi aflat curînd.

– Ai dreptate. Ce sens are chestia asta cu săpăturile?

– N-am idee. Oricum, n-au nici o legătură cu arheologia, am adăugat. Erau un pretext pentru altceva, un motiv de-a merge în părțile mai îndepărtate ale insulei.

– S-ar putea la fel de bine să nu aibă o semnificație anume, a comentat ea.

– Posibil. Dar există pămîntul roșu pe care l-am văzut pe tălpile pantofilor de atletism ai soților Gordon și pe care l-am întîlnit în

egală măsură pe Plum. Pe drumul dintre laboratorul principal și parcare, în microbuz și pînă la debarcader, nu găsești un singur loc de unde să culegi pe tălpi argilă roșie.

Ea a încuviințat din cap, apoi a spus:

– Presupun că te-ai dus în tufe ca să iei niște pămînt...

Am zîmbit.

– Adevărul e că am luat. Dar, cînd m-am îmbrăcat la vestiar, am constatat că cineva avusese amabilitatea să-mi spele șortul.

– Puteau să-mi facă și mie acest serviciu, a glumit ea.

Am zîmbit amîndoi.

– Voi cere mostre de pămînt, a spus ea. N-au decît să le decontamineze, dacă tot se cramponează de regula „rămînerii pe insulă". Din cîte văd, a adăugat ea, ai tendința să abordezi direct problema: întîi, ai șterpelit copiile registrului de contabilitate, apoi ai furat pămînt de pe o proprietate guvernamentală și cine știe cîte ai mai făcut. Ar fi cazul să înveți să te supui protocolului și procedurilor, domnule detectiv Corey. Mai ales că nu-i nici jurisdicția, nici cazul dumitale. Ai să dai de bucluc, iar eu n-am să-mi pun gîtul în laț pentru dumneata.

– Ba ai să ți-l pui. Fiindcă a venit vorba, cînd am de-a face cu un caz clasic de omucidere, știu bine ce e cu probele, cu drepturile suspecților, cu structura de comandă și toate celelalte aiureli. Însă cazul nostru putea – și încă poate – fi o adevărată catastrofă. Așa că, de cîteva ori, am luat-o pe scurtătură. Timpul este esențial, trebuie acționat cîtă vreme probele sînt proaspete. Dacă voi salva planeta, voi fi erou.

– Vei respecta regulamentul și te vei conforma uzanțelor. Să nu faci nimic care ar risca să compromită o acuzare sau o condamnare în cazul de față.

– Ei, n-avem nici picior de suspect și te-ai și văzut la tribunal!

– Așa știu eu să lucrez la un caz.

– Cred că am făcut tot ce se putea face, am declarat eu. Îmi dau demisia din funcția de consilier orășenesc în probleme de criminalistică.

– Nu mai face pe îmbufnatul. A șovăit puțin, apoi a adăugat: Aș dori să rămîi. De fapt, chiar aș putea învăța cîte ceva de la tine.

Era limpede că între noi se înfiripase o simpatie reciprocă, în ciuda unor controverse și neînțelegeri, a unor divergențe de opinie,

a firilor noastre deosebite, a diferenței de vîrstă și educație, probabil chiar de grupă sanguină, gusturi în materie de muzică și mai știu eu ce. De fapt, dacă mă gîndeam bine, nu aveam nimic în comun, cu excepția mescrici, or nici în privința aceasta nu reușeam să cădem de acord. Cu toate acestea, eram îndrăgostit. Ei bine, nu chiar, era doar poftă trupească. Dar nu lipsită de importanță. Eram profund afectat de această dorință fizică.

Ne-am privit din nou și ne-am zîmbit. Ce tîmpenie. Vreau să spun că eram ridicoli. Mă simțeam ca un idiot. Ea era de o frumusețe desăvîrșită... îmi plăceau vocea, surîsul ei, părul arămiu sclipind în lumina soarelui, gesturile ei, mîinile... mi-a zîmbit din nou languros, mirosind a săpun. Ador acest miros. Întotdeauna asociez mirosul de săpun cu faptul de a face dragoste. E o poveste lungă.

În cele din urmă, m-a întrebat:

– Despre ce teren arid e vorba?

– Cum?... Ah, da. Soții Gordon. I-am povestit despre respectiva rubrică din registrul de contabilitate și despre conversația mea cu Margaret Wiley. Am încheiat: N-oi fi eu crescut la țară, dar nu-mi vine a crede că niște oameni fără bani pot arunca douăzeci și cinci de mii de dolari doar ca să poată strînge în brațe cîțiva copaci aflați în proprietatea lor.

– E bizar, a încuviințat ea. Dar pămîntul poate da naștere la sentimentalisme. Tatăl meu a fost unul dintre ultimii agricultori din vestul comitatului Suffolk, în mijlocul unor cartiere de case cu mezanin, a continuat ea. Își iubea pămîntul, însă zona de provincie se schimbase... pădurile, apele și celelalte ferme dispăruseră, așa că și-a vîndut proprietatea. N-a mai fost niciodată același om, deși avea în bancă un milion de dolari. A rămas tăcută o clipă, apoi a adăugat: Presupun că ar trebui să mergem să discutăm cu Margaret Wiley, să vedem cum arată terenul respectiv, deși nu cred să fie semnificativ pentru cazul nostru.

– Semnificativ e faptul că soții Gordon nu mi-au vorbit niciodată de această proprietate. La fel cum n-au suflat un cuvînt despre săpăturile arheologice. Lucrurile care nu au sens trebuie să aibă totuși o explicație.

– Mulțumesc, detectiv Corey.

– Nu intenționam să-ți dau lecții, am răspuns, dar am ore la John Jay, așa că, uneori, îmi mai scapă cîte o frază.

Ea m-a privit un moment și a spus:

– Niciodată nu-mi dau seama dacă mă iei peste picior sau nu.

Adevărul era că aș fi vrut s-o iau... de picior, de amîndouă picioarele, dar am alungat gîndul și i-am răspuns:

– Zău că predau la John Jay.

Mă refeream la Colegiul de Drept Penal John Jay din Manhattan, unul dintre cele mai bune de acest gen din întreaga țară, dar presupun că-i venea greu să și-l imagineze pe John Corey în calitate de profesor.

– Și ce predai? m-a întrebat.

– Ei bine, cu siguranță nu regulamentul probelor, drepturile suspecților sau altele asemenea.

– Vezi bine că nu.

– Predau practica investigației în cazuri de omucidere. Scena crimei și restul. În fiecare vineri seară. Seara crimei perfecte. Dacă mai revin vreodată la catedră, ești binevenită să asiști la cursuri.

– Poate am să vin.

– Vino devreme. Sala e întotdeauna arhiplină. Am un curs foarte interesant și amuzant.

– Nu mă îndoiesc.

Eram convins că domnișoara Beth Penrose începea în sfîrșit să acorde atenție problemei. *Problemei.*

Feribotul își încetinea viteza pe măsură ce se apropia de debarcader.

– Ai discutat cumva cu soții Murphy? am întrebat-o pe Beth.

– Nu. S-a dus Max. Eu îi am pe listă pentru azi.

– Bun. Te însoțesc.

– Parcă ziceai că-ți dai demisia.

– Mîine.

Ea și-a scos agenda din poșetă și a început s-o răsfoiască.

– Am nevoie de foile la imprimantă pe care le-ai luat cu împrumut.

– Sînt la mine acasă.

– Bine... A studiat o pagină și a continuat: Trebuie să telefonez la laboratorul de medicină legală și la cel de analiză a amprentelor.

Mai trebuie să cer aprobarea procurorului districtual pentru a avea acces la convorbirile telefonice ale soților Gordon în ultimii doi ani.

– Bun. Mai cere și o listă cu posesorii de permis de port-armă din orașul Southold.

– Crezi că arma crimei ar putea fi una aflată în evidența locală?

– Posibil.

– Ce te face să crezi asta?

– Intuiția. Între timp, continuați scufundările și dragarea în căutarea cartușelor.

– Asta și facem, dar e ca și cum ai trage cu arma în soare. Iartă-mi jocul de cuvinte.

– Sînt foarte tolerant cu glumele proaste.

– Îmi dai voie să ghicesc motivul?

– Bun! În plus, dacă primești evidența armelor de pe Plum Island, ai grijă ca testele balistice să fie făcute de poliția comitatului, nu de FBI.

– Știu.

A pomenit o sumedenie de alte mărunțișuri care se cereau făcute și mi-am dat seama că avea o gîndire clară, ordonată și totodată intuitivă și cercetătoare. Nu-i lipsea decît experiența ca să devină un bun detectiv în adevăratul sens al cuvîntului. Ca să fie un detectiv excepțional, trebuia să învețe să fie mai relaxată, să lase oamenii să vorbească liber, ca să-i ia gura pe dinainte. Ea se purta cam aspru și autoritar, așa încît majoritatea martorilor, ca să nu mai vorbim de colegi, intrau imediat în defensivă.

– Fii mai relaxată.

Ea a ridicat privirea din agendă.

– Poftim?

– Fii mai relaxată.

A tăcut o clipă, apoi mi-a mărturisit:

– Sînt cam neliniștită din pricina acestui caz.

– Toți sîntem la fel. Fii mai relaxată.

– Am să încerc. A zîmbit. Pot imita alte persoane. Te pot imita pe tine. Vrei să vezi?

– Nu.

Și-a luat o alură tîmpă și nerăbdătoare, și-a înfipt o mînă în buzunar, s-a scărpinat pe piept cu cealaltă, apoi a spus cu voce gravă și cu accent newyorkez:

– Hei, ce mama dracului se întîmplă cu cazu' ăsta? Ai habar? Și ce-i cu clovnu' ăsta, Nash? Ai? Tipu' nu știe să deosebească o pizza de o baligă. E deștept ca o cutie cu pietroaie. Știi? E...

– Mulțumesc, am spus cu răceală.

Ea a început să rîdă, apoi m-a sfătuit:

– Fii mai relaxat.

– Eu nu vorbesc cu accent atît de pronunțat.

– Nouă, localnicilor, așa ni se pare.

Eram niței cam agasat, dar și amuzat. Cel puțin, așa cred.

Cîteva minute am tăcut amîndoi, apoi eu am comentat:

– Mă gîndesc că acest caz nu mai face chiar atîta senzație, și asta-i foarte bine.

Ea a încuviințat din cap.

– Intrăm în contact cu mai puțină lume... fără federali, fără politicieni, fără mass-media. Cît despre tine, nu-ți vor trimite mai multe ajutoare decît ai nevoie. După ce vei rezolva cazul, vei fi cineva, am adăugat.

Ea m-a privit lung, apoi m-a întrebat:

– Crezi că-l vom rezolva?

– Bineînțeles.

– Și dacă nu?

– Pe mine mă va durea în cot. Tu însă vei avea probleme cu avansarea.

– Mulțumesc.

Feribotul s-a lovit de anvelopele pontonului, iar membrii echipajului au aruncat pe mal două parîme.

Gîndind cumva cu voce tare, Beth mi-a spus:

– Așadar... pe lîngă varianta cu virușii ucigași și cu drogurile, acum a mai apărut și cea cu vaccinul. În plus, reține că Max a declarat reporterilor că-i vorba de asasinarea a două persoane care au surprins un spărgător în locuința lor. Și știi ceva? S-ar putea ca tocmai acesta să fie adevărul.

M-am uitat la ea și am răspuns:

– Să-ți mai spun un lucru, dar numai ție. Gîndește-te că Tom și Judy știau ceva ce n-ar fi trebuit să știe sau au văzut pe Plum Island ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Închipuie-ți că cineva ca Stevens sau amicul tău, Nash, i-a lichidat. Ia gîndește-te!

A rămas tăcută mult timp, apoi a spus:

– Sună ca în cel mai prost film al săptămînii. Totuși, am să mă gîndesc și la această ipoteză, a adăugat.

– Coborîm! a strigat Max de pe puntea inferioară.

Beth a pornit spre scară, apoi m-a întrebat:

– Ce număr ai la celular?

I-am dat numărul și ea a spus:

– În parcare ne despărțim. Te sun după vreo douăzeci de minute.

Ne-am dus lîngă Max, Nash și Foster, pe puntea de la pupa, și toți am coborît o dată cu angajații de pe Plum. La debarcader erau numai trei persoane care se întorceau pe insulă și din nou am fost șocat cît de izolată era insula.

În parcare Sylvester Maxwell, șeful poliției din Southold, s-a adresat tuturor:

– Sînt mulțumit că aspectul cel mai îngrijorător al acestui caz a fost lămurit. Eu mai am și alte însărcinări, așa că o voi lăsa pe domnișoara detectiv Penrose să rezolve cazul dublului asasinat.

La rîndul său, domnul Ted Nash de la CIA a cuvîntat:

– Și eu mă bucur și, întrucît cazul pare să nu prezinte vreo încălcare a securității naționale și nici implicații internaționale, voi cere să fie scos din atribuțiile mele și ale instituției de care aparțin.

Domnul George Foster de la FBI a declarat:

– Se pare că s-a sustras ceva aflat în proprietate guvernamentală, așa că FBI va continua să se implice în acest caz. Azi mă înapoiez la Washington ca să-mi prezint raportul. Biroul local FBI se va ocupa de caz și cineva de acolo va lua legătura cu dumneata, domnule Maxwell. S-a uitat la Beth. Sau cu dumneata, sau cu șeful dumitale.

Detectivul Elizabeth Penrose de la secția de poliție a comitatului Southold a răspuns:

– Se pare că de acum eu sînt cea care se va ocupa de caz. Vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat.

Eram pe picior de plecare, dar Ted și cu mine mai aveam de schimbat cîteva amabilități. El a făcut primul pas:

– Sper din toată inima că ne vom mai întîlni, detectiv Corey.

– Oh, sînt convins, Ted. Data viitoare încearcă să te dai drept femeie. Îți va fi mai ușor decît să faci pe reprezentantul Ministerului Agriculturii.

El m-a fulgerat cu privirea și a replicat:

– Apropo, am uitat să-ți spun că-l cunosc pe șeful tău, locotenentul Wolfe.

– Ce mică-i lumea! Și el e un dobitoc! Totuși, pune o vorbă bună pentru mine. Bine, tipule?

– Voi avea grijă să-i raportez că-i transmiți complimente, că te-ai înzdrăvenit și că poți să te întorci la muncă.

Foster a intervenit, ca de obicei, și a spus:

– Ultimele douăzeci și patru de ore au fost extrem de dense și interesante. Cred că această forță operativă poate fi mîndră de realizările ei. Nu mă îndoiesc că poliția locală va soluționa cazul în mod satisfăcător.

– În concluzie, o zi lungă, o treabă bună și baftă pe viitor.

Toți am dat mîna, chiar și eu, deși nu știam dacă postul mai era al meu sau dacă avusesem vreodată o slujbă din care să fiu dat afară. În orice caz, ne-am adresat unii altora cîteva cuvinte de rămas-bun, nimeni n-a vărsat vreo lacrimă și nici n-a promis să scrie, nimeni nu s-a îmbrățișat, nu s-a sărutat sau altele asemenea. Un minut mai tîrziu, Max, Beth, Nash și Foster au urcat în mașinile lor și au plecat, iar eu am rămas singur în parcare, cu degetul vîrît în nas. *Bizar*. Cu o seară în urmă, toți erau de părere că începea Apocalipsul, iar Călărețul Palid pornise în înspăimîntătoarea-i cursă. Și iată că acum nimeni nu se mai sinchisea de doi hoți de vaccinuri care zăceau la morgă. Corect?

Am pornit spre mașină. Cine era implicat în acoperire? Evident, Ted Nash și colegii lui; apoi George Foster, din moment ce-l însoțise pe Nash în prima cursă cu feribotul; cei patru indivizi în costum, care se făcuseră nevăzuți în automobilul Caprice de culoare neagră. Probabil chiar Paul Stevens și doctorul Zollner.

Eram convins că anumite instituții ale guvernului federal colaboraseră la crearea unei versiuni oficiale, destul de bună pentru mass-media, pentru națiune și pentru întreaga lume. Dar nu îndeajuns de bună pentru detectivii John Corey și Elizabeth Penrose. Nu, cîtuși de puțin. M-am întrebat dacă Max o crezuse. În general, lumea vrea să creadă veștile bune, iar Max era atît de paranoic în problema virușilor, încît ar fi fost *încîntat* să creadă că Plum Island nu răspîndea în văzduh antibiotice și vaccinuri. Trebuia să vorbesc cu el. Mai tîrziu. Poate.

Mai exista o întrebare: dacă era vorba de acoperire, atunci *ce anume* acopereau? Mi-a dat prin minte că poate nici nu știau ce. Aveau nevoie să-i schimbe încadrarea dintr-o oroare absolută într-un caz de tîlhărie comună, și încă repede, ca să calmeze spiritele. Abia atunci puteau începe să se gîndească ce dracu' însemna toată povestea asta. Poate că Nash și Foster erau la fel de ignoranți ca mine în privința mobilului asasinării soților Gordon.

Teoria numărul doi: se știa cine și de ce îi lichidase pe doctorii Gordon, poate chiar Nash și Foster în persoană. Zău că nu aveam nici cea mai vagă idee cine erau cei doi măscărici.

Cu mintea plină de tot felul de variante de conspirație, mi-am amintit vorbele lui Beth referitoare la Nash... *Nu mi-aș dori să-l am dușman.*

La ora aceea în parcare se găseau vreo sută de mașini ale angajaților de pe Plum Island, dar nu se vedea nici țipenie de om, așa că m-am dus în spatele unui microbuz și mi-am scos cheile. Alt avantaj primit în schimbul celor patruzeci de mii de dolari cît mă costase mașina era pornirea motorului de la distanță. Am apăsat butonul respectiv într-un anumit fel, de două ori lung, o dată scurt, și am așteptat explozia. N-a avut loc nici o explozie. Motorul a început să duduie. L-am lăsat să meargă aproape un minut, apoi m-am dus la mașină și am urcat la volan.

M-am întrebat dacă nu cumva exageram cu precauțiile. Presupun că, dacă mașina ar fi explodat, răspunsul ar fi fost negativ. Mai bine să fii în siguranță decît să-ți pară rău, eu așa consider. Pînă cînd aflam identitatea asasinului sau asasinilor, aveam toate motivele să fiu paranoic.

14

Am pornit spre vest pe Main Road, cu motorul torcînd, cu radioul dat la volumul potrivit, în timp ce pe lîngă mine defilau priveliști patriarhale, cer albastru, pescărușI, tot ce era mai frumos pe a treia planetă de la Soare.

A sunat telefonul din mașină și am răspuns:

– Aici Zona Fierbinte. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ne întîlnim la locuința familiei Murphy, m-a anunțat detectivul Penrose.

– Nu prea cred, i-am răspuns.

– De ce nu?

– Am impresia că am fost concediat. Iar dacă nu am fost, atunci îmi dau demisia.

– Ai fost angajat cu săptămîna. Trebuie să-ți îndeplinești obligațiile pînă la sfîrșitul săptămînii în curs.

– Nu zău?

– Am ajuns acasă la soții Murphy, m-a înștiințat ea și a închis telefonul.

Detest femeile care-și dau aere de șef. Cu toate acestea, în următoarele douăzeci de minute am parcurs distanța pînă la casa familiei Murphy și am văzut-o pe domnișoara detectiv Penrose așteptînd la intrare, în Ford-ul ei negru fără însemne de poliție.

Mi-am parcat Jeep-ul cîteva case mai încolo, am oprit motorul și am coborît. În dreapta locuinței soților Murphy, scena crimei era încă împrejmuită cu cordoane galbene, iar în fața casei se vedea un polițist de la secția din Southold. Microbuzul echipei mobile a comitatului se găsea și acum pe peluză.

Cînd am sosit, Beth vorbea la telefonul celular. A închis și a coborît.

– Tocmai i-am dat șefului meu un raport verbal amănunțit. Toată lumea pare mulțumită de versiunea cu vaccinul anti-Ebola.

– I-ai spus și că, după părerea ta, totul e o minciună sfruntată?

– Nu... Hai să lăsăm deoparte acest gînd... Avem de rezolvat un dublu asasinat.

Am mers la ușa din față a soților Murphy și am apăsat butonul soneriei. Casa era o fermă de prin anii '60, în starea ei inițială – după cum se spune – urîtă, dar destul de bine întreținută.

A deschis o femeie de vreo șaptezeci de ani. Beth și cu mine ne-am prezentat. Ea s-a uitat fix la șortul meu, probabil gîndindu-se că era proaspăt spălat și că mirosea plăcut. I-a zîmbit lui Beth și ne-a poftit înăuntru. A dispărut în celălalt capăt al casei și a strigat:

– Ed! Iar a venit poliția!

S-a întors în sufragerie și a arătat către o canapea de două persoane. M-am trezit obraz lîngă obraz cu Beth.

– Doriți să beți ceva? ne-a întrebat doamna Agnes Murphy.

– Nu, mulțumesc, doamnă, am răspuns eu. Sînt în misiune.

Beth a refuzat și ea.

Doamna Murphy s-a așezat într-un balansoar, cu fața spre noi.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Stilul de decorațiuni interioare era ceea ce eu numesc artă veche: întunecat, mucegăit, cu multă mobilă, șase sute de bibelouri urîte, suveniruri incredibil de sordide, fotografii cu nepoți și așa mai departe. Pereții erau verzi și aveau aspect de cretă, semănînd cu niște napolitane, iar covorul era... la urma urmei, ce importanță avea?

Doamna Murphy purta un costum cu pantalon de culoare roz, confecționat dintr-un material sintetic făcut să reziste o mie de ani.

– I-ați simpatizat pe soții Gordon? am întrebat-o eu.

Întrebarea a descumpănit-o, cum de fapt intenționam. Și-a adunat gîndurile și a răspuns:

– Nu-i cunoșteam prea bine, dar, în general, erau oameni liniștiți.

– De ce credeți că au fost asasinați?

– Păi... de unde să știu? Ne-am privit un timp, apoi ea a continuat: Poate era ceva legat de munca lor.

În clipa aceea a intrat Edgar Murphy, ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă. Ne-a explicat că fusese în garaj, unde lucrase la mașina de tuns iarba. Arăta de aproape optzeci de ani și, dacă aș fi fost în locul lui Beth Penrose și aș fi pregătit în minte viitorul proces, n-aș fi pus mîna în foc că Edgar putea să meargă pînă în boxa martorilor.

Purta salopetă verde, pantofi de lucru și era la fel de palid ca soția lui. În orice caz, m-am ridicat și am dat mîna cu domnul Murphy. M-am așezat din nou, iar Edgar s-a instalat într-un șezlong, pe care l-a înclinat atît de mult, încît privea înspre tavan. Am încercat să-i prind privirea, dar era dificil, dată fiind poziția fiecăruia. Mi-am amintit de ce nu-mi vizitam părinții.

– Am discutat deja cu șeful poliției, ne-a dat de știre Edgar Murphy.

– Știu, domnule. Eu lucrez pentru secția criminalistică, i-a răspuns Beth.

– Dar *el* pentru cine lucrează?

– Eu lucrez cu șeful poliției, cu Maxwell, am precizat.

– Nu-i adevărat. Cunosc toți polițiștii de la secție.

Puțin mai lipsea ca acest caz să devină un triplu asasinat. Am privit în tavan, cam pe unde își pironise el privirea, și am spus, ca și cum aș fi emis către un satelit care urma să trimită semnalul spre un receptor:

– Sînt consilier. Uitați, domnule Murphy...

– Ed, nu poți sta drept? m-a întrerupt doamna Murphy. E foarte nepoliticos să stai așa.

– Pe dracu' nepoliticos! E casa mea. Mă aude foarte bine. Mă auzi, nu-i așa?

– Vă aud, domnule.

Beth a făcut o scurtă introducere, însă relatînd intenționat greșit unele detalii și momente, dar domnul Murphy a corectat-o, demonstrînd că avea memorie bună pentru întîmplări recente. Doamna Murphy a oferit și ea o relatare fidelă a evenimentelor din ziua precedentă. Păreau martori credibili și mi-a fost rușine că nu eram răbdător cu bătrînii; aveam mustrări de conștiință că voiseм să-l strîng de gît pe Edgar în șezlongul lui. În orice caz, pe măsură ce Beth și cu mine stăteam de vorbă cu Edgar și cu Agnes, devenea limpede că nu aveam de aflat prea multe lucruri noi despre faptele

propriu-zise: la ora 5:30 soții Murphy se găseau împreună în camera lor însorită și tocmai terminaseră cina – cei doi bătrîni luau cina pe la patru după-amiaza. Cum-necum, se uitau la televizor și deodată auziseră șalupa soților Gordon. Recunoscuseră zgomotul de motoare mari, iar doamna Murphy a comentat:

– Doamne, da' știu că duduiau! Oare de ce le trebuie oamenilor asemenea motoare mari și zgomotoase?

Ca să-și deranjeze vecinii, doamnă Murphy.

– Ați *văzut* șalupa? i-am întrebat pe amîndoi.

– Nu, a răspuns doamna Murphy. Nici nu ne-am uitat după ea.

– Dar *puteați* vedea șalupa, din camera cu ferestre mari?

– Putem vedea apa, da. Dar ne uitam la televizor.

– Oricum, era mai bine decît să priviți un golf pustiu.

– John! m-a dojenit Beth.

Într-adevăr, am prejudecăți și mă detest pentru asta, dar ele sînt consecința vremurilor pe care le trăiesc, a sexului, a epocii și a educației mele. I-am zîmbit doamnei Murphy.

– Aveți o casă frumoasă.

Un timp Beth a preluat sarcina de a pune întrebări.

– Sînteți siguri că n-ați auzit nici un zgomot care putea să fi fost o împușcătură? i-a întrebat ea pe domnul și doamna Murphy.

– Da, a răspuns Edgar Murphy. Am un auz foarte bun. Am auzit cînd m-a strigat Agnes, nu?

– Uneori împușcăturile nu se aud așa cum credem noi că ar trebui să se audă, i-a explicat Beth. Adică la televizor se aud într-un fel, dar în realitate se aud ca un foc de artificii, ca o trosnitură puternică sau ca o țeavă de eșapament. Ați auzit *vreun* zgomot după ce s-au oprit motoarele șalupei?

– Nu.

Era rîndul meu.

– Bine, am spus. Ați auzit că s-au oprit motoarele. Erați tot la televizor?

– Da. Dar nu-l punem niciodată tare. Stăm foarte aproape de aparat.

– Cu spatele la fereastră?

– Da.

– Bine, v-ați uitat la televizor încă zece minute... ce anume v-a făcut să vă ridicați de la locurile dumneavoastră?

– Era una dintre emisiunile preferate ale lui Agnes. Una idioată, numai vorbărie. Montel Williams.

– Așadar, ați pornit spre casa vecinilor, ca să schimbați o vorbă cu Tom Gordon.

– Voiam să împrumut un prelungitor.

Edgar ne-a povestit că trecuse printr-o gaură din gardul viu, păsise pe terasa soților Gordon, unde dăduse cu ochii de Tom și Judy, morți și înțepeniți.

– Cît de departe v-ați aflat de cadavre? l-a întrebat Beth.

– La nici șase metri.

– Sînteți sigur?

– Da. Eram la marginea terasei, iar ei se găseau în dreptul ușii cu glasvand. Șase metri.

– Bun. De unde ați știut că erau soții Gordon?

– La început nu mi-am dat seama. Am încremenit locului, cu ochii țintă la ei și dintr-o dată am înțeles.

– De unde v-ați dat seama că erau morți?

– În prima clipă nu mi-am dat seama. Dar am văzut... pe fruntea lui ceva ce semăna cu un al treilea ochi. Înțelegeți? Nu se clinteau din loc. Aveau ochii deschiși, dar nu respirau, nu gemeau. Erau complet nemișcați.

– Apoi ce-ați făcut? l-a întrebat Beth.

– Am plecat dracului de acolo.

Din nou era rîndul meu.

– Cît timp credeți că ați rămas pe terasă? l-am întrebat pe Edgar.

– Oh, nu știu.

– Jumătate de oră?

– La dracu', nu. Vreo cincisprezece secunde.

Cinci ar fi fost mai aproape de adevăr, am presupus eu. L-am pus pe Edgar să repete de cîteva ori ce se întîmplase în cele cinci secunde, încercînd să-l fac să-și amintească dacă în acel răstimp auzise sau văzuse ceva ieșit din comun. Zadarnic. L-am întrebat și dacă își amintea să fi simțit miros de praf de pușcă, dar a fost categoric; prima lui declarație în fața șefului poliției conținea toate detaliile, altceva nu mai avea de spus. Doamna Murphy l-a susținut.

M-am întrebat ce s-ar fi întîmplat dacă Edgar Murphy ar fi trecut prin gard cu vreo zece minute mai devreme. Probabil că n-ar

mai fi stat acum în fața noastră. Mi-am pus problema dacă îi trecuse prin minte acest aspect.

– Cum credeți că a fugit asasinul, dacă nu ați auzit și n-ați văzut nici o mașină și nici o barcă? l-am întrebat.

– Ei bine, m-am gîndit și eu la asta.

– Și?

– Păi, pe aici există o mulțime de persoane care merg pe jos, cu bicicleta sau fac jogging. Știați? Nu cred că lumea ar acorda atenție cuiva care ar face același lucru.

– Așa e.

Dar cineva care ar fi făcut jogging cu o ladă frigorifică în mînă ar fi atras atenția. Existau șanse mari ca ucigașul să se fi aflat undeva prin apropiere în momentul în care Edgar descoperise cadavrele.

Am abandonat locul și ora crimei și am abordat altă serie de întrebări.

– Soții Gordon aveau mulți prieteni? am întrebat-o pe doamna Murphy.

– Destul de mulți, a răspuns ea. Găteau mult în aer liber. Mereu aveau vizitatori.

– Ieșeau cu barca în larg seara tîrziu? l-a întrebat Beth pe Edgar.

– Uneori. Era imposibil să nu auzi motorul. Cîteodată veneau acasă noaptea tîrziu.

– Ce înseamnă tîrziu?

– Oh, două-trei noaptea. Presupun că mergeau la pescuit nocturn, a adăugat el.

Se *poate* pescui cu Formula 303, așa cum făcusem și eu în cîteva rînduri împreună cu soții Gordon, dar Formula 303 *nu* este o barcă de pescuit, lucru pe care Edgar nu avea cum să nu-l știe. Însă Edgar făcea parte din vechea generație și era de părere că morții nu trebuie vorbiți de rău... decît cînd nu ai de ales.

Am insistat, întrebînd despre obiceiurile soților Gordon, despre mașini necunoscute, și așa mai departe. Desigur, pînă atunci nu mai lucrasem cu Beth Penrose, dar eram pe aceeași lungime de undă, împreună făceam un cuplu bun.

După cîteva minute, doamna Murphy a spus:

– Erau o pereche foarte atrăgătoare.

Am prins aluzia și am întrebat:

– Credeți că el avea o prietenă?

– Oh... n-am vrut să spun...

– Sau poate Judy avea un prieten?

– Păi...

– Cînd el era plecat, venea la ea un bărbat. Adevărat?

– N-am afirmat că era prietenul ei sau ceva asemănător.

– Povestiți-ne despre asta.

Ea s-a conformat, dar nu era nimic senzațional. O dată, în iunie, cînd Tom era la lucru și Judy rămăsese acasă, și-a făcut apariția un domn prezentabil și bine îmbrăcat, cu barbă, la volanul unei mașini sport de o marcă necunoscută. Bărbatul a plecat după o oră. Era interesant, dar nu constituia dovada unei legături furtunoase care să fi dus la crimă pasională. Apoi, în urmă cu cîteva săptămîni, cînd Tom era în larg cu barca, un bărbat își lăsase Jeep-ul verde pe alee și se dusese în curtea din spate, unde doamna Gordon se bronza într-un bikini minuscul; bărbatul își scosese cămașa și rămăsese un timp la soare lîngă ea.

– Nu cred că se cuvine, cînd soțul nu-i acasă, a comentat doamna Murphy. Vreau să spun că ea era aproape dezbrăcată, iar el și-a scos cămașa și s-a lungit chiar alături. Au stat de vorbă, apoi el s-a ridicat și a plecat, înainte ca soțul să se întoarcă acasă. Ce puteau să însemne toate acestea?

– Ceva absolut nevinovat. Bărbatul acela eram eu, venisem să-l văd pe Tom într-o problemă.

Doamna Murphy s-a uitat la mine. Am simțit ochii lui Beth ațintiți asupra mea.

– Eram prieten cu soții Gordon, i-am spus doamnei Murphy.

– Oh...

Domnul Murphy a chicotit către tavan.

– Nevastă-mea se gîndește numai la prostii, m-a informat el.

– La fel și eu. Vă vizitați cu soții Gordon? am întrebat-o pe doamna Gordon.

– I-am invitat o dată la cină, cînd s-au mutat aici, în urmă cu vreo doi ani. Curînd după aceea ne-au chemat și ei la un grătar în aer liber. De atunci nu ne-am mai vizitat.

Nu-mi puteam imagina de ce.

– Cunoșteați pe nume pe unii dintre prietenii lor? am întrebat-o pe doamna Murphy.

– Nu. Îmi închipui că majoritatea erau angajați de pe Plum Island. Dacă vreți să știți părerea mea, toți care lucrează acolo sînt oameni ciudați.

Conversația a continuat în același fel. Le plăcea mult să vorbească. Doamna Murphy se legăna în balansoar, domnul Murphy se juca cu levierul scaunului, pe care-l înclina în fel și chip. Stînd într-una dintre pozițiile lui culcate, m-a întrebat:

– Dar ce-au făcut? Au furat viruși ca să distrugă omenirea?

– Nu, au furat un vaccin care valorează o groază de bani. Voiau să fie bogați.

– Da? Casa de alături era închiriată. Știați?

– Da.

– Plăteau al dracului de mult pe ea.

– De unde știți?

– Îl cunosc pe proprietar. Un tînăr pe nume Sanders. E constructor. A cumpărat casa de la familia Hoffmann, care sînt prietenii noștri. Sanders a plătit un preț exagerat, apoi a pus casa la punct și le-a închiriat-o soților Gordon. Plăteau o chirie mult prea mare.

– Să vă vorbesc deschis, domnule Murphy, a intervenit Beth. Unii cred că soții Gordon făceau afaceri cu droguri. Dumneavoastră ce părere aveți?

El a răspuns fără ezitare.

– Posibil. Ieșeau în larg cu barca la ore neobișnuite. Nu m-ar mira să fie așa.

– În afară de mine și de bărbatul cu barbă și mașină sport, ați mai văzut figuri suspecte la intrare sau în curtea din spate? am întrebat.

– Păi... sincer să fiu, nu pot afirma că am văzut...

– Doamnă Murphy?

– Nu, nu cred. Cei mai mulți păreau oameni respectabili. Se bea mult vin... cutia de gunoi era plină de sticle goale... uneori băutura îi făcea cam gălăgioși, dar muzica nu se auzea prea tare... nu era genul acela de muzică bezmetică pe care-l auzi de obicei.

– Aveați o cheie la casa lor?

Am văzut că doamna Murphy i-a aruncat o privire soțului ei care se uita fix în tavan. Au urmat cîteva secunde de tăcere, apoi domnul Murphy a spus:

– Da, aveam o cheie. Ne rugaseră să le supraveghem casa, pentru că, de obicei, nu plecăm nicăieri.

– Și?

– Păi... săptămîna trecută, mi se pare, am văzut acolo un microbuz de lăcătușerie, iar cînd meșterul a plecat, m-am dus să probez cheia și nu mai mergea. M-am așteptat cumva ca Tom să-mi dea una nouă, dar nu s-a întîmplat așa. El avea cheia de la locuința mea, știți? Atunci l-am sunat pe Gil Sanders și l-am întrebat, fiindcă se presupunea că proprietarul trebuia să aibă o cheie, dar el nu era la curent. Nu-i treaba mea, dar, dacă soții Gordon voiau să le supraveghez casa, ar fi fost cazul să am o cheie. Acum mă întreb dacă nu cumva ascundeau ceva, a adăugat bătrînul.

– Vă vom face ajutor de șerif cu titlu onorific, domnule Murphy. Apropo, vă rog să nu mai spuneți nimănui ce ne-ați declarat nouă, cu excepția șefului poliției, domnul Maxwell. Dacă vă mai vizitează cineva, pretinzînd că ar fi de la FBI, de la poliția comitatului Suffolk, a statului New York sau altceva asemănător, ar putea fi o minciună. Telefonați domnului Maxwell sau domnișoarei detectiv Penrose. Bine ?

– Bine.

– Dumneavoastră aveți o barcă? l-a întrebat Beth pe domnul Murphy.

– N-o mai am. Mă costa prea mult efort și prea mulți bani.

– Venea vreodată cineva în vizită la soții Gordon cu barca? a întrebat Beth.

– Din cînd în cînd mai vedeam cîte o barcă la pontonul lor.

– Știți cui aparțineau ambarcațiunile?

– Nu. O dată însă am văzut o șalupă ca a lor. O barcă cu motor. Însă nu era a vecinilor noștri. Avea alt nume.

– Erați destul de aproape ca să-i vedeți numele? am întrebat.

– Uneori mă uit cu binoclul.

– Cum se numea barca?

– Nu-mi amintesc. Dar nu era a soților Gordon.

– Ați văzut pe cineva la bord? a întrebat Beth.

– Nu. Pur și simplu, s-a întîmplat să văd șalupa. N-am văzut pe nimeni urcînd sau coborînd din ea.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Să vedem... prin iunie... pe la începutul lunii.

– Soții Gordon erau acasă?

– Nu știu. M-am uitat să văd cine pleca din casă, dar cumva au trecut pe lîngă mine și nu-mi amintesc decît că am auzit motorul și că barca a ieșit în larg.

– Cît de bine vedeți la distanță?

– Nu prea grozav, doar cu binoclul.

– Dar dumneavoastră, doamnă Murphy?

– La fel.

Plecînd de la premisa că pe proprietatea soților Murphy se practica urmărirea prin binoclu mai mult decît erau înclinați să admită cei în cauză, i-am întrebat:

– Dacă v-am arăta fotografiile unor persoane, mi-ați putea spune dacă i-ați văzut vreodată pe proprietatea soților Gordon?

– Posibil.

Am încuviințat din cap. Vecinii curioși puteau fi martori utili, dar uneori, la fel ca o cameră video de proastă calitate, puteau scoate în evidență prea multe detalii nesemnificative, confuze, plicticoase și distorsionate.

Am mai petrecut o jumătate de oră punîndu-le întrebări, dar cantitatea de informații se reducea de la un minut la altul. De fapt, domnul Murphy realizase aproape imposibilul, adormind în timpul unui interviu cu poliția. Sforăitul lui începea sa mă calce pe nervi.

M-am ridicat în picioare și m-am întins.

Beth s-a ridicat și ea și i-a întins doamnei Murphy cartea de vizită.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat. Telefonați-mi dacă vreunul din dumneavoastră își mai amintește ceva.

– Așa voi face.

– Și rețineți, a adăugat Beth. Eu sînt cea căreia i s-a încredințat spre rezolvare acest caz. Domnul care mă însoțește este colegul meu. Șeful poliției, domnul Maxwell, ne sprijină. Nu trebuie să mai discutați problema cu nimeni altcineva.

Ea a dat din cap, dar nu puteam să știu dacă soții Murphy ar fi reușit să țină piept unui individ ca Ted Nash de la CIA.

– Aveți ceva împotrivă dacă facem cîțiva pași pe domeniul dumneavoastră? am întrebat-o pe doamna Murphy.

– Nu.

Ne-am luat rămas-bun de la doamna Myurphy și eu am spus:

– Regret că l-am plictisit pe domnul Murphy.

– E ora lui de siestă.

– Înțeleg.

Bătrîna ne-a condus la ușă.

– Mi-e frică, ne-a mărturisit ea.

– Nu aveți de ce, a liniștit-o Beth. Poliția ține sub supraveghere toată zona.

– Am putea fi omorîți în paturile noastre.

– Noi credem că este vorba de un cunoscut al soților Gordon, a răspuns Beth. Cineva care le purta sîmbetele. Nu aveți nici un motiv să fiți îngrijorată.

– Dar dacă se întoarce?

Iar începeam să mă enervez.

– De ce s-ar întoarce ucigașul? am replicat, pe un ton puțin cam aspru.

– Un ucigaș se întoarce întotdeauna la locul crimei.

– Un ucigaș nu se întoarce *niciodată* la locul crimei.

– Ba da, dacă vrea să omoare martorii.

– Dumneavoastră sau domnul Murphy ați fost martori la crimă?

– Nu.

– Atunci nu aveți de ce să vă faceți griji, am declarat.

– Dar ucigașul și-ar putea *închipui* că am fost martori.

Am aruncat o privire către Beth.

– Voi trimite o mașină de patrulare, ca să supravegheze casa, a promis ea. Dacă sînteți neliniștită sau auziți ceva, sunați la 911. Nu fiți îngrijorată, a adăugat ea.

Agnes Murphy a încuviințat din cap.

Am deschis ușa și am ieșit afară, în lumina soarelui.

– De fapt, are dreptate, i-am spus eu lui Beth.

– Știu. Am să mă ocup de asta.

Împreună cu Beth am ocolit curtea laterală, în care am descoperit gaura din gardul viu. De lîngă gard se putea vedea partea din spate a casei soților Gordon și pontonul, iar dacă treceai dincolo și privcai spre stînga, vedeai pînă la malul apei. În largul golfului plutea o ambarcațiune albă cu albastru.

– E barca polițistului de patrulă din golf, mi-a explicat Beth. Am chemat patru scafandri să caute cele două cartușe prin mîl și printre alge. Slabă speranță.

Încă nu trecuseră douăzeci și patru de ore de la asasinat și accesul la locul crimei urma să fie interzis cel puțin pînă a doua zi dimineață, așa că nu am pătruns pe proprietatea Gordon, altfel ar fi trebuit din nou să semnez la venire, or eu încercam să mă retrag din toată povestea aceea. Am mers însă pe lîngă gardul viu al proprietății Murphy, îndreptîndu-ne spre golf. În apropiere de apă gardul era mai puțin înalt, iar la vreo nouă metri de mal se putea vedea bine pe deasupra lui. Am ajuns în locul în care valurile clipoceau lîngă pontonul soților Murphy. Bătrînii aveau un vechi ponton plutitor în stînga, în dreapta fiind pontonul fix al soților Gordon. *Spirocheta* nu era acolo.

– Cei de la Biroul de Marină au dus barca în docurile lor, mi-a explicat Beth. Testele de laborator vor fi efectuate acolo. Ce părere ai de cei doi Murphy? m-a întrebat ea.

– Cred că ei au făcut-o.

– Ce să facă?

– Ei i-au lichidat pe soții Gordon. Nu direct. Au ieșit în calea lui Tom și Judy pe ponton, le-au vorbit vreo jumătate de oră despre vînzările anunțate în ziarul de duminică, moment în care soții Gordon și-au scos pistoalele și și-au zburat creierii.

– Posibil, a acceptat Beth. Dar ce s-a întîmplat cu armele?

– Edgar a confecționat din ele suporturi pentru hîrtie igienică.

Ea a început să rîdă.

– Ești îngrozitor. Și tu ai să fii cîndva bătrîn.

– Nu, n-am să fiu.

Cîteva secunde am tăcut amîndoi. Am rămas pe loc, privind apa golfului. Apa, ca și focul, este fascinantă. Într-un tîrziu, Beth a întrebat:

– Ai avut o legătură cu Judith Gordon?

– Dacă aș fi avut, v-aș fi spus din capul locului, atît ție, cît și lui Max.

– I-ai fi spus lui Max. Nu mie.

– Așa e... N-am avut nici o legătură cu Judy Gordon.

– Dar o plăceai.

– Toți o plăceau. Era frumoasă. Și foarte inteligentă, mi-am amintit eu să adaug, ca și cum mi-ar fi păsat măcar cît negru sub unghie. La drept vorbind, uneori îmi păsa, dar alteori uitam să trec intelectul pe lista calităților. Cum avem de a face cu o pereche

tînără, atrăgătoare din punct de vedere fizic, poate ar trebui să luăm în discuție și latura sexuală, am adăugat.

Ea a încuviințat din cap.

– Vom analiza și această posibilitate.

Din locul în care ne găseam, puteam vedea pavilionul din curtea soților Gordon. Steagul încă flutura în vîrf, iar cele două stegulețe de semnalizare atîrnau de bara fixă, respectiv de vîrful vergii.

– Poți desena stegulețele? am întrebat-o pe Beth.

– Desigur. Și-a scos agenda și stiloul și a schițat cele două obiecte. Deci crezi că au o semnificație? Reprezintă un semnal?

– De ce nu? Doar sînt stegulețe de semnalizare.

– Eu cred că au doar un scop decorativ. Vom vedea.

– Bine. Să ne întoarcem acum la locul crimei, i-am propus lui Beth.

Am trecut pe cealaltă proprietate și am pornit spre pontonul soților Gordon.

– Bine, i-am spus. Eu sînt Tom, tu ești Judy. Am plecat de pe Plum Island la amiază, iar acum e în jur de 5:30. Am ajuns acasă. Eu opresc motorul. Tu cobori prima și legi parîma. Eu car lada frigorifică pe ponton. Bine?

– Bine.

– Mă cațăr pe ponton, amîndoi ridicăm cutia de mînere și pornim spre casă. Am simulat scena, mergînd unul lîngă altul. Ne uităm spre casă. Dacă ar exista o persoană pe una dintre cele trei terase, am vedea-o și noi. Corect?

– Corect, a confirmat ea. Să presupunem că *este* totuși cineva acolo, dar o cunoaștem sau îl cunoaștem, așa că nu ne oprim din mers.

– Perfect. Te-ai aștepta însă ca acel cineva să coboare pînă la noi, să ne dea o mînă de ajutor. Un gest de politețe elementară. În orice caz, noi mergem mai departe.

Am continuat să pășim unul lîngă altul pînă la cea de a doua terasă.

– La un moment dat, a zis Beth, ar trebui să observăm dacă glasvandul sau ușa-paravan este deschisă. În acest caz, am fi îngrijorați, poate chiar ne-am opri sau am face cale întoarsă. Ușa n-ar trebui să fie deschisă.

– Afară de cazul în care ei știau că-i aștepta cineva *înăuntru*.

– Întocmai. Dar acel cineva ar trebui să fie o persoană care primise noua cheie, a precizat ea.

Am continuat să mergem spre casă, pînă pe ultima terasă, și ne-am oprit la cîțiva pași de cele două contururi desenate cu creta. Beth, în dreptul lui Judy, iar eu, în dreptul lui Tom.

– Soților Gordon, am zis eu, le mai rămîn cîțiva pași de făcut și un minut de trăit, poate chiar mai puțin. Ce văd ei?

Beth a privit fix contururile trasate cu cretă, apoi s-a uitat la casa din fața noastră, la ușa cu glasvand, la porțiunile aflate imediat în stînga și în dreapta noastră. În cele din urmă, a spus:

– Cei doi merg mai departe spre casă, de care îi mai despart șase metri. Nimic nu indică faptul că încercau să fugă. Sînt alături, nu au unde să se ascundă, poate doar în casă, și nimeni nu poate trage direct în cap de la o asemenea distanță. Probabil îl cunoșteau pe asasin sau nu i-a alarmat prezența lui.

– Corect. Mă gîndesc că asasinul poate îi aștepta într-un șezlong, prefăcîndu-se că doarme, motiv pentru care el sau ea nu le-a ieșit în întîmpinare pe terasă. Soții Gordon cunoșteau persoana, poate Tom chiar a strigat: „Hei, Joe, scoală și ajută-ne să cărăm lada asta cu vaccin anti-Ebola". Sau cu antrax. Sau cu bani. Așadar, individul s-a ridicat în picioare, a căscat, a parcurs cei cîțiva metri de la oricare dintre aceste șezlonguri și pînă la ei, a ajuns la un pas de cuplu, a scos pistolul și i-a împușcat în cap. Corect?

– Posibil, a răspuns ea.

A ocolit contururile făcute cu cretă și s-a oprit în locul în care probabil stătuse ucigașul, la nici un metru jumătate de contururile victimelor. Eu m-am dus acolo unde se oprise Tom. Beth a ridicat brațul drept și și-a prins încheietura dreaptă cu degetele mîinii stîngi. Și-a îndreptat degetul exact spre fruntea mea și a spus:

– Bang!

– În clipa în care au fost uciși, nu mai cărau lada, am spus eu. Altfel, Tom i-ar fi dat drumul din mînă cînd a căzut împușcat. Mai întîi, amîndoi au pus lada jos.

– Nu sînt atît de sigură că duceau o ladă. E teoria ta, nu a mea.

– Atunci, unde-i lada frigorifică pe care am văzut-o întotdeauna la bordul șalupei?

– Cine știe? Poate fi oriunde. Privește cele două contururi, John. Sînt atît de aproape unul de celălalt, încît mă întreb dacă între ei se putea găsi o ladă lungă de un metru douăzeci.

M-am uitat din nou la desenele făcute cu cretă. Remarca ei era corectă, totuși am spus:

– Poate au pus jos lada cu cîțiva metri în urmă, apoi au înaintat spre ucigaș, care poate ședea lungit în șezlong, poate aștepta aici, în picioare, sau poate abia ieșise din casă prin ușa cu glasvand.

– Posibil. În orice caz, cred că soții Gordon îl cunoșteau pe cel sau pe cei care i-au ucis.

– De acord. Nu cred că poziția asasinului și a victimelor s-a datorat unei pure întîmplări, i-am spus lui Beth. Ucigașului i-ar fi fost mai simplu să înfăptuiască crima înăuntru decît afară. Și totuși, a *ales* locul acesta... a tras din acest punct.

– De ce?

– Singurul motiv care îmi vine în minte ar fi acela că avea o armă înregistrată și nu voia ca mai tîrziu glonțele să fie supuse unei expertize balistice, în eventualitatea că devenea suspect.

Ea a încuviințat din cap și a privit spre golf.

– În casă, gloanțele s-ar fi împrăștiat cine știe pe unde, am continuat eu, și poate nu ar fi reușit să le recupereze. Prin urmare, a ales să-i împuște în cap de la mică distanță, cu un pistol de calibru mare, fără să existe vreun obstacol între rănile făcute la ieșirea glonțului și apele adînci ale golfului.

Beth a încuviințat încă o dată.

– Așa se pare, nu? Asta schimbă profilul ucigașului, a adăugat ea. N-a fost un drogat și nici un asasin cu armă neînregistrată. E cineva care nu are acces la arme neidentificabile... un cetățean onest, cu armă înregistrată. Asta vrei să spui?

– Se potrivește cu ce văd aici.

– De aceea vrei lista cu numele localnicilor care dețin arme înregistrate.

– Exact. Arma crimei a fost de calibru mare, înregistrată, nu deținută ilegal și nici furată, probabil un pistol automat, nu un revolver, întrucît focul de revolver este aproape imposibil de amortizat. Hai să pornim de la această teorie.

– Cum poate un cetățean onest, cu armă înregistrată, să-și procure ilegal un amortizor? a întrebat Beth.

– Bună întrebare. Am chibzuit asupra ipotezelor schițate pînă atunci și am spus: La fel ca toate celelalte aspecte ale acestui caz, și aici apare un element care dinamitează întreaga teorie.

– Adevărat. Nu uita de pistoalele automate calibrul 45 de pe Plum Island, a adăugat ea.

– Întocmai.

Am mai discutat un timp, încercînd să punem lucrurile cap la cap și să ne imaginăm ce se întîmplase cu o zi în urmă, la ora 5:30.

Prin glasvandul ușii am văzut un polițist în uniformă de la secția din Southold, dar el nu ne-a văzut și a dispărut în interiorul casei.

După vreo cinci minute de gîndire, i-am spus lui Beth Penrose:

– În copilărie, plecam din Manhattan și veneam aici, împreună cu toată familia mea tipic americană: mama, tata, fratele meu Jim și soră-mea Lynne. De regulă, închiriam aceeași casă, lîngă marele conac victorian al unchiului Harry, și petreceam acolo două săptămîni, timp în care ne devorau țînțarii. Ne intoxicam de la oțetari otrăvitori, ne înțepam în cîrlige de pescuit și ne băsicam pielea de la soare. Se pare însă că ne plăcea, din moment ce abia așteptam să revenim în anul următor: familia Corey în vacanță de vară!

Ea a zîmbit.

– Într-o vară, am continuat eu, cînd aveam vreo zece ani, am găsit un glonte de muschetă și mi s-a aprins imaginația. Vreau să spun, cineva îl folosise cu o sută, poate chiar două sute de ani în urmă. Atunci soția lui Harry, mătușa June, Dumnezeu s-o odihnească în pace, m-a dus undeva în împrejurimile satului Cutchogue, unde – din cîte mi-a povstit – existase cîndva o așezare a indienilor Corchaug, și mi-a arătat cum să caut săgeți, vetre, ace din os și altele asemenea. Incredibil.

Beth nu a comentat nimic, dar mă privea ca și cum i-aș fi relatat ceva interesant.

– Îmi amintesc că noaptea nu-mi puteam găsi somnul, tot gîndindu-mă la gloanțe de muschetă, la vîrfuri de săgeți, la coloniști și indieni, la soldați englezi și americani, și așa mai departe. Înainte de sfîrșitul celor două săptămîni de vis, îmi doream ca atunci cînd voi fi mare să devin arheolog. N-a fost să fie așa, dar cred că-i unul dintre motivele pentru care m-am făcut polițist.

I-am povestit despre aleea unchiului Harry, despre scoicile și cenușa pe care le presărau acolo ca să nu se facă praf și noroi.

– Așadar, am continuat eu, peste o mie de ani un arheolog va face săpături, va descoperi scoicile și cenușa și va presupune că acolo a fost cîndva o vatră. În realitate, e vorba de o alee. Cu toate acestea, arheologul va face tot posibilul ca locul să pară o vatră, ca faptele să se potrivească cu teoria lui. Mă urmărești?

– Desigur.

– Bun. Și acum urmează prelegerea mea ținută studenților. Vrei s-o auzi?

– Dă-i drumul.

– Domnilor studenți, ceea ce vedeți aici, la locul crimei, este înghețat în timp și nu mai reprezintă o scenă vie și dinamică. Pornind de la această natură moartă, puteți broda diverse variante, dar ele vor rămîne simple ipoteze. La fel ca un arheolog, detectivul poate pune cap la cap fapte concrete și probe științifice solide, din care să tragă totuși concluzii eronate. Mai adăugați cîteva minciuni, unele diversiuni, martori cooperanți, dar care se înșală. Sau persoane care îți spun ceea ce vrei să auzi, ca să-ți confirme teoria, persoane cu viață dublă, apoi însuși asasinul, care poate a creat false indicii. Pierdut undeva prin tot acest hățiș de contradicții, neconcordanțe și minciuni se ascunde adevărul. În acest moment, dacă am calculat corect, sună clopoțelul și eu mă adresez auditoriului: „Doamnelor și domnilor, meseria dumneavoastră este să descoperiți adevărul".

– Bravo! m-a felicitat ea.

– Mulțumesc.

– Așadar, cine i-a ucis pe soții Gordon? m-a întrebat.

– Să mă ia dracu' dacă știu, am răspuns.

15

Stăteam pe străduța plină cu umbre și lumini, lîngă mașina neagră de poliție a lui Beth Penrose. Se făcuse aproape șase seara.

– Ce-ai zice de un cocteil? am întrebat-o.

Ea mi-a răspuns tot cu o întrebare:

– Poți găsi casa în care locuiește Margaret Wiley?

– Poate. Servește cocteiluri?

– O vom întreba. Urcă în mașină.

A pornit motorul cel puternic și am pornit spre nord; am trecut prin Nassau Point, am parcurs digul și am intrat pe porțiunea continentală a North Fork.

– Încotro? m-a întrebat ea.

– La dreapta, cred, am răspuns.

Ea a virat în scrîșnet de cauciucuri.

– Mai încet, am sfătuit-o.

Beth a redus viteza.

Era plăcut să călătorim în lumina asfințitului, cu geamul portierelor coborît, lăsînd să pătrundă aerul proaspăt. Ne îndepărtasem de golf și străbătcam ținutul de ferme și podgorii.

– Cînd eram mic, am spus eu, existau două feluri de ferme: cele de cartofi, aparținînd în mare parte unor familii de polonezi și nemți venite aici pe la începutul secolului, și cele de fructe și legume, proprietatea primilor coloniști. Sînt ferme care au aparținut aceleiași familii de trei sute cincizeci de ani. Aproape că nu-ți vine să crezi.

Ea a tăcut un timp, apoi a spus:

– Familia mea a deținut acccași fermă vreme de o sută de ani.

– Zău? Apoi tatăl tău a vîndut-o?

– N-a avut încotro. Cînd m-am născut eu, ferma ajunsese în suburbiile orașului. Lumea ne socotea bizari. La școală copiii rîdeau de mine, fiindcă eram fiică de fermier. A zîmbit și a adăugat: Dar cine rîde la urmă rîde mai bine. Tata a vîndut ferma cu un milion de dolari. La vremea aceea erau bani, nu glumă.

– Sînt și acum. L-ai moștenit? am întrebat-o.

– Încă nu. Dar cheltuiesc dintr-un fond creditat prin procură.

– Vrei să te măriți cu mine? am întrebat-o.

– Nu, dar îți dau voie să conduci BMW-ul meu.

– Încetinește și ia-o la stînga.

Ea a cotit și am pornit din nou spre nord. Mi-a aruncat o privire și mi-a spus:

– Parcă erai căsătorit.

– Divorțat.

– Cu acte în regulă?

– Așa cred.

– Îmi amintesc un reportaj de la televizor... cînd ai fost rănit... cu o soție atrăgătoare, care te vizita la spital împreună cu primarul, cu reprezentantul poliției... mai ții minte?

– Nu prea. Am auzit cîte ceva, am răspuns. Acum ia-o la dreapta și imediat la stînga. Am ajuns pe Lighthouse Road și i-am spus: Mergi încet, ca să vedem numerele.

Străduța îngustă care ducea la farul Horton Point, aflat cam la un kilometru și jumătate depărtare, era mărginită de căsuțe înconjurate de podgorii.

Am ajuns în fața unei vilișoare frumoase din cărămidă, pe a cărei cutie poștală scria „Wiley". Beth a oprit mașina pe iarba de la marginea drumului.

– Cred că aici este.

– Așa se pare. Apropo, în cartea de telefon erau o mulțime de Wiley. Probabil urmașii primilor coloniști.

Am coborît și am pornit pe aleea pietruită care ducea pînă la ușa din față. Nu exista sonerie, așa că am bătut la ușă. Am așteptat. Se vedea o mașină parcată sub un stejar înalt, pe o latură a casei, așa că am ocolit clădirea și ne-am dus în spate.

O femeie uscățivă, de vreo șaptezeci de ani și îmbrăcată într-o rochie de vară înflorată trebăluia prin grădina de legume.

– Doamna Wiley? am strigat eu.

Ea a ridicat privirea și ne-a ieșit în întîmpinare. Ne-am întîlnit pe mica peluză dintre casă și grădină.

– Sînt detectivul John Corey, m-am prezentat. Eu v-am telefonat azi-noapte. Domnișoara este colega mea, detectivul Beth Penrose.

Bătrîna s-a uitat fix la șortul meu și m-am gîndit că poate nu mă încheiasem la prohab sau mai știu eu ce.

Beth i-a arătat bătrînei insigna; doamna Wiley a părut mulțumită în privința colegei mele, dar încă nu știa ce să creadă despre mine.

I-am zîmbit. Avea ochi cenușii și limpezi, părul cărunt și o figură interesantă, cu pielea aproape transparentă – un chip care îmi amintea de o pictură veche, nu de un tablou, un pictor sau un stil anume – atîta doar, o pictură veche.

Ea m-a privit și a spus:

– Ați telefonat foarte tîrziu.

– Nu puteam dormi. Acest dublu asasinat mi-a alungat somnul, doamnă Wiley. Îmi cer scuze.

– Nu-i nevoie să-mi cereți scuze. Cu ce vă pot fi de folos?

– De fapt, ne-ar interesa terenul pe care l-ați vîndut soților Gordon, i-am răspuns.

– Parcă v-am spus tot ce știu.

– Da, doamnă. Probabil că ne-ați spus tot. Totuși, am mai avea cîteva întrebări.

– Luați loc acolo.

Ne-a condus lîngă niște scaune vopsite în verde, sub o salcie plîngătoare. Ne-am așezat toți trei.

Scaunele, foarte la modă în copilăria mea, ajunseseră din nou în vogă și putcau fi întîlnite la tot pasul. Am presupus că în grădina doamnei Wiley nici nu dispăruseră vreodată, așa că nu fusese nevoie să-și procure altele. Casa, curtca, bătrîna în rochie lungă dc bumbac, salcia, leagănele ruginite, cauciucul vechi, atîrnat pe o frînghie agățată în stejar – toate la un loc reconstituiau atmosfera anilor '40 sau '50, ca o fotografie veche, transpusă color. Se zice că în Manhattan prezentul este atît de pregnant, încît întunecă trecutul. Aici însă, trecutul era atît de pregnant, încît întuneca prezentul.

Simțeam în nări mirosul mării, brațul Sound de lîngă Long Island, aflat la vreo jumătate de kilometru depărtare, și parfumul

strugurilor căzuți la pămînt în podgoria învecinată. Era o combinație unică și neobișnuită de mare, fermă și vie, pe care o puteai întîlni doar în cîteva locuri de pe Coasta de Est.

– E frumos aici, la dumneavoastră, i-am spus eu doamnei Wiley.

– Mulțumesc.

Margaret Wiley era a treia persoană în vîrstă cu care mă întîlneam în ziua aceea și mi-am propus să am mai mult succes cu ea decît avusesem cu Edgar și Agnes. De fapt, Margaret Wiley nu era sortită să audă nici o tîmpenie de-a mea. Știam dinainte. Făcea parte dintre familiile de modă veche, nu bătea cîmpii și vorbea direct la obiect, fiind totodată extrem de exigentă față de manierele interlocutorului. Mă pricep să pun întrebări, întrucît ghicesc caracterul și personalitatea omului și-l abordez în consecință. Ceea ce nu înseamnă că sînt simpatic, sensibil sau înțelegător. Sînt un măgar șovin, încăpățînat, încrezut și egoist. Acesta este mediul în care mă simt în largul meu. Însă ascult și spun ceea ce trebuie spus. Face parte din meserie.

– Vă ocupați singură de casă? am întrebat-o pe doamna Wiley.

– În mare parte, da. Am un băiat și două fete, toți sînt căsătoriți și locuiesc în zonă. Am patru nepoți. Soțul meu, Thad, a murit acum șase ani.

Beth și-a exprimat regretele.

Apoi, fără nici o legătură, a întrebat-o pe bătrînă:

– Viile sînt ale dumneavoastră?

– O parte din pămînt este proprietatea mea. Îl arendez viticultorilor. De regulă, pentru un sezon. Se zice că munca viticultorilor dă roade peste douăzeci de ani. Eu nu mă pricep la vie. S-a uitat la Beth. Mulțumită de răspuns?

– Da, doamnă. De ce ați vîndut un pogon de pămînt soților Gordon? a întrebat-o Beth.

– Ce legătură are asta cu crimele?

– Nu știm pînă nu aflăm mai multe detalii despre tranzacție, i-a răspuns Beth.

– A fost o simplă vînzare de teren.

– Sincer să fiu, doamnă, am intervenit eu, mi se pare straniu că soții Gordon au cheltuit atîția bani pentru un teren pe care nu-l puteau amenaja.

– Parcă v-am mai spus, domnule detectiv, că voiau un loc cu vedere spre Sound.

– Da, doamnă. Au mai vorbit și de alte intenții ale lor în legătură cu pământul? De pildă, pescuit, navigație, camping?

– Camping. Spuneau că vor să-și înalțe un cort acolo. Să pescuiască. Voiau să facă surfing noaptea pe plaja lor. Mai ziceau și că voiau să-și cumpere un telescop. Să studieze astronomia. Vizitaseră Institutul Custer. Ați fost vreodată acolo?

– Nu, doamnă.

– E un mic observator în Southold. Soții Gordon începuseră să se intereseze de astronomie.

Era ceva nou pentru mine. Ai fi zis că niște persoane care se uitau toată ziua cu microscopul la microbi n-ar fi suportat să privească noaptea prin altă lentilă. Dar nu se știe niciodată.

– Dar navigația? am întrebat.

– Acolo nu poți scoate nici o barcă în larg, poate doar o canoe. Țărmul e o faleză înaltă, n-ai putea sui acolo decît o canoe, pe care apoi s-o cobori pe plajă.

– Dar o barcă ar putea trage la mal?

– Poate în timpul fluxului, fiindcă pe toată lungimea țărmului există stînci sub apă. Cred că se poate ancora în larg și apoi se poate înota sau chiar merge prin apă pînă pe plajă, în orele de reflux.

Am încuviințat din cap, apoi am întrebat:

– Au spus că-i interesa să facă agricultură acolo?

– Nu. Dar terenul nu se prea pretează la așa ceva. Nu v-am spus?

– Nu-mi amintesc.

– Ba da, v-am spus. Tot ce crește pe faleza aceea, ne-a explicat ea, a trebuit să se obișnuiască în timp cu vîntul și cu aerul sărat. Eventual, ar fi putut încerca să cultive legume pe panta dinspre uscat.

– Aha! Am schimbat subiectul și am întrebat-o: Ce părere v-au făcut soții Gordon?

Ea s-a uitat la mine, s-a gîndit puțin, după care a răspuns:

– O pereche drăguță. Foarte agreabili.

– Fericiți?

– Păreau fericiți.

– Au fost încîntați de achiziție?

– Așa s-ar fi zis.

– Ei au fost cei care v-au abordat în legătură cu vînzarea?

– Da. Mai întîi, s-au informat... am aflat cu mult înainte să vină la mine. Cînd mi-au propus afacerea, le-am spus că nu mă interesează.

– De ce?

– Păi, nu-mi place să vînd pămînt.

– De ce nu?

– Pămîntul trebuie păstrat și lăsat moștenire familiei. Eu am moștenit cîteva parcele din partea mamei, a adăugat ea. Terenul care-i interesa pe soții Gordon îmi revenise din partea soțului. A căzut pe gînduri cîteva secunde, apoi a spus: Thad mi-a cerut să-i făgăduiesc că nu voi vinde nici o palmă de pămînt. Voia să rămînă copiilor. Dar nu era vorba decît de un pogon. Bineînțeles, nu aveam neapărat nevoie de bani, dar soții Gordon păreau îndrăgostiți de această faleză... A aruncat o privire spre mine si spre Beth, apoi a adăugat: Mi-am întrebat copiii, care au fost de părere că tatăl lor n-ar fi avut nimic împotrivă.

Întotdeauna m-a uluit cum văduvele și copiii, care habar nu au ce să-i cumpere cuiva de Crăciun sau de Ziua Taților, știu cu certitudine ce-și dorește răposatul după ce dă ortul popii.

Doamna Wiley a continuat:

– Soții Gordon au înțeles că terenul nu putea fi amenajat.

– Ați mai vorbit despre asta. Am întrebat fără ocolișuri: Nu credeți că suma de douăzeci și cinci de mii de dolari era peste prețul pieții?

Ea s-a aplecat în față în fotoliul adînc Adirondack și m-a informat:

– Le-am mai vîndut și dreptul de a trece pe proprietatea mea ca să ajungă la a lor. Să vedeți numai la cît se va ridica prețul cînd va fi vîndut de stat.

– Doamnă Wiley, nu vă găsesc nici o vină că ați încheiat un tîrg avantajos pentru dumneavoastră. Mă întreb numai de ce doreau soții Gordon acest teren sau de ce le trebuia neapărat.

– Eu v-am relatat ce mi-au spus ei. E tot ce știu.

– Pentru douăzeci și cinci de mii priveliștea trebuie să fie uimitoare.

– Chiar este.

– Ați spus că, de regulă, arendați pământul, am reluat eu.

– Da. Pe fiii mei nu-i interesează agricultura și nici cultivarea viței-de-vie pentru vin.

– Ați abordat vreodată acest aspect cu soții Gordon? Mă refer la arendarea pământului.

– Cred că da.

– Și nu v-au întrebat niciodată dacă puteau lua în *arendă* o porțiune a falezei?

Ea s-a gîndit puțin, apoi mi-a răspuns:

– Fiindcă ați adus vorba, nu.

Am aruncat o privire spre Beth. Era limpede că nu avea sens. Doi salariați guvernamentali, care puteau fi transferați în orice moment, închiriau o casă în sudul golfului, apoi cumpărau un pogon de teren pe țărmul nordic, contra sumei de douăzeci și cinci de mii de dolari, ca să beneficieze de încă o priveliște spre mare.

– Dacă v-ar fi rugat să le arendați circa un pogon din faleza aceea, ați fi acceptat? am întrebat-o pe doamna Wiley.

Ea a încuviințat din cap.

– Aș fi preferat această variantă.

– Cît ați fi cerut pe an?

– Oh... nu știu... pământul e inutilizabil... cred că o mie de dolari ar fi un preț cinstit. Priveliștea e foarte frumoasă, a adăugat ea.

– Vreți să fiți atît de amabilă și să ne arătați terenul? am întrebat-o.

– Vă pot spune cum să ajungeți acolo. Sau vă puteți ghida după harta de la primărie.

– V-am fi îndatorați dacă ne-ați însoți.

Doamna Wiley s-a uitat la ceas, apoi la Beth.

– Bine. S-a ridicat în picioare. Mă întorc într-o clipă.

A intrat în casă prin ușa-paravan din spate.

– E dură baba, am comentat eu față de Beth.

– Ai talentul să-i faci pe oameni să-și arate latura cea mai urîtă.

– De astă dată m-am purtat frumos.

– Asta numești tu frumos?

– Da, acum mă port *frumos*.

– Mi se face părul măciucă.

Am schimbat subiectul și am spus:

– Soții Gordon țineau neapărat să aibă *proprietate* asupra terenului.

Ea a încuviințat din cap.

– De ce?

– Nu știu... Spune-mi tu.

– Ia gîndește-te.

– Bine...

Doamna Wiley și-a făcut apariția pe ușa din spate, pe care a lăsat-o neîncuiată. Avea în mînă carnețelul de însemnări și cheile mașinii. S-a dus la mașina ei, un Dodge de culoare cenușie, vechi de vreo cinci ani. Dacă Thad ar mai fi trăit, ar fi fost de acord.

Am urcat în mașina lui Beth și împreună am pornit după mașina doamnei Wiley. Am cotit la dreapta, pe Middle Road, o șosea cu patru benzi pe direcția est-vest, paralelă cu Main Road care data de pe vremea coloniștilor. Middle Road trecea prin inima ținutului de ferme și podgorii, oferind priveliști oriunde îți îndreptai ochii. Soarele care ajungea la noi prin parbriz ne încălzea plăcut, aerul mirosea a struguri, la volan era o fetișcană cu părul arămiu și, dacă nu aș fi investigat uciderea a doi prieteni, aș fi început să fluier.

În stînga mea, la vreun kilometru și jumătate mai la nord, vedeam cum întinderea de pămînt arabil se înălța brusc, ca un zid, atît de abrupt, încît nu putea fi cultivat, panta fiind acoperită de copaci și tufișuri. Era faleza al cărei versant nordic se prăvălea în mare. Însă din locul în care ne găseam nu se vedea apa, iar povîrnișul era format dintr-un șir de coline joase.

Doamna Wiley rula rapid, silindu-ne să depășim tractoare și camioane cu remorcă.

O tăbliță indicatoare ne-a anunțat că ne găseam în cătunul Peconic. De ambele părți ale șoselei se vedeau numeroase vii, toate cu tăblițe de lemn cu inscripții aurite și lăcuite, foarte elegante, semn că vinurile erau scumpe.

– Votcă de cartofi, i-am spus lui Beth. Asta e. N-am nevoie decît de douăzeci de pogoane și o distilerie. Corey și Krumpinski, votcă de calitate din cartofi, naturală și aromată. Am s-o pun pe Martha Stewart să scrie cărți de bucate și să sugereze feluri care se potrivesc cu votca: scoici de rîu, moluște, stridii. Foarte select. Ce părere ai?

– Cine-i Krumpinski?

– Habar n-am! Un tip. Votcă poloneză. Stanley Krumpinski. O creație publicitară. Stă pe verandă și filosofează despre votcă. Are nouăzeci și cinci de ani. Fratele lui geamăn, Stephen, a fost băutor de vin și a murit la treizeci și cinci de ani. Ce părere ai?

– Să mă gîndesc. Ascultă, terenul vîndut la suprapreț pare și mai bizar dacă ții cont de faptul că soții Gordon l-ar fi putut primi în arendă contra sumei de o mie de dolari. E oare un detaliu semnificativ pentru crime sau nu?

– Poate. Pe de altă parte, poate că soții Gordon, pur și simplu, nu s-au orientat corect sau poate au recurs la o escrocherie cu pămînt, am spus. Poate găsiseră o cale să reintre în posesia drepturilor de amenajare a terenului. Prin urmare, au cumpărat cu douăzeci și cinci de mii o porțiune de pămînt de pe țărm, care ca teren de construcții valora o sută de miare. Profit net.

Ea a încuviințat din cap.

– Am să discut cu primăria despre prețurile comparative la vînzare. În timp ce conducea, mi-a aruncat o privire și a spus: E limpede că ți-ai formulat o nouă teorie.

– Poate. Dar nu-i încă limpede.

Ea a tăcut un timp, apoi a spus:

– Aveau nevoie să fie *proprietarii* terenului. Corect? De ce? Pentru amenajări? Într-un loc inaccesibil? Aveau un proiect ambițios de parc de stat? Petrol, gaze, cărbuni, diamante, rubine...? Ce anume?

– Pe Long Island nu există minerale, nici metale, nici pietre prețioase. Doar nisip, argilă și piatră. Pînă și eu știu asta.

– Bun... totuși, te frămîntă un gînd.

– Nimic precis. Am... acest sentiment... ca și cum aș ști ce anume este semnificativ și ce nu... ca în testele acelea de asociere a imaginilor. Înțelegi? Vezi patru imagini – o pasăre, o albină, un urs și un scaun de closet. Ce nu face parte din ansamblu?

– Ursul.

– Ursul? De ce ursul?

– Pentru că nu zboară.

– Dar nici scaunul de toaletă nu zboară, am subliniat eu.

– Atunci ursul *și* scaunul de toaletă nu fac parte din ansamblu.

– Doar nu... În orice caz, intuiesc ce anume se integrează în șirul evenimentelor și ce nu.

– Ca și în cazul sonarului?

– Oarecum.

Luminile de frînă ale doamnei Wiley s-au aprins și mașina ei a părăsit șoseaua, luînd-o pe un drum prăfuit de țară. Beth, care nu fusese atentă, era cît pe ce să rateze virajul, apoi, pe două roți, a pornit după Margaret.

Ne-am îndreptat spre nord, spre falează, pe drumul plin de praf, care avea pe stînga un lan de cartofi și pe dreapta o vie. Mașinile au înaintat hurducîndu-se, cu vreo patruzeci și cinci de kilometri la oră, stîrnind nori de praf pe care îl simțeam pe limbă. Am ridicat geamul portierei și am îndemnat-o pe Beth să facă același lucru.

Ea s-a conformat și, fără nici o legătură, mi-a spus:

– Ne apropiem de toidy-toid and toid.

– Eu *nu* vorbesc cu un astfel de accent. Nu mi se pare *deloc* amuzant.

– Am înțeles.

Doamna Wiley a cotit pe un drumeag și mai îngust, paralel cu muchia falezei, de care ne despărțeau vreo cincizeci de metri. După cîteva sute de metri a oprit în mijlocul drumului, iar Beth a frînat în urma ei.

Doamna Wiley a coborît și noi i-am urmat exemplul. Eram plini de praf, la fel și mașinile, atît pe dinafară cît și pe dinăuntru.

Ne-am dus lîngă doamna Wiley, care stătea la marginea falezei.

– N-a plouat de două săptămîni, ne-a spus ea. Viticultorilor le convine de minune această perioadă a anului. Se zice că seceta face strugurii mai dulci și mai puțin apoși. Numai buni de cules.

Eu îmi scuturam de praf tricoul și sprîncenele, așa că puțin îmi păsa de struguri.

– Nici cartofii n-au nevoie de ploaie în această perioadă, a continuat doamna Wiley. Însă legumelor și fructelor le-ar face tare bine o aversă.

Pe cuvîntul meu că nu-mi *păsa* nici cît negru sub unghie, dar nu știam cum s-o fac să înțeleagă acest lucru, fără să fiu grosolan.

– Presupun că unii se roagă pentru ploaie, iar alții pentru soare, am spus. Așa-i viața.

Ea m-a privit și m-a întrebat:

– Nu sînteți de prin partea locului, așa-i?

– Nu, doamnă. Dar unchiul meu are o casă aici. Harry Bonner. Fratele mamei mele. Un teren cultivabil pe malul golfului, la Mattituck. Sau poate un teren pe malul cultivabil al golfului? Oricum...

– Oh, da. Soția lui, June, a murit cam în aceeași perioadă cu Thad.

– Așa mi se pare.

Nu eram prea surprins că Margaret Wiley îl cunoscuse pe unchiul Harry – vreau să spun că populația localnică de aici numără, după cum am mai amintit, vreo douăzeci de mii de suflete, adică de cinci ori mai puțini decît lucrează în Empire State Building. Asta nu înseamnă că toți cei douăzeci și cinci de mii de salariați din Empire State Building se cunosc între ei, dar... în orice caz, Margaret, probabil și răposatul Thad Wiley, îi cunoscuseră pe Harry și pe răposata June Bonner. Mi-a venit năstrușnica idee de a-i combina pe Margaret și pe aiuritul de Harry: s-ar fi căsătorit, ea ar fi murit, Harry ar fi murit, iar mie mi-ar fi rămas mii de pogoane de pămînt în North Fork. Mai întîi, firește, ar fi trebuit să mă descotorosesc de verii mei. Suna oarecum shakespearean. Aveam senzația pregnantă că mă aflam de prea multă vreme aici, în plin secol al șaptesprezecelea.

– John? Doamna Wiley vorbea cu tine.

– Oh, iertați-mă. Am fost grav rănit și uneori nu reușesc să mă concentrez.

– Arătați îngrozitor, m-a anunțat doamna Wiley.

– Mulțumesc.

– V-am întrebat ce mai face unchiul dumneavoastră.

– Foarte bine. S-a întors la oraș. Cîștigă o groază de bani pe Wall Street. Dar se simte foarte singur de la moartea mătușii June.

– Transmiteți-i complimente din partea mea.

– Am să-i transmit.

– Mătușa dumneavoastră a fost o femeie deosebită.

– Da.

Vorbise pe un ton care voia să spună: „Cum de avea un nepot atît de dobitoc?"

– June era un bun arheolog și un istoric amator, a continuat Margaret.

– Adevărat. Societatea de Istorie Peconic. Faceți și dumneavoastră parte?

– Da. Așa am cunoscut-o pe June. Pe unchiul dumneavoastră nu-l interesa arheologia, totuși a finanțat cîteva săpături. Am scos la iveală temeliile unei case datînd din 1681. Ar trebui să vizitați muzeul nostru, dacă n-ați făcut-o pînă acum.

– De fapt, aveam de gînd să-l vizitez chiar azi, dar s-a ivit această situație.

– După Ziua Muncii este deschis numai în week-end. Însă eu am o cheie.

– Am să vă telefonez. Am privit faleza, care se ridica brusc din cîmpie. Acesta este terenul soților Gordon? am întrebat-o pe Margaret.

– Da. Vedeți țărușul de acolo? Reprezintă colțul de sud-vest. La capătul acelei poteci este marginea de sud-est. Terenul începe aici, urcă povîrnișul falezei, apoi coboară de cealaltă parte și se termină la semnul de maree înaltă.

– Zău? Nu pare prea corect.

– E cît se poate de corect. Așa e legea. Pînă la semnul de maree înaltă. Plaja este proprietate publică.

– Iată de ce iubesc eu țara asta.

– O iubiți?

– Bineînțeles.

Ea s-a uitat la mine și a spus:

– Sînt una dintre Fiicele Revoluției Americane.

– Mi-am închipuit eu.

– Familia mea, Willis, locuiește în acest oraș din anul 1653.

– Extraordinar!

– Au venit în Massachusetts cu primul vas după *Mayflower*, *Fortune*. Apoi s-au stabilit aici, în Long Island.

– Incredibil. Puțin a lipsit să nu fiți o descendentă a coloniștilor de pe *Mayflower*.

– Sînt o descendentă a coloniștilor de pe *Fortune*, a replicat ea.

S-a uitat în jur și i-am urmărit privirea. La sud de noi, se vedea un lan de cartofi în dreapta și o vie în stînga.

– E greu de imaginat cum era viața în secolul al șaptesprezecelea, a spus ea. La mii de kilometri de Anglia, cu păduri în locul cîmpurilor din zilele noastre, un teren care trebuia desțelenit de

oameni și de vite, o climă necunoscută, un sol necunoscut, cîteva animale domestice, fără surse sigure de îmbrăcăminte, unelte, semințe, praf de pușcă și muschete, înconjurați de triburi de indieni ostili.

– Pare mai rău decît Central Park în luna august, după miezul nopții.

Margaret Wiley nu mi-a acordat nici o atenție și a continuat:

– E foarte greu pentru oameni ca noi – mă refer la familia mea – să se despartă chiar și de un pogon de pămînt.

– Adevărat. Dar pentru douăzeci și cinci de mii, mai stai de vorbă. Odată am găsit și eu un glonț de muschetă, am spus.

Ea m-a privit ca pe un debil mintal. Și-a îndreptat atenția spre Beth, a mai sporovăit un timp, apoi a spus:

– Cred că nu aveți nevoie de mine, să vă conduc pînă în vîrf. Vedeți acolo o potecă. Nu-i greu de ajuns sus, dar fiți atenți la muchia falezei. Peretele e vertical și nu prea ai unde să pui piciorul. De fapt, faleza este morena terminală din ultima epocă glaciară. Aici se termina ghețarul.

De fapt, ghețarul se afla chiar în fața mea.

– Vă mulțumim pentru timpul și răbdarea acordată, doamnă Wiley, i-am spus eu.

Ea a dat să plece, apoi s-a uitat la Beth și a întrebat-o:

– Aveți idee cine a fost făptașul?

– Nu, doamnă.

– Are vreo legătură cu munca lor?

– Într-un fel. Dar nimic în genul războiului bacteriologic sau alte pericole de acest fel.

Margaret Wiley nu părea prea convinsă. S-a înapoiat la mașina ei, a pornit motorul și a demarat într-un nor de praf.

– Fi-ți-ar prafu' al dracului, Margaret! Babă...

– John!

Mi-am scuturat hainele a doua oară.

– Știi de ce Fiicele Revoluției Americane nu fac sex în grup? am întrebat-o pe Beth.

– Nu, dar bănuiesc că voi afla curînd.

– Fii convinsă. Fiicele Revoluției Americane nu fac sex în grup, fiindcă nu vor să fie nevoite să scrie mesaje de mulțumire.

– Ai o provizie nelimitată de bancuri?

– Știi bine că da.

Amîndoi am ridicat privirea spre povîrnișul falezei.

– Hai să admirăm priveliștea aceea de douăzeci și cinci de mii, am propus.

Am găsit poteca și eu am luat-o înainte. Poteca ducea printre hățișuri, prin lăstăriș și printre cîțiva copăcei care păreau a fi arțari, dar la cît mă pricep eu, puteau la fel de bine fi bananieri.

Îmbrăcată în fustă de poplin kaki și pantofi de stradă, Beth înainta greu. Am ajutat-o să urce în cîteva locuri în care panta era mai abruptă. Ea și-a ridicat fusta – sau poate s-a ridicat singură – oferindu-mi priveliștea unor picioare perfecte.

Pînă în vîrf erau numai vreo cincisprezece metri, echivalentul înălțimii unui bloc de cinci etaje, pe care le urcam cîndva, păstrînd suficientă energie cît să sparg o ușă, să trîntesc un infractor la podea, să-i pun cătușele și să-l tîrăsc după mine pînă în stradă, unde îl vîram într-o mașină de poliție. Dar asta se întîmplase mai demult. Între timp situația se schimbase și îmi cam tremurau picioarele. Prin fața ochilor îmi jucau puncte negre, așa că am fost nevoit să mă opresc și să mă las în genunchi.

– Nu te simți bine? m-a întrebat Beth.

– Ba da... O clipă...

Am tras aer în piept de cîteva ori, după care ne-am continuat urcușul.

Am ajuns în vîrful pantei. Aici vegetația era și mai pitică, din pricina vîntului și a aerului sărat. Am privit peste brațul Sound de lîngă Long Island și, într-adevăr, panorama era greu de pus în cuvinte. Deși panta sudică a falezei măsura numai cincisprezece metri de la bază pînă în vîrf, cea nordică, dinspre plajă, era înaltă de vreo treizeci de metri. Așa cum ne prevenise doamna Wiley, era foarte abruptă și cînd ne-am aruncat privirea peste muchia falezei, am văzut alge, șanțuri de eroziune, pelicule de noroi și stînci prăbușite pe plaja lungă și frumoasă care se întindea pe kilometri întregi spre est și spre vest.

Apa brațului Sound era liniștită, am văzut cîteva ambarcațiuni de agrement și bărci cu motor. Un cargou uriaș se îndrepta spre vest, către New York sau către un port din Connecticut. La vreo cincisprezece kilometri depărtare am deslușit coasta statului Connecticut.

Faleza se întindea spre vest pe o distanță de vreun kilometru și jumătate, apoi dispărea într-un promontoriu care înainta în brațul Sound. Spre est, faleza mergea paralel cu plaja cîțiva kilometri și se termina la Horton Point, care nu se vedea din pricina farului.

În spatele nostru, în direcția din care urcasem, se găseau cîmpurile agricole; de aici, de sus, vedeam parcelele cu cartofi, viile, livezile și lanurile de grîu. Cîmpurile verzi erau punctate de case ciudate, cu acoperișuri de șindrilă și hambare albe, nu roșii.

– Ce panoramă! am exclamat.

– Magnific! a încuviințat și Beth. Dar oare merită douăzeci și cinci de mii? a întrebat ea.

– Aceasta e întrebarea. Am întors privirea către ea. Tu ce crezi?

– Teoretic, nu. Dar cînd ești aici, da.

– Bine zis.

Am văzut un bolovan în iarbă și m-am așezat pe el, cu ochii la mare.

Beth s-a așezat lîngă mine, cu privirea ațintită tot asupra mării. Amîndoi eram transpirați, murdari, plini de praf, frînți de oboseală și abia ne mai trăgeam sufletul.

– E ora cocteilului, am spus eu. Hai să ne întoarcem.

– Încă o clipă. Să ne punem în locul lui Tom și Judy. Spune-mi, ce voiau ei aici, ce anume căutau?

– Bine...

M-am așezat din nou pe bolovan și m-am uitat în jur. Soarele apunea și departe, spre est, cerul era purpuriu. Spre vest devenise trandafiriu, iar deasupra noastră rămăsese albastru. Pescărușii săltau pe valuri, pe brațul Sound se vedeau coamele albe ale valurilor, păsărelele ciripeau în copaci, dinspre nord-est adia briza, iar aerul mirosea a sare și a toamnă.

– Ne-am petrecut ziua pe Plum Island, i-am spus eu lui Beth. Toată ziua am stat la bioizolare, îmbrăcați în halate de laborator, înconjurați de viruși. La plecare am făcut duș, ne-am grăbit spre *Spirocheta* sau spre feribot, am traversat canalul Gut, am urcat în mașină și am venit aici. Locul acesta este deschis, curat și reconfortant. Aici e viață... Ne-am adus o pătură și o sticlă cu vin. Bem vinul, facem dragoste, stăm lungiți pe pătură și privim cum răsar stelele. Poate coborîm pe plajă și înotăm sau facem surfing la lumina

stelelor și a lunii. Sîntem la un milion de kilometri de laborator. Ne întoarcem acasă, gata de o nouă zi la bioizolare.

Beth a tăcut un timp, apoi, fără să-mi răspundă, s-a dus pînă la muchia falezei, după aceea s-a dus la singurul copac mai răsărit de acolo, un stejar noduros, înalt de vreo trei metri. S-a aplecat și, în clipa următoare, s-a ridicat ținînd în mînă un colac de frînghie.

– Ia privește aici!

M-am dus lîngă ea și m-am uitat la ceea ce descoperise. Frînghia, confecționată din nailon de culoare verde și groasă de vreun centimetru și jumătate, era înnodată din metru în metru, ca punct de sprijin pentru mîini. Un capăt era legat la baza stejarului.

– Probabil că-i suficient de lungă ca să ajungă pînă jos, pe plajă, a opinat Beth.

Am încuviințat din cap.

– Fără îndoială că în acest fel e mai ușor de coborît și de urcat.

– Da.

A îngenuncheat și a privit în josul falezei. I-am urmat exemplul. Se vedea iarba strivită de urcușurile și coborîșurile pe peretele falezei. După cum am mai spus, era o pantă abruptă, dar nu prea dificilă pentru cineva cu o bună condiție fizică, chiar și în lipsa unei frînghii.

M-am aplecat și mai mult peste muchia falezei și am remarcat că, acolo unde iarba fusese strivită, solul prezenta acele dîre roșietice de pămînt și fier. Și am mai remarcat ceva: la vreo trei metri sub noi exista un fel de raft sau poliță. A observat-o și Beth.

– Mă duc să văd ce e, m-a anunțat ea.

A smucit frînghia, s-a asigurat că era bine legată de trunchiul stejarului, a apucat-o cu amîndouă mîinile și a coborît cu spatele cei trei metri pînă la poliță, lăsîndu-se în jos pe frînghie.

– Vino încoace! m-a chemat ea. E ceva interesant.

– Bine.

Am coborît pe frînghie, ținîndu-mă cu o singură mînă. M-am oprit pe poliță lîngă Beth.

– Ia privește aici, mi-a spus ea.

Polița era lungă de circa trei metri și avea lățimea maximă de un metru. În centrul ei se găsea o scobitură în peretele falezei, dar se vedea limpede că nu era naturală. De fapt, se ghiceau urme de lopată. Beth și cu mine ne-am lăsat pe vine și ne-am uitat înăuntru.

Era mică, măsura cam un metru în diametru și numai un metru douăzeci în adîncime. Înăuntru nu se afla nimic. Nu-mi puteam imagina la ce servea, dar mi-am dat cu presupusul:

– Aici poți ascunde mîncarea pentru picnic și o frapieră cu vin.

– Și chiar îți poți vîrî picioarele, ca să te culci pe scîndură, a completat Beth.

– Poți să faci și dragoste.

– Oare de ce eram convinsă că asta ai să spui?

– Păi, e adevărat. M-am ridicat în picioare. Poate intenționau s-o adîncească.

– De ce?

– Nu știu.

M-am întors cu fața către Sound și m-am așezat încet, legănîndu-mi picioarele în aer.

– E plăcut. la loc.

– Începe să-mi fie frig.

– Uite, pune-ți tricoul meu.

– Nu, că miroase.

– Nici tu nu miroși ca o petunie.

– Sînt obosită, sînt murdară, mi-am rupt ciorapii și am nevoie să mă duc la toaletă.

– Ce romantic!

– Ar putea fi. Dar nu acum.

S-a ridicat în picioare, s-a prins de frînghie și s-a cățărat pînă sus. Am așteptat-o să ajungă pe muchia falezei, apoi am urcat și eu.

Beth a încolăcit frînghia și a pus-o înapoi la baza copacului, așa cum o găsise. S-a întors spre mine și ne-am trezit față în față, la o distanță de numai treizeci de centimetri. Era un moment penibil, am rămas așa exact trei secunde, după care am întins mîna, i-am atins ușor părul, apoi obrazul. M-am pregătit de marea pupătură, convins că ne vom săruta, dar ea a făcut un pas înapoi și a rostit cuvîntul magic, la care toți bărbații Americii moderne reacționează precum cîinele lui Pavlov:

– Nu.

Imediat am făcut un salt înapoi și mi-am dus mîinile la spate. Sexul mi s-a pleoștit ca un copăcel uscat și am exclamat:

– Am interpretat pălăvrăgeala noastră amicală drept o invitație sexuală. Te rog să mă ierți.

De fapt, nu s-a întîmplat chiar așa. E adevărat că ea a spus „Nu", dar eu am șovăit, cu o expresie abjectă de dezamăgire întipărită pe obraz, moment în care ea a adăugat „Nu acum", ceea ce era bine, apoi „Poate mai tîrziu", ceea ce suna și mai bine. A urmat „Îmi placi", care suna cel mai bine.

– Nici o grabă, am răspuns eu cu deplină sinceritate, din moment ce ea îmi făcuse mărturisirea doar după șaptezeci și două de ore, limita mea de așteptare.

În realitate, mi se întîmplase să aștept și mai mult.

Nu am mai amintit incidentul, am coborît pe versantul dinspre cîmpuri și am urcat în mașina neagră a poliției.

Ea a pornit motorul, a apăsat pe ambreiaj, apoi a pus schimbătorul de viteze pe poziția zero, s-a aplecat și m-a sărutat fugar pe obraz. Apoi a ambreiat din nou și am plecat, stîrnind un vîrtej de praf.

După vreun kilometru și jumătate ne găseam din nou pe Middle Road. Avea un excelent simț al orientării, așa că s-a îndreptat spre Nassau Point fără ajutorul meu.

A văzut o benzinărie deschisă și amîndoi ne-am dus la toaletă să ne aranjăm puțin ținuta, după cum se spune. Nu-mi aminteam să fi fost vreodată în halul acela de murdărie. La serviciu sînt un tip destul de dichisit, un dandy de Manhattan, în costume de comandă. Acum mă simțeam din nou ca în copilărie, Johnny Murdărici scurmînd printre mormintele indiene.

Din magazinul benzinăriei am cumpărat cîteva gustări de cea mai proastă calitate: pastramă de vită, biscuiți cu unt de arahide și jeleuri-ursuleț. M-am întors la mașină și am invitat-o pe Beth să se servească, dar ea m-a refuzat.

– Dacă mesteci cîte puțin din fiecare, seamănă la gust cu o mîncare chinezească pe nume Sandang Phon. E o descoperire întîmplătoare.

– Așa sper.

Am mai mers cîteva minute. În realitate, combinația de pastramă de vită, biscuiți cu unt de arahide și jeleuri-ursuleț avea un gust îngrozitor, dar eram lihnit de foame și voiam să-mi curăț gîtlejul de praf.

– Ce părere ai? am întrebat-o pe Beth. Mă refer la faleză.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Cred că i-aș fi simpatizat pe soții Gordon.

– Să știi că da.

– Ești trist?

– Mda... adică, nu eram prieteni la cataramă... îi cunoșteam doar de cîteva luni, dar crau oameni cumsecade, plini de viață și de haz. Erau prea tineri ca să sfîrșească atît de tragic.

Ea a încuviințat din cap.

Am traversat digul către Nassau Point. Începea să se întunece.

– Rațiunea îmi spune că acest teren este exact ceea ce este. Un refugiu romantic, un locșor pe care să-l știe doar al lor. Erau originari din Vestul Mijlociu, probabil proveneau din familii deținătoare de pămînt și aici s-au trezit simpli chiriași într-o zonă în care pămîntul are o mare importanță, la fel ca pe meleagurile lor de baștină... Corect?

– Corect.

– Și totuși...

– Da. Și totuși... Și totuși, ar fi putut economisi vreo douăzeci de miare, dacă luau terenul în arendă pe cinci ani. Dar ei aveau nevoie ca pămîntul să fie *proprietatea* lor, am adăugat. Gîndește-te la asta.

– Mă gîndesc.

Am ajuns la fosta locuință a soților Gordon și Beth a oprit în spatele Jeep-ului meu.

– A fost o zi lungă, mi-a spus ea.

– Vino la mine acasă. Ia-te după mine.

– Nu, în seara asta mă duc acasă.

– De ce?

– Nu văd de ce aș rămîne aici douăzeci și patru de ore, din moment ce comitatul nu-mi decontează motelul.

– Treci mai întîi pe la mine. Trebuie să-ți dau foile trase la imprimantă.

– Mi le poți da mîine. Dimineață trebuie să merg la birou, mi-a explicat. Ce-ar fi să ne întîlnim mîine după-amiază pe la cinci?

– La mine acasă.

– Bine. La tine acasă, la ora cinci după-amiază. Pînă atunci mai aflu cîte ceva.

– Și eu.

– Aș prefera să nu faci nici o mișcare înainte de-a ne întîlni, mi-a spus.

– Promit.

– Lămurește-ți poziția cu Maxwell.

– Așa am să fac.

– Și odihnește-te, a adăugat.

– La fel și tu.

– Dă-te jos din mașină, a zîmbit ea. Du-te acasă. Hai, du-te!

– Mă duc. Zău că mă duc.

Am coborît din mașina ei. Beth a întors în loc, mi-a făcut semn cu mîna și a plecat.

Am urcat la volanul Jeep-ului, decis să nu fac nimic care să-l determine să-mi vorbească franțuzește. Mi-am pus centura de siguranță, m-am asigurat că portiera era închisă și că trăsesem frîna de mînă. Am pornit motorul și mașina n-a suflat un cuvințel.

În timp ce mă înapoiam pe domeniul meu cultivabil de pe malul golfului – sau domeniul de pe malul cultivabil al golfului, sau cum s-o mai fi numind – mi-am dat seama că uitasem să pornesc motorul prin telecomandă. Acum nu mai conta. Bombele moderne explodează după circa cinci minute. În plus, nimeni nu încerca să mă ucidă. Ba nu, cineva *încercase* să mă ucidă, dar din cu totul alte motive. Era foarte posibil să fi fost o acțiune întîmplătoare sau, dacă fusese pusă la cale, atunci atentatorii socoteau că nu mai făceam parte din poliție și, oricît i-aș fi călcat pe nervi, puteau să se răzbune fără a trebui neapărat să mă omoare. Așa opera Mafia: dacă supraviețuiai, de regulă rămîneai singur. Dar domnii care trăseseră în mine aveau, categoric, trăsături hispanice. Iar indivizii de teapa lor nu considerau treaba făcută decît dacă te vedeau în groapă.

Deocamdată însă nu-mi făceam griji pentru asta. Mai curînd mă preocupa ce se întîmpla acum, indiferent despre ce era vorba. Adică, mă aflam într-o zonă liniștită a planetei, în care încercam să-mi vindec trupul și mintea, și iată că sub aparențe se petreceau tot felul de ciudățenii și ticăloșii. Mă tot gîndeam la porcul care sîngera pe urechi, pe nări și pe gură... Mi-am dat seama că oamenii de pe insulă aceea micuță descoperiseră lucruri capabile să extermine aproape toate viețuitoarele planetei.

Lucrul cel mai convenabil în materie de război biologic era faptul că îți puteai lesne nega intențiile și ascunde urmele. Cercetarea biologică și cursa înarmării fuseseră în permanență însoțite de minciuni, dezinformări și dezmințiri. Nostimada în cazul de față era că această reacție spontană fusese absolut inutilă. Asasinarea lui Tom și Judy Gordon nu avea nici o legătură cu războiul biologic sau cu terorismul.

Am tras pe aleea din fața casei unchiului Harry. Cauciucurile au scrîșnit pe scoici. Casa era cufundată în întuneric și cînd am stins farurile, întregul univers a fost înghițit de beznă. Oare cum trăiau oamenii de la țară pe întuneric?

Mi-am vîrît tricoul în pantaloni, așa încît să am la îndemînă mînerul pistolului calibrul 38. Nu știam dacă mi se umblase la armă: cine fusese în stare să spele un șort, fără îndoială că nu ezitase să umble și la revolver. Ar fi trebuit să-l verific mai înainte.

În orice caz, cu cheile în mîna stîngă, am descuiat ușa din față, dreapta fiind gata în orice clipă să înșface arma. Pistolul ar fi trebuit să se găsească chiar *în* mîna mea, însă bărbații trebuie să se arate curajoși chiar și cînd sînt singuri. De fapt, cine mă vedea? Presupun că eu însumi. Curaj, Corey. Ești un bărbat adevărat. Bărbatul adevărat a simțit o nevoie imperioasă să se ușureze, ceea ce am și făcut în baia de lîngă bucătărie.

Fără să aprind luminile, am verificat robotul telefonic din birou și am văzut că aveam zece mesaje – destul de multe pentru cineva care în toată săptămîna precedentă nu primise absolut nici unul.

Presupunînd că printre ele nu exista nici unul prea plăcut sau dătător de satisfacții, mi-am umplut un pahar mare de cristal al unchiului Harry cu brandy din carafa de cristal a unchiului Harry.

M-am așezat în șezlongul unchiului și am sorbit din pahar, ezitînd între butonul de mesaje al robotului telefonic, pat și încă un pahar. Ultima variantă a ieșit cîștigătoare de mai multe ori, așa că am amînat lupta cu oroarea electronică pînă în clipa în care am auzit un bîzîit.

În cele din urmă, am apăsat butonul de mesaje.

– Aveți zece mesaje, m-a anunțat vocea, în acord cu afișajul respectiv.

Primul mesaj sosise la ora șapte dimineața și era de la unchiul Harry, care mă văzuse la televizor cu o seară în urmă, dar nu voise

să-mi telefoneze atît de tîrziu, deşi nu-l deranjase să mă sune cu noaptea în cap. Din fericire, la ora aceea eram deja în drum spre Plum Island.

Existau încă patru mesaje similare: unul de la părinţii mei din Florida, care nu mă văzuseră la televizor, dar auziseră că dădeam un interviu; unul de la o cucoană pe nume Cobi, cu care mă mai văd din cînd în cînd şi care, dintr-un motiv sau altul, poate îşi dorea să devină Cobi Corey; apoi cîte un telefon de la verişorii mei Jim şi Lynne, care se pricepeau să ţină legătura cu mine. Probabil că aş fi primit mai multe apeluri în legătură cu scurta mea apariţie pe micul ecran, dar foarte puţină lume avea numărul meu de telefon şi mulţi nu mă recunoscuseră, dat fiind că slăbisem mult şi arătam îngrozitor.

Nu primisem nici un telefon de la fosta mea soţie, care, deşi nu mă mai iubea, ţinea să ştiu că mă plăcea ca persoană, lucru ciudat, întrucît nu sînt un tip chiar atît de agreabil. Demn de a fi iubit, da, dar nu agreabil.

Alt apel era din partea colegului meu, Dom Fanelli, care sunase la ora nouă dimineaţa, lăsîndu-mi următorul mesaj: „Hei, amice, ţi-am văzut mutra la ştirile de dimineaţă. Ce mama dracului cauţi acolo? Doi latino-americani umblă să-ţi ia gîtul şi tu ţi-arăţi moaca la televizor, ca să ştie toată lumea că te afli pe Coasta de Est. De ce nu pui un afiş într-un oficiu poştal din Columbia? Dumnezeule, John, eu mă dau de ceasul morţii să-i găsesc pe indivizi înainte să te găsească ei pe tine. În orice caz, încă o veste bună: şeful întreabă ce dracu' cauţi tu la locul crimei. Ce se întîmplă acolo? Cine i-a aranjat pe cei doi? Ascultă, tipa era trăsnet. Ai nevoie de ajutor? Sună-mă. Şi nu uita, să nu faci pipi decît în cortul tău. Ciao".

Am zîmbit. Dragul de Dom! Un tip pe care te puteai bizui. Mi-l amintesc şi acum stînd aplecat deasupra mea, în timp ce zăceam plin de sînge în mijlocul străzii. Ţinea într-o mînă o gogoaşă pe jumătate mîncată, iar în cealaltă pistolul. Mai muşcase o dată din gogoaşă şi-mi spusese: „Pun eu mîna pe ei, John. Îţi jur în faţa lui Dumnezeu. Îi aranjez eu pe nenorociţii care te-au ucis."

Mi-aduc aminte cum îi atrăsesem atenţia că nu eram mort, la care el îmi răspunsese că ştia, dar că probabil voi trece în lumea dreptilor. Avea lacrimi în ochi şi mă făcea să mă simt îngrozitor. Încerca să-mi vorbească, tot continuînd să-şi mestece gogoaşa, şi

nu înțelegeam ce-mi spune, apoi urechile au început să-mi vîjîie și mi-am pierdut cunoștința.

În orice caz, următorul apel sosise la 9:30 dimineața și era din partea ziarului *New York Times*. M-am întrebat cum de știau cine eram și unde locuiam. Vocea spunea: „Puteți primi la ușă ziarul nostru în fiecare zi a săptămînii și duminică, la prețul de numai 3,60 dolari pe săptămînă, timp de treisprezece săptămîni. Vă rugăm sunați la 1-800-631-2500 și vă vom onora comanda imediat."

– Îl primesc la serviciu. Următorul.

În difuzor s-a auzit glasul lui Max care spunea: „John, oficial nu mai ești angajatul poliției din Southold. Îți mulțumesc pentru ajutor. Îți datorez un dolar, dar aș prefera să-ți fac cinste cu un pahar. Sună-mă".

– Dracu' să te ia, Max!

Următorul mesaj era de la nimeni altul decît de la domnul Ted Nash, CIA, super fantoma. „Țin doar să-ți amintesc că un ucigaș sau mai mulți se află în libertate și că ai putea fi ținta lor. Mi-a făcut mare plăcere să lucrăm împreună și sînt convins că ne vom mai întîlni. Ai grijă de tine."

– Du-te în mă-ta, Ted!

Adică, dacă tot ai de gînd să mă amenințI, cel puțin ai curajul să mi-o spui verde în față, chiar dacă ești înregistrat.

Pe robot mai exista un singur mesaj, dar am oprit aparatul înainte de a-l asculta. Am format numărul de la Soundview și l-am cerut pe Ted Nash. Funcționarul, un băiat tînăr, m-a informat că nu aveau nici un client cu acest nume.

– Dar cineva pe nume George Foster? am întrebat.

– Nu, domnule.

– Dar Beth Penrose?

– Tocmai a plecat.

I-am descris pe Nash și pe Foster, iar el mi-a spus:

– Da, domnule, avem doi domni care se potrivesc cu descrierea dumneavoastră.

– Mai sînt acolo?

– Da.

– Spune-i celui înalt, brunet și cu părul creț, că domnul Corey a primit mesajul lui și că-l avertizează să se ferească de același lucru. Ai reținut?

– Da, domnule.

– Și mai spune-i să se ducă în mă-sa.

– Da, domnule.

Am pus receptorul în furcă și am căscat. Mă simțeam ca dracu'. Probabil că în ultimele două zile nu dormisem mai mult de trei ore. Am căscat din nou.

Am apăsat din nou butonul „Play" și am ascultat ultimul mesaj. Era vocea lui Beth: „Bună... Te sun din mașină... Voiam să-ți mulțumesc că m-ai ajutat azi. Nu știu dacă ți-am mulțumit deja... Oricum, mi-a făcut plăcere să te cunosc și, dacă se întîmplă să nu ne vedem mîine... s-ar putea să nu scap așa ușor, am o groază de rapoarte și hîrțoage de întocmit... lasă, te sun și într-un caz, și în altul. Încă o dată, mulțumesc".

– Acestea au fost mesajele, m-a anunțat robotul.

L-am mai ascultat o dată pe ultimul. Venise la nici zece minute după ce ne despărțisem și glasul ei suna vizibil detașat și oficial. De fapt, era un mod de a-mi da papucii. Mă obseda gîndul că Beth și Nash deveniseră amanți și în acel moment se găseau în camera lui, făcînd dragoste cu pasiune și înflăcărare. Vino-ți în fire, Corey. Cînd Dumnezeu vrea să distrugă un om, mai întîi îl face să-i ardă călcîiele după o femeie.

Adică, ce altceva se mai putea întîmpla? Îmi petrecusem ziua la bioizolare și, probabil, mă molipsisem de ciumă bubonică; se pare că aveam necazuri la serviciu; Pedro și Juan știau unde mă găsesc; Max, amicul meu, mă pusese pe liber, iar un tip de la CIA mă amenințase fără motiv... de fapt, poate avea un motiv imaginar – și, în sfîrșit, fata pe care o iubcam mă părăsise și mi-o închipuiam încolăcindu-și picioarele în jurul unui clovn. În plus, Tom și Judy, care ținuseră la mine, plecaseră dintre cei vii. Și era abia nouă seara. Brusc, m-a fulgerat gîndul să mă duc la mănăstire. Sau, și mai bine, să petrec o lună în Caraibe, însoțindu-l pe bunul meu prieten Peter Johnson din insulă în insulă.

Sau puteam rămîne aici, să-mi înfrunt destinul vitejește. Răzbunare, pedeapsă, victorie și glorie. Acesta era John Corey. Mai mult decît atît, eu aveam ceva ce nu mai avea nimeni: o vagă idee despre ceea ce se petrecea.

M-am așezat în biroul tăcut și întunecat și, pentru prima oară în ziua aceea, m-am putut gîndi fără să mă tulbure nimeni. În creierul

meu se adunaseră o mulțime de date, pe care am început să le ordonez.

În timp ce priveam pe fereastră afară, în noapte, micile semnale sonore din creierul meu mi-au apărut ca niște puncte luminoase pe un ecran întunecat și imaginea a început să prindă contur. Eram departe de a obține un tablou complet, de detalii nici nu putea fi vorba, totuși puteam face presupuneri destul de apropiate de realitate în legătură cu forma, dimensiunile și sensul acelui ceva. Mi-ar mai fi trebuit cîteva puncte luminoase, vreo șase semnale sonore, moment în care aveam să cunosc răspunsul la întrebarea: cine și de ce îi asasinase pe Tom și Judy Gordon.

16

Soarele dimineții a pătruns prin fereastra dormitorului meu de la etajul al doilea și m-am simțit fericit că trăiam; fericit să descopăr că porcul mort și plin de sînge de pe perna de alături fusese numai un coșmar. Am ascultat ciripitul păsărelelor, ca să mă asigur că nu eram singura ființă rămasă în viață pe Pământ. Undeva deasupra golfului s-a auzit țipătul unui pescăruș. Pe pajiștea din fața casei mele gîgîiau cîteva gîște. În depărtare lătra un cîine. Pînă în prezent, totul era în regulă.

M-am dat jos din pat, am făcut un duș, m-am bărbierit, mi-am terminat toaleta de dimineață, apoi m-am dus la bucătărie și mi-am încălzit o cafea la cuptorul cu microunde.

Îmi petrecusem toată noaptea gîndindu-mă în fel și chip – sau, cum se spune în meseria noastră, făcînd raționamente deductive. De asemenea, dădusem telefoanele cuvenite unchiului Harry, părinților, verișorilor mei și lui Dom Fanelli, nu însă și lui Max sau redacției ziarului *New York Times*. Tuturor le spusesem că nu eu apărusem la televizor și că nu văzusem emisiunea sau emisiunile de știri cu pricina; îi asigurasem că toată seara mă uitasem la *Meciul de fotbal de luni seara* în Restaurantul Vechi – ceea ce de fapt ar fi trebuit să fac – și că existau persoane care puteau confirma acest lucru. Toți mă crezuseră. Speram că și șeful meu, locotenentul Wolfe pe care l-am pomenit anterior, avea să creadă.

Totodată, îi spusesem unchiului H că Margaret Wiley era moartă după el, dar nu păruse prea interesat.

– Dickie Johnson și cu mine ne-am născut la date apropiate, am crescut împreună, am fost la femei împreună și am îmbătrînit împreună, atît doar că el a murit înaintea mea.

Ce deprimant! În orice caz, i-am telefonat lui Dom Fanelli, dar nu era acasă, așa că i-am lăsat vorbă soției lui, Mary, cu care mă împăcasem bine înainte să mă însor. Însă Mary și cu Fosta mea nu se simpatizau cîtuși de puțin. Nici divorțul nostru, nici faptul că fusesem împușcat nu reușise să dreagă relațiile dintre mine și Mary. Bizar. Mă refer la soțiile colegilor de serviciu. În cel mai bun caz, era o relație bizară. În orice caz, i-am spus lui Mary:

– Transmite-i lui Dom că cel de la televizor nu eram eu. Multă lume ne-a confundat.

– Bine.

– Dacă mor, e mîna CIA. Transmite-i și asta.

– Bine.

– S-ar putea ca și pe Plum Island să existe unii care să încerce să mă lichideze. Spune-i și asta.

– Bine.

– Spune-i că dacă mor, să discute cu Sylvester Maxwell, șeful poliției de aici.

– Bine.

– Ce mai fac copiii?

– Bine.

– Trebuie să închid. Mă doare plămînul.

Am pus receptorul în furcă.

Ei bine, dacă aveam telefonul ascultat de poliția federală, cel puțin înregistraseră convorbirea, era bine să mă audă spunînd altora că, după părerea mea, CIA încerca să mă ucidă.

Bineînțeles, nu eram întru totul de această părere. Ted Nash personal ar fi vrut să mă ucidă, dar mă îndoiam că agenția ar fi aprobat suprimarea cuiva doar pe motiv că era încrezut și sarcastic. Totuși, problema era că, dacă între cazul nostru și Plum Island s-ar fi descoperit o legătură semnificativă, nu m-aș fi mirat să apară și alte cadavre.

Cu o seară în urmă, în timp ce-mi dădeam telefoanele, mi-am verificat arma și muniția cu lanterna și cu lupa. Totul părea în ordine. Paranoia poate fi amuzantă, cu condiția să nu-ți ia prea mult timp și să nu te abată de la țelul tău. Adică, într-o zi de rutină, te poți preface că cineva încearcă să te ucidă sau îți macină nervii, ceea ce te face să recurgi la mici jocuri, de pildă pornești mașina prin telecomandă, îți imaginezi că ai telefonul ascultat sau că cineva

ți-a umblat la armă. Unii țicniți își creează prieteni imaginari pe care-i îndeamnă să ucidă. Alți țicniți își construiesc dușmani imaginari care încearcă să-i lichideze chiar pe *ei*. După părerea mea, aceștia din urmă sînt ceva mai puțin smintiți și mult mai utili.

În orice caz, îmi petrecusem restul nopții răsfoind încă o dată evidența situației financiare a soților Gordon. Aveam de ales între acest gen de activitate și Jay Leno.

Studiasem cu atenție lunile mai și iunie ale anului precedent, ca să văd cum își finanțaseră cei doi vacanța de o săptămînă în Anglia, după călătoria de afaceri. Cartea de credit Visa pe iunie prezenta o sumă ceva *mai mare* decît de obicei, la fel și Amex. O mică denivelare pe un drum de regulă neted. De asemenea, factura telefonică din iunie trecut era cam cu o sută de dolari mai ridicată, indicînd, probabil, mai multe convorbiri la mare distanță pe luna mai. Totodată, trebuia să presupun că luaseră cu ei bani gheață sau cecuri de călătorie, deși în registru nu figurau retrageri de bani suspecte. Era primul și singurul indiciu că soții Gordon dispuneau și de o altă sursă de bani gheață. Persoanele cu venituri ilicite de regulă cumpără cecuri de călătorie în valoare de mii de dolari, apoi pleacă în străinătate și cheltuiesc în stil mare. Afară de cazul în care soții Gordon știau cum să viziteze Anglia cu numai douăzeci de dolari pe zi.

Oricare ar fi fost adevărul, în privința filelor trase la imprimantă, evidența contabilă nu prezenta nereguli. Indiferent cu ce se îndeletniciseră cei doi, acel ceva era bine ascuns sau nu comporta cheltuieli mari, nici depuneri uriașe. Cel puțin nu în acest cont. Mi-am impus să nu uit că soții Gordon fuseseră oameni extrem de inteligenți. În plus, fuseseră oameni de știință, deci prudenți, răbdători și meticuloși.

Se făcuse opt dimineața, era miercuri, și eu îmi turnasem a doua ceașcă de cafea proastă, în același timp căutînd prin frigider ceva de mîncare. Salată verde cu muștar? Nu. Unt cu morcovi? Asta mai mergea.

M-am oprit în fața ferestrei din bucătărie, cu morcovul și tubul cu unt, meditînd, cugetînd, lăsîndu-mă în voia gîndurilor și mestecînd. Am așteptat telefonul lui Beth, care să-mi confirme întîlnirea de la ora cinci după-amiază, dar bucătăria a rămas cufundată în tăcere, cu excepția ceasului.

În acea dimineață m-am îmbrăcat mai spilcuit, cu pantaloni de bumbac cafenii și cămașă oxford în dungi. Pe spătarul scaunului de bucătărie atîrna un pulover albastru. Mi-am prins pistolul calibrul 38 la gleznă și insigna de poliție – atît cît valora în aceste locuri – în interiorul puloverului. Optimist cum sînt, mi-am pus în portofel și un prezervativ. Eram pregătit de luptă, de amor sau de orice avea să-mi aducă ziua aceea.

Cu morcovul în mînă, am coborît panta înverzită, pînă la mal. Deasupra apei plutea o ceață subțire. Am mers pînă la capătul pontonului, care avea nevoie de o reparație substanțială, atent unde puneam piciorul. Mi-am amintit de ziua în care soții Gordon legaseră parîma de ponton – trebuie să fi fost pe la mijlocul lui iunie, cam la o săptămînă după ce făcusem cunoștință în barul Restaurantului Claudio din Greenport.

În ziua în care acostaseră la pontonul unchiului Harry eu mă găseam în obișnuita mea poziție de convalescență, pe terasa din spatele casei, bîndu-mi berea de convalescent și cercetînd golful cu binoclul, cînd deodată îi văzusem.

Cu o săptămînă în urmă, la Restaurantul Claudio, mă rugaseră să le descriu casa mea văzută dinspre larg și iată că o găsiseră.

Îmi amintesc cum coborîsem pe ponton ca să-i întîmpin și cum mă convinseseră să ies în larg cu ei. Navigasem în jurul cîtorva golfuri dintre punctele North Fork și South Fork ale lui Long Island – Marele Golf Peconic și Micul Peconic, Golful Noyack și Golful Southold, apoi Golful Gardiners și Orient Point. La un moment dat, Tom a accelerat atît de mult, încît am crezut că ne luăm zborul. Vreau să spun că ambarcațiunea își ridicase botul în aer și gonea mai-mai să depășească viteza sunetului. În orice caz, cu aceeași ocazie, soții Gordon îmi arătaseră Plum Island.

– Aici muncim noi, îmi spusese Tom.

– Într-o zi vom încerca să-ți facem rost de un permis de vizitator, adăugase Judy. E foarte interesant.

Într-adevăr. Avusese dreptate.

În aceeași zi fusesem prinși de vînt și de curenții din canalul Gut. Crezusem că am să-mi vărs și mațele în Gut și mă întrebasem dacă nu cumva de acolo se trăgea și numele canalului. Mi-am amintit că petrecusem o zi întreagă pe apă și că ne înapoiasem la mine acasă, frînți de oboseală, arși de soare, deshidratați și flămînzi.

Tom se dusese să cumpere pizza, iar Judy și cu mine rămăsesem să bem bere pe terasa din spate, privind asfințitul soarelui.

Nu mă consideram un tip prea simpatic, totuși soții Gordon se străduiseră din răsputeri să-mi cîștige prietenia, pentru un motiv pe care nu-l înțelesesem niciodată. La început, nu avusesem nevoie și nici nu-mi dorisem companie. Dar Tom era inteligent și amuzant, iar Judy era frumoasă. Și deșteaptă.

Uneori lucrurile nu au sens în momentul în care se întîmplă, însă, după un timp, semnificația unui cuvînt sau eveniment devine limpede. N-am dreptate?

Poate că soții Gordon știau că se găsesc sau s-ar putea găsi în pericol. Îl cunoscuseră deja pe Maxwell și voiau ca o anumită persoană – sau mai multe – să știe că erau în raporturi de prietenie cu șeful poliției. Pe de altă parte, petreceau mult timp cu subsemnatul și mă gîndesc că poate și de astă dată țineau să se afle că sînt amici cu un polițist. În caz că soților Gordon li s-ar fi întîmplat ceva, poate că Max sau eu am fi primit o scrisoare... dar nu contam prea mult pe asta.

Tot legat de lucrurile care, privite retrospectiv, au sens, în acea noapte de iunie, înainte ca Tom să se înapoieze cu pizza, Judy, care dăduse de dușcă trei beri pe stomacul gol, a deschis discuția despre conacul unchiului Harry.

– Cît valorează casa asta?

– Cred că vreo patru sute de mii, poate chiar mai mult. De ce?

– De curiozitate. Unchiul tău nu vrea s-o vîndă?

– Mie mi-a oferit-o sub prețul pieții, dar i-aș rămîne dator două sute de ani.

Discuția se încheiase aici. Totuși, cînd cineva te întreabă cît valorează o casă sau o barcă și dacă obiectul este de vînzare, atunci fie că este curios, fie că vrea să cumpere. Soții Gordon nu erau iscoditori din fire. Desigur, în prezent gîndeam că pe atunci se așteptau să se îmbogățească foarte rapid. Dar dacă sursa noii averi ar fi fost o tranzacție ilegală, soții Gordon n-ar fi aruncat cu banii în dreapta și în stînga, cumpărînd o casă pe țărmul mării, în valoare de patru sute de mii de dolari. Prin urmare, banii pe care-i așteptau erau fie legali, fie aparent legali. Vaccinul. Foarte posibil.

După aceea, intervenise ceva și creierii lor inteligenți fuseseră împrăștiați pe terasa din lemn de cedru, ca un pachet cu două

kilograme și jumătate de carne tocată aruncat lîngă grătarul din grădină.

Mi-am adus aminte că, mai tîrziu în aceeași seară de iunie, îi spusesem lui Tom că acolo, în canalul Gut, fusese cam riscant. Tom trecuse de la bere la vin și era ușor amețit. Pentru un om de știință, avea înclinații filosofice, așa că mi-a spus:

– Numai o barcă rămasă în port e o barcă sigură. Dar bărcile nu-s făcute ca să stea pe mal.

Era adevărat, metaforic vorbind. Îmi trecuse prin minte că niște oameni care umblau cu virusul Ebola și cu alte substanțe letale erau, fără îndoială, dispuși să-și asume riscuri. Cîștigau de atîta timp la jocul pericolului biologic, încît începuseră să se creadă protejați de o putere miraculoasă. Hotărîseră să intre în alt joc periculos, de astă dată unul mai profitabil. Totuși, nu se simțiseră în elementul lor, la fel ca un scafandru care ar face alpinism sau invers: ar avea forță și curaj, dar n-ar ști cum trebuie să acționeze.

M-am întors la ziua de miercuri a lunii septembrie, aproximativ ora nouă dimineața. Tom și Judy, care stătuseră împreună cu mine chiar în acest loc, pe pontonul unchiului Harry, erau acum morți, iar mingea trecuse în terenul meu – ca să folosesc altă metaforă. Am pornit înapoi spre casă, înviorat de aerul dimineții și de morcov, impulsionat de amintiri frumoase despre doi oameni de treabă, cu mintea limpede, cu dezamăgirile și grijile din ziua precedentă revenite la dimensiunile lor reale. Eram odihnit și dornic să încep lupta. Să ard șuturi în fund.

Mai exista un element, aparent fără legătură și care trebuia plasat pe ecranul sonarului: domnul Fredric Tobin, viticultorul.

Mai întîi însă, gîndindu-mă că cineva ar fi putut telefona în timp ce eu stăteam pe mal, cufundat în gînduri, am verificat robotul. Nu primisem nici un mesaj. Ticăloasa! Potolește-te, John.

Mai degrabă agasat decît jignit, am plecat de acasă. Purtam blazer marca Ralph Lauren, cămașă Tommy Hilfiger, pantaloni Eddie Bauer, șort Perry Ellis, miroseam a aftershave Karl Lagerfeld și-mi luasem revolverul Smith and Wesson.

Am pornit mașina cu telecomanda, apoi m-am urcat la volan.

– Bonjour, mașină.

Am pornit pe Main Road și am cotit la dreapta, în lumina soarelui care se înalță pe cer. Main Road era o șosea îndeosebi rurală,

însă devenea stradă principală a multor sate. Între centrele localităților respective există hambare și ferme, pepiniere, o mulțime de standuri de prezentare, cîteva restaurante simple și bune, cîteva magazine de obiecte vechi și cîteva biserici cu acoperiș de șindrilă, construite într-un încîntător stil caracteristic zonei New England.

Cu toate acestea, un lucru se schimbase de cînd eram copil: în prezent Main Road se mîndrește cu vreo douăsprezece crame. Indiferent unde sînt situate podgoriile respective, cele mai multe crame au fost construite pe Main Road, ca să atragă turiștii. Se organizează vizite la crame și degustări gratuite, urmate de o incursiune obligatorie la magazinul de suveniruri, în care excursionistul se simte obligat să cumpere nectarul de struguri local, precum și calendare despre vin, cărți de bucate, tirbușoane, suporturi de pahare și cîte și mai cîte.

Majoritatea acestor crame au fost inițial ferme și hambare, altele însă sînt complexe mari și noi, care includ, pe lîngă tehnologia actuală de obținere a vinului, un magazin de vinuri și suveniruri, un restaurant, o grădină în care se bea vin și altele. Main Road nu era chiar Rue de Soleil, iar North Fork nu era CÙte du RhÙne, însă, în general, ambianța este agreabilă, un fel de combinație între Cape Cod și Napa Valley.

Vinurile în sine nu sînt rele, din cîte se spune. Unele sînt chiar bune, tot din cîte se spune. Cîteva au cîștigat competiții naționale și internaționale, de asemenea din cîte se spune. Cît despre *moi*, eu beau bere Budweiser.

În cătunul denumit Peconic am oprit într-o parcare mare, presărată cu pietriș și marcată cu o pancartă din lemn, pe care scria „Podgoriile Fredric Tobin". Pancarta era neagră și lăcuită, iar literele erau sculptate în lemn și vopsite în auriu. Cîteva dungi bizare de vopsea în diverse culori brăzdau lacul negru și le-aș fi luat drept semn de vandalism, dacă nu le-aș fi văzut și pe etichetele de vin Tobin din magazinele de băuturi sau pe etichetele sticlelor, pe vremea cînd ședeam pe podeaua de scînduri din spatele casei lui Tom și Judy. Cît despre dîrele de pe tabla indicatoare a domnului Tobin, am tras concluzia că era o formă de artă. Diferența dintre artă și vandalism devine pe zi ce trece tot mai greu de precizat.

Am coborît din vehiculul meu sport, utilitar și scump, și am remarcat alte douăsprezece asemănătoare. Poate creșteau pe aici.

Sau poate că aceste mașini de elită erau destinate unor cowboy urbani și suburbani, care parcau fără probleme și pe marginea șoselei. Dar mă abat de la subiect.

Am pornit pe jos către complexul Tobin. În aer plutea un miros pătrunzător de struguri zdrobiți și în curs de fermentație, iar locul era împînzit de albine; jumătate din ele au făcut o pasiune pentru aftershave-ul meu Lagerfeld.

Cum să descriu crama Tobin? Ei bine, arăta ca un castel francez construit din cedru american. Era limpede că domnul Tobin cheltuise o mică avere ca să-și vadă visul împlinit.

Mai fusesem aici și cunoșteam locul. Încă înainte de a intra, știam că acel complex consta dintr-o sală de primire a vizitatorilor, în stînga căreia se găsea un mare magazin de vinuri și suveniruri.

În dreapta se afla aripa în care se producea vinul, o clădire cu două nivcluri, întinsă pe o mare suprafață și ticsită de recipiente din cupru, prese și altele asemenea. Cîndva făcusem o vizită cu ghid și ascultasem toată poliloghia. Nicicînd în istoria omenirii nu s-au născocit mai multe bazaconii în legătură cu ceva atît de mic precum boaba de strugure. La urma urmei, pruna e mai mare. Nu? Oamenii fac și rachiu din prune. Nu? Atunci ce-i cu toate prostiile acestea despre struguri?

În orice caz, deasupra întregului complex se ridică un uriaș turn central, ca un donjon de castel înalt de vreo cincisprezece metri, în vîrful căruia flutură un drapel. Nu drapelul american, ci stindardul negru cu emblema Tobin. Cuiva îi place să-și vadă numele pretutindeni.

Toată șindrila este vopsită în alb, așa că de departe construcția arată exact ca un castel de piatră, ca cele din broșurile turistice. Freddie a investit bani buni în această construcție, lucru care mă face să mă întreb cît se putea cîștiga din zdrobitul strugurilor.

Să continuu cu descrierea castelului Tobin: ceva mai departe, spre stînga, era un mic restaurant, pe care femeile și reporterii îl descriau invariabil ca fiind „șic". Eu îl găseam pretențios și înăbușitor. Oricum, se afla pe lista mea de opțiuni, în caz că Restaurantul Vechi ar fi fost închis de către Ministerul Sănătății.

Restaurantul avea o terasă acoperită, unde persoane care se îmbrăcau la Eddie, Tommy, Ralph, Liz, Carole și Perry puteau sta

jos și pălăvrăgi despre vin, care „ fiindcă a venit vorba „ este, în realitate, suc de struguri amestecat cu alcool.

În orice caz, în spatele restaurantului șic, zid în zid cu el, se găsește o sală mai mare de livrări, loc potrivit pentru celebrarea unei nunți, a unui botez sau bar mitzvah, din cîte scria în broșura semnată de Fredric Tobin, proprietar.

Mai fusesem în acea sală, prin iulie, la o serată de degustare a vinului, organizată de domnul Tobin. Cu acea ocazie se sărbătoriseră cîteva noi șarje, ceea ce însemna, cred eu, că vinul era gata de vînzare și de turnat pe gît. Fusesem invitat de soții Gordon, după cum poate am mai spus, iar în sală erau prezente vreo două sute de persoane, crema societății din North Fork: bancheri, avocați, medici, judecători, politicieni, cîțiva granguri din Manhattan, care aveau vile de vacanță în zonă, comercianți, mari agenți de vînzări imobiliare și alții. Printre ei se rătăciseră o mînă de artiști, sculptori și scriitori, care, din diverse motive, nu optaseră pentru luxosul Hampton din cealaltă parte a golfului. Probabil că mulți dintre ei cîștigau suficient de bine ca să-și permită să locuiască la Hamptons, deși, desigur, de regulă declarau că sînt mult mai onesti din punct de vedere artistic decît confrații de acolo. *Puah!* Max fusese invitat și el, dar nu putuse să vină. Din spusele lui Tom și Judy, în afară de ei doi, printre invitați nu se mai afla nici un angajat de pe Plum Island. „Gazdele se feresc de salariații de pe Plum Island ca de ciumă", mi-a spus Tom. Amîndoi făcusem mare haz pe tema asta. Doamne, cît îmi lipsea Tom! La fel și Judy. Era nemaipomenită.

Îmi aminteam cum, cu ocazia acelei degustări de suc de struguri, Tom mă prezentase gazdei noastre, Fredric Tobin, un gentleman celibatar care, la prima vedere, dădea impresia că trăiește pe picior mare, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Domnul Tobin era îmbrăcat într-un elegant costum purpuriu, cămașă albă de mătase, cravată cu model de viță-de-vie și ciorchini de struguri. Mai mare scîrba.

Domnul Tobin se arătase politicos, deși puțin cam rece față de *moi*, fapt care mă scotea din sărite de fiecare dată cînd eram într-o societate simandicoasă. Vreau să spun că un detectiv criminalist trece cumva bariera socială, iar unei gazde de condiție medie îi face plăcere să aibă în preajmă un detectiv sau doi, ca să mai depene

cîte o istorioară. Toată lumea se dă în vînt după crime. Dar Fredric îmi întorsese cumva spatele încă înainte să-i împărtășesc teoria mea despre vinuri.

Le destăinuiserm lui Tom și Judy că Monsieur nu catadicsise nici cel puțin să-mi facă avansuri. Tom și Judy mă informaseră că Freddie (nume cu care nimeni nu îndrăznea să i se adreseze direct) era, de fapt, un heterosexual convins. Din cîte spunea Judy, unii luau farmecul și manierele elegante ale lui Fredric drept un indiciu al homosexualității sau bisexualității lui. Mie nu mi s-a întîmplat niciodată așa ceva.

Am aflat de la soții Gordon că suavul și îndatoritorul domn Tobin studiase viticultura în Franța, că obținuse cîteva diplome în suc de struguri și altele asemenea.

Tom îmi arătase o tînără care era concubina de atunci a domnului Tobin. Era absolut năucitoare: în vîrstă de vreo douăzeci și cinci de ani, înaltă, blondă, cu ochi albaștri și trup parcă ieșit dintr-o formă de jeleu. Oh, Freddie, băftosule! Cum am putut să te judec greșit?

Prin urmare, aceea fusese unica mea întîlnire cu Împăratul albinelor. Înțelegeam de ce Tom și Judy cultivaseră această relație – în primul rînd, le plăcea vinul, iar Tobin producea unul dintre cele mai bune vinuri. Dar, în afară de aceasta, producția de vinuri implica o existență socială corespunzătoare, ca petrecerea la care ne aflam, dineuri în cerc restrîns, concerte în aer liber, ținute la vie, picnicuri extravagante pe plajă, și așa mai departe. Soții Gordon păreau atrași de toate acestea, fapt care m-a surprins, și, deși nu se ploconeau în fața lui Fredric Tobin și nici nu căutau să-i intre în grații, fără îndoială că nu aveau prea multe în comun cu el, din punct de vedere social, financiar, profesional sau mai știu eu care. Mai precis, mi se păruse cam nefiresc ca Tom și Judy să întrețină o relație cu un individ ca Fredric. Cît despre numele de Fredric, era un caz de renunțare la un „e", în timp ce restul localnicilor încercau să introducă „e"-ul în diverse cuvinte. Pe scurt, Fredric Ciorchine îmi făcea impresia unui dobitoc încrezut și mă tenta gîndul să-i dau puțin peste nas. În plus, avea barbă, poate chiar și o mașină sport albă.

Am intrat în magazinul de suveniruri și m-am uitat în jurul meu, încercînd să găsesc ceva drăguț pentru iubirea mea pierdută,

de pildă un tirbușon pe al cărui mîner să scrie: „Am dezvirginat o sticlă în North Folk". În lipsa unui asemenea obiect, am descoperit o placă frumoasă de ceramică pictată de mînă, care înfățișa o egretă stînd în vîrful unui stîlp. Era o pasăre tare ciudată, dar mi-a plăcut obiectul, pentru că nu înfățișa nimic cu viță-de-vie.

În timp ce vînzătoarea de la casă îmi împacheta placa de ceramică, am întrebat-o:

– Domnul Tobin e acasă?

Tînăra cea atrăgătoare mi-a aruncat o privire și mi-a răspuns:

– Nu știu precis.

– Mi s-a părut că i-am văzut mașina. Un automobil sport, alb. Corect?

– Ar putea fi prin preajmă. Aveți de plătit 10,97 dolari, inclusiv taxa.

I-am achitat 10,97 dolari, inclusiv taxa, mi-am luat restul și pachetul.

– Ați vizitat crama? m-a întrebat ea.

– Nu, dar am vizitat cîndva o fabrică de bere. Mi-am scos din buzunar legitimația și i-am pus-o sub ochi. De la poliție, domnișoară. V-aș ruga să apăsați pe oricare buton al telefonului care vă face legătura cu biroul domnului Tobin și să-l chemați aici în doi timpi și trei mișcări. Ați înțeles?

Ea a încuviințat din cap și a făcut ce-i cerusem.

– Marilyn, a vorbit ea în receptor, lîngă mine se află un polițist care dorește să discute cu domnul Tobin.

– În doi timpi și trei mișcări.

– Chiar acum, a tradus ea. Bine... da, îi spun. A închis telefonul și m-a anunțat: Coboară imediat.

– Coboară de unde?

Ea mi-a arătat o ușă închisă, în peretele din celălalt capăt al încăperii, și mi-a explicat:

– Ușa dă spre apartamentele din turn: birourile administrative.

– Bine. Mulțumesc.

M-am dus la ușă și am deschis-o. Am pășit într-o sală spațioasă și rotundă, cu lambriuri de lemn, un fel de hol care era baza turnului. O ușă dădea spre cazanele de fermentare și alta spre biroul de recepție pe unde intrasem. O ușă lambrisată ducea afară, spre

partea din spate a cramei. Mai era și o scară, iar în dreapta ei un ascensor.

Ușa ascensorului s-a deschis și domnul Tobin a pășit pe hol, aproape fără să-mi acorde vreo atenție, atît de grăbit se îndrepta spre magazinul de suveniruri. Am remarcat pe chipul lui o expresie de îngrijorare.

– Domnul Tobin? l-am abordat eu.

El s-a întors spre mine.

– Da?

– Detectiv Courtney.

Uneori pronunț greșit propriul meu nume.

– Oh... Da, cu ce vă pot fi de folos?

– Aș vrea să vă răpesc cîteva minute, domnule.

– În legătură cu ce?

– Sînt detectiv la secția criminalistică.

– Oh... soții Gordon.

– Întocmai, domnule. Se părea că nu-mi recunoștea figura, deși era aceeași ca cea din luna iulie, cînd îl întîlnisem pentru prima oară. E drept că numele mi se schimbase puțin, însă nu aveam de gînd să-i reîmprospătez memoria. În privința statutului, a jurisdicției mele și a altor prostii de ordin tehnic, am procedat ca și cum n-aș fi ascultat mesajul lui Max de pe robot. Înțeleg că ați fost prieten cu victimele, m-am adresat proprietarului podgoriei.

– De fapt... ne întîlneam la diverse ocazii sociale.

– Înțeleg.

Cît despre Fredric Tobin, spre regretul meu trebuie să spun că era îmbrăcat aproape la fel ca mine: o colecție de etichete de creatori de mode, plus pantofi sport. Nu purta cravată cu struguri, în schimb arborase o batistă caraghioasă, liliachie, în buzunarul de la piept al puloverului albastru.

Domnul Tobin era un bărbat de vreo cincizeci de ani, poate mai tînăr, puțin sub înălțimea medie – o posibilă explicație pentru complexul Napoleon de care suferea. Nu era nici slab, nici gras, avea un cap marc, păr șaten, tuns scurt, care nu-i aparținea în întregime, și o barbă retezată cu grijă. Dinții, care nu-i aparțineau nici ei de la natură, erau albi ca perlele, iar pielea era bronzată. În linii mari, era un tip îngrijit, elegant la vorbă și se ținea bine. În orice caz, oricît de spilcuit ar fi fost și oricîte cosmetice ar fi folosit, nimic nu i-ar fi

schimbat ochii întunecați, care jucau în toate părțile, ca niște mărgele, de parcă ar fi fost liberi în orbite.

Domnul Tobin se dăduse cu o loțiune aftershave cu miros de pin, care – am presupus eu – nu atrăgea albinele.

– Să înțeleg că doriți să-mi puneți unele întrebări? a vrut el să știe.

– Doar cîteva întrebări de rutină. Fiindcă a venit vorba, în anchetarea unei crime nu există întrebări de rutină.

– Iertați-mă... nu... adică... nu am nici cea mai mică idee ce s-a întîmplat cu soții Gordon.

– Ei bine, au fost asasinați.

– Asta știu... Voiam să spun...

– Am nevoie să reconstitui mediul în care se mișcau.

– Poate ar trebui să-mi chem avocatul.

Auzindu-l, am ridicat din sprîncene.

– E dreptul dumneavoastră. Putem sta de vorbă la poliție, în prezența unui avocat, am adăugat eu. Sau putem rezolva aici, în circa zece minute.

El a cîntărit cele două opțiuni.

– Nu știu... Nu sînt obișnuit cu astfel de situații...

– Domnule Tobin, nu sînteți suspectat. Pur și simplu, vreau să discut cu prieteni ai soților Gordon. Înțelegeți... să cunosc mediul în care au trăit.

– Înțeleg. Păi... dacă socotiți că vă pot fi de folos, sînt bucuros să vă răspund la orice întrebare.

– Perfect. Voiam să-l duc departe de telefon, așa că i-am spus: Știți ce? Niciodată nu m-am plimbat printr-o vie. Am putea discuta pe drum?

– Desigur. De fapt, chiar asta aveam de gînd să fac înainte de sosirea dumneavoastră.

– Iată o soluție binevenită pentru amîndoi. Deci, toată lumea-i mulțumită.

L-am urmat și am ieșit prin ușa cu glasvand afară, la lumina soarelui. În apropiere erau parcate două camionete mici, pline cu struguri.

– Acum două zile am început culesul, m-a informat domnul Tobin.

– Luni.

– Da.

– O zi mare pentru dumneavoastră.

– O zi plină de satisfacții.

– Presupun că ați fost aici toată ziua.

– Încă din zori.

Am încuviințat din cap.

– E o recoltă bună?

– Pînă acum foarte bună, mulțumesc.

Am traversat pajiștea din spate și am intrat în via cea mai apropiată, apoi am pornit printre două șiruri de viță-de-vie încă neculeasă. Mirosea plăcut și, har Domnului, albinele încă nu mă depistaseră.

Domnul Tobin a arătat spre pachețelul meu cu emblema firmei și m-a întrebat:

– Ce-ați cumpărat?

– Ceramică pictată pentru prietena mea.

– Care anume?

– Beth.

– Care anume placă?

– Oh! Egreta.

– Revine la modă.

– Ceramica pictată?

– Nu, egreta. Uitați ce este, domnule detectiv...

– Sînt păsări ciudate. Am citit undeva că-și aleg perechea pe viață. Adică, probabil că nu sînt catolice. De ce se împerechează pe viață?

– Domnule detectiv...

– Ulterior am citit altă versiune. Femelele *acceptă* perechea pe viață, *cu condiția* ca masculii să se înapoieze la același cuib. Știți, oamenii de știință care cercetează viața în natură înalță aceste prăjini cu platforme în vîrf și apoi își construiesc cuibul acolo. Mă refer la păsări, nu la cercetători.

– Domnule detectiv...

– Concluzia este că femeia nu-i chiar monogamă. E legată de *cuib*. Se întoarce la același cuib în fiecare an și se împerechează cu primul mascul care își face apariția. Un fel de doamne din Southampton în locuințele lor de vacanță. Înțelegeți? Niciodată nu renunță la vila de vacanță. Bun, masculul poate moare, poate e

împușcat și nu mai vine. Alteori însă, pur și simplu, întîrzie. Înțelegeți? Între timp, ea se culcă cu îngrijitorul vilei. Oricum însă, revenind la egrete...

– Iertați-mă, domnule detectiv... ce a fost...?

– Spuneți-mi John.

El mi-a aruncat o privire și mi-am dat seama că încerca să-și facă o părere despre mine, dar nu prea reușea. În orice caz, după mica mea digresiune ornitologică, Tobin mă categorisise drept sărac cu duhul, așa că părea mai destins.

– Am fost șocat la auzul veștii, mi-a mărturisit el. Ce tragedie! Erau atît de tineri și plini de viață.

Nu i-am răspuns.

– Știi ceva despre înmormîntare?

– Nu, domnule. Cred că soții Gordon încă se mai află în laboratorul de medicină legală. După toate probabilitățile, în momentul de față sînt făcuți bucăți, urmînd a fi cusuți la loc. Ca un basm din bucățele, cu excepția faptului că le sînt scoase organele interne. În fond, cine își dă seama dacă lipsesc organele interne?

Domnul Tobin nu a făcut nici un comentariu.

Un timp ne-am continuat plimbarea prin vie în tăcere. Uneori, dacă nu pui întrebări, persoana pe care o interoghezi începe să se agite și să trăncănească vrute și nevrute, ca să umple tăcerea. După vreun minut sau două, domnul Tobin a spus:

– Erau oameni tare drăguți.

Am încuviințat din cap.

După alte cîteva secunde, a adăugat:

– Nu pot să cred că ar fi avut dușmani. Dar pe Plum Island se întîmplă lucruri ciudate. De fapt, se pare c-ar fi fost o spargere. Așa am auzit la radio. Maxwell, șeful poliției, a declarat că a fost o spargere. Dar o parte din mass-media încearcă să facă o legătură cu Plum Island. Ar trebui să-l sun pe Maxwell. Sîntem prieteni. Cunoștințe. Îi știa pe soții Gordon.

– Zău? Aici toți se cunosc între ei.

– Așa se pare. Din pricina poziției geografice. Sîntem înconjurați de apă din trei părți. Aproape ca o insuliță. Pînă la urmă, cărările noastre se întîlnesc. De aceea e atît de tulburător. Putea fi unul dintre noi.

– Vă referiți la ucigaș sau la victime?

– Păi, la amîndoi, a răspuns domnul Tobin. Ucigașul putea fi unul dintre noi, iar victimele puteau fi... credeți că asasinul va lovi din nou?

– Oh, sper că nu. Am destule pe cap.

Am continuat să mergem pe lîngă șirul nesfîrșit de araci, dar domnul Tobin își pusese lacăt la gură, așa că l-am întrebat:

– Cît de bine îi cunoșteați pe soții Gordon?

– Ne întîlneam în societate. Lor le plăcea grozav latura spectaculoasă și romantică a fabricării vinului.

– Zău?

– Te interesează vinul, domnule detectiv?

– Nu, eu sînt băutor de bere. Uneori beau votcă. Ascultați aici, cum vi se pare? I-am recitat reclama despre votca din cartofi Krumpinski, aromată și naturală. Ce ziceți? O industrie înrudită, nu? Aici cartofii cresc la tot pasul. Acest capăt al insulei Long Island ar putea înota în alcool. Unii sînt pentru gem de struguri și piure. Noi vedem în cele două culturi vin și votcă. Ce părere aveți?

– Un concept interesant. A tras un strugure alb dintre frunze și a strivit un bob între dinți. Foarte bun. Tare, dulce, dar nu prea zaharos. În acest an am avut exact atîta ploaie și soare cît ne trebuie. Va fi un an bun.

– Excelent! Cînd i-ați văzut pentru ultima oară pe soții Gordon?

– Cam cu o săptămînă în urmă. Poftim, gustă.

Mi-a pus în palmă cîteva boabe.

Am pus una în gură, am mestecat-o și am scuipat pielița.

– Nu-i rea.

– Pielițele au fost stropite. Trebuie să strivești miezul în gură. Poftim!

Mi-a pus în palmă o jumătate de ciorchine. Am mers mai departe, ca doi vechi prieteni, strivind în gură pulpă de struguri – dar nu unul în gura celuilalt. Încă nu ajunsesem chiar atît de intimi. Domnul Tobin a continuat să vorbească despre vreme, despre vin și altele asemenea.

– Aici media anuală a ploilor e aproape aceeași ca la Bordeaux, m-a informat el.

– Ce vorbiți?

– Dar strugurii noștri negri nu au miezul la fel de dens ca cei de la Bordeaux. Pulpa are altă consistență.

– Desigur.

– La Bordeaux pulpa se lasă la macerat împreună cu vinul cel nou mult timp după fermentare. Vinul e lăsat să se învechească în butoi vreme de doi sau trei ani. La noi, metoda nu dă rezultate. Între strugurii noştri şi ai lor există un ocean. Soiul e acelaşi, dar fructele şi-au dezvoltat alt caracter. La fel ca noi.

– Bună remarcă.

– De asemenea, la stocare vinul trebuie mînuit cu mai mare grijă decît la Bordeaux. La început am făcut şi eu unele greşeli.

– Toţi greşim.

– Aici, de pildă, este mai important să protejăm fructul decît să ne preocupăm de gustul de tanin. Noi nu obţinem taninul realizat la Bordeaux.

– De aceea sînt mîndru că sînt american.

– Cînd faci vin, nu trebuie să fii prea dogmatic sau să te agăţi de teorii. Trebuie să descoperi metoda care dă rezultate.

– La fel ca în meseria mea.

– Putem însă învăţa de la vechii maeştri. La Bordeaux am învăţat ce importantă este suprafaţa frunzei de viţă.

– E locul cel mai potrivit ca să înveţi astfel de lucruri.

Nu era chiar atît de rău, ca o lecţie de istorie, dar nici cu mult mai bine. Oricum, l-am lăsat să trăncănească şi mi-am înăbuşit un căscat.

– La această latitudine nordică, suprafaţa frunzei de viţă îţi dă voie să captezi lumina soarelui. Sudul Franţei, Italia sau California nu se confruntă cu această problemă. Dar aici, în North Fork, ca şi la Bordeaux, trebuie să realizezi un echilibru între umbră şi soare pe boabele de strugure.

Şi aşa mai departe. Iar şi iar.

Cu toate acestea, aproape că-mi plăcea tipul, în ciuda primei impresii. Nu vreau să afirm că am fi ajuns vreodată amici la cataramă, însă Fredric Tobin avea un oarecare farmec, deşi era cam pisălog. Se vedea limpede că îi plăcea ce face: se simţea în largul lui în mijlocul viilor. Începeam să înţeleg de ce îl simpatizaseră soţii Gordon.

– North Fork e un microclimat, mi-a spus el. Se deosebeşte de zonele din jur. Ştiai că aici avem mai mult soare decît de cealaltă parte a golfului, la Hamptons?

– Glumiți. Bogătașii din Hamptons cunosc acest lucru?

– Mai mult soare decît dincolo de brațul Sound, în Connecticut, a continuat el.

– Ce vorbiți? Cum așa?

– Din pricina întinderilor de apă și a vînturilor din jurul nostru. Aici avem un climat maritim. Connecticut are o climă continentală. Acolo, pe timpul iernii, temperatura poate fi mai coborîtă cu zece grade. Viței-de-vie nu i-ar prii așa ceva.

– E de la sine înțeles.

– Totodată, aici nu-i niciodată arșiță, care-i la fel de dăunătoare pentru vița-de-vie. Întinderile de apă din jur contribuie la crearea unei clime moderate.

– Mai cald, mai însorit, egretele care se întorc... Grozav!

– Pînă și solul este altfel. Un sol glaciar, foarte bogat, conținînd exact substanțele hrănitoare necesare și totodată filtrat de stratul de nisip de dedesubt.

– Măiculiță, credeți-mă, în copilărie, dacă cineva mi-ar fi spus: –John, într-o bună zi cît vezi cu ochii vor fi numai vii, i-aș fi rîs în nas și i-aș fi ars un șut în fund."

– Te interesează?

– Foarte mult.

Nici cît negru sub unghie.

Am trecut pe alt rînd de araci, unde o mașină de cules zdrobea boabele, absorbind cîrceii undeva înăuntru. Iisuse! Oare cine inventează astfel de lucruri?

Am trecut pe alt rînd, unde cîteva tinere în șort și tricouri cu emblema Tobin făceau același lucru, dar manual. Pe spațiul dintre araci se vedeau coșuri cu struguri. Împăratul Viței-De-Vie s-a oprit și a schimbat cîteva vorbe cu ele. În ziua aceea era pus pe cuceriri, iar puștancele reacționau cum era de așteptat. Probabil că era suficient de vîrstnic ca să le fie tată, dar pe fete le interesau, pur și simplu, banii. Eu eram nevoit să-mi folosesc tot farmecul și inteligența ca să le fac să-și dea jos chiloții, dar știam tipi bogați care spuneau fetelor lucruri mai puțin inteligente și încîntătoare, de pildă: „La sfîrșitul săptămînii mergem la Paris cu Concorde". De fiecare dată metoda dădea rezultatele scontate.

După vreun minut am plecat de lîngă tinerele culegătoare de struguri și domnul Tobin mi-a spus:

– În dimineața accasta n-am ascultat știrile, dar una dintre angajatele mele mi-a spus că a auzit la radio că e posibil ca soții Gordon să fi sustras un nou vaccin miraculos pe care intenționau să-l vîndă. După toate aparențele, au fost trași pe sfoară și uciși. Adevărat?

– Se pare că așa s-au petrecut lucrurile.

– Nu există risc de... ciumă sau altă molimă...?

– Absolut deloc.

– Bine. Ascară mai toată lumea își făcea gînduri negre.

– Nu fiți îngrijorat. Unde erați luni seară?

– Eu? Oh, la masă cu prietenii. Chiar aici, în restaurantul meu.

– La ce oră?

– Pe la opt. Încă nu ascultasem știrile.

– Dar mai devreme unde ați fost? De pildă, pe la cinci, cinci și jumătate?

– Acasă.

– Singur?

– Am o menajeră și o prietenă.

– Foarte frumos. Își pot aminti unde erați la cinci și jumătate?

– Bineînțeles. Eram acasă. A fost prima zi de cules, a adăugat el. Am sosit aici în zorii zilei. Pe la patru m-am simțit istovit și m-am dus acasă să trag un pui dc somn. Apoi m-am întors aici, să iau cina. O mică sărbătorire cu ocazia începerii culesului. Niciodată nu știi exact cînd începi culesul, așa că întotdeauna e o sărbătoare neașteptată. Peste o săptămînă sau două vom organiza un mare dineu în cinstea recoltei.

– Ce viață! am exclamat. Cine a fost la cină?

– Prietena mea, administratorul domeniului, cîțiva prieteni... S-a uitat la mine și a spus: Sună oarecum a anchetă.

Așa și trebuia. Asta și era. Dar nu voiam să-l neliniștesc pe domnul Tobin și să-l fac să-și cheme avocatul sau pe Max.

– Sînt întrebările de rutină, domnule Tobin, i-am spus. Încerc să-mi fac o idee unde se găscau diverse persoane luni seara, în ce relații erau respectivii cu victimele... Și așa mai departe. Cînd vom avea un suspect, cîțiva prieteni și colegi de muncă ai soților Gordon ar putea deveni martori. Înțelegeți? Nu știm, pînă cînd nu aflăm totul.

– Înțeleg.

Un timp l-am lăsat să se liniștească și am discutat din nou despre struguri. Tipul avea stăpînire de sine, dar, la fel ca toți ceilalți, îl neliniștea puțin prezența unui polițist.

– Cînd și unde i-ați văzut pe soții Gordon săptămîna trecută?

– Oh, să mă gîndesc... La cină, la mine acasă. Am avut cîțiva invitați.

– Ce vă plăcea la soții Gordon?

– Ce vreți să spuneți?

– Exact ce-am spus.

– Parcă v-am spus că era exact invers, domnule detectiv, a răspuns el.

– Atunci de ce i-ați invitat la dumneavoastră acasă?

– Păi... sincer să fiu, povesteau lucruri interesante despre Plum Island. Oaspeților mei le plăcea întotdeauna să-i asculte. Soții Gordon își meritau masa, a adăugat el.

– Zău? Mie mi-au vorbit rareori despre meseria lor.

– De asemenea, a spus el, erau o pereche deosebit de atrăgătoare. N-ai... adică... cred că atunci cînd i-ai văzut... ea era de o rară frumusețe.

– Într-adevăr, am spus eu. Vă culcați cu ea?

– Poftim?

– Întrețineați relații intime cu doamna Gordon?

– Cerule, nu!

– Dar ați încercat?

– Bineînțeles că nu.

– Nici măcar nu v-ați „gîndit" la asta?

El s-a gîndit dacă se gîndise, apoi mi-a răspuns:

– Uneori. Dar eu nu umblu după nevestele altora. Am suficiente femei.

– Serios?

Presupun că șampania își face efectul, atunci cînd ești proprietarul unei podgorii, al unui castel, al cazanelor de fermentare și al stației de îmbuteliere. Mă întreb dacă proprietarii de crame mici au parte de tot atîtea femei ca viticultorii. Probabil că nu. Ia închipuiți-vă.

În orice caz, l-am întrebat pe domnul Tobin:

– Ați fost vreodată la locuința soților Gordon?

– Nu. Nici nu știam unde locuiesc.

– Atunci unde le trimiteați invitațiile?

– Păi... de asta se ocupă secretara meu pentru relații cu publicul. Dacă stau să mă gîndesc, îmi amintesc că locuiesc... locuiau la Nassau Point.

– Întocmai, domnule. S-a spus la toate buletinele de știri. Doi locuitori din Nassau Point au fost găsiți asasinați.

– Da. Și-mi mai amintesc că mi-au spus că aveau o proprietate chiar pe țărm.

– Într-adevăr. Aveau. Făceau frecvent naveta la Plum Island. Probabil au menționat și acest lucru pe la dineuri, pe lîngă poveștile despre insulă.

– Da, au vorbit.

Am remarcat că domnul Tobin avea mici broboane de sudoare la rădăcina mesei de păr. Trebuia să nu uit că și cei mai nevinovați dintre oameni transpirau cînd erau supuși unui interogatoriu modificat și civilizat. De fapt, odinioară se vorbea despre „stoarcerea" de informații de la oameni – știți cum vine asta, lumini orbitoare, interogatorii fără sfîrșit, supunere la chinuri. În zilele noastre ne purtăm cu blîndețe, uneori, dar, oricît ai fi de cumsecade, unora – deopotrivă vinovați sau nevinovați – pur și simplu, nu le place să li se pună întrebări.

Începea să se încălzească și mi-am scos puloverul albastru pe care mi l-am aruncat pe umăr. Pistolul S & W era prins la gleznă, așa că domnul T nu s-a alarmat.

Albinele mă depistaseră, așadar am întrebat:

– Înțeapă?

– Dacă nu le faci nimic, nu.

– Nu le fac nimic, mie îmi plac albinele.

– De fapt, sînt viespi. Probabil te-ai dat cu colonie care le place.

– Lagerfeld.

– E una dintre preferințele lor. Nu le lua în seamă, a adăugat el.

– Bine. Au fost și soții Gordon invitați la cină luni seară?

– Nu, în mod normal nu i-aș fi invitat într-un grup mic și adunat spontan... La cina de luni au venit în principal prieteni apropiați și persoane care lucrează în acest domeniu.

– Înțeleg.

– De ce mă întrebi?

– Oh, din pricina ironiei sorții. Adică, dacă soții Gordon ar fi fost invitați, poate ar fi venit acasă mai devreme, s-ar fi îmbrăcat... înțelegeți, ar fi lipsit de la întîlnirea cu moartea.

– Nimeni nu lipsește de la întîlnirea cu moartea, a replicat el.

– Mda, cred că aveți dreptate.

Ne găseam pe un rînd de viță cu struguri negri.

– De ce din struguri negri iese vin roșu? l-am întrebat pe domnul Tobin.

– De ce? Păi... cred că mai curînd ar trebui numit vin purpuriu.

– Adevărat.

– De fapt, acest soi se numește pinot noir. Noir înseamnă negru.

– Am făcut și eu ceva franceză. Strugurii se numesc negri, dar sînt purpurii, iar vinul se numește vin roșu. Înțelegeți de unde vine confuzia?

– Nu-i chiar atît de complicat.

– Cum să nu! Cu berea e mai simplu. Există lager și pilsner. Nu? Pe urmă există bere slab alcoolizată și puternic alcoolizată. Dar să facem abstracție de ele, de berea neagră și de cea germană. În esență, avem lager și pilsner, slabă sau obișnuită. Intri într-un bar și vezi ce au la butoi, pentru că butoaiele poartă etichete. Poți întreba: „Ce aveți la sticle?" Cînd barmanul se plictisește să-ți tot arate sticle, comanzi: „Vreau un Budweiser." Și cu asta, basta.

Domnul Tobin a zîmbit.

– E foarte nostim. De fapt, și mie îmi face plăcere o bere rece într-o zi de caniculă. S-a aplecat spre mine cu un aer conspirativ și a adăugat: Să nu mai spui la nimeni.

– Secretul dumneavoastră se află în siguranță. Ei, dar via asta nu se mai termină. Cîte pogoane aveți?

– Aici am două sute. Mai am alte două sute răspîndite în jur.

– Mamă! Foarte mult. Dați pămînt în arendă?

– O parte.

– Luați pămînt în arendă de la Margaret Wiley?

Nu mi-a răspuns imediat și, dacă aș fi stat față în față cu el la o masă, i-aș fi putut vedea expresia în momentul în care spusesem: „Margaret Wiley". Dar ezitarea lui era un element suficient de interesant.

Într-un tîrziu, domnul Tobin mi-a răspuns:

– Cred că da. Da, iau. Cam cincizeci de pogoane. De ce mă întrebi?

– Știu că dă pămînt în arendă viticultorilor. E o veche prietenă a unchiului și a mătușii mele. Lumea e mică. Aici toți se cunosc. Am schimbat subiectul și am întrebat: Deci, dumneavoastră sînteți cel mai mare producător din zonă?

– Podgoriile Tobin sînt cele mai întinse din North Fork, dacă asta vrei să știi.

– Cum ați reușit?

– Prin muncă grea, o bună cunoaștere a viniculturii, prin perseverență și printr-un produs de calitate superioară. Plus noroc, a adăugat el. Lucrul de care ne temem aici sînt uraganele. De la sfîrșitul lui august pînă la începutul lui octombrie. Într-un an am avut o recoltă foarte tîrzie. Pe la mijlocul lui octombrie. Dinspre Caraibe au venit nu mai puțin de șase uragane. Dar fiecare a cotit în altă direcție. Zeul Bacchus veghea asupra noastră. E vorba de zeul vinului, a precizat el.

– E și numele unui mare compozitor.

– Acela este Bach.

– Corect.

– Apropo, aici avem concerte și uneori operă. Te pot trece pe lista noastră, dacă vrei.

Ne-am înapoiat spre uriașul complex cu acoperiș de șindrilă.

– Ar fi grozav, i-am răspuns. Vin, operă și o companie plăcută. Am să vă trimit cartea mea de vizită. Deocamdată locuiesc în altă parte.

În timp ce ne apropiam de cramă, i-am spus:

– Nu văd locuința dumneavoastră.

– De fapt, nu locuiesc aici. Am un apartament în vîrful turnului, dar casa mea se află mai la sud.

– La țărm?

– Da.

– Faceți navigație?

– Puțin.

– Cu barcă cu motor sau cu pînze?

– Cu motor.

– Soții Gordon au fost oaspeții dumneavoastră?

– Da. De cîteva ori.

– Bănuiesc că au venit cu barca.

– Mi se pare că da, o dată sau de două ori.

– Dar dumneavoastră i-ați vizitat venind cu barca?

– Nu.

Eram gata-gata să-l întreb dacă avea o Formula albă, dar uneori e mai bine să nu pui întrebări despre ceva ce poți descoperi pe altă cale. Întrebările tind să dezvăluie interlocutorului ce urmărești, să-l sperie. După cum am mai spus, Fredric Tobin nu era suspectat de crimă, totuși aveam impresia că ascundea ceva. Domnul Tobin m-a poftit înăuntru pe aceeași ușă pe care ieșisem.

– Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi dați de știre, a spus el.

– Bine... ah, diseară am o întîlnire și aș vrea să cumpăr o sticlă cu vin.

– Încearcă Merlot. Cel din '95 n-are pereche. Dar costă cam scump.

– De ce nu-mi arătați? Oricum, mai am niște obligații.

A șovăit o clipă, apoi m-a condus în magazinul de suveniruri, din care se intra într-o vastă sală de degustări. Era o încăpere foarte frumoasă, cu un bar din lemn de stejar lung de vreo nouă metri, șase separeuri într-o parte, pretutindeni nișe și rasteluri cu vin, ferestre cu vitralii, podea de gresie. Prin sală își făceau de lucru vreo doisprezece amatori de vin, care comentau etichetele sau sorbeau mostre gratuite de la bar, totodată făcînd glume tîmpite cu tinerii și tinerele care le turnau de băut, silindu-se în același timp să și zîmbească.

Domnul Tobin a salutat-o pe una dintre barmanițe, Sara, o tînără atrăgătoare, de vreo douăzeci și cinci de ani.

Am presupus că Fredric își alesese singur personalul și că avea ochiul format pentru fete cu adevărat frumoase.

– Sara, toarnă-i domnului...

– John.

– Toarnă-i Merlot '95 lui John.

Fata s-a conformat și a umplut cu o mînă sigură un pahărel.

Am învîrtit băutura în pahar, ca să mă arăt cunoscător. L-am adulmecat și am spus:

– Plăcut buchet. L-am ridicat în lumină și am adăugat: Culoare bună. Purpuriu.

– Și degete frumoase.

– Cum vine asta?

– Mă refer la felul în care se prinde de pahar.

– Așa e. Am sorbit puțin. Era bun. Gustul vinului e ceva care se dobîndește. Ar fi mers bine la o friptură. Păstrează aroma strugurilor și este înviorător.

Domnul Tobin a dat din cap entuziasmat.

– Da. Pișcă la limbă.

– Pișcă tare. *Pișcă*? m-am întrebat. E ceva mai dens și mai tare decît Napa Merlot.

– De fapt, e ceva mai slab.

– Asta am și vrut să spun. Ar fi trebuit să tac cînd mă aflam în plină glorie. Bun.

Am pus paharul pe tejghea.

– Toarnă-i din Cabernetul '95, i s-a adresat domnul Tobin Sarei.

– E suficient.

– Vreau să vezi deosebirea.

Fata mi-a turnat. Am gustat și am spus:

– Bun. Pișcă mai puțin.

Am mai pălăvrăgit puțin, după care domnul Tobin a insistat să gust un vin alb.

– E combinația mea din Chardonnay și alte vinuri albe, pe care nu ți le dezvălui. Are o culoare frumoasă, noi îi spunem „Auriu de toamnă".

Am gustat vinul.

– Plăcut, dar nu pișcă prea tare.

El nu mi-a răspuns.

– V-ați gîndit vreodată să numiți un vin de-al dumneavoastră „Fructele mîniei"?

– Am să discut cu specialiștii mei în marketing.

– Frumoase etichete, am comentat.

– Toate vinurile mele roșii au etichete cu creații ale lui Pollock, iar cele albe cu creații ale lui Kooning.

– Serios?

– Știi... Jackson Pollock și Willem de Kooning. Amîndoi au trăit pe Long Island și unele dintre cele mai reușite opere ale lor au fost create aici.

– Oh, pictorii! Sigur. Pollock este tipul care aruncă vopsea cu pensula pe pînză.

Domnul Tobin nu mi-a răspuns, dar a aruncat o privire la ceasul de mînă, vizibil plictisit de compania mea. Am privit în jur și am descoperit un separeu gol, departe de alți clienți și de barmani.

– Să ne așezăm puțin acolo, am spus.

Domnul Tobin m-a urmat fără prea mare tragere de inimă și a luat loc în separeu, în fața mea. Am sorbit din Cabernet și i-am spus:

– Mai am cîteva întrebări de rutină. De cît timp îi cunoșteați pe soții Gordon?

– Oh... de vreun an și jumătate.

– Au discutat vreodată cu dumneavoastră despre munca lor?

– Nu.

– Spuneați că le plăcea să povestească despre Plum Island.

– Oh, da. În linii mari. Niciodată n-au destăinuit secrete de stat, a zîmbit el.

– Bun. Știați că erau arheologi amatori?

– Eu... da, știam.

– Știați că erau membri ai Societății de Istorie Peconic?

– Da. De fapt, așa ne-am și cunoscut.

– Se pare că toată lumea de pe aici e înscrisă la Societatea de Istorie Peconic.

– Există vreo cinci sute de membri. Asta nu înseamnă toată lumea.

– Dar toți cei întîlniți de *mine* par să fie înscriși. E o asociație cu alte scopuri? De pildă, o adunare a vrăjitoarelor sau ceva asemănător?

– Din cîte știu eu, nu. Deși ar fi amuzant.

Amîndoi am zîmbit. Părea frămîntat de un gînd. Îmi dau seama cînd o persoană e preocupată de ceva și niciodată n-o întrerup. În cele din urmă, a spus:

– De fapt, Societatea de Istorie Peconic organizează o petrecere sîmbătă seara. Se va ține la mine, pe peluza din spate. Ultima petrecere în aer liber din acest an, dacă vremea va fi favorabilă. Ce-ar fi să vii și dumneata, cu încă o persoană?

Am bănuit că avea loc pentru două persoane, acum că soții Gordon nu mai puteau să-i onoreze invitația.

– Mulțumesc, i-am răspuns. Voi face tot posibilul.

De fapt, eram ferm decis să nu ratez petrecerea.

– Poate vine și șeful poliției, Maxwell. El cunoaște toate amănuntele.

– Grozav! Să aduc ceva? Niște vin?

Tobin a zîmbit politicos.

– Doar pe dumneata.

– Și încă o persoană, i-am reamintit eu.

– Da, și încă o persoană.

– Ați auzit vreo... vreo bîrfă despre soții Gordon? l-am întrebat pe domnul Tobin.

– De pildă?

– De pildă, în legătură cu relațiile lor intime.

– Absolut nimic.

– Ceva probleme financiare?

– Nu știu.

Și tot așa, vreme de încă vreo zece minute. Uneori prinzi pe cineva cu mîța în sac, alteori nu. Orice minciună, oricît de neînsemnată, e semnificativă. N-aș putea spune că-l prinsesem pe domnul Tobin cu minciuna, dar eram convins că fusese în relații mult mai strînse cu soții Gordon decît lăsa să se înțeleagă. Amănuntul în sine nu era prea important.

– Puteți numi cîțiva prieteni ai soților Gordon? l-am întrebat pe domnul Tobin.

El s-a gîndit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Păi, de exemplu, unul ar fi colegul dumitale, Maxwell, șeful poliției. Mi-a mai spus cîteva nume, dar nici unul nu-mi sună cunoscut. Adevărul e că nu-i cunoșteam prea bine pe prietenii sau colegii lor de muncă, a adăugat. După cum ți-am spus... dă-mi voie să-ți vorbesc pe șleau: soții Gordon cam trăiau pe spinarea mea. Dar erau atrăgători, manierați și aveau o muncă interesantă. Amîndoi își luaseră doctoratul. Se poate spune că fiecare dintre noi avea un avantaj de pe urma acestei relații... Mie îmi place să am în preajmă oameni frumoși și interesanți. Da, poate sună cam superficial, te-ar uimi să constați cît de superficiale pot fi persoanele frumoase și interesante. Regret ce li s-a întîmplat, a adăugat el, dar asta-i tot ce pot face pentru dumneata.

– Mi-ați fost de mare ajutor, domnule Tobin. Apreciez sincer timpul pe care mi l-ați acordat și faptul că n-ați dat amploare discuției, chemînd un avocat.

El nu mi-a răspuns.

Am ieșit din separeu și Tobin m-a urmat.

– Mă conduceți pînă la mașină? l-am întrebat.

– Dacă vrei...

M-am oprit la o tejghea pe care se afla literatură despre vinuri, inclusiv cîteva broșuri despre podgoriile Tobin. Am luat cîteva și le-am aruncat în punga de plastic.

– Sînt un mare fan al broșurilor. Am toate broșurile de pe Plum Island... pesta bovinelor, febra aftoasă... oricum, cazul de față contribuie la educația mea.

Nici de astă dată nu mi-a răspuns.

L-am rugat să-mi găsească vinul Merlot '95, ceea ce a și făcut. Legat de etichetă, i-am spus:

– Jackson Pollock. N-aș fi ghicit niciodată. Diseară voi avea ce discuta cu iubita mea.

Am dus vinul la casă; dacă îmi închipuiam că domnul Tobin intenționa să mi-o ofere în dar, ca dovadă de bunăvoință, mă înșelam amarnic. Am plătit prețul integral, plus taxa.

Am ieșit amîndoi afară la soare.

– Apropo, am spus. Și eu i-am cunoscut pe soții Gordon, la fel ca dumneavoastră.

El s-a oprit în loc, m-am oprit și eu. S-a uitat la mine.

– John Corey, i-am spus.

– Oh... da. N-am reținut numele.

– Corey. John.

– Da... Acum îmi amintesc. Dumneata ești polițistul care a fost rănit.

– Întocmai. Acum mă simt mult mai bine.

– Nu ești detectiv la New York?

– Ba da, domnule. Dar am fost angajat de șeful poliției, Sylvester Maxwell, să dau o mînă de ajutor.

– Înțeleg.

– Deci soții Gordon v-au vorbit de mine?

– Da.

– De bine?

– Sînt convins că da, dar nu-mi amintesc precis.

– De fapt, ne-am întîlnit o dată. Prin iulie. Ați organizat o mare degustare de vinuri, chiar în sala mare de acolo.

– Oh, da.

– Erați îmbrăcat într-un costum purpuriu și cravată cu struguri și viță-de-vie.

El m-a privit.

– Da. Cred că ne-am cunoscut.

– Fără îndoială. M-am uitat în jur, la parcarea presărată cu pietriș, și am comentat: În zilele noastre toți au mașină. Cea de acolo e a mea. Vorbește franțuzește, i-am explicat, în timp ce porneam motorul cu telecomanda. Automobilul alb Porsche e al dumneavoastră?

– Da. De unde știi?

– Mi-am închipuit. Sînteți genul de om care are Porsche. I-am întins mîna și el mi-a strîns-o. Poate ne vedem la petrecere, i-am spus.

– Sper să afli cine a fost făptașul.

– Fiți sigur de asta. Întotdeauna îl descopăr. Ciao. Bonjour.

– Bonjour înseamnă „Bună ziua".

– Corect. Au revoir.

Ne-am despărțit, făcînd să scîrțîie pietrișul în două direcții opuse. Albinele m-au urmărit pînă la mașină, dar am intrat repede și am demarat.

M-am gîndit la domnul Fredric Tobin, proprietar, *bon vivant*, rafinat cunoscător al tuturor lucrurilor frumoase, deținător de mașini de lux și cunoștință a decedaților.

Experiența îmi spunea că era curat ca lacrima și că nu era cazul să-mi mai irosesc nici un minut gîndindu-mă la el. Dintre toate teoriile mele cu privire la motivul asasinării soților Gordon și la identitatea ucigașului, Fredric Tobin nu se potrivea cu nici una. Și totuși, instinctul îmi spunea să fiu cu ochii pe domnul cu pricina.

17

Am pornit spre vest, pe Main Road, încercînd să citesc din mers manualul posesorului unui astfel de vehicul. Am apăsat cîteva butoane de pe bord și *voila,* afișajul digital a trecut de la sistemul metric la cel american get-beget. Era cea mai mare distracție pe care o puteai avea pe scaunul din față al unei mașini.

Simțindu-mă îmbogățit din punct de vedere tehnologic, am acționat robotul telefonic cu ajutorul celularului. „Ah, dacă m-ar fi văzut primii coloniști care trudeau la vechile lor ferme și prin sate..."

Robotul m-a anunțat:

– Aveți trei mesaje.

Unul trebuia să fie de la Beth. Am ascultat, dar primul era de la Max, care îmi repeta că nu mai lucram la caz și mă ruga să-l sun, ceea ce nici nu mă gîndeam să fac. Al doilea mesaj era de la Dom Fanelli. „Noroc, J.C. Am primit mesajul tău. Dacă ai nevoie de ajutor, dă un chiot. Între timp, am prins niște fire în legătură cu cei care au făcut exerciții de tir pe tine, așa că nu vreau să las totul baltă decît dacă ai nevoie de mine. Oare de ce umblă atîta lume să-i facă felul bunului meu prieten? Ascultă, am vorbit personal cu Wolfe: nu crede că cel de la televizor nu erai tu. Zice că are informații că tu ai fost acela. Îți cere să răspunzi la cîteva întrebări. Sfatul meu e să-ți înregistrezi convorbirile telefonice. Deocamdată atît. Și nu-ți mai băga fundul în belea."

– Mulțumesc.

Ultimul mesaj nu era de la Beth, ci de la nimeni altul decît superiorul meu ierarhic, locotenentul de poliție Andrew Wolfe. Singurele lui cuvinte erau: „Vreau să mă suni cît mai curînd posibil". Semn

rău. M-am întrebat dacă Nash şi Wolfe chiar se cunoşteau. Totuşi, necazul era că, fără îndoială, Nash îi spusese lui Wolfe că la televizor apăruse într-adevăr John Corey şi că John Corey lucra la un caz de omucidere, în timp ce se presupunea că se află în concediu de convalescenţă. Toate aceste afirmaţii aveau o bază reală şi presupun că Andrew Wolfe dorea o explicaţie. Ştiam că-l puteam lămuri în ce fel ajunsesem să mă implic în acest caz; pe de altă parte, însă, mi-ar fi fost greu să-i explic locotenentului de poliţie Wolfe de ce era un dobitoc.

Judecînd bine lucrurile, cel mai bine era să nu-i întorc telefonul. Poate trebuia să discut cu avocatul meu. Nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită. Vreau să spun că încercam să fiu un bun cetăţean, iar cel care mă convinsese să mă amestec în povestea asta, amicul meu Max, profitase de buna mea credinţă, mă vîrîse într-un conflict cu poliţia federală şi pe urmă mă lăsase baltă. De fapt, nici nu-mi oferise protecţie vreodată. Iar Beth încă nu-mi telefonase.

Am continuat să-mi repet că eram un erou, deşi nu prea înţelegeam de ce era eroic să fii împuşcat. În copilărie numai cei care trăgeau cu arma în ticăloşi erau eroi. Acum, oricine se îmbolnăvea, era luat ostatic sau era găurit de gloanţe devenea erou. Dar dacă mă puteam folosi de chestia cu eroismul ca să scap de belea, cu siguranţă că aveam s-o fac. Necazul era că eroii creaţi de mass-media aveau o medie de viaţă de circa nouăzeci de zile. Eu fusesem împuşcat pe la mijlocul lui aprilie. Poate totuşi trebuia să discut cu avocatul.

Ajunsesem în cătunul Cutchogue şi mă apropiam de centru, pe lîngă care riscai să treci rapid, dacă nu erai atent. Cutchogue era o aşezare veche, bizară, curată şi prosperă, la fel ca majoritatea celorlalte, probabil datorită afacerii cu vinurile. Pe deasupra străzii principale erau atîrnate pînze lungi, anunţînd o multitudine de evenimente ca Festivalul Maritim Anual al Porturilor din East End şi un concert la Farul Horton, cu participarea formaţiei Isotope Stompers. Nu mă întrebaţi cine erau.

Ei bine, oficial vara se sfîrşise, dar toamna anunţa o sumedenie de evenimente, atît pentru localnici, cît şi pentru numărul restrîns de turişti. Întotdeauna bănuisem că exista o mare festivitate în luna noiembrie a fiecărui an, deschisă numai localnicilor şi denumită

„Localnicii din North Fork Urează Călătorie Sprîncenată Festivalului Afurisiților de Turiști".

Deci conduceam foarte încet, căutînd clădirea Societății de Istorie Peconic, care, din cîte îmi aminteam, se afla undeva pe Main Road. Spre capătul sudic al șoselei se găsea Cutchogue Village Green, unde se înălța cea mai veche casă din statul New York, datînd de prin 1649, din cîte scria pe pancartă. Părea semn bun, așa că am intrat pe o străduță îngustă care înpărțea peluza în două. Aici se vedeau mai multe construcții vechi cu acoperișuri de șindrilă, care, din fericire, erau lipsite de stîlpi ai infamiei, butuci, scaune de tortură și manifestări publice ale primilor sado-masochiști americani. În sfîrșit, nu departe de peluză, am văzut o clădire mare cu acoperiș din șindrilă, aproape cît un conac, cu fațada sprijinită pe piloni înalți și albi. O tăbliță din lemn stil Chippendale aflată pe peluză anunța: „Societatea de Istorie Peconic." Dedesubt scria „Muzeu", apoi „Magazin de souveniruri". Cu „ou" și liniuță. Cîndva cîștigasem un joc de scrabble cu acest cuvînt.

Altă tăbliță, prinsă cu două lanțuri scurte, indica zilele și orele în care erau deschise muzeul și magazinul. După Ziua Muncii vizitele erau limitate la week-end și la zilele de sărbătoare. Pe tăbliță figura și un număr de telefon, pe care l-am format. Mi s-a răspuns cu un mesaj înregistrat: un glas de femeie ca de prin anul 1640, care relata orele, evenimentele și alte informații de acest gen.

Cum nu sînt genul de persoană care se lasă intimidat de programul altora, am coborît din mașină, am urcat treptele pînă la porticul cel înalt și am bătut în ușă cu ciocănelul vechi de alamă. Am izbit cu el zdravăn de tot, dar clădirea părea pustie, iar în mica parcare laterală nu se vedea nici o mașină.

Am urcat din nou în Jeep și am telefonat noii mele prietene, Margaret Wiley. Ea a ridicat receptorul și i-am spus:

– Bună dimineața, doamnă Wiley. Sînt detectivul Corey.

– Da.

– Ieri spuneați ceva în legătură cu vizitarea Muzeului Societății de Istorie Peconic. Toată ziua m-am gîndit numai la asta. Credeți că aș putea merge astăzi... poate vorbiți cu cineva de acolo... Cum se numește președinta Societății? Witherspoon?

– Whitestone. Emma Whitestone.

– Exact. S-ar putea să vizitez muzeul astăzi?

– Nu știu...

– Ce-ar fi s-o sunați pe Emma Whitestone...

– Am să-i telefonez. Poate va fi de acord să se întîlnească la muzeu cu dumneata.

– Grozav. Vă sînt îndatorat...

– Cum pot da de dumneata?

– Vă spun eu cum facem. Revin cu un telefon după zece-cincisprezece minute. Sînt cu mașina și trebuie să cobor să cumpăr un cadou pentru mama mea. E ziua ei de naștere. Pun prinsoare că la muzeu aveți un magazin de suveniruri.

– Avem.

– Excelent. Apropo, am vorbit cu unchiul Harry și i-am transmis complimente de la dumneavoastră.

– Mulțumesc.

– M-a rugat să vă salut din partea lui și să vă spun că i-ar face plăcere să vă viziteze cînd se va întoarce aici.

Nu i-am mai pomenit de faptul că bărbăția unchiului Harry se cam ofilise.

– Ar fi frumos.

– Grozav. Bine, v-aș fi recunoscător dacă doamna Whitestone sau oricine altcineva din conducerea Societății ar putea veni cu mine în această dimineață.

– Voi face tot posibilul. S-ar putea să fiu nevoită să te însoțesc chiar eu.

– Nu vă deranjați. Vă mulțumesc pentru sprijinul pe care ni l-ați acordat ieri.

– N-ai pentru ce.

Chiar că n-aveam.

– Peste cincisprezece minute. Dați cîteva telefoane.

– Ești cu prietena dumitale?

– Colega mea?

– Da, domnișoara.

– Trebuie să soseaască și ea.

– E o femeie încîntătoare. Mi-a făcut plăcere să discut cu ea.

– Urmează să ne căsătorim.

– Ce păcat!

Și a închis telefonul.

Ei, asta e. Am apăsat pe ambreiaj și glasul de femeie s-a făcut auzit din nou: „Eliberează frîna de mînă". M-am conformat. Mi-am mai făcut de lucru cu computerul un timp, încercînd să-i șterg din memorie opțiunea respectivă și așteptîndu-mă să aud ceva de genul: „De ce încerci să mă ucizi? Nu-ți place de mine? Nu vreau decît să te ajut".

Dar dacă se blocau ușile, iar pedala de accelerație rămînea înțepenită la podea? Am aruncat manualul de instrucțiuni în torpedo.

Am cotit spre sud, pe străduța denumită încîntător Skunk Lane, apoi am traversat digul și m-am întors la Nassau Point.

Am mers pe strada pe care locuiseră soții Gordon și am observat Jeep-ul alb al lui Max în dreptul scenei crimei. Am parcat pe aleea soților Murphy, ca să nu fiu văzut de la locuința Gordon.

M-am dus direct la ușa din spate a casei Murphy și i-am văzut pe cei doi bătrîni în salonașul cu televizor, cunoscut și sub numele de salonul Florida, o anexă cu storuri a construcției inițiale. Televizorul era în funcțiune, așa că am ciocănit la ușa-paravan.

Edgar Murphy s-a ridicat în picioare, a dat cu ochii de mine și a deschis ușa.

– Iar v-ați întors?

– Da, domnule. Nu vă răpesc decît un minut.

Mi-a făcut semn să intru. Doamna Murphy s-a ridicat și m-a salutat nu prea entuziasmată. Televizorul continua să meargă. Cîteva secunde m-am simțit la fel ca în casa părinților mei din Florida: aceeași cameră, aceeași emisiune de televiziune, aceiași oameni. În orice caz, le-am spus:

– Descrieți-mi mașina albă sport pe care ați văzut-o la vecini în luna iunie.

Amîndoi au început să vorbească, dar talentul lor descriptiv era limitat. În cele din urmă, am luat un stilou din buzunar, un ziar și i-am rugat să deseneze conturul unei mașini, dar mi-au răspuns că nu puteau. Am desenat un Porsche. Teoretic, martorul nu trebuie influențat, dar ce dracu'! Amîndoi au încuviințat din cap și domnul Murphy a spus:

– Da, da. Asta-i mașina. Un automobil mare și luxos. Ca o cadă de baie răsturnată.

Doamna Murphy s-a declarat de acord cu el.

Am scos din buzunar broșura cu podgoriile Tobin și am împăturit-o în așa fel, încît să se vadă numai o fotografie mică, alb-negru a lui Fredric Tobin, proprietar. Nu i-am lăsat să vadă toată broșura, altfel ar fi spus tuturor că poliția îl bănuia pe Fredric Tobin ca fiind asasinul soților Gordon.

Cei doi Murphy au studiat fotogafia. Și de astă dată se chema că încercam să influențez martorii, întrucît le arătam o singură fotografie, fără s-o amestec printre altele, dar nu aveam nici timp, nici răbdare să procedez după tipic. Totuși, nu i-am întrebat nimic de genul: „E bărbatul pe care l-ați văzut în mașina sport?"

Iată însă că tocmai acestea au fost cuvintele doamnei Murphy:

– E bărbatul pe care l-am văzut în mașina sport.

Domnul Murphy a fost de acord.

– E un suspect? m-a întrebat el.

– Nu, domnule. Bine, iertați-mă că v-am deranjat încă o dată. A mai încercat cineva să vă pună întrebări în legătură cu acest caz? am adăugat.

– Nu.

– Rețineți, nu vorbiți cu nimeni în afară de șeful poliției, Maxwell, de mine și de detectiv Penrose.

– Unde-i domnișoara? m-a întrebat domnul Murphy.

– Detectivul Penrose? E acasă, are grețuri.

– E cumva însărcinată? s-a interesat Agnes.

– Cam într-o lună, am răspuns. Bine...

– N-am văzut să poarte verighetă, a remarcat Agnes.

– Știți cum sînt fetele din ziua de azi. Am clătinat din cap cu tristețe, apoi am spus: Bine, vă mulțumesc încă o dată.

Am ieșit repede, am urcat la volanul Jeep-ului și am plecat.

După toate aparențele, domnul Fredric Tobin fusese acasă la soții Gordon cel puțin o dată. Cu toate acestea, părea să nu-și amintească de vizita făcută în luna iunie. Poate totuși nu fusese el. Poate era vorba despre alt bărbat cu barbă, într-un Porsche alb.

Poate trebuia să aflu de ce mințise domnul Tobin.

Am contactat din nou robotul telefonic, care mi-a anunțat alte două mesaje. Primul era de la Max, care spunea: „John, la telefon șeful poliției, Maxwell. Poate n-am fost suficient de explicit în privința poziției tale. Nu mai lucrezi pentru acest oraș. Ai înțeles? Am fost sunat de avocații lui Fredric Tobin, care nu s-au arătat

deloc încîntați. Ai priceput? Nu știu exact ce-ai discutat cu domnul Tobin, dar consider că trebuie să fie ultima ta discuție oficială cu el. Telefonează-mi."

Interesant. Nu voiam decît să dau o mînă de ajutor, iar poliția locală mă punea la punct.

Următorul mesaj era de la fosta mea soție, Robin Paine – nume care i se potrivea de minune – și care se întîmpla să fie tot avocat. „Bună, John, sînt eu, Robin, spunea ea. Vreau să-ți reamintesc că despărțirea noastră de un an expiră la 1 octombrie, moment din care sîntem divorțați oficial. Vei primi prin poștă o copie a deciziei de divorț. N-ai nimic de semnat sau de făcut. E o formalitate." Apoi a adăugat pe un ton nepăsător: „Oricum, după 1 octombrie nu mai poți comite adulter decît dacă te recăsătorești. Totuși, nu te însura înainte să primești decizia, altfel vei fi bigam. Te-am văzut la telejurnal. Pare un caz fascinant. Sănătate!"

Bun. Fiindcă a venit vorba, Robin fusese cîndva adjunct de procuror districtual în Manhattan, ocazie cu care o cunoscusem. Pe atunci eram de aceeași parte a baricadei. Apoi ea trecuse de partea cealaltă și-și luase un post plătit regește la un mare avocat al apărării căruia îi plăcea stilul ei în instanță. Poate că-i plăceau și altele, nu numai stilul. Oricum, căsnicia noastră devenise un conflict de interese. Adică, eu luptam să vîr la zdup nemernici, iar femeia cu care împărțeam patul încerca să-i mențină în afaceri. Ultima picătură fusese cazul unui mare traficant de droguri care, pe lîngă problemele pe care le avea în America, era căutat în Columbia pentru asasinarea unui judecător. Păi bine, cucoană, știam și eu că cineva tot trebuia să-l apere și că banii nu erau de lepădat! Totuși, simțeam că mariajul nostru se afla la răscruce. Atunci îi spusesem: „Alege între mine și slujba ta", la care ea îmi răspunsese: „Poate că *tu* ar trebui să-ți iei altă slujbă". Vorbise serios: firma ei avea nevoie de un detectiv particular și Robin voia să accept eu postul. Îmi imaginasem cum ar fi fost să fac investigații în folosul ei și al cretinului ei de șef. Poate chiar să beau din cafeaua lor în răgazul dintre două cazuri. Perfect. „Dacă nu ți-e cu supărare, aleg divorțul."

În afară de aceste mici conflicte legate de profesiile noastre, cîndva ne legase o iubire sinceră. Oricum, așteptam data de întîi octombrie. După aceea ea avea să devină oficial fosta mea soție, iar

eu pierdeam ocazia de a deveni soț adulter sau bigam. Uneori viața e nedreaptă.

Am traversat din nou digul, am ajuns pe Main Road și am pornit înapoi spre cătunul Cutchogue. Am sunat-o pe Margaret Wiley.

– Am dat de Emma la florăria ei, m-a anunțat Margaret, și acum e în drum spre clădirea Societății de Istorie Peconic.

– Foarte frumos din partea ei să-mi acorde puțin timp.

– I-am spus că e ceva în legătură cu asasinarea soților Gordon.

– Ei, nu sînt chiar foarte sigur, doamnă Wiley. Pur și simplu, eram curios să...

– Asta poți discuta cu ea. Te așteaptă.

– Mulțumesc.

Cred că a închis telefonul înaintea mea.

În orice caz, m-am înapoiat cu mașina la Societatea de Istorie Peconic și am tras în mica parcare, lîngă un microbuz pe care scria „Florăria Whitestone".

M-am dus la intrarea principală, unde am dat cu ochii de un autocolant galben pe care scria: „Vă rog să intrați, domnule Corey".

Ceea ce am și făcut.

După cum am spus, clădirea era mare, data de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea și era genul de locuință care aparținuse unui comerciant înstărit sau unui căpitan de vas. Avea un hol spațios, în stînga se găsea un salon și în dreapta, sufrageria. Pretutindeni vedeai obiecte vechi – bineînțeles, majoritatea fără valoare, dacă vreți să știți părerea mea, dar care probabil costau o mulțime de parale. Înăuntru n-am văzut și n-am auzit pe nimeni, așa că am colindat dintr-o încăpere în alta. Nu era un muzeu propriu-zis, adică nu prezenta exponate. Era, pur și simplu, o clădire istorică reamenajată. Nu am văzut nimic sinistru, nici tablouri cu biserici arzînd, nici lumînări negre, nici broderii cu stele în cinci colțuri, nici pisici negre, iar în bucătărie nu bolborosea nici o fiertură vrăjitorească.

Nici eu nu știam de ce venisem, ceva mă atrăsese în acest loc. Pe de altă parte, cred că sufeream de gerontofobie și gîndul de a sta de vorbă cu încă o persoană septuagenară era mai mult decît puteam suporta. Ar fi trebuit să destup sticla de vin de la Tobin și să trag o dușcă înainte de a mă întîlni cu doamna Whitestone.

În scurt timp am găsit și magazinul de suveniruri – de Souvenir-uri – care odinioară fusese, cred, bucătărie de vară, și am intrat. Lumina era stinsă, dar prin ferestre pătrundeau razele soarelui.

Suvenirurile reprezentau o gamă largă, de la cărți editate local la obiecte de artizanat din zonă, artă indiană, broderii, ierburi uscate, flori presate, ceaiuri din ierburi, parfumuri florale, lumînări (nici una neagră), acuarele, plăci de ceramică pictată, pachețele de semințe și altele. Ce-or fi făcînd oamenii cu astfel de prostii?

Am luat în mînă o bucată de placaj vechi pe care cineva pictase o corabie de altădată. În timp ce studiam pictura, am simțit cum mă privește cineva.

Am întors capul spre intrarea în magazin și am văzut în prag o femeie frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu ochii ațintiți asupra mea.

– O caut pe doamna Emma Whitestone, am spus.

– Probabil dumneata ești John Corey.

– Probabil. Știi cumva dacă doamna Whitestone se află aici?

– Eu sînt Emma Whitestone.

Ziua promitea să fie altfel.

– Oh! am exclamat. Mă așteptam la o persoană mai în vîrstă.

– Iar eu mă așteptam la cineva mai tînăr.

– Oh...

– Margaret mi-a spus că-i vorba de un tînăr. Dar cred că dumneata ești mai curînd de vîrstă mijlocie.

– Uh...

A venit la mine și mi-a întins mîna.

– Sînt președinta Societății de Istorie Peconic, mi-a spus. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Păi... nu prea știu.

– Nici eu.

Tipa era înaltă, abia cu vreo trei centimetri mai scundă decît mine, subțire, dar bine făcută, cu părul șaten, lung pînă la umeri, proaspăt spălat, dar nu uscat și încrețit cu fierul, machiată discret, cu unghiile nedate cu oja, fără bijuterii, fără cercei, fără verighetă și fără inel de logodnă. Nu era nici prea îmbrăcată. Purta o rochie de vară din bumbac bej pînă la genunchi, prinsă de umeri cu bretele aproape invizibile. Pe sub această vestimentație sumară purta un minimum de lenjerie. Cu siguranță, nu avea sutien, dar am deslușit

conturul unui bikini. De asemenea, era în picioarele goale. Dacă ar fi fost să mi-o imaginez pe doamna Whitestone îmbrăcîndu-se în acea dimineață, aș fi zis că își puse chiloții și rochia, se rujasc ușor, își dăduse de cîteva ori cu pieptenele prin păr și atît. Era de așteptat că se putea debarasa de această ținută în patru secunde. Cu ajutorul meu, chiar mai puțin.

– Domnule Corey? Te gîndești cum ți-aș putea fi de folos?

– Da. O clipă.

Nu era solidă, dar părea făcută pentru viteză și poate pentru rezistență. Avea ochi frumoși, cenușii-verzui, iar chipul ei, pe lîngă că era atrăgător, la prima vedere părea și inocent. Îmi amintea de fotografiile anilor '60, înfățișînd copii care vindeau flori, asta poate fiindcă lucra într-o florărie. La o a doua privire, remarcai că trăsăturile ei emanau o sexualitate reținută. Într-adevăr.

Ar mai fi cazul să menționez că era bronzată frumos și uniform, pielea ei avînd culoarea cafelei cu lapte. O femeie frumoasă și senzuală. Emma Whitestone.

– E ceva legat de soții Gordon?

– Da. Am pus deoparte bucata de placaj si am întrebat: Îi cunosteai?

– Da. Eram în relații apropiate, dar nu prieteni. E îngrozitor, a adăugat ea.

– Așa e.

– Ai... vreun fir?

– Nu.

– Am auzit la radio că e posibil să fi furat un vaccin.

– Așa se pare.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi mi-a spus:

– I-ai cunoscut și dumneata.

– Adevărat. De unde știi?

– Ți-au pomenit numele de cîteva ori.

– Zău? Sper că au vorbit frumos de mine.

– Foarte frumos. Lui Judy îi cam plăcea de dumneata, a adăugat ea.

– Nu zău?

– N-ai știut?

– Poate. Voiam să schimb subiectul, așa că am spus: Ai vreo listă cu membrii Societății?

– Sigur. Biroul este la etaj. Cînd ai sosit, tocmai puneam în ordine niște hîrtii. Vino cu mine.

Am urmat-o. Răspîndea în jur parfum de lavandă.

– Frumoasă casă! am spus eu, în timp ce străbăteam conacul.

Ea m-a privit peste umăr și a spus:

– Mai tîrziu am să te conduc s-o vizitezi.

– Excelent. Păcat că nu mi-am luat aparatul de fotografiat.

A suit scara largă și abruptă și am urmat-o îndeaproape. Chiloții ei erau ca și inexistenți. De asemenea, avea picioare frumoase, dacă știți ce înseamnă asta.

La etajul al doilea m-a condus într-o încăpere pe care a descris-o ca fiind salonul de sus. M-a invitat să iau loc într-un fotoliu chiar lîngă șemineu, iar eu m-am conformat.

– Îți pot oferi o ceașcă de ceai de ierburi? m-a întrebat ea.

– Am băut deja cîteva cești, mulțumesc.

Ea s-a așezat într-un balansoar de lemn, față în față cu mine, și și-a încrucișat picioarele lungi, lungi de tot.

– De fapt, ce anume cauți, domnule Corey?

– John. Te rog să-mi spui John.

– John. Atunci, te rog să-mi spui Emma.

– Ei bine, Emma, am început eu, mai întîi aș dori să-ți pun cîteva întrebări despre Societatea de Istorie Peconic. Ce este ea de fapt?

– O societate de istorie. North Fork are un număr de societăți locale de istorie, majoritatea adăpostite în clădiri istorice. Aceasta este cea mai importantă dintre toate și se numește Peconic, numele indian al regiunii noastre. Avem circa cinci sute de membri. Unii sînt persoane de vază, alții sînt simpli agricultori. Ne străduim să păstrăm, să înregistrăm și să transmitem moștenirea noastră istorică.

– Și să aflați cît mai multe despre ea.

– Da.

– Prin arheologie.

– Da. Și prin cercetare. Avem aici cîteva arhive interesante.

– Le-aș putea vedea și eu mai tîrziu?

– Mai tîrziu poți vedea orice dorești, mi-a zîmbit ea.

Oh, inima mea. Vreau să spun, oare mă tachina sau vorbea serios? I-am surîs. Ea mi-a zîmbit din nou.

Înapoi la treabă.

– Soții Gordon erau membri activi? am întrebat-o.

– Da.

– Cînd s-au înscris?

– Cu vreun an și jumătate în urmă. S-au mutat aici, venind de la Washington D.C. Erau din Midwest, dar lucraseră pentru administrația de la Washington. Presupun că știi.

– Au discutat vreodată cu dumneata despre munca lor?

– Nu chiar.

– Ai fost vreodată la ei acasă?

– O dată.

– Vă făceați vizite?

– Doar din cînd în cînd. Societatea de Istorie Peconic favorizează relațiile dintre membri. E unul dintre motivele pentru care ne agreau.

– Tom se simțea atras de dumneata? am întrebat eu cu subînțeles.

În loc să se simtă șocată sau ofensată, mi-a răspuns:

– Probabil.

– Dar ai avut o relație sexuală cu el?

– Nu. Nu mi-a propus asta niciodată.

Mi-am dres glasul.

– Înțeleg...

– Uite ce e, domnule Corey... John. Îți irosești timpul de pomană, și pe al meu la fel, cu astfel de întrebări. Nu știu cine și de ce i-a asasinat pe soții Gordon, dar crima nu are nici o legătură cu mine sau cu vreun triunghi amoros în care să fiu implicată.

– Nici n-am spus asta. Pur și simplu, cercetez latura sexuală ca parte dintr-o investigație mai amplă.

– Ei bine, nu m-am culcat cu el. Cred că era un soț fidel. Din cîte știu, și Judy era o soție credincioasă. Prin părțile noastre e greu să ai o legătură, fără să afle toată lumea.

– Poate că așa vezi dumneata lucrurile.

Ea m-a privit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Dumneata ai avut o relație cu Judy?

– Nu, doamnă Whitestone, n-am avut. Aici nu sîntem la telenovelele de după-amiază. E vorba de investigarea unei crime și eu sînt cel care pune întrebările.

– Nu fi atît de susceptibil.

Am tras aer în piept și am spus:

– Te rog să mă ierți.

– Vreau să găsești ucigașul. Întreabă-mă.

– Bine. Iată o întrebare... care a fost primul dumitale gînd cînd ai aflat despre asasinat?

– Nu știu. Cred că mi-am închipuit că era ceva legat de slujba lor.

– Bine. Și acum ce părere ai?

– Nu am nici un fel de părere.

– Nu prea îmi vine a crede.

– Să ne limităm la atît.

– Bine.

Încă nu-mi dădeam seama dacă voiam să continuu interviul, nici ce anume căutam. Însă în minte îmi stăruia o imagine, un fel de hartă, pe care figurau Plum Island, Nassau Point, faleza de deasupra brațului Sound de lîngă Long Island, podgoriile Tobin și Societatea de Istorie Peconic. Dacă uneai aceste puncte cu o linie, obțineai o figură geometrică cu cinci laturi, lipsită de semnificație. Dar, dacă făceai o legătură metafizică între puncte, poate că pentagonul căpăta un sens. Care era elementul comun al celor cinci puncte? Poate că nu aveau nici un element comun; dar între ele părea să existe o legătură, un numitor comun. Dar ce?

M-am gîndit la acel ceva care emisese semnalul sonor în mintea mea cu ocazia vizitei pe Plum Island. Istorie. Arheologie. Asta era. Dar *ce* anume?

– Cunoști pe cineva care lucrează pe Plum Island?

Ea s-a gîndit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Nu chiar. Cîțiva clienții de-ai mei muncesc acolo. În afară de Tom și Judy, nu cunosc nici un cercetător și nimeni de pe Plum nu este membru al Societății de Istorie. Cei de pe insulă reprezintă un grup închis, a adăugat ea. Formează un fel de castă.

– Știi ceva despre intenția soților Gordon de a face săpături pe Plum Island?

– Știu doar că Tom promisese Societății de Istorie o ocazie de a pune piciorul pe insulă.

– Nu te ocupi de arheologie?

– Nu chiar. Prefer munca de arhivă. Am o diplomă în arhivistică. La Universitatea din Columbia.

– Serios? Eu predau la John Jay.

Universitatea se găsea cu vreo cincizeci de cvartale mai la sud de universitatea Columbia. În sfîrșit, aveam ceva în comun.

– Ce predai? m-a întrebat ea.

– Criminalistică și ceramică.

Ea a zîmbit. Și-a mișcat ușor degetele de la picioare. S-a așezat din nou picior peste picior. Bej. Avea chiloți bej, ca și rochia. Ajunsesem într-un punct în care aproape că trebuia să-mi încrucișez *și eu* picioarele, să nu observe doamna Whitestone că Bărbăția sa începea să se trezească din ațipeală. *Să nu faci pipi decît în cortul tău.*

– Arhivistică, am repetat eu. Fascinant.

– Chiar poate fi. Un timp am lucrat la Stony Brook, după care am primit o slujbă aici, la Bibioteca Publică din Cutchogue. Fondată în 1841, biblioteca oferă aceeași leafă ca atunci. Am crescut aici, dar dacă nu faci afaceri, e greu să cîștigi o pîine. Eu am o florărie.

– Da, am văzut microbuzul.

– Exact. Ești polițist. Deci ce cauți aici? m-a întrebat ea.

– Sînt în convalescență.

– Oh, adevărat. Acum îmi amintesc. Arăți bine.

Același lucru se putea afirma si despre ea, dar nu trebuia să fac avansuri martorului, așa că am trecut amănuntul sub tăcere. Avea o voce frumoasă, blîndă, șoptită care îmi părea teribil de sexy.

– Îl cunoști pe Fredric Tobin? am întrebat-o.

– Cine nu-l cunoaște?

– E membru al Societății de Istorie Peconic.

– E cel mai generos binefăcător al nostru. El ne dă vin și bani.

– Te pricepi la vinuri?

– Nu. Dar dumneata?

– Da. Pot deosebi un Merlot de un Budweiser. Legat la ochi.

Ea a zîmbit.

– Pun prinsoare că multă lume regretă că nu s-a apucat să facă vin cu ani în urmă, am spus. Vorbesc de afaceri.

– Nu știu. E interesant, dar nu chiar atît de profitabil.

– Pentru Fredric Tobin este profitabil, am subliniat eu.

– Fredric trăiește peste posibilitățile lui.

Mi-am îndreptat spatele.

– De ce spui asta?

– Pentru că așa este.

– Îl cunoști bine? Personal?

– *Dumneata* îl cunoști personal?

Zău că nu-mi place să mi se pună întrebări, dar de astă dată mă găseam pe gheață subțire. Ah, cum decad marii bărbați ai lumii!

– Am fost la o degustare de vinuri organizată de el, am răspuns. Prin iulie. Erai și dumneata acolo?

– Da.

– Venisem împreună cu soții Gordon.

– Exact. Cred că te-am văzut.

– Eu nu te-am văzut. Mi-aș fi amintit.

Ea a zîmbit.

– Cît de bine îl cunoști? am repetat întrebarea.

– De fapt, am avut o relație.

– Ce fel?

– Vreau să spun că am fost amanți, domnule Corey.

Vestea mă dezamăgea profund. Cu toate acestea, mi-am văzut de meserie și am întrebat:

– Cînd s-a întîmplat asta?

– A început... oh, cu vreo doi ani în urmă și a durat... E chiar atît de important?

– Ai dreptul să nu răspunzi.

– Știu.

– Ce s-a întîmplat cu relația voastră? am întrebat-o.

– Nimic. Fredric nu face decît colecție de femei. A durat cam nouă luni. N-a fost un record pentru nici unul din noi, totuși n-a fost rău. Am vizitat Bordeaux, Valea Loirei, Paris. Am petrecut week-end-uri în Manhattan. A fost plăcut. E foarte generos.

Am chibzuit asupra celor auzite. Făcusem o mică pasiune pentru Emma Whitestone și mă cam deranja că Fredric ajunsese la borcanul cu miere înaintea mea.

– Am să-ți pun o întrebare personală, la care nu ești obligată să răspunzi, am avertizat-o. Bine?

– Bine.

– Sînteți încă... Adică...

– Fredric și cu mine am rămas prieteni. Acum are o concubină. Sondra Wells. O mare snoabă, chiar și după nume.

– Întocmai. Spuneai că el trăiește peste posibilitățile lui.

– Da. Datorează o mică avere băncilor și investitorilor particulari. Cheltuiește prea mult. Partea tristă e că are mare succes și că, probabil, ar trăi foarte bine din profiturile obținute, dacă n-ar exista Foxwoods.

– Foxwoods?

– Da, Foxwoods. Cazinoul indian pentru jocuri de noroc. În Connecticut.

– Ah, da. Îi place să joace?

– Dacă îi place? O dată l-am însoțit acolo. A pierdut aproape cinci mii de dolari într-un singur week-end. La 21 și la ruletă.

– Iisuse! Sper că i-au rămas bani să-și ia bilet de întorcere la feribot.

Ea a rîs.

Foxwoods. Îți suiai mașina la bordul feribotului care pleca din Orient Point cu destinația New London sau pe feribotul expres și apoi luai autobuzul pînă la Foxwoods. te ușurai de bani, după care te înapoiai la Orient duminică noaptea. O variație interesantă după zilele de muncă la North Fork și, dacă nu făceai imprudențe, te distrai bine, cîștigai cîteva sute sau pierdeai cîteva sute, luai masa, vedeai un spectacol, dormeai într-o cameră frumoasă. Un minunat week-end în doi. Totuși, mulți localnici nu agreau ideea de a ajunge în preajma păcatului. Unele neveste nu voiau ca soții lor să plece de acasă cu banii de piață. Însă, la fel ca în toate celelalte, și aici era vorba de cumpătare.

Prin urmare, Fredric Tobin, viticultorul cel flegmatic și elegant, care părea în orice clipă stăpîn pe situație, era un împătimit al jocurilor de noroc. Dacă stăteai să te gîndești, care joc de noroc era mai riscant decît recolta de struguri din fiecare an? Adevărul era că în acea zonă cultivarea viței-de-vie rămînea încă în stadiu experimental și, pînă în prezent, lucrurile merseseră foarte bine. Nu existaseră molime, mană, ger sau arșiță. Dar într-o bună zi, uraganul Annabelle sau Zeke avcau să spulbere un miliard de struguri în apele brațului Sound, lîngă Long Island, care urma să ajungă cea mai mare cuvă a tuturor timpurilor.

Apoi veneau la rînd Tom și Judy care jucaseră la noroc cu minusculii viruși patogeni. Apoi jucaseră pe altă miză și pierduseră. Fredric mizase pe recoltă și cîștigase, apoi jucase cărți și ruletă, la care pierduse și el.

– Știi cumva dacă soții Gordon au mers vreodată la Fooxwoods cu domnul Tobin? am întrebat-o pe doamna Whitestone.

– Nu cred. Dar nu pot ști precis. M-am despărțit de Fredric de aproape un an.

– Înțeleg. Totuși, ați rămas prieteni. Încă mai stați de vorbă.

– Presupun că am rămas prieteni. Nu-i place ca fostele amante să se supere pe el. Vrea să rămînă în relații de prietenie cu toate. La petreceri e foarte interesant. Îi place să adune la un loc cele aproximativ douăsprezece femei cu care s-a culcat.

Cui nu i-ar plăcea?

– Deci nu crezi că domnul Tobin a avut o legătură cu doamna Gordon? am întrebat-o.

– Nu știu precis. Nu cred. Nu-i genul care să umble după femei măritate.

– Cîtă galanterie!

– Nu, de fapt, e laș. Se teme de soți și de iubiți. Probabil a avut cîndva o experiență neplăcută. A chicotit cu glasul ei șoptit. În orice caz, a adăugat, mai curînd l-ar fi vrut pe Tom Gordon ca prieten decît pe Judy Gordon ca amantă.

– Cum așa?

– Nu știu. Niciodată n-am înțeles afecțiunea lui Fredric față de Tom Gordon.

– Am avut impresia că lucrurile stăteau cu totul invers.

– Așa credea toată lumea. Dar Fredric era cel care căuta prietenia lui Tom.

– De ce?

– Nu știu. La început am crezut că era un mod de a ajunge la Judy, apoi am aflat că Fredric nu rîvnește la femei măritate. Atunci mi-am imaginat că era atras de farmecul soților Gordon și de meseria lor. Fredric e un colecționar de oameni. Se consideră cel mai important personaj din North Fork. Poate că și este. Nu-i cel mai bogat, dar producția de vinuri îi conferă o anumită poziție socială. Înțelegi?

Am încuviințat din cap. Uneori cauți zile și săptămîni întregi, fără să găsești nimic. Alteori dai de un filon de aur. Cîteodată descoperirea e înșelătoare. Vreau să spun că aflasem lucruri fascinante, dar erau oare semnificative pentru cazul meu? De asemenea, nu cumva Emma exagerase? O mică răzbunare din partea doamnei Whitestone? N-ar fi fost prima fostă amantă care mă trimitea pe o pistă falsă, doar pentru a face zile fripte fostului partener. Așadar, am întrebat-o fără ocolișuri:

– Crezi că e posibil ca Fredric Tobin să-i fi ucis pe soții Gordon?

Ea s-a uitat la mine de parcă aș fi luat-o razna, apoi mi-a răspuns:

– *Fredric?* Nu-i în stare de nici un fel de violență.

– De unde știi?

Ea a zîmbit și mi-a răspuns:

– Dumnezeu mi-e martor că i-am oferit suficiente motive să fie violent cu mine. Pur și simplu, nu-i adeptul forței fizice, a adăugat ea. Mereu își controla perfect atitudinea și starea sufletească. Și-apoi, de ce să-i fi ucis pe soții Gordon?

– Nu știu. Nu cunosc *mobilul* crimei. Dumneata îl știi?

Ea a tăcut o clipă, apoi a răspuns:

– Poate drogurile.

– Ce te face să crezi asta?

– Păi... Fredric era îngrijorat din pricina lor. Erau consumatori de cocaină.

– Ți-a spus el?

– Da.

Interesant. Mai ales că Fredric nu suflase o vorbă în acest sens și, în plus, nu era adevărat. Știam bine cum arăta și cum se comporta un cocainoman, or soții Gordon erau cu totul altfel. Așadar, de ce ar fi vrut Tobin să le pună în seamă o astfel de acuzație?

– Cînd ți-a spus? am întrebat-o.

– Nu cu mult timp în urmă. Acum cîteva luni. Mi-a povestit că veniseră la el și-l întrebaseră dacă îl interesa o marfă de calitate. Ei făceau comerț ca să-și poată asigura dozele.

– Și chiar crezi asta?

Ea a ridicat din umeri.

– E posibil.

– Bine... să revenim la relația domnului Tobin cu soții Gordon. Deci, după părerea dumitale, el era cel care-i căuta pe soții Gordon și care cultiva relația cu ei.

– Așa se pare. Știu că, în cele nouă luni cît am fost împreună, a vorbit mult cu ei la telefon și rareori se întîmpla să dea o petrecere fără să-i invite.

Am cugetat la cele auzite. Era limpede că nu se potriveau cu declarațiile domnului Tobin.

– Atunci ce-l atrăgea pe domnul Tobin la soții Gordon?

– Nu știu. Dar știu că lăsa să se creadă că lucrurile ar fi stat exact invers. Partea nostimă era că soții Gordon păreau să accepte jocul, ca și cum s-ar fi simțit onorați de compania lui Fredric. Totuși, în cele cîteva rînduri cînd am fost împreună doar noi patru, se vedea limpede că se considerau egalii lui. Înțelegi?

– Da. Dar oare de ce jucau teatru?

Din nou a ridicat din umeri.

– Cine știe? M-a privit o clipă, apoi a spus: Era ca și cum soții Gordon l-ar fi șantajat pe Fredric. Ca și cum l-ar fi avut la mînă cu ceva. În societate, el era marele mahăr. În particular, Tom și Judy se arătau foarte familiari cu el.

Șantaj. Am analizat ideea preț de cîteva secunde.

– Nu sînt decît simple presupuneri. Ipoteze. Nu-i răzbunare sau altceva asemănător. M-am simțit bine cu Fredric și l-am simpatizat, dar n-am fost jignită cînd a rupt relația.

– Bine. M-am uitat la ea, privind-o drept în ochi. Ai mai vorbit cu Fredric de la data crimei? am întrebat-o.

– Da, ieri dimineață. El mi-a telefonat.

– Ce ți-a spus?

– Nimic altceva decît ce comenta toată lumea. Ce se obișnuiește în astfel de ocazii.

Am intrat puțin în detaliile acelei convorbiri telefonice și, într-adevăr, părea una de rutină.

– Azi ai vorbit cu el? am întrebat-o.

– Nu.

– Azi-dimineață i-am făcut o vizită.

– Zău? De ce?

– Nu știu.

– Nu știi nici de ce ai venit aici.

– Adevărat.

Nu voiam să-i explic că, după vizita pe Plum Island și la soții Murphy, epuizasem potențialii martori, că fusesem pus pe liber și că trebuia să iau la întrebări persoanele pe care poliția comitatului nu s-ar fi gîndit să le interogheze. Nu că aș fi epuizat și ultimele resurse, dar lucram cumva ferit de ochii lumii.

– Cunoști vreun prieten al soților Gordon? am întrebat-o.

– N-am prea frecventat aceleași cercuri decît cînd eram cu Fredric. Or, atunci era vorba de amicii lui.

– Șeful poliției, Maxwell, era prieten cu ei?

– Cred că da. Niciodată n-am înțeles relația lor, la fel cum n-am înțeles-o nici pe cea dintre soții Gordon și Fredric.

– Se pare că-i foarte greu să dau de prieteni ai soților Gordon.

– Din cîte înțeleg eu, toți prietenii lor erau colegi de pe Plum Island. Nu-i ceva chiar atît de neobișnuit. Ți-am mai spus: erau un grup foarte închis. Ai afla mai multe dacă ai căuta acolo, nu aici, a adăugat ea.

– Probabil.

– Ce părere ți-a făcut Fredric? m-a întrebat Emma.

– Un om încîntător. Mi-a făcut plăcere compania lui. Era adevărat. Dar după ce aflasem că se culcase cu doamna Whitestone, aici de față, eram mai convins decît oricînd că pe lume nu există dreptate sexuală. Are ochii ca mărgelele, am adăugat.

– Și privirea lunecoasă.

– Exact. Pot să te rog ceva? am întrebat-o.

– Poți.

– Te rog să nu-i pomenești de discuția noastră.

– N-am să-i dau amănunte. Dar am să-i spun că am stat de vorbă. Eu nu mint, a adăugat ea. Însă pot ține anumite lucruri numai pentru mine.

– Nici nu-ți cer mai mult.

În Manhattan nu există relații la fel de strînse ca aici. Trebuia să nu uit amănuntul și să țin cont de el, adică să-mi adaptez stilul de muncă la această realitate. Cum eram un tip inteligent, nu mi-era greu s-o fac. În aceeași ordine de idei, am întrebat-o pe Emma Whitestone:

– Presupun că-l cunoști pe Maxwell, șeful poliției.

– Cine nu-l cunoaște?

– Ai avut o legătură și cu el?

– Nu. Dar m-a abordat.

– Nu-ți plac polițiștii?

Ea a rîs. Din nou și-a mișcat degetele de la picioare și s-a așezat picior peste picior. Dumnezeule!

Am mai discutat vreme de un sfert de oră: Emma Whitestone era la curent cu o serie de bîrfe, știa multe lucruri despre oameni, deși puține păreau relevante pentru cazul meu. Problema era că încă nu-mi dădeam seama ce căutam acolo, însă era plăcut. Trebuie totuși să adaug că sînt un gentleman. Să faci avansuri unei polițiste mai merge, întrucît, în calitate de colegă, te poate trimite la plimbare. Dar cu civilii, mai ales cu o femeie care putea ajunge în fața procurorului districtual, trebuia să te porți cu mănuși. Nu era cazul să te compromiți sau să compromiți martora. În orice caz, persoana mă interesa.

Nu sînt un ușuratic. Încă tînjeam după Beth.

– Pot da un telefon de aici? am întrebat-o pe doamna Whitestone.

– Sigur. E acolo, înăuntru.

M-am dus în camera alăturată, unde am avut impresia că pășeam din secolul al nouăsprezecelea în secolul al douăzecelea. Aici se găseau birourile Societății de Istorie, dotate cu mobilier modern, cu fișiere, copiator și altele. Am folosit telefonul de pe un birou și am chemat robotul de acasă. Aveam un mesaj. O voce de bărbat spunea: „Domnule detectiv Corey, sînt detectivul Collins de la poliția comitatului Suffolk. Detectivul Penrose m-a rugat să vă telefonez. Se află la o conferință care se va prelungi. A spus că nu se va putea întîlni cu dumneavoastră în această după-amiază și că vă va suna diseară sau mîine". Sfîrșitul mesajului. Am închis telefonul și mi-am rotit privirea prin birou. Sub una dintre mesele de scris se vedea o pereche de șlapi din piele, foarte probabil a doamnei Whitestone.

M-am înapoiat în bibliotecă, dar nu m-am mai așezat.

Emma Whitestone s-a uitat la mine și m-a întrebat:

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Unde rămăsesem?

– Nu știu.

M-am uitat la ceas, apoi am întrebat-o:

– Putem termina discuția la masă?

– Desigur. S-a ridicat în picioare. Dar, mai întîi, te conduc să vizitezi clădirea.

Ceea ce a și făcut. Începere cu începere. Cea mai mare parte a etajului era ocupată de birouri, depozite, exponate și arhive, dar existau și două dormitoare decorate în stil *vechiu*. Din cîte mi-a spus Emma, unul data de la mijlocul secolului al optsprezecelea, iar celălalt era contemporan cu casa, deci de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea.

– Casa a fost construită de un comerciant navigator care a făcut avere în America de Sud, mi-a spus ea.

– Cocaină?

– Nu, omule. Pietre semiprețioase din Brazilia. Căpitanul Samuel Farnsworth.

Am încercat salteaua plină de ghemotoace.

– Mai tragi cîte un pui de somn aici?

Ea a zîmbit.

– Uneori. Are saltea de puf.

– Puf de egretă?

– Posibil. Se găsea peste tot.

– Văd că a revenit la modă.

– Totul revine la modă. Niște răutăți de căprioare mi-au mîncat rododendronul. Am urmat-o afară din dormitor și ea mi-a spus: Parcă voiai să vezi arhivele.

– Da.

M-a condus în ceea ce fusese probabil un uriaș dormitor, acum plin de fișiere, rafturi și o masă lungă din stejar.

– Avem cărți și documente originale datînd încă de la mijlocul secolului al șaptesprezecelea, mi-a spus. Acte, scrisori, testamente, decizii legale, predici, ordine militare, acte de na-vigație și jurnale de bord. Unele sînt de-a dreptul fascinante.

– Cum ai ajuns să te ocupi de așa ceva?

– Păi, presupun că e ceva legat de faptul că am crescut aici. Familia mea se trage din primii coloniști.

– Sper că nu ești rudă cu Margaret Wiley.

Ea a zîmbit.

– Avem unele rude comune. Nu ți-a plăcut Margaret?

– Refuz să comentez.

– Probabil că munca de arhivă seamănă întrucîtva cu munca unui detectiv. Înțelegi... mistere, întrebări care își așteaptă răspunsul, lucruri care se cer scoase la iveală. Nu crezi?

– Acum, că spui dumneata, da. Sincer să fiu, am adăugat, în copilărie îmi doream să devin arheolog. O dată am găsit un glonte de muschetă. Undeva prin zonă. Nu mai țin minte unde. Acum, că am îmbătrînit și am ajuns infirm, m-aș putea dedica muncii de arhivă.

– Oh, nu ești chiar atît de bătrîn. Și s-ar putea să-ți placă. Te pot învăța să citești toate aceste documente.

– Nu sînt scrise în englezește?

– Ba da, doar că engleza din secolele șaptesprezece-optsprezece e greu de înțeles. Ortografia e cumplită și documentul e uneori greu de descifrat. Privește-l pe acesta. Mi-a întins un dosar mare care se găsea pe masă. În interiorul lui erau mape de plastic cu pergamente vechi. A deschis la una dintre pagini și m-a îndemnat: Citește aici.

M-am aplecat asupra dosarului și am privit documentul îngălbenit de vreme.

– „Dragă Martha, am citit. Nu da crezare zvonurilor despre mine și doamna Farnsworth. Îți sînt fidel și devotat. Dar tu? Soțul tău iubitor, George."

Ea a rîs.

– Nu scrie așa ceva.

– Dar așa arată.

– Bine, îți citesc eu. A tras mapa spre ea și a spus: Scrisoarea e trimisă de un anume Phillip Shelley guvernatorului regal, lordul Bellomont, la 3 august 1698.

A citit scrisoarea care mi se păruse imposibil de descifrat. Era plină de expresii ca „domnii mei", „umilul dumneavoastră servitor" și alte arhaisme. Tipul se plîngea de o nedreptate care i se făcuse referitor la o dispută legată de pămînt. Adică, indivizii traversaseră oceanul, veniseră pe un nou continent și iată că aveau aceleași neînțelegeri ca la Southwold cu „w".

– Impresionant, i-am spus doamnei Whitestone.

– Nu-i mare lucru. Poți învăța în cîteva luni. Pe Fredric l-am învățat în două luni, și el reușește cu greu să se concentreze.

– Nu zău!

– Nu limba este dificilă, mai curînd scrierea și ortografia.

– Adevărat. Îmi poți da o listă cu membrii societății? am întrebat-o.

– Sigur.

Ne-am dus în birou, unde ea mi-a înmînat un registru învelit în hîrtie, cu toți membrii societății, după care și-a pus șlapii.

– Cum ai ajuns să te apuci de treaba asta? am întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu știu... E mare bătaie de cap. A fost tot o idee stupidă de-a lui Fredric, ca să mă ridice pe scara socială. Eu munceam aici ca arhivar, ceea ce nu mă deranja defel. Ulterior, tot el m-a propus ca președintă și orice vrea Fredric se realizează. În plus, fac în continuare și muncă de arhivă. Florăreasă, președintă și arhivar al Societății de Istorie Peconic.

– Ți-e foame?

– Bineînțeles. Așteaptă să dau un telefon la florărie.

S-a dus la telefon, timp în care eu m-am mai învîrtit prin birou. Am auzit-o spunînd șoptit:

– S-ar putea să nu mă întorc în cursul după-amiezii.

Nu, doamnă Whitestone, s-ar putea să nu te întorci, dacă am și eu un cuvînt de spus.

A pus receptorul în furcă și amîndoi am coborît scara.

– Aici organizăm mici petreceri și recepții. De Crăciun e foarte frumos.

– Apropo... vii sîmbătă la serata domnului Tobin?

– Poate. Dar dumneata?

– Cred că da. Ca îndatorire de serviciu.

– De ce nu-l arestezi de față cu toată lumea, să-l scoți de acolo cu cătușele la mîini? mi-a sugerat ea.

– Pare nostim, însă cred că n-a făcut nimic rău.

– Eu sînt convinsă că a făcut *ceva* rău.

M-a condus la ușa din față și am ieșit din clădire. Afară se încălzise. Ea a încuiat ușa și a dezlipit anunțul.

– Trec eu la volan, i-am spus.

Am pornit motorul cu telecomanda.

– Drăguță chestie, a spus ea.

– E bună ca să detonezi de la distanță eventuale bombe de mașină, i-am explicat.

Ea a rîs. Eu nu glumeam.

Am urcat în vehiculul meu utilitar tip sport și am băgat în marșarier, lăsînd înadins portiera deschisă. Vocea de femeie a spus: „Portiera din dreptul șoferului a rămas deschisă".

– Asta-i o tîmpenie, a comentat Emma.

– Știu. Seamănă cu fosta mea nevastă. Încerc s-o suprim. Vocea, nu pe fosta mea soție.

Emma, care se juca cu comenzile computerului, m-a întrebat:

– De cît timp ești divorțat?

– De fapt, hotărîrea de divorț va intra în vigoare la 1 octombrie. Între timp, încerc să mă feresc de adulter și bigamie.

– N-ar trebui să-ți fie prea greu.

Nu eram prea sigur ce trebuia să înțeleg. Am ieșit din parcare și am întrebat-o:

– Ce ți-ar plăcea? Alege.

– Ce-ar fi să păstrăm atmosfera? Ce zici de Hanul Generalul Wayne? Cunoști localul?

– Cred că da. Nu cumva e casa lui John Wayne?

– Nu, omule. E a țicnitului de Anthony Wayne. A dormit acolo.

– De asta a înnebunit? Din pricina saltelei numai gloduri?

– Nu... cunoști ceva istorie?

– Habar n-am.

– Anthony Wayne Nebunul a fost un general în Revoluția Americană. El a condus trupele vînătorilor de munte.

– Exact. Marele lor șlagăr a fost „Am inima în flăcări și tu stai pe tulumba mea".

Emma Whitestone a tăcut cîteva minute, fără îndoială întrebîndu-se dacă luase o hotărîre înțeleaptă. În cele din urmă, a spus:

– Hanul e pe Great Hog Neck. Te îndrum eu.

– Bine.

Am pornit spre locul denumit Hanul Generalului Wayne, amplasat într-un punct denumit Great Hog Neck. M-am întrebat dacă mă puteam adapta la aceste locuri. Îmi lipsea Manhattan-ul? Greu de spus. Dacă aș fi avut bani mulți, aș fi putut face și una, și alta. Dar nu eram plin de bani. Ceea ce m-a dus cu gîndul la Fredric Tobin; după cum aflasem, nici el nu se scălda în bani; îl invidiam, închipuindu-mi-l deasupra tuturor – doar avea struguri, gagici, dolari – cînd în realitate era falit. Mai mult decît atît, era înglodat în datorii. Pentru un om ca Fredric Tobin, să piardă tot ce avea

echivala cu a-și pierde viața. Ar fi preferat moartea. Dar el nu era mort. Morți erau Tom și Judy. Exista vreo legătură? Poate. Începea să devină interesant.

Pentru mine însă timpul zbura. Mai puteam face pe polițistul poate încă patruzeci și opt de ore, după care poliția din Southold și New York, precum și cea a comitatului Suffolk, aveau să-mi pună pumnul în gură.

În timp ce rumegam aceste gînduri, doamna Whitestone îmi dădea indicații. În cele din urmă, m-a întrebat:

– E adevărată treaba cu vaccinul?

– Cred că da. Da.

– Crimele n-au nici o legătură cu războiul bacteriologic?

– Nu.

– Nici cu drogurile?

– Nu, din cîte îmi dau eu seama.

– A fost o spargere?

– Așa se pare, dar eu cred că a fost ceva legat de vaccinul furat. Cine zicea că nu aveam spirit de echipă? Puteam susține minciunile oficiale la fel de bine ca oricare altul. Ai altă teorie? am întrebat-o pe doamna Whitestone.

– Nu. Doar sentimentul că au fost lichidați dintr-un motiv pe care încă nu-l înțelegem.

Exact cum credeam și eu. Deșteaptă femeie.

– Ai fost vreodată măritată? am întrebat-o.

– Da. M-am căsătorit de tînără, cînd eram în anul doi la colegiu. Și sînt divorțată de șapte ani, a adăugat. Fă socoteala.

– Douăzeci și cinci de ani.

– Cum douăzeci și cinci?

– Patruzeci și doi?

– Virează la dreapta. Dreapta înseamnă în partea mea.

– Mulțumesc.

Era o stradă plăcută și curînd am ajuns pe Great Hog Neck, altă peninsulă care înainta în golf, amplasată la nord-est de Nassau Point, denumit uneori și Little Hog Neck.

Am remarcat că pe acele meleaguri existau trei surse principale de nume proprii: americanii băștinași, coloniștii și agenții de vînzări imobiliare. Aceștia din urmă dețineau hărți cu nume frumoase, pe

care le inventau, ca să înlocuiască denumiri dezgustătoare ca Great Hog Neck.

Am trecut pe lîngă un mic observator, numit Institutul Custer, despre care pomenise doamna Wiley, și am primit informații referitoare atît la observator, cît și la Muzeul Amerindian de vizavi.

– Pe soții Gordon îi interesa astronomia? am întrebat-o pe Emma.

– Din cîte știu eu, nu.

– Știai că-și cumpăraseră un pogon de pămînt de la doamna Wiley.

– Da. A șovăit puțin, apoi a spus: N-a fost o afacere prea grozavă.

– La ce le trebuia terenul?

– Nu știu... N-am înțeles niciodată.

– Fredric era la curent cu achiziția soților Gordon?

– Da. A schimbat subiectul și, referindu-se la locul în care ne găseam, a spus: Acolo este prima casă Whitestone. 1685.

– Aparține și acum familiei?

– Nu, dar am de gînd s-o răscumpăr. Fredric urma să mă ajute, a adăugat ea, dar... Atunci mi-am dat seama că nu era chiar atît de înstărit pe cît părea.

M-am abținut de la orice comentariu.

Ca și Nassau Point, pe Hog Neck se găseau îndeosebi case și cîteva vile de vacanță mai noi, multe dintre ele cu acoperișuri de șindrilă cenușie, ca să pară stil *vechiu*. Am văzut și niște cîmpuri, despre care Emma mi-a spus că fuseseră pășuni comunale încă de pe vremea coloniștilor, și ici-colo cîteva păduri.

– Indienii sînt prietenoși? am întrebat.

– Nu există indieni.

– Au dispărut toți?

– Au dispărut toți.

– Afară de cei din Connecticut, care au deschis cel mai mare complex de cazinouri de aici și pînă la Las Vegas.

– Și în vinele mele curge sînge amerindian.

– Zău?

– Zău. Același lucru se întîmplă cu multe dintre vechile familii, dar e un lucru despre care nu se prea vorbește. Unii vin la mine ca să elimine anumite rude din arhive.

– Incredibil. Știam că era o remarcă justă din punct de vedere politic, dar de fiecare dată cînd încercam să adopt o linie politică justă, o dădeam în bară. Vreau să spun că linia politică se schimbă cam la o săptămînă. Mi s-a părut mai sigur să spun: O atitudine „rasistă".

– Rasială, nu neapărat rasistă. În orice caz, puțin îmi pasă dacă se știe că port în vine sînge indian. Străbunica mea dinspre mamă a fost indiancă Corchaug.

– Află că ai o culoare superbă.

– Mulțumesc.

Ne-am apropiat de clădirea mare cu acoperiș din șindrilă albă, situată în mijlocul unui teren cu copaci care se întindea pe cîteva pogoane. Mi-am amintit că văzusem locul o dată sau de două ori în copilărie. Păstram în minte amintirea locurilor văzute în copilărie, scene de vară ca o natură moartă, ca și cum aș fi privit diapozitive printr-un miniproiector.

– Cred că am luat masa aici cu familia, pe vremea cînd eram un puști, i-am spus doamnei Whitestone.

– Foarte posibil. Casa are cam două sute de ani. Dumneata cîți ani ai?

Fără să iau în seamă înțepătura, am întrebat:

– Cum e mîncarea?

– Depinde. Decorul e frumos și locul ferit, a adăugat ea. Nu vom fi văzuți și nu se va bîrfi pe seama noastră.

– Bine gîndit. Am tras pe alcea presărată cu prundiș, am parcat și am întredeschis portiera, fără să opresc motorul. A răsunat un clinchet de clopoțel și pe schema mașinii a apărut o portieră întredeschisă. Hei, ai făcut să amuțească vocea! am exclamat.

– Nu vreau să te sîcîie vocea fostei tale soții.

Am coborît din mașină și ne-am îndreptat spre han. Ea m-a luat de braț, fapt care m-a surprins.

– Cînd termini programul? m-a întrebat.

– Chiar acum.

18

Prînzul a fost destul de plăcut. Hanul era aproape gol și fusese restaurat de curînd, așa că, dacă îți dădeai frîu liber imaginației, te regăseai în 1784, iar Anthony Wayne Nebunul umbla de colo-colo cu pași apăsați, comandînd grog – ce-o mai fi fost și acela.

Mîncarea era în principal americană, nimic fantezist, ceea ce se potrivea cu gusturile mele carnivore; Emma Whitestone se dovedea a fi o femeie tipic americană, fără extravaganțe, ceea ce se potrivea în egală măsură gusturilor mele carnivore.

N-am discutat despre dublul asasinat, despre lordul Tobin sau despre alte subiecte neplăcute. Cunoștea bine istorie și eram fascinat de ce îmi povestea. De fapt, nu chiar fascinat, dar istoria depănată de glasul șoptit al Emmei Whitestone nu era prea dificil de înghițit.

În continuare, mi-a relatat despre reverendul Youngs, care în 1640 își condusese enoriașii din Connecticut pînă aici, și m-am întrebat cu glas tare dacă luaseră feribotul de New London, observație care a făcut-o să mă privească cu răceală. A pomenit de căpitanul Kidd și de alți pirați mai puțin celebri, care navigaseră pe aceste ape cu trei sute de ani în urmă; apoi mi-a vorbit despre familia Horton, care dăduse numele farului, unul dintre membrii ei fiind constructorul hanului în care ne găseam. Mi-a mai povestit despre generalul Francis Marion, luptător în Războiul de Independență, Vulpea Mlaștinilor, de la care – mi-a spus ea – își trăgea numele zona East Marion, deși eu susțineam că, probabil, exista și în Anglia un oraș pe nume Marion. Dar ea știa ce știa. Mi-a mai povestit despre Underhills, Tuthills, cîte ceva despre familia Whitestone și despre persoane botezate Abijah, Chauncey, Ichabod

sau Barnabas, ca să nu mai vorbesc de Joshua, Samuel și Isaac, care nici măcar nu erau evrei. Și așa mai departe.

Ping! Dacă Paul Stevens mă plictisise de moarte cu vocea lui parcă generată de computer, Emma Whitestone mă vrăjea cu vorba ei șoptită, ca să nu mai pomenesc de ochii ei cenușii-verzui. În orice caz, rezultatul a fost același: am auzit ceva care a declanșat o reacție întîrziată în creierul meu de regulă treaz. *Ping!* Am așteptat să repete acel ceva, am încercat să-mi amintesc ce anume fusese și de ce mi se părea semnificativ. Zadarnic. Totuși, de astă dată știam că ieșise cumva la suprafață și că, în curînd, aveam să aflu ce înseamnă. *Ping!*

– Simt în jur prezența lui Anthony Wayne Nebunul, i-am spus.

– Serios? Povestește-mi.

– Păi, stă la masa aceea de lîngă fereastră și trage cu coada ochiului la tine. Pe mine mă săgetează cu priviri asasine. Murmură ca pentru el: „Oare cu ce-i mai bun tipul acela decît mine?"

Ea a zîmbit.

– Ești nebun.

– Cum e corect? Cu ce-i mai bun sau de ce-i mai bun?

– Am să te învăț engleza secolului al optsprezecelea, cu condiția să încetezi cu prostiile.

– Doamna mea, vă foarte mulțumesc.

Nici nu mi-am dat seama cînd se făcuse trei după-amiază; ospătarul începea să dea semne de nerăbdare. Detest să întrerup cursul și energia unui caz, doar ca să umblu după fuste – *detectus interruptus*. Se știe că primele șaptezeci și două de ore ale unui caz sînt cele mai importante. Dar un bărbat trebuie să-și satisfacă și anumite necesități biologice, iar mie îmi cam ardeau călcîiele.

– Dacă ai timp, putem face o plimbare cu barca mea, i-am propus.

– Ai o barcă?

De fapt, n-aveam, prin urmare nu era calea cea mai potrivită. Aveam însă o casă pe țărm și un ponton, prin urmare i-aș fi putut spune că barca se scufundase.

– Locuiesc în casa unchiului meu, i-am explicat. Are un domeniu pe malul cultivabil al golfului.

– O proprietate cultivabilă pe malul golfului.

– Exact. Hai să mergem.

Am plecat de la Hanul Generalului Wayne și am mers cu Jeep-ul pînă la locuința mea, la circa douăzeci de minute vest de Hog Neck.

– Șoseaua aceasta se numea cîndva Drumul Regelui, m-a informat ea în timp ce rulam pe Main Road. După Revoluție i s-a schimbat numele.

– Bună idee.

– Partea stranie e că instituția de învățămînt în care am studiat, Universitatea din Columbia, se numea și ea Colegiul Regal, denumire schimbată în egală măsură după Revoluție.

– Drept să-ți spun, dacă ar fi să mai avem o revoluție, mie mi-ar plăcea să se schimbe o sumedenie de denumiri.

– De pildă?

– Păi, în primul rînd East Seventy-second Street, pe care se află apartamentul meu. Mi-ar plăcea să se cheme Strada Cireșului. Sună mai frumos. Apoi pisica fostei mele soții, Bulgăre-de-Zăpadă, am continuat eu. Mi-ar plăcea să-i schimb numele și să-i spun Răposata.

Am mai menționat cîteva schimbări de nume, în caz că ar fi venit o revoluție.

Ea m-a întrerupt și m-a întrebat:

– Îți place aici, la noi?

– Cred că da. Vreau să spun că sînt locuri frumoase, dar nu-mi dau seama dacă mă pot adapta.

– Avem și aici o mulțime de excentrici, m-a liniștit Emma.

– Eu nu sînt excentric. Sînt țicnit.

– Nici de aceștia nu ducem lipsă. Aici nu-i un fund de țară, a adăugat ea. Știu fermieri cu diplome de Ivy League, astronomi de la Institutul Custer, viticultori care au studiat în Franța, ca să nu mai vorbesc de cercetătorii de pe Plum Island și de la laboratoarele Brookhaven, profesorii de la Stony Brook University, artiști, poeți, scriitori și...

– Arhivari.

– Da. Mă deranjează cînd cei de la oraș ne cred niște înapoiați.

– Fii sigură că eu nu sînt de această părere.

– Am locuit în Manhattan nouă ani. Eram sătulă de oraș. Mi se făcuse dor de casă.

– Am remarcat la tine o educație aleasă, combinată cu un farmec provincial. Te afli în locul care ți se potrivește.

– Mulțumesc.

Cred că trecusem unul dintre cele mai importante teste care-mi asigurau accesul la ea.

Străbăteam un ținut de ferme și vii, iar Emma mi-a spus:

– Aici toamna e lungă și domoală. Livezile încă sînt pline de fructe, multe grădini de legume încă nu au fost culese. În preajma Zilei Recunoștinței e posibil ca în Noua Anglie să ningă, în timp ce aici încă se mai strînge recolta. Bat cumva cîmpii? m-a întrebat.

– Nu, cîtuși de puțin. Faci un minunat tablou de cuvinte.

– Mulțumesc.

Deja eram cu gîndul pe primul palier al scării care ducea la dormitor.

În esență, amîndoi încercam să părem detașați și nepăsători, așa cum fac doi oameni cînd știu că ar putea ajunge în pat.

Oricum, am oprit pe aleea lungă care ducea la marele conac victorian.

– O cucoană mare și sulemenită, a spus Emma.

– Unde?

– Casa. Așa numim noi vechile construcții victoriene.

– Oh! Înțeleg. Apropo, și mătușa mea făcea parte din Societatea de Istorie Peconic, June Bonner.

– Numele îmi sună cunoscut.

– O știa pe Margaret Wiley, am adăugat. De fapt, mătușa mea s-a născut aici, de aceea l-a convins pe unchiul Harry să-și ia o casă de vacanță.

– Care era numele ei de fată?

– Nu știu precis... poate Witherspoonhamptonshire.

– Îți bați joc de numele meu?

– Cîtuși de puțin.

– Află numele de fată al mătușii tale.

– Bine.

Am oprit în fața cucoanei sulemenite.

– Dacă e o familie mai veche, pot s-o caut în arhive. Avem o mulțime de informații despre familiile vechi.

– Zău? O mulțime de secrete de familie?

– Uneori.

– Poate că strămoșii mătușii June au fost hoți de cai și prostituate.

– Posibil. În familia mea am avut mulți din aceștia.

Am chicotit.

– Se prea poate ca familia ei și a mea să se înrudească. Noi doi am putea fi rude prin alianță.

– Foarte posibil. Ajunsesem în capătul de sus al scării și ușa dormitorului se găsea la numai vreo trei metri. De fapt, eram încă în mașină. Am ajuns, am spus și am coborît.

A coborît și ea și s-a uitat la casă.

– E casa doamnei Bonner? m-a întrebat.

– A fost. Mătușa mea a murit. Unchiul Harry vrea ca eu să cumpăr casa.

– E prea mare pentru o singură persoană.

– Aș putea s-o tai pe jumătate.

Și-acum în casă, un tur prin încăperile de la parter, apoi robotul telefonic din birou – nici un mesaj – la bucătărie pentru două beri și apoi pe terasa din spate, în două fotolii de răchită.

– Îmi place mult să privesc marea, a spus ea.

– E un loc foarte potrivit pentru așa ceva. De cîteva luni fac exact același lucru.

– Cînd trebuie să te întorci la lucru?

– Nu știu precis. Joia viitoare sînt programat la controlul medical.

– Cum ai ajuns să te implici în acest caz?

– M-a rugat Maxwell.

– Nu-ți văd barca, a remarcat ea.

Am privit spre pontonul șubrezit.

– Oh, probabil că s-a scufundat.

– S-a scufundat?

– Ah, mi-am adus aminte. E la reparat.

– Ce fel de barcă ai?

– O... Boston Whaler... șapte metri și jumătate lungime...?

– Navighezi?

– Adică, dacă știu să merg cu barca?

– Da, cu barca cu pînze.

– Nu. Eu mă pricep la bărci cu motor. Tu te pricepi?

– Puțin.

Și așa mai departe.

Îmi scosesem sacoul și pantofii sport și-mi suflecasem mînecile. Ea își descălțase șlapii și amîndoi ne sprijineam picioarele goale de balustradă. Rochița ei bej lunecase puțin mai la nord de genunchi.

Mi-am luat binoclul și am privit, pe rînd, golful, ambarcațiunile, smîrcurile – care în copilăria mea se numeau mlaștini – cerul și altele asemenea.

Ajunsesem la cea de a cincea bere, ea la fel. Îmi plăceau femeile care știau să bea voinicește. Se amețise puțin, dar mintea și glasul îi rămăseseră la fel de limpezi.

Într-o mînă ținea binoclul și în cealaltă o Budweiser.

– Aici e un punct principal de întîlnire pe traseul de zbor al coastei Atlanticului, un fel de escală pentru păsările migratoare, mi-a spus ea. A privit cerul prin binoclu și a continuat: Văd stoluri de gîște sălbatice, stoluri lungi de cocori și un șir mișcător de rațe sălbatice. Toate vor rămîne pînă în noiembrie, apoi își vor continua drumul către miazăzi. Egretele se duc în America de Sud.

– Foarte bine.

Ea și-a pus binoclul în poală și a rămas cu ochii la ocean.

– În zilele de furtună, a spus, cînd vîntul suflă cu putere dinspre nord-est, cerul capătă o culoare cenușiu-argintie, iar păsările încep să aibă un comportament bizar. Există un sentiment straniu de singurătate, o frumusețe rău prevestitoare care trebuie simțită și auzită în aceeași măsură în care e văzută.

Am rămas tăcuți un timp, apoi am spus:

– Vrei să-ți arăt și restul casei?

– Sigur.

Prima oprire la etajul al doilea a fost dormitorul, n-am mai ajuns să vizităm și restul.

I-au trebuit exact trei secunde ca să se dezbrace. Era frumos bronzată pe tot trupul, avea carnea tare, corpul bine făcut și proporționat, exact așa cum mi-l imaginasem.

Ea era goală, iar eu încă îmi mai descheiam cămașa. M-a privit în timp ce mă dezbrăcam și a rămas cu ochii la teaca și la revolverul prins la gleznă.

Experiența mă învățase că multe femei nu agreau bărbații înarmați, așa că i-am explicat:

– Sînt obligat prin lege să-l port la mine.

Lucru valabil la New York, nu neapărat și aici.

– Și Fredric poartă armă, mi-a spus ea.

Interesant.

În orice caz, am rămas în costumul lui Adam, iar ea a venit lîngă mine și mi-a atins pieptul.

– E o arsură?

– Nu, o gaură de glonț. M-am întors cu spatele. Vezi? Aici e rana pe care mi-a făcut-o la ieșire.

– Dumnezeule!

– N-a sfîșiat decît carnea. Uite, privește asta. I-am arătat rana de intrare din partea de jos a abdomenului, apoi m-am întors din nou cu spatele și i-am arătat-o pe cea de ieșire, chiar pe fund. Zgîrietura de pe gambă era mai puțin interesantă.

– Puteai să mori, a spus ea.

Am ridicat din umeri. Cam așa e, doamnă.

Oricum, eram bucuros că menajera schimbase așternutul, că aveam prezervative în noptieră și că veselul Willie Peter reacționa în prezența Emmei Whitestone. Am închis soneria telefonului.

Am îngenuncheat lîngă pat să-mi spun rugăciunea, iar Emma s-a urcat în pat și și-a încolăcit picioarele lungi în jurul gîtului meu.

În orice caz, fără să intru în amănunte, ne-am descurcat destul de bine, apoi am adormit îmbrățișați. Era plăcută la atingere și nu sforăia.

Cînd m-am trezit, lumina soarelui începea să pălească la ferestre; Emma dormea pe o parte, cu trupul ghemuit. Mi-a trecut prin minte că puteam face ceva mai constructiv decît amor de după-amiază. Dar ce anume? Mă găseam în impas și, dacă Max sau Beth nu-mi destăinuiau date despre raportul medico-legal, autopsii, și așa mai departe, trebuia să pornesc la drum lipsit de toate atuurile tehnice ale științei polițienești moderne. Aveam nevoie de înregistrările telefonice, de raportul privitor la amprente, de mai multe informații despre Plum Island și de permisiunea de a vizita locul crimei. Dar nu eram prea sigur că voi avea parte de ele.

Prin urmare, mă vedeam silit să recurg la o investigație discretă, la apeluri telefonice, să-mi pierd vremea cu persoane care poate știau cîte ceva. Am decis să adopt această cale, indiferent cui nu-i convenea ideea.

Am privit-o pe Emma în penumbra asfințitului. O femeie frumoasă de la mama natură. Și deșteaptă.

Ea a deschis ochii și mi-a zîmbit.

– Te-am văzut cum mă priveai, mi-a spus.

– Am la ce să mă uit, am răspuns.

– Ai vreo prietenă aici?

– Nu, dar am pe cineva în Manhattan.

– Nu mă interesează Manhattan-ul.

– Dar tu? am întrebat-o.

– Deocamdată sînt liberă.

– Bun. Ce-ai zice să luăm cina împreună? am întrebat-o.

– Poate mai tîrziu. Aș putea pregăti ceva.

– Am salată verde, muștar, unt, bere și biscuiți.

Ea s-a ridicat în capul oaselor, s-a întins și a căscat.

– Am nevoie de o partida de înot. S-a dat jos din pat și și-a pus rochia. Hai să înotăm.

– Perfect.

M-am ridicat și mi-am pus cămașa.

Am coborît la parter, am trecut prin birou, de acolo pe terasă, am străbătut peluza și am ajuns la țărm.

– E o plajă particulară? m-a întrebat.

– Cam așa ceva.

Emma și-a scos rochia și a aruncat-o la picioarele pontonului. Mi-am azvîrlit și eu cămașa. Ea și-a croit drum printre pietrele de pe plajă și a plonjat în apă. I-am urmat exemplul.

La început, apa mi s-a părut rece și mi s-a tăiat respirația. Am înotat pînă dincolo de ponton, în largul golfului cuprins treptat de întuneric. Emma era o înotătoare bună și rezistentă. Am simțit cum îmi amorțea umărul drept, iar plămînul a început să șuiere. Mă crezusem mai rezistent, dar efortul era prea mare pentru mine. Am înotat înapoi la ponton și m-am agățat de scara veche din lemn. Emma a venit lîngă mine.

– Te simți bine? m-a întrebat.

– Da.

Amîndoi călcam apa lîngă ponton.

– Ador să înot în pielea goală, mi-a spus ea.

– Tu n-ai motive să te temi că-ți mușcă vreun pește viermișorul.

– Pescuiești?

– Cînd și cînd.

– Poți prinde plătică chiar aici, de pe ponton.

– Pot prinde plătică la magazinul universal.

– Dacă ieși cu barca în larg la numai cîteva sute de metri, poți prinde păstrăvi.

– Unde pot face rost de antricoate?

– Carnea de vită nu-ți prieste.

– Ai mîncat hamburger la prînz.

– Știu. Dar nu e sănătos. Cum nu e nici amorul cu necunoscuții, a adăugat ea.

– Sînt genul de bărbat care își asumă riscuri mari, Emma.

– Ca mine, a replicat ea. Nici măcar nu te cunosc.

– De aceea mă și placi.

Ea a chicotit.

Adevărul e că majoritatea femeilor au încredere în polițiști. Adică, dacă o femeie întîlnește un polițist într-un bar, este convinsă că respectivul nu-i un psihopat și un asasin, că, probabil, are o fișă medicală curată și ceva dolari în portofel. În zilele noastre femeile nu sînt prea pretențioase.

Ne-am mai tachinat puțin, ne-am sărutat și ne-am îmbrățișat, lucru foarte plăcut cînd ești în pielea goală, cu trupul cufundat în mare pînă la jumătate și călcînd apa. Îmi place apa sărată. Mă face să mă simt curat și plin de energie.

Am pus o mînă pe fundul ei incredibil, cealaltă pe sîn și am continuat să ne sărutăm și să călcăm apa. De multă vreme nu mă mai simțisem atît de bine. Ea și-a pus o mînă pe fundul meu și cealaltă pe periscop, care s-a ridicat prompt.

– Putem s-o facem în apă? am întrebat.

– Posibil. Dar trebuie să fii în formă. Să calci apa și să-ți umpli plămînii cu aer, ca să ai energie și totodată... înțelegi... s-o faci...

– Nici o problemă. Flotorul meu e suficient de mare ca să ne țină pe amîndoi la suprafață.

A rîs. Pînă la urmă, am comis și această ispravă acvatică, timp în care, probabil, am speriat puzderie de pești. Plămînul meu se simțea mult mai bine.

După aceea am făcut amîndoi pluta pe spate.

– la uite! am exclamat eu. Mi-a ieșit cîrma din apă.

Ea mi-a aruncat o privire și a replicat:

– Mă așteptam la marele catarg.

Ei, gata cu zbenguielile nautice. Am ridicat puțin capul din apă și am privit-o cum se lăsa purtată în larg de curenții refluxului. Zău că sînii ei arătau ca doi vulcani gemeni în lumina lunii.

– Privește, John! Stele căzătoare, mi-a arătat ea.

Am privit cerul spre sud și le-am văzut.

– Pune-ți o dorință, m-a îndemnat.

– Bine. Aș vrea...

– N-o spune, altfel nu se împlinește.

– S-a și împlinit, Emma. Tu și cu mine.

Ei, nu-i așa că sînt romantic? Țineți cont că deja făcusem dragoste, ba chiar de două ori. După ce dispare dorința fizică, rămîne ura sau iubirea. Cred că mă îndrăgostisem.

A tăcut preț de cîteva secunde, apoi a spus:

– Drăguț din partea ta.

– Vorbesc serios.

Am continuat să facem pluta.

– Privește cerul acolo, către vest, m-a îndemnat ea după vreo două minute. Vezi constelația Andromeda?

– Nu, că n-am ochelari.

– Acolo. Uite!

A încercat să-mi identifice un mănunchi de stele, dar, dacă sus pe cer exista o cucoană cu numele de Andromeda, eu n-o vedeam.

– Oh, da! am răspuns, ca să fiu politicos. Am văzut-o. Poartă pantofi cu toc înalt.

Emma mi-a condus privirea și mai departe către est.

– Acolo e Pegas. Știi, calul înaripat al muzelor.

– Știu. Sîmbăta trecută l-am înscris în runda a cincea a cursei de la Belmont. A ieșit pe locul patru.

Emma, care se obișnuise să nu mă ia în seamă, a continuat:

– Pegas s-a născut din spuma mării și din sîngele Meduzei ucise.

– Pe buletinul de curse nu scria așa ceva.

– Vrei să mai facem dragoste?

– Da.

– Atunci încetează cu tîmpeniile.

– S-a făcut.

Și m-am ținut de cuvînt.

Așadar, o noapte minunată – luna aproape plină și strălucitoare deasupra noastră, o briză domoală dinspre țărm, mireasma sărată a oceanului, stele licărind pe cerul nesfîrșit și întunecat, o femeie frumoasă, trupurile noastre plutind, săltînd și coborînd în ritmul lent al valurilor. Ce putea fi mai frumos decît atît? Dacă mă gîndeam bine, era cu mult mai plăcut decît trista mea experiență cînd mă găsisem la un pas de moarte.

De aici m-am dus cu gîndul la Tom și Judy. Am ridicat privirea spre cer și le-am trimis un gînd frumos, un fel de salut, un cuvînt de rămas-bun și promisiunea că voi face tot ce-mi va sta în putință ca să-l descopăr pe cel care le luase viața. În același timp, i-am rugat să-mi scoată în cale un indiciu.

Presupun că sentimentul de totală relaxare, de eliberare sexuală sau, poate, faptul că priveam constelațiile, unind între ele puncte de lumină... oricare ar fi fost cauza, acum înțelesesem. Tot tabloul, semnalele sonore, punctele, liniile, totul se îmbina cu mare repeziciune și creierul meu lucra atît de rapid, încît nu reușeam să-mi urmăresc propriile gînduri.

– Asta e! am urlat și mi-am golit plămînii de aer în asemenea măsură, încît m-am scufundat.

Am scos capul la suprafață, scuipînd în dreapta și în stînga. Emma era lîngă mine, cu o expresie îngrijorată.

– Nu te simți bine?

– Mă simt excelent!

– Ești...?

– Copacii căpitanului Kidd!

– Ce-i cu ei?

Am prins-o de brațe și amîndoi am început să călcăm apa.

– Ce mi-ai povestit despre copacii căpitanului Kidd?

– Ți-am spus că există o legendă conform căreia căpitanul Kidd a îngropat o parte din comori sub un copac de lîngă micul golf Mattituck. Li se spune Copacii Căpitanului Kidd.

– E vorba de căpitanul Kidd, piratul, nu?

– Da, William Kidd.

– Unde se află acești copaci? am întrebat.

– La nord de punctul în care sîntem noi acum. Acolo unde golfulețul se unește cu brațul Sound. Dar de ce...?

– Și ce-i cu căpitanul Kidd? Ce legătură are el cu acest loc?

– Nu știi?

– Nu. De aceea te și întreb.

– Credeam că toată lumea știe...

– *Eu* nu știu. Spune-mi.

– Ei bine, se zice că și-a îngropat comorile pe undeva pe aici.

– Unde?

– *Unde?* Dacă aș ști, aș fi bogată. A zîmbit. Și nu ți-aș spune *ție.*

Iisusc! Îți puteai pierde mințile. Dacă totul se lega... dar poate că mă înșelam cumplit. Nu, fir-ar să fie, lucrurile se legau. Totul se lega. Toate acele piese disparate, care păreau să ilustreze Teoria Haosului, acum se îmbinau, devenind Teoria Unificată care explica totul.

– Da...

– Te simți bine? Ești palid la față, aproape albăstrui.

– Mă simt bine. Dar aș bea ceva.

– Și eu. Vîntul s-a făcut cam rece.

Am înotat înapoi la țărm, ne-am luat în grabă hainele și, în piclea goală, am traversat în fugă pajiștea spre casă. Am scos din dulap două halate groase, carafa de coniac a unchiului Harry și două pahare. Ne-am așezat pe terasă, unde am băut, urmărind cu privirea luminile de pe cealaltă parte a golfului. O ambarcațiune cu pînze plutea pe ape, cu pînza profilată fantomatic în lumina lunii, în timp ce nori subțiri se fugăreau unii pe alții pe cerul spuzit de stele. Ce noapte! Ce noapte! „Încep să înțeleg", le-am spus lui Tom și Judy. „Mă apropii."

Emma mi-a aruncat o privire și mi-a întins paharul ei. I-am mai turnat coniac.

– Povestește-mi despre căpitanul Kidd, am rugat-o.

– Ce-ai vrea să știi? m-a întrebat.

– Totul.

– De ce?

– De ce?... Mă fascinează piratii.

Ea m-a privit o clipă, apoi m-a întrebat:

– De cînd?

– Din copilărie.

– Are vreo legătură cu crimele?

M-am uitat la Emma. Cu toată intimitatea noastră, abia o cunoșteam și nu știam dacă era cazul să mă încred în ea și să-i fac confidențe. Totodată, mi-am dat seama că reacționasem exagerat la povestea căpitanului Kidd. Străduindu-mă să par stăpîn pe mine, am întrebat-o:

– Ce legătură ar putea fi între căpitanul Kidd și asasinarea soților Gordon?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu știu. Te-am întrebat pe tine.

– Acum sînt în afara programului, i-am spus. Pur și simplu, sînt curios în privința piraților și a altor povești de acest gen.

– Și eu sînt în afara orelor de program. Nici nu vreau să aud de istorie pînă mîine.

– Bine. Rămîi peste noapte? am întrebat-o.

– Poate. Să mă mai gîndesc.

– Sigur.

Am pus la magnetofon muzică interpretată de mari orchestre și am dansat pe terasa din spate, în picioarele goale, îmbrăcați în halate; am băut coniac, am privit golful și stelele.

A fost o seară minunată sau, după cum se spune, una dintre acele nopți fermecătoare și prevestitoare de nenorociri.

19

Doamna Emma Whitestone hotărîse să petreacă noaptea la mine.

S-a sculat devreme, a găsit apa de gură și a făcut gargară suficient de zgomotos ca să mă trezească din somn. Apoi a făcut duș, și-a uscat părul cu uscătorul meu, l-a pieptănat cu degetele, a descoperit în poșetă un ruj și niște fard de pleoape, pe care și le-a aplicat în fața oglinzii mele de toaletă, stînd în pielea goală.

Și-a pus chiloții, încălțîndu-și simultan sandalele și trăgîndu-și rochia pe cap. Patru secunde.

Era genul de femeie fără pretenții, care nu avea nevoie de prea multe accesorii ca să petreacă noaptea sub alt acoperiș.

Nu eram obișnuit ca o femeie să fie gata înaintea mea, așa că a trebuit să-mi fac dușul în grabă. Mi-am pus blugii cei mai strîmți, o bluză albă de tenis și pantofi sport. Mi-am lăsat pistolul încuiat în dulap.

La propunerea doamnei Whitestone, am mers cu mașina la Restaurantul Cutchogue, adevărat simbol al anilor 1930. Locul era înțesat de fermieri, furnizori, comercianti locali, cîțiva turiști, șoferi de camion și poate una-două perechi care începeau să se cunoască la micul dejun, după ce făcuseră amor.

Ne-am instalat într-un mic separeu.

– Oare lumea nu va bîrfi dacă te vede purtînd aceleași haine ca ieri? am comentat eu.

– De mulți ani au încetat să mai bîrfească.

– Cum rămîne cu reputația *mea*?

– Reputația ta, John, nu are decît de cîștigat dacă ești cu mine.

În dimineața aceea amîndoi eram puțin caustici.

Ea a comandat un mic dejun copios – cîrnați, ouă, cartofi și pîine prăjită – spunînd că nu cinase cu o seară în urmă.

– Ți-ai băut cina, i-am amintit.

Eu m-am oferit să mă duc după pizza.

– Pizza nu-ți face bine.

– Iar ce ai comandat acum nu-ți face bine ție.

– Am să sar peste masa de prînz. Ce zici de cină?

– Bineînțeles. Tocmai voiam să te întreb.

– Bine. Vino să mă ici de la florărie la ora șase.

– Bine.

Am privit în jur și am dat cu ochii de doi polițiști în uniformă, de la secția din Southold, dar nici urmă de Max.

Ne-a fost adusă comanda și am mîncat. Ador mîncarea gătită de alții.

– De ce te interesa atît de mult căpitanul Kidd?

– Cine? Oh... piratii. Păi, e fascinant. Vreau să spun că a pus piciorul chiar aici, în North Fork. Acum parcă îmi amintesc. Din vremea cînd eram copil. Fără glumă!

Ea s-a uitat la mine și mi-a spus:

– Aseară erai curios la culme.

După cum am spus, o dată trecută izbucnirea inițială din seara precedentă, pe care o regretam, încercasem să par indiferent. Dar doamna Whitestone continua să fie curioasă despre motivul curiozității mele.

– Dacă aș găsi comoara, i-am spus, aș împărți-o cu tine.

– Foarte frumos din partea ta.

– Aș vrea să ne întoarcem în clădirea Societății de Istorie, am continuat eu cît mai nonșalant cu putință. Ce-ai zice să mergem azi după-amiază?

– De ce?

– Vreau să-i cumpăr mamei mele un cadou de la magazinul de suveniruri.

– Dacă te înscrii la societate, îți fac rabat.

– Bine. Ce-ar fi să vin să te iau, să zicem la patru?

Ea a ridicat din umeri.

– Bine.

Am privit-o peste masă. Lumina soarelui îi cădea drept pe obraz. Uneori, a doua zi – îmi pare rău că trebuie s-o spun – uneori

te întrebi ce dracu' a fost în capul tău cu o seară în urmă sau, și mai rău, te întrebi dacă porți pică propriului tău sex. Dar în această dimineață eram animat de un sentiment tonic. Îmi plăcea Emma Whitestone. Îmi plăcea felul în care devorase două ouă prăjite, patru cîrnăciori, un morman de cartofi prăjiți, pîine cu unt, suc de fructe și ceai cu lapte.

Ea a aruncat o privire la ceasul din spatele tejghelei și mi-am dat seama că nu purta nici ceas. Femeia asta avea un spirit liber și totodată era președinta și arhivarul Societății de Istorie Peconic. Mi se părea un contrast interesant.

Multe persoane i-au zîmbit și au salutat-o: mi-am dat seama că era foarte simpatizată. Acesta era întotdeauna un semn bun. Dau cumva impresia că mă îndrăgostisem a doua oară în aceeași săptămînă? Tot ce se poate. Totuși, mă întrebam ce părere avea Emma Whitestone despre bărbați, în special despre Fredric Tobin, poate și despre mine. Poate că nu judeca bărbații, nici oamenii, în general. Poate că-i plăceau toți bărbații. Fără îndoială că nu existau persoane mai deosebite decît mine și Fredric. Presupun că atracția ei față de Fredric Tobin se datorase umflăturii din buzunarul lateral al pantalonilor, în timp ce, în cazul meu, era vorba de umflătura din față.

În orice caz, am mai sporovăit un timp, eu fiind ferm decis să nu mai abordez subiectul piraților sau al căpitanului Kidd pînă după-amiază. În cele din urmă, curiozitatea mea a învins. Mi-a venit în minte un lucru și am cerut chelneriței un creion, cu care am scris pe un șervețel numărul 44106818. Am întors șervețelul către ea și am întrebat-o:

– Dacă aș juca la loterie aceste numere, aș cîștiga?

Ea mi-a zîmbit între două înghițituri de pîine prăjită.

– Lozul cel mare. De unde ai numărul?

– L-am citit undeva. Ce semnifică?

Ea s-a uitat în jur și a coborît glasul.

– Ei bine, în timp ce se găsea în închisoarea din Boston, sub acuzația de piraterie, căpitanul Kidd a trimis în secret un bilet soției lui, Sarah. În partea de jos a biletului figura acest număr.

– Și?

– Și de trei sute de ani încoace, toată lumea încearcă să afle ce semnifică.

– Tu ce crezi că înseamnă?

– Răspunsul cel mai evident e că numărul are o legătură cu comoara îngropată.

– Nu crezi că era numărul slipului dat la curățătorie?

– Iar batem cîmpii?

– Glumeam. Ai prins poanta? Glumeam.

Ea și-a ridicat privirea spre tavan. Sincer să fiu, era puțin cam prea devreme pentru genul meu de glume.

– Nu vreau să discut subiectul aici. Ultimul val de Kiddmanie s-a manifestat prin anii '40 și nu vreau să fiu acuzată că am declanșat o nouă vînătoare de comori.

– Bine.

– Ai copii? m-a întrebat ea.

– Probabil.

– Fii serios.

– Nu, n-am copii. Dar tu?

– N-am. Dar mi-ar plăcea să am.

Și așa mai departe. După un timp, am revenit la număr și am întrebat-o în șoaptă:

– Ar putea fi vorba de coordonate pe o hartă?

Era limpede că nu avea chef de discuții pe această temă, totuși mi-a răspuns:

– Bineînțeles că da. Coordonate cu opt cifre. Minute și secunde. De fapt, acea poziție se găsește undeva în preajma insulei Deer, în Maine. S-a aplecat peste masă și a continuat: Acțiunile lui Kidd după ce s-a întors cu vasul în zona New York-ului, în 1699, sînt documentate foarte bine, zi cu zi, de către martori credibili, prin urmare e puțin probabil ca el să se fi dus pe insula Deer să-și îngroape comoara. Totuși, a adăugat Emma, există o altă legendă privitoare la această insulă. Se zice că John Jacob Astor ar fi descoperit comoara lui Kidd sau a altui pirat pe insula Deer și că aceasta ar fi explicația marii lui averi. A sorbit din ceai și a adăugat: Sînt zeci de cărți, piese de teatru, balade, zvonuri, legende și mituri legate de comoara căpitanului Kidd. Nouăzeci și nouă la sută dintre ele nu-s decît... povești.

– Bine, dar numerele pe care le-a trimis soției nu dovedesc totuși *ceva?*

– Da, ele semnifică *ceva*. Totuși, chiar dacă sînt coordonate de pe o hartă, la vremea aceea navigația era prea primitivă pentru a determina un punct de pe uscat cu o asemenea precizie. Mai ales longitudinea. O coordonată din opt cifre, cu minute și secunde, obținută prin mijloacele anului 1699, putea să indice cu totul altceva. Chiar și în zilele noastre, cu sistemul de navigație prin satelit, poți greși cu trei pînă la șase metri. Dacă sapi în căutarea unei comori cu o deviație de șase metri, riști să faci gropi cu nemiluita. Cred că teoria coordonatelor a fost abandonată în favoarea altora.

– De pildă?

Ea a tras aer în piept, exasperată, și a răspuns:

– Ei bine, aici... A luat creionul și șervețelul și a notat literele corespunzătoare din alfabet, adică DDAOFHAH. Cred că ultimele trei litere sînt cheia, a adăugat.

– H-A-H?

– Exact. Ha, ha, ha! Ai priceput?

– Ha, ha! Am studiat literele pe toate părțile, apoi am întors hîrtia cu susul în jos și am întrebat: Kidd era bolnav de dislexie?

Ea a rîs.

– N-are rost, John. Minți mai luminate decît a ta și a mea au tot încercat să descifreze numărul vreme de trei sute de ani. Din cîte se știe, e un număr lipsit de sens. O glumă. Ha, ha, ha!

– Dar de ce? ... adică... Kidd era în închisoare, acuzat de un delict pasibil de spînzurătoare...

– Păi, sigur, nu-i chiar lipsit de sens și nu-i o glumă. *Dar* numărul avea sens numai pentru Kidd și pentru soția lui. Ea l-a putut vizita la închisoare de mai multe ori. Au stat de vorbă. Erau foarte legați unul de celălalt. Poate că el i-a dat vreun indiciu prin viu grai sau într-o scrisoare pierdută în decursul anilor.

Era interesant. Genul de lucruri cu care mă ocup eu, numai că indiciul era vechi de trei sute de ani.

– Mai există și alte teorii? am întrebat-o.

– Păi, cea mai credibilă ar fi aceea că numărul reprezintă pași, metoda tradițională folosită de pirați pentru a localiza comorile îngropate.

– Pași?

– Da.

– Pași începînd de unde?

– Tocmai asta știa doamna Kidd și nu știi tu.

– Oh! M-am uitat la număr. Asta înseamnă o mulțime de pași.

– Îți repet că trebuie să cunoști codul lor personal. Ar putea însemna... A privit șervețelul, – patruzeci și patru de pași într-o direcție de zece grade și șaizeci și opt de pași într-o direcție de optsprezece grade. Sau invers. Sau poți citi numărul de la coadă la cap. Cine știe? Nu contează, atîta vreme cît nu cunoști punctul de plecare.

– Crezi că acea comoară e îngropată sub unul dintre stejarii despre care mi-ai vorbit? am întrebat-o. Copacii căpitanului Kidd?

– Nu știu. Fie a fost găsită, și atunci persoana care a descoperit-o nu a făcut-o publică, fie n-a existat nici o comoară, fie a rămas și va rămîne pentru totdeauna îngropată.

– Tu ce crezi?

– Cred că ar trebui să mă duc să-mi deschid magazinul.

A mototolit șervețelul și l-a îndesat în buzunarul cămășii mele. Am achitat nota de plată și am ieșit. Restaurantul se găsea la cinci minute de Societatea de Istorie Peconic, în fața căreia Emma își lăsase microbuzul. Am tras în parcare, ea m-a sărutat pe obraz din vîrful buzelor, ca și cum am fi fost mai mult decît simpli amanți.

– Ne vedem la patru. La Florăria Whitestone, Main Road, Mattituck.

A coborît, a urcat la volanul microbuzului, a claxonat, mi-a făcut semn cu mîna și a demarat.

Am rămas un timp în Jeep, ascultînd știrile locale. Aș fi plecat, dar nu știam unde să mă duc. Sincer să fiu, îmi epuizasem aproape toate firele și nu aveam un birou la care să mă duc să mut de colo-colo cîteva hîrtii. Nici un martor sau medic legist nu avea să-mi telefoneze. Pe scurt, mă simțeam ca un detectiv particular, deși oficial nu aveam dreptul să profesez nici asta.

Totuși, luînd în considerație toate faptele, de cînd o cunoscusem pe Emma Whitestone făcusem cîteva descoperiri senzaționale. Dacă avusesem unele îndoieli în privința motivului uciderii soților Gordon, numărul 44106818, găsit în atlasul lor, era de natură să le spulbere.

Pe de altă parte, chiar dacă Tom și Judy ar fi fost într-adevăr vînători de comori – și nu mă îndoiam că fuseseră, date fiind dovezile – nu era neapărat necesar ca moartea să li se fi tras tocmai

de la această îndeletnicire. Ce conexiune dovedită putea exista între săpăturile lor arheologice pe Plum Island și gloanțele pe care le primiseră în cap pe podeaua de scînduri din spatele casei?

Am contactat robotul telefonic. Două mesaje: unul de la Max, care mă întreba unde să-mi expedieze cecul de un dolar; celălalt de la șeful meu, locotenentul de poliție Wolfe, care îmi cerea din nou imperativ să-l sun la birou și totodată mă avertiza că intrasem într-o mare belea și că în scurt timp aveam să dau de dracu'.

Am apăsat pe ambreiaj și am demarat. Uneori, simplul fapt că te afli la volan îți face bine.

Crainicul de la radio tocmai spunea: „Ultimele știri referitoare la asasinarea în Nassau Point a doi cercetători de pe Plum Island. Poliția orașului Southold și a comitatului Suffolk a dat publicității o declarație comună". Crainicul a citit declarația cuvînt cu cuvînt. Doamne, dacă i-am putea convinge pe marii jurnaliști din mass-media newyorkeză să ne citească declarațiile de presă, fără comentarii, am fi în paradisul relațiilor publice. Declarația comună amintea de un balon umplut cu aer cald, avînd în nacelă doar două cadavre. Se sublinia că mobilul dublului asasinat era vaccinul sustras. O declarație separată a FBI-ului anunța că nu se știa dacă făptașii erau americani sau străini, dar agenția prinsese cîteva fire importante. Organizația Mondială a Sănătății își exprima îngrijorarea în legătură cu sustragerea acelui „vaccin vital și important", atît de necesar în multe țări ale Lumii a Treia. Și așa mai departe.

Ceea ce mă scotea din sărite cel mai mult era că, din versiunea oficială a celor întîmplate, Tom și Judy apăreau ca niște hoți cinici și lipsiți de inimă; mai întîi, furaseră timpul și resursele instituției care-i angajase, apoi creaseră în secret un vaccin, furaseră formula și, probabil, cîteva mostre, cu intenția de a le vinde în schimbul unor profituri uriașe. Asta în timp ce în Africa oamenii mureau cu miile din pricina acestei maladii îngrozitoare.

Mi-i imaginam pe Nash, pe Foster, pe cei patru indivizi la costum pe care-i văzusem coborînd de pe feribot și o echipă de control de la Casa Albă și de la Pentagon dînd telefoane peste telefoane de la Washington pe Plum Island. De îndată ce se aflase pretutindeni că soții Gordon erau implicați într-o afacere cu vaccinuri modificate genetic, geniile de mai sus veniseră cu versiunea perfectă de acoperire. La drept vorbind, ei voiau să evite panica iscată la gîndul

unei molime, dar puteam pune prinsoare pe potențiala mea pensie viageră de invaliditate că nimeni de la Washington nu se gîndise la reputația soților Gordon și a familiilor acestora în momentul în care fusese născocită povestea care-i stigmatiza drept hoți.

Ironia – dacă se putea vorbi de ironie în acest caz – era că Nash, Foster și guvernul erau fără îndoială convinși și acum că soții Gordon furaseră unul sau mai multe tipuri de viruși utilizați în războiul biologic. Cei de la Washington, de la președinte în jos pe linie ierarhică, continuau să doarmă cu costumele bioprotectoare peste pijama. Foarte bine. Ia mai dă-i în mă-sa!

Am oprit la un magazin din Cutchogue, de unde am cumpărat un pahar de cafea și un vraf de ziare – *New York Times, Post, Daily News* și *Newsday* editat în Long Island. Toate patru reduceau cazul Gordon la cîteva rînduri pe paginile din interior. Nici *Newsday* nu mai acorda prea mare atenție asasinatului petrecut pe plan local. Eram convins că o mulțime de persoane de la Washington erau încîntate că povestea începea să fie dată uitării. La fel și eu. Pentru că astfel căpătam mînă liberă, în aceeași măsură cu ei.

În timp ce Foster, Nash și restul umblau după agenți străini și teroriști, eu mă conduceam după bănuielile mele și după sentimentele pe care le purtam lui Tom și Judy Gordon. Eram fericit și nu prea surprins să descopăr că toate presupunerile mele se dovediseră adevărate: că nu era vorba de război biologic, nici de narcotice, de nimic ilegal. Adică, nu prea ilegal.

În orice caz, încă nu țineam să aflu cine-i lichidase. Fapt la fel de important, știam că Tom și Judy nu fuseseră infractori și intenționam să le redau o reputație fără pată.

Mi-am terminat cafeaua, am aruncat ziarele pe bancheta din spate și am ieșit pe șosea. Am mers pînă la Soundview, un motel din anii 1950, situat pe țărmul oceanului. M-am dus la recepție și am întrebat de domnii Foster și Nash. Tînărul funcționar m-a informat că domnii pe care-i descrisesem deja părăsiseră hotelul.

Am mai colindat puțin cu mașina – ezit să spun fără nici un rost, dar dacă nu știi încotro te duci sau pentru ce motiv, atunci fie ești funcționar de stat, fie umbli fără rost.

Oricum, am decis să mă duc la Orient Point. Era o zi la fel de frumoasă, ceva mai răcoroasă, cu briză puțin mai puternică, totuși plăcută.

Am mers pînă la stația de feribot Plum Island. Voiam să verific mașinile din parcare, să văd dacă avea loc vreo activitate neobișnuită și poate întîlneam acolo vreo persoană interesantă. Cînd am intrat în parcare și m-am apropiat de poartă, un om de pază de pe Plum Island mi-a tăiat calea și a ridicat o mînă. Milos cum sînt, n-am trecut cu mașina peste el. El a venit pînă în dreptul meu și m-a întrebat:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

I-am arătat legitimația și am spus:

– Lucrez cu FBI-ul la cazul Gordon.

El a studiat legitimația și actul meu de identitate, în timp ce eu îi urmăream mimica. Era limpede că mă aflam pe lista lui de sabotori, spioni și perverși, lucru pe care nu avea de gînd să-l treacă cu vederea. M-a privit țintă o secundă, și-a dres glasul și mi-a spus:

– Dacă vreți să trageți pe dreapta, am să vă fac rost de permis.

– Bine.

Am tras pe dreapta. Nu mă așteptasem să găsesc un paznic la poartă, deși ar fi trebuit să-mi treacă prin minte și această posibilitate. Tipul a intrat în clădirea de cărămidă, iar eu am înaintat încet în parcare. De felul meu, nu prea suport restricțiile.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că pe pontonul feribotului erau parcate două vehicule militare. În fiecare am văzut cîte doi soldați în uniformă și, pe măsură ce mă apropiam, am reușit să-i identific atît pe ei, cît și vehiculele ca aparținînd pușcașilor marini. Marți dimineață nu văzusem nici un vehicul militar pe Plum Island, dar de atunci lumea se schimbase.

Totodată, am remarcat și un automobil negru Caprice, care putea fi același pe care îl văzusem marți, cu cei patru indivizi la costum. Am notat numărul de pe placa de înmatriculare.

Apoi, mișcîndu-mă printre cele circa o sută de mașini parcate, am văzut un Ford Taurus cu plăcuțe de mașină închiriată; înclinam să cred că era mașina cu care circulau Nash și Foster. În ziua cu pricina, pe Plum Island se petreceau lucruri mari.

Nu se zărea nici un feribot, nici lîngă ponton, nici la orizont și, cu excepția pușcașilor marini care așteptau să suie vehiculele la bordul feribotului care urma să sosească, nu se vedea nici țipenie de om.

Dar cînd am privit în oglinda retrovizoare, am văzut patru – pe numărate – paznici în uniformă albastră alergînd în direcția mea,

dînd din mîini și strigînd. Era limpede că-l înțelesesem greșit pe omul de la poartă. Oh, Doamne!

M-am îndreptat spre cei patru. Acum îi auzeam strigînd: „Stai! Stai!" Din fericire, nici unul nu și-a dus mîna la armă.

Țineam ca raportul primit de domnii Foster și Nash să fie amuzant, așa că am condus în cerc în jurul celor patru paznici, făcîndu-le la rîndul meu semne cu mîna și strigîndu-le „Stai! Stai!" Am efectuat cîteva opturi, apoi, înainte ca cineva să închidă poarta de oțel sau să-i vină cheful să scoată arma, am pornit către ieșire. Am cotit brusc la stînga pe Main Road și am accelerat, îndreptîndu-mă spre vest. Nimeni nu a tras după mine. Iată de ce iubesc eu țara asta.

Două minute mai tîrziu mă găseam pe fîșia îngustă de uscat care lega Orient Point de East Marion. În dreapta aveam brațul Sound, în stînga golful și între ele puzderie de păsări. Autostrada Zburătoarelor de pe Coasta Atlanticului. Zilnic afli cîte ceva nou.

Deocamdată, de undeva de sus, s-a năpustit spre mine un pescăruș uriaș. Fusese un picaj perfect cronometrat și minunat executat, o cădere lungă și abruptă, plină de elan, urmată de o coborîre lentă, după care pasărea țîșnise iar spre înalturi; în clipa următoare, cu o precizie de fracțiune de secundă, și-a lăsat încărcătura pe parbrizul meu, pe care l-a împroșcat cu verde și purpuriu. Mai sînt și astfel de zile.

Am pus în funcțiune ștergătoarele de parbriz, dar rezervorul era gol, așa că n-am făcut decît să-mi mînjesc întreg parbrizul. Ce scîrboșenie! Am tras pe dreapta. „La dracu'!" Veșnic inventiv, am luat de pe bancheta din spate sticla de Merlot, pe care plătisem o groază de bani la crama Tobin, mi-am scos din torpedo nelipsitul briceag cu tirbușon, am deschis sticla, am turnat o parte din Merlot și l-am întins cu ștergătoarele. Am tras o dușcă din vinul rămas. Nu era rău. Am mai turnat puțin pe parbriz și iar am tras o dușcă. Un tip care a trecut cu mașina pe lîngă mine m-a claxonat și mi-a făcut cu mîna. Din fericire, bomba pe care o primisem avea o compoziție apropiată de cea a vinului, așa că parbrizul a rămas destul de curat, cu excepția unei pojghițe purpurii. Am golit sticla și am aruncat-o pe bancheta din spate.

Am pornit din nou la drum. M-am gîndit la Emma Whitestone. Sînt genul de bărbat care *întotdeauna* trimite flori a doua zi. Dar să

trimit flori unei femei care avea o florărie era ceva lipsit de sens. Presupuneam că o comandă de flori din partea mea ar fi lăsat-o rece. Ar fi făcut buchetul și l-ar fi oferit ei însăși. O mare tîmpenie, după cum s-ar fi exprimat ea. Trebuia să-i cumpăr un cadou. Nici sticlă de vin Tobin n-ar fi fost o atenție potrivită. Mă refer la faptul că fuseseră amanți. În plus, ea avea acces la toate artizanatele și magazinele de cadouri de prin partea locului. Iisuse, femeia asta îmi punea o mare problemă. Detestam să cumpăr femeilor bijuterii sau haine, dar poate că tocmai asta trebuia să fac.

Revenind pe Main Road, am oprit la o benzinărie și am făcut plinul. De asemenea, mi-am umplut rezervorul pentru ștergătoare, mi-am spălat parbrizul și am cumpărat o hartă a zonei.

Am profitat de prilej ca să cercetez șoseaua, să văd dacă mai parcase cineva prin preajmă și dacă mă pîndea. Se părea că nu mă urmărea nimeni, or eu mă pricepeam să descopăr o codiță, indiferent de cele întîmplate pe West 102nd Street.

Nu mă socoteam în primejdie, totuși m-am întrebat dacă era cazul să mă întorc acasă și să-mi iau pistolul. Am decis că nu.

Înarmat doar cu o hartă și cu intelectul meu superior, am pornit spre nord, către faleză. Cu oarecare dificultate, în cele din urmă am găsit drumul care ducea spre porțiunea la care voiam să ajung. Am parcat, am coborît și am urcat pînă în vîrful pantei.

De astă dată, am cercetat prin bălării și printre ierburile înalte. Am găsit bolovanul pe care șezusem și am remarcat că era suficient de mare pentru a fi folosit ca punct de reper, dacă ai fi vrut să îngropi ceva.

M-am dus pînă la muchia falezei. Era limpede că în ultimii trei sute de ani stînca se erodase considerabil, așa că ceva îngropat pe versantul nordic al falezei – cel dinspre brațul Sound – ar fi putut să fie scos la iveală de vînt și de apă, poate chiar aruncat jos, pe plajă. Era o teorie pe care abia acum începeam s-o conturez.

Am coborît de pe faleză și am urcat în Jeep. Cu ajutorul hărții recent achiziționate, am pornit spre partea vestică a micului golf Mattituck. Acolo am găsit... ei bine, nu Copacii Căpitanului Kidd, ci o tablă indicatoare, pe care scria „Domeniul Căpitanului Kidd". După toate probabilitățile, cineva visa la o afacere înfloritoare. Am intrat pe Domeniul Căpitanului Kidd, care cuprindea un mic grup de ranch-uri de prin anii '60 și case de lemn cu un etaj. Pe lîngă

mine a trecut un puști – iertați-mi jocul de cuvinte – pe bicicletă. L-am oprit și l-am întrebat:

– Știi unde se află Copacii Căpitanului Kidd?

Puștiul, care avea vreo doisprezece ani, nu mi-a răspuns.

– Se pare că în apropierea golfulețului există un pîlc de copaci numiți Copacii căpitanului Kidd.

El m-a privit, s-a uitat la mașina mea, care presupun că l-a impresionat, fiind parcă desprinsă din filmele cu Indiana Jones, întrucît m-a întrebat:

– Vrei să cauți comoara?

– Oh, nu... vreau doar să fotografiez copacii.

– Căpitanul și-a îngropat comoara sub un copac de acolo.

Se părea că toată lumea cunoștea povestea, cu excepția mea. Iată ce se întîmpla cînd nu erai atent.

– Unde-s copacii? l-am întrebat pe puști.

– Prietenul meu și cu mine am săpat o dată o groapă mare, pe urmă ne-a alungat poliția. Copacii sînt într-un parc, așa că nu poți săpa acolo.

– Nu vreau decît să fac cîteva fotografii.

– Dacă vrei să sapi, țin eu de șase.

– Bine. Condu-mă.

L-am urmat pe micul biciclist pe o străduță șerpuită, care cobora spre brațul Sound, pînă într-un parc de lîngă plajă, în care se vedeau cîteva mame cu pruncii în cărucioare. La dreapta era golfulețul Mattituck, iar ceva mai departe, un port de agrement. Am tras pe dreapta și am coborît. Nu se vedea nici un stejar mai răsărit, doar o întindere de mărăcini și tufișuri de cealaltă parte a străduței. Cîmpul era mărginit de plajă la nord și de golf la est. Dincolo de el, spre vest, se vedea un perete de stîncă prăvălindu-se în mare. La sud de locul dinspre care veniserm era o ridicătură de pămînt pe care se găsea Domeniul Căpitanului Kidd.

– Unde ți-e lopata? m-a întrebat copilul.

– Ți-am spus că fac fotografii.

– Unde ți-e aparatul?

– Cum te cheamă?

– Billy. Dar pe tine?

– Johnny. Aici e locul?

– Da.

– Unde-s Copacii Căpitanului Kidd?

– Acolo. În parc.

A arătat spre cîmpul întins. După toate aparențele, era un parc neamenajat, o porțiune din parcul plajei, mai curînd o rezervație naturală decît ceea ce eu, cu mintea mea de locuitor al Manhattan-ului, îmi imaginasem a fi un parc.

Și totuși, nu vedeam nici un stejar mai acătării.

– Nu văd copacii, i-am spus.

– Acolo. Mi-a arătat toți stejarii pitici, vișinii sălbatici și alți copaci de acest fel, nici unul mai înalt de șase metri. Îl vezi pe acela mare? m-a întrebat. Acolo am săpat eu cu Jerry. Într-o noapte o să ne întoarcem.

– Bună idee. Hai să aruncăm o privire.

Billy și-a lăsat bicicleta în iarbă, după care am pornit pe cîmp, împreună cu noul meu asociat. Iarba era înaltă, dar tufele erau răzlețe, așa că se putea înainta cu ușurință. Era limpede că Billy nu fusese prea atent la orele de botanică, altfel ar fi știut că cei cîțiva copaci nu atinseseră vîrsta de trei sau patru sute de ani. De fapt, nici eu nu mă așteptam să găsesc chiar stejari înalți de treizeci de metri, cu cranii și oase încrucișate sculptate în trunchiul lor.

– Ai o lopată în mașină? m-a întrebat Billy.

– Nu, deocamdată vreau doar să văd locul. Mîine ne întoarcem cu buldozerele.

– Da? Dacă găsești comoara, trebuie s-o împărțim.

I-am răspuns cu cel mai bun accent de pirat de care eram în stare:

– Dacă găsesc comoara, flăcăule, am să iau gîtul oricui îmi cere s-o împart.

Billy și-a dus mîinile la gît, scoțînd sunete înăbușite.

Am continuat să merg și să încerc cu piciorul solul nisipos, pînă cînd, într-un tîrziu, am găsit ceea ce căutam: o buturugă uriașă, pe jumătate putrezită, acoperită cu pămînt și vegetație.

– Ai mai văzut vreodată așa o buturugă? l-am întrebat pe Billy.

– Oh, da. Sînt peste tot.

M-am uitat în jur și mi-am imaginat vechii stejari care se înălțau aici în vremea coloniștilor, pe cîmpul de lîngă marele golf la brațul Sound. Aici era un liman natural pentru vase și pentru oameni și mi-am imaginat o corabie cu trei catarge intrînd în brațul

Sound și ancorînd ceva mai în larg. Cîțiva oameni au venit cu barca pînă la mal și au acostat cam în locul unde îmi parcasem mașina pe străduță. Au legat barca de un copac și au mers prin apă pînă pe țărm. Cărau ceva – un cufăr – așa cum Tom și Judy aduseseră la țărm un cufăr. Marinarii – William Kidd și alți cîțiva – au intrat în pădurea de stejar, au ales un copac, au săpat o groapă, au îngropat comoara, au însemnat cumva copacul și au plecat, cu gînd să se înapoieze într-o bună zi. Bineînțeles, nu s-au mai întors niciodată. De aceea există atîtea legende legate de comoara îngropată.

– Acolo e copacul lîngă care am săpat cu Jerry. Vrei să-l vezi?

– Sigur.

Am mers pînă lîngă un cireș sălbatic, noduros și bătut de vînt, înalt de vreo patru metri și jumătate. Billy a arătat spre baza arborelui, unde se vedea o groapă nu prea adîncă, pe jumătate umplută cu nisip.

– Aici, mi-a spus el.

– De ce nu de partea cealaltă a copacului? De ce nu la cîțiva pași de el?

– Nu știu... am mers pe ghicite. Ascultă, ai o hartă? O hartă de comori?

– Am. Dar, dacă ți-o arăt, s-a zis cu prietenia noastră.

– Aaah! a exclamat el și a făcut o imitație destul de bună a saltului în eternitate de pe o trambulină.

Am pornit înapoi către mașină, cu Buddy Billy lîngă mine.

– Cum se face că azi nu ești la școală? l-am întrebat.

– Azi e Rosh Hashanah.

– Ești evreu?

– Nu, dar prietenul meu Danny este.

– Unde-i Danny?

– S-a dus la școală.

Puștiul avea stofă de avocat.

Ne-am întors la Jeep și am găsit în portofel o bancnotă de cinci dolari.

– Bine, Billy, îți mulțumesc pentru ajutor.

El a luat bancnota și mi-a spus:

– Ei, mulțumesc! Mai ai nevoie de ajutor?

– Nu, acum trebuie să mă înapoiez și să raportez la Casa Albă.

– La Casa Albă?

Am ridicat de jos bicicleta și i-am dat-o. Am urcat în Jeep și am pornit motorul.

– Copacul lîngă care ai săpat nu-i destul de bătrîn ca să fi fost aici pe vremea căpitanului Kidd, i-am spus.

– Da?

– Căpitanul Kidd a trăit acum trei sute de ani.

– Mamă!

– Ai văzut buturugile cele mari și putrezite? Acelea au fost cîndva copaci înalți, la vremea cînd căpitanul Kidd a ancorat aici. Încearcă să sapi lîngă una dintre ele.

– Ei, mulțumesc!

– Dacă găsești comoara, mă întorc s-o împărțim.

– S-a făcut. Dar prietenul meu Jerry ar putea încerca să-ți taie beregata. Eu nu, fiindcă ne-ai spus unde se află comoara.

– Poate că Jerry o să-ți taie *ție* beregata.

– Aaaargh!

Am demarat.

Următoarea oprire, un cadou pentru Emma. Pe drum, am încercat să mai asamblez în gînd cîteva piese ale șaradei.

Într-adevăr, ar fi putut exista mai multe comori îngropate, dar cea pe care o căutau soții Gordon și pe care e foarte posibil s-o fi descoperit, se afla îngropată pe Plum Island. Eram aproape sigur.

Iar Plum Island era proprietate guvernamentală și orice lucru descoperit pe o proprietate de stat aparținea statului, respectiv Ministerului de Interne.

Prin urmare, soluția cea mai simplă de a păcăli Cezarul, luînd comoara de pe proprietatea lui, era aceea de-a muta comoara cu pricina pe proprietatea ta. Totuși, dacă închiriai pămînt, se ivea o problemă. Aceasta trebuia să fie explicația pentru pogonul de pămînt cumpărat de la Margaret Wiley.

Cu toate acestea, mai rămîneau cîteva întrebări fără răspuns. În primul rînd, cum de știuseră soții Gordon că pe Plum Island se găsea îngropată o comoară? Răspuns: aflaseră grație preocupărilor și calității lor de membri ai Societății de Istorie Peconic. Sau altcineva înaintea lor bănuise că pe Plum Island ar exista o comoară și atunci se împrietenise cu soții Gordon, care făceau parte din personalul de conducere și aveau acces nelimitat pe insulă. În cele din urmă, persoana respectivă încredințase soților Gordon

secretul, apoi toți trei ticluiseră un plan, cumpăraseră un teren, încheiaseră un tîrg, semnat cu sînge la lumina pîlpîitoare a unui opaiț, și așa mai departe.

Tom și Judy erau buni cetățeni, dar nu ușă de biserică. M-am gîndit la ce spusese Beth – „aur corupător de sfinți" – și mi-am dat seama cît de potrivită era expresia.

Era limpede că soții Gordon intenționaseră să reîngroape comoara pe terenul lor, ca apoi s-o „descopere" și să facă publică descoperirea, plătindu-și cinstit impozitele față de Statele Unite și de statul New York. Poate că asociatul lor fusese de altă părere. Așa trebuie să se fi întîmplat. Asociatul lor nu se mulțumise cu cele cincizeci de procente din comoară, pentru care se presupunea că ar fi trebuit plătite impozite destul de mari.

Asta m-a făcut să mă întreb cît valora comoara. Probabil suficient de mult ca să justifice o dublă crimă.

După cum îi învățam pe studenții mei, o teorie trebuia să coroboreze toate elementele. În caz contrar, acele elemente se cereau examinate. Dacă faptele erau corecte, dar teoria nu funcționa, atunci trebuia schimbată teoria.

În cazul de față, cele mai multe dintre faptele inițiale trimiteau cu gîndul la o teorie eronată. Făcînd abstracție de acest lucru, aveam, în sfîrșit, ceea ce fizicienii ar numi o teorie unificată: așa-zisele săpături arheologice de pe Plum Island, șalupa scumpă, casa de pe țărm, închiriată la un preț mare, *Spirocheta* ancorată în largul insulei Plum, înscrierea la Societatea de Istorie Peconic, pogonul de teren aparent inutilizabil de pe brațul Sound, poate și excursia în Anglia. Adăugați la acestea steagul pirateresc arborat în glumă de soții Gordon, cufărul de aluminiu care lipsea, numărul de opt cifre din atlasul lor și obțineți o teorie unificată, destul de solidă, care asambla toate aceste elemente aparent disparate. Sau – și aceasta era marele *sau* – creierul mi se golise prea mult de sînge și mă înșelam total, pornisem pe o pistă absolut falsă, inapt mental pentru munca de detectiv și norocos că mi se îngăduise să pun piciorul în Staten Island.

Și asta era posibil. Adică, uitați-vă la Foster și la Nash, doi tipi destul de isteți care dispuneau de toate înlesnirile din lume, dar care și *ei* erau complet pe dinafară, porniți pe piste false. Aveau minți bune, și totuși rămîneau prizonierii vederii lor înguste asupra lumii:

complotul internațional, războiul biologic, terorismul mondial și altele asemenea. Probabil că în viața lor nu auziseră de căpitanul Kidd. Foarte bine.

În orice caz, în pofida teoriei mele unificate, mai existau lucruri pe care nu le știam și nu le înțelegeam. Unul dintre lucrurile pe care nu le știam era cine îi ucisese pe Tom și Judy Gordon. Uneori prinzi asasinul încă înainte de-a aduna toate faptele sau de-a înțelege probele de care dispui; în astfel de cazuri, uneori criminalul se arată cooperant și-ți explică ceea ce ți-a scăpat din vedere, ceea ce ai înțeles greșit, care i-au fost motivele, și așa mai departe. Cînd obțin o mărturisire, vreau mai mult decît o recunoaștere a vinovăției – vreau o incursiune în mintea asasinului. Aceasta este o experiență utilă pentru următorul caz și întotdeauna exista un nou caz.

În situația de față, cunoșteam ceea ce eu socoteam a fi motivul, dar nu și asasinul. Tot ce știam despre criminal era faptul că, bărbat sau femeie, era o persoană foarte inteligentă. Nu mi-i puteam imagina pe soții Gordon punînd ceva la cale împreună cu un dobitoc.

Unul dintre punctele de pe harta mea mentală era crama Tobin. Chiar și acum, cînd făcusem legătura cu povestea căpitanului Kidd și elaborasem teoria mea unificată, tot nu-mi puteam închipui cum se încadra relația soților Gordon cu Fredric Tobin în ansamblul datelor.

Ei bine, poate totuși aveam să reușesc... am pornit spre podgoriile Tobin.

20

Automobilul alb Porsche, aparținînd domnului Tobin, proprietar, se găsea în parcare. Am parcat și eu mașina, am coborît din ea și m-am îndreptat spre cramă.

Parterul turnului central era punctul nodal al mai multor aripi și am intrat în turn prin sala de recepție a vizitatorilor. Pe scară și pe ascensor erau prinse tăbliță pe care scria „Numai pentru personal". De fapt, liftul din care coborîse domnul Tobin, cînd îl întîlnisem prima oară, funcționa cu cheie, așa că am luat-o pe scări, pe care le prefer, oricum. Scara era, de fapt, o ieșire de incendiu din oțel și beton, construită în turnul cu acoperiș din lemn de cedru, iar la fiecare etaj exista o ușă de oțel cu inscripția „Etajul al doilea: contabilitate, personal, facturare"; „Etajul al treilea: vînzări, marketing, transporturi pe apă"; și așa mai departe.

La etajul al patrulea tăbliță indica „Birourile administrației". Am continuat să urc pînă la etajul al cincilea, unde se afla o altă ușă de oțel, de astă dată fără nici o indicație. Am apăsat pe clanță, dar era încuiată. Am remarcat o videocameră de supraveghere și un interfon.

Am coborît din nou la etajul al patrulea, unde birourile administrației se deschideau către o sală de recepție. În mijloc se găsea un pupitru de recepție circular, la care nu ședea nimeni. În sala de recepție se vedeau patru uși, care dădeau spre birouri, acestea avînd cumva forma unei plăcinte, efectul neîndoielnic al structurii circulare. Fiecare birou avea o fereastră mare în turn. Cea de a cincea ușă era închisă.

N-am văzut pe nimeni în nici unul dintre birourile deschise și, cum era ora 1:30, am presupus că toată lumea era plecată să ia masa de prînz.

Am intrat în sala de recepție și m-am uitat în jurul meu. Mobilierul părea să fie din piele veritabilă, bineînțeles purpurie, iar pe pereți se vedeau reproduceri după Kooning și Pollock – sau poate copiii și nepoții celor care lucrau aici primiseră îngăduința să-și agațe mîzgălelile. Videocamera de supraveghere era ațintită asupra mea, așa că i-am făcut cu mîna.

Ușa închisă s-a dat în lături și în prag a apărut o femeie de vreo treizeci de ani, cu alura unei funcționare de încredere.

– Vă pot ajuta cu ceva? m-a întrebat ea.

– Vă rog să-i spuneți domnului Tobin că-l caută domnul Corey.

– Aveți audiență, domnule?

– Eu am ușa deschisă în permanență.

– Domnul Tobin se pregătește să meargă să ia prînzul. De fapt, e în întîrziere.

– Atunci îl conduc eu cu mașina. Vă rog să-i spuneți că sînt aici. Detest să-mi flutur legitimația prin biroul cuiva, afară de cazul în care mă duc să-i dau o mînă de ajutor sau să-i pun cătușele. Cînd nu urmărești nici unul din aceste scopuri, unii se enervează că le sperii angajații cu legitimația de poliție și că intri cu forța. Spuneți-i că e important, am rugat-o pe tînăra femeie.

Ea s-a dus la ușa încuiată, a ciocănit cu degetul, a intrat și a închis ușa în urma ei. Am așteptat un minut întreg, ceea ce pentru mine însemna foarte mult, apoi am intrat. Domnul Tobin și femeia, amîndoi în picioare, discutau lîngă biroul lui. El își freca barba tăiată scurt, cu un aer oarecum mefistofelic. Purta un pulover grena, pantaloni negri și o cămașă trandafirie. S-a întors spre mine, dar nu mi-a întors zîmbetul amical, cu gura pînă la urechi.

– Iertați-mă că am intrat astfel, domnule Tobin, dar sînt în criză de timp și am fost convins că nu vă veți supăra.

El i-a dat liber angajatei și a rămas în picioare. Era un adevărat gentleman, nici măcar nu-și trăda furia.

– Ce plăcere neașteptată! mi-a spus.

Ador expresia asta.

– La fel și pentru mine, i-am răspuns. Credeam că n-am să vă mai văd înainte de petrecere, apoi, dintr-o dată, am dat peste numele dumneavoastră.

– Cu ce ocazie ai dat peste numele meu?

Când mi-a căzut la așternut fosta dumitale prietenă. De fapt, aveam pregătit un răspuns mult mai politicos, așa că am spus:

– Tocmai discutam cu cineva despre caz, adică despre Tom și Judy, despre pasiunea lor pentru vin și despre cît de încîntați erau că vă cunosc. Oricum, persoana respectivă mi-a spus că știa că îi cunoșteați pe Tom și Judy. Iată cum am dat peste numele dumneavoastră.

N-a înghițit momeala și mi-a răspuns:

– De asta ai venit?

– De fapt, nu.

Nu i-am dat amănunte. L-am lăsat să rumege cele auzite. Continua să rămînă în picioare în dreptul ferestrei. Am ocolit masa de lucru și m-am uitat pe fereastră.

– Ce priveliște!

– Cea mai frumoasă priveliște asupra zonei North Fork, afară de cazul în care locuiești în turnul farului.

– Adevărat. Panorama se deschidea spre nord, peste pogoane întregi de vie. Cele cîteva ferme și livezi dintre vii creau frumoase pete de culoare. În depărtare, uscatul se ridica în faleze impresionante și, de la înălțimea la care mă aflam, puteam vedea dincolo de ele, pînă la brațul Sound. Aveți binoclu? l-am întrebat.

El a șovăit, apoi s-a dus la un scrin și mi-a adus un binoclu.

– Mulțumesc. Am îndreptat binoclul către brațul Sound și am spus: Se poate vedea și coasta statului Connecticut.

Apoi l-am îndreptat spre stînga, spre porțiunea de faleză care, după socotelile mele, era terenul achiziționat de Tom și Judy.

– Tocmai am aflat că soții Gordon cumpăraseră un pogon de teren. Dumneavoastră știați? l-am întrebat pe domnul Tobin.

– Nu.

Emma mi-a spus altceva, Fredric.

– Păcat că nu s-au folosit de priceperea dumneavoastră în afaceri. Au plătit douăzeci și cinci de mii de dolari pentru un teren care nu poate fi amenajat.

– Ar fi trebuit să știe că dreptul de amenajare fusese vîndut comitatului.

Am pus deoparte binoclul și am spus:

– Eu n-am pomenit nimic despre vînzarea dreptului de amenajare comitatului. Am spus doar că nu puteau amenaja terenul. Din cauza poziției, a lipsei de apă potabilă, a electricității sau mai știu eu ce. Ce vă face să credeți că dreptul de amenajare ar fi fost vîndut comitatului?

– Se poate să-mi fi ajuns ceva pe la urechi, mi-a răspuns el.

– Oh! Deci știați că și-au cumpărat un teren.

– Cred că mi-a pomenit cineva de asta. Nu știam unde se află locul. Știam doar că nu beneficia de dreptul de amenajare.

– Bine.

M-am întors din nou spre fereastră și am îndreptat binoclul domnului Tobin spre stîncile falezei. Spre vest peretele cobora abrupt pînă în micul golf Mattituck și se puteau vedea porțiunile denumite Copacii Căpitanului Kidd și Domeniul Căpitanului Kidd. Departe, spre dreapta, la est, panorama se deschidea pînă la Greenport și distingeam chiar Orient Point și Plum Island.

– Se vede mai bine decît de pe platforma blocului Empire State Building. Nu-i la fel de înalt, dar...

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Corey?

Fără să dau vreo atenție întrebării, am spus:

– Știți, aici sînteți deasupra întregii lumi. Priviți la tot ce aveți în jur. Patru sute de pogoane de pămînt, o casă pe țărm, un restaurant, un Porsche și mai știu eu cîte. Iar dumneavoastră stați aici, în acest turn cu cinci etaje... apropo, ce se află la etajul al cincilea?

– Apartamentul meu.

– Ehei! Așa le place femeilor sau cum?

Nu mi-a răspuns, ci a spus:

– După întrevederea noastră de ieri am discutat cu avocatul meu.

– Da?

– El m-a sfătuit să nu stau de vorbă cu poliția decît în prezența lui.

– E dreptul dumneavoastră. V-am spus și eu.

– Cercetările efectuate de avocatul meu au scos la iveală faptul că nu mai ești în slujba șefului de poliție, în calitate de consilier în

acest caz, și că, de fapt, nu erai nici în momentul în care ai discutat cu mine.

– E un punct de vedere discutabil.

– Discutabil sau nu, dumneata nu mai ai nici un statut oficial aici.

– Corect. Prin urmare, dacă nu mai fac parte din poliție, puteți sta de vorbă cu mine. Problema are deci și un alt aspect.

Fredric Tobin nu m-a luat în seamă și a spus:

– Avocatul meu mi-a promis că va coopera cu poliția orașului, dar a aflat că Maxwell nu are nevoie să colaboreze nici cu el, nici cu mine. Șeful poliției e supărat că ai venit și m-ai luat la întrebări. Ne-ai pus pe amîndoi într-o situație delicată. Sînt un contribuabil generos față de principalii politicieni locali, a adăugat el. Am fost extrem de darnic cu banii și cu timpul meu, în efortul de renovare a clădirilor istorice, în amplasarea plăcilor comemorative, mi-am adus contribuția la spitale și la alte acțiuni caritabile, inclusiv Asociația de Cooperare cu Poliția. Am fost suficient de explicit?

– Oh, absolut. Încă de acum vreo zece propoziții. De fapt, am trecut să văd dacă v-aș putea invita la prînz.

– Am deja o invitație, mulțumesc.

– Bine, poate cu altă ocazie.

S-a uitat la ceas și m-a anunțat:

– Trebuie neapărat să plec.

– Sigur. Cobor împreună cu dumneavoastră.

A tras aer în piept și a încuviințat din cap.

Am ieșit din biroul lui și am mers în sala de recepție. Tobin s-a adresat recepționerei:

– Domnul Corey și cu mine am încheiat ce aveam de discutat, așa că nu va mai fi nevoie să revină.

Ca să vezi ce înseamnă politețea. Tipul era în stare să-ți facă o figură, iar tu să nu-ți dai seama decît peste cîteva zile. Domnul T a introdus cheia în broasca ușii ascensorului și, în scurt timp, liftul a oprit în dreptul nostru. Am intrat în lift și am coborît. Ca să umplu tăcerea penibilă așternută între noi, am spus:

– Știți sticla de Merlot pe care am cumpărat-o? S-a întîmplat să-mi fie la îndemînă. E stupid, poate chiar nostim, însă cred că dumneavoastră n-o să vi se pară amuzant... am fost nevoit să-i folosesc conținutul ca să-mi curăț un găinat de pe parbriz.

– Cum?

Ușa ascensorului s-a deschis și amîndoi am coborît.

– Un pescăruș uriaș mi-a bombardat parbrizul, i-am explicat. El s-a uitat din nou la ceas. Jumătatea pe care am băut-o a fost foarte bună, am încheiat eu. Nu prea pișca la limbă.

– Ce risipă! Și cînd te gîndești că era vin vechi! a exclamat el.

– Eram convins că asta o să spuneți.

Tobin a intrat pe ușa care dădea spre sala de recepție a vizitatorilor. L-am urmat.

Afară, în parcare, i-am spus:

– Apropo, doamna care m-a făcut să mă duc cu gîndul la numele dumneavoastră... țineți minte?

– Da.

– Spunea că vă e prietenă. Dar mulți pretind că vă sînt prieteni, ca și soții Gordon, cînd în realitate sînt simple cunoștințe, dornice să trăiască în umbra gloriei dumneavoastră.

El nu mi-a răspuns. E greu să atragi în cursă pe cineva care joacă rolul seniorului local. Domnul Tobin era decis să-și păstreze sîngele rece.

– În orice caz, ea zicea că sînteți prieteni. O cunoașteți pe Emma Whitestone?

Mi s-a părut că s-a oprit din mers o fracțiune de secundă, apoi și-a văzut de drum pînă la mașină.

– Da, cu vreun an în urmă am avut o legătură.

– Și ați rămas prieteni?

– De ce nu?

– Toate „fostele" mele umblă să-mi sucească gîtul.

– Nu înțeleg de ce.

Am chicotit. Vreau să spun că era ciudat, dar încă îmi plăcea tipul, deși îl suspectam că-mi omorîse prietenii. Să nu mă înțelegeți greșit, dacă el ar fi făptașul, atunci aș face tot posibilul să-l trimit pe scaunul electric sau orice alt mod de execuție utilizat în acest stat pentru pedepsirea crimei cu premeditare. Deocamdată, dacă el se purta politicos, mă purtam și eu la fel.

Un alt lucru, la fel de bizar, era că, de la ultima noastră întrevedere, ajunsesem să avem ceva în comun. Adică, amîndoi mersesem pînă acolo unde puțini bărbați se încumetaseră înaintea noastră... sau poate nu chiar unul-doi. Îmi venea să-i trag o palmă

pe spate și să-i spun: „Hei, Freddie, ți-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut și mie?" sau ceva asemănător. Dar un gentleman nu vorbește despre legăturile sale amoroase.

– Domnule Corey, mi s-a adresat Fredric Tobin. Am impresia că îți închipui că știu mai multe lucruri despre soții Gordon decît ți-am declarat. Te asigur că nu-i deloc așa. Totuși, dacă poliția orașului sau a comitatului vrea să-mi ia o declarație, mă voi conforma cu dragă inimă. Pînă atunci, ești binevenit aici în calitate de client și în casa mea ca oaspete. Însă nu în biroul meu și nu ca să-mi mai pui alte întrebări.

– Mi se pare rezonabil.

– Bună ziua.

– Poftă bună.

A urcat în automobilul Porsche și a plecat.

Am privit în urmă, la turnul Tobin, pe care flutura drapelul negru cu emblema proprietarului. Dacă domnul Tobin avea de ascuns vreo dovadă materială, aceea nu putea fi decît la locuința lui de pe malul oceanului sau poate în apartamentul de la ultimul etaj al turnului. Evident, nici nu se punea problema de o aprobare pentru percheziție: nici un judecător nu mi-ar fi eliberat un ordin în acest sens, așadar, se părea că eram nevoit să-mi emit singur un ordin de percheziție pentru miezul nopții.

Am urcat din nou în Jeep și am pornit la drum. Am sunat robotul telefonic și am recuperat două mesaje. Primul de la un idiot anonim, salariat al secției de control a absențelor din cadrul departamentului de poliție din New York, care mă anunța că mi se amînase controlul medical pentru marțea următoare și îmi cerea să confirm mesajul. De fiecare dată cînd șefii nu dau de tine, cer subalternilor, secției salarii sau sănătate să te sune în legătură cu o problemă la care trebuie să răspunzi. Detest astfel de tertipuri.

Următorul mesaj era de la fosta mea colegă, Beth Penrose. „Bună, John, spunea ea. Regret că n-am reușit să iau legătura cu tine mai devreme, dar aici a fost o nebunie curată. În orice caz, știu că nu mai ești implicat oficial în acest caz, totuși sînt cîteva lucruri pe care aș vrea să le discut cu tine. Ce-ar fi să vii încoace mîine după-amiază? Telefonează-mi sau îți telefonez eu, ca să stabilim locul și ora. Ai grijă de tine."

Așa deci. Tonul ei era amical, dar nu la fel de amical ca atunci cînd discutasem ultima oară între patru ochi. Ca să nu mai vorbesc de sărutarea pe obraz. Presupun că nu-i o idee prea grozavă să te arăți impetuos într-o înregistrare telefonică. Mai precis, orice ar fi început să se înfiripe între noi în decursul celor două zile pline de evenimente se destrămase în mod firesc de îndată ce Beth se înapoiase la muncă și în lumea ei. Se mai întîmplă.

Acum dorea să discute cîteva lucruri cu mine, ceea ce însemna că voia să afle dacă și ce anume mai descoperisem. Pentru Beth Penrose devenisem un simplu martor. Sau, poate, că eram eu cinic. Sau poate trebuia să mi-o scot din minte pe Beth Penrose, ca să-i fac loc Emmei Whitestone. Niciodată nu știusem să fac față mai multor relații simultane. Era mai rău decît să te ocupi de zece crime în același timp – și totodată mult mai riscant.

În orice caz, îmi trebuia un cadou pentru Emma și am ochit un butic pe Main Road. Perfect. Am tras pe dreapta și am coborît. Partea frumoasă în America e că se comercializează mai multe obiecte istorice decît au existat inițial.

Am scotocit prin prăvălia mirosind a mucegai, iar proprietara, o bătrînică de treabă, m-a întrebat cu ce-mi putea fi de folos.

– Vreau să cumpăr un cadou pentru o fată.

– Soția? Fiica?

O persoană pe care n-o cunosc prea bine, dar cu care am făcut amor.

– O prietenă.

– Aha!

Mi-a arătat cîteva lucrușoare, dar eu nu mă pricepeam deloc la obiecte vechi. Atunci mi-a venit o idee nemaipomenită și am întrebat-o:

– Sînteți membră a Societății de Istorie Peconic?

– Nu, dar sînt înscrisă la Societatea de Istorie Southold.

Dumnezeule, că multe mai erau!

– Probabil o cunoașteți pe Emma Whitestone?

– Cum să nu. O femeie deosebită.

– Întocmai. Caut un cadou pentru ea.

– Ce frumos! Cu ce ocazie?

Obișnuitul dar de a doua zi, în semn de prețuire și afecțiune.

– M-a ajutat să fac unele cercetări prin arhive.

– Oh, e foarte prețuită. Ce anume căutați?

– Păi... e o prostie, dar din copilărie m-au fascinat pirații.

Ea a chicotit. Sau poate a râs bătrînește.

– Faimosul căpitan Kidd a acostat și pe țărmurile noastre.

– Zău?

– Mulți pirați au trecut pe aici înainte de Revoluție. Prădau vasele franceze și spaniole din Marea Caraibilor, apoi veneau în nord, să-și cheltuiască banii cîștigați pe căi necinstite sau să-și echipeze corăbiile. Unii s-au stabilit prin partea locului. A zîmbit și mi-a spus: Cu aurul și bijuteriile lor, au devenit curînd cetățeni de vază. Multe averi de prin părțile noastre au pornit de la comori jefuite de pirați.

Îmi plăcea felul ei de a vorbi, ușor arhaic.

– Multe averi din zilele noastre se bazează pe corporații piraterești, am comentat.

– Asta n-am de unde știi. Știu însă că traficanții de droguri de azi seamănă cu pirații de odinioară. În copilăria mea, a adăugat bătrîna, existau traficanți de rom. Aici localnicii respectă legea, dar ne găsim la răscrucea căilor maritime.

– Ca să nu mai vorbim de Autostrada Zburătoarelor de pe coasta Atlanticului.

– Aceea e pentru păsări.

– Exact.

După ce am mai sporovăit preț de un minut, m-am prezentat cu numele de John, iar ea mi-a spus că se numea doamna Simmons.

– Societatea de Istorie Southold deține informații despre pirați? am întrebat.

– Da. Dar nu prea multe. La arhive există unele documente și scrisori originale. La muzeul nostru avem și un afiș original, prin care se oferă recompensă.

– Se întîmplă să aveți o hartă originală, folosită de pirați, pe care s-o pot fotocopia?

Ea a zîmbit.

– Îl cunoașteți pe Fredric Tobin? am întrebat-o.

– Cine nu-l cunoaște? Bogat ca Cresus.

Cu cine?

– E membru al Societății de Istorie Southold? Mă refer la domnul Tobin, nu la Cresus.

– Nu, dar domnul Tobin e un contribuabil foarte generos.

– Vizitează arhivele Societății?

– Din cîte știu, le-a vizitat. Deși de un an încoace n-a mai venit.

Am încuviințat din cap. Trebuia să am permanent în vedere că aici nu era Manhattan, că această comunitate număra circa douăzeci de mii de suflete și că, deși nu toți se cunoșteau între ei, fiecare cunoștea pe cineva care, la rîndu-i, cunoștea pe altcineva. Pentru un detectiv, era ca și cum ai fi înotat pînă la genunchi în nămol.

Oricum, cel puțin una dintre căutările mele se încheiase.

– Mi-ați putea recomanda ceva pentru doamna Whitestone? am întrebat-o pe doamna Simmons.

– În jurul cărei sume?

– Pentru doamna Whitestone nimic nu-i prea scump. Cincizeci de dolari.

– Oh... păi...

– O sută.

Ea a zîmbit și mi-a arătat o oliță de noapte din porțelan, cu mîner mare, decorat cu trandafiri pictați.

– Emma colecționează astfel de obiecte, mi-a spus.

– Olițe de noapte?

– Da. Le folosește ca ghivece. Are o întreagă colecție.

– Sînteți sigură?

– Bineînțeles. Pe aceasta am oprit-o ca să i-o arăt. Datează de la sfîrșitul epocii victoriene. E fabricată în Anglia.

– Bine. O cumpăr.

– Știți, costă ceva mai mult de o sută de dolari..

– Ce înseamnă mai mult?

– Două sute.

– A fost folosită vreodată?

– Cred că da.

– Acceptați cărți de credit Visa?

– Desigur.

– Mi-o puteți împacheta?

– V-o pun într-o pungă pentru cadouri.

– O puteți lega și cu o fundiță?

– Dacă vreți.

Tîrgul fusese încheiat. Am ieșit din magazin cu gloriosul țucal, ambalat într-o frumoasă pungă de plastic, roz cu verde.

M-am dus la Biblioteca Catchogue, fondată în 1841 și care plătea aceleași salarii. Biblioteca se găsea în capătul pajiștii comunale; era o clădire mare, acoperită cu șindrilă, și avea o turlă care te ducea cu gîndul că acolo fusese cîndva o biserică.

Am parcat și am intrat. La biroul din față era o femeie în vîrstă, cu o figură aspră, care m-a cercetat pe deasupra ochelarilor bifocali. I-am zîmbit și am trecut pe lîngă ea.

La intrarea în bibliotecă am văzut o pînză mare pe care scria: *Descoperiți comoara îngropată – Citiți cărți.* Un sfat excelent.

Am găsit catalogul care, har Domnului, nu era pe calculator și zece minute mai tîrziu ședeam în sala de lectură, avînd în față un volum intitulat *Cartea comorii îngropate.*

Am citit despre un anume John Shelby din Thackham, Anglia, care în 1672 fusese azvîrlit din șa într-un boschet; acolo găsise un vas de fier cu peste cinci sute de monede de aur. Conform legislației engleze pentru comori descoperite, orice proprietate ascunsă sau pierdută aparținea Coroanei. Cu toate acestea, Shelby refuzase să predea comoara slujbașilor regali și fusese arestat, judecat pentru trădare și decapitat. Probabil că era una dintre poveștile preferate ale Fiscului.

Am citit despre legislația comorilor descoperite din Statele Unite și din alte țări. În esență, toate sunau cam așa: „Rîde cine găsește, plînge cine pierde".

Totuși exista un act, denumit „Legea pentru păstrarea valorilor istorice americane", care spunea clar că orice lucru găsit pe o proprietate federală intra sub jurisdicția Ministerului Agriculturii, al Apărării sau al Afacerilor Interne, în funcție de terenul respectiv. Mai mult decît atît, era nevoie de autorizație pentru a săpa pe o proprietate federală și orice găseai aparținea Unchiului Sam. Mare afacere!

Totuși, dacă descopereai bani, obiecte de valoare sau orice altă comoară pe pămîntul tău, îți aparținea, atîta timp cît puteai dovedi că proprietarul inițial murise, că moștenitorii acestuia nu se cunoșteau sau că obiectele în cauză nu fuseseră furate. În caz că fuseseră furate, puteai ridica pretenții asupra lor dacă proprietarii de drept erau decedați, necunoscuți sau dușmani ai țării în momentul în

care obținuseră banii, bunurile sau comoara respectivă. La exemple figurau comorile piraților, bogățiile luate prin jaf, prăzile, și așa mai departe. Pînă aici, toate bune și frumoase.

Ca să pună capac, Fiscul, dînd dovadă de o incredibilă generozitate, pretindea impozit numai pe partea pe care o vindeai sau o transformai în bani în fiecare an, atîta timp cît nu erai vînător de comori *profesionist*. Așadar, dacă erai biolog, de pildă, și deținei o bucată de teren pe care descopereai o comoară, fie din întîmplare, fie ca urmare a pasiunii tale pentru arheologie, comoară care valora să zicem zece sau douăzeci de milioane, nu plăteai nici un impozit decît dacă vindeai o parte din ea. Ce drăguț! Aproape că-mi venea să mă apuc de căutat comori. Dacă stau să mă gîndesc, asta și făceam.

Cartea mai spunea că, dacă o comoară avea valoare istorică sau reprezenta vestigii ale culturii populare – punct în care, atenție, era citată ca exemplu comoara pierdută a căpitanului Kidd – atunci valoarea ei creștea considerabil, și așa mai departe.

Am mai citit un timp și am aflat multe despre legislația comorilor găsite, precum și cîteva interesante exemple și istorii ale unor cazuri. Unul mi-a atras atenția în mod deosebit: în anii '50 cineva a răsfoit vechi documente ale Amiralității, de la Arhivele Publice din Londra. Acolo a dat peste o epistolă îngălbenită de vreme și scrisă în 1750 de un faimos pirat, pe nume Charles Wilson, către fratele său. Scrisoarea fusese găsită pe un vas de pirați capturat de Marina britanică. Suna cam așa: „Dragă frate, există trei rîuri, la circa o sută de pași la nord de al doilea golfuleț de deasupra insulei Chincoteague, Virginia, care reprezintă extremitatea sudică a peninsulei. La izvoarele celui de al treilea rîu, pornind din nord, este o faleză care dă spre Oceanul Atlantic și pe care cresc trei cedri, la distanță de vreun metru și ceva unul de altul. Între acești copaci am îngropat zece cufere ferecate în fier, cu lingouri de aur, argint, diamante și giuvaeruri în valoare de vreo 200 000 de lire sterline. Mergi în taină pe faleză și dezgroapă comoara".

Era limpede că fratele lui Charles Wilson nu ajunsese niciodată în posesia scrisorii, din moment ce ea fusese interceptată de către Marina britanică. Prin urmare, cine găsise comoara? Marina britanică? Sau poate persoana care descoperise scrisoarea în Arhivă două sute de ani mai tîrziu. Autorul *Cărții comorii îngropate* nu

relata sfîrșitul poveștii. Problema era că la Londra exista un loc numit Arhiva Publică, secția Amiralitate, și Dumnezeu știa ce puteai descoperi acolo, dacă aveai timp, răbdare, o lupă, cunoștințe de engleză veche, puțină lăcomie, optimism și simț al aventurii. Eram convins că găsisem explicația săptămînii petrecute de soții Gordon la Londra cu un an în urmă.

Trebuia să presupun că și ei citiseră ceea ce citeam eu acum și cunoșteau legislația comorilor găsite. În afară de aceasta, erau suficient de inteligenți ca să-și dea seama că orice ar fi descoperit pe Plum Island aparținea statului – fără profit de cincizeci la sută, fără nimic – și că tot ce ar fi pretins că descoperiseră pe proprietatea închiriată de ei aparținea proprietarului, nu chiriașilor. Nu era nevoie să fii doctor în drept ca să înțelegi toate acestea.

Probabil că lui Tom și Judy le trecuse prin minte că soluția cea mai simplă în problema proprietății era să-și țină gura dacă descopereau ceva pe Plum Island. Dar poate că undeva pe parcurs își dăduseră seama că cea mai bună cale – și, în final, cea mai rentabilă – era să schimbe locul comorii, să anunțe descoperirea, să facă publicitate, să plătească taxe numai pe ceea ce vindeau în fiecare an și să intre în istorie drept doi doctori în știință, tineri și frumoși, care găsiseră comoara căpitanului Kidd și deveniseră putrezi de bogați. Așa ar fi procedat orice persoană inteligentă și dotată cu gîndire logică. Așa aș fi procedat și eu.

Mai rămîneau însă cîteva probleme. În primul rînd, trebuia să scoată de pe Plum Island tot ce descopereau acolo. În al doilea rînd, comoara trebuia reîngropată în așa fel, încît descoperirea ei să pară, nu numai plauzibilă, dar să facă față oricăror studii științifice. Soluția era faleza erodată.

Pentru mine totul era logic. Și pentru ei fusese logic, numai că, la un moment dat, Tom și Judy făcuseră sau spuseseră ceva de la care li se trăsese moartea.

Fredric Tobin mă mințise în legătură cu cîteva lucruri, printre care relația lui cu soții Gordon, care părea pasibilă de diverse interpretări. În plus, Tobin era fie falit, fie la un pas de faliment. Pentru un detectiv criminalist, amănuntul reprezenta un semnal luminos sau un clopoțel de alarmă.

Nu numai că Tobin căutase prietenia soților Gordon, dar o sedusese – sau, cel puțin, o fermecase – pe Emma Whitestone, de

profesie istoric și arhivar. Probabil că el era cel care, într-un fel sau altul, descoperise că pe Plum Island se putea găsi îngropată o comoară. Și probabil că tot el fusese cel care plătise săptămîna petrecută la Londra de către soții Gordon, cu scopul de a face cercetări și, poate, de a preciza locul comorii.

Fredric Tobin era primul pe lista mea de suspecți, dar nu-i treceam cu vederea nici pe Paul Stevens, nici pe ceilalți salariați de pe Plum Island. Din cîte îmi dădeam seama, era o conspirație mai amplă decît îmi imaginasem la început și în care puteau fi implicați Stevens, Zollner și alte persoane de pe insulă, plus Tobin, plus... ei bine, Emma Whitestone.

21

Nu mi-a fost greu să descopăr florăria Whitestone; în ultimele trei luni trecusem de zeci de ori prin fața ei.

Am parcat în imediata ei apropiere, mi-am aranjat părul în oglinda retrovizoare, am coborît din mașină și am intrat în magazin.

Era un loc foarte plăcut, plin de... flori. Mirosea frumos. Tînărul din spatele tejghelei m-a întrebat:

– Cu ce vă pot servi, domnule?

– Am întîlnire cu Emma Whitestone.

– Sînteți cumva John?

– În persoană.

– A trebuit să facă niște comisioane... Așteptați o clipă. A strigat pe cineva din spatele florăriei: Janet, a venit John, o caută pe Emma!

Din interiorul florăriei a apărut Janet, o femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, împreună cu alta de vreo douăzeci și cinci, pe care Janet a prezentat-o ca fiind Ann.

– Emma întreabă dacă vă puteți întîlni în clădirea Societății de Istorie, mi-a spus Janet.

– Nici o problemă.

– A spus că n-a avut cum să ia legătura cu dumneavoastră, a adăugat Janet.

– Nu face nimic. Mă descurc să ajung pînă acolo.

– S-ar putea să întîrzie puțin, m-a prevenit Janet. A avut cîteva comisioane și livrări.

– Nici o grijă, am s-o aștept acolo. La nevoie, chiar toată noaptea.

Oare chiar era nevoie de trei persoane ca să mă pună în temă? Era limpede că cei trei mă cîntăreau din ochi.

Tînărul mi-a întins cartea de vizită a magazinului și mi-a spus:

– Dacă aveți vreo problemă, telefonați la acest număr.

– Desigur. Vă mulțumesc tuturor pentru ajutor. Ajungînd la ușă, am întors capul și am adăugat: Frumos loc are Emma aici.

Toți au zîmbit.

Am plecat. Nu-mi fusese greu să le cîștig simpatia.

Am urcat iar în Jeep și am pornit spre Cutchogue Green. Mă detestam pentru *simplul* gînd că Emma Whitestone putea fi în cîrdășie cu Tobin sau cu mai știu eu cine. În fond, pusese întregul personal al florăriei să-și dea cu părerea despre noul ei prieten.

Pe de altă parte, cînd te culci cu o femeie pe care abia ai cunoscut-o, trebuie să-ți pui problema dacă e vorba de farmecul tău sau de agenda ei. Și totuși, eu eram cel care o căuta, nu invers. De unde-i luasem numele? De la Margaret Wiley? Nu, îl descoperisem mai înainte, în agenda electronică a soților Gordon de pe Plum Island. Se părea că între toate aceste persoane exista o legătură. Poate că și Margaret era implicată. Poate că era implicată întreaga populație din North Fork, eu fiind singurul rămas pe dinafară. Ca în acele filme de groază cu sate locuite numai de vraci și vrăjitoare, în mijlocul cărora își face apariția turistul neștiutor, în scurt timp sortit pieirii.

Am intrat în mica parcare de lîngă clădirea Societății de Istorie. N-am văzut nici un microbuz de florărie, ci numai un Ford vechi de zece ani.

Am lăsat oliția de noapte pe bancheta din spate, gîndindu-mă că nu era momentul potrivit ca s-o ofer. Poate după masa de prînz.

M-am dus la intrarea principală, pe care era lipit un alt bilet, cu un singur cuvînt: „Intră".

M-am conformat. În holul mare de la intrare am strigat: „Emma!" Nici un răspuns. Am colindat prin diverse încăperi ale uriașului conac și am strigat din nou: „Emma!" Din nou tăcere. Era de neconceput că descuiase ușa și o lăsase așa, cu atîtea exponate de jur împrejur.

M-am dus în capul scărilor și am strigat din nou numele ei, dar nici de astă dată n-am primit un răspuns. Mi-a trecut prin minte că,

poate, era la toaletă și n-ar fi trebuit s-o strig. Dacă ar mai fi așteptat puțin, și-ar fi putut întrebuința cadoul.

Oricum, am început să urc treptele, care scîrțîiau. Nu afirm că aș fi vrut să am pistolul asupra mea, dar zău că aș fi preferat să-l am.

Deci, am urcat pînă la etaj și am ciulit urechile. Nici un zgomot, afară de trosnetele obișnuite dintr-o casă veche. Am hotărît să intru în salonul de sus, aflat pe la jumătatea coridorului.

Am încercat să pășesc fără să fac să scîrțîie nenorocita aceea de podea de scînduri, dar ea scîrțîia și gemea la fiecare pas. Balamalele, pur și simplu, urlau. Iisuse!

Am intrat în salon și, în aceeași clipă, din spatele ușii întredeschise a răsunat un țipăt. M-am răsucit fulgerător și am dat cu ochii de Emma care ținea o spadă îndreptată spre stomacul meu.

– Asta-i pentru tine, pirat nelegiuit!

Mi-a sărit inima din piept, cît pe ce să fac pe mine. Am zîmbit.

– Foarte amuzant.

– Te-am speriat, așa-i?

Purta un tricorn albastru și ținea în mînă un pumnal flexibil din plastic.

– M-ai luat prin surprindere.

– Arăți ceva mai mult decît surprins.

Am reușit să-mi recapăt controlul și am observat că de astă dată purta pantaloni cafenii, o bluză albastră și sandale.

– Am cumpărat tricornul și spada de la magazinul de suveniruri. Avem o colecție întreagă de prostioare din acestea pentru copii.

S-a dus la fotoliul de lîngă șemineu și a luat de pe el o pălărie neagră de pirat, cu craniul și oasele încrucișate, o sabie încovoiată, din plastic, un petic pentru ochi și ceva care aducea a pergament. Mi-a întins pălăria și peticul, pe care a insistat să mi-l pun, continuînd să mă împungă în stomac cu vîrful spadei. Mi-a arătat pergamentul îngălbenit pe care era desenată o hartă intitulată „Hartă de pirați". Harta înfățișa nelipsita insulă cu palmier, o busolă, un chip grăsuliu care sufla în chip de vînt de apus, o rută maritimă trasată cu o linie punctată, o corabie cu trei catarge și un șarpe de mare lung de nouă metri, plus marele X negru care marca lada cu comori.

– E marfa care se vinde cel mai bine la copiii de toate vîrstele, a spus Emma. Lumea e fascinată de comorile piraților, a adăugat ea.

– Zău?

– Tu nu ești fascinat?

– Sînt lucruri interesante. Pe Fredric îl interesau comorile piraților? am întrebat-o.

– Poate.

– Nu mi-ai spus că l-ai învățat să citească în engleza veche? am întrebat.

– Ba da, dar nu știu ce anume îl interesa să citească. Ne-am privit un timp, după care ea m-a întrebat: Ce se întîmplă, John?

– Nu știu precis.

– De ce mă întrebi despre Fredric?

– Sînt gelos.

Nu mi-a răspuns, însă mi-a pus altă întrebare:

– De ce ai vrut să ne întîlnim aici?

– Păi... pot conta c-ai să păstrezi secretul?

– Care secret?

– Despre pirați.

– Ce-i cu ei?

Între a-i spune unui martor *ce* vrei și *de ce anume* vrei nu-i decît un pas. Am schimbat subiectul și am spus:

– I-am cunoscut pe salariații tăi. Janet, Ann și...

– Warren.

– Exact. Am trecut examenul.

Ea a zîmbit și m-a luat de mînă.

– Hai să te vezi în oglindă. M-a condus în hol, apoi în dormitorul din secolul al optsprezecelea. M-am privit în oglinda de perete, cu pălăria de pirat, cu peticul pe ochi și cu sabia în mînă.

– Arăt ca un cretin.

– Zău că da.

– Mulțumesc.

– Pun prinsoare că niciodată n-ai făcut amor într-un pat de puf.

– Nu, niciodată.

– Va trebui să-ți păstrezi pălăria și peticul.

– E capriciul meu sau al tău?

A rîs și, pînă să mă dezmeticesc, s-a dezbrăcat, lăsîndu-și hainele pe podea. A rămas cu tricornul pe cap și, ținîndu-l cu o

mînă, s-a trîntit pe pat, pe plapuma vătuită, probabil un exponat istoric valoros, pe care pînă atunci nimeni nu făcuse dragoste.

Am intrat în joc și m-am dezbrăcat, păstrînd pălăria si peticul.

După cum am mai spus, ea era înaltă și avea picioare lungi, iar paturile de pe vremuri erau scurte, așa că capul cu pălăria se sprijinea de căpătîi, iar tălpile atingeau tăblia patului. Era un tablou amuzant. Am început să rîd.

– De ce rîzi?

– De tine. Ești mai lungă decît patul.

– Să vedem cît de lung ești tu.

În orice caz, dacă niciodată n-ați făcut amor pe o saltea de puf, să știți că n-ați pierdut mare lucru. Acum înțelegeam de ce nici unul dintre vechile portrete agățate pe pereți nu afișa o mină zîmbitoare.

22

Mai tîrziu, în sala arhivelor, ne-am așezat amîndoi, în pielea goală, la masa de stejar. Emma a băut o cană de ceai de plante care mirosea ca o alifie de masaj.

Adunase ceva material: documente originale în folii de plastic, cîteva cărți vechi, cîteva reproduceri după scrisori și documente istorice. Sorbea din ceai și răsfoia hîrtiile. Eu mă găseam în starea de spirit caracteristică bărbaților după actul sexual, adică mă întrebam dacă să mă culc sau să mă duc acasă. Dar nu puteam face nici una, nici alta; aveam de lucru.

– De fapt, ce anume te interesează? m-a întrebat Emma.

– Mă interesează comorile piraților. Există vreuna prin împrejurimi?

– Sigur. Oriunde ai săpa, dai peste monede de aur și argint, diamante și perle. Fermierii spun că din cauza lor nu-și pot ara pămîntul.

– Îmi închipui. Totuși, hai să fim serioși.

Nu pot să sufăr cînd alții fac pe deșteptii.

– Prin partea locului circulă mai multe legende și adevăruri despre pirați. Vrei să auzi povestea cea mai cunoscută? Povestea căpitanului Kidd?

– Da, vreau. Dar nu de la începutul începuturilor, ci numai în măsura în care căpitanul Kidd are vreo legătură cu aceste locuri și cu comoara îngropată.

– Bine... în primul rînd, trebuie să știi că William Kidd era scoțian de origine, însă trăia în Manhattan împreună cu soția, Sarah, și cu cei doi copii ai lor. De fapt, locuiau chiar pe Wall Street.

– Care-i și acum plină de pirați.

– Kidd n-a fost pirat în sensul clasic al cuvîntului. De fapt, a fost corsar în solda lordului Bellomont, guvernatorul de atunci al statelor Massachusetts, New York și New Hampshire. A luat o înghițitură de ceai. Așadar, avînd împuternicire regală, căpitanul William Kidd a ridicat ancora din portul New York în anul 1696 și a pornit în căutarea piraților, cu scopul de-a pune stăpînire pe prăzile lor. Bellomont a contribuit cu o sumă considerabilă din banii personali pentru a cumpăra și echipa vasul lui Kidd, *Adventure Galley*. Existau și în Anglia susținători puternici și bogați ai acestei inițiative, printre care patru lorzi englezi și însuși regele William.

– Presimt că încep necazurile. Niciodată nu trebuie să intri în cîrdășie cu statul.

– Amin.

Am ascultat-o cum depăna povestea pe care o știa pe dinafară. M-am întrebat dacă si Tobin o cunoștea și, în acest caz, o aflase înainte sau după ce o întîlnise pe Emma Whitestone? Apoi, ce motive serioase ar fi avut cineva ca să-și închipuie că undeva era îngropată o comoară veche de trei sute de ani care putea fi descoperită? După cum aflasem din conversația cu Billy, lîngă golfulețul Mattituck, comoara lui Kidd era un vis, o poveste pentru copii. Bineînțeles, se prea poate ca ea să fi existat, dar era înconjurată de nenumărate mituri și legende, după cum îmi spusese Emma la Restaurantul Cutchogue, de atîtea hărți și indicii false, încît în ultimele trei secole ajunsese să nu mai semnifice nimic. Apoi mi-am amintit de cel care găsise scrisoarea lui Charles Wilson în Arhivele Publice... prin urmare, poate că Tobin și soții Gordon dăduseră peste dovezi reale și incontestabile.

– Așadar, a continuat Emma, cum n-a avut noroc în Marea Caraibilor, Kidd a pornit să caute pirați în Oceanul Indian. Acolo a prădat două vase ale Marelui Mogul al Indiei. La bord se găseau bogățiile fabuloase, care pe atunci valorau circa două sute de mii de lire sterline. Azi ar putea valora douăzeci de milioane de dolari.

– Nu-i rău pentru o zi de muncă.

– Nu. Din păcate însă, Kidd a făcut o greșeală. Mogulul era aliatul regelui, așa că s-a plîns statului englez. Kidd s-a apărat, susținînd că cele două corăbii ale Mogulului navigau sub pavilion francez, or Anglia și Franța se găseau pe atunci în război. Prin

urmare, chiar dacă vasele Mogulului nu erau de piraţi, rămîneau oricum corăbii inamice. Din nefericire pentru Kidd, statul englez era în relaţii bune cu Mogulul datorită Companiei Indiilor de Est care făcea afaceri bănoase cu acesta. Aşadar, Kidd a dat de belea şi singura cale de scăpare ar fi fost să achite contravaloarea prăzii, adică două sute de mii de lire sterline.

– Banii decid.

– Ca de fiecare dată.

Apropo de bani, din nou mi-a venit în minte numele lui Fredric Tobin. Deşi nu eram propriu-zis gelos pe vechea relaţie dintre el şi Emma, m-am gîndit că ar fi plăcut să-l pot prăji pe Freddie pe scaunul electric. Vino-ţi în fire, John.

– Aşadar, William Kidd s-a înapoiat în Lumea Nouă la bordul vasului său, a continuat Emma. A făcut escală în Marea Caraibilor, unde a aflat că era la rîndul lui vînat şi că fusese acuzat de piraterie. Gîndind în perspectivă, a lăsat cam o treime din pradă în Indiile de Vest, în grija unei persoane de încredere. O mare parte a echipajului nu voia să aibă necazuri, aşa că şi-a luat partea cuvenită din pradă şi a rămas în Marea Caraibilor. Atunci Kidd a cumpărat un vas mai mic, o goeletă cu numele de *San Antonio* şi s-a înapoiat la New York, ca să răspundă acuzaţiilor. Pe parcurs, alţi membri ai echipajului au cerut să fie lăsaţi la ţărm împreună cu partea lor de pradă; dorinţa le-a fost îndeplinită şi au fost debarcaţi în Delaware şi New Jersey. Dar Kidd continua să aibă la bord o imensă comoară care azi ar valora poate zece sau cincisprezece milioane de dolari.

– De unde ştii că avea la bord o astfel de comoară? am întrebat.

– De fapt, nimeni nu ştie precis. Sînt presupuneri bazate în parte pe plîngerea Mogulului adresată statului britanic, care ar putea conţine şi exagerări.

– Mogulii mint.

– Probabil. Nu uita că, în afară de valoarea comorii gram de gram, o parte dintre bijuterii trebuie să fie în prezent piese de muzeu. Gîndeşte-te că, dacă ai lua o singură monedă de aur din acea epocă, valorînd poate o mie de dolari, şi ai aşeza-o într-o vitrină, împreună cu un certificat care să ateste că a făcut parte din comoara căpitanului Kidd, ai primi pe ea poate dublu sau triplu.

– Văd că ai învăţat marketing la Universitatea Columbia.

Ea a zîmbit, apoi m-a privit lung.

– E ceva legat de uciderea soţilor Gordon, nu-i aşa? m-a întrebat.

Privirile ni s-au întîlnit.

– Te rog continuă, am îndemnat-o.

Ea a tăcut o clipă, apoi a povestit mai departe.

– Bun... se știe din documente și arhive publice că William Kidd a acostat pe Long Island, venind dinspre est, și că a ancorat la Oyster Bay, unde a luat legătura cu James Emmot, un avocat celebru pentru apărarea piraților.

– Hei, nevastă-mea lucrează la firma respectivă. Și în prezent se ocupă cu același gen de afaceri.

Ea nu s-a sinchisit de intervenția mea și a continuat:

– La un moment dat, Kidd a luat legătura cu soția lui din Manhattan, care a venit la bordul goeletei *San Antonio*. Știm că la acea dată întreaga comoară se afla încă pe corabie.

– Vrei să spui că avocatul încă nu pusese mîna pe ea?

– De fapt, Emmot a primit de la Kidd o sumă generoasă ca să-l apere de acuzația de piraterie.

O priveam pe Emma Whitestone în timp ce povestea. În lumina lămpii din sala arhivelor, cu vraful de documente în fața ei, arăta și vorbea aproape ca la catedră. Îmi amintea de cîteva profesoare, colege cu mine la John Jay: sigure pe ele, tobă de carte, calme și competente în clasă, fapt pentru care mi se păreau senzuale și sexy. Poate rămăsesem cu nostalgia profesoarelor încă din clasa a șasea de liceu, cînd învățasem cu domnișoara Myerson, despre care mai aveam și acum vise erotice.

În orice caz, Emma a continuat:

– Domnul Emmot s-a dus la Boston în numele lui Kidd și s-a întîlnit cu lordul Bellomont. Emmot i-a înmînat acestuia o scrisoare semnată de Kidd, precum și două permise de navigație franceze, luate de pe cele două vase ale Mogulului, dovadă că Mogulul făcea joc dublu, colaborînd atît cu englezii, cît și cu francezii, așa că Kidd avusese tot dreptul să captureze corăbiile.

– Cum de știa Kidd acest lucru în momentul în care a atacat corăbiile?

– Bună întrebare. Dar în cursul procesului nu a fost pusă niciodată.

– Și spui că avocatul lui Kidd a predat aceste permise de navigație, aceste importante probe ale apărării, lui Bellomont?

– Da, dar Bellomont ținea ca Kidd să fie spînzurat, din motive politice.

– Avocatul trebuia concediat. Întotdeauna trebuie să dai fotocopiile și să păstrezi originalul.

Ea a zîmbit.

– Da. Originalele n-au fost prezentate niciodată la procesul lui Kidd, care s-a ținut la Londra și, în lipsa acelor permise de navigație franceze, Kidd a fost condamnat și executat. Permisele au fost descoperite în 1910 la Muzeul Britanic, a adăugat ea.

– Cam tîrziu pentru apărare.

– Categoric. În esență, lui William Kidd i s-a înscenat un proces.

– Cruntă încercare. Dar ce s-a întîmplat cu comoara de pe vasul *San Antonio?*

– Aceasta e întrebarea. Eu am să-ți povestesc ce s-a petrecut după ce Emmot s-a dus la Boston, la lordul Bellomont, iar tu, care ești detectiv, să-mi spui ce s-a întîmplat cu comoara.

– Bine. Sînt numai urechi.

– Emmot, care se pare că nu era un avocat prea priceput, s-a lăsat convins de lordul Bellomont că Kidd va avea parte de o judecată cinstită, cu condiția să se predea la Boston. În realitate, Bellomont i-a scris lui Kidd o scrisoare și l-a rugat pe Emmot să i-o înmîneze. Printre altele, scrisoarea spunea... A citit dintr-o reproducere aflată în fața ei: „Am discutat cu sfetnicii Maiestății sale care sînt de părere că, dacă ești atît de nevinovat pe cît ai spus, poți veni aici fără teamă, ca să primești întăriri pentru a merge să-ți aduci și celălalt vas. Cît despre mine, nu mă îndoiesc că-l voi convinge pe rege să te ierte".

– Gogoși regale, am comentat.

Emma a încuviințat din cap și a continuat să citească din scrisoarea lordului Bellomont adresată lui Kidd: „Îți dau cuvîntul meu și chezășuiesc cu onoarea mea că voi face tot ce ți-am promis. Îți declar din capul locului că, indiferent ce bogății vei aduce încoace, nu voi ridica nici un fel de pretenții asupra lor, însă comoara trebuie lăsată în grija unor persoane de încredere, recomandate de sfetnici, pînă cînd voi primi poruncă din Anglia ce trebuie făcut cu ea".

Emma a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat:

– Pe tine te-ar fi convins să vii la Boston, ca să răspunzi unei acuzații pasibile de spînzurătoare?

– Nici vorbă. Eu sînt newyorkez, miros de la o poștă cînd e vorba de ceva necurat.

– La fel s-a întîmplat și cu William Kidd. Era newyorkez ca tine, dar *și* scoțian. Totuși, ce putea face? Era un om de vază în Manhattan, soția și copiii lui se găseau la bordul vasului și, în plus, se știa nevinovat. Mai mult decît atît, avea banii – o treime în Marea Caraibilor și restul la bordul vasului *San Antonio*. Intenționa să folosească această comoară ca să-și răscumpere viața.

Am încuviințat din cap. Interesant cît de puține s-au schimbat în trei sute de ani, m-am gîndit. Iată o situație în care statul tocmise pe cineva să-i facă treburile murdare, persoana își îndeplinise în parte misiunea, dar, din greșeală, crease o problemă politică pentru guvernanți, care încercaseră, nu numai să-și recupereze banii proprii, dar și partea lui, ca apoi să-i înscenеze un proces și să-l spînzure. Dar undeva, pe parcurs, cea mai mare parte a banilor le scăpase printre degete.

– Între timp Kidd naviga de colo-colo pe brațul Sound, de la Oyster Bay la insula Gardiners și pînă la insula Block, a continuat Emma. Se pare că, în această perioadă, vasul s-a mai ușurat de o parte din încărcătură.

– Kidd se descotorosea de pradă.

– Se pare că așa s-a întîmplat, ceea ce a dat naștere la atîtea legende despre comoara îngropată. Omul avea la bord aur și bijuterii în valoare de zece-cincisprezece milioane de dolari și știa că putea fi capturat pe mare în orice clipă. Avea o corabie mică, echipată cu numai patru tunuri. Deși rapidă, totuși nu putea face față unei nave de război. Tu cum ai fi procedat în locul lui?

– Cred că mi-aș fi luat tălpășița.

– Rămăsese aproape fără echipaj și fără provizii. Soția și copiii se găseau tot la bord.

– Dar avea banii. Trebuia să ia banii și să fugă.

– Ei bine, nu a procedat așa. A decis să se predea. Dar cum nu era prost, a hotărît să ascundă prada, adică partea cuvenită lui Bellomont, celor patru lorzi și regelui, pentru investițiile lor. Comoara devenise garanția vieții lui Kidd.

Am încuviințat din cap.

– Așadar, a îngropat comoara.

– Corect. În 1699 împrejurimile Manhattan-ului și Boston-ului erau aproape nelocuite, așa că Kidd avea mii de locuri în care putea acosta, ca să-și îngroape comoara în siguranță.

– De pildă, lîngă Copacii Căpitanului Kidd.

– Da. Iar mai departe, spre est, se găsesc Lespezile Căpitanului Kidd, probabil o porțiune a falezei, din moment ce pe Long Island nu există lespezi sau stînci propriu-zise.

M-am ridicat în picioare.

– Vrei să spui că există o porțiune de faleză denumită Lespezile Căpitanului Kidd? Unde?

– Undeva între micul golf Mattituck și Orient Point. Nimeni nu știe cu precizie. E vorba tot de o legendă.

– Dar ascunde un sîmbure de adevăr. Nu?

– Da, tocmai de aceea e interesantă.

Am încuviințat din cap. Una dintre aceste legende – Lespezile Căpitanului Kidd – îi determinase pe soții Gordon să cumpere pogonul de faleză de la Margaret Wiley. Foarte inteligent din partea lor.

– Fără îndoială, Kidd și-a ascuns comoara în mai multe locuri, a adăugat Emma. Fie aici în North Fork, fie pe insula Block sau Fisher. Cele mai multe relatări indică aceste puncte.

– Ce alte locuri ar mai fi?

– Mai există unul confirmat de istorie. Insula Gardiners.

– Gardiners?

– Da. E un fapt atestat documentar. În iunie 1699, în timp ce naviga în zonă, încercînd să ajungă la o înțelegere cu lordul Bellomont, Kidd a ancorat în apropierea insulei Gardiners, ca să se aprovizioneze. Pe atunci insula figura pe hărți cu numele de insula Wight, dar era, și continuă să fie, proprietatea familiei Gardiner.

– Adică, actualii proprietari ai insulei sînt membrii familiei Gardiner, aceiași care o stăpîneau și în 1699?

– Exact. Insula a aparținut aceleiași familii încă din 1639, cînd le-a fost atribuită de regele Carol I. În 1699 John Gardiner, al treilea proprietar al insulei, locuia acolo împreună cu familia. Povestea căpitanului Kidd se împletește în bună parte cu istoria familiei Gardiner, a adăugat Emma. De fapt, pe insula Gardiners există Valea lui Kidd, precum și un momument din piatră pe locul în care John Gardiner a îngropat o parte din comoară, la rugămintea lui Kidd. Întreaga insulă este proprietate privată, totuși actualul stăpîn îți permite din cînd în cînd s-o vizitezi. A șovăit, apoi a spus: Fredric și cu mine am fost oaspeții acestui domn.

Nu am făcut nici un comentariu, ci am spus:

– Deci acolo *chiar* a fost îngropată o comoară.

– Da. William Kidd a venit pe insulă la bordul goeletei *San Antonio,* iar John Gardiner a ieșit în larg cu o barcă mică, să vadă cine ancorase în apropiere de proprietatea lui. După toate relatările, a fost o întîlnire amicală și cei doi au făcut schimb de daruri. Între ei a mai existat cel puțin o întrevedere, ocazie cu care Kidd i-a dat lui John Gardiner o bună parte din comoară, cu rugămintea ca acesta din urmă s-o îngroape pe insulă.

– Sper că i-a cerut și o chitanță, am comentat.

– A procedat chiar mai înțelept: ultimele cuvinte adresate de Kidd lui John Gardiner au fost: „Dacă vin s-o recuperez și n-o mai găsesc, îți voi lua, în schimb, capul, precum și pe cel al fiului tău".

– Mai eficient decît semnătura de pe o chitanță.

Ea a sorbit din ceai, apoi s-a uitat la mine și a spus:

– Evident, Kidd nu s-a mai întors. După ce a primit o nouă scrisoare binevoitoare de la Bellomont, s-a pregătit să meargă la Boston, ca să răspundă acuzațiilor. A acostat acolo la 1 iulie. Timp de o săptămînă i s-a îngăduit să rămînă în libertate, pentru a vedea cu cine lua legătura. Apoi, la ordinul lui Bellomont, a fost arestat și pus în lanțuri. Corabia și locuința lui din Boston au fost scotocite, ocazie cu care s-au găsit săculeți cu aur, argint, cîteva bijuterii și diamante. Era o avere considerabilă, dar nu atît cît se presupunea că avea Kidd și, oricum, nu suficient ca să acopere costurile expediției.

– Ce s-a întîmplat cu comoara de pe insula Gardiners? am întrebat.

– Aici mărturiile diferă. Se pare că Bellomont a prins de veste și a trimis prin mesager o scrisoare binevoitoare lui John Gardiner... Emma a tras în dreptul ei un facsimil și a citit: „Domnule Gardiner, l-am reținut pe căpitanul Kidd în temnița orașului, împreună cu cîțiva oameni de-ai lui. A fost anchetat de mine însumi și de Consiliu și, printre altele, a mărturisit că a lăsat la dumneavoastră o încărcătură de aur constînd dintr-un cufăr și alte pachete, pe care, în numele Majestății sale, vă cer să le restituiți imediat, ca să le pot pune la dispoziția regelui. Voi avea grijă ca efortul dumneavoastră de a vă deplasa pînă aici să fie răsplătit. Semnat, Bellomont".

Emma mi-a întins scrisoarea și am parcurs-o în fugă. Chiar înțelegeam cîte ceva. Incredibil, m-am gîndit, cum supraviețuise acea hîrtie vreme de trei secole. Mi-a venit gîndul că, poate, alt document vechi de trei sute de ani, referitor la amplasarea altei

părți din comoara lui Kidd, era cauza uciderii a doi cercetători din secolul al douăzecilea.

– Sper că John Gardiner i-a răspuns lui Bellomont ceva de genul: „Care Kidd? Care aur?"

Ea a zîmbit.

– Nu, John. Gardiner nu era omul care să se pună rău cu guvernatorul și cu regele. S-a supus și a transportat el însuși comoara la Boston.

– Pun pariu că a păstrat ceva și pentru el.

Emma a împins spre mine o hîrtie și mi-a spus:

– Aceasta este o fotocopie după inventarul original al comorii predate de John Gardiner lordului Bellomont. Originalul se găsește la Arhivele Publice din Londra.

M-am uitat la fotocopia originalului care era ruptă pe alocuri și total indescifrabilă pentru mine. Am împins-o înapoi spre Emma.

– Tu chiar poți citi așa ceva?

– Pot. A ridicat fotocopia în lumina lămpii și a citit: „La 17 iulie am primit de la domnul John Gardiner: un săculeț cu praf de aur, un săculeț cu monede de aur și argint, un pachet cu praf de aur, un săculeț cu trei inele de argint și diverse pietre prețioase, un săculeț cu pietre nefelefuite, un pachet cu cristale și pietre prețioase, două inele cu carneol, două agate mici, două ametiste, toate în același săculeț, un săculeț cu butoni de argint, un săculeț cu fragmente de argint, două săculețe cu lingouri de aur și două săculețe cu lingouri de argint. Greutatea totală a aurului menționat mai sus este de o mie o sută unsprezece uncii, măsurat cu sistemul de greutăți pentru metale prețioase. Argintul cîntărește două mii trei sute cincizeci și trei de uncii, giuvaerurile și pietrele prețioase cîntăresc șaptesprezece uncii..." Emma a ridicat privirea de pe inventar și a spus: O avere considerabilă, dar dacă dădeai crezare pretențiilor Mogulului față de statul britanic, atunci lipsea de douăzeci de ori mai mult aur și bijuterii decît se recuperase de pe insula Gardiners, de la bordul vasului San Antonio și de la locuința din Boston a lui Kidd. Mi-a zîmbit și m-a întrebat: Ei bine, domnule detectiv, unde se află restul prăzii?

I-am răspuns tot cu un zîmbet:

– Păi... o treime este și acum în Marea Caraibilor.

– Da. Acea comoară, bine documentată, a dispărut, dînd naștere la sute de legende locale, la fel cum și pe meleagurile noastre circulă alte sute.

– Da... de asemenea, echipajul și-a luat partea cuvenită, înainte de a abandona corabia.

– Da, dar toată partea echipajului nu reprezenta mai mult de zece procente din întreaga comoară. Așa era înțelegerea.

– Plus asistență medicală și dentară.

– Deci, unde se află restul comorii?

– Păi, se poate presupune că John Gardiner și-a oprit și el cîte ceva.

– Se poate presupune și acest lucru.

– Emmot, avocatul, și-a luat, fără îndoială, partea lui.

Ea a încuviințat din cap.

– Cît mai rămîne?

Ea a ridicat din umeri.

– Cine știe? Estimările variază între cinci și zece milioane de dolari lipsă, în monedă actuală. Dar, după cum am spus, dacă ar fi descoperită pe locul în care a fost ascunsă, cu lada putrezită, și așa mai departe, comoara ar valora azi dublu sau triplu, la o licitație la Sotheby's. Numai harta comorii, dacă ar exista și ar fi scrisă de mîna lui Kidd, ar putea fi vîndută la licitație cu sute de mii de dolari, a adăugat ea.

– Cît iei tu pe o hartă la magazinul de suveniruri?

– Patru dolari.

– Nu sînt autentice?

Ea a zîmbit și și-a terminat ceaiul.

– Se presupune că Kidd a îngropat comoara în unul sau mai multe locuri, ca o garanție pe care miza ca să-și răscumpere libertatea și să scape de spînzurătoare, am zis eu.

– Așa s-a presupus întotdeauna. Dacă a îngropat o parte din comoară pe insula Gardiners, atunci probabil că a ascuns-o și în alte locuri, pentru același motiv. Copacii Căpitanului Kidd și Lespezile Căpitanului Kidd, a precizat ea.

– M-am dus să văd Copacii Căpitanului Kidd, i-am spus.

– Zău?

– Cred că am descoperit locul, însă toți copacii au fost tăiați.

– Da, pe la începutul secolului mai existau cîțiva stejari uriași. Acum nu mai e nici unul. Oamenii tot săpau în jurul buturugilor, a adăugat Emma.

– Unele buturugi se mai văd și acum, i-am spus.

– Pe vremea coloniștilor, căutarea comorilor ascunse de pirați devenise în asemenea măsură o obsesie națională, încît Franklin a scris articole de presă împotriva acestei ocupații, m-a informat Emma. Prin anii '30 oamenii încă mai săpau în zona aceea. Nebunia s-a stins aproape cu totul, a adăugat ea, dar face parte din tradițiile locului, de aceea n-am vrut să ne audă nimeni discutînd despre comori ascunse în ziua în care am fost la Restaurantul Cutchogue. La ora aceasta, jumătate din oraș ar fi răscolit de săpături.

A zîmbit larg.

– Uimitor. Deci comoara îngropată de Kidd trebuia să fie garanția vieții lui. Cum de nu l-a salvat de spînzurătoare?

– Din pricina diverselor neînțelegeri, a ghinionului, a dorinței de răzbunare. În primul rînd, nimeni din Boston sau din Londra nu credea că Kidd putea recupera comoara din Marea Caraibilor și, probabil, aveau dreptate. Acela dispăruse de mult. De asemenea, rămîneau plîngerea Mogulului și problema politică. Kidd a jucat inteligent. A pretins iertare absolută din partea regelui, în schimbul comorii. Probabil însă că regele și ceilalți socoteau că, pentru a proteja Compania Indiilor de Est, trebuia ca Mogulul să-și recapete comoara. Prin urmare, nu-i interesa să-l grațieze pe Kidd în schimbul destăinuirii locului în care fusese îngropată. Preferau mai degrabă să-l *spînzure*, ceea ce au și făcut.

– Dar la proces Kidd a pomenit de comoara ascunsă?

– N-a suflat o vorbă. Există transcrieri ale procesului din care reiese că Kidd și-a dat seama că urma să fie spînzurat, indiferent ce ar fi făcut sau ar fi declarat. Cred că a acceptat situația și, ca ultim act de dispreț, a decis să ducă secretul cu el în mormînt.

– Sau i l-a destăinuit soției.

– Foarte posibil. Soția își avea banii ei, totuși se pare că a trăit destul de bine după moartea căpitanului.

– Așa se întîmplă cu toate femeile.

– Te rog, fără remarci sexiste. Spune-mi ce s-a întîmplat cu comoara.

– N-am suficiente informații. Indiciile sînt vechi. Cu toate acestea, tind să cred că pe undeva mai există îngropată o parte din comoară.

– Crezi că Kidd i-a spus soției unde era întreaga comoară?

Am chibzuit cîteva momente, apoi i-am răspuns:

– Kidd știa că și soția lui putea fi arestată și forțată să vorbească. Așadar... cred că la început nu i-a spus, dar cînd a ajuns în închisoarea din Boston, urmînd a fi trimis la Londra, probabil că i-a dat unele indicii. De pildă, numărul din opt cifre.

Emma a încuviințat din cap.

– Întotdeauna s-a presupus că Sarah Kidd a reușit să recupereze *o parte* din comoară. Dar nu cred că Kidd i-a spus despre *întreaga* comoară: dacă soția *ar fi fost* arestată și silită să vorbească, atunci el ar fi pierdut orice șansă de a-și răscumpăra viața. Cred că a dus cu el în mormînt secretul locului în care a îngropat o parte a comorii, a adăugat ea.

– Kidd a fost torturat? am întrebat.

– Nu, a răspuns ea, și întotdeauna s-a pus întrebarea de ce nu. Pe atunci oamenii erau torturați pentru motive mult mai neînsemnate. O bună parte din povestea căpitanului Kidd nu are sens, a adăugat.

– Dacă aș fi trăit pe vremea aceea, aș fi găsit explicația, am spus eu.

– Dacă ai fi trăit pe vremea aceea, te-ar fi spînzurat și pe tine, pentru că ai fi adus numai necazuri.

– Emma, poartă-te frumos.

Am prelucrat toate informațiile primite și un timp le-am sucit în minte în fel și chip. M-am gîndit din nou la scrisoarea detaliată trimisă de Charles Wilson fratelui său și am întrebat-o pe Emma:

– Crezi că Kidd a memorat toate locurile în care a ascuns comoara? Oare e posibil?

– Probabil că nu. Bellomont a căutat dovezi ale comorii îngropate și a recuperat unele hîrtii de la locuința din Boston a lui Kidd, precum și de la bordul vasului San Antonio. Printre ele nu exista însă nici o hartă și nici coordonate ale vreunei comori îngropate... sau, dacă existau, atunci Bellomont a păstrat secretul. Ar trebui să-ți mai spun că Bellomont a murit înainte de execuția lui Kidd la Londra. Așadar, dacă a avut unele hărți cu comoara lui Kidd, se prea poate ca acestea să fi dispărut la moartea lui. Vezi

bine, John, a adăugat ea, că există o sumedenie de indicii și neconcordanțe. Persoanele interesate de acest capitol au făcut pe detectivii în istorie de secole întregi. Mi-a zîmbit și a întrebat: Ei, ți-ai făcut o părere?

– Nu încă. Mai am nevoie de cîteva minute.

– Gîndește-te pe îndelete. Între timp, eu simt nevoia să beau ceva. Să mergem.

– Așteaptă o clipă. Mai am cîteva întrebări.

– Să le aud.

– Să zicem că eu sînt căpitanul Kidd și că am navigat pe brațul Sound de lîngă Long Island, vreme de... cît?

– Cîteva săptămîni.

– Bun. Am fost la Oyster Bay, unde am luat legătura cu un avocat, iar soția și copiii mei au plecat din Manhattan și au urcat la bord. Am fost pe insula Gardiners... L-am rugat pe domnul Gardiner să îngroape o parte din comoară. Știu unde a îngropat-o?

– Nu, motiv pentru care nu a fost nevoie de hartă. Kidd nu i-a spus lui Gardiner decît să facă în așa fel, încît să-i pună la dispoziție comoara atunci cînd se va întoarce, altfel îi va tăia capul.

Am încuviințat din cap.

– Mai eficient decît o hartă. Kidd n-a avut nevoie nici cel puțin să sape o groapă.

– Corect.

– Crezi că a procedat la fel și în celelalte locuri?

– Cine știe? Metoda cea mai obișnuită era aceea de a coborî pe țărm cu cîțiva oameni și de a îngropa comoara în taină, după care se desena o hartă cu locul exact.

– Dar în această situație existau martori care cunoșteau amplasamentul.

– Metoda tradițională de păstrare a secretului, practicată de pirați, era să-l ucidă pe cel care săpa groapa și să-l azvîrle înăuntru. După aceea, căpitanul și omul său de încredere astupau groapa. Se credea că duhul celui ucis va păzi comoara. De fapt, chiar au fost găsite schelete alături de lăzile cu comori.

– Probă prezumptivă a crimei, am comentat eu.

– După cum am mai spus, a continuat Emma, în acel moment echipajul lui Kidd era redus poate la șase sau șapte oameni. Dacă el a avut încredere cel puțin în unul singur, care să se îngrijească de corabie și de familia lui, atunci nu i-a fost greu să urce într-o barcă,

să vîslească pînă la primul golfuleț și să îngroape cu mîna lui o ladă cu comori. Nu-i cine știe ce scofală să sapi o groapă în nisip. Filmele de cinematecă arată de obicei un grup numeros care coboară la țărm, dar, în funcție de dimensiunile lăzii, e nevoie doar de una sau două persoane.

Am încuviințat din cap.

– O bună parte din percepțiile noastre sînt influențate de filme care prezintă realitatea eronat.

– Probabil că așa stau lucrurile, a confirmat Emma. Dar un lucru este corect în filme: orice vînătoare de comori începe cu descoperirea unei hărți pierdute. La parter le vindem cu patru dolari bucata, dar în decursul secolelor au fost vîndute naivilor cu zeci de mii de dolari.

Am cugetat la cele auzite, gîndindu-mă că, poate, o astfel de hartă – una reală – ajunsese cumva în posesia lui Tom și Judy Gordon și/sau Fredric Tobin.

– Parcă spuneai că insula Gardiners se numea cîndva insula Wight, m-am adresat eu Emmei.

– Da.

– Mai sînt și alte insule pe aici care odinioară aveau alt nume?

– Bineînțeles. Evident, la început toate insulele purtau denumiri indiene. Ulterior unele au primit nume englezești sau olandeze. Dar chiar și acelea s-au schimbat în decursul anilor, a adăugat ea. În Lumea Nouă au existat mari probleme cu denumirile geografice. Unii căpitani englezi nu aveau decît hărți olandeze, alții aveau hărți care denumeau greșit o insulă sau un rîu; uneori ortografia era cumplită, unele hărți aveau locuri goale, altele dădeau intenționat informații greșite.

Am încuviințat din cap și am spus:

– Să luăm, de pildă, insula Robin sau chiar Plum. Cum se numeau ele pe vremea lui Kidd?

– Despre insula Robin nu știu nimic precis, dar Plum Island se numea la fel, numai că se scria P-L-U-M-B-E. Denumirea provenea de la vechiul nume olandez al insulei care se scria P-R-U-Y-M-E-Y-L-A-N-D. Se prea poate să fi existat o denumire și mai veche, a adăugat ea, iar cineva ca William Kidd, care nu fusese plecat pe mări ani de zile înainte de misiunea primită de la lordul Bellomont, avea sau cumpărase hărți de navigație vechi de zeci de ani. Nu era ceva neobișnuit. Harta cu comori a unor pirați, care putea fi luată

dintr-un atlas, putea conține cîteva inadvertențe. În plus, trebuie să ții cont că în zilele noastre nu există multe hărți cu comori autentice, așa că e greu să tragi o concluzie generală privind corectitudinea documentelor de acest fel. Totul depindea de pirat. Unii erau tîmpiți de-a dreptul.

Am zîmbit.

– Dacă piratul a evitat să deseneze o hartă, a continuat Emma, atunci se reduc șansele de a descoperi o comoară pornind de la indicațiile lui scrise. De exemplu, presupune că ai găsi un pergament în care ar scrie: „Pe Pruym Eyland mi-am îngropat comoara... de la Eagle Rock mergi treizeci de pași pînă la cei doi stejari gemeni, patruzeci de pași la sud", și așa mai departe. Dacă n-ai ști unde se află Pruym Eyland, atunci ai fi în mare încurcătură. Iar dacă ai descoperi că Pruym Eyland era vechiul nume al insulei Plum, atunci ar trebui să găsești stînca pe care la vremea aceea toată lumea o cunoștea sub numele de Eagle Rock. Cît despre stejari, adio! Înțelegi ce vreau să spun?

– Da.

După cîteva secunde, Emma a continuat:

– Arhivarii sînt și ei un fel de detectivi. Îmi dai voie să-ți spun ce cred eu?

– Te rog.

Ea s-a gîndit un moment, apoi a început să vorbească:

– Soții Gordon au dat peste unele informații referitoare la comoara căpitanului Kidd sau poate la altă comoară ascunsă de pirați, după aceea altcineva le-a descoperit secretul, motiv pentru care au fost lichidați. M-a privit în ochi. Am dreptate?

– Cam așa ceva, i-am răspuns. Acum lucrez la detalii.

– Oare soții Gordon au recuperat comoara?

– Nu știu sigur.

Ea nu a insistat.

– Dar cum au dat soții Gordon peste acele informații? am întrebat. Vreau să spun că nu văd nici un dosar intitulat „Hărți cu comori ascunse de pirați". Așa-i?

– Adevărat. Singurele noastre hărți cu comori sînt cele de la magazinul de suveniruri. Cu toate acestea, atît aici, cît și în alte muzee sau societăți de istorie există o mulțime de documente încă necitite sau care au fost citite, fără a li se descifra semnificația. Înțelegi?

– Da.

– Vezi tu, John, a continuat ea, cei care răscolesc arhive ca cele de la Londra sau de la Muzeul Britanic descoperă lucruri noi, pe care alții le-au omis sau nu le-au înțeles. Așadar, cu siguranță că mai există informații, fie aici, fie în alte colecții sau în case particulare.

– În case particulare?

– Da, cel puțin o dată pe an primim donație cîte un obiect descoperit într-o casă veche. De pildă, un testament sau un act vechi. Presupunerea mea – și reține că-i o simplă presupunere – e că cineva ca soții Gordon, care nu erau de profesie istorici sau arhivari, pur și simplu, au descoperit ceva atît de evident, încît pînă și ei și-au putut da seama ce reprezintă.

– Cum ar fi o hartă?

– Da, cum ar fi o hartă care înfățișează clar o zonă geografică ușor de recunoscut, dînd totodată indicații, direcții, număr de pași, coordonate și toate cele necesare. Dacă au avut așa ceva, atunci puteau foarte bine să meargă exact la locul cu pricina și să sape. A reflectat un moment, apoi a spus: Soții Gordon au făcut multe săpături arheologice pe Plum Island... poate căutau comoara.

– În privința asta nu există nici un dubiu.

Ea m-a privit lung, apoi a spus:

– Din cîte am auzit, au pus să se facă săpături pe tot cuprinsul insulei. Adică, se pare că nu prea știau ce sau unde să caute...

– Săpăturile arheologice au fost o acoperire. Asta le-a dat posibilitatea să se deplaseze în zonele îndepărtate ale insulei, cu lopeți. De asemenea, nu m-ar mira dacă mare parte din activitatea lor arhivistică să fi fost tot o acoperire.

– De ce?

– Nu li s-ar fi îngăduit să păstreze nimic din ceea ce ar fi găsit pe Plum Island. E proprietate de stat. Prin urmare, au fost nevoiți să-și creeze o acoperire. Chipurile, că ar fi găsit în arhive – aici sau la Londra – o scriere care amintea de Copacii Căpitanului Kidd sau de Lespezile Căpitanului Kidd, ceea ce – aveau ei să pretindă mai tîrziu – îi determinase să caute comoara. De fapt, știau deja că această comoară se găsea pe Plum Island, am adăugat.

– Incredibil.

– Da, dar problema trebuie analizată și sub celălalt aspect. Pornind de la o hartă autentică sau de la niște indicații scrise care

localizau comoara pe Plum Island. Să zicem că ai deține această informație. Ce-ai face tu, Emma Whitestone?

Ea nu s-a gîndit prea mult și a răspuns:

– Pur și simplu, aș informa statul. E un însemnat document istoric, iar comoara, dacă există, prezintă importanță istorică. Dacă e localizată pe Plum Island, atunci trebuie găsită pe Plum Island. A proceda altfel nu-i numai necinstit, dar și o fraudă istorică.

– Istoria e plină de minciuni, înșelăciuni și fraude. Pornind chiar de la modul în care comoara a ajuns acolo. Ce mai contează o fraudă în plus? Cel care o găsește o păstrează. Corect?

– Nu. Dacă comoara se află pe proprietatea altcuiva – fie chiar și a statului – atunci aparține proprietarului. Dacă aș descoperi locul în care se află o comoară, aș accepta o recompensă.

Am zîmbit.

Ea m-a privit.

– Dar *tu* ce-ai face?

– Păi... după exemplul căpitanului Kidd, aș încerca să închei un tîrg. N-aș destăinui locul persoanei a cărei proprietate e reprezentată pe hartă. Ar fi cinstit să destăinui locul în schimbul unei părți din comoară. Pînă și Unchiul Sam ar încheia un tîrg.

Ea s-a gîndit la ce-i spusesem și mi-a răspuns:

– Presupun că da. Numai că soții Gordon nu au procedat așa, a adăugat.

– Nu. Ei au avut unul sau mai mulți asociați care – după părerea mea – au fost și mai hoți decît ei. Probabil, în egală măsură animați de instincte ucigașe. În realitate, nu știm *ce anume* făceau soții Gordon și nici *ce aveau* de gînd să facă, pentru că au fost lichidați. Putem doar presupune că au pornit de la date precise, legate de o comoară ascunsă pe Plum Island, și că tot ce au făcut ulterior a fost, pur și simplu, un șiretlic deliberat și inteligent: Societatea de Istorie Peconic, săpăturile arheologice, munca în arhive, chiar și săptămîna petrecută la Arhivele Publice din Londra... Totul a fost făcut în vederea transportării comorii de pe proprietatea Unchiului Sam, pentru a fi reîngropată pe pămîntul soților Gordon.

Emma a încuviințat din cap.

– De aceea au cumpărat terenul de la doamna Wiley, ca să aibă un loc al lor pe care să reîngroape comoara... Lespezile Căpitanului Kidd.

– Întocmai. Ție ți se pare că are sens sau m-am țicnit eu?

– Tu ești, oricum, țicnit. Cu toate acestea, are sens.

Am ignorat comentariul și am continuat:

– Dacă miza e de zece sau douăzeci de milioane de dolari, atunci trebuie să faci treaba ca la carte. Nu te grăbești, îți acoperi urmele înainte ca lumea să-și dea seama că ai lăsat urme, anticipezi problemele pe care le-ai putea avea cu istoricii, cu arheologii și cu statul. Urmează să devii nu doar bogat, dar și celebru, în orice caz, să ajungi în centrul atenției. Ești tînăr, atrăgător, inteligent și plin de bani. Așadar, nu vrei să ai necazuri.

Ea a tăcut un timp, apoi a spus:

– Totuși, ceva s-a întîmplat.

– Probabil că da... fiindcă Tom și Judy sînt morți.

Un timp am tăcut amîndoi. Acum aveam o mulțime de răspunsuri, totuși mai rămîneau o sumedenie de întrebări. Unele dintre ele riscau să nu-și afle niciodată răspunsul, întrucît, la fel ca William Kidd, Tom și Judy Gordon luaseră o parte din taine cu ei în mormînt.

În cele din urmă, Emma m-a întrebat:

– Cine crezi că i-a ucis?

– Probabil, asociatul sau asociații.

– Știu... dar *cine anume?*

– Încă nu știu. Te gîndești la cineva anume?

Ea a clătinat din cap, însă cred că bănuia pe cineva.

Îi încredințasem o sumedenie de informații Emmei Whitestone pe care, de fapt, n-o cunoșteam. Dar aveam fler în privința celor în care puteam să am încredere. În eventualitatea că m-aș fi înșelat și că ea ar fi făcut parte din complot, oricum nu conta, fiindcă ea cunoștea toată povestea. Dacă se ducea și-i spunea lui Fredric Tobin sau altcuiva că începusem să descurc ițele, atunci cu atît mai bine. Fredric Tobin trăia în vîrful turnului și era nevoie de mult fum ca să ajungă pînă la el. Dacă era implicată altă persoană, despre care nu aveam știință, fumul ar fi putut ajunge și la ea. Într-o anchetă vine un moment cînd lași lucrurile să se desfășoare de la sine. Mai ales atunci cînd ești în criză de timp.

Am chibzuit asupra următoarei întrebări și am decis să-mi asum riscul.

– Înțeleg că o parte dintre membrii Societății de Istorie Peconic au venit pe Plum Island, să studicze posibilitatea unor săpături, i-am spus Emmei.

Ea a încuviințat din cap.

– Printre ei s-a numărat și Fredric Tobin?

A șovăit, probabil în virtutea înclinației ei spre loialitate. În cele din urmă, mi-a răspuns:

– Da. O dată a fost și el pe insulă.

– Avîndu-i drept ghizi pe soții Gordon?

– Da. S-a uitat la mine si m-a întrebat: Crezi că... adică...?

– Pot face speculații legate de mobil și de metodă, dar despre suspecți nu vorbesc niciodată cu glas tare, i-am răspuns. E foarte important să nu mai spui și altora ce-am discutat, am adăugat.

Ea a încuviințat din cap.

Am privit-o. Părea să fie cum o arătau și aparențele: o femeie cinstită, inteligentă și trăsnită exact atît cît trebuie. Îmi plăcea. Am luat-o de mînă și am început să mă joc cu degetele ei.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat și pentru informații.

– A fost interesant.

Am încuviințat din cap. Gîndul mi-a zburat la William Kidd.

– Deci l-au spînzurat? am întrebat.

– Da. În Anglia l-au ținut în lanțuri mai bine de un an, după care l-au judecat la Old Bailey. Nu i s-a îngăduit să aibă avocat, martori sau probe. A fost găsit vinovat și spînzurat la locul de execuție de pe Tamisa. Corpul i-a fost uns cu catran și atîrnat în lanțuri, ca avertisment pentru alți marinari. Luni întregi corbii au ciugulit din stîrvul putrezit.

M-am ridicat în picioare.

– Hai să bem ceva.

23

Simțeam nevoia să mănînc o portie zdravănă de paste făinoase, așa că am propus să luăm cina la Restaurantul Claudio. Emma a acceptat.

Restaurantul Claudio se află în Greenport, care – după cum am mai spus – are o populație de circa două mii de locuitori, adică mai puțin decît numărul locatarilor din blocul meu.

Am mers spre est, pe Main Road. Cînd am intrat în sat, se făcuse aproape șapte seara și începea să se întunece.

Satul în sine nu est la fel de bizar și de *vechiu* ca și cătunele; a fost, și încă este, un port activ și un centru de pescuit comercial. În ultimii ani s-a constatat o oarecare tendință de urbanizare: buticuri, restaurante moderne și altele asemenea, dar Restaurantul Claudio rămîne aproape la fel ca în copilărie. Într-un timp, cînd la North Fork existau foarte puține locuri în care să iei cina, localul exista pe malul golfului, în capăt la Main Street, lîngă chei, exact acolo unde dăinuie de un secol.

Am parcat și am pornit pe jos de-a lungul cheiului. La chei era întotdeauna ancorat un vas cu trei catarge; în apropiere se găsea un bar discret, cu oameni zîmbitori, precum și cîteva ambarcațiuni ai căror ocupanți se găseau, probabil, în Restaurantul Claudio. Era încă o seară plăcută, așa că am făcut cîteva remarci pe seama vremii frumoase.

– E o depresiune tropicală care se formează în Marea Caraibilor, mi-a explicat Emma.

– Are și Prozac vreo contribuție?

– E doar un pui de uragan.

– Aha.

Un pui de leu. Era plăcut să privești uraganele de la fereastra apartamentului din Manhattan. Aici însă, la mai puțin de cincisprezece metri peste nivelul mării, priveliștea nu era cîtuși de puțin agreabilă. Mi-am amintit un uragan de august, la care fusesem martor în copilărie. Se stîrnise aproape ca o glumă, după care devenise înspăimîntător.

Deci, mergeam agale și discutam. Primii pași într-o relație amoroasă au un farmec aparte – mai precis, primele trei zile – după care deseori cei doi își dau seama că, de fapt, nu se potrivesc. De regulă, din pricina unei remarci a unuia din ei, cum ar fi: „Sper că-ți plac pisicile".

Dar cu Emma Whitestone, pînă în prezent, totul mergea ca pe roate. Și ea părea să se simtă bine în compania mea. La un moment dat chiar mi-a spus:

– Îmi place să fiu cu tine.

– Cum așa?

– Păi, ești altfel decît majoritatea bărbaților cu care am avut de-a face... toți voiau să afle cît mai multe despre mine, să vorbească despre mine, să discute despre artă, politică și filosofie, și să afle părerea mea despre toate cele. Tu ești altfel. Nu vrei decît să faci amor.

Am rîs.

Ea m-a luat de braț și împreună am mers pînă la capătul cheiului, de unde am privit bărcile.

– Mă gîndeam, a început ea... dacă Tom și Judy ar mai fi trăit și ar fi anunțat că au găsit o comoară fabuloasă – o comoară ascunsă de pirați, comoara căpitanului Kidd – toată zona ar fi fost invadată de ziariști, la fel cum s-a întîmplat după ce au fost asasinați. Tot Southold-ul era plin de reporteri, puneau întrebări oamenilor de pe stradă, filmau Main Street, și așa mai departe.

– Asta-i meseria lor.

– E o ironie a sorții că au venit aici să facă reportaje despre moartea lor, nu despre norocul care a dat peste ei.

Am încuviințat din cap.

– Interesantă observație.

– Mă întreb dacă ziariștii ar fi venit la Societatea de Istorie Peconic, să afle povestea comorii.

– Probabil.

– Știi, a continuat ea, după cum spuneam adineauri, au existat perioade de adevărată febră a comorilor. Chiar în anii '30, în timpul crizei economice, și pe la sfîrșitul anilor '50, Kidd-mania s-a abătut asupra acestor locuri, de regulă ca urmare a vreunui zvon prostesc sau după descoperirea unui pumn de monede pe plajă. Atunci lumea năvălea de pretutindeni și începea să sape pe plaje, pe faleze, prin păduri... Un timp a fost liniște... Poate sînt alte vremuri. În copilărie te jucai de-a piraților? m-a întrebat ea.

– Chiar la asta mă gîndeam... Îmi amintesc că, mic fiind, îi auzeam pe localnici vorbind despre pirați. Dar nu prea mult... am adăugat. Mătușa mea avea preocupări mai elevate. Ea se interesa de indieni chiar înainte ca indienii să fie aici.

– Ai mei se interesau de primii coloniști și de Revoluție. Mi-i amintesc totuși discutînd despre pirați. Am un frate mai mare și țin minte că o dată sau de două ori l-am văzut jucîndu-se de-a piraților împreună cu prietenii. Presupun că era o joacă de băieți. Ca hoții și vardiștii sau indienii și fețele-palide.

– Îmi închipui. Acum copiii se joacă de-a traficanții și cumpărătorii de droguri. Dar mai este și puștiul, iar fac un joc de cuvinte, pe care l-am întîlnit pe Domeniile Căpitanului Kidd.

I-am relatat Emmei povestea lui Billy Vînătorul de Comori.

– Istoria se repetă, a comentat ea. Poate că piraților revin la modă. Ai citit „Comoara din insulă" a lui Robert Louis Stevenson? m-a întrebat.

– Cum să nu! Și „Cărăbușul de aur" al lui Poe. Țîi minte indiciul acela stupid, desenul care reprezenta o capră, un ied... Înțelegi ce vreau să spun?

– Sigur. Dar „Wolfert Webber" de Washington Irving ai citit?

– De asta nici n-am auzit.

– O poveste nemaipomenită cu pirați, mi-a explicat ea. A zîmbit și m-a întrebat: Ai văzut vreun film cu spadasini din anii '30 și '40?

– Mi-au plăcut la nebunie.

– Vezi tu, engleza are puține cuvinte mai tentante și mai romantice decît pirat, comoară îngropată, galion... ce altceva?

– Spadasin. Îmi place cum sună.

– Dar Spanish Main?

– Da. Indiferent ce înseamnă.

Și tot așa, stînd pe chei lîngă vechea și uriașa corabie cu trei catarge, în lumina asfințitului, ne-am trecut timpul cu astfel de jocuri de cuvinte, vorbind despre pirați, dubloni, pumnale, petice de ochi, picioare de lemn, papagali, expresii ca „a fi trimis pe lumea cealaltă", despre insule pustii, prăzi, comori, jafuri, steagul negru cu capul de mort și oasele încrucișate, hărți și cufere cu comori, X-uri care să însemne locurile și – căutînd pe fundul sacului sau, cum s-ar zice, culegînd ultima picătură de pe fundul butoiașului cu rom – expresii ca „a-i îngheța sîngele în vine" și „Bravo, voinicii mei!" Amîndoi rîdeam cu lacrimi.

– Îmi placi, i-am spus eu.

– E și normal.

Ne-am întors pe chei, îndreptîndu-ne spre Restaurantul Claudio, mînă în mînă, ceea ce nu mai făcusem de multă vreme.

După cum am mai spus, era un local vechi, construit în 1830 și care se voia a fi cel mai vechi restaurant din America administrat fără întrerupere de aceeași familie, Claudio, încă din 1870. Ai mei aveau discuții în fiecare dimineață, cine intra la baie sau în bucătărie; îmi era greu să-mi imaginez o asemenea situație pe parcursul a o sută treizeci de ani.

În orice caz, din cîte mi-a relatat un barman, clădirea fusese cîndva han, pe vremea cînd Greenport era port pentru pescuitul de balene, iar barul la care mă așezasem împreună cu Emma fusese adus cu șlepul din Manhattan pe la 1880.

Barul și rafturile din spatele lui erau din lemn de mahon, sticlă gravată și marmură italienească și avea un aer ușor străin și exotic, fără obișnuitul aspect colonial caracteristic acestor locuri. Aici îmi puteam imagina că mă aflu iarăși în Manhattan, mai ales cînd simțeam în nări aroma de mîncare italienească venind dinspre restaurant. Uneori îmi era dor de Manhattan și de locuri ca Mica Italie, unde în acel moment se sărbătorea San Gennaro. Dacă aș fi fost la New York, în noaptea aceea aș fi mers cu Dom Fanelli pe Mulberry Street, oprindu-ne la toate tonetele cu mîncare și încheind seara în vreo cafenea. Era limpede că trebuia să iau anumite hotărîri de viitor.

Emma a comandat vin alb, iar barmanul i-a spus:

– Servim la pahar șase soiuri locale diferite. Aveți vreo preferință?

– Da... Pindar, a răspuns ea.

Bravo, fata mea! Fidelă și devotată. Nu voia să bea vinul fostului ei amant în prezența noului iubit. Ascultați-mă pe mine, cu cît înaintezi în vîrstă, ai tot mai multe bagaje de cărat și tot mai puțină vlagă să le salți de la pămînt.

Am comandat o Budweiser și am ciocnit paharele.

– Îți mulțumesc încă o dată pentru tot, i-am spus.

– Care lecție de istorie ți-a plăcut cel mai mult?

– Povestea patului de puf.

– Și mie.

Conversația a continuat pe același ton.

Pe pereți erau o mulțime de amintiri, fotografii alb-negru ale strămoșilor familiei Claudio, vechi fotografii ale unor concursuri de navigație din trecut, vechi scene din Greenport și altele. Îmi plac vechile restaurante, sînt un fel de muzee vii în care poți să bei o bere.

Tot în acest local, prin iunie, îi cunoscusem pe soții Gordon. Era unul dintre motivele pentru care ținusem să vin aici, pe lîngă faptul că stomacul meu cerea imperios sos roșu. Uneori îți face bine să te întorci într-un anumit decor, cînd vrei să-ți amintești un lucru petrecut acolo.

Mi-au venit în gînd părinții mei, fratele și sora mea, așezați la aceste mese, discutînd despre activitățile zilei și făcînd planuri pentru ziua următoare. De ani întregi nu-mi mai amintisem aceste scene.

Oricum, am lăsat deoparte amintirile copilăriei, care prind contur mai ușor pe canapeaua unui psihiatru, și m-am concentrat asupra lunii iunie a anului în curs.

Venisem aici, la bar, pentru că era unul dintre puținele locuri pe care le cunoșteam. Îmi amintesc că mă simțeam încă slăbit, dar nimic nu reușește să pună pe picioare un flăcău mai bine decît un bar și o bere.

Am comandat obișnuitul cocteil, o Budweiser și imediat am remarcat o femeie frumoasă, așezată cîteva scaune mai încolo. Era în preajma sezonului turistic, seara devreme, într-o zi de lucru; ploua și barul era destul de gol. Privirile ni s-au întîlnit. Femeia a schițat o umbră de surîs și m-am dus să mă așez lîngă ea.

– Bună, am salutat-o.

– Bună, mi-a răspuns.

– Mă cheamă John Corey.

– Judy Gordon.

– Ești singură?

– Numai cu soțul meu, care-i la toaletă.

– Oh... Abia atunci am observat verigheta. De ce oare nu-mi amintesc niciodată să mă uit la verighetă? Ei bine, chiar dacă era măritată și singură... dar m-am îndepărtat de subiect. Mă duc după el, m-am oferit.

Ea a surîs și mi-a spus:

– Să nu fugi!

Mă îndrăgostisem, totuși i-am spus galant:

– Mai vorbim.

Tocmai voiam să mă duc la locul meu, cînd și-a făcut apariția Tom. Judy m-a prezentat.

Mi-am cerut scuze, dar Tom mi-a spus:

– Mai ia o bere.

Am remarcat că amîndoi aveau alt accent decît localnicii, așa că mi-am închipuit că făceau parte dintre primii turiști sau ceva asemănător. Nu aveau nimic din bruschețea newyorkeză cu care eram obișnuit. Ca în bancul cu tipul originar din Midwest care se duce la un newyorkez întîlnit pe stradă și-i spune: „Iertați-mă, domnule, îmi puteți spune cum ajung la Empire State Building sau trebuie să mă duc dracului?"

În orice caz, nu voiam să beau cu ei, cred că mă simțeam cam stînjenit fiindcă încercasem să-i agăț nevasta. Totuși, dintr-un motiv pe care nu-l voi pricepe niciodată, am hotărît să mai beau un pahar în compania lor.

Ei, aflați că, de felul meu, pot să tac mîlc, dar cei doi erau o pereche atît de comunicativă, încît n-a trecut mult și am început să le povestesc despre recentul meu necaz. Amîndoi și-au amintit că văzuseră reportajul la televizor. Pentru ei eram o celebritate.

Mi-au spus că lucrau pe Plum Island, ceea ce mi s-a părut interesant, și că veniseră direct aici de la serviciu, cu barca cu motor, ceea ce iarăși mi s-a părut interesant. Tom m-a invitat să văd barca, dar am amînat invitația pe mai tîrziu, nefiind pasionat de ambarcațiuni.

A venit vorba despre casa mea de pe țărm, moment în care Tom m-a întrebat unde anume se găsea și m-a rugat să-i descriu cum se vedea din larg, ca să-mi poată face o vizită. I-am descris-o și, spre surpriza mea, o săptămînă mai tîrziu chiar și-a făcut apariția, împreună cu Judy.

Oricum, toți trei ne-am simțit minunat în localul lui Claudio și, un ceas mai tîrziu, luam cina împreună. Asta se petrecuse cu vreo trei luni în urmă, deci nu de prea multă vreme, totuși aveam impresia că-i cunoșteam bine. Cu toate acestea, descopeream că existau și lucruri pe care nu le știam despre ei.

– Ei, John! m-a atenționat Emma.

– Iartă-mă. Mă gîndeam la prima mea întîlnire cu soții Gordon. Chiar aici, la bar.

– Da? Ești foarte tulburat din pricina...? m-a întrebat ea.

– Nici nu mi-am dat seama cîtă plăcere îmi făcea compania lor. Mă afectează mai mult decît aș fi crezut, am adăugat.

Ea a încuviințat din cap. Am mai pălăvrăgit de una, de alta. Mi-a trecut prin minte că, dacă Emma era mînă în mînă cu ucigașul sau făcea cumva parte din complot, va încerca să mă tragă de limbă. Dar ea a părut dornică să ocolească subiectul, lucru care mi-a convenit de minune.

Masa era gata și ne-am dus în curtea interioară, cu vedere spre golf. Începea să fie destul de răcoare și regretam că vara era pe sfîrșite. Simțiscm gustul morții – la propriu, o dată cu sîngele care îmi gîlgîia pe gură – și presupun că zilele mai scurte și vîntul rece îmi aminteau că vara mea se terminase, că micul Johnny, care odinioară privea uimit un glonte de muschetă, se maturizase în timp ce zăcea în canalul de scurgere de pe West 102nd Street, cu trei găuri de glonț în el.

America este o țară care îți oferă a doua și a treia șansă, un loc al multiplelor resuscitări, așa că, dacă există suficiente ocazii, numai un idiot irecuperabil n-ar putea s-o scoată la capăt.

– Am impresia că te gîndești la altceva, mi-a spus Emma.

– Încerc să mă hotărăsc dacă să încep cu calmar prăjit sau cu scungili.

– Prăjeala nu-ți face bine.

– Ți-e dor de oraș? am întrebat-o.

– Uneori. Îmi lipsește anonimatul de acolo. Aici toată lumea știe cu cine te culci.

– Presupun că da, dacă te afișezi cu toți amanții în fața angajaților.

– Dar *ție* ți-e dor de oraș? m-a întrebat ea.

– Nu știu... N-am să-mi dau seama decît cînd am să mă întorc. M-am scuzat și am adăugat: Am nevoie de oliță.

M-am dus la mașină, am luat olița și am adus-o, ambalată în punga de la magazinul de suveniruri.

Am pus punga în fața ei și Emma m-a întrebat:

– E pentru mine?

– Da.

– Oh, John, nu trebuia... s-o deschid acum?

– Te rog.

Ea a vîrît mîna în pungă și a scos olița învelită în hîrtie de mătase de culoare roz.

– Ce-i...?

Brusc m-a cuprins panica. Dacă babornița de la magazin se înșelase? Dacă o confundase pe Emma Whitestone cu altcineva?

– Așteaptă, am spus. Poate n-ar trebui să desfaci pachetul...

Cîțiva clienți se uitau la noi, curioși, indiscreți, zîmbitori.

Emma a desfăcut hîrtia trandafirie, dînd la iveală olița cu trandafiri roz. A ridicat-o, ținînd-o de mîner.

În jur s-a auzit un icnet de surpriză. Cel puțin, așa mi s-a părut. Cineva a pufnit în rîs.

– Oh, John! E foarte frumoasă! a exclamat ea. Cum de-ai știut?

– Sînt detectiv.

Oh, ce tîmpenie!

Ea a admirat olița, întorcînd-o pe toate părțile, și s-a uitat la semnătura meșterului. Chelnerul a venit la noi și ne-a spus:

– Dacă doriți, în spate sînt toalete.

Oricum, am făcut mare haz pe socoteala oliței, Emma a spus că va planta în ea trandafiri pitici, eu am răspuns că asta va tăia cheful oricui ar vrea s-o folosească, și așa mai departe. Cînd ne-am epuizat umorul pe această temă, am comandat cina.

Am luat o masă agreabilă, stînd la taclale și privind portul. Ea m-a întrebat dacă voiam să rămînă la mine și în noaptea aceea, iar

eu i-am spus că da. Ea și-a deschis poșeta și a scos o periuță de dinți și o pereche de chiloți.

– Sînt pregătită, mi-a spus.

Chiar în acel moment s-a întîmplat să treacă pe acolo chelnerul cel glumeț, care ne-a întrebat:

– Mai doriți cafea sau vă grăbiți să mergeți acasă?

În drum spre casa mea din Mattituck, m-a încercat același sentiment, că toate acestea nu se vor termina prea bine, nu cazul la care lucram, nu legătura cu Emma, nu relația cu Beth – indiferent de natura ei – și nu cariera mea. Aveam senzația că strania acalmie și cerul senin prevesteau uraganul care avea să vină.

24

A doua zi de dimineață, în timp ce mă îmbrăcam, am auzit soneria și am presupus că Emma, care era la parter, va merge să deschidă.

Am terminat cu îmbrăcatul – pantaloni cafenii, cămașă în dungi, pulover albastru și pantofi de sport, fără șosete; ținuta tipică a zonelor de litoral. În Manhattan persoanele care nu purtau șosete aveau de regulă în mînă cești de metal. Aici era chiar șic.

După vreo zece minute am coborît la parter și am găsit-o pe Emma Whitestone la masa din bucătărie, bînd cafea împreună cu Beth Penrose. *Vai și amar!*

Era un moment în care se cerea diplomație, așa că am salutat-o pe Beth:

– Bună dimineața, domnișoară detectiv Penrose.

– Bună dimineața, mi-a răspuns ea.

– Ți-o prezint pe colega mea, Beth Penrose, m-am adresat eu Emmei. Cred că ați făcut cunoștință.

– Așa cred și eu, a replicat Emma. Tocmai bem cafeaua.

– Credeam că ne vedem mai tîrziu, i-am spus lui Beth cu subînțeles.

– A intervenit o schimbare. Aseară ți-am lăsat un mesaj pe robot, mi-a explicat ea.

– Nu l-am ascultat.

Emma s-a ridicat.

– Trebuie să plec la serviciu.

– Oh, te duc cu mașina, m-am oferit.

Beth s-a ridicat și ea.

– Și eu trebuie să plec, mi-a spus. Am trecut doar ca să iau foile trase la imprimantă. Dacă le ai, le pot lua chiar acum.

– Stați jos, ne-a spus Emma. Probabil aveți de lucru. A pornit spre ușă. Am să-i telefonez lui Warren să vină să mă ia cu mașina. Locuiește în apropiere. Aștept în salon.

A ieșit din bucătărie, fără să se mai uite la mine.

– E președinta Societății de Istorie Peconic, i-am spus lui Beth.

– Zău? Cam tînără pentru o astfel de funcție.

Mi-am turnat o ceașcă de cafea.

– M-am gîndit că ar fi frumos din partea mea să te pun la curent cu stadiul cercetărilor.

– Nu-mi datorezi nici o favoare.

– De ce, doar ne-ai fost de mare ajutor.

– Mulțumesc.

Am rămas amîndoi în picioare, eu bîndu-mi cafeaua, Beth punînd deoparte ceașca, linguriță și șervețelul, ca și cum s-ar fi pregătit să plece.

– Arăți foarte elegant în această dimineață, mi-a spus ea.

– Încerc să-mi schimb imaginea. Nimeni nu mă ia în serios. Ea purta tot un taior, de data aceasta de culoare bleumarin, cu bluză albă. Arăta grozav, odihnită și cu privirea strălucitoare. Și tu arăți foarte bine, i-am întors eu complimentul.

– Mulțumesc. Mă îmbrac frumos.

– Adevărat. Puțin cam prea sever, dar e o impresie subiectivă.

Nu-mi dădeam seama ce părere avea despre musafira mea și nici dacă își făcuse o părerea anume. Pe lîngă mica pornire emoțională pe care o simțisem față de Beth, mi-am spus că, de fapt, mă abandonase din punct de vedere profesional. Acum iată că se întorsese.

Nu știam dacă era cazul să-i spun că în lipsa ei înregistrasem unele progrese semnificative; sau că, după părerea mea, descoperisem mobilul dublului asasinat, așa că erau necesare unele investigații privind persoana lui Fredric Tobin. Dar de ce să mă leg la cap? Poate mă înșelam. De fapt, după noaptea care trecuse, nu mai eram atît de sigur că Fredric Tobin era cel vinovat de moartea lui Tom și Judy Gordon. Poate știa mai multe decît lăsa să se înțeleagă, totuși părea mai probabil ca altcineva să fi apăsat pe trăgaci... cineva ca Paul Stevens.

Am hotărît să văd ce date utile mai puteam obține de la ea și ce anume era dispusă să-mi ofere. Se anunța un meci strîns. Runda întîi.

– Max a pus capăt carierei mele în orașul Southold.

– Știu.

– Prin urmare, nu cred că mai am dreptul la informații deținute de poliție.

– Vorbești serios? Faci pe supăratul?

– Și una, și alta.

Ea s-a jucat puțin cu linguriță, apoi a spus:

– Să știi că eu îți respect opiniile și deducțiile.

– Mulțumesc.

A aruncat o privire prin bucătărie.

– Asta zic și eu casă.

– O cucoană grasă și sulemenită.

– E a unchiului tău?

– Da. El s-a mutat pe Wall Street. Acolo se cîștigă bani cu ghiotura. M-a trecut și pe mine în testament. E un fumător înrăit.

– Oricum, bine că ai avut un loc în care să-ți petreci convalescența.

– Ar fi trebuit să mă duc în Marea Caraibilor.

Ea a zîmbit.

– Nu te-ai fi distrat la fel de bine. Apropo, cum te mai simți? m-a întrebat.

– Oh, bine. Mă simt bine, cu condiția să nu mă obosesc.

– Atunci nu te obosi.

– Așa am să fac.

– Așadar, cu ce te-ai ocupat în ultimele zile? Ai prins ceva fire?

– Puține. Dar, după cum spuneam, Max m-a lăsat baltă, iar șeful m-a văzut la televizor în noaptea crimei. În plus, cred că prietenul tău, domnul Nash, a pus o vorbă „bună" pentru mine la superiorii mei. Foarte urît din partea lui.

– I-ai făcut zile *fripte*, John. Pun pariu că e cam supărat pe tine.

– Posibil. Probabil vrea să mă extermine.

– Eu nu știu nimic.

Eu da.

– Partea proastă e că, probabil, va trebui să dau anumite explicații mahărilor de la departamentul de poliție.

– Îmi pare rău. Dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi.

– Mulțumesc. Am să mă descurc. Îți strici dosarul dacă te culci cu un polițist care a fost rănit.

– De fapt, ce vrei? Să-ți păstrezi slujba sau să renunți la ea?

– S-o păstrez.

– Ești sigur?

– Da. Vreau să mă întorc la lucru. Sînt pregătit.

– Bun. Așa și arăți.

– Mulțumesc. Așadar, cine i-a lichidat pe Tom și Judy Gordon? am întrebat-o.

Ea s-a silit să zîmbească.

– Credeam că ai să-mi spui tu.

– Pentru un dolar pe săptămînă nu primești prea mult. Sau poate era vorba de un dolar pe lună?

S-a jucat un timp cu linguriță, apoi s-a uitat la mine și mi-a spus:

– În clipa în care te-am cunoscut, mi-ai fost antipatic. Și știi de ce?

– Dă-mi voie să mă gîndesc... sînt arogant, fac pe deșteptul, arăt prea bine.

Spre surprinderea mea, ea a încuviințat din cap.

– Destul de adevărat. Acum însă îmi dau seama că e ceva mai mult de capul tău.

– Nu, nu este.

– Bineînțeles că este.

– Poate încerc să regăsesc copilul din mine.

– Oh, la asta te pricepi grozav. Ar trebui să revii la adultul care se ascunde în spatele copilului.

– Nu așa se vorbește cu un erou rănit.

– În concluzie, a continuat ea, cred că ești loial față de prieteni și devotat meseriei tale.

– Mulțumesc. Să ne întoarcem la cazul nostru. Deci, vrei să te pun la curent cu ce am mai întreprins.

Ea a încuviințat.

– Presupunînd că ai mai întreprins ceva. Se pare că te-ai ocupat cu alte lucruri, a adăugat, cu o umbră de sarcasm.

– Ține de meserie. E președinta...

Emma a vîrît capul în bucătărie.

– Mi se pare că aud un claxon afară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Beth. Vorbim mai tîrziu, John.

Și-a retras capul și imediat după aceea am auzit ușa de la intrare deschizîndu-se și închizîndu-se la loc.

– E o femeie drăguță, a spus Beth. Nu-și ia la ea prea multe lucruri, a remarcat.

N-am făcut nici un comentariu.

– Ai foile cu evidența contabilă?

– Da. M-am ridicat. Sînt în birou. Mă întorc imediat.

M-am dus în holul central, dar, în loc să întru în birou, am mers la ușa din față.

Emma ședea într-un fotoliu de răchită și aștepta mașina. În apropiere se vedea Ford-ul negru de poliție al lui Beth.

– Mi s-a părut că aud un claxon, a repetat Emma. Am să aștept aici.

– Îmi pare rău că nu te pot duce cu mașina la magazin, am spus.

– Nici o problemă. Warren locuiește prin apropiere. A și pornit încoace.

– Bine. Ne vedem mai tîrziu?

– Vineri seara ies în oraș cu fetele.

– Și ce fac fetele în astfel de ocazii?

– Exact ce fac și băieții.

– Unde merg fetele?

– De regulă, la Hamptons. Toate căutăm soți și amanți bogați.

– Și una, și cealaltă?

– Ce se ivește mai întîi. Ce e mai rentabil.

– Bine. Trec mai tîrziu pe la florărie. Unde-i olița? am întrebat-o.

– În dormitor.

– Ți-o aduc mai tîrziu.

Pe aleea cea lungă a intrat o mașină și Emma s-a ridicat în picioare.

– Colega ta a părut surprinsă să mă găsească aici, a spus ea.

– Păi, probabil se aștepta să-i deschid eu.

– A părut mai mult decît surprinsă. Oarecum... descumpănită. Abătută. Întristată.

Am ridicat din umeri.

– Spuneai că nu te mai întîlnești cu nimeni de aici.

– Așa este. Pe ea am cunoscut-o luni.

– Iar pe mine miercuri.

– Adevărat, dar...

– Uite ce e, John, mie puțin îmi pasă, dar...

– Ea nu voia decît...

– A venit Warren. Trebuie să plec.

A pornit spre trepte, apoi s-a întors lîngă mine, m-a sărutat pe obraz și s-a dus grăbită la mașină.

I-am făcut semn cu mîna lui Warren.

Ei, asta era. Am intrat în casă și m-am dus în birou. Am apăsat butonul robotului telefonic. Primul mesaj, înregistrat la ora șapte în seara precedentă, era de la Beth, care spunea: „Mîine la zece am întîlnire cu Max, aș dori ca mai înainte să trec pe la tine, pe la opt și jumătate. Dacă nu-ți convine, telefonează-mi astă-seară". Îmi dădea numărul de acasă, apoi spunea: „Poți să mă suni mîine dimineață sau pe telefonul din mașină". Îmi lăsa și numărul din mașină, după care încheia astfel: „Dacă faci cafea, aduc cu gogoșile".

Vocea ei suna foarte amical. Zău că în dimineața aceea ar fi trebuit să-mi telefoneze din mașină. Oricum, asta era. Din experiența acumulată în decursul anilor, știam că, dacă îți scapă un mesaj telefonic, de regulă ți se întîmplă ceva interesant.

Următorul mesaj era de la Dom Fanelli, care îmi telefonase la opt dimineață. „Hei, ești acasă? întreba el. Dacă da, ridică receptorul. Bine, atunci ascultă... Azi m-au vizitat doi tipi de la brigada operativă antiteroristă. Un individ de la FBI, pe nume Whittaker Whitebread sau cam așa ceva, bărbat șic și pus la patru ace, și colegul lui de la poliție, pe care amîndoi l-am întîlnit de cîteva ori, un țărănoi. Știi bine la cine mă refer. În orice caz, țineau să afle dacă mai primisem vreo veste de la tine. Vor să te vadă marți, cînd te întorci de la vizita medicală. E musai să te duc la ei. Cred că cei de la FBI nu dau crezare propriilor declarații de presă referitoare la vaccinul anti-Ebola. Am impresia că aici se ascunde altceva. Ascultă, crezi că ne vom îmbolnăvi de gonoree și că o să ne cadă cocoșelul? Apropo, mîine seară mergem să sărbătorim San Gennaro. Mișcă-ți fundul încoace și vino la întîlnire. Vom fi la barul Taormina, la ora șase seara. Kenny, Tom, Frank și cu mine. Poate și niște puicuțe. O să mîncăm de-o să plesnim. Bellisimo. Molto bene. Vino cu noi, dacă ardeiașul tău se simte singur. Ciao."

Interesant. Mă refer la brigada operativă antiteroristă. Era clar că nu-i preocupa pătrunderea pe piața neagră a unui leac miraculos împotriva virusului Ebola. Fără îndoială că Washington-ul continua să fie cuprins de panică. Ar fi trebuit să le spun să nu-și mai facă griji... e vorba de pirați, băieți. Înțelegeți? Căpitanul Kidd, dubloni, monede de opt bănuți, ce naiba or mai fi și alea. N-aveau decît să umble după teroriști. Era un antrenament foarte bun.

Sărbătoarea San Gennaro. Îmi lăsa gura apă după calmar prăjit și calzone. Iisuse, uneori mă simțeam aici ca în exil. Alteori îmi plăcea... natură, liniște, șosele pustii, egrete...

Aș fi putut ajunge la Taormina la ora șase seara, deși nu voiam să zbor chiar atît de aproape de flacără. Mai aveam nevoie de timp, or timp aveam berechet, pînă marți, cînd urma să pună laba pe mine: mai întîi medicii, apoi Wolfe și, în final, tipii de la brigada operativă antiteroristă. M-am întrebat dacă Whittaker Whitebread și George Foster țineau legătura unul cu celălalt. Dacă nu cumva erau una și aceeași persoană.

În orice caz, am luat teancul de foi cu evidența contabilă. Pe aceeași masă de lucru se găsea punga de plastic de la Podgoriile Tobin, cu placa de ceramică pictată înfățișînd o egretă. Am luat-o, apoi m-am gîndit: „Nu", apoi „Da", iar „Nu" și, în cele din urmă, „Poate mai tîrziu". Am pus-o la loc pe masă și m-am înapoiat în bucătărie.

25

Beth Penrose își scosese hîrtiile din servieta diplomat și le înșirase pe toată masa. Am remarcat și o farfurie plină cu gogoși. I-am dat teancul de foi, iar ea l-a pus deoparte.

– Iartă-mă că a durat atît, i-am spus. A trebuit să-mi ascult mesajele telefonice. L-am primit și pe al tău.

– Ar fi trebuit să te sun din mașină, s-a scuzat ea.

– E în ordine. Ai ușă deschisă la mine. Am arătat hîrtia de pe masă și am întrebat: Ce ai acolo?

– Cîteva însemnări. Rapoarte. Vrei să le auzi?

– Sigur.

Am turnat cafea pentru amîndoi și m-am așezat.

– Ai mai descoperit ceva în evidența contabilă? m-a întrebat Beth.

– Doar cîteva facturi telefonice puțin mai umflate, pe cărțile de credit Visa și Amex, după voiajul în Anglia.

– Crezi că excursia în Anglia a însemnat și altceva, pe lîngă afaceri și vacanță? m-a întrebat ea.

– Posibil.

– Crezi că s-au întîlnit cu un agent străin?

– Cred că nu vom afla niciodată ce au făcut în Anglia.

Bineînțeles, eram absolut convins că-și petrecuseră toată săptămîna răsfoind documente vechi de trei sute de ani, atenți să se semneze la intrarea și ieșirea din Arhivele Publice și/sau Muzeul Britanic, mod prin care își afirmau buna lor credință în calitate de căutători de comori. Totuși, încă nu eram dispus să împărtășesc teoria mea și altora.

Beth a făcut o scurtă însemnare în agendă. Poate că un arhivar va fi cîndva interesat de agenda unui detectiv criminalist de la sfîrșitul secolului al douăzecilea.

Odinioară aveam și eu o agendă, dar cum nu sînt în stare să-mi descifrez propriul scris, nu-mi folosise la nimic.

– Bine, să încep cu începutul, mi-a spus Beth. În primul rînd, nu am reușit să recuperăm cele două gloanțe din apa golfului. E o misiune aproape imposibilă, așa că s-a renunțat.

– Înțeleaptă hotărîre.

– Bun. Numărul doi. Amprentele. Aproape toate amprentele din casă aparțin soților Gordon. Am găsit-o pe menajeră, care făcuse curățenie în aceeași dimineață. Am descoperit și amprentele ei.

– Dar amprentele de pe atlas?

– Sînt numai ale soților Gordon și ale tale. Am examinat fiecare pagină cu lupa și cu lampa cu ultraviolete, a adăugat ea. Am căutat semne, înțepături cu acul, scrieri secrete... orice. Absolut nimic.

– Speram că aici s-ar putea găsi ceva.

– N-am avut norocul acesta. A aruncat o privire la însemnări și a continuat: Rezultatele autopsiei sînt cele așteptate. În ambele cazuri, moartea a fost provocată de o traumă puternică a creierului, din cauza rănilor de glonț, vizibile pe capul fiecăreia din victime; amîndouă gloanțele au pătruns prin față... etc, etc. S-a găsit praf de pușcă sau pulbere detonantă, semn că s-a tras de aproape. Prin urmare, probabil că putem elimina varianta unei puști acționate de la distanță. Medicul legist nu pune mîna în foc, dar opinează că arma crimei s-a aflat cam la un metru și jumătate sau doi metri de victime, gloanțele fiind de calibru mare: 44 sau 45 de mm.

Am încuviințat din cap.

– Așa am presupus și noi.

– Într-adevăr. Restul autopsiei... S-a uitat pe raport. ... Testul toxicologic: nu s-au găsit droguri, nici permise, nici interzise. Stomacul era aproape gol, poate că luaseră un mic dejun ușor și foarte matinal. Nu s-au găsit alte semne pe corp, nici o boală depistabilă... A mai continuat în același fel timp de un minut sau două, după care a ridicat privirea și m-a anunțat: Femeia decedată era însărcinată cam într-o lună.

Am încuviințat din cap. Ce mod frumos de a sărbători celebritatea și averea descoperite peste noapte!

Cîteva momente am tăcut amîndoi. Rapoartele de autopsie au în ele ceva care cumva îți strică buna dispoziție. Una dintre cele mai dezagreabile sarcini ale detectivului criminalist este aceea de a fi prezent la autopsie. Este o îndatorire dictată de necesitatea lanțului de probe și justificată din punct de vedere legal, însă nu-mi place să văd corpuri spintecate, organe scoase și puse pe cîntar și altele asemenea. Știam că Beth asistase la autopsia soților Gordon și mă întrebam dacă aș fi rezistat să fiu de față la scoaterea intestinelor și creierelor unor persoane pe care le cunoscusem.

Beth a răsfoit niște hîrtii si a continuat:

– Pămîntul roșu de pe pantofii lor de atletism e compus în principal din argilă, fier și nisip. Există din belșug pe aici, nu merită osteneala de a-l asocia cu un loc anume.

Am confirmat, apoi am întrebat:

– Există cumva semne că ar fi făcut muncă manuală?

– De fapt, da. Tom avea o bășică în podul palmei drepte. Amîndoi umblaseră cu pămînt, care le intrase în piele și sub unghii, cu toată strădania lor de a-și spăla mîinile cu apă sărată. Hainele prezintă pete de același fel.

Din nou am încuviințat.

– Ce crezi că făceau? m-a întrebat Beth.

– Săpau.

– În ce scop?

– Căutau o comoară îngropată.

Ea și-a închipuit că iarăși făceam bancuri, așa că nu m-a luat în serios, exact cum mă așteptasem. A mai menționat cîteva puncte din raportul medico-legal, dar n-am reținut alte elemente semnificative.

Beth a continuat:

– Cercetările amănunțite din locuința lor nu au dezvăluit nici ele lucruri de un interes deosebit. Nu aveau prea multe date stocate în computer, cu excepția evidenței veniturilor și impozitelor.

– Știi care-i deosebirea dintre o femeie și un computer? am întrebat-o.

– Spune-mi tu.

– Un computer acceptă o dischetă de zece centimetri.

Ea a închis ochii o secundă, și-a frecat tîmplele, a răsuflat adînc și a continuat:

– Aveau un fișet în care s-a găsit ceva corespondență oficială și personală, și altele asemenea. În momentul de față totul se citește și se analizează. Corespondența s-ar putea dovedi interesantă, dar pînă în prezent nu s-a descoperit nimic deosebit.

– Orice dovadă relevantă sau acuzatoare a fost, probabil, furată.

Ea a încuviințat din cap și a continuat:

– Soții Gordon aveau haine scumpe, chiar și cele de toată ziua. Nu posedau material pornografic sau accesorii sexuale, aveau o pivniță de vinuri cu șaptesprezece sticle, patru albume cu fotografii – în cîteva ești și tu – nu posedau benzi audio, aveau un Rolodex pe care-l confruntăm cu cel găsit în biroul lor. Nimic ieșit din comun în dulăpiorul cu medicamente, nimic prin buzunarele hainelor de vară, nimic în cele de iarnă, care sînt puse deoparte, nici un fel de chei care să nu fi fost ale lor... Se pare că lipsește una, cea de la locuința soților Murphy dacă e să dai crezare doamnei Murphy, care a afirmat că le dăduse soților Gordon cheia casei lor...

A întors o pagină și a continuat să citească. Era genul de lucruri care îmi captau atenția necondiționat, deși, pînă în prezent, nu aflasem nimic extraordinar.

– Apropo. Am găsit actul de vînzare-cumpărare pentru terenul Wiley. Totul e în ordine. De asemenea, nu găsim nici o dovadă că victimele ar fi avut un depozit în bancă. Sau orice fel de conturi. Am găsit două polițe de asigurare, în valoare totală de 250 000 de dolari, fiecare numindu-l pe celălalt principal beneficiar. Restul beneficiarilor sînt părinții și alte rude.

Am încuviințat din cap.

– Ai făcut treabă bună, ai pus în ordine detaliile.

– Așa e. Nimic interesant pe pereți... fotografii de familie, reproduceri de artă, diplome.

– Vreun avocat?

– Pe perete?

– Nu, Beth, un avocat... cine este avocatul lor?

Ea mi-a zîmbit și a spus:

– Nu-ți place cînd altul face pe deșteptul, nu-i așa? Dar tu...

– Te rog, continuă. Avocatul.

Ea a ridicat din umeri și mi-a răspuns:

– Da, am găsit numele unui avocat din Bloomington, Indiana, pe care îl vom contacta. Am vorbit la telefon cu părinții ambelor victime... a adăugat ea. E un aspect al meseriei care îmi displace.

– Și mie.

– I-am convins să nu vină aici. Le-am explicat că, de îndată ce se va încheia examenul medico-legal, vom trimite rămășițele lor pămîntești la centrul de pompe funebre pe care îl vor alege. Am să-l pun pe Max să le comunice că s-ar putea să reținem mai multe obiecte personale pînă cînd, cu puțin noroc, vom rezolva cazul și vom merge în instanță. Știi, e tare greu cînd ai de a face cu o crimă, a adăugat ea. Moartea e, oricum, dureroasă. Dar crima... crima e cumplit de suportat pentru toată lumea.

– Știu.

Beth a tras spre ea altă foaie de hîrtie și a spus:

– Am făcut cercetări în legătură cu *Spirocheta* la DEA, la Paza de Coastă și chiar la Vamă. Interesant e că toți cunoșteau ambarcațiunea: bărcilor de acest tip li se acordă o atenție deosebită. Oricum, din punctul lor de vedere, soții Gordon erau curați. Din cîte își amintesc ei, *Spirocheta* nu a fost văzută niciodată în largul Atlanticului și nici n-au existat bănuieli că ar fi fost folosită pentru contrabandă, trafic de droguri sau altă activitate ilegală.

Am încuviințat din cap.

– Bine.

Nu era chiar adevărat, dar nu merita să deschid discuția chiar atunci.

– Pentru știința ta, a continuat Beth, Formula 303 SR-1 are un pescaj de circa optzeci de centimetri, ceea ce-i permite să plutească și la adîncime relativ mică. Transportă trei sute treizeci și patru de litri de combustibil și are două motoare MerCruiser de 7,4 litri, echivalentul a 454 de cai putere. Costul unei astfel de ambarcațiuni nou-nouțe este de circa 95000 dolari, dar aceasta a fost cumpărată la mîna a doua și soții Gordon au achiziționat-o cu 75000. A ridicat privirea de pe raport și a spus: E o barcă de categoria întîi, mult mai mult decît își permiteau cei doi să cumpere și să întrețină, oricum mai mult decît le trebuia pentru a face naveta... Ca și cum ai cumpăra un Ferrari ca să-l folosești drept furgonetă.

– Ai muncit bine, am remarcat eu.

– Așa e. Dar tu ce-ai crezut că fac?

N-am luat în seamă întrebarea și am spus:

– Cred că putem șterge de pe listă traficul de droguri sau orice altceva de acest gen. Cît despre faptul că și-au cumpărat o barcă de performanță, poate că nu aveau nevoie de ea zilnic, ci doreau s-o aibă pentru orice eventualitate.

– De pildă?

– Dacă ar fi fost urmăriți.

– Cine să-i urmărească? Și de ce?

– Nu știu. Am luat o gogoașă cu scorțișoară și am mușcat din ea. Grozavă! Tu le-ai făcut?

– Da. Tot eu le-am făcut și pe cele umplute cu cremă, și eclerurile, și pe cele cu jeleu.

– Sînt impresionat, numai că pe pungă scrie Brutăria Nicole.

– Ești un mare detectiv.

– Exact, doamna mea. Ce altceva îmi mai poți spune?

A răsfoit puțin hîrtiile și mi-a răspuns:

– Am cerut procurorului districtual să ne pună la dispoziție înregistrarea convorbirilor telefonice ale soților Gordon pe ultimii doi ani.

Mi-am îndreptat spatele.

– Și?

– Ei bine, după cum, probabil, bănuiești, sînt o mulțime de telefoane acasă: la părinți, la prieteni, la rude, și așa mai departe. În Indiana, pentru Tom, în Illinois pentru Judy. Numeroase convorbiri cu Plum Island, plus instalatori, restaurante, și așa mai departe. Cîteva telefoane la Societatea de Istorie Peconic, la Margaret Wiley, două apeluri acasă la Maxwell, unul la reședința din Connecticut a lui Paul Stevens și zece convorbiri cu tine în ultimele douăsprezece săptămîni.

– Destul de corect.

– *Este* corect. De asemenea, vreo două-trei convorbiri pe lună cu Podgoriile Tobin din Peconic, precum și cu Fredric Tobin, la Southold și la Peconic.

– Tipul are o casă la Southold, pe țărmul oceanului, și un apartament la cramă, adică la Peconic.

Beth s-a uitat la mine.

– De unde știi?

– Pentru că Emma, președinta Societății de Istorie Peconic și care tocmai a plecat, este o bună prietenă a domnului Tobin. Mai trebuie să te anunț că mîine seară sînt invitat la o petrecere la reședința Înălțimii sale. Cred că ar trebui să vii și tu.

– De ce?

– E un bun prilej de a sta de vorbă cu o parte din localnici. Probabil că va fi prezent și Max.

Ea a încuviințat din cap.

– Bine.

– Pentru detalii ar trebui să te consulți cu Max. Eu nu sînt invitat oficial.

– Bine.

– Convorbirile...

S-a uitat din nou la foile tipărite de computer și a continuat:

– În luna mai a anului trecut au dat patru telefoane de la Londra, plătite cu cartea lor de credit: unul în Indiana, unul în Illinois, unul la numărul cunoscut de pe Plum Island și unul de patruzeci și două de minute la Fredric Tobin, în Southold.

– Interesant.

– Ce e cu domnul Fredric Tobin?

– Nu sînt sigur.

– Spune-mi partea de care ești sigur.

– Parcă îmi dădeai un raport, nu vreau să te întrerup.

– Nu, acum e rîndul tău, John.

– Nu mă joc, Beth. Termină ce ai de spus, ca și cum ai fi în fața unei săli pline cu șefi de-ai tăi. După aceea am să-ți spun și eu ce am descoperit.

S-a gîndit o clipă. Era limpede că nu voia să se lase trasă pe sfoară de John Corey.

– Dar tu *ai* ceva?

– Am. Zău că am. Continuă.

– Bine... unde rămăsesem?

– La înregistrările telefonice.

– Da. Ele acoperă o perioadă de douăzeci și patru de luni, respectiv circa o mie de convorbiri, care am cerut să fie analizate. Am dat peste ceva interesant: acum doi ani, cînd s-au stabilit aici, soții Gordon au închiriat mai întîi o casă în Orient, lîngă feribot, și abia după patru luni s-au mutat în cea de la Nassau Point.

– Cea din Orient era pe țărm?

– Nu.

– Iată răspunsul. La patru luni de la sosire, au decis că aveau nevoie de o casă pe țărm, de un ponton și de o barcă. De ce?

– Asta încercăm să aflăm și noi, a replicat Beth.

– Bun.

Eu deja aflasem. Era vorba de faptul că soții Gordon descoperiseră că pe Plum Island exista ceva ce trebuia scos la iveală. Deci cu două toamne în urmă, prima parte a scenariului – achiziționarea unei case pe țărm și apoi a unei bărci – era deja realizată.

– Continuă, am îndemnat-o pe Beth.

– Bine... Plum Island. Cei de acolo au făcut pe isteții, așa că a trebuit să mă arăt dură.

– Bravo ție!

– Am cerut ca întreg conținutul biroului soților Gordon să fie transportat cu feribotul la Orient Point, încărcat într-un camion al poliției și dus la laboratorul comitatului Suffolk.

– Contribuabilii din comitat vor fi încîntați să afle vestea.

– Totodată, am cerut ca biroul lor să fie amprentat, curățat cu aspiratorul și ținut sub lacăt.

– Dumnezeule! Dar știu că nu umbli cu jumătăți de măsură.

– E vorba de un dublu asasinat, John. Voi, la oraș, cum procedați în astfel de situații?

– Chemăm salubritatea. Te rog continuă.

A tras aer în piept.

– Bine, a spus. De asemenea, am obținut cartea de telefon cu toți angajații de pe Plum Island. În prezent, avem cinci detectivi care interoghează personalul.

Am încuviințat din cap.

– Bun. Pe Donna Alba vreau s-o interoghez eu însumi.

– Nu mă îndoiesc. Dacă dai de ea, anunță-ne și pe noi.

– A plecat?

– E în concediu, m-a lămurit Beth. De aceea spuneam că cei de acolo fac pe isteții.

– Bun. Deci umblă în continuare cu ascunzișuri. Nu se pot abține. E în firea lor de birocrați, am spus. Unde sînt amicii tăi, Nash și Foster?

– Nu sînt amicii mei și habar n-am. Pe undeva prin preajmă, dar nu se arată. Au plecat de la Soundview.

– Știu. Bun, mai departe.

– Am obținut aprobarea de-a lua în evidență toate armele proprietate de stat de pe Plum Island, inclusiv pistoalele automate calibrul 45, cîteva revolvere, o duzină de M-16 și două carabine din timpul Celui de al Doilea Război Mondial.

– Iisuse! Aveau de gînd să ne invadeze?

Ea a ridicat din umeri.

– Presupun că există o mare cantitate de material militar abandonat acolo de armată. Oricum, au făcut gălăgie cînd a fost vorba să predea arsenalul. Am cerut să se facă expertiza balistică a fiecărei arme în parte, așa că vom avea rapoarte distincte, în caz că vom găsi vreun glonț.

– Bine gîndit. Cînd ai de gînd să reînarmezi Plum Island? am întrebat-o.

– Probabil, luni sau marți.

– Am remarcat la feribot o oarecare activitate a pușcașilor marini. Presupun că, după ce ai dezarmat oamenii de pază ai bietului domn Stevens, au simțit nevoia de protecție.

– Nu-i problema mea.

– Apropo, am spus, sînt convins că nu ți-au predat chiar toate armele.

– Dacă nu, voi cere mandat de arestare pentru Stevens.

Nici un judecător n-ar fi eliberat un astfel de mandat, dar nu conta, așa că am spus:

– Te rog continuă.

– Bine, tot în legătură cu Plum Island. Am făcut o vizită inopinată doctoriței Chen, care locuiește la Stony Brook. N-am nici o îndoială că înainte de discuția cu noi a fost învățată ce să spună, întrucît, stînd de vorbă la ea acasă, n-a reușit să mai improvizeze. Pînă la urmă, am determinat-o să afirme că se prea poate ca soții Gordon să fi furat un virus sau o bacterie ucigașă, a adăugat Beth.

Am încuviințat din cap. Era o muncă de poliție excelentă, conformă tuturor uzanțelor. În parte, relevantă, în parte, nu. Din cîte știam, existau doar trei persoane care ar fi folosit cuvintele „comoara piraților" cu referire la acest caz: eu, Emma și ucigașul.

– L-am interogat din nou pe Kenneth Gibbs, tot la el acasă, a spus Beth. Locuiește în Yaphank, nu departe de biroul meu. E cam lichea, totuși, făcînd abstracție de asta, nu cred că știe mai multe decît ne-a declarat la prima întrevedere. Cu Paul Stevens e altă poveste... a adăugat ea.

– Într-adevăr. Ai discutat și cu el?

– Am încercat... dar mereu m-a ocolit. Cred că știe ceva, John, a adăugat ea. În calitate de șef al pazei pe Plum Island, pentru el nu există multe secrete.

– Probabil că nu.

Ea s-a uitat la mine și m-a întrebat:

– Îl consideri suspect?

– Îmi trezește suspiciuni, prin urmare e suspect.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi a spus:

– Nu sună foarte științific, dar să știi că are figură de asasin.

– Cu siguranță. Există o întreagă categorie denumită „persoane care arată și care se comportă ca niște asasini".

Ea nu și-a dat seama dacă o luam peste picior sau nu. De fapt, vorbisem serios.

– Oricum, a spus Beth, încerc să verific toate datele referitoare la el, dar cei care în mod normal ar trebui să dețină toate informațiile, vorbesc de FBI, se mișcă încet ca melcii.

– De fapt, ei au făcut deja ceea ce le-ai cerut tu, dar nu vor să-ți dezvăluie nici o informație.

A încuviințat din cap, apoi, pe nepusă-masă, a exclamat:

– Al dracului caz!

– Asta îți spuneam și eu. Unde locuiește Stevens? am întrebat-o.

– În Connecticut. New London. Există un feribot care face legătura între New London și Plum Island.

– Dă-mi adresa și numărul lui de telefon.

Ea a găsit în agendă datele respective și a început să le scrie pe un petic de hîrtie, dar am oprit-o.

– Am o memorie fotografică. E de ajuns să mi le spui.

M-a privit din nou, cu o expresie ușor neîncrezătoare. Oare de ce nu mă ia nimeni în serios? În orice caz, mi-a comunicat adresa și numărul de telefon al lui Paul Stevens, pe care le-am pus la păstrare într-un ungher al minții mele. Apoi m-am ridicat și i-am propus:

– Hai să facem o plimbare.

26

Am ieșit pe ușa din spate și am pornit la plimbare pînă la țărm.

– E foarte frumos, a spus ea.

– Începe să-mi placă și mie.

Am cules de jos o piatră plată și am aruncat-o razant pe apă. A ricoșat de trei ori, apoi s-a scufundat.

Beth a găsit una potrivită, și-a luat avînt și a azvîrlit-o, punîndu-și în mișcare tot trupul. Piatra a ricoșat de patru ori, după care s-a scufundat.

– Hei, frumoasă aruncare! am exclamat.

– Sînt aruncătoare în echipa de softball a brigăzii de criminalistică.

A mai cules o piatră și a aruncat-o spre pilonul din capătul pontonului. A ratat ținta cu cîțiva centimetri, după care a repetat încercarea.

Am urmărit-o cum arunca cu pietre în pilon. Acel ceva care mă stîrnise nu de mult continua să mă înfierbînte și acum. Bineînțeles, fizicul ei – dar și felul de-a fi, distant. Îmi plac femeile distante. Așa cred. Oricum, eram convins că trăise un moment penibil dînd cu ochii de Emma la mine acasă și că incidentul o supărase. Mai mult decît atît, o uimea propria ei reacție, poate chiar intuise concurența.

– Mi-a lipsit compania ta, am spus. Absența te face să-ți fie dor de cineva.

M-a privit scurt, între două aruncături, și a replicat:

– Atunci, fără îndoială că ai să ții la mine, fiindcă, probabil, e ultima oară cînd mă vezi.

– Nu uita petrecerea de mîine.

Nu m-a luat în seamă și a continuat:

– Dacă ar fi să suspectez o singură persoană dintre toți cei cu care am stat de vorbă, acela ar fi Paul Stevens.

– De ce?

Ea a ochit din nou pilonul și, de astă dată, l-a nimerit.

– Ieri l-am sunat pe Plum Island și mi-au răspuns că era plecat. Am insistat și mi s-a spus că rămăsese acasă, fiindcă era bolnav. Am format numărul de acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Alt angajat de pe Plum Island care a dispărut, a adăugat ea.

Am continuat să ne plimbăm pe țărmul plin de pietre.

Nici eu nu eram încîntat de ultima ispravă a domnului Stevens. *Era* un posibil suspect de crimă. După cum am mai spus, m-aș fi putut înșela în privința lui Fredric Tobin sau, poate, Tobin era mînă în mînă cu Stevens, sau poate nici una, nici alta. Îmi închipuisem că, în momentul în care voi ști mobilul, voi afla și criminalul. Dar mobilul se dovedise a fi banul, iar cînd mobilul este banul, atunci toată lumea e suspectă.

Am mers spre est, de-a lungul țărmului, pînă dincolo de locuința vecinilor mei. Începea fluxul și apa clipocea peste pietre. Beth își vîrîse mîinile în buzunarele laterale ale jachetei și mergea cu capul în piept, ca și cum ar fi fost adîncită în gînduri. Din cînd în cînd lovea cu piciorul cîte o piatră sau o scoică. A descoperit o mică stea de mare aruncată de valuri pe țărm, s-a aplecat, a ridicat-o și a aruncat-o înapoi în apa golfului.

Un timp am continuat să ne plimbăm în tăcere, apoi Beth a spus:

– Cît despre doctorul Zollner, am avut o conversație agreabilă la telefon.

– De ce nu-i faci o vizită?

– Aș vrea, dar e la Washington. A fost chemat să dea o declarație la FBI, la Ministerul Agriculturii și în alte locuri. După aceea pleacă în călătorie: America de Sud, Anglia și alte locuri în care e nevoie de experiența lui. Îl țin departe de mine, a adăugat ea.

– Trimite-i o citație.

Nu mi-a răspuns.

– Cei de la Washington îți pun bețe în roate? am întrebat.

– Nu mie personal. Dar cei pentru care lucrez sînt... Știi cum e cînd persoanele cărora le lași vorbă să te sune nu-ți telefonează, cînd ceea ce ceri durează prea mult, cînd întîlnirile de care ai nevoie sînt amînate.

– Și eu am lucrat cîndva la un astfel de caz. Politicienii și birocrații te plimbă de colo-colo, pînă cînd își dau seama dacă le poți fi util sau dacă ai putea să le faci rău, i-am răspuns.

– De fapt, de ce se tem, ce anume ascund? m-a întrebat ea.

– Politicienii se tem de tot ce nu înțeleg, or ei nu înțeleg nimic. Tu continuă să lucrezi la caz.

A încuviințat din cap.

– Ai făcut treabă foarte bună, i-am spus.

– Mulțumesc.

Ne-am întors și am pornit înapoi spre locuința mea.

M-am gîndit că lui Beth îi plăcea să lucreze cu hîrtii, cu detalii, cu micile piese din care se compune mozaicul unui caz. Există detectivi care cred că poți soluționa un caz pornind de la elementele cunoscute de medicină legală, balistică, și așa mai departe. Uneori era adevărat. Totuși, în cazul de față, răspunsurile veneau din cealaltă jumătate a terenului și trebuia să fii acolo, să le prinzi la timp.

– Laboratorul a efectuat o analiză completă a celor două mașini și a bărcii cu motor care au aparținut soților Gordon. S-au găsit doar amprentele lor, în afară de ale mele, ale tale și ale lui Max în barcă. De asemenea, pe podeaua bărcii au descoperit ceva neobișnuit.

– Da?

– Două lucruri. Mai întîi, pămînt, amănunt pe care-l cunoaștem. Dar, de asemenea, s-au găsit așchii minuscule de lemn, roase și putrezite. Nu așchii plutitoare. Lemnul nu conținea sare. Un lemn care a stat îngropat și încă mai prezintă urme de pămînt. S-a uitat la mine. Ai idee ce ar putea să însemne?

– Să mă gîndesc.

– Bine.

– Am luat legătura cu șeriful comitatului, a continuat Beth, un tip pe nume Will Parker, referitor la permisele port armă eliberate în Southold.

– Așadar, printre cei circa douăzeci de mii de locuitori ai orașului există circa o mie două sute de deținători de pistol autorizați. E un număr mare, o mulțime de persoane cu care trebuie să stăm de vorbă, cu toate acestea nu-i o misiune imposibilă.

– Ei bine, m-a informat Beth, ironia este că, pe vremea cînd bănuiam că ar fi vorba de o molimă, nici o misiune nu părea imposibilă. Dar acum nu mai trebuie să angajăm întregul buget al poliției ca să rezolvăm cazul de față.

– Soții Gordon contează pentru *mine*. Pentru mine, uciderea lor are importanță.

– Știu. La fel și pentru mine. N-am făcut decît să-ți explic o realitate.

– De ce nu-ți suni șeful, să-i explici *lui* realitatea?

– Las-o baltă, John, mă descurc.

– Bine. De fapt, în timp ce poliția comitatului se trezea la realitate, poliția federală trudea în secret să dea de urma unui făptaș departe de cel adevărat. Dar nu era treaba mea. Domnul Tobin figurează pe lista deținătorilor de arme? am întrebat.

– Da. Am parcurs lista și am extras cîteva nume pe care le cunosc. Unul dintre ele este Tobin.

– Altcineva?

– Păi, Max. Are un pistol personal calibrul 45, a adăugat.

– Iată făptașul pe care-l cauți, i-am spus eu, jumătate în glumă, jumătate în serios. Tobin ce armă are?

M-a privit scurt și mi-a răspuns:

– Are două: un Browning de 9 mm și un Colt automat, calibrul .45.

– Doamne! Se teme să nu i se fure strugurii?

– Presupun că are asupra lui bani sau alte valori. În orașul acesta nu-i nevoie de prea multe motive ca să poți obține permis, dacă te ai bine cu șeriful și cu șeful poliției.

– Interesant.

Statul New York avea un regulament strict privind armele nedeclarate, dar existau locuri în care era ceva mai simplu să obții autorizație. În orice caz, faptul că F. Tobin avea două pistoale nu însemna neapărat că el era asasinul, însă sugera un anumit tip de personalitate. Freddie, am conchis eu, era genul de persoană blîndă

și, după cum îmi dăduse a înțelege Emma, incapabilă de violență fizică și verbală, deși putea oricînd să-ți tragă un glonț în cap, dacă se simțea cît de cît amenințat.

În apropiere de fîșia de țărm din dreptul locuinței mele, Beth s-a oprit și s-a întors cu fața către apă. A rămas acolo, cu privirea ațintită asupra golfului – o postură clasică, mi-am spus, ca o pictură în ulei, intitulată *Femeie privind marea*. M-am întrebat dacă Beth Penrose era genul de femeie care, sub impulsul momentului, să se dezbrace și să se arunce în apă; categoric nu.

– De ce te interesează Fredric Tobin? m-a întrebat Beth.

– Ți-am spus... se pare că era în relații mai apropiate cu soții Gordon decît mi-am închipuit.

– Și ce-i cu asta?

– Nu știu. Te rog continuă.

M-a privit din nou scurt, apoi și-a luat ochii de la apa golfului și și-a reluat plimbarea.

– Bine, a spus. După aceea, am cercetat smîrcurile aflate la nord de casa soților Gordon și am descoperit un loc în care se pare că o barcă fusese ascunsă între trestii.

– Zău? Bună treabă.

– Mulțumesc. E foarte posibil ca cineva să fi venit pe acolo cu o barcă de mică adîncime. Luni fluxul a atins cota maximă la ora 7:02 seara, deci pe la 5:30 apa era destul de adîncă, iar în smîrcul de lîngă casa Gordon se ridicase la aproape șaizeci de centimetri. Prin urmare, poți împinge o barcă cu prăjina printre trestii, fără să te vadă nimeni.

– Foarte bine. Cum de nu m-am gîndit și eu?

– Pentru că ai pierdut vremea gîndindu-te cum să faci pe deșteptul.

– De fapt, nu-mi trebuie timp de gîndire.

– Nu afirm cu certitudine că în trestii a fost ascunsă o barcă, a continuat ea, deși se pare că așa s-a întîmplat. Se văd trestii frînte de curînd. Mîlul nu prezintă adînciturі, dar de la crimă au mai trecut opt fluxuri, se poate deci ca apa să fi șters orice urmă.

Am încuviințat din cap.

– Măi, frate, da' nu seamănă deloc cu o crimă din Manhattan! Trestii, smîrcuri, mîl, maree, golfuri întinse și adînci în care cad gloanțe. Mai curînd aduce cu sergentul Preston din Yukon.

– Acum înțelegi ce am vrut să spun? Ești complet nerod.

– Iartă-mă...

– Bine, am vorbit la telefon cu Max, care e foarte supărat că ai făcut presiuni asupra lui Fredric Tobin.

– Dă-l în mă-sa pe Max!

– Am făcut tot posibilul să-l mai calmez.

– Mulțumesc.

– Ai aflat ceva de la Fredric Tobin? m-a întrebat ea.

– Dacă am aflat ceva? Am aflat cum trebuie orientată frunza viței-de-vie. Cum se macerează pielițele și sucul în butoaie. Ce altceva...?

– Să-l interoghez și eu?

M-am gîndit o clipă, apoi am răspuns:

– Da, ar fi cazul.

– Îmi dai niște repere, cam ce ar trebui să-l întreb?

– Da. Dar nu chiar acum. În orice caz, lasă în pace drogurile. virușii, vaccinurile sau orice altceva legat de munca soților Gordon.

A tăcut mult timp, continuînd să pășească alături de mine. Într-un tîrziu, m-a întrebat:

– Ești sigur?

– Nu te mint. Ai priceput?

– Atunci care *este* mobilul? Spune-mi.

– Mi se pare că ți-am stîrnit curiozitatea. Ai priceput?

M-a privit poznaș, apoi m-a întrebat:

– O idilă? O relație amoroasă? Gelozie?

– Nu.

– Terenul cumpărat de la doamna Wiley?

– E parte integrantă.

A căzut pe gînduri.

Ne găseam din nou pe proprietatea unchiului meu și ne-am oprit lîngă ponton. Stăteam față în față, amîndoi cu mîinile în buzunarele jachetelor. Încercam să-mi dau seama ce simțeam pentru femeia aceasta, în comparație cu Emma, iar Beth încerca să ghicească cine îi omorîse pe soții Gordon. Mi-a trecut prin minte

că, poate, după ce cazul va fi încheiat, fiecare va avea de rezolvat ce anume simțea și pentru cine.

– Ia o piatră și arunc-o cît poți tu de bine, m-a îndemnat Beth.

– E o întrecere?

– Bineînțeles.

– Și care-i premiul?

– Nu-ți face griji pentru premiu. Oricum, n-ai să cîștigi.

– Ca să vezi! Nu cumva sîntem puțin cam prea siguri pe noi?

Am găsit o piatră mare – rotundă, turtită în partea de jos și concavă deasupra – exact ce-mi trebuia. Mi-am luat avînt, ca pentru aruncarea finală a unui meci, și am lansat-o. Piatra a lovit apa, a ricoșat, a lovit apa din nou, iar a ricoșat, a lovit, a ricoșat, a lovit, a ricoșat și apoi a căzut la fund. Grozav!

– Patru! am anunțat, în eventualitatea că ea nu numărase.

Beth găsise și ea o piatră – rotundă, ceva mai mare decît a mea și concavă pe ambele părți. Era o altă teorie. Și-a scos jacheta și mi-a dat-o să i-o țin. A cîntărit piatra în palmă, ca și cum ar fi vrut să-mi zboare creierii cu ea, apoi, probabil stimulată de imaginea mentală a capului meu săltînd pe apă, a azvîrlit-o.

Piatra a lovit și a ricoșat de patru ori și s-ar fi dus la fund, dacă n-ar fi prins un mic val care a purtat-o încă o dată înainte de a se scufunda.

Beth și-a șters mîinile și și-a luat înapoi jacheta.

– Foarte bine, am lăudat-o.

– Ai pierdut, mi-a spus ea. Și-a îmbrăcat jacheta și a adăugat: Spune-mi tot ce știi.

– Ești un detectiv nemaipomenit, n-am să-ți dau decît indiciile, după care poți să reconstitui tot tabloul. Ascultă: casa închiriată de pe țărm și barca cu motor, pogonul de teren cumpărat de la doamna Wiley, Societatea de Istorie Peconic, istoria referitoare la Insula Plum Island și la insulele înconjurătoare, săptămîna pierdută în Anglia... ce altceva... numărul 44106818... ce-ar mai fi?

– Paul Stevens?

– Posibil.

– Fredric Tobin?

– Posibil.

– El ce legătură are? E suspect? E martor?

– Ei bine, se prea poate ca domnul Tobin cu podgoria lui să fie în pragul falimentului. Cel puțin așa am auzit. Așadar, e posibil să fi ajuns la disperare. Iar un om ajuns la disperare e capabil de lucruri disperate.

– Am să-i verific situația financiară, mi-a spus Beth. Pînă atunci, îți mulțumesc pentru indiciile nemaipomenite pe care mi le-ai dat.

– Ai totul în mînă, fetițo. Caută un numitor comun, un fir care să lege toate aceste elemente.

Nu-i plăcea jocul, așa că mi-a spus:

– Trebuie să plec. Am să-l anunț pe Max că ai rezolvat cazul și că ar trebui să-ți dea un telefon.

A pornit pe pajiște spre casă. Am urmat-o.

Ne-am întors în bucătărie și ea a început să-și adune hîrtiile.

– Apropo, am întrebat-o, ce semnificație au cele două fanioane de semnalizare?

Ea a continuat să-și pună lucrurile în servieta diplomat.

– Fanioanele reprezintă literele B și V. În alfabetul fonetic asta înseamnă Bravo Victor.

A ridicat privirea înspre mine.

– Dar cealaltă semnificație? Semnificația în cuvinte? am întrebat.

– Fanionul Bravo înseamnă încărcătură periculoasă. Fanionul Victor cere ajutor.

– Deci, cele două fanioane ar putea însemna încărcătură periculoasă, se cere ajutor.

– Da, a răspuns ea, ceea ce ar avea sens dacă soții Gordon transportau microorganisme periculoase. Sau chiar droguri interzise prin lege. Putea fi un semnal către asociatul lor. Dar tu spui că drogurile și virușii n-au ce căuta aici.

– Întocmai.

– Din spusele unui coleg de birou, care e și marinar, o mulțime de lume de pe uscat înalță fanioane fără un motiv anume, doar ca ornament și amuzament. Pe mare nu poți face așa ceva, dar pe uscat nimeni nu le ia în serios.

– Cam așa se pare. Soții Gordon procedau deseori la fel. Totuși, de astă dată... încărcătură periculoasă... se cere ajutor... Să presupunem însă că era un semnal adresat cuiva, am spus. E un semnal extraordinar, am adăugat. Nu prin telefon, nu prin celular, doar

cu un fanion de pe vremuri. Probabil un semnal prestabilit. Soții Gordon de fapt anunțau: „Avem marfa la bord, vino să ne ajuți s-o descărcăm".

– Ce *fel* de marfă?

– Ah! Tocmai *asta*-i întrebarea.

M-a privit și a spus:

– Dacă deții informații sau probe pe care le ascunzi – așa cum cred eu că faci – atunci s-ar putea să ai necazuri cu legea, domnule detectiv...

– Ei, haide, haide. Fără amenințări.

– John, eu investighez un *dublu asasinat*. Victimele ți-au fost prieteni, nu ne jucăm...

– Așteaptă puțin. N-am nevoie să-mi ții lecții. Ședeam liniștit pe terasa din spatele casei și-mi vedeam de treburile mele, cînd Max a venit la mine cu pălăria în mînă. În seara următoare, la aceeași oră, stăteam în parcarea pustie de lîngă feribot, după o zi la bioizolare, și mă scobeam în nas. Iar acum...

– Așteaptă puțin. Eu m-am purtat frumos cu tine...

– Ia mai slăbește-mă. Două zile n-ai dat nici un semn de viață...

– Am *lucrat*. *Tu* ce-ai făcut?

Discuția a continuat pe același ton. După vreo două minute i-am spus:

– Cer armistițiu. Cearta nu servește la nimic.

Ea și-a recăpătat controlul.

– Îmi pare rău, mi-a spus.

– Ar fi și cazul. Și mie îmi pare rău, am adăugat.

Ne-am împăcat, dar fără sărutări.

– Nu-ți cer să-mi spui ce știi, totuși mi-ai dat a înțelege că, după ce-ți voi relata eu tot ce știu, vei face același lucru.

– Așa e. Dar nu în dimineața aceasta.

– De ce?

– Mai întîi, vorbește cu Max. Ar fi mult mai bine dacă i-ai da raportul pornind de la însemnările *tale*, nu de la teoriile mele.

Ea a chibzuit puțin, apoi a încuviințat din cap.

– Bine. Și cînd pot să-ți aflu teoriile?

– Am nevoie de încă puțin timp. Pînă atunci, gîndește-te la indiciile pe care ți le-am dat și vezi dacă ajungi la aceeași concluzie ca mine.

Nu mi-a răspuns.

– Tot ce pot să-ți promit, am adăugat, e că, dacă reușesc să asamblez toate elementele, ți le voi oferi pe o tipsie de argint.

– Foarte generos din partea ta. Și ce-ar trebui să-ți dau în schimb?

– Nimic. Tu ești cea care are nevoie să-și înceapă bine cariera. Eu mă aflu la apogeul ei.

– Adevărul e că ai dat de bucluc și că rezolvarea acestui caz nu te va scuti de belea... ba chiar dimpotrivă.

– Mi-e tot una.

S-a uitat la ceas și mi-a spus:

– Trebuie să mă întîlnesc cu Max.

– Te conduc pînă la mașină.

Am ieșit din casă și Beth a urcat la volan.

– Ne vedem mîine seară la petrecerea lui Tobin, poate și mai devreme, mi-a spus.

– Bine. Ai putea fi perechea lui Max. I-am zîmbit. Îți mulțumesc că ai trecut pe aici.

A ocolit rondul de flori, dar, în loc să pornească pe alee, a venit din nou în fața intrării, a frînat brusc și mi-a spus, aproape pe nerăsuflate:

– John! Spuneai că soții Gordon săpau în căutarea unei comori ascunse. Și cum era o importantă descoperire arheologică... pe Plum Island... proprietate guvernamentală... trebuia s-o fure de pe Plum și s-o îngroape pe pămîntul lor... adică pe terenul Wiley. Așa-i?

I-am surîs și am ridicat degetul mare în semn de felicitare, după care am intrat în casă.

Telefonul suna și m-am dus să răspund.

Era Beth.

– Dar ce-au găsit? m-a întrebat.

– Telefonul ar putea fi ascultat.

– John, cînd ne putem întîlni? Și unde?

Părea nerăbdătoare, cum era și firesc.

– Te caut eu, i-am răspuns.

– Îmi promiți?

– Sigur. Între timp, ai face bine să ții totul numai pentru tine.

– Înțeleg.

– Pa...

– John...

– Da?

– Mulțumesc.

Am pus receptorul în furcă.

– Pentru puțin.

Am ieșit din casă pe ușa de la bucătărie și m-am dus pînă la capătul pontonului. Descoperisem că era locul ideal pentru gîndit.

Deasupra apei pluteau ceturile dimineții, am văzut o mică ambarcațiune croindu-și drum prin pîcla cenușie. Un vas de croazieră era cît pe ce să-i taie calea, dar omul din mica ambarcațiune a ridicat ceva, apoi am auzit o sirenă – cornul de ceață – și mi-am amintit că flacoanele de sprayuri scoteau un sunet asemănător cornului de ceață, versiunea săracă a cornului de ceață electric sau a clopotului de alamă. Era un sunet destul de obișnuit pe apă, atît de frecvent, încît niciodată nu-i acordai atenție, probabil nici dacă l-ai fi auzit într-o zi senină și însorită, fiindcă, din cîte îmi aminteam, vasele mai mari foloseau același semnal sonor pentru a chema un barcaz care să ia echipajul după ce vasul ancora în larg. Iar dacă l-ai fi auzit undeva, în apropiere, atunci puteai foarte bine să nu percepi zgomotul a două focuri de armă trase rapid unul după celălalt. Amortizorul săracului. Foarte ingenios, într-adevăr.

Iată că totul se lega pînă în cele mai mici amănunte. Eram foarte satisfăcut că descoperisem mobilul crimei: comoara căpitanului Kidd. Dar nu prea făceam legătura între Tobin, Stevens sau alții și cele două omoruri. De fapt, în momentele în care deveneam mai paranoic, mă gîndeam că Max și Emma puteau fi implicați la rîndul lor.

Dată fiind ambianța, ar fi putut exista o conspirație de mari proporții. Dar cine apăsase pe trăgaci? Am încercat să mi-i închipui pe Max, pe Emma, pe Tobin, pe Stevens și, poate, chiar pe Zollner, toți pe podeaua de scînduri din spatele casei Gordon... Sau, poate, altcineva, o persoană pe care n-o întîlnisem sau la care nici nu mă

gîndeam. Trebuie să fii foarte circumspect și al dracului de sigur înainte de a eticheta pe cineva drept ucigaș.

Alt lucru pe care trebuia să-l fac – nu pentru că m-ar fi interesat pe mine, dar pentru că ar fi interesat pe toată lumea – era să găsesc comoara. Micul Johnny pornind în căutarea comorii ascunse. Dar trebuia să-i întrec în șiretenie pe pirații cei răi, să pun mîna pe comoară și s-o predau statului. Era un gînd deprimant.

M-am întrebat dacă niște aur și bijuterii în valoare de cîteva milioane de dolari m-ar fi făcut fericit. Aurul corupător de sfinți. Înainte de a cugeta pe îndelete la acest aspect, m-am gîndit la toți cei care muriseră pentru acel aur: probabil, marinarii de la bordul vasului atacat de Kidd, apoi o parte din oamenii lui Kidd, însuși căpitanul, care fusese spînzurat pe chei, cine știe cîți bărbați și femei care se ruinaseră în ultimele trei secole căutînd legendara comoară a căpitanului Kidd. Iar, în final, Tom și Judy Gordon. Aveam o sumbră presimțire că șirul victimelor nu avea să se încheie aici.

27

Pe la ora prînzului am trecut pe la florăria Whitestone și am livrat olița de noapte. Nu luasem micul dejun, așa că am invitat-o pe Emma la masă, dar mi-a spus că era ocupată. Ziua de vineri era zi plină pentru florării: petreceri, dineuri, și așa mai departe. La acestea se adăugau trei înmormîntări care, prin natura lor, sînt evenimente imprevizibile. În plus, exista o comandă permanentă de flori din partea Podgoriilor Tobin la fiecare sfîrșit de săptămînă, pentru decorarea restaurantului și holului. Desigur, mai era și serata lui Fredric din seara următoare.

– Își achită facturile? am întrebat-o.

– Nu. De aceea reglez socotelile pe loc. Bani gheață sau carte de credit. Fără cecuri. I-am tăiat orice credit.

Vorbise pe un ton în care se ghicea că ar fi vrut să-i taie mai mult decît atît.

– Pot să-ți aduc un sandviș? am întrebat-o.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Ne vedem mîine.

Am plecat și m-am plimbat pe Main Street. Recenta noastră relație suferise o oarecare schimbare. Se vedea limpede că era ceva mai distantă. Femeile știu întotdeauna cum să te țină la distanță, iar dacă încerci să mai topești gheața, atunci ele coboară și mai mult temperatura. Era un joc pentru două persoane, dar cum podiumul era și așa aglomerat, de fiecare dată evitam să intru în joc.

Am cumpărat o bere și un sandviș, am urcat la volan și am pornit spre proprietatea de pe faleză a lui Tom și Judy. M-am așezat pe bolovan și am luat prînzul. Lespezile Căpitanului Kidd. Incredibil.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că numărul 44106818, confirmat de istorie, corespundea zonei erodate de pe versantul abrupt al falezei, unde ar fi trebuit să se afle comoara – patruzeci și patru de pași sau patruzeci și patru de grade, zece pași sau zece grade sau mai știu eu ce. Puteai face zeci de presupuneri, te puteai juca cu numerele și cu semnificația lor, reconstituind poziția unui loc dinainte ales.

– Bună treabă ați făcut voi doi. Păcat că nu mi-ați destăinuit secretul. Ați fi trăit și acum.

Undeva a ciripit o pasăre, ca și cum mi-ar fi răspuns.

M-am ridicat în picioare pe bolovan și m-am uitat cu binoclul spre sud, cercetînd viile și fermele, pînă cînd am descoperit Turnul lui Tobin cel Cumplit, înălțat deasupra cîmpiei netede și monotone, cea mai înaltă construcție de prin aceste locuri: substitutul de penis al lordului Freddie.

– Mare nemernic! am exclamat cu voce tare.

Am decis să plec departe – departe de telefon, de casă, de Max, de Beth, de Emma, de FBI, de CIA, de șefii mei și chiar de colegii mei de la oraș. Am privit dincolo de brațul Sound, spre țărmul statului Connecticut, și mi-a venit ideea de a merge la Cazinoul Foxwoods.

Am coborît faleza, am urcat la volan și m-am dus la stația de feribot Orient. A fost o traversare calmă, pe Sound era frumos și însorit, așa că după o oră și douăzeci de minute mă găseam în New London, Connecticut, cu Jeep cu tot.

Am mers la Foxwoods, un vast complex compus din cazino și hotel, construit în mijlocul pustietății – de fapt, pe pămîntul tribului Mashantucket Pequot – un fel de Lua-te-ar-Dracu'-Omule-Alb-Aici-ne-Luăm-Revanșa. Am închiriat o cameră, am cumpărat cîteva articole de toaletă, m-am dus în camera mea, mi-am despachetat periuța de dinți, după care am coborît în cazino, la întîlnirea cu destinul.

Am avut mare noroc la 21, am ieșit chit la automatele de joc, am pierdut puțin la zaruri și m-am lăsat oarecum furat de val la ruletă. Pe la orele opt seara nu pierdusem decît vreo două mii de dolari. Mamă, ce distracție!

Am încercat să mă pun în pielea subțire a lui Freddie Tobin – o puicuță la braț, pierderi de circa zece mii de dolari în fiecare week-end, în timp ce crama scotea sucul din struguri, dar nu suficient de repede. Cu toate acestea, continuam să joc, ba chiar deveneam din ce în ce mai nechibzuit cu banii, fiindcă eram la un pas de marea lovitură. Nu aici, la Foxwoods. Era vorba de comoara rămasă îngropată vreme de trei sute de ani, a cărei ascunzătoare o cunoșteam și care se găsea irezistibil de aproape: probabil că vedeam locul de fiecare dată cînd treceam cu iahtul prin dreptul Plum Island. Dar nu puteam pune mîna pe ea fără ajutorul lui Tom și Judy Gordon, cărora le destăinuisem secretul și pe care îi luasem părtași la afacere. Eu, Fredric Tobin, făcusem o alegere bună. Dintre toți cercetătorii, lucrătorii și membrii echipei de conducere cunoscuți de mine, Tom și Judy erau singurii pe care voiseм să-i abordez: tineri, inteligenți, siguri pe post, înzestrați cu fler și, mai presus de orice, dornici să trăiască în stil mare.

Am presupus că Tobin îi abordase pe soții Gordon la puțină vreme după venirea lor aici, dovadă faptul că, după patru luni, cei doi se mutaseră din locuința lor de lîngă feribot în cea de pe malul golfului. Fusese sugestia lui Tobin, ca și în cazul bărcii cu motor.

Era evident că Fredric Tobin își căutase asiduu oamenii de pe Plum Island și, probabil, respinsese o sumedenie de candidați. Din cîte știam, cîndva avusese un alt asociat de pe Plum Island, dar ceva se întîmplase și persoana sau persoanele cu pricina muriseră. Trebuia să verific dacă vreun angajat de pe Plum Island murise subit cu doi sau trei ani în urmă.

Îmi dădeam seama că aveam o atitudine inacceptabil de subiectivă față de Fredric Tobin; într-adevăr, *doream* ca el să fie ucigașul. Nu Emma, nu Max, nu Zollner, nici chiar Stevens. Fredric Tobin: Frigeți-l pe Freddie.

Oricît încercam să mi-i imaginez pe ceilalți în postură de ucigași, mereu mă întorceam la Tobin. Deși n-o spusese explicit, Beth îl suspecta pe Paul Stevens și, în orice caz, era o variantă mai probabilă decît Tobin. Dar gîndurile mele față de Tobin erau prea mult influențate de sentimentele față de Emma. Pur și simplu, nu-mi puteam scoate din minte imaginea celor doi făcînd amor. Vreau să spun că nu mă mai tulburaseră astfel de gînduri de vreo zece ani.

Nu voiam să-l judec pripit pe Freddie, dar am hotărît să merg pe presupunerea că el era făptașul și să văd dacă puteam găsi probe acuzatoare împotriva lui.

Cît despre Paul Stevens, era foarte probabil să fi fost și el implicat, dar dacă Tobin îl recrutase pe Stevens, atunci de ce mai avusese nevoie și de soții Gordon? Iar dacă Stevens nu *făcea parte* din plan, era oare *la curent* cu planul? Să fi fost Stevens un vultur gata să se năpustească să-și ia partea din pradă, după ce greul vînătorii ar fi fost dus de alții? Sau acționa singur, fără Tobin și fără nimeni altul? Fără îndoială că puteam găsi capete de acuzare împotriva lui Stevens: cunoștea Plum Island, avea ocazia, dispunea de arme, se găsea zilnic în preajma victimelor și, mai presus de orice, era capabil să urzească o conspirație și să-și suprime colaboratorii. Poate, dacă aveam noroc, reușeam să-i aduc atît pe Tobin, *cît si* pe Stevens pe scaunul electric.

Dar rămînea și posibilitatea unui alt făptaș...

M-am gîndit la toate cele petrecute înainte ca Tom și Judy să sfîrșească cu creierii împrăștiați pe terasă. Îi vedeam pe amîndoi, precum și pe Tobin, ducînd un trai prea ostentativ, cheltuind prea mult, cînd încrezători, cînd panicați pentru succesul planului lor.

Construiseră cu migală premisele așa-zisei descoperiri a comorii. Fapt interesant, hotărîseră să n-o amplaseze pe domeniul lui Tobin de la țărmul golfului. Luaseră decizia să dea curs unei legende locale, legenda Lespezilor Căpitanului Kidd. Desigur, ulterior aveau să declare că cercetările îi conduseseră spre acel punct, mărturisind și faptul că o trăseseră pe sfoară pe biata Margaret Wiley, care avea să-și blesteme zilele fiindcă vînduse terenul, convinsă că era pedeapsa lui Thad. Soții Gordon i-ar fi oferit doamnei Wiley o bijuterie, ca s-o consoleze.

Deseori, în cursul investigării unei crime, obișnuiesc să caut explicația cea mai simplă, care, în cazul de față, era într-adevăr cea mai simplă: lăcomia. Freddie nu știuse niciodată să împartă cu alții și, chiar dacă ar fi vrut să împartă, nu știa dacă comoara era suficient de mare pentru a-i acoperi datoriile și a-i salva podgoriile. Partea lui nu avea cum să fie mai mare de cincizeci la sută, iar partea cuvenită autorităților statale și federale cam tot atît. Chiar dacă comoara ar fi valorat zece milioane de dolari, Freddie ar fi

avut noroc să se aleagă cu două milioane și jumătate. Insuficient pentru un risipitor ca lordul Tobin. Iar dacă mai exista un asociat – unul în viață, de pildă Paul Stevens – atunci, fără îndoială, soții Gordon trebuia să dispară.

Totuși, mai rămîneau întrebări care nu-și aflaseră răspunsul: presupunînd că soții Gordon descoperiseră comoara pe Plum Island, oare o aveau pe toată asupra lor în ziua în care își găsiseră sfîrșitul în curtea din spatele casei? Să se fi aflat comoara în lada frigorifică? Unde era lada originală, cea care ar fi trebuit reîngropată și „descoperită" într-un mod care să adoarmă bănuielile unui arheolog mai iscoditor sau ale unui funcționar de la Ministerul de Finanțe?

Chibzuiam asupra acestui aspect, fără a mai fi atent la ruletă. Ruleta e bună pentru persoane cu mintea plină de gînduri, pentru că e un joc al neatenției. Ca și automatele, e o simplă chestiune de noroc. Totuși, la automate îți poți cronometra rata de pierdere și poți petrece noaptea într-o stare catatonică, căscînd gura la banditii cu un singur braț, fără să pierzi mai mult decît banii de piață. La ruletă, însă, la masa de zece dolari, cu un crupier iute de mînă și jucători pricepuți, ai putea ajunge repede la sapă de lemn.

M-am ridicat de la masă, am mai luat un avans în bani gheață pe cartea de credit și am plecat în căutarea familiarului joc de pocher. Ah, cîte sacrificii îmi cere meseria!

La masa de pocher m-am descurcat bine și pînă la miezul nopții am ajuns să pierd două mii de dolari și niscaiva mărunțiș. În plus, eram lihnit de foame. Mi-am cumpărat o bere și un sandviș de la bar și am continuat să joc pocher pînă la unu noaptea, fără să mai compensez din pierdere.

M-am retras la un bar și am trecut pe scotch. Am urmărit o reluare a știrilor la televizor, în care nu se mai pomenea nimic despre asasinarea soților Gordon.

Am revăzut în minte întregul caz, din momentul în care Max pusese piciorul pe terasa casei mele și pînă în punctul în care mă găseam acum. În tot acest răstimp, m-am gîndit la viața mea sentimentală, la slujba mea și la multe altele, ceea ce m-a făcut să mă întreb încotro mă îndreptam.

Deci, se făcuse două noaptea și eram mai sărac cu două mii de dolari; eram singur, totuși nu sufeream de singurătate; mă simțeam ușor ametit, teoretic eram pe trei sferturi handicapat fizic și poate sută la sută handicapat mental, prin urmare aveam toate motivele să-mi plîng de milă. Cu toate acestea, m-am înapoiat la ruletă. Nu aveam noroc în dragoste, deci trebuia neapărat să am noroc la joc...

La orele trei dimineață m-am dus la culcare, după ce pierdusem încă o mie de dolari.

Sîmbătă dimineață m-am trezit cu un sentiment bizar și în prima clipă nu mi-am dat seama unde mă aflam. Din cînd în cînd, femeia de lîngă mine venea să mă ajute, dar lîngă mine nu era nici o femeie. Nu după mult timp, mintea mi s-a limpezit și mi-am amintit unde mă găseam și că mă lăsasem scalpat de indienii Mashantucket Pequot – sau, mai curînd, provocat financiar de frații mei americani băștinași.

Am făcut un duș, m-am îmbrăcat, mi-am împachetat periuța de dinți și am luat micul dejun la cazino.

Era o altă superbă zi de vară tîrzie, aproape ca de toamnă. Poate așa era vara indiană. Am urcat în Jeep și am pornit spre sud, în direcția New London.

La marginea nordică a orașului am oprit la o stație de benzină și am cerut indicații. Un sfert de oră mai tîrziu, mă aflam pe Ridgefield Road, un fel de stradă din afara orașului, mărginită de căsuțe frumoase, acoperite cu șindrilă, fiecare în mijlocul unui teren de dimensiuni respectabile. Fiind semirural, îmi era greu să apreciez dacă, pentru a trăi aici, aveai sau nu nevoie de bani. Casele nu erau prea mari, nici mașinile prea scumpe, prin urmare am tras concluzia că era o zonă locuită de oameni de condiție medie.

Am oprit în dreptul numărului 17, o casă cu șindrilă albă, caracteristică zonei Cape Cod, situată la vreo treizeci de metri distanță de șosea. Am coborît din Jeep, am mers pe aleea din față și am sunat la ușă.

Am așteptat, privind în jurul meu. Pe alee nu se vedea nici o mașină. De asemenea, nici urmă de jucării, așa că am tras concluzia că domnul Stevens era fie burlac, fie căsătorit și fără copii, fie căsă-

torit și cu copii mari, fie își mîncase copiii. Ce părere aveți de raționamentul meu deductiv?

Totodată, am remarcat că locul era prea curat și ordonat. Vreau să spun că arăta de parcă acolo ar fi trăit cineva cu o mentalitate fascistă, de maniac al ordinii.

Nu a venit nimeni să deschidă, așa că m-am dus la garajul lipit de casă și m-am uitat pe fereastra laterală. Nici o mașină. M-am dus în curtea din spate, a cărei peluză se întindea pe o distanță de vreo cincizeci de metri, pînă la pădure. Aici se găsea o curte frumoasă și pavată, un grătar, mobilier pentru exterior și altele asemenea.

Am mers la ușa din spate și m-am uitat pe ferestrele unei bucătării de țară, frumoase și curate.

Am chibzuit dacă să operez o descindere rapidă, să răscolesc puțin casa și, poate, să-i fur diploma, așa în glumă, dar în timp ce dădeam un al doilea tur al casei, am observat că toate ferestrele erau prevăzute cu alarmă. De asemenea, sub streașina din dreapta mea era o cameră video de supraveghere, capabilă să se rotească o sută optzeci de grade. Mare figură, individul!

M-am întors la intrarea principală, am urcat în Jeep și am formatnumărul lui Stevens. Mi-a răspuns robotul, care mi-a oferit mai multe opțiuni: fax, e-mail, numărul de pager, adresa cutiei poștale, telefonul de la birou, numărul faxului de la serviciu, adresa e-mail de la birou și, în sfîrșit, șansa de a-i lăsa un mesaj, după cele două semnale sonore. Nu mi se mai oferiseră atîtea posibilități de cînd avusesem de a face cu un automat de prezervative. Am apăsat tasta trei pe telefonul meu, am obținut numărul de pager al lui Stevens, l-am formatam introdus și numărul telemobilului meu, apoi am închis. Un minut mai tîrziu, telefonul meu a sunat și am răspuns:

– Regia Apelor New London.

– Da, aici Paul Stevens. M-ați sunat pe pager.

– Da, domnule. Aveți o spărtură pe conducta principală, în fața locuinței dumneavoastră de pe Ridgefiled Road. Am vrea să verificăm subsolul, nu cumva să fie inundat.

– Bine... sînt în mașină... în douăzeci de minute sînt acolo.

– Perfect.

Am închis și am început să aștept.

După vreo cinci minute – nu douăzeci – pe alee a intrat un Ford Escort de culoare cenușie, din care a coborît Paul Stevens, îmbrăcat în pantaloni negri și canadiană de culoare închisă.

M-am dat jos de la volan și ne-am întîlnit pe peluza din fața casei. El m-a salutat cu căldură:

– Ce mama dracului cauți aici?

– Am ieșit la o plimbare cu masina și m-am gîndit să-ți fac o vizită.

– Cară-te dracului de pe proprietatea mea!

Iisusc! Nu mă așteptasem la o primire atît de urîtă.

– Să știi că nu suport să mi se vorbească astfel.

– Nemernicule... mi-ai tocat nervii aproape o dimineață întreagă...

– Ascultă, omule...

– Du-te-n mă-ta, Corey! Pleacă dracului de aici!

Într-adevăr, era alt Paul Stevens decît cel de pe Plum Island, care se arătase, dacă nu prietenos, cel puțin manierat. Bineînțeles, nu avusese încotro. Acum tigrul se găsea în bîrlogul lui, fără nici un paznic prin apropiere.

– Potolește-te, Paul... am început eu.

– Ești surd? Ți-am spus să te cari dracului de aici. Și, fiindcă veni vorba, dobitocule, aici scoatem apă din fîntînă. Acum, valea!

– Bine. Dar trebuie să-mi chem colega. Am făcut semn spre locuința lui. Beth Penrose. E în spatele casei.

– Tu urcă dracului în mașină. Eu mă duc s-o caut. Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat, apoi mi-a strigat peste umăr: Ar trebui să cer să vă aresteze pe amîndoi, pentru încălcarea unei proprietăți particulare. Ai noroc că n-am tras cu arma în clipa în care m-am dat jos din mașină.

M-am întors și am pornit spre Jeep. Am privit peste umăr, tocmai bine ca să-l văd dînd colțul garajului.

Am traversat în fugă peluza, apoi aleea și l-am ajuns din urmă exact cînd ocolea colțul cel mai îndepărtat al casei, intrînd în curtea din spate. M-a auzit, s-a răsucit în loc și a dat să-și scoată arma, dar era prea tîrziu. I-am ars un pumn în bărbie, el a scos o exclamație înăbușită și a căzut pe spate, cu brațele și picioarele în lături. A fost un moment aproape comic.

Am îngenuncheat lîngă bietul Paul și l-am pipăit, descoperind pistolul lui special de sîmbătă după-amiază – un Beretta calibrul 6,5 mm – ascuns în buzunarul interior al canadienei. Am scos încărcătorul, l-am golit și am pus gloanțele în buzunarul meu. Apoi am fixat încărcătorul la loc și i-am vîrît pistolul în buzunar.

Am căutat prin portofel: ceva bani gheață, cărți de credit, permisul de conducere, legitimația de policlinică, o legitimație de intrare pe Plum Island, un permis port armă eliberat de statul Connecticut, în care erau trecute Beretta, un Colt de 45 mm și un Magnum 357. N-am găsit fotografii, nici numere de telefon, nici cărți de vizită, chei, prezervative, bilete la loterie, nimic interesant, afară de faptul că poseda două arme de calibru mare, despre care poate n-aș fi aflat, dacă nu l-aș fi lăsat fără suflare la pămînt și nu i-aș fi scotocit prin portofel.

Oricum, am pus portofelul la loc, m-am ridicat în picioare și am așteptat să sară în picioare și să-și ceară scuze pentru felul în care se purtase. Dar el continua să zacă acolo, legănîndu-și capul prost dintr-o parte în alta și bolborosind sunete neîarticulate. Nu-i curgea sînge, dar pe locul în care îl pocnisem începea să apară o pată roșie. Mai tîrziu bărbia urma să capete culoare vineție, apoi un purpuriu interesant.

În orice caz, m-am dus la furtunul de grădină, am deschis robinetul și l-am stropit pe domnul Stevens. Ideea s-a dovedit a fi utilă, fiindcă în scurt timp s-a ridicat, clătinîndu-se pe picioare, scuipînd și poticnindu-se.

Ai găsit-o pe colega mea? l-am întrebat.

El părea năuc, ceea ce mă trimitea cu gîndul la mahmureala mea din aceeași dimineață. Înțelegeam cum se simțea. Zău așa.

Apă de fîntînă. Măi să fie, la asta nu mă gîndisem. Ascultă, Paul, cine i-a lichidat pe Tom și Judy?

– Du-te dracului!

L-am stropit din nou și el și-a acoperit fața.

Am aruncat furtunul și m-am apropiat de el.

Cine mi-a ucis prietenii?

El își ștergea obrazul cu o pulpană a canadienei, cînd deodată a părut să-și amintească de ceva, a vîrît mîna dreaptă în buzunarul hainei și a scos pistolul.

– Ticălosule! Mîinile pe cap!

– Bine.

Mi-am pus mîinile pe creștet, gest care l-a făcut să se simtă mai în largul lui.

Și-a frecat bărbia, se vedea limpede că îl durea. Părea să înțeleagă că fusese dus de nas, făcut knock-out și apoi stropit cu furtunul. Pe chipul lui s-a așternut treptat o expresie furioasă.

– Scoate-ți haina! mi-a ordonat.

M-am supus, dînd la iveală pistolul meu calibrul 38, vîrît în tocul de la umăr.

– Aruncă-ți haina, desfă încet tocul și dă-i drumul la pămînt.

Am făcut precum îmi ceruse.

– Mai ai și altă armă? m-a întrebat.

– Nu.

– Suflecă-ți pantalonii.

Mi-am suflecat pantalonii, demonstrîndu-i că nu aveam nici o armă ascunsă la gleznă.

– Întoarce-te cu spatele și ridică-ți cămașa.

M-am întors cu spatele, mi-am ridicat cămașa, arătîndu-i că nu aveam armă nici la spate.

– Întoarce-te spre mine.

M-am întors cu fața către el.

– Mîinile pe cap.

Mi-am pus mîinile pe cap.

– Fă un pas mai departe de armă.

Am făcut un pas înainte.

– În genunchi.

M-am lăsat în genunchi.

– Nemernicule... javră... Cine dracu' te crezi de vii aici așa, fără să ții seama de proprietate și de drepturile mele civile?

Era supărat rău și folosea un limbaj teribil de obscen.

În astfel de situații e aproape o regulă ca vinovații să-și declare nevinovăția, iar nevinovații să se înfurie și să recurgă la tot felul de amenințări cu legea. Din păcate, domnul Stevens părea să se încadreze în categoria nevinovaților. L-am lăsat să-și verse năduful cîteva minute.

În cele din urmă, am reușit să deschid gura și eu.

– Măcar ai idee cine ar putea fi făptașul? l-am întrebat.

– Chiar dacă aș ști, tot nu ți-aș spune ție, ticălos înfumurat ce ești!

– Știi cumva de ce au fost uciși?

– Să nu mă iei pe mine la întrebări, jigodie! Ține-ți gura aia afurisită!

– Asta să însemne că pot conta pe cooperarea ta?

– Gura! S-a gîndit o clipă, apoi a adăugat: Ar trebui să te împușc că ai pus piciorul pe proprietatea mea, nemernicule. Ai să-mi plătești lovitura asta. Ar trebui să te pun să te dezbraci și să te las în piclea goală în pădure.

Iar începea să se înfurie și devenea din ce în ce mai inventiv în materie de răzbunare.

Amorțiscm în genunchi, așa că m-am ridicat în picioare.

– În genunchi! a urlat Stevens. În genunchi!

Am pășit spre el, moment în care a îndreptat pistolul Beretta drept spre sexul meu și a apăsat pe trăgaci. Am tresărit, deși arma era descărcată. Și-a dat seama că făcuse o prostie: voise să-mi spulbere fuduliile cu un pistol fără gloanțe. A rămas cu ochii holbați la Beretta.

De astă dată am recurs la un croșeu de stînga, nevrînd să-i rănesc maxilarul drept pentru a doua oară. Speram să aprecieze gestul în momentul în care avea să-și vină în fire.

În orice caz, s-a prăvălit în iarbă ca un sac.

Știam că, după ce se va dezmetici, se va simți îngrozitor, prost și penibil, și-mi părea rău pentru el. Sau, poate, nu. În orice caz, după cel de-al doilea knock-out, era cert că nu-mi va mai oferi nici o informație. Nu-mi făceam iluzii că-l voi convinge, nici cu vorba bună, nici prin șiretlicuri. Tortura ieșea din discuție, deși ideea mă tenta.

Oricum, mi-am cules de jos tocul pistolului și haina, apoi, glumeț cum sînt, am legat între ele șireturile de la pantofii domnului Stevens.

M-am înapoiat la Jeep, am urcat la volan și am demarat, sperînd să ajung destul de departe înainte ca Stevens să se trezească și să cheme poliția.

În timp ce conduceam mașina, mă gîndeam la Paul Stevens. La drept vorbind, era țicnit de-a binelea. Dar oare era și ucigaș? Nu părea, și totuși exista ceva la el... *știa* ceva. De asta eram sigur. Dar, indiferent ce știa, păstra secretul, ceea ce însemna fie că acoperea, fie că șantaja pe cineva, fie că încerca să scoată un ban din toată afacerea. În orice caz, era un martor potrivnic, ca să mă exprim elegant.

Așadar, în loc să iau feribotul de New London înapoi spre Long Island – ceea ce m-ar fi adus în atenția autorităților și m-ar fi supus unei hărțuieli din partea poliției din Connecticut – am pornit spre vest, pe drumuri lăturalnice și pitorești, cîntînd împreună cu un post de radio muzical – „Oook - lahoma! unde vîntul mătură cîmpiile, unde spice de grîu mlădioase răspîndesc dulce parfum", și așa mai departe.

Mîna dreaptă începea să mă cam doară, iar stînga să-mi amorțească. De fapt, mi se umflaseră încheieturile. Iisuse! „Îmbătrînesc!" Am îndoit degetele de la amîndouă mîinile. Au!

A sunat telefonul celular. N-am răspuns. Am trecut granița în statul New York, unde aveam mai multe șanse să ocolesc și să driblez poliția, dacă se afla cumva pe urmele mele.

Am trecut de Podul Throgs Neck, principalul punct de traversare pe Long Island, și mi-am continuat drumul, după care am traversat pe Podul Whitestone, loc ceva mai potrivit.

– Podul Emma Whitestone! am început să cînt. Sînt îndrăgostit, sînt îndrăgostit, iubesc o fată minunată!

Ador melodiile tîmpite.

După ce am trecut de pod, am pornit spre est, înapoi spre North Fork. Era un drum foarte ocolit, întrucît trebuia să evit feribotul și nu puteam ști ce măsuri avea de gînd să ia Paul Stevens după ce fusese pus la pămînt de două ori în propria lui curte. Ca să nu mai vorbesc de căzătura în nas, în clipa în care va încerca să facă primul pas cu șireturile legate.

Totuși, ceva îmi spunea că Stevens nu chemase poliția. Iar dacă nu voia să raporteze o încălcare de proprietate și un atac, faptul era extrem de sugestiv. Paul îmi acordase această rundă, conștient că va exista și a doua. Problema era că data viitoare își va alege locul și momentul, luîndu-mă prin surprindere. Ei, asta era! Cînd joci

base-ball – ca să folosesc o metaforă sportivă – din cînd în cînd te mai aștepți și la o minge în cap.

Pe la ora șapte seara eram înapoi la North Fork, după un voiaj de patru sute cincizeci de kilometri. Nu voiam să merg acasă, așa că m-am oprit la Restaurantul Vechi și am băut o bere sau două.

– L-ai cunoscut pe Fredric Tobin? l-am întrebat pe barman, un tip pe nume Aidan, pe care îl știam.

– Am fost o dată barman la o petrecere dată în casa lui, mi-a răspuns. Dar n-am schimbat cu el mai mult de cinci cuvinte.

– Ce spune lumea despre el?

Aidan a ridicat din umeri.

– Nu știu... Am auzit tot felul de lucruri.

– De pildă?

– Păi, unii zic că-i homosexual, alții că-i plac femeile. Unii zic că-i falit și datorează bani la toată lumea. Alții, că-i calic, alții, că aruncă banii în dreapta și în stînga. Înțelegi? Cu un om ca el, care se stabilește aici și pornește o întreagă afacere de la zero, părerile sînt împărțite. Pe cîțiva i-a călcat pe bătătură, dar cu alții a fost mărinimos. Are relații cu poliția și cu politicienii. Înțelegi?

– Da. Unde locuiește? l-am întrebat pe Aidan.

– Oh, are o casă în Southold, lîngă Founders Landing. Știi unde vine?

– Nu.

Aidan mi-a dat indicațiile cuvenite și mi-a spus:

– N-ai cum să n-o găsești. O casă mare, mare.

– Bine. Ascultă, mi-a spus cineva că pe undeva pe aici ar exista o comoară îngropată.

Aidan a rîs.

– Da. Taică-meu spunea că în copilăria lui vedeai pretutindeni numai gropi. Dacă cineva a găsit ceva, atunci fii sigur că nu suflă o vorbă.

– Corect. De ce să împartă cu Unchiul Sam?

– Pe bune!

– Ai mai aflat vreo noutate în legătură cu cele două crime de la Nassau Point?

– Nu, a răspuns el. Eu cred că cei doi au furat ceva periculos, iar guvernul și poliția ne vîră pe gît tîmpenii cu nu știu ce vaccin.

În fond, ce să zică și ei? Că vine sfîrșitul lumii? Nu. Și atunci ne spun: „Nu vă alarmați, nu veți păți nimic". Rahat!

– Așa e.

Sînt de părere că CIA, FBI și, în general, statul ar trebui să-și verifice minciunile discutînd cu barmani, cu frizeri și taximetriști, înainte de a le vinde întregii națiuni. Vreau să spun că, de regulă, cînd am nevoie să simt pulsul realității, stau de vorbă cu barmanii sau cu frizerul meu, sistem care funcționează de fiecare dată.

– Ascultă, știi ce deosebire este între maladia vacilor nebune și sindromul premenstrual? m-a întrebat Aidan.

– Nu.

– Ei bine, nu-i nici o deosebire. A plesnit cu cîrpa peste tejghea și a izbucnit în rîs. Te-ai prins?

– Aha!

Am plecat de la Restaurantul Vechi, am încălecat pe-o șa și am pornit în direcția locului denumit Founders Landing.

28

Cînd am ajuns la Founders Landing, începea să se întunece, totuși puteam să văd parcarea de pe țărm, în căpătul șoselei. Am mai văzut și un monument de piatră cu inscripția: „Founders Landing – 1640." Am dedus că aici acostase pentru prima oară grupul din Connecticut. Dacă s-ar fi oprit mai întîi la Foxwoods, probabil ar fi ajuns aici în izmene.

La est de parcare era o casă mare, mare, mai mare decît a unchiului Harry, construită în stil mai curînd colonial decît victorian. Casa era împrejmuită cu un frumos gard din fier forjat, în fața căruia se vedeau parcate cîteva mașini, altele fiind garate pe peluza laterală. De undeva, din spate, se auzea muzică.

Am parcat pe stradă și m-am îndreptat spre poarta din fier forjat, care era deschisă. Nu eram prea sigur dacă aveam ținuta cuvenită, dar am văzut în fața mea o pereche, bărbatul fiind îmbrăcat destul de asemănător cu mine: cu un pulover albastru, fără cravată și fără șosete.

M-am dus spre pajiștea lată și lungă din spatele casei, care se întindea pînă la malul golfului. Pe peluză fuseseră înălțate corturi în dungi, iar între copaci erau agățate lampioane colorate de petrecere. Se vedeau lanterne orbitoare, lumînări pe mesele acoperite de umbrele, flori livrate de Florăria Whitestone, o formație de șase instrumentiști, cîteva baruri, o masă lungă de bufet. Sumum de eleganță pentru litoralul Coastei de Est, cea mai desăvîrșită pe care o putea oferi vechea civilizație, cu contribuția generoasă a vremii. Într-adevăr, F. Tobin era un mare norocos.

Am mai observat o pînză mare, albă cu albastru, întinsă între stejarii uriași. Pe ea scria: –Petrecerea anuală a Societății de Istorie Peconic."

O femeie frumușică, în costum de epocă, a venit la mine și m-a salutat:

– Bună seara.

– Pînă acum e bună.

– Vino să-ți alegi o pălărie.

– Poftim?

– Ca să primești de băut, trebuie să porți o pălărie.

– Atunci vreau șase pălării.

Ea a chicotit, m-a luat de braț și m-a condus la o masă lungă pe care se găseau vreo douăzeci și cinci de pălării tîmpite: tricornuri de diverse culori, cîteva pălării cu pene scurte, altele cu pene lungi, altele cu fireturi aurii, ca cele purtate odinioară de Marină, altele negre cu capul de mort și oasele încrucișate.

– Aleg pălăria de pirat, am spus.

Ea a luat una de pe masă și mi-a pus-o pe cap.

– Ai o înfățișare amenințătoare.

– Ce știi tu!

Dintr-o cutie mare de carton a scos un pumnal de plastic, la fel ca cel cu care mă atacase Emma, și mi l-a prins la curea.

– Așa! a exclamat ea.

M-am despărțit de domnișoara cu pricina, care a ieșit în întîmpinarea unui grup abia sosit, și mi-am croit drum mai departe pe pajiștea care cobora spre țărm, cu pălăria pe cap și cuțitul la cingătoare. Muzicanții cîntau „Serenadă în lumina lunii".

Am privit în jur și am văzut că încă nu se adunase prea multă lume, abia vreo cincizeci de persoane, toate cu pălării. Am presupus că grosul invitaților urma să sosească abia după apusul soarelui, peste vreo jumătate de oră. Nu i-am văzut pe Max, Beth, Emma sau alți cunoscuți. În schimb, am depistat cel mai apropiat bar și am comandat o bere.

Barmanul, îmbrăcat în pirat, mi-a spus:

– Regret, domnule, servim numai vin și băuturi nealcoolice.

– *Cum*? E scandalos. Vreau o bere. Am și pălărie.

– Da, domnule, dar nu avem bere. Vă pot sugera un spumos alb? Face spumă și vă puteți imagina că-i bere.

– V-aș putea sugera ca pînă mă întorc aici să-mi faceți rost de o bere?

Am umblat de colo-colo, fără bere, și am cercetat domeniul. Din locul în care mă găseam se vedea parcarea, punctul în care acostaseră primii coloniști, un fel de Plymouth Rock local, cunoscut numai în zonă. Cîți știau că primul vas după *Mayflower* fusese *Fortune?* Cui îi păsa de locurile doi și trei? Așa-i America.

I-am studiat pe oaspeții domnului Tobin, răspîndiți pe pajiștea întinsă, în picioare, plimbîndu-se, așezați la măsuțe albe și rotunde, toți cu pălării cu pene, cu cîte un pahar în mînă, stînd la taifas. Erau oameni liniștiți sau, cel puțin, așa păreau acum, la începutul petrecerii: nu beau rom, nu făceau amor pe plajă, nu se scăldau și nu jucau volei în pielea goală. Întrețineau exclusiv relații de societate.

Am văzut că domnul Tobin avea un ponton lung, la capătul căruia se vedea un uriaș hangar pentru bărci. De-a lungul docului mai erau ancorate și alte ambarcațiuni și am presupus că aparțineau invitaților. Dacă petrecerea s-ar fi ținut cu o săptămînă în urmă, printre ele s-ar fi găsit și *Spirocheta*.

În orice caz, curios cum sînt, am pornit pe ponton către hangar. Chiar la intrarea în hangar era un iaht impozant, lung de vreo zece metri. Se numea *Autumn Gold*. Am presupus că aparținea domnului Tobin și că purta numele noului său sortiment de vin sau al comorii încă nedescoperite. În orice caz, domnul Tobin era îndrăgostit de jucăriile lui.

Am intrat în hangar. Era întuneric, dar prin cele două deschizături pătrundea suficientă lumină cît să pot vedea două bărci, cîte una de fiecare parte a pontonului. Cea din dreapta era o barcă tip balenieră, mică, cu fundul plat, genul de barcă pentru mlaștini și apă puțin adîncă. Cea din stînga era o barcă cu motor, de fapt o Formula 303, exact același model ca al soților Gordon. O fracțiune de secundă am avut impresia că soții Gordon înviaseră din morți, ca să strice petrecerea și să-l înspăimînte pe Freddie. Dar nu era *Spirocheta* – această barcă 303 se numea *Sondra*, probabil după numele ultimei concubine a lui Fredric. Presupun că era mai simplu să schimbi numele unei bărci decît să-ți îndepărtezi un tatuaj de pe braț.

Oricum, dacă nu mă interesau nici vasul de croazieră, nici barca cu motor, în schimb mă interesa cea cu fundul plat. Am pus ușurel

piciorul în barcă. Avea un motor la bord și furcheți pentru vîsle. Pe ponton se vedea o pereche de vîsle. Fapt și mai interesant, exista și o prăjină lungă de vreun metru optzeci, din cele folosite pentru a împinge o barcă prin stuf și trestii, acolo unde vîslele și motorul nu erau de nici un folos. În plus, fundul bărcii era puțin murdar de noroi. În partea din față a bărcii se vedea o cutie de plastic cu tot felul de mărunțișuri, printre care și un corn de ceață cu aer comprimat.

– Cauți ceva?

M-am întors și l-am văzut pe domnul Tobin stînd în picioare pe ponton, cu un pahar de vin în mînă, purtînd un tricorn purpuriu și sofisticat, împodobit cu o pană lungă. Mă fixa cu privirea, mîngîindu-și bărbuța. Arăta într-adevăr mefistofelic.

– Vă admiram barca, am răspuns.

– *Aceea?* Cei mai mulți se uită la barca cu motor sau la iahtul Chris-Craft, a replicat el, arătînd spre vasul de croazieră ancorat chiar la intrarea în hangar.

– Parcă se numește *Autumn Gold.*

– Chris-Craft e *marca* fabricii.

Îmi vorbea pe un ton vag iritat, care nu-mi plăcea.

– Ei bine, mititica asta e mai la îndemîna mea din punct de vedere al prețului. I-am adresat un zîmbet dezarmant. Așa fac înainte de a da cuiva lovitura de grație. Cînd am văzut Formula 303, am avut impresia că soții Gordon au înviat din morți, am adăugat.

Nu i-au plăcut deloc vorbele mele.

– Apoi am văzut că nu era *Spirocheta* și că barca se numește *Sondra*, nume mult mai potrivit. Știți dumneavoastră... rapid, alunecos și fierbinte.

Ador să scot din sărite dobitocii.

– Petrecerea se desfășoară pe peluză, domnule Corey, m-a atenționat cu răceală domnul Tobin.

– Am remarcat. Am urcat pe ponton și am spus: Frumos loc aveți aici.

– Mulțumesc.

În afara pălăriei de culoarea sucului de struguri, domnul Tobin purta pantaloni albi, un pulover albastru la două rînduri de nasturi și o lavalieră stacojiu aprins. Dumnezeule!

– Îmi place pălăria dumneavoastră, i-am spus.

– Vino să te prezint cîtorva dintre invitații mei, a spus.

– Ar fi grozav.

Amîndoi am ieșit din hangar și am pornit pe ponton.

– Cît de departe e de la dumneavoastră pînă la pontonul casei Gordon?

– N-am idee.

– Cam cît credeți?

– Poate doisprezece kilometri. De ce?

– Mai curînd cincisprezece, am spus. Trebuie să ocoliți Great Hog Neck. Am verificat pe harta din mașină. Sînt vreo cincisprezece kilometri.

– De fapt, ce urmărești?

– Nimic. Pur și simplu, fac conversație la malul mării.

Ajunsesem pe peluză.

– Îți interzic să pui oaspeților mei întrebări despre asasinarea soților Gordon, m-a atenționat încă o dată domnul Tobin Am discutat cu șeful poliției, domnul Maxwell, care s-a declarat de acord și mi-a repetat că nu ai nici o funcție oficială aici.

– Aveți cuvîntul meu că nu voi inoportuna nici un invitat cu întrebări de rutină despre uciderea soților Gordon.

– Despre nimic legat de cazul Gordon.

– Promit. Dar vreau o bere.

Domnul Tobin a privit în jur, a văzut o chelneriță cu o tavă cu vinuri și i-a spus:

– Te rog du-te înăuntru și adu-i domnului o bere. Dar toarn-o într-un pahar de vin.

– Da, domnule, a răspuns fata și a plecat.

Doamne, ce grozav trebuia să fie să ai bani și să spui altora: „Vreau asta sau vreau aia".

– Nu ești genul de bărbat căruia îi stă bine cu pălărie, mi-a spus domnul Tobin.

Apoi s-a scuzat și m-a lăsat singur. Mi-era teamă să mă mișc din loc, ca nu cumva să vină fata cu berea și să nu mă găsească.

Se înserase și luminile de la petrecere clipeau, lanternele străluceau, lumînările ardeau molcom. O briză blîndă dinspre uscat alunga toate insectele spre mare. Orchestra cînta *Stardust*. Trompetistul era grozav. Viața era frumoasă. Mă bucuram că trăiesc.

L-am urmărit pe Fredric cum își întreținea invitații, om cu om, pereche de pereche, grup de grup: rîdea, glumea, le aranja pălăriile, înfigea spade de plastic la cingătorile femeilor. Spre deosebire de alt celebru organizator de petreceri din Long Island, Jay Gatsby, Fredric Tobin nu-și supraveghea oaspeții de la distanță. Dimpotrivă, el se găsea în mijlocul musafirilor, printre ei, era cea mai perfectă gazdă cu putință.

Trebuia să recunosc că tipul avea sînge rece. Se găsea la un pas de faliment, dacă era să-i dau crezare Emmei Whitestone, și comisese două crime, dacă era să dau crezare instinctului meu, ca să nu mai vorbesc de ceea ce văzusem nu de mult în hangar. Probabil știa că i-am aflat amîndouă tainele, și totuși nu era supărat. Îl interesa mai curînd să nu-i stric petrecerea decît să nu-i stric stilul de viață. Într-adevăr, un tip cu sînge rece.

Chelnerița s-a întors cu berea într-un pahar de vin, așezat pe o tavă. Am luat berea și am comentat:

– Nu-mi place vinul.

Ea mi-a zîmbit.

– Nici mie. Mai avem bere în frigider.

Mi-a făcut cu ochiul și s-a îndepărtat.

Uneori mă gîndeam că Dumnezeu mă binecuvîntase cu sex-appeal, cu aură și cu atracție animalică. Alteori, îmi spuneam că îmi miroseau gura și corpul. În seara aceea mă simțeam în formă, înfierbîntat ca un pistol de trei dolari. Mi-am tras pălăria șmecherește pe o ureche, mi-am potrivit spada și am început să mă plimb printre invitați.

Majoritatea erau tineri sau de vîrstă mijlocie; nu vedeam prea multă „lume bună". De exemplu, n-o vedeam pe Margaret Wiley. Cei mai mulți veniseră perechi – lumea e alcătuită în principal din perechi – dar erau și cîțiva solitari care păreau capabili să întrețină o conversație, în caz că nici una din cele două unice iubiri ale vieții mele nu-și făcea apariția.

Am remarcat o femeie în rochie albă, cred că din mătase, cu pălăria obligatorie peste părul lung și blond. Am recunoscut-o ca fiind concubina lordului Freddie, pe care soții Gordon mi-o arătaseră cu ocazia degustării de vinuri. Fata traversa peluza de una singură, așa că i-am ieșit în drum.

Bună seara, am salutat-o.

Ea mi-a zîmbit.

– Bună seara.

– Numele meu e John Corey.

Se vedea limpede că numele nu-i spunea nimic, întrucît continua să zîmbească.

– Eu sînt Sondra Wells. Sînt prietenă cu Fredric Tobin.

– Da, știu. Ne-am cunoscut în iulie la vie. La o degustare de vinuri. Eram cu soții Gordon.

Zîmbetul i s-a topit.

– Oh, ce întîmplare îngrozitoare! a spus.

– Sigur că da.

– O tragedie.

– Da. Erai prietenă cu soții Gordon?

– De fapt... mai curînd Freddie. Îmi erau simpatici... dar nu știu dacă și ei mă simpatizau pe mine.

– Sînt convins că da. Întotdeauna vorbeau foarte frumos de tine.

De fapt, niciodată nu pomeniseră de ea.

Fata a zîmbit din nou.

Vorbea și se purta frumos, ca și cum ar fi urmat o școală a bunelor maniere. Totul părea învățat dinainte și mi-am imaginat că Fredric Tobin o trimisese la vreo școală unde fusese nevoită să meargă cu o carte pe cap și să recite din Elizabeth Barrett Browning, cu un creion în gură.

Eu unul nu înțelegeam cum putea cineva s-o prefere pe Sondra Wells în locul Emmei Whitestone. Încă o dată se adeverea zicala că frumusețea e în ochii privitorului.

– Îți place să mergi cu barca? am întrebat-o pe domnișoara Wells.

– Nu. Dar lui Fredric îi place.

– Am o casă pe țărm, la vest de aici. Îmi place grozav să mă plimb cu barca.

– Ce drăguț!

– De fapt, sînt sigur că l-am văzut pe domnul Tobin... stai așa, lunca trecută, parcă spre seară, cu mica balenieră. Cred că erai și tu cu el.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi a răspuns:

– Oh... luni... am fost în Manhattan toată ziua. Fredric a ordonat șoferului să ne ducă cu mașina în oraș, pe mine și pe menajeră. Toată ziua am fost la cumpărături.

Am văzut cum își punea creierașul la contribuție și cum strîngea buzele.

– L-ai văzut pe Fredric în barcă împreună cu... altă persoană?

– Poate nu era el sau, dacă era, atunci poate era singur sau cu un bărbat...

Ea s-a încruntat din nou.

Grozav îmi place să țes intrigi. Dar, în afară de asta, aflasem că domnișoara Wells și menajera se găseau în Manhattan în momentul crimelor. Cît de convenabil!

– Și pe tine te interesează istoria și arheologia locală, ca pe Fredric?

– Nu, pe mine nu, mi-a răspuns. Mă bucur că a renunțat și el. Din cîte pasiuni poate avea un om, cum de și-a ales-o chiar pe aceasta?

– Poate avea o legătură cu cineva de la arhiva Societății de Istorie Peconic.

Ea m-a săgetat cu o privire rece și, fără îndoială, mi-ar fi întors spatele, dacă n-ar fi apărut Fredric în persoană, care s-a adresat domnișoarei Wells:

– Pot să te răpesc o clipă? Familia Fisher vrea să te salute. S-a uitat la mine și mi-a spus: Scuză-ne, te rog.

– Desigur, afară de cazul în care familia Fisher vrea să mă salute și pe mine.

Fredric mi-a adresat un surîs dezagreabil. Domnișoara Wells s-a încruntat la mine și amîndoi au plecat, lăsîndu-și oaspetele prost crescut să cugete singur asupra comportării lui urîte.

Pe la 8:30 i-am văzut pe Max și Beth. Max purta și el o pălărie de pirat, iar Beth avea o bonetă caraghioasă. Se îmbrăcase în pantaloni albi și tricou în dungi, alb cu albastru. Arăta cu totul altfel. M-am dus la ei, la bufetul cel lung. Max era ascuns în spatele unei farfurii cu cîrnăciori în aluat franțuzesc, felul meu de mîncare preferat. Ne-am salutat și i-am furat un hot dog.

– Frumoasă seară, a spus Beth. Mulțumesc că mi-ai dat ideea să vin.

– Niciodată nu se știe ce poți afla trăgînd cu urechea.

– Beth mi-a relatat stadiul cercetărilor întreprinse de poliția din Suffolk, a zis Max. În ultimele patru zile a muncit pe brînci.

Am aruncat o privire către Beth, ca să-mi dau seama dacă îi pomenise lui Max despre venirea ei la mine acasă. Beth a clătinat din cap imperceptibil.

– Încă o dată îți mulțumesc pentru ajutor, mi-a spus Max.

– Nici o problemă. Telefonează-mi fără rețineri.

– Nu mi-ai întors nici un singur telefon, mi-a reamintit Max.

– Nu, și nici n-am să ți le întorc vreodată.

– Nu cred că ai motive să fii supărat.

– Nu? Încearcă să te pui în locul meu, Max. Ar fi trebuit să te zbor de pe terasa mea, am adăugat.

– Păi... iartă-mă dacă ți-am pricinuit vreo neplăcere, s-a scuzat el.

– Mda. Mulțumesc.

Beth a intervenit, adresîndu-se lui Max:

– John are necazuri cu șefii lui fiindcă te-a ajutat.

– Îmi pare rău, a repetat Max. Dacă îmi spui cu cine să vorbesc, am să le dau telefon.

– Nu vreau să te jignesc, Max, dar ei nu vor explicații de la șeful unei secții de poliție din provincie.

De fapt, nu eram chiar atît de supărat pe Max și, chiar dacă aș fi fost, era greu să ții supărarea pe un om ca el. În esență, era un tip de treabă, singurul lui defect era că *întotdeauna* își urmărea propriul interes. Uneori mă prefăceam supărat, ca cealaltă persoană să-și închipuie că-mi datora ceva. De pildă, o mică informație.

– Apropo, ți s-au mai semnalat decese în rîndul angajaților de pe Plum Island? l-am întrebat pe Max. Să zicem, în urmă cu doi-trei ani?

El s-a gîndit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Cineva s-a înecat, vara asta se împlinesc doi ani de atunci. Un tip... doctorul nu mai știu cum... parcă veterinar.

– Cum s-a înecat?

– Încerc să-mi amintesc... era în barca proprietate personală... da... ieșise noaptea la pescuit sau cam așa ceva și, cum nu mai venea acasă, soția lui ne-a telefonat. Am trimis Paza de Coastă în căutarea lui și pe la unu noaptea i-au găsit barca goală. A doua zi valurile i-au adus corpul la țărm în golful de acolo...

A făcut semn din cap spre insula Shelter.

– Ceva dovezi că ar fi existat o mînă criminală?

– Păi, avea un cucui la cap și i s-a făcut autopsia, dar a reieșit că alunecase în barcă, se lovise cu capul de copastie și căzuse peste bord. Se mai întîmplă, a adăugat Max. S-a uitat la mine. De ce întrebi?

– I-am promis domnului Tobin, așa cum i-ai promis și tu, că nu vom discuta astfel de lucruri la petrecerea lui, am răspuns. Vreau să beau o bere.

M-am îndepărtat, lăsîndu-l pe Max cu un cîrnăcior în mînă.

Beth a venit după mine și mi-a spus:

– A fost urît din partea ta.

– O merita.

– Nu uita că sînt nevoită să lucrez cu el.

– Atunci, lucrează.

Am văzut-o pe chelnerița mea preferată, care m-a observat la rîndul ei. Avea pe tavă un pahar cu bere, pe care mi l-a întins. Beth a luat un pahar cu vin.

– Vreau să-mi povestești despre săpăturile arheologice, despre Fredric Tobin, despre tot ce-ai descoperit și despre toate concluziile tale, mi-a cerut Beth. În schimb, îți voi obține un statut oficial și vei beneficia de toate facilitățile poliției comitatului. Ce zici?

– Zic să-ți păstrezi statutul oficial, oricum, am destule pe cap, iar mîine am să-ți spun tot ce știu. După aceea, voi pleca de aici.

– John, nu mai face pe inaccesibilul.

Nu i-am răspuns.

– Vrei să discut oficial cu șeful tău? Cum îl cheamă?

– Inspector șef Imbecilul. Nu-ți face probleme în privința asta. Orchestra cînta *As Time Goes By*. Dansezi? am întrebat-o.

– Nu. Putem să stăm de vorbă?

– Sigur.

– Crezi că accidentul cu veterinarul care s-a înecat are o legătură cu cazul nostru?

– Posibil. Se prea poate să nu aflăm niciodată. Dar eu întrevăd un plan.

– Ce fel de plan?

– Îți stă bine cu pălăria.

– Vreau să discut despre caz, John.

– Nu aici și nu acum.

– Atunci, cînd și unde?

– Mîine.

– Astă-seară. Ai spus în astă-seară. Vin la tine acasă.

– Păi... nu știu dacă se poate...

– Uite ce e, John, nu mă ofer să fac dragoste cu tine. Vreau doar să stăm de vorbă. Hai să mergem la un bar sau în altă parte.

– Păi... cred că n-ar trebui să plecăm împreună...

– Oh... bine. Ești îndrăgostit.

– Nu... adică... poate sînt... în orice caz, nu-i nici o grabă pînă mîine. Dacă am dreptate, atunci omul nostru e aici și dă o petrecere. În locul tău, mîine l-aș ține sub supraveghere discretă. Ai grijă să nu-l sperii. Bine?

– Bine, dar...

– Ne întîlnim mîine și am să-ți relatez toată povestea, după care eu mă retrag. Luni mă întorc în Manhattan. Toată ziua de marți am programări la serviciu și la doctori. Bine? Mîine. Îți promit.

– Bine.

A ciocnit cu mine și am băut amîndoi.

Am mai sporovăit un timp și, la un moment dat, am văzut-o ceva mai departe pe Emma. Discuta cu un grup de invitați, printre care și Fredric Tobin, fostul ei amant și presupusul ucigaș. Nu știu de ce, dar mă scotea din sărite să-i văd stînd de vorbă. Învață mersul lumii, John. Cînd nevastă-mea pleca în voiaj de afaceri cu șeful ei, Randy Dan, mă supăram cumva? Nu prea tare.

Beth mi-a prins privirea și a spus:

– Pare o femeie tare drăguță.

Nu i-am răspuns.

– I-am pomenit în treacăt despre ea lui Max, a continuat Beth.

La aceasta nu i-am răspuns nici atît.

– A fost... amanta lui Fredric Tobin, mi-a spus Beth. Presupun că știi. Îți spun asta, în eventualitatea că nu ești la curent. Vreau să spun că ar trebui să fii atent la ce discuți cu ea în pat, dacă îl suspectezi pe Tobin. Sau, poate, de aceea ai intrat în relații cu ea? Ca să afli mai multe despre Tobin? John? Mă asculți?

M-am uitat la ea și am spus:

– Știi, Beth, uneori regret că nu m-a castrat unul dintre gloanțe. Atunci aș fi fost complet eliberat de sub controlul femeilor.

– Cu prima ocazie, cînd ai să faci dragoste, n-ai să mai gîndești așa.

Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Am privit în jur și, pentru a doua oară, m-am gîndit că Tom și Judy ar fi trebuit să fie aici. M-am întrebat dacă comoara urma să fie descoperită pe faleză chiar în cursul acelei săptămîni. Oare pînă acum ar fi făcut-o cunoscută prin presă? Sau ar fi anunțat public în această seară?

În orice caz, în seara aceea soții Gordon erau păstrați la frigider, comoara rămînea ascunsă cine știe unde, iar ucigașul se afla, probabil, la nici douăzeci de metri de mine, discutînd cu o femeie pe care ajunsesem s-o îndrăgesc. De fapt, am remarcat că Tobin și Emma rămăseseră singuri și stăteau de vorbă între patru ochi.

Îmi era de ajuns. Am ocolit casa și am aruncat pălăria și spada. Pe la jumătatea peluzei din fața casei m-am auzit strigat pe nume, dar mi-am văzut de drum.

– JOHN!

Am întors capul.

Emma a traversat grăbită peluza.

– Unde te duci?

– Undeva unde pot să beau o bere.

– Vin cu tine.

– Nu, nu am nevoie de companie.

– Ai nevoie de multă companie, amice, m-a anunțat Emma. Tocmai asta-i problema. Ai fost singur prea mult timp.

– Ții cumva rubrica iubirilor pierdute din săptămînalul local?

– Nu mă las atrasă într-o discuție în contradictoriu și nici nu te las să pleci singur. Unde te duci?

– La Restaurantul Vechi.

– Localul meu preferat. Ai gustat sandvișurile lor cu brînză și sos chili?

M-a luat de braț și am plecat amîndoi. Am urcat în mașina ei și după douăzeci de minute amîndoi ne găseam într-un separeu de la Restaurantul Vechi, cu berile în mînă, așteptînd nachos și aripile de pui. Clienții obișnuiți de sîmbătă seara nu păreau să fi venit de la fabuloasa petrecere a lui Freddie, nici în drum spre ea.

– Te-am sunat aseară, a spus Emma.

– Parcă ziceai că ieși cu fetele.

– Te-am sunat cînd m-am întors. Pe la miezul nopții.

– N-ai avut noroc la vînătoare?

– Nu. Presupun că dormeai, mi-a spus.

– De fapt, m-am dus la Foxwoods. Acolo îți pierzi și nădragii de pe tine.

Am mai discutat un timp, apoi i-am spus:

– Presupun că nu i-ai destăinuit nimic lui Fredric despre ce am discutat.

Ea a ezitat o clipă în plus, apoi mi-a răspuns:

– Nu... dar i-am spus... i-am spus că avem o relație. Mi-a zîmbit. Avem o legătură?

– Arhivarii au în permanență legături – 4 iulie 1776, 7 decembrie 1941.

– Vorbește serios.

– Bine, serios vorbind, aș fi preferat să nu fi adus vorba despre mine.

Ea a ridicat din umeri.

– Sînt fericită și vreau să știe toată lumea. Mi-a urat noroc.

– Ce gentleman!

Ea a zîmbit.

– Ești cumva gelos?

– Cîtuși de puțin. *Am să-l trimit pe scaunul electric*. Cred că n-ar trebui să discuți cu el despre noi doi și, mai ales, despre comoara piraților.

– Bine.

Așadar, am luat o cină agreabilă, apoi am mers la ea acasă, o vilișoară într-un cartier rezidențial din Cutchogue. Ea mi-a arătat colecția de olițe de noapte, zece în total, pe care le folosea ca ghivece, așezate într-o fereastră mare, cu arcadă. Darul meu era acum umplut cu pămînt în care fuseseră sădiți trandafiri pitici.

Emma a dispărut cîteva clipe și s-a înapoiat cu un cadou frumos ambalat, pe care mi l-a întins.

– L-am cumpărat la magazinul de cadouri al Societății de Istorie. Nu l-am furat, dar mi-am făcut o reducere de 40%.

– Nu trebuia...

– Despachetează-l.

M-am conformat. Era o carte intitulată *Povestea comorii piraților*.

– Deschide la prima pagină, m-a îndemnat ea.

Am deschis și am citit: „Lui John, piratul meu preferat, Cu dragoste, Emma". Am zîmbit și i-am spus:

– Mulțumesc. Dintotdeauna mi-am dorit așa ceva.

– Ei, nu chiar dintotdeauna. Dar mi-am închipuit că ți-ar plăcea s-o răsfoiești.

– Asta am să și fac.

În orice caz, vilișoara era elegantă, curată, fără pisici, Emma avea scotch și bere, salteaua era tare, ei îi plăceau formațiile Beatles și Bee Gees și avea două perne pentru mine. Ce altceva mi-aș mai fi putut dori?

Ei da, frișcă. Dar avea și asta.

A doua zi de dimineață, duminică, am ieșit în oraș, am luat micul dejun la restaurantul din Cutchogue, apoi, fără să mă întrebe, a condus pînă la biserică, o construcție frumoasă, cu acoperiș de șindrilă, aparținînd cultului metodist.

– Nu sînt habotnică, dar uneori îmi ridică moralul. Prinde bine și în afaceri.

Prin urmare, am mers la biserică, gata să mă ascund sub strană, dacă s-ar fi prăbușit tavanul.

După biserică am recuperat mașina mea din fața casei domnului Tobin și Emma a venit în urma mea pînă la mine acasă.

În timp ce ea își făcea ceai, am sunat-o pe Beth la birou. Era plecată, așa că i-am lăsat un mesaj la un tip care mi-a spus că lucra la cazul Gordon.

– Spuneți-i că voi lipsi de acasă toată ziua, l-am rugat. Voi încerca să dau de ea diseară. Dacă nu, poate veni la mine mîine dimineață, la cafea.

– Bine.

Am telefonat la Beth acasă și mi-a răspuns robotul. I-am lăsat același mesaj.

Cu sentimentul că făcusem tot ce-mi stătea în putință ca să-mi țin promisiunea, m-am dus la bucătărie.

– Hai să mergem cu mașina într-o plimbare de duminică, i-am propus Emmei.

– Mi se pare o idee bună.

Și-a dus mașina acasă, eu venind în urma ei, apoi am plecat la Orient Point cu Jeep-ul meu și am luat feribotul de New London.

Am petrecut ziua în Connecticut și Rhode Island, am vizitat conacele din Newport, am luat masa la Mystic, apoi am luat feribotul înapoi spre casă.

Am rămas în picioare pe puntea feribotului, admirînd apa și stelele.

Feribotul a trecut prin canalul Gut de lîngă Plum Island și am văzut în dreapta farul Orient Point. În stînga, vechiul far de pe Plum Island se ridica întunecat și amenințător pe cerul nopții.

În canalul Gut marea era agitată.

– Furtuna se îndreaptă către noi. Marea devine agitată cu mult înainte să se strice vremea. Scade și barometrul, a adăugat ea. Simți?

– Ce să simt?

– Cum scade presiunea atmosferică.

– Păi... Am scos limba. Nu încă.

– Eu simt. Sînt extrem de meteosensibilă.

– Și eu.

– Ești sigur că nu simți? Nu te dor puțin rănile?

M-am concentrat asupra rănilor și, firește, mă dureau puțin.

– Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, i-am spus Emmei.

– E bine să-ți cunoști corpul, să înțelegi relația dintre elementele naturii și trupul, și mintea ta.

– Absolut.

– De exemplu, eu o cam iau razna cînd e lună plină.

– O iei razna *mai mult decît de obicei*, am subliniat eu.

– Adevărat, mai mult decît de obicei. Dar tu?

– Eu intru în călduri.

– Serios? Cînd e lună plină?

– Lună plină, semilună, pătrar...

Ea a rîs.

Am aruncat o privire spre Plum Island, pe lîngă care tocmai treceam. Am văzut cîteva lumini pe canal, iar la orizont o lucire în spatele copacilor, cam pe unde trebuia să fie laboratorul principal. Altfel, insula era la fel de cufundată în întuneric ca acum trei sute de ani și, dacă priveam printre pleoape, îmi puteam imagina goeleta *San Antonio* a lui William Kidd dînd ocol insulei într-o noapte de iulie a anului 1699. Vedeam cum se coboară o barcă într-o parte

a corabiei, avînd la bord pe Kidd și, poate, unul sau doi marinari, mai vedeam pe unul dintre ei vîslind în direcția țărmului...

Emma m-a trezit din visare.

– La ce te gîndești? m-a întrebat ea.

– Pur și simplu, mă bucur de frumusețea nopții.

– Nu-ți mai luai ochii de la Plum Island.

– Da... mă gîndeam la... soții Gordon.

– Te gîndeai la Căpitanul Kidd.

– Cred că ești vrăjitoare.

– Sînt o bună metodistă și o scorpie. Dar numai o dată pe lună.

Am zîmbit.

– Și ești meteosensibilă.

– Întocmai. Îmi mai povestești despre... despre asasinat?

– Nu, nu-ți mai povestesc.

– Bine. Înțeleg. Dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi. Îmi voi da toată silința să-ți pot fi de folos.

– Mulțumesc.

Feribotul se apropia de debarcader.

– Vrei să rămîi la mine peste noapte? m-a întrebat.

– Păi... aș vrea, dar... trebuie să mă duc acasă.

– Pot rămîne eu la tine.

– De fapt, sincer să fiu, trebuie să discut sau să mă întîlnesc cu detectivul Penrose și ar trebui să văd dacă mai este posibil.

– Bine.

Discuția s-a încheiat aici.

Am condus-o acasă.

– Ne vedem mîine după program, i-am spus.

– Bine. Pe țărm există un restaurant drăguț, la care aș vrea să te duc.

– Abia aștept.

Ne-am sărutat în pragul casei ei, după care am urcat în Jeep și am plecat acasă.

Pe robot mă așteptau șapte mesaje. Nu aveam chef de ele, așa că m-am dus la culcare fără să le ascult. Dimineață aveau să fie tot acolo.

În timp ce mă lăsam furat de somn, am încercat să mă gîndesc ce era de făcut cu Fredric Tobin. Uneori se întîmplă să ai omul, și totuși să nu fie el. Vine un moment critic cînd trebuie să decizi

dacă să-l urmărești în continuare, să-l înfrunți și să-l scoți din bîrlog sau să te prefaci că nu te mai interesează.

Ar fi trebuit să-mi dea prin minte și că atunci cînd încolțești un animal sau o persoană, aceștia pot deveni periculoși, moment în care intră în joc atît vînătorul, cît și vînatul, cel din urmă avînd mult mai multe de pierdut.

Dar am uitat să mă gîndesc la Tobin ca la un animal rațional și viclean, întrucît îmi lăsase impresia unui măscărici, la fel cum și eu îi lăsasem impresia că aș fi sărac cu duhul. Amîndoi eram cu totul altfel, dar fiecare se lăsase oarecum indus în eroare de comportamentul celuilalt. În orice caz, mă socotesc vinovat pentru ce avea să se întîmple.

29

Luni dimineață, cînd m-am trezit, ploua, prima ploaie după săptămîni întregi, iar fermierii erau fericiți, spre deosebire de viticultori. Cunoșteam însă unul care se confrunta cu probleme mai grave decît ploaia.

În timp ce mă îmbrăcam, am ascultat radioul și am aflat că un uragan denumit Jasper pornise de pe coasta statului Virginia, provocînd un dezechilibru meteorologic tocmai departe, în nord, înspre Long Island. Eram încîntat că în aceeași zi urma să mă înapoiez în Manhattan.

Nu mai fusesem în apartamentul meu din Seventy-second Street de peste o lună și nici nu-mi luasem mesajele de pe robotul telefonic, pe de o parte, fiindcă nu voiam, dar, mai ales, fiindcă uitasem codul de acces.

În orice caz, pe la ora 9 a.m. am coborît scările, îmbrăcat în blugi de comandă și cămașă cu guler înalt, și mi-am făcut o cafea. Mă așteptam ca Beth să-mi telefoneze sau să-mi facă o vizită.

Pe tejgheaua din bucătărie se găsea ziarul săptămînal local, rămas necitit de vineri, așa că nu m-a surprins să văd pe prima pagină știrea despre crima comisă lunea trecută. Am luat ziarul și ceașca de cafea și m-am dus pe terasa din spate, unde am citit versiunea celui mai cunoscut reporter local despre dublul asasinat. Tipul era destul de vag, suficient de încăpățînat și avea un stil îndeajuns de defectuos ca să poată scrie pentru *Newsday* sau pentru *Times*.

Am remarcat un articol despre Podgoriile Tobin, în care erau citate cuvintele domnului Fredric Tobin: „Culesul va începe de la o

zi la alta, promite să fie un an bun, poate cel mai bun din ultimii treizeci, afară de cazul în care vor fi ploi abundente".

Ei, Freddie, uite că plouă. M-am întrebat dacă cei condamnați pot cere vin la ultima lor masă.

În orice caz, am aruncat deoparte ziarul local și am luat cadoul de la Emma, *Povestea comorii piraților*. Am frunzărit-o, m-am uitat la ilustrații, am văzut o hartă cu Long Island, pe care am studiat-o vreo două minute, apoi am găsit capitolele referitoare la Căpitanul Kidd și am citit, la întîmplare, o mărturie a lui Robert Livingston, unul dintre sponsorii inițiali ai lui Kidd. O parte a mărturiei suna cam așa:

Aflînd că numitul Kidd urma să vină în aceste locuri, să se prezinte în fața Excelenței sale, lordul Bellomont, subsemnatul a venit tocmai din Albany, pe cel mai scurt drum de pădure, ca să-l întîlnească pe căpitanul Kidd și să se pună la dispoziția Înălțimii sale. Sosind la Boston, căpitanul Kidd l-a informat că la bordul goeletei sale, aflate în acel moment în port, se găseau patruzeci de baloturi de marfă, niște zahăr și vreo optzeci de livre de argintărie. În continuare, sus-numitul Kidd a spus că mai avea și patruzeci de livre de aur, pe care-l ascunsese la loc sigur, undeva pe brațul Sound, între punctul în care ne aflăm și New York, fără a menționa un loc anume, ascunzătoare de care avea știință numai el.

Am făcut cîteva calcule mentale, din care a rezultat că patruzeci de livre de aur ar fi valorat la ora actuală vreo trei sute de mii de dolari, asta doar la prima socoteală, fără a mai pune la socoteală valoarea numismatică, aceasta putînd mări suma de încă patru ori, din cîte spunea Emma.

Mi-am petrecut următoarea oră făcînd lectură și, pe măsură ce citeam, eram tot mai convins că aproape toate personajele care relatau acel episod, de la lordul Bellomont la ultimul marinar, erau niște mincinoși. Nici o versiune nu coincidea cu celelalte, iar cantitatea și valoarea aurului, argintului și pietrelor prețioase era în realitate mult mai mare. Singurul element asupra căruia toți cădeau de acord era că respectiva comoară fusese îngropată pe țărm în diferite puncte de pe brațul Sound, lîngă Long Island. Nu se făcea nici o referire la Plum Island, dar care alt loc ar fi fost mai potrivit pentru

o ascunzătoare? După cum aflasem cu ocazia vizitei pe Plum Island, pe vremea aceea insula nu avea port, deci era puțin probabil să fie vizitată întîmplător de corăbii în căutare de hrană sau apă. Era proprietatea coloniștilor albi, deci inaccesibilă indienilor și, după toate aparențele, nelocuită. Iar dacă Kidd lăsase o parte valoroasă din comoară la John Gardiner, un om complet necunoscut, de ce n-ar fi navigat cei șapte sau nouă kilometri pînă pe țărmul celălalt al golfului, pe Plum Island, ca să îngroape acolo restul? Pentru mine avea sens. Cu toate acestea, m-am întrebat cum ajunsese Fredric Tobin să descopere comoara. Ar fi fost încîntat să ne explice cu ocazia conferinței de presă în care ar fi anunțat descoperirea. Probabil ar fi spus ceva de genul: „Prin muncă grea, cunoștințe temeinice de viticultură, perseverență și un produs superior. Plus un dram de noroc".

Oricum, am zăbovit pe terasă multă vreme, citind, privind valurile, analizînd cazul, așteptînd-o pe Beth, care, după socotelile mele, ar fi trebuit să soscască pînă acum.

În cele din urmă, am intrat în casă prin ușa cu glasvand care dădea în birou și am ascultat cele șapte mesaje de pe robot.

Primul era de la unchiul Harry, care spunea că un prieten de-al lui voia să închirieze casa, așa că ori o cumpăram, ori îmi luam catrafusele. Al doilea mesaj era de la locotenentul de poliție Wolfe, care spunea doar atît: „Mă calci pe nervi". Al treilea era vechiul mesaj neascultat al Emmei, trimis vineri înainte de miezul nopții, ca să mă salute; al patrulea era trimis de Max sîmbătă dimineață, ca să-mi dea detalii despre petrecerea lui Tobin, să-mi spună că avusese o discuție agreabilă cu Beth și că mă ruga să-i telefonez. Cinci, Dom Fanelli, care spunea: „Hei, paisano, ai ratat un chef pe cinste. Ce noapte! Vinul a curs valuri, la Taormina am agățat patru turiste suedeze: două stewardese, un top model și o actriță. Oricum, l-am sunat pe amicul nostru Jack Rosen de la *Daily News*, care va scrie un articol despre întoarcerea ta la New York, după convalescența în provincie. Eroul rănit se întoarce acasă. Frumos. Telefonează-i luni dimineață, ca articolul să apară marți, iar mahării de la departamentul de poliție să apuce să-l citească înainte să te ia la forfecat. Așa-i că-s deștept? Telefonează-mi luni, poate bem ceva după-amiază, să-ți povestesc despre suedeze. Ciao".

Am zîmbit. Patru suedeze, pe dracu'! Al șaselea mesaj era trimis de Beth duminică dimineață, ca să mă întrebe unde dispărusem sîmbătă seară și cînd ne puteam întîlni. Al șaptelea, tot de la Beth și înregistrat duminică după-amiază, confirma mesajul lăsat de mine la birou și mă anunța că va veni la mine acasă luni dimineață.

Deci, cînd am auzit soneria, cu puțin înainte de amiază, nu m-am mirat prea mult văzînd-o în prag pe Beth.

– Intră, i-am spus.

Ea și-a lăsat umbrela pe terasă și a intrat. Purta alt taior, de culoare ruginie.

Am crezut de cuviință să-i dau de știre că eram singur, așa că am spus:

– Sînt singur.

– Știu, mi-a răspuns.

Cîteva secunde ne-am privit unul pe celălalt. Știam ce avea de gînd să spună, dar nu voiam să aud. Oricum, a spus-o:

– Emma Whitestone a fost găsită moartă azi-dimineață, la locuința ei. De către un angajat. După toate aparențele, e vorba de o crimă.

N-am spus nimic. Ce-aș fi putut să spun? Am rămas pironit locului.

Beth m-a prins de braț și m-a dus în camera de zi, lîngă canapea.

– Așază-te, m-a îndemnat.

M-am așezat.

A luat loc lîngă mine și m-a luat de mînă.

– Nu știu ce simți... adică... știu că ai ținut mult la ea...

Am încuviințat din cap. Pentru a doua oară în viața mea, nu eu dădeam veștile rele. Eu eram cel înștiințat despre uciderea cuiva care-mi fusese drag. Îmi simțeam mintea amorțită. Aproape că nu înțelegeam, atît mi se părea de ircal.

– Am fost cu ea ascară, pînă pe la zece, i-am spus lui Beth.

– Încă nu s-a stabilit ora decesului. A fost găsită în pat... se pare că a fost ucisă prin lovire în cap cu un vătrai, care a fost descoperit pe podea... nu s-au constatat urme de pătrundere forțată... ușa din spate era neîncuiată.

Am încuviințat din cap. Probabil că ucigașul avea o cheie, pe care n-o mai înapoiase, iar ea nu se gîndise niciodată să schimbe încuietoarea. El știa că, undeva la îndemînă, exista un vătrai.

– La prima vedere pare a fi tîlhărie... portofelul a fost golit, banii au dispărut, cutia de bijuterii a fost golită. Și așa mai departe.

Am răsuflat adînc, dar n-am spus nimic.

– De asemenea, amîndoi soții Murphy sînt morți. După cît se pare, și ei au fost uciși.

– Dumnezeule!

– O echipă de poliție din Southold patrula pe strada lor cam o dată pe oră, ținînd sub supraveghere casa Murphy, însă... oamenii n-au văzut nimic. Cînd le-a venit schimbul, la opt dimineața, polițistul a descoperit ziarul pe peluză, unde a rămas pînă la ora nouă, a adăugat ea. Știa că soții Murphy se trezeau devreme și-și luau ziarul, așa că...

– Continuă.

– Așadar, le-a telefonat, apoi a bătut la ușa din față, după care a ocolit casa și s-a dus în spate. Aici a văzut că ușa dinspre camera Florida era descuiată. A intrat și i-a găsit pe amîndoi în pat. Muriseră în urma unor răni la cap, făcute cu o rangă aruncată pe covor și mînjită de sînge. Casa a fost răscolită, a adăugat ea. De asemenea, cum pe stradă patrula poliția, e de presupus că asasinul a venit dinspre țărm.

Am încuviințat din cap.

– Îți închipui că poliția din Southold e în mare agitație, cum va fi în curînd întregul North Fork. Pentru ei, și o singură crimă pe an e suficientă.

M-am gîndit la Max, căruia îi plăcea să fie liniște și pace.

– Poliția comitatului, a continuat Beth, va trimite o brigadă operativă, întrucît acum se bănuiește că ar fi vorba de un psihopat care jefuiește locuințele și ucide locatarii, a continuat Beth. Eu cred că cel care i-a ucis pe soții Gordon ar fi putut lua din casa lor cheia de la locuința Murphy, motiv pentru care intrarea nu a fost forțată, iar ușa din spate a fost găsită descuiată.

Am încuviințat din cap. Tobin știuse că la un moment dat poate va fi nevoie să se descotorosească de cei doi bătrîni și gîndise suficient de mult în perspectivă ca să ia cheia. În momentul în care Beth precizase că cheia soților Murphy nu fusese găsită la locuința Gordon, faptul ar fi trebuit să ne alarmeze. Alt exemplu de subestimare a criminalului.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama... am spus eu.

Ea a încuviințat din cap.

– Știu. Cît despre Emma Whitestone... ei bine, fie a lăsat ușa descuiată, fie și de astă dată cineva a avut cheia... cineva cunoscut... a continuat Beth.

M-am uitat la Beth și mi-am dat seama că amîndoi știam la cine se referea. De fapt, chiar a spus:

– Am pus să fie supravegheat Fredric Tobin, așa cum ai sugerat. A fost ținut sub observație toată ziua, dar niște șefi au contramandat operațiunea între miezul nopții și ora opt dimineața... din motive financiare... în concluzie, nimeni nu l-a supravegheat pe Fredric Tobin după miezul nopți.

Nu i-am răspuns.

– Oricum, mi-a fost greu să-i conving să accepte chiar și ideea de a-l ține sub observație pe Tobin. Nu e suspect. Nu-l avem la mînă cu nimic care să justifice o supraveghere permanentă, a subliniat ea.

Eram atent, dar în mintea mea se derulau imagini cu Emma: la mine acasă, înotînd în golf, la petrecerea Societății de Istorie, în dormitorul ei, în care fusese găsită ucisă... dar dacă mi-aș fi petrecut noaptea acolo? De unde știuse asasinul că era singură...? Mi-a trecut prin minte că Fredric Tobin m-ar fi ucis și pe mine dacă m-ar fi găsit dormind alături de ea.

M-am gîndit la Fredric Tobin și mi l-am imaginat discutînd cu Emma pe peluză, la petrecere. În timp ce-i vorbea, probabil știa că o va ucide. Cu toate acestea, m-am întrebat dacă o asasinase ca s-o împiedice să mai comunice cu mine sau era, pur și simplu, un mesaj: „Lua-te-ar dracu', Corey. Lua-te-ar dracu' fiindcă faci pe deșteptul, fiindcă te-ai prins că eu i-am omorît pe soții Gordon, fiindcă te-ai culcat cu fosta mea amantă, lua-te-ar dracu' să te ia".

– Mă simt oarecum răspunzătoare pentru soții Murphy, mi-a spus Beth.

Mi-am impus să mă gîndesc la bătrînii Murphy. Fuseseră oameni cumsecade, cetățeni conștiincioși și, din nefericire pentru ei, martori la prea multe întîmplări petrecute în casa vecină în ultimii ani.

– Miercuri le-am dus soților Murphy o fotografie cu Fredric Tobin și l-au identificat ca fiind tipul cu automobilul sport, am spus. Tobin are un Porsche alb...

I-am relatat scurta mea vizită la Edgar și Agnes Murphy.

Beth a încuviințat din cap.

– Înțeleg.

– Asasinul este Fredric Tobin, i-am spus.

Ea nu mi-a răspuns.

– El i-a lichidat pe Tom și Judy Gordon, pe Edgar și Agnes Murphy, poate chiar pe veterinarul de pe Plum Island și, în final, pe Emma Whitestone. Poate și pe alții. Sînt foarte tulburat, am adăugat. M-am ridicat și am spus: Am nevoie de puțin aer.

Am ieșit pe ușa din spate și am rămas afară pe terasă. Ploaia se întețise, o perdea cenușie se cernea din cerul cenușiu în marea cenușie. Vîntul sufla dinspre sud, din direcția golfului.

Emma. Emma.

Încă nu-mi revenisem din șoc și din starea de neacceptare, dar începeam să simt cum creștea în mine furia. Cu cît mă gîndeam mai mult la Tobin, care-i zdrobise capul cu un vătrai, cu atît îmi doream să-i zdrobesc și eu țeasta cu vătraiul.

La fel ca atîția alți polițiști care se confruntă direct și îndeaproape cu crima, doream să-mi folosesc puterea și experiența ca să rezolv eu însumi cazul. Dar un polițist nu poate fi om de pază, după cum un om de pază nu poate fi polițist. Pe de altă parte, existau momente cînd trebuia să lași deoparte insigna și să folosești doar arma...

30

Beth m-a lăsat singur, răstimp în care am reușit să-mi mai adun gîndurile. Într-un tîrziu, a ieșit pe terasa din spate și mi-a întins o ceașcă de cafea, în care, după miros, părea să fi turnat puțin coniac.

Amîndoi am rămas tăcuți, cu ochii ațintiți spre golf. După cîteva minute m-a întrebat:

– De ce se întîmplă toate acestea, John?

Știam că-i datoram unele informații.

– Aur, i-am răspuns.

– Aur?

– Da. O comoară ascunsă, poate comoara unor pirați, poate chiar comoara căpitanului Kidd.

– A căpitanului Kidd?

– Da.

– Și comoara asta se găsea pe Plum Island?

– Da... din cîte îmi dau seama, Tobin a prins cumva de veste și, înțelegînd că niciodată n-ar fi pus piciorul într-unul dintre cele mai inaccesibile locuri din țară, a început să-și caute un asociat cu acces nelimitat pe insulă.

Ea s-a gîndit puțin, apoi a spus:

– Sigur... acum totul se leagă... Societatea de Istorie, săpăturile, casa de pe țărm, barca cu motor... eram atît de convinși de varianta cu molima, apoi de cea cu drogurile...

– Într-adevăr. Dar, dacă faci complet abstracție de aceste posibilități, așa cum am procedat eu, știind că soții Gordon n-ar fi fost capabili de astfel de fapte, atunci trebuie să reclădești întregul caz.

Beth a încuviințat din cap.

– După cum spunea doctorul Zollner, cînd singura unealtă la îndemînă e un ciocan, toate problemele seamănă a cuie, a remarcat ea.

La rîndul meu, am încuviințat din cap.

– Povestește-mi tot. Dă-i drumul.

Știam că încerca să-mi abată gîndurile de la uciderea Emmei și avea dreptate cînd spunea că trebuia să lucrez, să fac ceva concret.

– Bine... cînd am fost pe Plum Island, săpăturile arheologice m-au surprins ca fiind ceva complet străin de firea lui Tom și Judy. Ei știau ce părere mi-aș fi făcut, așa că nu mi-au pomenit niciodată despre săpături. Cred că gîndeau în perspectivă, la o zi – după ce, chipurile, ar fi descoperit comoara pe proprietatea lor – în care lumea și-ar fi amintit de săpăturile de pe Plum Island și ar fi făcut legătura. Prin urmare, cu cît știau mai puțini, cu atît mai bine.

– N-ar fi pentru prima oară cînd ceva de valoare este mutat din loc și redescoperit într-un loc mai convenabil, a remarcat Beth.

– Tocmai aici era esența întregului plan. X-ul de pe harta piraților trebuia mutat de pe proprietatea Unchiului Sam pe cea a lui Tom și Judy.

Ea s-a gîndit puțin, apoi m-a întrebat:

– Crezi că soții Gordon cunoșteau cu exactitate locul în care era îngropată comoara pe Plum Island? Sau încercau să dea de el? Nu țin minte să fi văzut prea multe săpături recente pe insulă.

– Cred că informațiile lui Tobin erau sigure și demne de crezare, dar poate nu foarte precise. Am învățat cîte ceva despre hărțile întocmite de pirați, atît de la Emma... cît și din cartea aceea... Am arătat cartea de pe măsuța din apropiere. Și, din cîte am aflat, asemenea comori urma să fie îngropate numai provizoriu, așadar, o parte dintre reperele sau indicațiile de pe hartă s-au dovedit a fi copaci demult dispăruți, stînci care s-au sfărîmat sau s-au prăvălit în mare... și așa mai departe.

– Cum ai ajuns să stai de vorbă cu Emma? m-a întrebat Beth.

– Pur și simplu, voiam să verific Societatea de Istorie Peconic. Intenționam să nu pierd mai mult de o oră și puțin îmi păsa cu cine aș fi stat de vorbă... apoi am cunoscut-o pe ea și, în cursul conversației, am aflat că fusese amanta lui Tobin.

Beth a chibzuit un timp la cele auzite, continuînd să privească țintă golful, apoi a spus:

– În consecință, următorul pas a fost să stai de vorbă cu Fredric Tobin.

– Nu, cu el discutasem înainte de Emma.

– Atunci, ce te-a făcut să ajungi la el? Ce legătură ai presupus că avea cu crimele?

– La început, nici una. Am făcut muncă de detectiv începător, am discutat cu prietenii, nu cu suspecții. L-am cunoscut pe Tobin la vie, prin iulie, când eram cu soții Gordon. I-am relatat episodul și am adăugat: La vremea aceea nu i-am acordat nici o atenție și mă întrebam de ce îl agreau soții Gordon. Miercuri, după ce am petrecut cîteva ore în compania lui, am tras concluzia că era un tip de treabă, totuși nu-mi răspundea limpede la unele întrebări simple. Înțelegi?

Ea a încuviințat din cap.

– După ce am vorbit cu Emma, am început să extrapolez unele relații.

Ea a încuviințat din nou, privind țintă ploaia, aparent cufundată în gînduri. În cele din urmă, a spus:

– În aceeași perioadă eu mă aflam în preajma criminaliștilor, a medicilor legiști, pe Plum Island, și așa mai departe. În tot acest timp, tu mergeai pe o pistă cu totul diferită.

– Una extrem de vagă, dar, oricum, nu aveam mare lucru de făcut.

– Încă ești supărat pentru felul în care ai fost tratat?

– Am fost. Poate de aceea am acționat. Nu contează. Ideea este că îți ofer ție toate aceste date. Vreau ca Fredric Tobin să fie arestat, condamnat și executat.

Ea m-a privit și a spus:

– S-ar putea să nu se întîmple așa, iar tu știi asta foarte bine. Dacă nu avem probe reale și solide, tipul nu va suferi nici o condamnare. Cred că procurorul districtual nu va accepta nici să-l pună sub acuzare.

Știam. Dar, în același timp, știam și că atunci cînd problema *era* un cui, singurul obiect de care aveai nevoie era ciocanul. Eu aveam unul.

– Ei bine? m-a întrebat Beth. Mai ai și alte probe?

– De fapt, în hangarul lui Tobin am descoperit o barcă mică, cu fund plat, și o prăjină ca cele folosite pentru deplasarea prin ținuturi mlăștinoase. Are și un corn de ceață.

I-am relatat confruntarea mea cu Tobin în hangar. Beth a încuviințat din cap, apoi mi-a spus:

– Stai jos. M-am așezat în fotoliul de răchită, iar ea s-a instalat în balansoar. Povestește-mi, m-a îndemnat.

În următoarea jumătate de oră am pus-o în temă, i-am relatat tot ce făcusem începînd de marți seara, cînd ne despărțisem, și pînă în prezent, inclusiv faptul că prietena lui Tobin, Sondra Wells, și menajera fuseseră plecate în după-amiaza în care soții Gordon fuseseră asasinați, deși Tobin mă lăsase să înțeleg că cele două femei se găseau acasă.

Beth asculta, cu ochii țintă la ploaie și la mare. Vîntul începea să se întețească și, din cînd în cînd, trimitea cîte o rafală mai puternică.

Cînd am încheiat, Beth mi-a spus:

– Prin urmare, faptul că soții Gordon au cumpărat terenul lui Margaret Wiley n-a fost o încercare de a-l înșela pe Tobin.

– Nu. Tobin i-a *sfătuit* pe cei doi să cumpere terenul, pornind de la legenda cu Lespezile Căpitanului Kidd. Mai există un loc, denumit Copacii Căpitanului Kidd, dar în prezent acolo se află un parc. În ce privește lespedea sau faleza, locul nu este indicat în cărțile de istorie la fel de precis cum sînt copacii, așadar, Tobin știa că orice faleză din zonă era la fel de bună. Însă nu voia să se răspîndească zvonul că *el* își cumpărase un teren neutilizabil sus, pe stînci, fapt care ar fi dat naștere la tot felul de bîrfe și speculații. Atunci i-a îndemnat pe soții Gordon să achiziționeze terenul pe banii lor, deși nu dispuneau de prea mulți, însă au avut noroc cu pămîntul doamnei Wiley... sau poate că Tobin știa de el. În continuare, planul prevedea că trebuia să aștepte înainte de a îngropa comoara, ca mai apoi s-o redescopere.

– Incredibil.

– Așa e. Și pentru că-i aproape imposibil să falsifici vîrsta straturilor de pămînt dintr-o groapă, cei trei intenționau să ascundă lada cu comoara în peretele falezei, pe lespedea descoperită de noi, ca apoi să declare că ieșise la iveală în urma eroziunii. În momentul în care aveau s-o scoată din nisip și argilă cu ajutorul unor tîrnăcoape

și lopeți, locul ar fi fost în bună parte distrus, iar lada sfărîmată, așa că nimeni n-ar mai fi putut studia amplasamentul.

– Incredibil, a repetat ea.

– Era vorba de trei oameni inteligenți, Beth, care și-au calculat fiecare mișcare. Intenția lor era să smulgă o comoară în valoare de douăzeci de milioane de dolari chiar de sub nasul Unchiului Sam, iar Unchiul Sam urma să se dumirească abia cînd știrea ar fi apărut în presă. Cînd ar fi intrat în evidența Fiscului, situație pentru care erau pregătiți.

I-am explicat cum era cu legislația comorilor găsite, cu taxa pe venituri și altele asemenea.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Dar cum urma Tobin să-și primească partea după ce soții Gordon și-ar fi anunțat descoperirea?

– În primul rînd, cei trei ar fi susținut că erau prieteni de aproape doi ani. Soții Gordon începuseră să se intereseze de vinuri, ceea ce cred că nu era adevărat, însă reprezenta un bun motiv ca lumea să-i vadă în compania lui Tobin și să-i considere prieteni. I-am povestit ce aflasem de la Emma, legat de natura relației dintre ei. Totuși, am adăugat, asta nu se potrivește cu ce mi-a declarat Tobin despre relația lor. Altă neconcordanță interesantă.

Ea a încuviințat din cap.

– Prietenia nu-i un motiv ca să împarți cu cineva o comoară găsită valorînd milioane de dolari.

– Nu. Așadar, au născocit o poveste întreagă care să se potrivească cu descoperirea. Iată ce cred eu... Mai întîi, s-au prefăcut interesați de istoria locală și astfel au descoperit unele date legate de o comoară ascunsă de pirați. În acest punct, conform declarației pe care aveau s-o facă presei, au ajuns la o înțelegere amicală privind căutarea și împărțirea a ceea ce ar fi descoperit.

Beth a încuviințat din nou. Vedeam că era aproape convinsă de versiunea mea asupra faptelor premergătoare asasinatelor.

– Soții Gordon și Tobin, am adăugat, urma să declare că răscoliseră vechile arhive ale diverselor societăți istorice din zonă, lucru perfect adevărat, apoi din Anglia și altele. S-au convins că comoara trebuia „găsită" pe terenul lui Margaret Wiley și, deși le părea rău că o păcăliseră ca să le vîndă pămîntul, socoteau că la o vînătoare de comori totul e permis. I-ar fi oferit lui Margaret o frumoasă bijuterie

sau ceva asemănător. Totodată, ar fi scos în evidență faptul că riscaseră douăzeci și cinci de mii de dolari, întrucît nu puteau fi siguri că acolo fusese îngropată comoara.

M-am rezemat de spătarul fotoliului, ascultînd vîntul și ploaia. Mă simțeam mai îngrozitor decît oricînd, mă uimea cît de mult îmi lipsea Emma Whitestone, care intrase în viața mea atît de repede și de neașteptat, apoi trecuse într-o altă viață, poate undeva printre constelații.

Din nou am tras aer în piept și am continuat:

– Presupun că soții Gordon și Tobin își procuraseră unele documente fictive, cu care să-și susțină afirmația că descoperiseră locul comorii în cine știe ce arhive. Nu știu ce aveau în gînd: un pergament falsificat, fotocopia unui original, chipurile pierdut, sau poate ar fi declarat, pur și simplu: „Nu-i treaba nimănui cum am descoperit-o. Vom căuta și altele". Statul nu s-ar fi interesat cum au găsit-o, ci numai *unde* anume și cît valorează. M-am uitat la Beth. Ți se pare logic?

Ea s-a gîndit și a răspuns:

– E logic, așa cum ai înșiruit tu faptele... cred totuși că cineva va face legătura cu Plum Island.

– Posibil. Dar de la bănuială la dovezi e cale lungă.

– Da, totuși rămîne o verigă slabă într-un plan altfel foarte bun.

– Adevărat. Atunci, să-ți spun o altă teorie, care se potrivește cu faptele reale: Tobin nici nu se gîndea să împartă cu soții Gordon. I-a lăsat să creadă tot ce ți-am relatat pînă acum, i-a convins să cumpere terenul și toți trei au inventat povestea cu descoperirea comorii și cu motivul împărțirii ei. În realitate, și Tobin se temea că cineva va face legătura cu Plum Island. Soții Gordon ar fi oferit cheia localizării comorii și mutării ei de pe Plum Island. Ulterior soții Gordon au devenit un punct nevralgic, o verigă slabă, un indiciu clar al locului de proveniență al comorii.

Beth a rămas tăcută, legănîndu-se în balansoar. A dat din cap și a spus:

– Trei pot păstra un secret doar dacă mor doi dintre ei.

– Exact.

– Soții Gordon erau oameni inteligenți, dar și naivi, am continuat eu. Niciodată nu întîlniseră pe cineva atît de rău la suflet și de pervers ca Fredric Tobin. N-au bănuit nimic, fiindcă repetaseră

întreg scenariul, cumpăraseră terenul, și așa mai departe. În realitate, Tobin a știut de la început că îi va ucide. Cel mai probabil e că intenționa, fie să îngroape comoara pe proprietatea lui de lîngă Founders Landing, care este tot un loc istoric, și apoi s-o „descopere acolo", fie s-o ascundă aici sau peste ocean, păstrînd nu numai partea cuvenită soților Gordon, dar și pe cea datorată Unchiului Sam.

– Da, cred că e o posibilitate reală, acum cînd am constatat că e capabil să ucidă cu sînge rece.

– În orice caz, e omul tău.

Beth ședea cu bărbia sprijinită în pumn, cu picioarele proptite de bara balansoarului. Într-un tîrziu, m-a întrebat:

– Cum i-ai cunoscut pe soții Gordon? Vreau să spun, cum se face că oameni cu o agendă atît de încărcată și-au făcut timp să... Mă urmărești?

Am încercat să zîmbesc și i-am răspuns:

– Îmi subestimezi farmecul. Totuși, e o întrebare bună. Mi-am pus și eu aceeași întrebare, nu pentru prima oară, apoi i-am răspuns: Poate că, pur și simplu, mă simpatizau. Poate totuși li s-a părut că ceva nu era în regulă și voiau să aibă în preajmă un polițist. Îl cunoșteau și pe Max, ar trebui să-l întrebi cum s-au întîlnit.

Ea a încuviințat din cap, după care m-a întrebat:

– Deci, cum *i-ai* cunoscut? Ar fi trebuit să te întreb chiar luni, la locul crimei.

– Într-adevăr. I-am cunoscut la bar, în Restaurantul Claudio. Îl știi?

– Toată lumea îl știe.

– Am încercat s-o agăț pe Judy la bar.

– Un început bun pentru o prietenie.

– Corect. Oricum, consider întîlnirea o întîmplare fericită și poate chiar așa a fost. Pe de altă parte, soții Gordon îl cunoșteau deja pe Max, care mă cunoștea pe mine, așadar, poate auziseră cumva că polițistul rănit prin împușcare, despre care se vorbise la televizor, era prieten cu Max și-și petrecea convalescența în Mattituck. Aveam – și încă am – două locuri publice în care mă afișez: Restaurantul Vechi și Restaurantul Claudio. Așa că e posibil... dar poate nu... greu de spus. Aproape că nu contează, decît ca idee. Uneori lucrurile se întîmplă de la sine, am adăugat.

– Așa e. Dar în meseria noastră trebuie să căutăm mobiluri și intenții. Toate celelalte sînt mîna sorții. S-a uitat la mine și m-a întrebat: Cum te simți, John?

– Bine.

– Vreau să-mi spui adevărul.

– Cam abătut. Nici vremea de afară nu mă ajută.

– Te doare?

Nu i-am răspuns.

– Am stat de vorbă la telefon cu colegul tău, m-a informat ea.

– Cu Dom? Nu mi-a spus nimic. Mi-ar fi dat de știre.

– Ei bine, n-a făcut-o.

– Despre ce ați vorbit?

– Despre tine.

– *Ce anume* despre mine?

– Prietenii tăi sînt îngrijorați pentru soarta ta.

– Mai bine ar fi îngrijorați de soarta *lor*, dacă mă vorbesc pe la spate.

– De ce nu încetezi să faci pe durul?

– Schimbă subiectul.

– Bine.

S-a ridicat în picioare și s-a dus la balustradă să privească valurile din golf, care începeau să se învolbureze și să formeze coame albe.

– Se apropie uraganul, a spus. Poate ne va ocoli. S-a întors spre mine și a întrebat: Deci, unde-i comoara?

– Iată o întrebare foarte bună.

M-am ridicat la rîndul meu și am privit vîltoarea valurilor. Firește, nu se vedea nici o ambarcațiune, iar vîntul începuse să adune tot felul de gunoaie pe peluză. De fiecare dată cînd se potolea cîteva secunde auzeam valurile izbindu-se de bolovanii de pe plajă.

– Și unde sînt probele tale de netăgăduit? m-a întrebat Beth.

Continuînd să fiu atent la vreme, am răspuns:

– Răspunsul la amîndouă întrebările s-ar putea găsi la locuința domnului Tobin, în biroul sau în apartamentul lui.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi a spus:

– Voi prezenta faptele, așa cum le cunosc, unui procuror districtual și-i voi cere mandat de percheziție.

– Bună idee. Dacă poți obține mandat de percheziție fără un motiv probabil, atunci ești mult mai isteață decît mine. Judecătorul s-ar putea arăta cam reticent să emită un mandat de percheziție la locuința și în biroul unui cetățean de vază care n-a mai avut necazuri cu legea, am adăugat. Am privit-o atent în timp ce cîntărea vorbele mele. Iată măreția Americii, am spus. Nu te trezești cu poliția și statul pe capul tău decît dacă au motive bine întemeiate. Iar dacă ești bogat, atunci le trebuie motive și mai bine întemeiate decît pentru un om de rînd.

Nu mi-a răspuns, ci m-a întrebat:

– Ce crezi că ar trebui să... facem acum?

– Fă ce vrei. Eu nu mai lucrez la caz.

Valurile deveniseră talazuri, lucru neobișnuit pentru această parte a golfului. Mi-am amintit că Emma îmi spusese să privesc oceanul în apropierea furtunii.

– Știu că pot... adică... *cred* că-l pot prinde pe individ, dacă-i vinovat, mi-a spus Beth.

– Foarte bine.

– Ești sigur că el este făptașul?

– Sînt sigur.

– Dar Paul Stevens?

– El rămîne jocherul din cărți. Ar putea fi complicele lui Tobin la crimă sau l-ar putea șantaja pe Tobin. Ar putea fi șacalul care așteaptă să se arunce asupra prăzii sau, pur și simplu, genul de om care pare veșnic suspect și vinovat de *ceva*.

– Ar trebui să discutăm cu el.

– Am discutat cu.

Ea a ridicat din sprîncene.

– Cînd?

I-am relatat vizita mea inopinată la locuința din Connecticut a domnului Stevens, minus bătaia pe care i-o administrasem.

– În cel mai bun caz, e vinovat că ne-a mințit și că a conspirat cu Nash și Foster, am încheiat.

Ea a chibzuit puțin și a remarcat:

– Ori s-ar putea să fie implicat mai mult. Adică... poate avem noroc și găsim unele indicii la locul ultimelor două asasinate. Ar fi un element hotărîtor.

– Așa e. Între timp, Tobin va afla că îl suspectăm, or jumătate din politicienii locali sînt la degetul lui mic, probabil are prieteni și la poliția din Southold.

– Nu-l amestecăm pe Max.

– Fă ceea ce trebuie să faci. Numai nu-l speria pe Tobin, fiindcă, dacă se prinde că sîntem pe urmele lui, orice probe deține o să dispară.

– Cum ar fi comoara?

– Exact. Sau arma crimei. De fapt, dacă aș fi omorît două persoane cu pistolul meu înregistrat și deodată m-aș trezi cu poliția în birou, aș arunca arma în mijlocul Atlanticului și aș declara că am pierdut-o sau că mi-a fost furată. Ar trebui să anunți că ai descoperit unul din gloanțe. Asta o să-l sperie, dacă mai are pistolul. Pune pe cineva să-l țină sub observație, să vezi dacă încearcă să scape de pistol, dacă nu cumva a făcut-o pînă acum.

Ea a încuviințat din cap și s-a uitat la mine.

– Aș vrea să lucrezi cu mine la acest caz, mi-a spus. Ești de acord?

Am luat-o de braț și am condus-o în bucătărie. Am ridicat receptorul din furcă și i-am spus:

– Sună la birou, să vezi dacă-i acolo.

Ea a sunat la informații, a cerut numărul Podgoriilor Tobin și l-a format.

– Cu domnul Tobin, vă rog, a cerut ea. A așteptat, cu ochii la mine. Ce să-i spun? m-a întrebat.

– Mulțumește-i pentru petrecere.

Beth a început să vorbească în receptor.

– Da, aici detectivul Penrose de la secția de poliție a comitatului Suffolk. Aș dori să vorbesc cu domnul Tobin. A ascultat, apoi a spus: Spuneți-i că am telefonat ca să-i mulțumesc pentru seara minunată pe care am petrecut-o. M-a privit scurt, apoi a continuat să vorbească în receptor: Bine. E o idee bună. A pus receptorul în furcă și s-a întors spre mine: Nu-i acolo, nu se știe dacă vine, iar fata cu care am vorbit nu știe unde să dea de el. În plus, sînt pe punctul să închidă crama, din pricina vremii.

– Sună-l acasă.

Ea și-a scos agenda, a găsit numărul lui Tobin, care nu figura în cartea de telefon, și l-a format.

– Îi telefonez acasă ca să-i mulțumesc pentru minunata seară petrecută la el? m-a întrebat.

– Ai pierdut medalionul de aur al bunicii pe peluza lui.

– Bine. Domnul Tobin este acasă? a vorbit ea în receptor. A ascultat, apoi a întrebat: Deci, domnișoara Wells este acolo? A ascultat din nou și a spus: Mulțumesc. Am să revin... nu, nu-i transmiteți nimic... nu, nu vă fie teamă. Ar trebui să mergeți într-un adăpost pentru cazuri de necesitate... da, atunci sunați la poliție sau la pompieri și vor veni să vă ia. Bine? Sunați chiar acum. A pus receptorul în furcă. Era menajera. O est-europeancă. Îi e frică de uragane.

– Nici eu nu mă dau în vînt după ele. Unde-i domnul Tobin?

– A plecat fără să lase vorbă. Domnișoara Wells a rămas în Manhattan pînă se potolește furtuna. Beth s-a uitat în ochii mei. Unde-i Tobin?

– Nu știu. Dar știm unde nu este.

– Apropo, ar trebui să pleci din casa asta. Toți localnicii cu casă pe țărm au fost sfătuiți să-și părăsească locuințele.

– Meteorologii sînt alarmiști de profesie.

În aceeași clipă lumina a început să pîlpîie.

– Și uneori chiar au dreptate, a replicat Beth.

– Oricum, în cursul zilei de astăzi trebuie să mă întorc în Manhattan. Mîine dimineață am întîlnire cu cei care vor decide asupra sorții mele.

– Atunci ar fi mai bine să pleci chiar acum. Vremea nu se va îmbunătăți.

În timp ce analizam opțiunile, vîntul a zburat un scaun de pe terasă și luminile au pîlpîit din nou. Mi-am amintit că trebuia să-i telefonez lui Jack Rosen la *Daily News*, dar deja ratasem termenul pentru articol. În orice caz, nu credeam că eroul rănit se va înapoia acasă în ziua aceea, nici a doua zi.

– Hai să facem o plimbare, i-am propus lui Beth.

– Unde?

– Să-l găsim pe Fredric Tobin și să-i mulțumim pentru seara minunată pe care am petrecut-o.

31

Ploua cu găleata și vîntul vuia ca un tren de marfă.

Am găsit două ponchos galbene în debara, apoi mi-am luat pistolul calibrul 38, pe care îl purtam în tocul de la umăr. Următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să ies de pe aleea plină de gunoaie și crengi rupte. Am pornit Jeep-ul, am ambalat motorul și am trecut peste crengile căzute la pămînt.

– Patruzeci de centimetri distanță de sol și tracțiune pe patru roți, i-am explicat lui Beth.

– Oare și plutește?

– Poate vom avea ocazia să aflăm.

Am condus pe străduțele înguste ale porțiunii de litoral din Mattituck, peste alte crengi rupte, printre capace de lăzi de gunoi purtate prin văzduh, și am descoperit că șoseaua fusese blocată de un copac răsturnat.

– N-am mai prins un uragan la țară din copilărie, am spus.

– Acesta nu-i un uragan, John, m-a atenționat Beth.

Am intrat pe peluza cuiva și am ocolit un copac uriaș căzut la pămînt.

– Mie îmi pare a fi uragan, am remarcat.

– Ca să fie uragan, viteza vîntului trebuie să ajungă la șaizeci și cinci de noduri. Pentru moment e o furtună tropicală.

A deschis radioul pe un post de știri și, după cum era de așteptat, la ordinea zilei era Jasper. Crainicul tocmai spunea: „... îndreptîndu-se spre nord-nord-est, vîntul suflă cu o viteză de pînă la șaizeci de noduri, respectiv circa 100 de kilometri pe oră pentru aceia dintre dumneavoastră care nu au cunoștințe de navigație. Viteza de deplasare este de circa douăzeci și cinci de kilometri la

oră și, dacă își va continua cursul prezent, va atinge uscatul undeva pe țărmul sudic al insulei Long Island în jurul orei opt seara. Au fost amplasate pancarte de avertisment pentru ambarcațiunile mici de pe ocean și de pe brațul Sound. Călătorii sînt sfătuiți să rămînă acasă și..." Am închis aparatul de radio.

– Un alarmist!

– Casa mea e destul de departe de țărm, dacă vei vrea să ne oprim undeva mai tîrziu, mi-a spus Beth. De acolo faci mai puțin de două ore cu trenul sau cu mașina pînă în Manhattan. Ai putea pleca după ce trece vijelia.

– Mulțumesc.

Un timp ne-am continuat drumul în tăcere și, într-un tîrziu, am ajuns la Main Road, care nu era blocată de crengi, însă era acoperită de apă. Nu treceau prea multe mașini și aproape toate magazinele de la marginea șoselei fuseseră închise, unele chiar aveau obloanele trase. Am văzut o tonetă prăbușită și un stîlp care se răsturnase, trăgînd după el firele de telefon și de curent electric.

– Nu cred să-i priască viței-de-vie, am spus.

– Nu prieste la nimic.

După vreo douăzeci de minute am intrat în parcarea acoperită cu prundiș a podgoriilor Tobin. Parcarea era pustie, iar pe o pancartă scria „Închis".

Am ridicat privirea înspre turn și am văzut că nici o fereastră nu era luminată, deși cerul se făcuse aproape negru.

De ambele părți ale parcării creștea viță-de-vie, pe care vîntul o scutura din toate părțile. Dacă furtuna se întețea, probabil că recolta era compromisă. Mi-am amintit mica prelegere a lui Tobin despre influența moderatoare a climatului maritim – lucru destul de adevărat, pînă în momentul în care te găseai în calea unui uragan.

– Jasper.

– Așa-l cheamă. A privit în jur, prin parcare și spre cramă, apoi a spus: Nu cred să fie aici. Nu văd nici o mașină, iar locul e cufundat în întuneric. Hai să încercăm la el acasă.

– Mai întîi, să ne uităm prin biroul lui.

– John, e închis.

– Închis e un termen relativ.

– Nu, nu este.

Am mers cu mașina către cramă, apoi am cotit brusc la dreapta, ieșind din parcare, pe porțiunea de iarbă dintre cramă și vie. Am ocolit clădirea, ajungînd în spatele ei, unde se vedeau parcate cîteva camioane, printre butoaie de vin goale.

– Ce faci? m-a întrebat Beth.

Am condus pînă la ușa din spate, de la baza turnului.

– Vezi dacă e deschisă.

Ea s-a uitat la mine și a vrut să spună ceva.

– Tu vezi doar dacă-i deschisă. Fă ce ți-am zis.

A coborît din Jeep, a alergat pînă la ușă și a apăsat pe clanță. S-a uitat la mine și a clătinat din cap, apoi s-a îndreptat spre mașină. Am ambalat motorul și am intrat cu botul Jeep-ului în ușă, care a zburat de perete. Am oprit motorul și am coborît de la volan. Am prins-o pe Beth de braț și amîndoi am intrat, alergînd, în turn.

– Ești nebun?

– De sus e o priveliște grozavă.

După cum observasem, ascensorul se deschidea cu cheie, așa că am pornit pe scări. Beth m-a apucat de braț.

– Stai! mi-a strigat ea. Asta-i spargere de locuință, ca să nu mai vorbesc de încălcarea drepturilor civile...

– E o clădire publică.

– E închisă!

– Am găsit ușa spartă.

– John...

– Întoarce-te la Jeep. Mă descurc singur.

Ne-am privit unul pe celălalt și am citit în ochii ei: „Știu că ești furios, dar nu face una ca asta!"

I-am întors spatele și am urcat scările singur. Pe fiecare palier am încercat ușile de la birouri, dar toate erau încuiate.

La etajul al treilea am auzit pași în urma mea și mi-am scos pistolul. Am așteptat într-un ungher îndepărtat și am văzut-o pe Beth dînd colțul. Ea a ridicat privirea către mine.

– E infracțiunea mea. N-am nevoie de complici, i-am spus.

– Ușa era spartă. Facem cercetări, mi-a replicat.

– Asta spuneam și eu.

Am continuat să urcăm scările împreună.

La etajul al patrulea, unde se aflau birourile administrației, ușa era tot încuiată. Ceea ce nu însemna că nu era nimeni acolo –

ieșirile de incendiu erau încuiate pe partea noastră, dar s-ar fi putut descuia de partea cealaltă. Am bătut cu pumnul în ușa de oțel, o dată și încă o dată.

– John, nu cred să fie cineva înăuntru... a spus Beth.

– Sper că nu.

Am urcat în fugă treptele pînă la etajul al cincilea, iar Beth a venit după mine. Am încercat clanța, dar și de astă dată era tot încuiat.

– E apartamentul lui? a întrebat Beth.

– Da.

Într-o casetă de sticlă din perete am văzut nelipsita toporișcă de incendiu, cu tăișul de oțel, iar alături un extinctor. Am luat extinctorul din perete, am spart geamul și am scos toporișca. Zornăitul de sticlă spartă a stîrnit ecouri în toată casa scărilor.

– *Ce* faci? aproape a țipat Beth.

Am împins-o înapoi și am făcut vînt toporiștii în clanță, care a zburat cît colo. Încuietoarea însă rezista. După alte cîteva izbituri, oțelul din jurul mecanismului a cedat, iar la ultima lovitură, ușa s-a deschis spre înăuntru.

Am tras aer în piept de cîteva ori. Aveam o senzație ciudată în plămîn, ca și cum s-ar fi redeschis o rană căreia îi trebuise vreme îndelungată să se vindece.

– John, ascultă-mă...

– Taci. Fii atentă dacă auzi pași.

Mi-am scos pistolul de sub poncho, iar Beth mi-a urmat exemplul. Am rămas nemișcați, apoi eu am aruncat o privire în interiorul încăperii pe care tocmai o deschisesem. Între ochii mei și apartamentul lui Tobin se interpunea un ecran de mătase japonez care ascundea ușa de oțel de privirea delicată a domnului Tobin. Apartamentul era cufundat în tăcere și întuneric.

Continuam să țin toporișca în mîna stîngă; am azvîrlit-o prin ușa deschisă în paravanul de mătase care a căzut la podea, descoperind o încăpere spațioasă, o combinație de salon și sufragerie.

– Nu putem intra, a șoptit Beth.

– *Trebuie* să intrăm. Cineva a spart ușa. Undeva prin preajmă se ascund niște hoți.

Zgomotul pe care îl făcusem pînă atunci era suficient să atragă atenția oricui s-ar fi aflat prin preajmă, dar n-am auzit nimic. Am

tras concluzia că ușa din spate era prevăzută cu alarmă, însă probabil că furtuna făcuse să sune la stațiile de control zeci de alarme pe tot cuprinsul zonei North Fork. În orice caz, chiar dacă apărea poliția, ne puteam descurca: de fapt, noi *înșine* reprezentam poliția. Am trecut în salon, ținînd arma cu amîndouă mîinile și descriind un arc de cerc din stînga către centru. Beth a făcut același lucru dinspre dreapta.

– John, nu-i o idee bună, mi-a spus ea. Calmează-te. Știu că ești tulburat și nu-ți găsesc nici o vină, dar nu poți face una ca asta. Trebuie să plecăm de aici și...

– Taci! Domnule Tobin! am strigat. Sînteți acasă, domnule? Aveți musafiri.

Nici un răspuns. Am înaintat și mai mult în salon, luminat doar de cerul înnorat vizibil prin marile ferestre cu arcade și de razele filtrate prin două luminatoare aflate în tavanul înalt de aproape trei metri. Beth a venit încet după mine.

După cum vă imaginați, era un locșor pe cinste: sufrageria avea forma unui semicerc cu peretele convex spre nord. Cealaltă jumătate a turnului, cea dinspre sud, era ocupată de o bucătărie cu acces direct, pe care o puteam vedea din locul în care ne aflam, și un dormitor amplasat în sfertul sud-vestic al cercului. Ușa dormitorului era deschisă, așa că am aruncat o privire înăuntru. Am constatat cu satisfacție că eram singuri sau, dacă Tobin se găsea acolo, atunci se ascunsese sub pat sau într-un dulap, înspăimîntat de moarte.

Mi-am rotit privirea prin salon. În lumina cenușie vedeam că era decorat simplu și modern, potrivit cu ambianța apartamentului din turn. Pereții pictați în acuarelă înfățișau scene pe care le-am recunoscut: farul Plum Island, farul Horton Point, cîteva peisaje marine, două-trei case vechi cu acoperișuri de șindrilă, chiar și Hanul Generalului Wayne.

– Grozav bîrlog! am exclamat.

– Foarte frumos.

– Nemaipomenit loc în care să aduci o femeie.

Domnișoara Penrose n-a făcut nici un comentariu.

M-am dus la o fereastră care dădea spre nord și am privit furtuna care făcea ravagii afară. Am văzut că vreo cîțiva butuci de viță-de-vie fuseseră trîntiți la pămînt și mi-am închipuit că strugurii rămași neculeși erau de acum trecuți și aveau să fie luați de vînt.

Respectînd scenariul meu, Beth a spus:

– Nu există nici un hoț. Ar trebui să plecăm și să raportăm că am descoperit urmele unei spargeri.

– Bună idee. Stai să mă asigur că făptașul a fugit. I-am dat cheile de la mașină. Du-te și așteaptă-mă în Jeep. Cobor imediat.

Ea a șovăit, apoi a spus:

– Duc mașina în parcare. Te aștept un sfert de oră. Nici un minut mai mult.

– Bine.

I-am întors spatele și am intrat în dormitor.

Încăperea era mai confortabilă și mai elegantă, genul de cameră în care Binecuvîntarea lui Dumnezeu pentru Femei aducea sticlele de șampanie. De fapt, lîngă pat se găsea o măsuță și o frapieră. Aș minți dacă aș spune că nu mi-o închipuiam pe Emma în pat cu domnul Vin. Oricum, nu mai conta. Ea era moartă, iar el avea s-o urmeze în curînd.

În stînga era o baie mare, mai multe dușuri, jacuzzi, bideu, tot tacîmul. Da, viața fusese darnică cu Fredric Tobin, pînă în momentul în care începuse să cheltuiască mai mult decît cîștiga. Mi-a trecut prin minte că furtuna de afară ar fi însemnat ruina lui, în lipsa transfuziei de aur.

În dormitor se afla o masă de scris. Am deschis-o, dar n-am găsit nimic util sau incriminator.

În următoarele zece minute am răscolit toată încăperea. Revenind în salon, am descoperit o debara încuiată și am spart ușa cu toporișca, dar înăuntru nu se aflau decît un serviciu de masă din argint, cîteva așternuturi și cristaluri, un frigider de vinuri cu ușă transparentă, o cutie de trabucuri cu umidificator și alte accesorii ale traiului îndestulat, inclusiv o colecție bogată de videocasete porno.

Am căutat prin debara și prin frigiderul de vinuri, dar nici de astă dată n-am găsit nimic.

M-am învîrtit prin salon cu toporișca în mînă, căutînd și sfărîmînd diverse obiecte cu securea, ca să-mi vărs năduful.

Am mai văzut și o combină video-audio, cu televizor, video, stereo, și așa mai departe, precum și un raft cu cărți. Am demolat raftul, scuturînd cărțile una cîte una și azvîrlindu-le cît-colo. Apoi ceva mi-a atras atenția. Într-o ramă de aur cam de mărimea unei

cărți se găsea un vechi pergament. L-am luat și l-am îndreptat către lumina palidă pătrunsă prin fereastră. Era o hartă cu contururi aproape șterse, desenată în cerneală, iar în josul ei scria ceva. Am dus-o în bucătărie și am așezat-o pe tejghea, lîngă o veioză de serviciu care răspîndea o lumină slabă. Am desfăcut rama și am scos afară pergamentul cu margini zdrențuite. Acum vedeam clar ce reprezenta: o porțiune a țărmului și un mic golf. Scrisul era greu de descifrat, regretam că Emma nu era lîngă mine să mă ajute.

La început mi-am închipuit că ar putea fi o porțiune din țărmul Plum Island, dar Plum Island nu avea golfuri, numai port, care arăta cu totul altfel decît ce vedeam pe hartă.

M-am gîndit apoi că ar putea fi schița golfului Mattituck, unde se aflau Copacii Căpitanului Kidd, însă desenul semăna prea puțin sau aproape deloc cu ceea ce văzusem în atlasul meu automobilistic și la fața locului. Mai exista o a treia posibilitate, faleza sau lespezile, deși nici de astă dată nu vedeam vreo asemănare între conturul țărmului, aproape în linie dreaptă, și cel desenat pe hartă, care era curb și prezenta un mic golf.

În cele din urmă, am tras concluzia că nu era decît un vechi pergament pe care Tobin îl înrămase ca obiect decorativ. Aveam dreptate? Mă înșelam? Am continuat să-l studiez cu atenție, încercînd să descifrez cuvintele aproape șterse... apoi am văzut două cuvinte pe care le cunoșteam: Founders Landing.

Acum, că identificasem locul, mi-am dat seama că era harta unei porțiuni de circa patru sute de metri din țărm, cuprinzînd și Founders Landing, un golfuleț fără nume și ceea ce azi reprezenta proprietatea lui Fredric Tobin.

Însemnările din partea de jos a hărții erau de bună seamă indicații; am văzut numere și am deslușit cuvîntul „Stejar".

Am auzit un zgomot în sufragerie și mi-am scos pistolul.

– John? m-a chemat Beth.

– Sînt aici.

Beth a intrat în bucătărie.

– Parcă ziceai că pleci, i-am spus.

– A sosit poliția din Southold, în urma unui apel telefonic de la un paznic. Le-am spus că totul e sub control.

– Mulțumesc.

Ea s-a uitat prin sufragerie și a comentat:

– Ai distrus-o toată.

– Uraganul John.

– Te simți mai bine?

– Nu.

– Ce ai acolo?

– O hartă cu comori. Era la vedere, în rama aceasta de aur.

Beth a privit-o.

– E Plum Island?

– Nu. Harta cu Plum Island, sau oricare alta care le-a dezvăluit comoara, a fost distrusă demult. Aceasta e o hartă a zonei Founders Landing, unde se află în prezent proprietatea lui Tobin.

– Și? m-a întrebat ea.

– Ei bine, sînt convins că e un fals. În studiile mele de arhivă am aflat că poți cumpăra un pergament autentic și nefolosit din orice perioadă a ultimelor secole. În oraș există persoane care se pricep să amestece cărbune de lampă, ulei sau mai știu eu ce și să-ți scrie pe el orice vrei tu.

Ea a încuviințat din cap.

– Deci Tobin și-a confecționat această hartă ca să demonstreze că lada cu comoara era îngropată pe proprietatea lui.

– Da. Dacă te uiți cu atenție, vezi că însemnările par să fie indicații. Iar dacă îți încordezi privirea.... vezi acel X?

Ea a ridicat pergamentul.

– Da, îl văd, mi-a răspuns. L-a pus pe tejghea și a adăugat: Nici o clipă n-a avut intenția de a-i lăsa pe soții Gordon s-o îngroape pe faleză.

– Așa e. Urmărea să le ia comoara, să-i ucidă și s-o îngroape pe proprietatea lui.

– Atunci, comoara e îngropată pe pământul lui Tobin?

– Să mergem să vedem.

– Altă spargere?

– Mai rău. Dacă îl găsesc acasă, îi sfărîm picioarele cu toporișca, după care îl amenințe cu suferințe și mai groaznice, în caz că refuză să vorbească. Te pot lăsa undeva pe drum, am adăugat.

– Te însoțesc. Trebuie să aibă cineva grijă de tine și, în plus, trebuie să caut medalionul bunicii, pe care l-am pierdut pe peluză.

Am pus pergamentul în buzunarul cămășii, pe sub poncho, și am înșfăcat securea. În drum spre scară, am aruncat cu o veioză într-una din ferestrele înalte cu arcadă. Prin geamul spart a pătruns o rafală de vînt, măturînd cîteva reviste de pe măsuța de cafea.

– A atins șaizeci și cinci de noduri?

– Se apropie.

32

Drumul de la Podgoriile Tobin la Founders Landing, care în mod normal dura douăzeci de minute, ne-a luat acum un ceas, din pricina furtunii. Șoselele erau pline de crengi rupte, iar ploaia biciuia cu atîta furie parbrizul, încît eram nevoit să înaintez cu pas de melc, cu farurile aprinse, deși era de abia cinci după-amiază. Din cînd în cînd, cîte o rafală de vînt abătea Jeep-ul din direcția lui.

Beth a deschis radioul și meteorologul de serviciu a anunțat că furtuna nu atinsese încă puterea unui uragan, dar nici nu mai avea mult. Jasper continua să se îndrepte spre nord cu o viteză de peste douăzeci de kilometri la oră, limita zonei de furtună ajungînd la vreo nouăzeci de kilometri de coasta Long Island. Furtuna cîștiga în umiditate și putere pe măsură ce traversa zona deschisă a Atlanticului.

– Tipii încearcă să sperie pe toată lumea.

– Tata spunea că uraganul din septembrie 1938 a distrus complet porțiuni întregi din Long Island.

– Și tata mi-a povestit despre el. Bătrînii au tendința să exagereze.

Ea a schimbat subiectul și a spus:

– Dacă Tobin e acasă, te rog să mă lași pe mine să vorbesc cu el.

– Bine.

– Nu glumesc. De astă dată faci cum îți spun eu, John. Nu vom întreprinde nimic care să compromită acest caz.

– Am și întreprins. Nu-ți mai face atîtea griji pentru un caz. Ea nu mi-a răspuns. Am încercat să contactez robotul de acasă, dar telefonul suna la nesfîrșit. Cred că la mine acasă s-a întrerupt curentul.

– La ora asta probabil s-a întrerupt peste tot.

– E impresionant. Parcă încep să-mi placă uraganele.

– E o furtună tropicală.

– Foarte bine. Îmi plac și ele.

Mi-a trecut prin minte că nu mă voi înapoia în seara aceea în Manhattan, prin urmare voi lipsi la întîlnirea obligatorie de a doua zi, ceea ce însemna că voi avea mari necazuri la serviciu. În același timp, mi-am dat seama că puțin îmi păsa.

M-am gîndit din nou la Emma și mi-a trecut prin minte că, dacă ar fi trăit și acum, viața mea ar fi devenit mai fericită. Oricît băteam cu cîmpii cu viața la oraș sau în provincie, de fapt mă și imaginasem alături de Emma Whitestone, pescuind, înotînd, colecționînd oliță de noapte sau orice alte ocupații mai aveau cei de pe aici. De asemenea, mi-a venit gîndul că toate legăturile mele cu North Fork se rupseseră: mătușa June murise, unchiul Harry își vindea proprietatea, Max și cu mine nu vom mai drege niciodată relația dintre noi, oricare ar fi fost ea, soții Gordon muriseră, iar acum murise și Emma. Pe lîngă toate acestea, nici în Manhattan lucrurile nu mergeau prea bine. Am aruncat o privire spre Beth Penrose.

Ea mi-a simțit privirea și s-a uitat la mine. Ochii ni s-au întîlnit și mi-a spus:

– Cerul e foarte frumos după furtună.

Am încuviințat din cap.

– Mulțumesc.

În jurul porțiunii Founders Landing erau o mulțime de copaci bătrîni și, din păcate, bucăți mari din ei acoperiseră șoseaua și pajiștile. Ne-a mai luat un sfert de oră să ne croim drum spre proprietatea lui Tobin.

Porțile din fier forjat erau închise.

– Cobor să văd dacă sînt încuiate, a spus Beth.

Ca să scutesc timp, am intrat cu Jeep-ul în ele.

– De ce nu încerci să-ți scazi nivelul adrenalinei? a exclamat Beth.

– Asta și fac.

În timp ce înaintam pe aleea lungă, am văzut că peluza pe care nu de mult fusese organizată petrecerea era acoperită cu crengi rupte, cutii de gunoi, mobilier de exterior și tot felul de sfărîmături.

În celălalt capăt al pajiștii apa golfului era învolburată, valuri mari inundau bolovanii plajei și se spărgeau tocmai pe iarbă. Pontonul lui Tobin rezista bine, dar ici-colo vîntul smulsese șindrila de pe acoperișul hangarului.

– Ciudat! am exclamat.

– Ce anume?

– Lipsește iahtul Chris-Craft.

– Trebuie să fie undeva în docul uscat, a opinat Beth. Nimeni n-ar ieși în larg într-o noapte ca aceasta.

– Adevărat.

Pe alee nu se vedea nici o mașină, iar casa era cufundată în beznă. Am mers cu mașina pînă la garajul în care se găseau cele două mașini, o construcție separată, amplasată lateral și în spatele casei. Am ales partea din dreapta și am intrat cu Jeep-ul în ușa rabatabilă, care s-a făcut bucăți. Am privit cu atenție prin parbriz și am văzut automobilul alb Porsche chiar în fața mea, cu o bucată din ușa de la garaj căzută peste el; de cealaltă parte a garajului se găsea un Ford Bronco.

– Aici sînt două mașini... poate că ticălosul e acasă.

– Lasă-mă pe mine.

– Desigur.

Am întors Jeep-ul în loc și am pornit spre spatele casei, peste peluză, către curtea interioară. Aici am oprit printre piese de mobilier de grădină, împrăștiate de vînt.

Am coborît cu securea în mînă, iar Beth a apăsat butonul soneriei. Am rămas în arcada ușii, dar nimeni nu a venit să răspundă, așa că am deschis ușa cu securea.

– John, calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Am intrat în bucătărie. Curentul electric era întrerupt, iar încăperea era întunecată și tăcută.

– Asigură ușa, i-am spus lui Beth.

M-am dus în holul central și am strigat în susul scărilor:

– Domnule Tobin! Nici un răspuns. Ești acasă, Fredric? Hei, amice! *Am să-ți retez țeasta aia blestemată!*

Am auzit scîrțîind podeaua undeva deasupra, așa că am aruncat securea, am scos pistolul calibrul 38 și m-am repezit în sus pe scări, urcînd treptele cîte patru o dată. M-am învîrtit în jurul pilastrului central și am alergat spre locul de unde venise scîrțîitul.

– Mîinile sus! Poliția! Poliția! am strigat.

Am auzit zgomot într-un dormitor și am dat buzna înăuntru, exact la țanc ca să văd cum se închide ușa debaralei. Am dat-o de perete și dinăuntru a țipat o femeie. O dată și încă o dată. Avea vreo cincizeci de ani și era, probabil, menajera.

– Unde-i domnul Tobin? am întrebat.

Ea și-a acoperit fața cu mîinile.

– Unde-i domnul Tobin?

Beth a ajuns și ea în dormitor, a trecut pe lîngă mine și a prins femeia de braț.

– Totul e în regulă, i-a spus ea. Sîntem de la poliție.

A tras-o afară din debara și a așezat-o pe pat.

După vreun minut de vorbă blîndă, am aflat că femeia se numea Eva, că nu vorbea prea bine englezește și că domnul Tobin nu era acasă.

– Mașinile lui sînt în garaj, a spus Beth.

– El venit acasă, pe urmă plecat.

– Unde a plecat? a întrebat Beth.

– El luat barcă.

– *Barca?*

– Da.

– Cînd? Cu cît timp în urmă?

– Nu mult, a răspuns Eva.

– Ești sigură? a întrebat-o Beth.

– Da. Eu privit la el. A arătat spre fereastră. Barcă plecat acolo.

– Era singur?

– Da.

– Vino aici, la fereastră, i-am cerut eu Evei.

Ea s-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră.

– Barca, am spus eu. Pe unde a plecat cu barca? În ce direcție? am făcut semn cu mîinile.

Ea a arătat spre dreapta.

– Plecat pe acolo.

Am privit golful. Iahtul Chris-Craft, *Autumn Gold*, plecase către est, dar pe mare nu vedeam nimic altceva decît valuri.

– De ce a scos barca în larg? m-a întrebat Beth.

– Poate ca să arunce arma crimei, i-am răspuns.

– Putea să aleagă o zi mai prielnică. S-a întors spre Eva și a întrebat-o: *Cînd* a plecat? Zece minute? Douăzeci?

– Poate zece. Poate mai mult.

– *Unde* s-a dus?

Ea a ridicat din umeri.

– El spus vine diseară. Spus la mine stau aici. Să nu fie frică. Dar mie mi-e frică.

– Nu-i decît o furtună tropicală, am liniștit-o eu.

Beth a luat-o pe Eva de mînă și a scos-o din dormitor, apoi a condus-o pe scări pînă în bucătărie. Am pornit după ele.

– Trebuie să rămîi la parter, a sfătuit-o Beth. Stai departe de ferestre. Bine?

Eva a încuviințat din cap.

– Găsește lumînări, chibrituri și o lanternă, i-a spus Beth. Dacă ți-e frică, coboară la subsol. Okay?

Eva a încuviințat din nou și s-a dus la un dulap să ia lumînări.

Beth a chibzuit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Unde s-o fi *dus* pe așa o vreme?

– Ar trebui să fie la cramă, luptînd din răsputeri să-și apere proprietatea, am răspuns. Dar la cramă se putea duce fără barcă. L-ai văzut îndreptîndu-se spre barcă? am întrebat-o pe Eva. Înțelegi?

– Da. Eu văzut la el mergea la barcă.

– Avea ceva în mînă? Am făcut puțină pantomimă. În mîini?

– Da.

– Ce?

Ea a decis să-și țină gura.

– Ce avea în mînă? a întrebat-o Beth.

– Pistol.

– Pistol?

– Da. Pistol mare. Pistol lung.

– Pușcă?

Beth a schițat cîteva gesturi, ca și cum ar fi ochit cu pușca.

– Da, pușcă. A ridicat două degete și a adăugat. Două.

Beth și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

– Și să sape, a continuat Eva. Era rîndul ei să facă pantomimă, imitînd mișcările cuiva care dă cu sapa. Să sape.

– Lopată?

– Da. Lopată. În garaj.

M-am gîndit o clipă, apoi am întrebat-o pe Eva:

– Și cutie? Să care? Sacoșă? Cutie?

Ea a ridicat din umeri.

– Ce părere ai? m-a întrebat Beth.

– Păi, să-ți spun mai bine ce nu cred: nu cred că Fredric Tobin s-a dus la pescuit cu două pușți și o lopată. Cheile, m-am adresat eu Evei. Unde sînt cheile?

Ea ne-a condus la telefonul din perete, lîngă care se găsea un tablou cu chei. Maniac al ordinii cum era, Tobin pusese etichete la fiecare. Am văzut că lipseau cheile iahtului, însă cea de la Formula 303 era acolo.

În timp ce mă gîndeam la următorul meu pas necugetat, Eva a spus:

– Jos, pe scări. La pivniță.

Amîndoi am întors privirea către ea. Arăta spre ușa din celălalt capăt al bucătăriei.

– El dus jos pe scări. Ceva jos pe scări.

Beth și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

Era limpede că domnul Tobin nu fusese Patronul Secolului și că Eva se arăta încîntată că i se oferea prilejul să-l dea în vileag – deși în ochi i se citea teama și știam că exista ceva care o înspăimînta mai mult decît uraganul. Nu aveam nici o îndoială că Tobin ar fi ucis-o, dacă nu s-ar fi pus problema unui cadavru pe proprietatea lui.

M-am dus la ușă și am apăsat pe clanță, dar ușa era încuiată. Am recuperat securea și mi-am luat o poziție de atac.

– Stai! m-a oprit Beth. Avem nevoie de un motiv plauzibil ca să facem asta.

– Avem învoirea dumitale să căutăm aici? am întrebat-o pe Eva.

– Poftiți?

– Mulțumesc. Am izbit cu securea în clanță și am sfărîmat-o cu lemn cu tot. Am deschis ușa și în spatele ei am văzut o scară îngustă și întunecoasă care cobora pînă la subsol. Poți pleca oricînd dorești, i-am spus lui Beth.

Domnișoara Corectitudine părea să trăiască o revelație, înțelegînd că amîndoi eram vîrîți în povestea asta pînă în gît și că de acum încolo puteam încălca și legile care poate ne scăpaseră. A luat de la Eva o lanternă și mi-a întins-o:

– Intră tu primul, eroule. Eu îți asigur spatele.

– Bine.

Am intrat primul, cu lanterna într-o mînă și securea în cealaltă. Beth și-a scos pistolul și m-a urmat.

Era o pivniță foarte veche care abia dacă măsura doi metri înălțime. Temelia era din piatră, ca și pardoseala. La prima privire, nu părea să fie mare lucru acolo: era prea umedă pentru a păstra ceva, prea mohorîtă și sinistră pentru o spălătorie. În linii mari, nu existau aici decît un cazan și un rezervor de apă caldă. Nu-mi puteam închipui ce voia să ne indice Eva.

Apoi raza lanternei s-a oprit pe un zid din cărămidă tocmai în fundul pivniței. Ne-am apropiat de el.

Cărămida și mortarul erau de dată mai recentă decît vechea temelie de piatră. Zidul despărțea jumătatea din față a pivniței de jumătatea din spate și se înălța pînă la bîrnele de stejar ale tavanului.

Chiar în mijlocul peretelui se vedea o ușă de stejar frumos sculptată. Raza lanternei a căzut pe o tăbliță de alamă, pe care scria: „Pivnița personală de vinuri a Seniorului".

Cum Seniorul era lipsit de simțul umorului, am presupus că tăblița trebuia să fie un cadou primit de la vreun admirator sau, poate, chiar de la Emma.

– Intrăm? m-a întrebat în șoaptă Beth.

– Numai dacă ușa e descuiată, i-am răspuns. Regulamentul percheziției și confiscării. I-am întins lanterna și am încercat clanța mare de alamă, dar ușa era încuiată. Deasupra clanței am observat o broască de alamă. Nu-i încuiată, doar înțepenită, am spus. Am izbit cu securea în broască și ușa de stejar s-a despicat, dar a rezistat. Am mai izbit-o de cîteva ori și, în cele din urmă, a cedat.

În clipa în care ușa s-a dat de perete, Beth a stins lanterna și ne-am postat de fiecare parte a ușii, cu spatele lipit de zid și cu pistoalele în mînă.

– Poliția! am strigat. Ieși afară cu mîinile sus!

Nici un răspuns.

Am azvîrlit securea prin ușa deschisă. A aterizat pe podea cu un zăngănit metalic. Nimeni n-a deschis focul asupra ei.

– Intră tu prima, am îndemnat-o pe Beth. Eu am mai fost împușcat anul acesta.

– Mulțumesc. S-a lăsat pe vine și mi-a spus: Mă duc spre dreapta.

A intrat repede, iar eu am urmat-o. Am dat buzna spre stînga și amîndoi am rămas nemișcați, stînd pe vine, cu pistoalele întinse.

Nu vedeam nici la doi pași, dar simțeam că încăperea era mai rece și poate mai uscată decît restul subsolului.

– Poliția! am strigat încă o dată. Mîinile sus!

Am mai așteptat vreo treizeci de secunde, apoi Beth a aprins lanterna. Raza ei a străbătut încăperea, luminînd un șir de rasteluri pentru vin. Beth a plimbat repede lanterna de jur împrejur. În centrul camerei era o masă cu două sfeșnice și cîteva lumînări. Se mai vedeau și niște cutii de chibrituri. Am aprins vreo zece lumînări, care au răspîndit o lumină pîlpîitoare în pivnița de vinuri, făcînd să joace umbre și lumini pe sticle. Peste tot se vedeau rasteluri de lemn, după cum era de așteptat într-o pivniță de vinuri. Mai erau lăzi de lemn și cutii de carton pentru vin, unele deschise, altele închise, îngrămădite ici și colo. Am mai observat șase butii de vin, fiecare avînd un cep. În perete erau instalații frigorifice acoperite cu folii de plexiglas. Tavanul părea a fi din lemn de cedru, iar podeaua de piatră neșlefuită fusese pardosită cu dale netede din beton.

– Eu îmi țin cele două sticle de vin într-un dulap de bucătărie, i-am spus lui Beth.

Beth mi-a luat lanterna din mînă și a examinat cîteva sticle prăfuite, culcate pe un rastel.

– Sînt vechi vinuri franțuzești, mi-a spus ea.

– Probabil că pe al lui îl ține în garaj, am răspuns.

Ea a îndreptat lanterna spre peretele pivniței, în dreptul căruia erau stivuite cîteva zeci de cutii de carton.

– O parte din producția lui e acolo. Butoaiele au etichete.

– Exact.

Am mai cercetat locul un timp și am descoperit un dulăpior cu pahare, tirbușoane, șervețele, și așa mai departe. Ici-colo erau agățate termometre, toate arătînd peste 60 de grade Fahrenheit.

– Oare ce încerca Eva să ne spună? am întrebat într-un tîrziu.

Beth a ridicat din umeri.

M-am uitat la Beth în lumina lumînărilor. Ea mi-a întors privirea.

– Poate ar trebui să vedem ce-i prin cutiile de colo.

– Poate că da.

Am început să dăm deoparte lăzile și cutiile de carton Am deschis vreo cîteva, dar înăuntru nu era decît vin.

– De fapt, ce căutăm? m-a întrebat Beth.

– Nu știu. În orice caz, nu vin.

Într-unul din colțurile în care se întîlneau pereții originali se găsea o stivă de cutii cu vin marcate Podgoriile Tobin, toate purtînd eticheta „Autumn Gold". M-am dus la ele și am început să le arunc în spațiul dintre două rastele. Pivnița s-a umplut de zgomot de sticlă spartă și de miros de vin.

– Nu-i nevoie să strici un vin bun, m-a temperat Beth. Calmează-te. Dă-mi mie cutiile.

Nu i-am acordat nici o atenție.

– Dă-te la o parte, i-am spus.

Am aruncat și ultimele cutii și iată că în colț, sub ele, se găsea ceva ce nu era vin. Nici mai mult nici mai puțin decît o ladă frigorifică din aluminiu. M-am holbat la ea în lumina lumînărilor.

Beth a venit lîngă mine și a fixat lumina lanternei asupra lăzii.

– Acesta e obiectul despre care vorbeai? Lada de aluminiu din barca soților Gordon?

– În orice caz, seamănă cu ea. Dar e un tip de ladă destul de obișnuit și, afară de cazul în care păstrează amprentele lor – ceea ce sînt sigur că nu-i cazul – nu vom afla niciodată. Eu sînt de părere că aceasta este lada, am adăugat. Lada în care toți erau siguri că există cuburi de gheață și antrax.

– Să nu excludem posibilitatea. Eu nu sînt convinsă mie în sută de povestea cu comoara și piratii.

– Ei bine, sper că cei de la amprentare vor reuși să depisteze cîteva amprente pe aluminiul acesta șters de praf.

Am pornit spre ușă, cu gînd să plec.

– Așteaptă. Nu vrei să...? Adică...

– S-o deschid? Ești nebună? Să ating o probă? N-avem ce căuta aici. Nu avem mandat...

– Termină!

– Ce să termin?

– Deschide lada asta blestemată... ba nu, o deschid eu. Ține! Mi-a întins lanterna și s-a lăsat pe vine în fața lăzii, între două cutii cu vin. Dă-mi o batistă sau altceva.

I-am dat batista mea și, cu batista în mînă, a deschis încuietoarea, apoi a ridicat capacul prins în balamale.

Am îndreptat raza lanternei către ladă. Ne așteptam să găsim aur și bijuterii, dar de cum am săltat capacul, am văzut înăuntru un craniu omenesc. Beth a scos un icnet de surpriză, s-a tras înapoi și a trîntit capacul. A rămas la cîțiva pași de ladă, străduindu-se să-și vină în fire. A arătat cu mîna către ladă, dar abia după cîteva secunde a reușit să îngaime:

– Ai văzut?

– Da. E mort.

– De ce...? Ce...?

Am îngenuncheat lîngă ladă.

– Batista! am cerut.

Ea mi-a dat batista și am deschis capacul. Raza lanternei s-a plimbat prin interiorul lăzii mari de aluminiu, în care am văzut un craniu și cîteva oase. Craniul avea cîte o monedă de aramă coclită în fiecare orbită.

Beth s-a lăsat pe vine lîngă mine, cu mîna pe umărul meu, ca să-și mențină echilibrul sau ca să se simtă în siguranță. Își recăpătase sîngele rece.

– E un schelet uman, a spus. Un copil.

– Nu, un adult mic de statură. Pe vremea aceea oamenii erau mai scunzi. Ai văzut vreodată un pat din secolul al optsprezecelea? Am dormit o dată într-unul.

– Dumnezeule... De ce să fie un schelet...? Unde-s celelalte obiecte...?

Am vîrît mîna în ladă și am scos dinăuntru ceva neplăcut la atingere. Am ridicat acel ceva la lumina lanternei.

– Lemn putred.

Acum vedeam că sub oase erau cîteva bucăți de lemn putred și, la o examinare mai atentă, am descoperit niște balamale din alamă coclită, cîteva scoabe din fier ruginite aproape în întregime și o bucată de pînză putredă.

Oasele nu erau albite, aveau o culoare maroniu-roșcată și erau murdare de pămînt și argilă, semn că nu fuseseră îngropate într-un coșciug, ci rămăseseră în pămînt vreme îndelungată.

Am scormonit prin lada frigorifică și am găsit un lacăt de fier ruginit și patru monede de aur, pe care i le-am dat lui Beth.

M-am ridicat în picioare și mi-am șters degetele cu batista.

– Comoara căpitanului Kidd.

Ea s-a uitat la cele patru monede de aur pe care le ținea în palmă.

– *Astea?*

– O parte. Avem aici o parte dintr-o ladă de lemn, fragmente din capacul care cred că a fost forțat. Lada a fost înfășurată în mușamaua sau pînza aceea putredă, ca s-o ferească de umezeală vreme de vreun an sau doi, dar nu trei secole.

Ea a arătat spre craniu și a întrebat:

– Cine să fie *el*?

– Presupun că paznicul comorii. Uneori un condamnat, un băștinaș, un sclav sau alt nefericit era ucis și aruncat peste ladă. Pe atunci se credea că duhul celui ucis nu-și va găsi liniștea și va alunga pe oricine i-ar fi descoperit mormîntul.

– De unde știi toate acestea?

– Le-am citit într-o carte. Iar pentru cei care nu credeau în superstiții, care poate observaseră pe cineva îngropînd ceva sau remarcaseră pămînt proaspăt săpat și scormoneau să vadă despre ce e vorba, primul lucru de care ar fi dat cu ochii ar fi fost un cadavru menit să dea impresia unui simplu mormînt, am adăugat. Isteață treabă, nu-i așa?

– Mda. *Mie* mi-ar fi tăiat cheful să sap în continuare.

Am rămas amîndoi acolo, în pivnița de vinuri, adînciți în gînduri. Conținutul lăzii de aluminiu nu mirosea prea plăcut, așa că m-am aplecat și am închis capacul.

– Bănuiesc că toate acestea urma să fie date la iveală într-un anumit moment și loc, o dată cu aurul și bijuteriile.

Ea a privit fix la cele patru monede de aur din palmă și a întrebat din nou:

– Dar *unde* se află comoara?

– Dacă oasele ar putea vorbi, sînt sigur că ne-ar spune.

– De ce are monede în orbitele ochilor?

– Probabil vreo superstiție.

Ea mi-a aruncat o privire și a spus:

– Ei bine, ai avut dreptate. Felicitări, ca detectiv ai făcut o treabă remarcabilă.

– Mulțumesc, am răspuns. Hai să ieșim la aer curat.

33

Am urcat scara din nou și am văzut că Eva nu mai era în bucătărie.

– Cred că am suficiente motive să cer un mandat de percheziție, mi-a spus Beth.

– Nu, nu ai. Ceea ce am descoperit noi nu are legătură cu nici una dintre crime, decît ca probe de circumstanță. Și asta doar dacă dai crezare raționamentului meu. Trei posibili martori au murit, i-am reamintit.

– Bine... a acceptat Beth. Totuși, aici avem niște rămășițe omenești. E un început.

– Adevărat. Merită să dai un telefon. Nu pomeni nimic de faptul că osemintele ar putea fi vechi de trei sute de ani, am adăugat.

Beth a ridicat receptorul telefonului din perete.

– Mort, m-a anunțat ea.

I-am dat cheile mașinii.

– Încearcă celularul meu, am îndemnat-o.

Ea a ieșit pe ușa din spate și a urcat în Jeep. Am văzut-o formînd un număr și discutînd cu cineva.

M-am mai plimbat pe la parterul casei. Era decorat cu obiecte vechi, după toate aparențele autentice, dar care puteau fi și imitații reușite. Stilul lor indica în mare parte Anglia provincială de la mijlocul secolului al șaptesprezecelea. În orice caz, Tobin știa cum să-și cheltuiască banii. Își construise un univers plin de confort, bun gust și eleganță, mai potrivit cu Hamptons decît cu North Fork, care se mîndrea mai curînd cu gusturile și virtuțile americanului de rînd. Fără îndoială, locul lui Tobin ar fi fost mai degrabă la Bordeaux sau măcar în Hamptons, locuind alături de Martha Stewart, cu care

să facă schimb de rețete de limbi de pasăre umplute. Deocamdată însă, la fel ca cei mai mulți, era nevoit să locuiască în apropierea locului de muncă, unde vinul îl ajuta să-și câștige pîinea cea de toate zilele. În sufragerie se găsea un frumos dulap din lemn sculptat, cu sticlă cizelată și tăiată în fațete, conținînd obiecte care păreau a fi de valoare. L-am răsturnat și a căzut cu zgomot puternic de sticlă spartă, urmat de o sumedenie de clinchete. Ador aceste zgomote. Cred că strămoșii mei au fost vandali, vizigoți sau ceva asemănător.

Lîngă sufragerie se afla un mic birou; am scormonit prin masa de scris a Înălțimii sale, dar nu avea prea multe lucruri înăuntru. Mai existau cîteva fotografii înrămate, una cu Sondra Wells, alta cu adevărata lui iubire: propria-i persoană, în picioare pe puntea iahtului.

I-am găsit carnetul cu adrese și am căutat la Gordon. Tom și Judy erau trecuți acolo, dar numele lor fusese tăiat cu o linie. Am căutat la Whitestone și am descoperit că și numele Emmei fusese tăiat. Dat fiind că o lichidase în aceeași dimineață și că știrea încă nu se răspîndise, faptul demonstra o minte patologic de ordonată. Genul de creier care uneori acționa în detrimentul posesorului.

În încăpere era și un șemineu. Deasupra consolei se vedeau cîrlige pentru două puști, dar nici o armă nu era la locul ei. Eva se dovedise a fi un martor de încredere.

M-am întors în bucătărie și m-am uitat afară pe fereastra din spate. Apa golfului se înverșunase, după expresia bătrînilor matrozi, dar încă nu era răscolită de furtună. Cu toate acestea, nu-mi puteam imagina ce căuta Fredric Tobin pe o asemenea vreme. De fapt, îmi cam închipuiam. Dar trebuia să mai dezvolt puțin teoria.

Beth s-a întors în casă, cu poncho-ul ud leoarcă doar cît alergase de la Jeep la ușă. Mi-a dat cheile și mi-a spus:

– O echipă de criminaliști se află la casa Murphy și alta la... celălalt loc al crimei. Nu mă mai ocup de cazul Gordon, a adăugat.

– Mare ghinion! am comentat. Dar nu-ți face griji. Ai și rezolvat cazul.

– Tu l-ai rezolvat.

– *Tu* l-ai făcut să stea în picioare. Nu te invidiez pentru asta. Tobin te poate distruge, dacă nu ești atentă cum procedezi, Beth.

– Știu... S-a uitat la ceas și a spus: E 6:40. Echipele de criminaliști și legiști au pornit încoace, dar va dura un timp pînă vor reuși să ajungă prin furtună. Nu vor intra fără mandat de percheziție. Ar fi bine să plecăm înainte de venirea lor.

– Cum ai să le explici faptul că te găseai deja înăuntru?

– Eva ne-a lăsat să intrăm. Era înspăimîntată... i s-a părut că se afla în primejdie. Am să insist asupra acestui punct. Nu trebuie să-ți faci griji, a adăugat. Voi spune că am coborît la subsol ca să verific tabloul electric.

Am zîmbit.

– Începi să înveți să-ți acoperi urmele. Se vede treaba că ai stat în compania polițiștilor de stradă.

– Îmi datorezi acoperire, John. Ai încălcat fiecare aliniat din regulament.

– Și încă n-am trecut de prima pagină.

– Te asigur că nici n-ai să treci.

– Beth, individul a ucis trei persoane la care țineam și doi bătrîni nevinovați. Ultimii trei ar mai fi și acum în viață, dacă aș fi acționat mai rapid și aș fi gîndit mai mult.

Ea și-a pus mîna pe umărul meu.

– *Nu* te mai socoti vinovat. Poliția era răspunzătoare pentru siguranța soților Murphy... Cît despre Emma... ei bine, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că se afla în primejdie...

– Nu vreau să discut subiectul.

– Înțeleg. Uite ce e, nu-i nevoie să stai de vorbă cu polițiștii cînd vor ajunge aici. Tu pleacă, eu am să mă descurc.

– Bună idee. I-am aruncat cheile mașinii și i-am spus: Ne vedem mai tîrziu.

– Unde pleci fără chei?

– Să fac o plimbare cu barca.

Am scos din panou cheia Formulei 303.

– Ești țicnit?

– Jurații încă nu și-au dat verdictul. Vorbim mai tîrziu.

Am pornit spre ușa din spate.

Beth m-a apucat de braț.

– Nu, John. Ai să-ți pierzi viața. Îl vom prinde pe Fredric Tobin mai tîrziu.

– Îl vreau acum, cu mîinile încă mînjite de sînge proaspăt.

– Nu. Mă strîngea cu putere de braț. John, nici nu știi unde s-a dus.

– Există un singur loc în care se putea duce cu barca pe o asemenea noapte.

– Unde?

– Știi bine unde... pe Plum Island.

– Dar de ce?

– Cred că comoara se află încă acolo.

– De unde știi?

– E o simplă presupunere. Ciao.

Înainte să mă poată opri, am plecat.

Am traversat peluza spre locul în care se afla barca. Vîntul vîjîia și un ram uriaș a căzut la un pas de mine. Se întunecase aproape complet, ceea ce-mi convenea de minune, fiindcă nu voiam să văd cum arăta oceanul.

Am înaintat pe ponton, ținîndu-mă de piloni, alergînd de la unul la altul, ca să nu fiu aruncat în mare. În cele din urmă, am ajuns la hangar, care scîrțîia și gemea din toate încheieturile. În lumina difuză, am văzut că Formula 303 se afla încă acolo, însă baleniera, cea cu fundul plat, dispăruse. M-am întrebat dacă se desprinsese și fusese dusă de valuri în larg sau dacă Tobin o remorcase în spatele iahtului Chris-Craft, ca barcă de salvare sau ca mijloc de acostare pe Plum Island.

Am privit fix Formula, care sălta și cobora pe valuri, izbindu-se de anvelopele docului plutitor. Am șovăit o clipă, încercînd să gîndesc rațional, spunîndu-mi că nu era nevoie să ies cu barca pe furtună. Într-un fel sau altul, Tobin era un om terminat. Ei bine... poate că nu. Poate trebuia să-i vin de hac înainte să-și ia un avocat și să-și confecționeze un alibi, înainte să protesteze că-i încălcam drepturile cetățenești. Morții nu te pot da în judecată.

Am continuat să fixez Formula cu privirea și, în lumina palidă, mi s-a părut că-i văd la bord pe Tom și Judy, zîmbind și făcîndu-mi semn cu mîna să mă duc lîngă ei. Mi-a venit în minte chipul Emmei, am revăzut-o înotînd în golf și surîzîndu-mi. Apoi am văzut figura lui Tobin la petrecere, în timp ce stătea de vorbă cu ea, știind dinainte că o va ucide...

Dincolo de obligațiile legale, mi-am dat seama că pentru mine singura modalitate de a închide acest caz era să-l prind eu însumi

pe Tobin și, după ce l-aș fi prins... dar la asta mă puteam gîndi și mai tîrziu.

În clipa următoare am sărit de pe ponton în barca cu motor.

Mi-am recăpătat echilibrul pe puntea mișcătoare și m-am dus la locul din dreapta, pe scaunul căpitanului.

Aici m-am confruntat cu prima problemă și anume, unde se găsea contactul. În cele din urmă, l-am descoperit lîngă accelerație. Am încercat să rememorez cum îi văzusem procedînd pe soții Gordon și mi-am amintit că o dată îmi dăduseră un prospect intitulat „Cum să conduci barca în caz de necesitate", pe care mă îndemnaseră să-l citesc. Îl citisem și trăsesem concluzia că nu-mi doream deloc să ajung să conduc în caz de necesitate. Iată însă că mă găseam exact în această situație. Regretam că nu mai aveam prospectul.

În orice caz, mi-am amintit că trebuia să pun schimbătorul de viteze în poziția zero, să introduc cheia în contact, s-o răsucesc... apoi... ce? Nu s-a întîmplat nimic. Am văzut două butoane pe care scria „Pornire" și l-am apăsat pe cel din dreapta. Motorul de la tribord s-a pus în mișcare. Apoi am apăsat cel de al doilea buton și am pornit motorul de la babord. Am simțit că se învîrteau cam greu și am împins ambele manete puțin în față, dînd motoarelor mai mult combustibil. Mi-am amintit că trebuia să las motoarele să se încălzească puțin. Nu voiam să rămîn blocat în largul oceanului. În timp ce turam motoarele, am găsit un cuțit în torpedoul descuiat de la bord, am tăiat cablul și cele două parîme de amarare. Formula s-a ridicat imediat pe un val și s-a izbit în peretele lateral al hangarului, cam la un metru și jumătate de ponton.

Am trecut imediat în viteza întîi și mi-am încleștat degetele pe cele două manete. Prova era îndreptată către golf, așa că tot ce am avut de făcut a fost să împing manetele în față, ca să mă arunc în mijlocul furtunii.

Chiar cînd mă pregăteam să fac acest lucru, am auzit un glas în spatele meu și m-am uitat peste umăr. Era Beth, care mă striga pe nume, încercînd să acopere zgomotul vîntului, al apei și al motoarelor.

– JOHN!

– Da?

– Așteaptă! Vin și eu!

– Atunci, vino! Am întors barca, am apucat zdravăn de volan și am reușit s-o apropii de ponton. Sari!

Ea a sărit în barcă și a aterizat în spatele meu, dar în clipa următoare a căzut, din pricina punții care se legăna.

– Te-ai lovit?

Beth s-a ridicat, apoi un val a lovit barca, ea a căzut din nou și iar s-a ridicat.

– Nu!

A reușit să vină pînă la scaunul din stînga.

– Dă-i drumul!

– Ești sigură?

– Pornește!

Am împins manetele înainte și am ieșit din hangar în ploaia care bătea din toate părțile. În secunda următoare am văzut un talaz uriaș năpustindu-se spre noi din dreapta, gata să ne lovească lateral. Am răsucit volanul și am îndreptat barca cu prova înspre val. Barca a săltat pe val, a rămas o clipă pe creastă, parcă agățată între cer și pămînt, după care valul s-a spart în spatele meu, lăsînd barca efectiv în aer. Apoi barca s-a lăsat în jos, cu prova înainte, afundîndu-se în apa învolburată. În continuare, prova s-a ridicat și pupa s-a lovit de apă. Elicele au prins să se învîrtească și am pornit, dar în altă direcție. În hăul dintre valuri am răsucit barca în loc cu 180 de grade și am îndreptat-o spre est. Trecînd pe lîngă hangar, am auzit o trosnitură puternică și am văzut cum întreaga construcție s-a aplecat spre dreapta, apoi s-a prăbușit în apa spumegîndă.

– Iisuse!

– Știi ce faci? mi-a strigat Beth, acoperind vuietul furtunii.

– Sigur. Cîndva am urmat un curs care se chema „Cum să conduci barca în caz de necesitate".

– Era vorba despre bărci?

– Cred că da. M-am uitat la ea și Beth mi-a întors privirea. Îți mulțumesc că ai venit, i-am spus.

– Vezi-ți de condus, mi-a replicat.

Formula nu înainta prea rapid, adică așa cum presupun că ar trebui să navigheze cînd vrei s-o stăpînești pe vreme de furtună. Vreau să spun că aproape tot timpul aveam impresia că zburam pe deasupra apei, pe deasupra golului dintre valuri, că treceam prin valurile care veneau spre noi cu scrîșnet de elice, că mușcam din

apă și apoi ne înălțam din nou, ca o planșă de surf ieșită în întîmpinarea valurilor. Știam că singurul lucru pe care-l aveam de făcut era să mențin prova îndreptată înspre valurile care veneau spre noi, ca să nu fim loviți dintr-o parte de vreun talaz uriaș. Probabil că barca nu s-ar fi scufundat, însă s-ar fi răsturnat. Văzusem în golf bărci răsturnate de furtuni mai puțin violente decît aceasta.

– Știi să navighezi? mi-a strigat Beth.

– Sigur. Semn roșu la întoarcere.

– Asta ce mai înseamnă?

– Să menții semnul roșu în dreapta cînd te întorci în port.

– Noi nu ne întorcem în port. Ieșim în larg.

– Oh... atunci uită-te după semne verzi.

– Nu văd *nici un fel* de semne, m-a anunțat ea.

– Nici eu. Am să mă țin în dreapta liniei albe duble, am adăugat. Nu are ce să se întîmple.

Ea nu mi-a răspuns.

Am încercat să gîndesc ca un marinar. Navigația nu-i chiar îndeletnicirea mea preferată, dar în decursul anilor fusesem la bordul a numeroase bărci și îmi plăcea să cred că reținusem anumite lucruri încă din copilărie. În iunie, iulie și august ieșisem în larg cu soții Gordon de vreo douăsprezece ori și, cum Tom era foarte guraliv, îi plăcea să-mi împărtășească entuziasmul și cunoștințele lui în domeniul navigației. Nu țin minte să fi fost prea atent (mă interesa mai mult Judy și costumul ei de baie), dar eram convins că undeva, pe scoarța mea cerebrală, exista un locșor cu eticheta „Bărci". Nu trebuia decît să-l localizez. De fapt, eram convins că știu mai multe despre bărci decît îmi închipuiam. Așa speram.

Înaintasem mult în Golful Peconic și barca se izbea cu putere de apă într-o suită de bufnituri zdravene, care făceau să ne clănțăne dinții în gură, ca o mașină care merge peste traverse de cale ferată. Stomacul meu nu reușea să se sincronizeze cu mișcările bărcii: cînd barca era jos, stomacul meu se găsea încă undeva pe sus, iar cînd barca era azvîrlită în aer, stomacul meu rămînea jos. Cel puțin, așa mi se părea. Nu vedeam nimic prin parbriz, așa că m-am ridicat în picioare și am privit pe deasupra lui, sprijinindu-mă cu fundul de spătarul scaunului, ținînd mîna dreaptă pe volan și stînga agățată de un mîner fixat în bord. Înghițisem suficientă apă sărată cît să-mi

ridice tensiunea cu cincizeci de gradații. Începeau să mă usture ochii de la sare. M-am uitat la Beth și am văzut că și ea își ștergea ochii.

În dreapta mea am zărit o barcă uriașă, răsturnată pe o parte, cu chila abia vizibilă, cu pînza și catargul scufundate în apă.

– Dumnezeule!

– Au nevoie de ajutor? m-a întrebat Beth.

– Nu văd pe nimeni. M-am apropiat de ambarcațiune, dar n-am văzut nici o persoană agățată de catarg sau de velatură. Am găsit butonul sirenei și l-am apăsat de cîteva ori, dar n-am remarcat nici un semn de viață.

– Probabil au pornit spre țărm cu o barcă de salvare.

Ea nu mi-a răspuns.

Ne-am continuat drumul. Mi-am amintit că tocmai eu, cel căruia nu-i plăcea nici legănarea molcomă a feribotului, mă găseam într-o barcă cu motor lungă de nouă metri și care înainta în calea uraganului. Mă dureau picioarele, ca și cum cineva m-ar fi lovit la tălpi cu un ciomag, iar durerea urca pînă în genunchi și în șolduri, în care începeam să simt junghiuri. Cu alte cuvinte, era nasol al dracului.

Începea să-mi fie greață de la sare, de la mișcările bărcii, de la izbiturile necontenite ale valurilor și din pricina neputinței de a deosebi oceanul de cer. Adăugați la toate acestea condiția mea fizică precară de după accidentul suferit... Mi-am amintit vorbele lui Max, care-mi spusese că nu voi depune cine știe ce efort. Dacă ar fi fost cu mine, l-aș fi legat la prova.

Prin perdeaua de ploaie am deslușit țărmul, cam la două sute de metri în stînga, iar ceva mai în față și spre dreapta conturul lui Shelter Island. Știam că, o dată ajunși în culoarul adăpostit, în partea ferită de vînt a insulei, vom fi mai în siguranță, de unde, probabil, se trăgea și numele insulei.

– Te pot lăsa pe Shelter Island, i-am propus lui Beth.

– Mai bine vezi de barca asta blestemată și nu te mai frămînta atît pentru micuța și fragila Beth.

– Prea bine, doamnă.

– Am mai fost în larg pe timp de furtună, John, a adăugat ea pe un ton ceva mai blînd. Știu cînd e cazul să intru în panică.

– Bine. Te rog să mă anunți și pe mine.

– În curînd, a replicat ea. Pînă atunci, cobor sub punte să iau niște veste de salvare și să văd dacă găsesc cîteva haine mai comode.

– Bună idee. Spală-ți ochii de sare și caută o hartă, am adăugat.

Ea a dispărut pe scara dintre cele două scaune. Formula 303 avea o cabină spațioasă pentru o barcă cu motor, precum și un capăt de catarg care în curînd s-ar fi putut dovedi util. În esență, era o ambarcațiune confortabilă și de încredere pe mare, întotdeauna mă simțeam în siguranță cu Tom sau Judy la comandă. Nici lor nu le plăcea vremea rea, cum nu-i plăcea nici lui John Corey, așa că, la prima coamă albă, se înapoiau la țărm. Și totuși, iată că mă găseam la bord, înfruntînd una dintre cele mai mari spaime ale mele, privind-o drept în ochi, ca să zic așa, în timp ce ea mă scuipa în obraz. Și, oricît ar părea de incredibil, savuram momentul: îmi plăcea să simt în pumn maneta de fiecare dată cînd schimbam viteza, îmi plăcea să simt vibrația motoarelor și volanul. Conduceam în caz de necesitate. Prea multă vreme zăcusem pe terasa din spatele casei.

M-am ridicat în picioare, cu o mînă pe volan și una pe marginea parbrizului, ca să-mi țin echilibrul. Am încercat să străpung cu privirea perdeaua de ploaie și am cercetat marea agitată, în căutarea unei bărci, mai precis un iaht Chris-Craft, dar abia reușeam să disting cerul sau linia țărmului, cu atît mai puțin un iaht.

Beth a urcat scările și mi-a întins o vestă.

– Pune-ți asta! Țin eu volanul! mi-a strigat.

Continuînd să rămînă în picioare, a trecut la volan, în timp ce eu îmi puneam vesta de salvare. Am văzut că își atîrnase la gît un binoclu. Pe sub mantaua de ploaie de culoare galbenă îmbrăcase o pereche de blugi, în picioare avea o pereche de cizme de cauciuc, iar pe deasupra își pusese o vestă de salvare portocalie.

– Sînt haincle lui Fredric? am întrebat-o.

– Sper că nu. Cred că sînt ale Sondrei Wells. Puțin cam strîmte. Am întins o hartă jos, pe masă, dacă vrei să arunci o privire, a adăugat.

– Știi să descifrezi o hartă? am întrebat-o.

– Puțin. Dar tu?

– Nici o problemă. Albastrul arată apa, cafeniul arată uscatul. Mă uit mai tîrziu.

– Am căutat și un radio, dar n-am găsit nici unul, a spus Beth.

– Pot să cînt eu. Îți place *Oklahoma?*

– John, te rog încetează cu tîmpeniile. Vorbeam de legătura radio între ambarcațiune și uscat. Ca să putem cere ajutor.

– Oh... asta voiai. Ei bine, deci nu avem radio.

– Jos este un încărcător de telefon mobil, dar nu și un telefon, m-a anunțat Beth.

– Mda. Oamenii tind să folosească celulare în ambarcațiuni mai mici. Eu prefer aparatul de radioemisie-recepție. În orice caz, ceea ce vrei de fapt să spui e că sîntem rupți de restul lumii.

– Întocmai. Nu putem trimite nici măcar un SOS.

– Ei bine, nici cei de pe *Mayflower* nu puteau. Nu-ți face griji.

Ea nu m-a luat în seamă și a spus:

– Am găsit un pistol de semnalizare.

S-a bătut peste buzunarul mantalei de ploaie.

Mă îndoiam că cineva putea vedea un semnal luminos pe o noapte ca aceea, totuși am spus:

– Bine. S-ar putea să avem nevoie mai tîrziu.

Am trecut din nou la cîrmă, iar Beth s-a așezat pe scări lîngă mine. Ne-am odihnit gîtul după ce strigasem ca să acoperim vuietul furtunii și am rămas tăcuți un timp. Amîndoi eram uzi pînă la piele, cu stomacul întors pe dos și înspăimîntați. Totuși, o parte din spaima de a naviga pe furtună se risipise, pe măsură ce ne dădeam seama că nu riscam să ne scufundăm chiar cu fiecare val.

După vreo zece minute, Beth s-a ridicat în picioare și a venit lîngă mine, ca s-o pot auzi.

– Chiar crezi că se duce pe Plum Island? m-a întrebat.

– Da.

– De ce?

– Ca să-și ia comoara.

– Pe o asemenea furtună nu riscă să întîlnească nici una dintre bărcile de patrulare ale lui Stevens, și nici elicopterele Pazei de Coastă, a zis ea.

– Exact. Pe de altă parte, drumurile sînt impracticabile, așa că mașinile paznicilor nu pot circula pe insulă.

– Adevărat... De ce n-a așteptat Tobin să pună mîna pe toată comoara înainte de a-i lichida pe soții Gordon? a întrebat ea.

– Nu știu ce să-ți spun. Poate că soții Gordon l-au surprins în timp ce le răscolea casa. Sînt convins că urma să fie recuperată toată comoara, însă a survenit ceva.

– Prin urmare, e nevoit să recupereze comoara el însuși. Știe unde se găsește?

– Probabil, altfel n-ar fi pornit într-acolo. Am aflat de la Emma că Tobin a fost o dată pe insulă, împreună cu grupul de supraveghere al Societății de Istorie Peconic. Pe atunci, probabil voia să se asigure că Tom și Judy îi vor arăta adevărata ascunzătoare a comorii, mai mult ca sigur una dintre gropile arheologice ale lui Tom. Tobin nu avea încredere în alții, am adăugat. Sînt convins că, la rîndul lor, soții Gordon nu-l simpatizau și nu aveau încredeau în el. Fiecare se folosea de celălalt.

– Între hoți apar întotdeauna neînțelegeri, a comentat Beth.

Am vrut să protestez că Tom și Judy nu fuseseră hoți, însă fuseseră. Din momentul în care încetaseră a mai fi doi cetățeni cinstiți și deveniseră conspiratori, soarta lor fusese pecetluită. Nu sînt un moralist, dar în meseria mea întîlnesc zilnic astfel de situații. Ne durea gîtul de cît strigasem și de la apa sărată, așa că am tăcut din nou.

Mă apropiam de trecerea dintre coasta sudică a zonei North Fork și Shelter Island, însă la gura strîmtorii oceanul părea mai furios decît oricînd. Un val uriaș, apărut din senin, s-a oprit o clipă deasupra marginii din dreapta a bărcii. Beth l-a văzut și a țipat. Valul s-a spart chiar peste barcă și amîndoi am avut senzația că peste noi se prăvălise o cascadă.

M-am trezit pe punte și un șuvoi de apă m-a măturat în jos pe scări; am aterizat pe punțea inferioară, peste Beth. Amîndoi ne-am căznit să ne ridicăm în picioare și am urcat scările, agățîndu-ne de balustradă. Barca ne scăpase de sub control și volanul se învîrtea în toate direcțiile. L-am apucat cu putere și l-am ținut într-o poziție fixă, timp în care m-am așezat pe locul meu, la țanc pentru a întoarce botul bărcii către un alt val monstruos. Acesta ne-a purtat pe coama lui și am trăit senzația ciudată că plutcam la trei metri în aer, mai sus decît linia țărmului.

Valul s-a rostogolit, spumegînd, și ne-a lăsat o clipă suspendați în aer, după care ne-am prăbușit în golul dinaintea următorului talaz. Am apucat volanul cu putere și am orientat barca din nou pe

direcția est, încercînd s-o conduc către strîmtoare, unde era de așteptat ca marea să fie mai calmă decît aici.

Am privit în stînga, căutînd-o din ochi pe Beth, dar n-am văzut-o pe scări.

– Beth! am strigat.

– Sînt aici! mi-a răspuns ea din cabină. Vin sus!

A urcat scările în patru labe și am văzut că fruntea îi sîngera.

– Te-ai rănit?

– Da... m-am lovit de ceva. Mă doare fundul. S-a silit să rîdă, dar rîsul ei semăna mai degrabă a suspin. E o nebunie!

– Du-te jos. Fă-ți un martini... amestecat, nu scuturat.

– Umorul tău cretin se potrivește cu situația, a replicat ea. Cabina a început să ia apă, aud funcționînd pompele din santină. Nu găsești un banc și pe tema asta?

– Păi... să vedem... ce auzi tu nu-i pompa din santină, e vibratorul Sondrei Wells, rămas pe undeva sub apă. Ce părere ai?

– Îmi vine să mă arunc în mare. Oare pompele pot face față apei care intră în barcă? m-a întrebat ea.

– Cred că da. Depinde cîte valuri se vor mai sparge peste noi.

De fapt, remarcasem și eu că volanul devenise mai leneș, ca urmare a greutății apei pe fundul bărcii și în cabină.

Timp de zece minute nici unul din noi n-a scos o vorbă. Printre rafalele de ploaie și de vînt, reușeam să văd în fața mea la vreo cincizeci de metri timp de cîteva secunde, însă nu descopeream nicăieri iahtul lui Tobin și, de fapt, nici o altă ambarcațiune, afară de două bărci mici, răsturnate și azvîrlite ca niște vreascuri de furtună.

Am remarcat un nou fenomen – sau poate ar trebui să spun o nouă grozăvie – pe care soții Gordon îl denumeau fenomen trăit alături de ei în ziua de pomină de pe canalul Gut. Valurile din spatele bărcii veneau cu putere depășind-o, izbind în pupa Formulei, făcînd-o să se miște violent dintr-o parte într-alta. Pe lîngă ruliu și tangaj, trebuia să mă lupt cu ambardeea. Singurele două lucruri bune erau că ne menținem direcția spre est și că încă mai pluteam, deși îmi era greu să înțeleg de ce.

Mi-am ridicat fața, lăsînd ploaia să-mi spele o parte din sarea de pe obraz și din ochi. Cum tot priveam spre cer, m-am gîndit: *Am fost la biserică duminică dimineață. Doamne. M-ai văzut? La biserica*

metodistă din Cutchogue. Strana din mijloc, pe stînga. Emma? Spune-i. Hei, Tom, Judy, domnule și doamnă Murphy... pentru voi îndur toate astea. Peste vreo treizeci-patruzeci de ani mi-ați putea mulțumi personal.

– John!

– Da?

– La ce te uiți în sus?

– La nimic. Îmi spăl fața cu apă curată.

– Îți aduc puțină apă de jos.

– Nu încă. Mai stai puțin. După aceea îți dau ție volanul, să mă odihnesc puțin, am adăugat.

– Bună idee. A tăcut o clipă, apoi m-a întrebat: Ești... îngrijorat?

– Nu. Sînt speriat.

– Și eu.

– Ai intrat în panică?

– Încă nu.

Am cercetat bordul și, pentru prima oară, am descoperit cadranul pentru combustibil. Am aflat că o optime din rezervor era plină, ceea ce însemna circa zece galoane; dată fiind cantitatea de combustibil consumată de această uriașă șalupă în luptă cu furtuna, însemna că nu mai aveam mult timp sau distanță.

M-am întrebat dacă puteam ajunge pe Plum Island. Dacă ți se termină benzina la mașină, nu-i sfîrșitul lumii. Dar cînd același lucru ți se întîmplă în avion, atunci *este într-adevăr* sfîrșitul lumii. Cînd rămîi fără combustibil într-o barcă, *probabil* că e sfîrșitul lumii. Mi-am propus să fiu cu ochii pe cadranul de combustibil.

– A început uraganul? am întrebat-o pe Beth.

– Nu știu, John. Oricum, puțin îmi pasă.

– De acord.

– Parcă nu erai chiar atît de pasionat de mare, mi-a spus ea.

– Îmi place marea, pur și simplu. Nu-mi place să fiu *pe* ea sau *în* ea.

– Pe Shelter Island există cîteva golfulețe și intrînduri. Vrei să tragi la mal?

– Tu vrei?

– Da, dar e mai bine să n-o fac.

– De acord.

În cele din urmă, am pătruns în culoarul dintre North Fork și Shelter Island. Gura strîmtorii avea o lățime de circa șapte-opt sute de metri, iar Shelter Island, aflată mai la sud, era destul de ridicată față de nivelul mării și destul de mare ca să opună o oarecare rezistență vîntului. Aici vîntul nu sufla atît de tare și nu stîrnea valuri atît de mari, așa că puteam vorbi cu mai puțin efort, marea fiind ceva mai calmă.

Beth s-a ridicat în picioare și a încercat să-și mențină echilibrul, agățîndu-se de mînerul fixat de bord, deasupra scării.

– Ce crezi că s-a întîmplat în ziua aceea? În ziua celor două crime?

– Știm că soții Gordon au plecat din portul Plum Island pe la prînz. Au înaintat destul de departe în larg ca barca de patrulă a insulei să nu-i poată identifica. Au așteptat și au privit prin binoclu pînă au văzut că patrula trecuse mai departe. Atunci au ambalat motoarele și au pornit în viteză către plajă. Dispuneau de patruzeci pînă la șaizeci de minute pînă la reîntoarcerea patrulei. E un fapt pe care l-am stabilit chiar pe Plum Island. Corect?

– Da, dar la vremea aceea credeam că-i vorba despre teroriști sau despre persoane neautorizate. Vrei să spui că încă de pe atunci te gîndeai la soții Gordon?

– Oarecum. Nu știam de ce sau ce aveau de gînd să facă, însă voiam să văd *cum* ar fi putut scoate ceva de pe insulă. Un obiect furat. Orice.

Ea a încuviințat.

– Continuă.

– Au pornit în viteză și s-au apropiat de țărm. Dacă o barcă de patrulă sau un elicopter ar fi descoperit șalupa lor ancorată lîngă mal, n-ar fi fost cine știe ce problemă, fiindcă toată lumea știa cine erau și le cunoștea barca. Cu toate acestea, din spusele lui Stevens, în ziua aceea nimeni nu le-a văzut șalupa. Corect?

– Pînă acum, da.

– Deci era o zi de vară liniștită și senină. Soții Gordon au mers pînă la mal cu barca de cauciuc, pe care au ascuns-o printre tufe. În barcă se găsea lada de aluminiu.

– Și lopeți.

– Nu, deja dezgropaseră comoara și o ascunseseră într-un loc din care o puteau recupera cu ușurință. Dar, mai întîi, era necesar să

facă o mulțime de alte treburi, căutări prin arhive, săpături arheologice, cumpărarea terenului de la Margaret Wiley și așa mai departe.

Beth s-a gîndit o clipă, apoi a întrebat:

– Crezi că soții Gordon se ascundeau de Tobin?

– Nu cred. Ei s-ar fi declarat mulțumiți și cu jumătate din comoară, minus cele cincizeci de procente cuvenite statului. Pretențiile lor nu se ridicau la înălțimea pretențiilor lui Tobin. De asemenea, ei își doreau publicitate, voiau să stîrnească vîlvă ca descoperitori ai comorii căpitanului Kidd. Pe de altă parte, am adăugat, pretențiile lui Tobin erau cu totul altele, ca și agenda lui. El nu-și făcea nici un fel de scrupule din a-și ucide asociații, ca apoi să-și însușească toată comoara, din care să ascundă cea mai mare parte, urmînd să „descopere" o mică parte pe pămîntul lui și să organizeze o licitație la Sotheby's, în prezența presei și a Fiscului.

Beth și-a strecurat mîna sub mantaua galbenă și a scos cele patru monede de aur. Mi le-a întins, iar eu am luat una și am studiat-o, rămînînd cu cealaltă mînă pe cîrmă. Moneda avea mărimea unei monede americane de douăzeci și cinci de cenți, însă cîntărea mai mult - întotdeauna m-a uimit greutatea aurului. Aurul era uimitor de sclipitor, iar pe monedă se vedea un profil și cîteva cuvinte aducînd a spaniolă.

– Ar putea fi ceea ce se numește un dublon.

I-am înapoiat moneda.

– Păstreaz-o, ca să-ți poarte noroc.

– *Noroc*? N-am nevoie de așa noroc, ai văzut ce-au pățit ceilalți.

Beth a încuviințat din cap. A privit un timp cele trei monede pe care le ținea în palmă, apoi le-a aruncat peste bord. I-am imitat gestul.

Era un gest idiot, desigur, totuși ne-a făcut să ne simțim mai bine. Acum înțelegeam superstiția marinarilor de pretutindeni care aruncau în mare un obiect – sau o persoană – la care țineau mult, ca să cîștige bunăvoința mării, determinînd-o să nu mai facă ce dracu' făcea ea acolo de-i speria de moarte.

Așadar, ne-am simțit mai bine după ce am aruncat aurul peste bord. Se părea că în timp ce navigam paralel cu coasta Shelter

Island, vîntul se mai potolise puțin, valurile deveniseră mai mici și mai rare, ca și cum ofranda adusă mării ar avea efect.

Uscatul din jurul meu era întunecat și complet lipsit de culoare, ca niște mormane de cărbuni, în timp ce oceanul și cerul luceau cu o stranie lumină cenușie și fosforescentă. De regulă, la ora aceea, de-a lungul coastei se vedeau lumini, semn că acolo locuiau ființe omenești, dar peste tot fusese întrerupt curentul și țărmurile luneaseră cu un veac sau două în trecut.

Într-un cuvînt, vremea continua să fie cumplită și avea să redevină asasină de îndată ce vom fi trecut de Shelter, intrînd în golful Gardiners.

Presupun că ar fi trebuit să aprind farurile de poziție, dar prin acele locuri nu mai naviga decît o singură barcă, tocmai aceea de care nu doream să fim văzuți. Eram convins că nici el nu-și aprinsese farurile.

– Deci soții Gordon n-au avut timp să revină pe Plum Island pentru al doilea transport înainte de reîntoarcerea bărcii de patrulă, a spus Beth.

– Întocmai, am răspuns. O barcă de cauciuc nu poate transporta decît o anumită greutate și cei doi nu voiau să lase oasele și celelalte lucruri la bordul șalupei, nepăzite, cît timp ar fi făcut al doilea drum pe insulă.

Beth a încuviințat din cap și a spus:

– Așadar, au hotărît să ascundă ceea ce deja recuperaseră și să revină ulterior pentru grosul comorii.

– Exact. Probabil chiar în aceeași noapte, socotind parîma înnodată în grabă un indiciu. În drum spre casă, au trecut prin fața locuinței lui Tobin de la Founders Landing. Nu mă îndoiesc că au făcut o escală, poate cu intenția de a lăsa acolo oasele, lada putredă și cele patru monede – un fel de suvenir. Cînd au văzut că lipsea „balenicra", și-au imaginat că Tobin nu era acasă, așa că s-au înapoiat la locuința lor.

– Unde l-au surprins pe Tobin.

– Întocmai. Acesta le răscolise deja casa, cu scopul de a simula o spargere, dar și ca să se convingă că soții Gordon nu ascunseseră o parte din comoară.

– În același timp, ca să vadă dacă nu exista vreo dovadă incriminatoare care i-ar fi legat numele de al lor.

– Exact. Deci soții Gordon au ancorat la ponton, moment în care poate au înălțat pavilioanele de semnalizare cu semnificația „Încărcătură periculoasă, cerem ajutor". Sînt convins că în aceeași dimineață înălțaseră steagul de pirați, semnalizîndu-i lui Tobin că venise ziua cea mare, după cum fusese înțelegerea. Marea era calmă, nu ploua, se simțeau încrezători, totul prevestea o zi favorabilă, și așa mai departe.

– Cînd soții Gordon au ancorat lîngă ponton, „baleniera" lui Tobin era ascunsă în smîrcul din apropiere.

– Da. M-am gîndit o clipă și am adăugat: Probabil că nu vom ști niciodată ce s-a întîmplat după aceea... ce cuvinte și-au spus, ce își închipuia Tobin că era în ladă, ce credeau soții Gordon că intenționa să facă Tobin. La un moment dat, toți trei și-au dat seama că parteneriatul lor luase sfîrșit. Tobin știa că nu i se va ivi un alt prilej de a-și lichida asociații. Prin urmare... a ridicat pistolul, a sunat cornul de ceață și a apăsat pe trăgaci. Primul glonț l-a lovit pe Tom drept în frunte, Judy a țipat și s-a întors spre soțul ei, așa că al doilea glonț a nimerit-o în tîmplă... Tobin a încetat să mai sune în cornul de ceață. A deschis lada de aluminiu și a văzut că înăuntru nu existau nici aur, nici bijuterii. Și-a imaginat că restul comorii se găsea la bordul *Spirochetei*, drept care s-a dus la barcă și a căutat peste tot. Nici aici n-a descoperit nimic. Și-a dat seama că ucisese gîștele care ar fi trebuit să-i dăruiască ouăle de aur. Dar nu era totul pierdut. Știa sau credea că poate duce planul la îndeplinire de unul singur. Corect?

Beth a încuviințat din cap, a chibzuit o clipă, apoi a spus:

– Dacă nu cumva Tobin mai are un complice pe insulă.

– Într-adevăr, am confirmat. Atunci, uciderea soților Gordon nu însemna mare lucru.

Ne-am continuat drumul către est, prin strîmtoare, care măsura vreo șase kilometri lungime și șapte sute de metri lățime în porțiunea cea mai îngustă. Era întuneric beznă, fără lumini, fără lună, fără stele, doar marea neagră ca cerneala și cerul fumuriu. Abia deslușeam semnalizatoarele de pe canal, fără ele aș fi fost complet pierdut și dezorientat, probabil aș fi sfîrșit pe stînci sau pe vreun banc de nisip.

Pe țărm, în stînga noastră, am văzut cîteva lumini și mi-am dat seama că treceam pe lîngă Greenport, unde, fără îndoială, se găsea un generator pentru cazuri de necesitate.

– Greenport, i-am făcut eu semn lui Beth.

Ea a încuviințat din cap. Amîndoi ne gîndeam la același lucru: să ajungem în acest port, unde ne-am fi aflat în siguranță. Mi-am imaginat că ne găseam amîndoi într-un bar, la o petrecere tradițională pe timp de uragan: lumînări și bere caldă.

Undeva, în dreapta, deși ascuns vederii noastre, era portul Dering de pe Shelter Island. Știam că acolo se găsea un club de iahting, unde aș fi putut adăposti barca. Greenport și Dering erau ultimele porturi mari și ușor navigabile înainte de ieșirea în larg. M-am uitat la Beth.

– De îndată ce trecem de Shelter Island, o să dăm de dracu', i-am reamintit.

– Nici *acum* n-o ducem prea grozav, a replicat ea. A ridicat din umeri și a adăugat: Hai să încercăm. Ne putem înapoia oricînd.

M-am gîndit că era momentul să-i spun cum stăteam cu combustibilul.

– Nu mai avem benzină și undeva, în golful Gardiners, vom ajunge la legendarul punct fără întoarcere.

Ea a aruncat o privire la cadranul de combustibil și a spus:

– Nu-ți face probleme. Ne vom răsturna înainte de-a ni se termina benzina.

– Sună ca un banc tîmpit, în genul celor pe care le fac eu.

Ea mi-a zîmbit, lucru la care nu mă așteptam. Apoi a coborît sub punte și s-a întors cu un colac de salvare: adică, o sticlă de bere.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, i-am mulțumit.

Barca se legăna atît de violent, încît nu reușeam să duc sticla la buze fără să risc să-mi zbor dinții; așadar, mi-am turnat-o în gura larg deschisă, vărsînd cam jumătate pe față.

Beth avea o hartă învelită în plastic, pe care a întins-o peste bord, spunînd:

– Imediat pe stînga va apărea Cleeves Point, iar acolo, în dreapta, e Hays Beach Point de pe Shelter Island. După ce trecem de ele, vom ajunge în strîmtoarea dintre Montauk Point și Orient Point, unde vijelia bate direct dinspre Atlantic.

– E de bine sau de rău?

– Nu-i deloc de glumit.

Am mai tras un gît de bere – o marcă scumpă, de import, exact cum mă așteptam din partea lui Fredric Tobin.

– Să știi că-mi place ideea de a-i fura barca și de a-i bea berea, am spus.

– Ce te-ar amuza mai mult, să-i distrugi locuința sau să-i scufunzi barca? m-a întrebat Beth.

– Dar barca nu se scufundă.

– Ar trebui să arunci o privire sub scară.

– Nu-i nevoie... simt după cîrmă. E un lest bun, am adăugat.

– Ai devenit dintr-o dată marinar.

– Învăț repede.

– Așa e. Du-te să te odihnești puțin, John. Trec eu la cîrmă.

– Bine.

Am luat harta, am lăsat-o pe Beth la comandă și am coborît sub punte.

În micuța cabină apa se ridicase la vreo opt centimetri, ceea ce însemna că luam mai multă apă decît puteau să scoată pompele. După cum am mai spus, nu mă deranja să am puțin balast, care să sporească greutatea și echilibrul ambarcațiunii pe măsură ce se goleau rezervoarele de combustibil. Păcat că motorul nu funcționa cu apă.

M-am dus la toaletă și am vomitat în closet cam jumătate de litru de apă sărată. Mi-am spălat fața și mîinile de sare și m-am înapoiat în cabină. M-am așezat pe una din cușete și am început să studiez harta, tot sorbind din bere. Mă dureau brațele și umerii, picioarele și șoldurile, răsuflam greu, deși stomacul o ducea ceva mai bine. Am studiat harta un minut sau două, apoi m-am dus la frigider și mi-am mai luat o bere, pe care am dus-o cu mine pe punte, împreună cu harta.

Beth se descurca de minune cu furtuna care – după cum am mai amintit – nu era chiar atît de violentă pe partea adăpostită a lui Shelter Island. Valurile erau mari, dar previzibile, iar vîntul la nivelul mării nu ne incomoda prea tare, atîta timp cît insula ne oferea adăpost.

Am privit la orizont și am deslușit conturul negru a două porțiuni de uscat marcînd capătul strîmtorii care ne oferise siguranță.

– Trec cu la cîrmă, i-am spus lui Beth. Tu ia harta.

– Bine. A bătut cu palma peste hartă și mi-a spus: Ne așteaptă o porțiune dificilă. Trebuie să rămîi în dreapta farului Long Beach Bar.

– Bine, am răspuns.

Am schimbat locurile. În timp ce trecea în partea cealaltă, a aruncat o privire către pupa și a scos un țipăt.

Mi-am închipuit că văzuse un val uriaș și am apucat volanul, totodată uitîndu-mă în grabă peste umăr.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor: în spatele nostru, la numai șase metri, am văzut un iaht uriaș, mai precis un Chris-Craft, mai precis *Autumn Gold*, care gonea exact în direcția noastră și se apropia văzînd cu ochii.

34

Beth părea fascinată de spectrul uriașei ambarcațiuni care se înălța amenințătoare în urma noastră.

Și pe mine mă luase oarecum prin surprindere. Vreau să spun că n-o auzisem venind, din pricina vijeliei și a zgomotului propriilor noastre motoare. De asemenea, vizibilitatea era limitată, iar iahtul Chris-Craft naviga fără lumini.

În orice caz, Fredric Tobin ne luase prin învăluire și mă obseda un singur gînd, prova iahtului *Autumn Gold* despicînd pupa șalupei *Sondra*. Asta zic și eu imagine freudiană.

În orice caz, se părea că urma să fim scufundați.

Dîndu-și seama că îl reperasem, domnul Tobin a pus în acțiune megafonul electric și ne-a strigat:

– Lua-v-ar dracu'!

Zău dacă mint.

Am ambalat și mai mult motoarele, iar distanța dintre noi s-a mărit. Știa că nu avea cum să depășească o Formula 303, nici chiar pe mare agitată. Ne-a salutat cu un nou:

– Lua-v-ar dracu' pe amîndoi! Sînteți morți! Sînteți morți!

Vocea lui Freddie suna cumva hîrșîit sau, poate, era doar distorsionată de megafon.

Beth și-a scos pistolul Glock calibrul 9 mm, apoi a observat că Tobin nu se găsea pe puntea de comandă, expusă vijeliei, ci în cabină, în care știam că exista un set complet de comenzi. Totodată, am remarcat că ridicase parbrizul prins în balamale, din partea cîrmei. Fapt și mai interesant, căpitanul Freddie se aplecase afară pe fereastră cu o pușcă în mîna dreaptă, în timp ce cu stînga ținea, probabil, cîrma.

Şi-a proptit umărul în cadrul geamului şi şi-a ţintit puşca asupra noastră.

Ei bine, ne găseam în două ambarcaţiuni puternic legănate de valuri, învăluite în întuneric, fără lumini, bătute de vînt şi de talazuri. Presupuneam că acesta era motivul pentru care Tobin încă nu deschisese focul.

– Trimite-i cîteva gloanţe! i-am strigat lui Beth.

– N-am voie să trag decît dacă trage el! mi-a strigat ea.

– Apasă dracului pe trăgaci!

Ea s-a supus. De fapt, a tras toate cele cincisprezece gloanţe şi am văzut cum parbrizul din dreptul lui Tobin se face ţăndări. De asemenea, am remarcat că F. Tobin a renunţat să mai scoată capul şi puşca pe fereastră.

– Bravo! i-am strigat lui Beth.

Ea a introdus alte cincisprezece gloanţe în pistol şi a început să ţină iahtul sub supraveghere.

Întorceam mereu privirea peste umăr, totodată încercînd să ţin şalupa sub control pe marea din ce în ce mai agitată. Deodată Tobin a apărut din nou în cadrul geamului şi am văzut o flacără la gura ţevii.

– Jos! am urlat.

Puşca a detonat încă de trei ori şi am auzit un glonţ înfigîndu-se în tabloul de bord, apoi parbrizul sfărîmîndu-se. Beth a răspuns cu foc, trăgînd mai rar şi mai sigur decît prima oară.

Ştiam că nu puteam face faţă preciziei puştii, aşa că am ambalat motoarele la maximum şi am ţîşnit înainte, tăind coama valurilor, cît mai departe de Chris-Craft. După vreo douăzeci de metri, nici una din ambarcaţiuni nu mai era vizibilă de pe cealaltă. Am auzit trosnituri în megafon, apoi glăsciorul subţirel, tot mai subţirel al lui Tobin a răzbătut pînă la noi peste marea înfuriată:

– Lua-v-ar dracu'! O să vă înecaţi! Nu veţi scăpa cu viaţă din furtuna asta! Lua-v-ar dracu'!

Nu semăna deloc cu domnul delicat şi binevoitor pe care avusesem ocazia să-l cunosc şi să-l detest. Era vocea unui om care pierduse partida.

– Sînteţi morţi! Amîndoi sînteţi morţi!

Mă scotea din sărite să fiu sfidat de un individ care tocmai îmi ucisese iubita.

– Nemernicul ăsta va crăpa de mîna mea, i-am spus lui Beth.

– Nu te lăsa influențat, John. E un om terminat, și știe asta. E disperat.

El era disperat? Nici noi nu stăteam chiar pe roze.

În orice caz, Beth a rămas în poziție de tragere, întoarsă cu față către pupa și încercînd să-și sprijine pistolul de spătarul scaunului.

– John, fă un ocol mare, ca să-i cădem în spate, mi-a spus ea.

– Beth, eu nu sînt John Paul Jones și aici nu sîntem la o competiție nautică.

– Nu vreau să-l știu în urma noastră!

– Nu te neliniști. Tu fii cu ochii în patru. Am aruncat o privire la cadranul de combustibil și am văzut că acul coborîse către O. Nu ne ajunge combustibilul pentru manevre, am adăugat.

– Crezi că se îndreaptă în continuare spre Plum Island? m-a întrebat ea.

– Acolo se află aurul.

– Dar știe că sîntem pe urmele lui.

– Iată de ce va încerca în continuare să ne suprime. Sau, cel puțin, să declare că ne-am răsturnat și ne-am înecat, am adăugat.

Un timp nu mi-a răspuns, apoi m-a întrebat:

– Cum de-am ajuns în fața lui?

– Presupun că mergem cu viteză mai mare decît el. O lege a fizicii.

– Ai vreun plan?

– Nu. Dar tu?

– Nu-i momentul să mergem într-un port sigur?

– Poate. Dar nu putem face cale întoarsă. Nu vreau să ajung din nou în bătăia puștii lui Freddie.

Beth a găsit pe punte harta învelită în plastic și a despăturit-o. Mi-a arătat ceva cu degetul și a spus:

– Acolo trebuie să fie farul Long Beach Bar.

Am privit spre dreapta și am văzut clipind o lumină palidă.

– Dacă mergem spre stînga farului, poate vom reuși să vedem unele semnalizatoare de canal care să ne conducă la East Marion sau la Orient. Putem ancora undeva, ca apoi să anunțăm Paza de Coastă sau oamenii de pază de pe Plum Island, ca să-i punem în gardă.

Am aruncat o privire pe hartă, luminată doar de raza minusculă a lămpii de citit de la bord.

– Imposibil să conduc barca pe o asemenea furtună în canalele acestea înguste. Singurul loc în care aș putea ajunge este Greenport sau, poate, Dering, dar între noi și cele două localități se găsește Freddie.

Ea s-a gîndit o clipă, apoi a spus:

– Cu alte cuvinte, nu-l mai urmărim noi. El e cel care ne urmărește... în largul mării.

– Păi... s-ar putea spune că-l atragem în cursă.

– Ce cursă?

– Eram convins că ai să mă întrebi. Ai încredere în mine.

– De ce?

– De ce nu? Am redus turația motoarelor și Formula și-a mai micșorat viteza. De fapt, îmi convine situația, i-am spus lui Beth. Acum știu precis unde se află și încotro se duce. Prefer să am de-a face cu el pe uscat, am adăugat. Ne reîntîlnim pe Plum Island.

Beth a împăturit harta.

– Așa e. A aruncat o privire peste umăr și a spus: Atît ambarcațiunea, cît și arma lui sînt mai bune decît ale noastre.

– Corect. Am orientat barca așa că să ajungem în dreapta farului și să intrăm în golful Gardiners, de unde aveam să ne orienăm în direcția Plum Island. Cîte gloanțe mai ai? am întrebat-o.

– Nouă în încărcător, plus un încărcător de cincisprezece în buzunar, mi-a răspuns.

– Destul de bine. Am întors o privire scurtă către ea și am spus: Ai tras frumos.

– Nu chiar.

– I-ai destabilizat poziția de tragere. Ai fi putut chiar să-l nimerești.

Ea nu mi-a răspuns.

– Am auzit ultimul glonț vîjîindu-mi pe la ureche înainte de a se înfige în bord, i-am spus. Iisuse! Ca pe vremuri, la New York. Cum te simți? am întrebat-o după o clipă.

– Păi...

Am privit-o scurt.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu sînt sigură...

– *Beth*! Ce s-a întîmplat?

Am văzut-o cum își plimbă mîna stîngă peste manta și cum se crispează. Și-a retras mîna, care era plină de sînge.

– La dracu'... a murmurat.

Amuțisem.

– Ciudat... a spus ea. Nu mi-am dat seama că m-a nimerit... pe urmă, am simțit ceva cald... nu-i nimic grav... o zgîrietură.

– Ești... ești sigură...?

– Da... Simt unde m-a atins...

– Ia să văd. Vino încoace.

A venit mai aproape de locul în care mă găseam la cîrmă, și-a descheiat vesta de salvare, apoi și-a ridicat mantaua și cămașa. Partea laterală a trunchiului, între sîn și șold, era plină de sînge. Am întins mîna și am spus:

– Stai liniștită. Am pipăit rana și am constatat cu ușurare că, într-adevăr, era o zgîrietură paralelă cu ultima coastă. Rana era destul de adîncă, dar nu ajunsese pînă la os.

În momentul în care am palpat profunzimea rănii, Beth a scos un icnet. Mi-am retras mîna.

– E în regulă, am încercat s-o liniștesc.

– Asta ți-am spus și eu.

– Pur și simplu, am făcut o pasiune din a-mi vîrî degetele în răni de glonț. Te mai doare?

– Pînă acum nu m-a durut. Acum, da.

– Du-te sub punte și caută trusa de prim ajutor.

Ea a coborît sub punte.

Am scrutat linia orizontului. Chiar și prin întuneric, puteam vedea de o parte și de alta cele două puncte de uscat care marcau capătul strîmtorii relativ calme.

Un minut mai tîrziu ne găseam în golful Gardiners. După alte două minute, oceanul din jurul nostru arăta de parcă cineva ar fi potrivit discul unei mașini de spălat la poziția spălat-clătit. Vîntul urla, valurile se spărgeau cu zgomot, barca era aproape scăpată de sub control, iar eu mă întrebam ce era de făcut.

Beth s-a cățărat sus, pe scară, și s-a agățat de mînerul de la bord.

– Te simți bine? am strigat, încercînd să acopăr vîjîitul vîntului și vuietul valurilor.

Ea a confirmat din cap, apoi a strigat:

– John! Trebuie să ne întoarcem!

Știam că avea dreptate. Formula nu era făcută pentru asemenea isprăvi, cum nu eram nici eu. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Tom Gordon pe terasa mea într-o seară, parcă trecuseră secole de atunci: *Numai o barcă în port e o barcă sigură. Dar bărcile nu-s făcute ca să stea în porturi.*

Sincer să fiu, nu mă mai speria marea, nici posibilitatea de a-mi pierde viața. Acționam sub impulsul adrenalinei și al urii. M-am uitat la Beth și privirile ni s-au întîlnit. Părea că mă înțelege, dar refuza să-mi împărtășească starea de psihoză.

– John, dacă noi murim, Tobin scapă. Trebuie să mergem într-un port, într-un golf, undeva.

– Nu pot... vreau să spun că am fi aruncați pe țărm și ne-am îneca. Trebuie să mergem pînă la capăt.

Ea nu mi-a răspuns.

– Putem ancora pe Plum Island. În golful de acolo pot intra. E bine marcat și luminat. Au un generator propriu.

Ea a despăturit harta din nou și a început s-o studieze, parcă încercînd să afle un răspuns la dilema noastră. De fapt, eu ajunsesem deja la o concluzie: singurele porturi accesibile, Greenport și Dering, rămăseseră în urma noastră, iar între noi și ele se interpunea Tobin.

– Acum, că sîntem în mare deschisă, ar trebui să putem ocoli, trecînd de el, ca apoi să ne întoarcem la Greenport.

Am clătinat din cap.

– Beth, trebuie să ne menținem pe ruta marcată. Dacă pierdem din vedere semnalizatoarele de canal, s-a zis cu noi. Ne găsim pe o rută îngustă, avem pe urmele noastre un individ înarmat cu pușcă și singura soluție e să mergem tot înainte.

Ea m-a privit și mi-am dat seama că nu mă credea decît pe jumătate, lucru de înțeles din moment ce nu-i spusesem întregul adevăr. Adevărul era că voiam să-l ucid pe Fredric Tobin. La gîndul că-i omorîse pe Tom și Judy, m-aș fi declarat mulțumit să-l văd pedepsit cu moartea de către statul New York. Dar, după ce o ucisese pe Emma, trebuia să-l omor cu mîinile mele. Chemînd Paza de Coastă sau alertînd paznicii de pe Plum Island, nu mi-aș fi achitat

datoriile. De fapt, fiindcă venise vorba de datorii, m-am întrebat pe unde umbla Paul Stevens în noaptea aceea.

Beth mi-a întrerupt șirul gîndurilor.

– John, au murit cinci oameni nevinovați. E prea mult, mi-a spus ea. N-am să-ți dau voie să sacrifici inutil viața mea sau a ta. Ne întoarcem. Chiar acum!

M-am uitat la ea.

– Ai să mă amenințI cu pistolul? am replicat.

– Dacă va fi nevoie...

Am continuat s-o fixez cu privirea și i-am spus:

– Beth, mă pot descurca pe o astfel de vreme. *Știu* bine că pot. Totul va fi bine. Ai încredere în mine.

Ea a rămas mult timp cu ochii la mine, apoi a răspuns:

– Tobin a ucis-o pe Emma Whitestone chiar sub nasul tău, și asta ți-a rănit orgoliul bărbătesc. A fost o insultă la adresa imaginii tale de mascul feroce. Acesta e motivul. Am dreptate?

Nu avea nici un rost s-o mint, așa că i-am răspuns:

– E unul dintre motive.

– Care sînt celelalte?

– Păi... mă îndrăgostisem de ea.

Beth a încuviințat din cap. A rămas puțin pe gînduri, apoi a spus:

– Bine... dacă, oricum, ne e dat să murim amîndoi, atunci măcar să cunoști tot adevărul.

– *Care* adevăr?

– Oricine a ucis-o pe Emma Whitestone... și eu cred că a fost Tobin... mai întîi a violat-o.

N-am spus nimic. Trebuie să spun că nu eram totuși prea șocat. În toți bărbații, inclusiv filfizoni ca Fredric Tobin, există o parte primitivă, iar cînd această latură întunecată iese la iveală, ea se manifestă într-un mod previzibil și înspăimîntător. Pot spune că am întîlnit tot felul de manifestări: violuri, tortură, răpiri, mutilări, crime și toate infracțiunile din codul penal. Dar era pentru prima oară cînd un infractor îmi trimitea un mesaj personal. Iar eu nu primeam vestea cu obișnuitul meu sînge rece. *O violase*. Și în timp ce îi făcea rău ei - sau își închipuia că-i face – îmi făcea rău mie.

Un timp, nici unul din noi n-a scos o vorbă; de fapt, zgomotul motoarelor și vîjîitul vîntului îngreunau orice conversație, lucru care mie îmi convenea.

Beth s-a așezat pe scaunul din stînga, ținîndu-se bine, în timp ce barca sărea, se legăna din față în spate și dintr-o parte în alta, atîta doar că nu se învîrtea și nu se scufunda.

Am rămas la comandă în picioare, proptit de scaun. Vîntul sufla prin parbrizul spart din fața mea și ploaia biciuia din toate direcțiile. Combustibilul era pe sfîrșite, eram înghețat, ud leoarcă, frînt de oboseală și foarte tulburat de imaginea lui Tobin violînd-o pe Emma. Beth părea ciudat de tăcută, aproape catatonică, și privea fix în fața ei, la fiecare val care se năpustea asupra noastră.

Într-un tîrziu, a părut să se trezească la realitate și a privit peste umăr. Fără un cuvînt, s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la pupa. I-am aruncat o privire rapidă și am văzut-o cum îngenunchează la pupa și cum își scoate pistolul. M-am uitat la marea din spatele nostru, dar n-am văzut decît talazurile înalte venind din urma bărcii. Apoi, în clipa în care Formula a fost săltată de un talaz mai mare, am văzut din nou puntea de comandă a iahtului Chris-Craft, la cel mult douăzeci de metri în urma noastră și apropiindu-se vertiginos. Am luat o hotărîre și am redus viteza la exact cît îmi trebuia ca să pot ține barca sub control. Beth a auzit cum motoarele își reduceau turația și mi-a aruncat o privire, apoi a dat din cap în semn că înțelesese. Și-a întors din nou privirea către Chris-Craft și și-a fixat arma asupra lui. Eram nevoiți să înfruntăm fiara.

Tobin remarcase diferența subită de viteză și, pînă să-și dea seama ce se întîmplă, iahtul ajunsese la mai puțin de șase metri de Formula, fără ca el să-și fi potrivit pușca la ochi. Beth nu i-a mai lăsat răgaz și a început să tragă foc după foc în direcția siluetei întunecate din geamul cabinei. Am urmărit scena, încercînd în același timp să mențin Formula cu prova pe direcția valurilor și să mă asigur că Beth nu pățise nimic.

Tobin a dispărut din vedere și m-am întrebat dacă fusese împușcat. Deodată însă, reflectorul iahtului s-a aprins, luminînd Formula și pe Beth îngenuncheată la pupa.

– La dracu'!

Beth tocmai introducea ultimul încărcător, iar Tobin se aplecase din nou în afară, ținînd pușca în amîndouă mîinile, cîrma fiind lăsată liberă.

Mi-am scos revolverul calibrul 38 și m-am proptit cu spatele în cîrmă, ca s-o întcpenesc în timp ce încercam să țintesc. Pușca lui Tobin era îndreptată exact către Beth, de la mai puțin de cinci metri.

Timp de treizeci de secunde, totul a părut încremenit – amîndouă ambarcațiunile, Beth, Tobin, eu, chiar și marea. Am apăsat pe trăgaci. Țeava puștii lui Tobin, vizibil ațintită asupra lui Beth, s-a îndreptat brusc spre mine și am văzut flăcăruia de la gura țevii, în aceeași clipă în care iahtul, a cărui cîrmă fusese lăsată liberă, s-a aplecat la babord, așa că glonțul a trecut pe lîngă țintă. Acum iahtul se găsea în unghi drept cu pupa bărcii cu motor și îl puteam vedea pe Tobin pe fereastra laterală a cabinei. M-a văzut și el, privirile ni s-au întîlnit. Am tras alte trei focuri în cabină și geamul lateral s-a făcut țăndări. Cînd m-am uitat a doua oară, Tobin dispăruse.

Am observat că în urma iahtului era remorcată micuța balenieră, pe care o văzusem în hangar. Nu mai aveam nici o îndoială că Tobin intenționa s-o folosească pentru a acosta pe Plum Island.

Iahtul era jucat de valuri din toate părțile, se vedea limpede că nu era nimeni la cîrmă. Chiar cînd mă întrebam dacă îl nimerisem, prova lui s-a rotit foarte încet și reflectorul ne-a luminat din nou. Beth a tras în reflector și, la a treia încercare, reflectorul a explodat în puzderie de cioburi și scîntei.

Tobin nu s-a dat bătut și a ambalat motoarele iahtului. Prova lui s-a apropiat de pupa bărcii cu motor. Ne-ar fi izbit în plin, dacă Beth n-ar fi scos din buzunar pistolul de semnalizare și n-ar fi tras direct în geamul cabinei de comandă a iahtului. A urmat o explozie orbitoare de fosfor, apoi iahtul a virat, chiar în clipa în care presupun că Tobin dăduse drumul la cîrmă și se ghemuise să se adăpostească. Poate avea arsuri, poate orbise sau chiar era mort.

– Dă-i drumul! Fugi! mi-a strigat Beth.

Deja ambalasem motoarele și Formula cîștiga viteză.

Am văzut flăcări jucînd în jurul punții de comandă a iahtului. Beth și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, întrebîndu-ne dacă nu cumva dăduse norocul peste noi. Dar, în timp ce priveam iahtul lui

Tobin, rămas în urma noastră, flăcările au început să-și piardă din intensitate. La o depărtare de circa douăsprezece metri am auzit din nou megafonul pîrîind; javra iar avea ceva să ne spună.

– Corey! Vin după tine! Și după tine, domnișoară Cățea! Am să vă omor pe amîndoi! Am să vă omor!

– Cred că vorbește serios, i-am spus cu lui Beth.

– Cum îndrăznește să-mi spună cățea?

– Păi... fără îndoială că nu vrea decît să te sfideze. Nu te-a cunoscut niciodată personal, ca să știe că ești cățea. Vreau să spun, *dacă* ești cățea.

– Știu unde vrei să bați.

– Exact.

– Mișcă-ți fundul, John. Iar se apropie.

– Bine.

Am accelerat, dar viteza mărită sporea instabilitatea bărcii. De fapt, un val din fața noastră m-a izbit cu atîta putere, încît prova s-a ridicat într-un unghi abrupt, gata-gata să ne răsturnăm pe spate. Am auzit țipătul lui Beth și mi-am închipuit că fusese azvîrlită peste bord. Dar cînd barca a revenit la poziția inițială, Beth s-a rostogolit pe punte și s-a prăvălit pînă la jumătatea scărilor, unde a rămas întinsă.

– Ai pățit ceva? i-am strigat.

Ea s-a ridicat în patru labe și s-a chinuit să urce treptele.

– Nu...

Am încetinit viteza și i-am spus:

– Du-te jos și odihnește-te.

Ea a clătinat din cap și s-a proptit bine între bord și scaun.

– Tu fii atent la valuri și la semnele de pe canal. Eu îl pîndesc pe Tobin.

– Bine.

Mi-a trecut prin minte că, poate, Beth avea dreptate, că ar fi trebuit să încerc să descriu un cerc și să cad în spatele lui Tobin, în loc să risc să ne ajungă iar din urmă. Poate că, stînd în cabina lui confortabilă și uscată, nu ne-ar fi observat și l-am fi putut aborda. Dar, dacă ar fi dat cu ochii de noi, iar am fi ajuns în bătaia puștii.

Singurul nostru avantaj era viteza, dar, din cîte ne dădeam seama, nu puteam profita de ea din plin pe o astfel de vreme.

– Bravo. Bine gîndit, am lăudat-o pe Beth.

Ea nu mi-a răspuns.

– Mai ai rachete luminoase?

– Mai am cinci.

– Bun.

– Nu chiar. Am pierdut pistolul de semnalizare.

– Vrei să ne întoarcem ca să-l cauți?

– M-am săturat de bancurile tale.

– Și eu. Dar asta-i tot ce ne-a rămas.

Ne-am continuat drumul în tăcere, înaintînd prin furtună, care devenise și mai violentă, dacă așa ceva era posibil.

– Am crezut că s-a zis cu mine, a spus ea într-un tîrziu.

– Nu-l puteam lăsa să se mai apropie atît de mult, am replicat eu.

Ea m-a privit și a spus:

– A renunțat la mine, ca să tragă în tine.

– Asta-i soarta mea. Ori de cîte ori cineva are un singur glonț pe țeavă, mă alege pe mine.

Aproape că a zîmbit, apoi a dispărut sub punte. În mai puțin de un minut a revenit și mi-a întins o altă bere.

– De fiecare dată cînd te porți frumos, primești o bere, mi-a spus.

– Nu mi-au rămas prea multe șmecherii. Cîte beri mai ai?

– Două.

– Ar trebui să ajungă.

Mi-am analizat opțiunile și mi-am dat seama că pe cele mai multe le epuizasem. Ne mai rămîneau doar două porturi în care puteam acosta: stația de feribot de la Orient Point și golful de pe Plum Island. Orient Point era, probabil, undeva aproape în stînga, iar pînă la Plum Island mai aveam trei kilometri. M-am uitat la indicatorul de combustibil. Acul era pe roșu, dar încă nu ajunsese la O.

Marea era atît de sălbatică, încît uneori pierdeam din vedere geamandurile canalului pentru multă vreme. Știam că Tobin, care se găsea într-o poziție mai ridicată decît noi, pe puntea de comandă, le distingea mai bine. În timp ce cugetam la acest amănunt, m-a săgetat gîndul că, probabil, dispunea de radar, de aceea ne găsise. Și avea, desigur, indicator de adîncime, care-i

înlesnea înaintarea, chiar dacă pierdea din vedere geamandurile canalului. Pe scurt, *Sondra* nu se putea măsura cu *Autumn Gold*.

– La dracu'!

Din cînd în cînd, la intervale din ce în ce mai scurte, cîte un val se spărgea la pupa sau lateral și simțeam cum Formula devenea tot mai greoaie. Eram convins că barca se cufundase mult în apă. Greutatea suplimentară ne încetinea înaintarea și ne făcea să consumăm mai mult combustibil. Mi-am dat seama că la viteza cu care ne deplasam, Tobin ne putea ajunge din urmă. Totodată, am înțeles că eram pe cale să pierdem atît lupta cu marea, cît și bătălia noastră navală.

Am aruncat o privire către Beth, ea mi-a simțit ochii ațintiți asupră-i și privirile ni s-au întîlnit.

– Dacă ne răsturnăm sau ne ducem la fund, vreau să știi că, de fapt, îmi placi, mi-a spus ea.

Am zîmbit și i-am răspuns:

– Știu. M-am uitat la ea și am adăugat: Îmi pare rău, n-ar fi trebuit...

– Condu și taci.

Mi-am îndreptat atenția din nou către volan. Barca înainta acum atît de lent, încît valurile din urma noastră se revărsau peste pupa. Curînd aveau să treacă de cap sau, poate, motoarele aveau să fie acoperite de apă și/sau Tobin ne va ajunge din urmă și de astă dată ar fi fost imposibil să ne mai distanțăm de el.

Beth a continuat să-l pîndească pe Tobin. Bineînțeles, vedea apa urcînd la pupa și nu putea să nu-și dea seama că șalupa înainta tot mai încet.

– John, luăm apă, mi-a spus.

M-am uitat din nou la cadranul de combustibil. Singura șansă care ne mai rămînea în aceste circumstanțe era să forțăm motoarele și să vedem ce se întîmplă. Am pus mîna pe manete și le-am împins înainte pînă la refuz.

Formula a început să cîștige teren puțin cîte puțin, după care a luat oarecare viteză. Acum la pupa nu mai pătrundea atîta apă, dar barca se izbea cu putere de valurile care îi ieșeau în cale. Atît de violent, încît din cinci în cinci secunde părea că se lovește de un zid de cărămidă. Aveam impresia că ambarcațiunea se va sfărîma dintr-o clipă în alta, însă coca din fibră de sticlă rezista.

Beth se ținea bine pe scaunul ei, săltînd și coborînd o dată cu fiecare val.

Ideea de a înainta cu toată viteza dădea roade, ne păstram controlul asupra bărcii și evitam să mai luăm apă, totuși consumam mult combustibil. Nu aveam însă de ales. Aveam de ales între certitudinea scufundării și cea a epuizării rapide a combustibilului. Mare afacere!

Dar experiența mea cu cadranele de combustibil – începînd de la prima mea mașină – mă învățase că acestea arătau fie mai mult, fie mai puțin decît aveai în realitate în rezervor. Nu știam în ce fel mă inducea în eroare indicatorul șalupei, dar aveam să aflu în curînd.

– Cum stăm cu benzina? m-a întrebat Beth.

– Bine.

– Vrei să te oprești ca să faci plinul și să ceri unele indicații? m-a întrebat ea pe un ton voit nepăsător.

– Nu. Bărbații adevărați nu cer indicații și, oricum, avem destul combustibil ca să ajungem pe Plum Island.

Ea a zîmbit.

– Coboară puțin sub punte, am îndemnat-o.

– Dacă ne răsturnăm?

– Acum sîntem prea grei ca să ne răsturnăm. Cel mult ne scufundăm. Dar vei afla din timp. Du-te să te odihnești.

– Bine.

A coborît. Am scos harta din torpedo și am încercat s-o studiez, în același timp privind din cînd în cînd oceanul. Departe, spre stînga, am zărit o lumină puternică și intermitentă și mi-am dat seama că trebuia să fie farul Orient Point. Am aruncat o privire la hartă. Dacă în acel moment aș fi schimbat direcția spre nord, probabil aș fi ajuns la stația de feribot de la Orient Point. Dar între feribot și far existau atîtea stînci și bancuri de nisip, încît n-aș fi trecut de ele decît printr-un miracol. Altă variantă era să mai înaintez vreo trei kilometri și apoi să încerc să intru în golful Plum Island. Dar asta însemna să intru în canalul Gut, care era suficient de periculos chiar pe mare liniștită și pe vînt normal. Pe furtună – sau uragan – ar fi fost... să zicem, o grea încercare, ca să folosesc un eufemism.

Beth a urcat scările, clătinîndu-se dintr-o parte în alta, înainte și înapoi. Am apucat-o de mîna pe care mi-o întinsese și am tras-o în sus. Mi-a oferit un baton de ciocolată nedesfăcut. I-am mulțumit.

– Apa a ajuns pînă la glezne, m-a anunțat. Pompele continuă să funcționeze.

– Bun. Barca parcă s-a mai ușurat puțin.

– Grozav. Du-te jos să-ți mai tragi sufletul. Conduc eu.

– Mă simt bine. Ce-ți mai face zgîrietura?

– Bine. Dar ție ce-ți mai face creieraşul?

– L-am lăsat la mal.

În timp ce mîncam ciocolata, i-am explicat ce opțiuni aveam.

Ea a înțeles perfect șansele de care dispuneam și a spus:

– Prin urmare, avem de ales între a ne sfărîma de stîncile de la Orient Point și a ne îneca în Gut?

– Exact. Am bătut cu palma peste indicatorul de combustibil și am adăugat: Am trecut cu mult de punctul în care ne-am fi putut întoarce la Greenport.

– Cred că am ratat ocazia.

– Așa cred și eu... Atunci? Orient sau Plum? am întrebat-o.

Ea a privit harta un timp, apoi mi-a răspuns:

– Porțiunea dintre locul în care ne aflăm și Orient Point e prea periculoasă pentru navigație. A privit spre stînga și a adăugat: Nu văd nici indicatoare care să arate drumul către Orient. Nu m-ar mira ca o parte dintre ele să fi fost smulse și luate de valuri.

Am încuviințat din cap.

– Mda...

– Nu te mai gîndi la Gut, a continuat Beth. Numai un transatlantic ar reuși să treacă prin canal pe o asemenea furtună. Dacă am avea mai mult combustibil, a adăugat ea, ne-am mai învîrti pe aici pînă cînd am ieși din ochiul furtunii. A ridicat privirea de pe hartă și a încheiat: Nu există opțiuni. Nu avem de ales.

S-ar fi putut să aibă dreptate. Tom și Judy îmi spuseseră o dată că instinctul de a te îndrepta spre uscat pe timp de furtună era adesea greșit. Coasta era primejdioasă, brizanții puteau sfărîma sau răsturna o ambarcațiune sau o puteau izbi de stînci. De fapt, era mai sigur să conduci în largul mării pe vreme de furtună, atîta timp cît aveai combustibil sau pînze. Dar noi nu aveam nici cel puțin această șansă, întrucît pe urmele noastre venea un individ înarmat

cu pușcă și dotat cu radar. Nu aveam altă soluție decît să gonim înainte și să vedem ce ne rezervau Dumnezeu și natura.

– Menținem cursul și viteza, am spus.

Ea a încuviințat din cap.

– Bine. Cam asta e tot ce putem face... Ce...?

M-am uitat la ea și am văzut că rămăsese cu privirea ațintită către pupa. Am întors capul, dar n-am remarcat nimic.

– L-am văzut... cred că l-am văzut. Beth a sărit pe scaun și a reușit să-și mențină o clipă echilibrul, înainte de a fi zvîrlită jos pe punte. S-a ridicat în picioare și a strigat: E chiar în spatele nostru!

– La dracu'! Acum eram convins că nemernicul avea un radar. Mă bucuram că nu încercasem să fac un ocol în jurul lui. Nu sîntem ghinioniști, dar are radar! i-am spus lui Beth. Ne-a depistat din capul locului.

Ea a încuviințat din cap și a răspuns:

– Nu avem unde să fugim și n-avem unde să ne ascundem.

– N-avem un ascunziș sigur, totuși să încercăm să fugim.

Am ambalat motoarele la maximum, cîștigînd și mai mare viteză.

Amîndoi urmăream în tăcere cum Formula își croia drum prin valuri. Am apreciat că atinsesem circa douăzeci de noduri, cam o treime din performanța bărcii pe o mare calmă, fără atîta apă în cabină și în chilă. Am presupus că, pe o astfel de vreme, iahtul Chris-Craft putea atinge cel puțin douăzeci de noduri, de aceea reușise să ne ajungă din urmă.

– John, se apropie, m-a anunțat Beth.

Am privit în urmă și am deslușit conturul vag al iahtului lui Tobin, chiar în clipa în care urcase pe creasta unui val uriaș, la vreo doisprezece metri în urma noastră. După vreo cinci minute, sau chiar mai puțin, ar fi putut să tragă în noi cu mare precizie, în timp ce arma mea și pistolul lui Beth ar fi fost, pur și simplu, inutile, poate doar să fi nimerit ținta printr-o întîmplare fericită.

– Cîte gloanțe mai ai? m-a întrebat Beth.

– Să văd... în butoiaș încap cinci... am tras patru... deci cîte gloanțe mai are polițistul în...

– De astă dată *nu* mai e de glumă!

– Încerc să destind atmosfera.

Domnișoara Penrose a rostit cîteva cuvinte greu de reprodus, după care a urmat întrebarea:

– Nu poți face blestemăția asta să meargă mai repede?

– Poate. Caută sub punte un obiect greu și sparge parbrizul.

Ea s-a repezit în jos pe scări și a revenit cu extinctorul; a făcut parbrizul țăndări, apoi a aruncat extinctorul peste bord.

– La viteza asta, nu mai luăm prea multă apă, pompele vor ușura greutatea de la un minut la altul, așa că vom lua viteză. Plus că ardem combustibilul, care-i și el destul de greu, am adăugat.

– N-am nevoie de o lecție de fizică.

Era furioasă, atitudine mai bună decît resemnarea pe care o afișase mai devreme. E bine să fii furios cînd omul și natura conspiră ca să-ți vină de hac.

Beth a mai făcut cîteva drumuri sub punte, revenind de fiecare dată cu cîte un obiect pe care-l arunca în mare, inclusiv – din păcate – berea din frigider. A reușit să care pe scări un televizor portabil, căruia i-a făcut vînt peste bord. De asemenea, a mai aruncat cîteva haine și pantofi. Mi-a trecut prin minte că, dacă Freddie ne-ar fi pierdut din ochi și ar fi văzut obiectele plutind pe apă, poate ar fi crezut că ne-am scufundat.

Începeam să cîștigăm ceva viteză, dar iahtul se apropia și noi nu ne puteam feri de pușca pe care Tobin avea curînd s-o îndrepte spre noi.

– Cîte gloanțe ți-au mai rămas? am întrebat-o pe Beth.

– Nouă.

– Ai avut numai trei încărcătoare?

– *Numai?* Adică, tu umbli doar cu o jucărie amărîtă cu cinci focuri, fără să-ți iei un singur cartuș de rezervă, și mai ai tupeul...

Brusc s-a ghemuit în spatele scaunului și și-a scos pistolul.

– Am văzut scînteia de la gura țevii, mi-a spus.

Am privit peste umăr și, bineînțeles, l-am văzut pe Neînfricatul și Nemernicul de Freddie în poziție de tragere. La gura țevii s-a produs din nou o scînteie. E ușor să tragi într-o barcă zgîlțîită de furtună; mai greu c să nimerești, motiv pentru care nu-mi făceam prea multe griji; totuși, la un moment dat, amîndouă ambarcațiunile s-ar fi putut găsi pe creasta unor valuri și atunci Tobin ar fi beneficiat de avantajul unei poziții mai înalte și a unei țevi mai lungi.

Beth își cruța cu înțelepciune gloanțele.

Am văzut farul Orient Point chiar în stînga mea, mult mai aproape decît pînă atunci. Mi-am dat seama că furtuna ne împinsese către nord, chiar dacă mă menținusem pe direcția est. Totodată, am înțeles că nu era decît un singur lucru de făcut și am procedat întocmai. Am întors volanul mult spre stînga și barca s-a îndreptat spre Gut.

– Ce faci? mi-a strigat Beth.

– Mergem spre Gut.

– John, acolo ne vom îneca!

– Ori ne înecăm, ori ne doboară Tobin cu pușca, ori intră în noi și ne scufundă, rîzîndu-ne în nas în timp ce ne ducem la fund.

Ea nu mi-a răspuns.

Furtuna înainta dinspre sud și, de îndată ce m-am orientat cu prova către nord, barca a luat ceva viteză. După vreun minut am văzut în fața mea, în dreapta, conturul de la Plum Island. La stînga se găsea farul Orient. M-am orientat înspre un punct dintre far și coasta de la Plum Island și m-am îndreptat direct spre Gut.

La început, Tobin a venit pe urmele mele, dar, pe măsură ce valurile deveneau mai mari și mai puternice, iar vîntul care sufla între cele două fîșii de uscat căpăta viteză supersonică, iahtul a dispărut din vedere și am dedus că renunțase la urmărire. Eram aproape sigur ce va face în continuare și încotro se va duce. Speram ca peste un sfert de oră să mai fiu în viață, ca să verific dacă aveam dreptate.

Ne găseam în Gut, chiar în mijloc, avînd la vest Orient Point, la est Plum Island, la sud golful Gardiners, iar la nord fîșia Sound de lîngă Long Island. Mi-am amintit că Stevens povestise cum, în urmă cu o sută de ani, un uragan adîncise fundul oceanului în această porțiune și nu mă îndoiam că era adevărat. Vreau să spun că oceanul semăna cu o mașină de spălat care scotea la suprafață tot felul de lucruri de la fund: nisip, alge, lemn, resturi și gunoaie de toate soiurile. N-avea nici un rost să mă prefac că mai aveam control asupra bărcii. Formula ajunsese la rîndul ei o epavă plutitoare purtată de vîltoare. La un moment dat s-a rotit, sau pe înțelesul tuturor s-a răsucit în loc de cîteva ori, așa că eram cu prova cînd spre sud, cînd spre est, cînd spre vest, însă furtuna ne împingea spre nord, către brațul Sound, adică acolo unde voiam și eu să merg.

Ideea de a ajunge în golful format în Plum Island era aproape ridicolă, cînd vedeam cu ochii mei ce grozăvie era acolo.

Beth a reușit să vină pînă la mine și s-a strecurat alături, pe scaunul meu. M-a încolăcit cu brațele și cu picioarele, în timp ce eu mă cramponam cu disperare de volan. Era aproape imposibil să vorbim și ea și-a îngropat obrazul în umărul meu.

– Mi-e frică, am auzit-o murmurînd.

Frică? Eu eram înspăimîntat de moarte. Era de departe cea mai cumplită experiență din viața mea, dacă nu puncam la socoteală ziua în care mă însurasem.

Formula se zgîlțîia atît de violent, încît eram complet dezorientat. Uneori constatam că eram literalmente purtați pe sus și știam că barca – atît de stabilă pe apă – se putea răsturna în aer. Cred că numai apa din cală ne mai menținea cu coca în jos cît timp eram lansați prin stratosferă.

Avusesem prezența de spirit să reduc viteza de îndată ce observasem că elicele se învîrteau mai mult în aer decît în apă. Dozarea combustibilului este o strategie pe termen lung, iar eu mă găseam într-o situație pe termen scurt... oricum, nu se știe niciodată.

Beth se agățase de mine și mai strîns și, dacă n-ar fi fost iminența morții prin înec, aș fi savurat momentul. Dar așa cum stăteau lucrurile, speram ca atingerea fizică s-o mai liniștească cît de cît. În orice caz, pe mine mă calma. Ea mi-a murmurat din nou la ureche:

– Dacă ne scufundăm, să mă strîngi în brațe.

Am încuviințat din cap. M-am gîndit iarăși că Tobin ucisese deja cinci oameni de treabă și că era pe cale să provoace moartea altor doi. Nu-mi venea să cred că un asemenea nemernic adusese în jur atîta moarte și nefericire. Singura explicație pe care o găseam era aceea că persoanele scunde, cu ochi mici și poftă de mîncare sînt crude și periculoase. Au ceva de împărțit cu toată lumea. Înțelegeți? Sau poate este vorba de mai mult de atît.

În orice caz, furtuna ne împingea prin canalul Gut ca pe o săgeată printr-o sarbacană. Paradoxal, cred că ceea ce ne salvase era tocmai furia furtunii și, probabil, prinsesem fluxul care se apropia. Adică valurile, vîntul și mareea aveau direcția nord, ceea ce anula cumva vîrtejul mării și curenții din canalul Gut. Aceeași deosebire ca între apa de la toaletă și cea dintr-o țeavă de scurgere, ca să extind analogia.

Acum ne găseam în Sound, lîngă Long Island, iar valurile și vîntul se mai domoliseră. Am ambalat motoarele și ne-am îndreptat spre est.

Beth era tot în spatele meu și mă înlănțuia, dar nu la fel de strîns.

Departe, în dreapta, se vedea conturul întunecat al vechiului far de pe Plum Island. Știam că, dacă reușeam să ajung în spatele acelui promontoriu, eram mai la adăpost de valuri și de vînt, la fel cum se întîmplase cînd în calea furtunii se interpusese Shelter Island. Plum Island nu era la fel de înaltă ca Shelter Island, deci mai expusă curenților din largul Oceanului Atlantic, totuși ar fi trebuit să ne ofere un oarecare adăopost.

– Sîntem în viață? m-a întrebat Beth.

– Bineînțeles, i-am răspuns. Ai fost foarte curajoasă, am adăugat. Și foarte calmă.

– Eram paralizată de spaimă.

– N-are importanță.

Mi-am desprins o mînă de pe volan și i-am strîns mîna dreaptă, care rămăsese încleștată pe stomacul meu.

Așadar, am ajuns pe partea ferită a Plum Island și am trecut prin dreptul farului, care a rămas în dreapta noastră. Acum vedeam lumina farului, un punct verde care părea cumva să ne însoțească. I-am atras atenția lui Beth și ca mi-a spus:

– Pentru vedere pe timp de noapte. Ne urmăresc niște oameni ai lui Stevens.

– Așa e, am încuviințat. Cam asta-i toată paza de care dispune insula într-o asemenea noapte.

Vîntul era parțial blocat de Plum Island, iar marea era puțin mai calmă. Auzeam valurile spărgîndu-se pe plajă, la vreo sută de metri de noi.

Prin perdeaua de ploaie am văzut o strălucire luminoasă în spatele copacilor și mi-am dat seama că era lumina de veghe din clădirea laboratorului principal. Însemna că generatoarele continuau să funcționeze, așadar, filtrele de aer și dușurile erau puse în acțiune. Ar fi fost mare ghinion să scăpăm cu viață din furtună și să acostăm pe Plum Island, ca să murim de antrax. Zău așa!

Beth s-a desprins de mine și a ieșit din ungherul în care stătuse, adică între scaun și fundul meu. S-a așezat alături, ținîndu-se de mînerul fixat în bord.

– Ce crezi ca s-a întîmplat cu Tobin? m-a întrebat.

– Cred că și-a continuat drumul, ocolind extremitatea sudică a insulei. Probabil își închipuie că am murit.

– Probabil, a întărit Beth. Așa m-am gîndit și eu.

– Da, da. Afară de cazul în care ține legătura radio cu cineva de pe Plum Island, căruia tipul de la far i-a spus că am reușit să scăpăm cu viață.

Ea a chibzuit o clipă, apoi a întrebat:

– Crezi că are un complice pe Plum Island?

– Nu știu. Dar vom afla curînd.

– Bine... și unde se duce Tobin acum?

– Există un singur loc în care se poate duce, și acela se află chiar pe această parte a insulei.

Ea a încuviințat din cap.

– Cu alte cuvinte, se îndreaptă încoace din direcție opusă, așa că vom da nas în nas cu el.

– Voi încerca să evit întîlnirea. Dar trebuie, cu orice preț, să ajungă pe partea adăpostită a insulei, dacă vrea să ancoreze și să vină pe plajă cu baleniera.

Ea s-a gîndit puțin și a întrebat:

– Noi vom coborî pe insulă?

– Sper că da.

– Cum?

– Voi încerca să ajung cu barca pe plajă.

Ea a luat din nou harta și a spus:

– Există stînci și bancuri de nisip aproape pe toată lungimea plajei.

– Atunci, alege un loc fără stînci și fără nisip.

– Încerc.

Am mai înaintat spre est cîteva minute. M-am uitat la cadranul de combustibil și am văzut că acul atinsese poziția zero. Știam că era momentul să încerc să ajung pe plajă, întrucît, dacă se termina combustibilul, am fi rămas la cheremul vijeliei, adică fie împinși în larg, fie aruncați pe stînci. Totuși, înainte de a atinge plaja, voiam să văd pentru ultima oară iahtul lui Tobin.

– John, se termină benzina, m-a atenționat Beth. Ar fi bine să te îndrepți spre plajă.

– O secundă.

– Nu avem nici o secundă de pierdut. Pînă la plajă mai sînt vreo sută de metri. Îndreaptă barca într-acolo chiar acum.

– Vezi dacă reperezi iahtul, undeva în fața noastră.

Ea avea binoclul încă atîrnat la gît, așa că l-a dus la ochi și s-a uitat peste parapetul de la prova.

– Nu, nu văd nici un iaht. Du-te spre plajă.

– Încă o secundă.

– Nu! Acum! Tot timpul am făcut cum ai zis tu. Acum e rîndul tău să mă asculți.

– Bine...

Dar n-am apucat să îndrept barca înspre plajă, că vîntul s-a oprit brusc și am văzut un incredibil zid de nori ridicîndu-se în fața noastră. Lucru și mai incredibil, deasupra capului am văzut cerul nopții, printre norii învolburați, ca și cum l-am fi privit din fundul unei fîntîni. Apoi am văzut stele, pe care nu credeam să apuc să le mai văd vreodată.

– Ochiul furtunii tocmai trece pe deasupra noastră, a spus Beth.

Acum vîntul se domolise simțitor, deși valurile rămîneau la fel de mari. Lumina stelelor pătrundea filtrată prin această gaură rotundă, așa că am văzut plaja și marea.

– Spre țărm, John, m-a îndemnat Beth. N-ai să mai prinzi o asemenea ocazie.

Avea dreptate. Vedeam brizanții și puteam să calculez frecvența lor, vedeam și stîncile ieșind din apă, vedeam valuri spărgîndu-se în larg, semn că în locul acela erau bancuri de nisip.

– Du-te!

– O clipă. Trebuie să văd unde a acostat nemernicul. Nu vreau să-i pierd urma pe insulă.

– John, nu mai ai combustibil!

– Mai am destul. Uită-te după Chris-Craft.

Beth s-a resemnat, a dus binoclul la ochi și a cercetat linia orizontului. După un interval care a părut a fi jumătate de oră, în realitate doar un minut sau două, a arătat într-o direcție.

– Acolo! a exclamat ea și mi-a întins binoclul.

Am încercat să străpung cu privirea bezna și ploaia și am descoperit, profilată pe linia orizontului, ceva ce putea fi puntea de comandă a iahtului.... sau, poate, o îngrămădire de stînci.

Cînd ne-am mai apropiat puțin, am văzut că era chiar iahtul, relativ imobil, semn că Tobin aruncase cel puțin două ancore, la prova și la pupa. I-am întins binoclul lui Beth.

– Bine. Pornim spre plajă. Ține-te bine. Fii atentă la stînci și la nisip.

Beth a îngenuncheat pe scaunul ei și s-a aplecat în față, cu degetele încleștate pe rama parbrizului spart. Vedeam pe chipul ei că fiecare mișcare îi provoca dureri.

Am întors șalupa într-un unghi de nouăzeci de grade și am îndreptat-o cu prova spre plaja care se zărea în depărtare. Valurile au început din nou să se spargă la pupa, așa că am ambalat motoarele. Aveam nevoie să-mi mai ajungă combustibilul doar un minut sau două.

Plaja se apropia și se vedea din ce în ce mai clar. Pe măsură ce înaintam, valurile care se spărgeau de nisip deveneau tot mai monstruoase și mai asurzitoare.

– Banc de nisip chiar în fața noastră! mi-a strigat Beth.

Știam că nu puteam vira la timp, așa că am ambalat motoarele la maximum și am trecut peste bancul de nisip.

Plaja se găsea acum la mai puțin de cincizeci de metri și m-am gîndit că ni se oferea o șansă. În clipa următoare Formula s-a izbit de ceva mult mai dur decît un banc de nisip și am auzit zgomotul inconfundabil al fibrei de sticlă sfărîmate. O fracțiune de secundă mai tîrziu, barca s-a ridicat din apă, apoi a căzut la loc, cu o bufnitură.

Am aruncat o privire spre Beth și am văzut că se ținuse bine.

Acum ambarcațiunea devenise foarte lenește și îmi imaginam apa năvălind înăuntru prin coca sfărîmată. Motoarele păreau să funcționeze chiar și la viteză maximă. Valurile care veneau spre noi ne împingeau spre plajă, dar curenții submarini ne trăgeau înapoi în golul dintre valuri. Dacă înaintam cumva, atunci o făceam cu viteza melcului. Între timp barca lua apă, am văzut apa clipocind la baza scărilor care duceau sub punte.

– Nu înaintăm! a strigat Beth. Să pornim înot!

– Nu! Rămîi în barcă. Așteaptă valul potrivit.

Am așteptat, privind țărmul care se apropia, apoi se îndepărta prcț de alte șase valuri. Am privit în urmă și am văzut cum se adunau talazurile. În cele din urmă, am văzut formîndu-se în spatele nostru un val uriaș și am schimbat maneta de viteze pe poziția zero, gata-gata să scufund barca. Formula a fost smucită puțin înapoi, apoi a prins valul, ceva mai jos de creasta dc spumă care se forma.

– Lasă-te în jos și ținc-te bine! am strigat spre Beth.

Ea s-a ghemuit și s-a agățat de baza scaunului.

Valul ne-a proiectat ca pe o planșă de surf pe creasta înspumată, cu o asemenea forță, încît Formula, încărcată cu cîteva sute dc kilograme în plus, s-a comportat ca un coș de trestie prins în vîltoarea unui rîu. Anticipasem o acostare tip amfibic, dar urma să fie mai curînd o debarcare aeropurtată. În timp ce eram azvîrliți spre țărm, am avut prezența de spirit să opresc motoarele, așa că, dacă supraviețuiam acostării, barca să nu explodezc, în eventualitatea că ar mai fi rămas combustibil în rezervoare. De asemcnea, mă preocupa ideea celor două elice care ar fi putut să ne decapiteze.

– Ținc-te bine! am urlat.

– Nu zău? m-a ironizat ca.

Am aterizat cu prova înainte pe plaja spălată de valuri. Formula s-a rostogolit pe o parte și amîndoi am sărit jos, chiar în secunda în care un alt talaz venea să se spargă de țărm. Am găsit o ridicătură stîncoasă și m-am prins cu brațul dc ea, în timp ce cu mîna rămasă liberă am prins încheietura lui Beth. Valul s-a spart și s-a retras, iar noi am sărit în picioare și am alergat cît puteam de repede către un teren mai ridicat, în timp ce Beth își apăsa cu palma coasta rănită.

Ne-am trezit față în față cu o faleză erodată dc valuri și am început să ne cățărăm pe ea, pe nisip ud și argilă, desprinzînd bucăți mari de oxid de fier.

– Binc ai venit pc Plum Island, a spus Bcth.

– Mulțumesc.

Am reușit cumva să ajungem în vîrful falczei și ne-am prăbușit la pămînt, la o înălțime sigură față dc nivelul mării. Am rămas zăcînd în iarbă timp de un minut întrcg. Apoi m-am ridicat în picioarc și am privit în jos, spre plajă. Formula zăcea răsturnată și am văzut că avea coca sfărîmată. S-a rostogolit din nou, purtată de

un val care se retrăgea spre larg, apoi și-a recăpătat poziția cîteva momente, s-a răsturnat din nou și un alt val a purtat-o către plajă.

– Nu mi-aș dori să fiu acum în barcă, i-am spus lui Beth.

– Adevărat, dar nu-mi doresc nici să fiu aici, pe insulă, a replicat ea.

– Din lac în puț, am comentat eu.

– Mă îmbolnăvești! s-a răstit ea.

– O idee bună pentru un tricou, am sugerat. „M-am îmbolnăvit pe Plum Island." Te-ai prins?

– Vrei să taci din gură măcar cinci minute?

– Sigur că da.

De fapt, îmi prindea bine tăcerea, după ore întregi de vînt, de ploaie și de motoare de șalupă. Auzeam cum inima îmi bubuia în piept, cum sîngele mi se zbătea la tîmple și cum îmi vîjîiau plămînii. Totodată, un glas îmi răsuna în creier: „Ferește-te de oamenii mici de statură, înarmați cu puști mari".

35

Am rămas trîntiți pe iarbă, încercînd să ne venim în fire și să ne tragem sufletul. Eram ud leoarcă, înghețat, plin de vînătăi și mă durea plămînul rănit. Îmi pierdusem pantofii sport, dar am remarcat că și Beth era în picioarele goale. Partea bună era că scăpasem cu viață și că mai aveam arma în tocul de la ùmăr. Mi-am scos revolverul și m-am asigurat că ultimul cartuș era pregătit de tragere. Beth și-a pipăit buzunarele și m-a anunțat:

– E în regulă... îl am și eu pe al meu.

Eram îmbrăcați tot în mantale de ploaie și veste de salvare, dar am observat că Beth pierduse binoclul pe care îl avusese la gît.

Am privit apa și rotirea stranie a norilor în jurul ochiului furtunii. Continua să plouă, dar nu prea tare, iar stropii nu erau mînați de vînt. Cînd ești ud pînă la piele, nu mai contează cîteva picături de ploaie. Grija mea era să nu facem hipotermie, dacă rămîneam culcați prea mult.

M-am uitat la Beth și am întrebat-o:

– Ce-ți face tăietura de pe frunte?

– E bine. Am udat-o cu apă sărată, a adăugat.

– Bun. Dar rana de glonț?

– Nemaipomenit, John.

– Dar celelalte tăicturi și vînătăi?

– Fiecare dintre ele e într-o stare nemaipomenită.

Mi s-a părut că ghicesc în glasul ei o notă de sarcasm. M-am ridicat și am constatat că abia mă mai țineau picioarele.

– *Tu* te simți bine? m-a întrebat Beth.

– Da. M-am aplecat spre ea și m-a prins de mînă, sărind în picioare. Bun, am spus, combinînd expresiile. Deci am scăpat din lac, dar n-am ieșit și din puț.

Ea mi-a răspuns pe un ton grav:

– Cred că Tom și Judy ar fi mîndri de pricepcrea ta la navigație.

Nu i-am răspuns. Mai rămînea o frază nerostită, ceva în genul „Emma ar fi mulțumită și flatată să vadă cîte ai făcut pentru ea".

– Cred că ar trebui să mergem în direcția canalului Gut, ca să găsim laboratorul principal, a sugerat Beth.

Nu i-am răspuns.

– Imposibil să nu vedem luminile, a continuat ea. Vom chema în ajutor paznicii de pe Plum Island. Eu voi da telefon sau voi lua legătura radio cu secția mea de poliție.

Nici de astă dată n-am spus nimic.

Ea a ridicat ochii către mine.

– John?

– N-am venit pînă aici ca să-l chem în ajutor pe Paul Stevens, am replicat.

– John, nu sîntem într-o formă de zile mari, am rămas desculți și dispunem numai de cinci gloanțe. E timpul să chemăm poliția.

– Dacă vrei, mergi în clădirea principală. Eu mă duc să-l găsesc pe Tobin.

I-am întors spatele și am pornit pe faleză, către est, spre locul de pe plajă în care văzusem ancorat iahtul lui Tobin, vreo șapte sute de metri mai încolo.

Ea nu m-a strigat, dar un minut mai tîrziu pășea alături de mine. Ne-am continuat drumul în tăcere. Păstrasem vestele de salvare, atît ca să ne țină cald, cît și fiindcă niciodată nu știai cînd putcai ajunge iar în apă.

Copacii creșteau pînă la buza falezei erodate, împrejmuiți de tufe dese. Desculți cum eram, pășeam cu băgare de seamă și nu înaintam prea repede.

În ochiul furtunii vîntul era slab și aerul foarte liniștit. Auzeam chiar ciripit de păsări. Știam că aici, în ochiul furtunii, presiunea aerului era extrem de scăzută și, deși de regulă nu eram sensibil la modificările de presiune, mă simțeam oarecum... cu capsa pusă, puțin cam susceptibil. De fapt, sincer să fiu, poate mai degrabă nervos și animat de gînduri criminale.

Beth mi s-a adresat aproape în șoaptă.

– Ai vreun plan? m-a întrebat ea.

– Bineînțeles.

– Ce plan, John?

– Să nu ne agităm.

– Grozav, n-am ce zice.

– Așa e.

Printre norii cenușii se strecurau cîteva raze de lună și reușeam să vedem cam la trei metri în fața noastră. Cu toate acestea, era destul de riscant să înaintăm pe muchia falezei, din cauza eroziunii, așa că ne-am depărtat de țărm, pînă am dat de drumul cu pietriș pe care o luase microbuzul lui Paul Stevens cînd se îndreptase către partea estică a insulei. Drumul îngust era blocat cu copaci smulși din rădăcină, cu crengi rupte, așa că nu aveam motive să ne temem că ne-ar fi putut surprinde vreo patrulă.

Ne-am odihnit pe trunchiul unui copac prăbușit. Vedeam cum se înălța în aer aburul răsuflării noastre. Mi-am scos vesta de salvare și mantaua de ploaie, apoi tocul de armă și bluza pe gît. Am reușit să sfîșii bluza și am înfășurat picioarele lui Beth în cele două bucăți.

– Acum îmi scot chiloții. Să nu tragi cu ochiul, am spus.

– Nu trag cu ochiul. Te deranjează dacă mă uit, pur și simplu?

Mi-am scos blugii uzi și lipiți de piele, apoi chiloții, pe care i-am rupt în două.

– Porți chiloți? Credeam că umbli cu suspensor.

Nu știu de ce, dar domnișoara Penrose părea să aibă chef de glumă. Presupun că era euforia supraviețuitorului care trecuse printr-un moment de șoc. Mi-am înfășurat tălpile în cele două fîșii.

– Ți-aș dona chiloții mei, dar erau atît de uzi cînd m-am schimbat în barcă, încît nu m-am obosit să mi-i pun iar. Vrei cămașa mea?

– Nu, mulțumesc. E în ordine.

Mi-am pus din nou blugii, apoi tocul de pistol direct pe piele, mantaua și vesta de salvare. Îmi era cumplit de frig, am început să dîrdîi.

Am cercetat rana lui Beth, care sîngera ușor, altfel părea în ordine.

Am continuat să mergem pe drumul nepietruit. Cerul începea să se întunece din nou; știam că ochiul furtunii se deplasa spre nord și

că, în curînd, ne vom găsi în porțiunea ei finală, care avea să fie la fel de violentă ca și prima.

– Cam pe aici a ancorat Tobin, i-am șoptit lui Beth. Din acest moment gura închisă și atenție la fiecare pas.

Ea a încuviințat din cap și amîndoi am pornit spre nord, în afara drumului bătut, prin pădure, înapoi către muchia falezei. Cam la cincizeci de metri de țărm am văzut iahtul Chris-Craft, luptîndu-se cu valurile între cele două parîme de ancorare fixate de Tobin la prova și la pupa. În lumina difuză am văzut mica balenieră pe plaja de la picioarele noastre și am dedus că Tobin ajunsese pe țărm. De fapt, de la balenieră pornea o frînghie care urca faleza, fiind legată de un copac, în apropierea locului în care ne ghemuisem noi.

Am rămas nemișcați, cu auzul încordat, încercînd să deslușim ceva prin întuneric. Eram convins că Tobin o luase spre interiorul insulei.

– A plecat să caute comoara, i-am șoptit lui Beth.

Ea a încuviințat din cap și a spus:

– Nu ne putem lua după el. Să așteptăm aici pînă se întoarce. În acel moment am să-l arestez, a adăugat.

– Domnișoara Virtute-Întruchipată.

– Ce dracu' mai înseamnă și asta?

– Înseamnă, domnișoară Penrose, că nu *arestezi* pe cineva care a încercat de trei ori să te omoare.

– Doar nu vrei să-l ucizi cu sînge rece.

– Pui pariu?

– John, mi-am riscat viața ca să te ajut în barcă. Îmi ești dator. Încă răspund de acest caz, a adăugat. Sînt polițistă și vreau să-l rezolv în felul meu.

Nu aveam nici un motiv să discut, decizia mea era deja luată.

Beth a sugerat să dezlegăm frînghia și să lăsăm valurile să tragă în larg barca, tăindu-i lui Tobin orice posibilitate de retragere. Eu am precizat că, dacă Tobin avea să vină dinspre plaja de dedesubt, avea să vadă că barca dispăruse și va intra în panică.

– Așteaptă aici și acoperă-mă, i-am cerut lui Beth.

Am apucat frînghia și am coborît pe ea cei cinci metri care mă despărțeau de barcă, pînă pe plaja presărată cu pietre. La pupa am găsit lada de plastic pe care o văzusem cînd barca se găsea în hangar. Înăuntru se aflau o mulțime de mărunțișuri, deși cornul de

ceață dispăruse. Probabil că Fredric Tobin își închipuia că-i descoperisem intențiile și ascundea unele piese ale basmului din bucățele. Nu avea nici o importanță – oricum, nu-i era dat să ajungă în fața celor doisprezece juraţi.

În orice caz, am găsit un clește și am scos știftul de siguranță care fixa elicea de axul ei. În ladă am mai găsit cîteva știfturi și le-am vîrît pe toate în buzunar. Tot acolo am descoperit un cuțit mic pentru curățat și tranșat pește; l-am luat și pe acela. M-am uitat după o lanternă, dar la bordul micii ambarcațiuni nu se afla nici una.

M-am cățărat pe faleză cu ajutorul frînghiei, proptindu-mă în peretele nisipos cu tălpile înfășurate în fîșiile de chiloți. De sus, Beth mi-a întins mîna și m-a ajutat să urc.

– I-am scos știftul de la elice, am anunțat-o.

Ea a încuviințat din cap.

– Bravo. L-ai păstrat, în caz că avem nevoie de el mai tîrziu?

– Da. L-am înghițit. Chiar am mutră de prost?

– Nu ai *mutră* de prost. Doar faci prostii.

– Astea țin de strategia mea.

I-am dat știfturile și am păstrat cuțitul.

Spre surprinderea mea, Beth a spus:

– Ascultă, iartă-mă pentru cele cîteva replici mai răutăcioase. Sînt obosită și nervoasă.

– Nu-ți face probleme.

– Mi-e frig. Ne-am putea... strînge în brațe?

– Să ne frîngem în brațe?

– Să ne *strîngem* în brațe. Se zice că, dacă stai îmbrățișat, îți păstrezi căldura corpului.

– Bine. Am citit asta undeva. Bine...

Așadar, oarecum stingheriți, am început să ne strîngem – sau să ne frîngem – în brațe, cu așezat la baza unui uriaș trunchi prăbușit, iar Beth la mine în poală, cu brațele pe după gîtul meu, cu obrazul ascuns la pieptul meu. Acum îmi era ceva mai cald, deși îmbrățișarea nu avea nimic senzual, date fiind împrejurările. Era, pur și simplu, un contact uman, la fel ca munca în echipă sau supraviețuirea. Fusesem multă vreme împreună, ne apropiam de sfîrșitul aventurii și cred că amîndoi simțeam că, de la moartea Emmei, ceva se schimbase între noi.

În orice caz, trăiam și o experiență gen Robinson Crusoe, Insula comorilor sau ceva asemănător și cred că mă distram la fel cum se distrează băieții de toate vîrstele, măsurîndu-și forțele cu omul și cu natura. Totuși, aveam impresia distinctă că Beth Penrose nu împărtășea entuziasmul meu copilăresc. Femeile tind să fie mai practice și le amuză mai puțin să se stropească cu noroi. De asemenea, cred că vînătoarea și uciderea nu au prea mare priză la femei. Or aici tocmai despre asta era vorba: vînătoare și ucidere.

Prin urmare, am rămas un timp îmbrățișați, ascultînd vîntul și ploaia; priveam cum iahtul se legăna izbit din toate părțile de valuri, cu parîmele întinse la maximum; eram cu ochii la plaja de sub noi și cu urechile ciulite la orice zgomot de pași venit dinspre pădure.

După vreo zece minute ne-am desprins din îmbrățișare și m-am ridicat în picioare, ca să-mi dezmorțesc încheieturile, prilej cu care am remarcat o nouă și neașteptată înțepeneală a bătrînului meu arbore motor.

– M-am mai încălzit, i-am spus lui Beth.

Ea s-a așezat la baza trunchiului prăbușit, prinzîndu-și genunchii cu brațele. Nu mi-a răspuns.

– Încerc să mă pun în pantofii lui Tobin, am adăugat.

– Măcar el *are* pantofi.

– Adevărat. Să zicem că-și croiește drum către interiorul insulei, spre locul în care este ascunsă comoara. Da?

– De ce către interiorul insulei? De ce nu undeva pe plajă?

– Poate că, inițial, comoara a fost găsită în apropierea plajei, poate pe una dintre faleze, poate acestea sînt Lespezile Căpitanului Kidd, dar cu siguranță că soții Gordon au scos comoara din groapa în care o descoperiseră, întrucît marginile gropii se puteau lesne prăbuși și atunci ar fi fost nevoiți să sape încă o dată. Corect?

– Probabil.

– Cred că soții Gordon au ascuns comoara undeva în interiorul Fortului Terry sau prin împrejurimi, ori poate în labirintul de fortificații de artilerie pe care l-am văzut cînd am vizitat insula.

– Posibil.

– Prin urmare, presupunînd că Tobin cunoaște locul, trebuie s-o transporte prin pădure pînă aici. Asta ar putea să însemne două sau trei drumuri, depinde de greutatea ei. Corect?

– S-ar putea.

– Deci, dacă aș fi în locul lui, m-aș duce să iau comoara, aș aduce-o aici și apoi aș coborî-o pînă la barcă. N-aș încerca să mă înapoicz cu barca pînă la iaht pe așa o vreme, ca să nu transfer comoara în valuri. Am dreptate?

– Ai.

– Așadar, va aștepta în mica balenieră ca furtuna să se potolească, însă va încerca să plece înainte de zorii zilei, înainte ca elicoperul și bărcile de patrulare să-și înceapă rondul. Corect?

– Corect și de astă dată. Și atunci?

– Și atunci, trebuie să încercăm să mergem pe urmele lui și să-i sărim în spate, de îndată ce va recupera comoara. Am dreptate?

– Ai... ba nu, nu ai. Nu-ți înțeleg raționamentul.

– E complicat, dar logic.

– E o prostie, John. Logica ne spune să rămînem aici. Indiferent ce se întîmplă, Tobin se va întoarce și ne va găsi aici, așteptîndu-l.

– *Tu* poți să-l aștepți. Eu am plecat pe urmele nemernicului.

– Ba nu, nu pleci. E mai bine înarmat decît tine, iar eu nu-ți împrumut pistolul meu.

Ne-am privit unul pe celălalt, după care eu am spus:

– Mă duc să-l găsesc. Vreau să rămîi aici și, dacă apare în lipsa mea...

– Atunci înseamnă că, probabil, te-a ucis. Rămîi aici, John. În doi sîntem mai în siguranță. Gîndește rațional, a adăugat.

Am ignorat îndemnul și am îngenuncheat alături de ea. I-am luat mîna și am spus:

– Coboară pînă la barcă. Astfel îl vei putea vedea dacă va veni dinspre plajă sau dacă va coborî pe frînghie. Ascunde-te după stînci. Cînd va ajunge atît de aproape, încît ai să-i poți vedea silueta profilată clar prin întuneric, țintește primul glonț undeva pe la mijlocul siluetei, apoi fă repede un pas înainte și trage-i un glonț în cap. Bine?

Cîteva secunde Beth nu mi-a răspuns, după care a încuviințat din cap. A zîmbit și a răspuns:

– Și abia după aceea spun: „Mîinile sus! Poliția!"

– Exact. Începi să înveți.

Ea și-a scos pistolul calibrul 9 mm și mi l-a întins.

– Dacă se întoarce aici, n-am nevoie decît de un singur glonț. Ia-l tu. Mai are patru focuri. Dă-mi-l mie pe al tău.

Am zîmbit și am spus:

– Sistemul metric mă încurcă. Rămîn credincios armei mele americane calibrul 38, cu șase focuri.

– Cinci.

– Așa e. Va trebui să țin minte amănuntul.

– Te pot convinge cumva să renunți?

– Nu.

Ei bine, un sărut fugar poate ar fi picat bine, dar presupun că nici unul din noi nu avea starea de spirit potrivită. I-am strîns mîna, ca mi-a răspuns în același fel, apoi m-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat, pornind printre copaci, departe de faleza bătută de vînturi și departe de Beth.

După vreo cinci minute am revenit la drumul cu pietriș. Mi-am imaginat că eram Fredric Tobin. Poate că tipul avea și o busolă, dar indiferent dacă avea sau nu, era suficient de inteligent ca să știe că trebuia să-și facă un semn pe un copac, ca să știe porțiunea de drum pe care se afla, în raport cu locul de pe plajă în care acostase.

M-am uitat în jur și iată că am găsit o frînghie albă, legată între doi copaci aflați la o depărtare de vreo trei metri. Am dedus că era busola improvizată a lui Tobin și, deși eu nu aveam busolă, nici un Empire State Building după care să mă orientez, reieșea că Tobin se îndrepta aproape cu siguranță către sud. Am pornit printre copaci, încercînd să mențin aceeași direcție.

Sincer să fiu, dacă n-aș fi avut noroc și n-aș fi dat peste un indiciu care să-mi arate încotro se dusese Tobin, poate că m-aș fi întors la Beth. Dar aveam acest sentiment – aproape o certitudine – că ceva mă împingea spre Fredric Tobin și spre comoara căpitanului Kidd. Aveam o viziune clară cu mine, cu Tobin și cu comoara, iar în umbrele din jurul nostru se ascundeau morții: Tom și Judy, soții Murphy, Emma și însuși Kidd.

Terenul se ridica în pantă și curînd m-am găsit la marginea unui luminiș. De cealaltă parte a luminișului am deslușit două clădiri mici, profilate pe orizontul întunecat. Mi-am dat seama că mă găseam la marginea fortului abandonat, denumit Fort Terry.

M-am uitat în jur, în căutarea unui indiciu, și am găsit o funie care atîrna dintr-un copac. Era punctul în care Tobin ieșise din

pădure și, totodată, punctul de intrare la înapoiere. După toate aparențele, pilotul automat din mintea mea funcționa destul de bine. Dacă aș fi fost pasăre migratoare și aș fi zburat către sud, m-aș fi găsit exact în drum spre Florida.

Nu mă mira că Tobin se îndrepta spre Fort Terry. Practic, toate drumurile și potecile de pe Plum Island se întîlneau aici. În acest loc se găseau sute de ascunzători cum nu se poate mai potrivite, printre clădirile abandonate și în apropierea buncărelor de artilerie.

Știam că, dacă așteptam în acest punct, l-aș fi putut lua prin surprindere la înapoiere. Dar starea mea de spirit era mai potrivită pentru vînătoare, nu aveam răbdarea necesară pentru o ambuscadă.

Am rămas pe loc cîteva minute, încercînd să-mi dau seama dacă de cealaltă parte a luminișului mă aștepta cineva înarmat cu o pușcă. Din sute de filme de război, învățasem că nu trebuia să traversez un luminiș, ci să-l ocolesc. Dar, dacă procedam astfel, riscam fie să-l pierd pe Tobin, fie să mă rătăcesc. Trebuia să urmez același traseu cu el. Ploaia devenea tot mai deasă și vîntul se întețise. Mă simțeam îngrozitor. Mi-am lăsat capul pe spate, am deschis gura și am lăsat să curgă puțină apă curată pe față și pe gît. Mi-am mai revenit puțin.

Am pătruns în luminiș și am continuat să merg spre sud, prin teren deschis. Pînza în care îmi înfășurasem picioarele se făcuse zdrențe, iar tălpile îmi sîngerau și mă dureau. Mi-am repetat că eram mai rezistent decît Tobin-picioruse-delicate și că nu aveam nevoie decît de un glonț și de un cuțit.

M-am apropiat de celălalt capăt al luminișului și am văzut un șir subțire de copaci care despărțea cîmpia de întinderea fortului Terry. Nu aveam de unde să știu încotro apucase și nici semne nu lăsase, întrucît acum clădirile îi serveau de reper. Nu-mi rămînea decît să grăbesc pasul.

Am mers în zig zag de la o clădire la alta, căutînd vreo urmă a trecerii lui Tobin. După circa zece minute am ajuns lîngă vechiul comandament. Mi-am dat seama că-l pierdusem și că s-ar fi putut duce oriunde: spre sud, pe plaja cu foci; spre vest, către clădirea principală; spre est, către porțiunea în formă de antricot. Ori poate se ascundea pe undeva prin preajmă, așteptînd să mă apropii. Dacă nu cumva îl pierdusem din vedere, la fel cum se întîmplase pe mare, ca apoi să vină în spatele meu. Nu era semn bun.

Am decis să verific restul clădirilor din fort și am început să alerg în poziția ghemuit către capelă. Deodată am auzit trosnitura unei pușți și m-am lăsat la pămînt. Am încremenit acolo și imediat a răsunat altă împușcătură. Erau zgomote stranii, înăbușite, după ele nu urmase un pocnet sonor ascuțit și nimic nu-mi șuierase pe deasupra capului. Mi-am dat seama că gloanțele nu-mi fuseseră destinate mie.

Am alergat către peretele bisericii cu acoperiș de șindrilă și am privit în direcția din care apreciam că veniseră focurile de armă. La vreo cincizeci de metri depărtare am văzut stația de pompieri și mi-a trecut prin minte că focurile fuseseră trase în interior, de aceea se auziseră atît de stins.

Am pornit într-acolo, dar din nou m-am lăsat la pămînt: una dintre porțile uriașe de deasupra a început să se deschidă. Puțin cîte puțin, ca și cum cineva ar fi tras de ea cu o frînghie petrecută peste un scripete. M-am gîndit că poate fusese întrerupt curentul electric. La ferestrele de la etaj am văzut o pîlpîire: o lumînare sau o lampă cu petrol.

În orice caz, înainte de a hotărî ce să fac, din garaj a ieșit o ambulanță mare, cu farurile stinse, care a ieșit pe drum și a pornit spre est, spre porțiunea îngustă de uscat care semăna cu osul unui antricot, unde se găseau ruinele de cazemate.

Ambulanța avea un șasiu înalt și trecea cu ușurință peste obstacolele care blocau șoseaua. Curînd s-a pierdut în întuneric.

În picioarele goale, am alergat cît am putut de repede spre stația de pompieri, mi-am scos revolverul și m-am năpustit înăuntru prin ușa deschisă a garajului. În interior am văzut alte trei mașini de pompieri.

Mă aflam de atîta timp în ploaie, încît lipsa ei vreme de cîteva secunde mi-a dat o senzație ciudată, cu care însă m-am obișnuit rapid.

Pe măsură ce vederea mi se adapta la întuneric, am deslușit în celălalt capăt al garajului o bară verticală și pîlpîirea unei lumini care venea din camera de la etaj, filtrată prin deschizătura din tavan. În stînga barei am văzut o scară lată. M-am dus la bară și am urcat treptele scîrțîitoare, cu pistolul ațintit în fața mea. Știam că nu mă păștea nici un pericol, după cum știam și ce aveam să descopăr.

În capul scărilor se găsea o încăpere luminată de lămpi cu petrol. La lumina lor am văzut doi bărbați lungiți pe priciurile lor. N-a fost nevoie să-i privesc de aproape ca să-mi dau seama că erau morți. Cu aceștia numărul victimelor cunoscute ale lui Tobin se ridica la șapte. Fără îndoială că nu-mi trebuia un fleac de proces ca să-mi închei toate socotelile.

Lîngă fiecare pat se vedeau cizme și șosete. M-am așezat pe o banchetă și mi-am pus o pereche de șosete groase și cizme de cauciuc, care mi se potriveau destul de bine. La perete erau niște dulapuri, iar pe un alt perete se vedeau impermeabile și tricouri atîrnate într-un cuier. Nu că aș fi crezut în superstiții, dar îmbrăcasem destule haine rămase de la morți.

În capătul îndepărtat al camerei era o bucătărioară, pe tejgheaua căreia am văzut o cutie cu gogoși de ciocolată. Am luat una și am mîncat-o.

Am coborît scările și am ieșit pe drumul care trecea de la est spre vest, prin fața stației de pompieri. Am pornit pe urmele ambulanței, luînd-o spre est, pe drumul pavat care urca în pantă. Drumul era acoperit de crengi și ramuri rupte, peste care trecuse ambulanța.

Am mai parcurs vreo șapte sute de metri. După vizita pe insulă în compania lui Stevens, îmi aminteam drumul chiar și pe întuneric. Ploaia cădea ca o perdea de apă, iar vîntul începea din nou să rupă crengile copacilor. Din cînd în cînd, auzeam cîte o trosnitură care îmi amintea de un foc de pușcă și îmi sărea inima în piept, dar zgomotul provenea de la ramurile care se frîngeau și cădeau prin frunzișul copacilor.

Un torent de apă, provenit din zone mai înalte, se scurgea pe ambele părți ale drumului pavat. Șanțurile de scurgere de pe marginea drumului erau pline ochi și nu mai reușeau să facă față; încercam să-mi croiesc drum la deal, împotriva curentului, ocolind pîrtii de noroi și crengi rupte. Era, cu siguranță, mult mai neplăcut decît mocirla din fața locuinței mele. Natura e cumplită. Uneori natura e îngrozitoare.

În orice caz, n-am fost prea atent la ce se petrecea înaintea mea, fiindcă în clipa în care am ridicat privirea, am văzut ambulanța la numai cinci metri mai în față. Am încremenit locului, mi-am scos pistolul și m-am lăsat într-un genunchi. Prin ploaia torențială am

văzut că un copac uriaș se prăbușise, blocînd drumul în fața ambulanței.

Ambulanța ocupa cea mai mare parte a drumului îngust, așa că am ocolit-o prin stînga, intrînd pînă la genunchi în torentul de apă din șanțul de scurgere. Am ajuns la porticra din dreptul șoferului și am aruncat o privire înăuntru, dar în cabină nu era nimeni.

Aș fi vrut să scot vehiculul din funcțiune, însă portierele erau încuiate, iar capota se închidea din habitaclu. *La dracu'!* M-am strecurat pe sub șasiul înalt și mi-am scos cuțitul. Nu mă pricepeam prea mult la mecanică auto, dar nici Jack Spintecătorul nu avea prea multe cunoștințe de anatomie. Am tăiat cele cîteva furtunuri care s-au dovedit a fi cele de apă și presiune hidraulică, apoi, ca o măsură de prevedere, am mai tăiat și cîteva legături electrice. Destul de convins că asasinasem motorul, am ieșit de sub mașină și am continuat să merg pe drum.

Am ajuns în mijlocul fortificațiilor de artilerie, niște ruine masive din beton, piatră și cărămidă, acoperite de iederă și vegetație, foarte asemănătoare cu ruinele maya pe care le văzusem în jungla de lîngă Cancun. Asta se întîmplase în luna mea de miere. Aici nu mai era lună de miere. Cu atît mai puțin a mea.

Am continuat să înaintez pe drumul principal, deși în stînga și în dreapta mea vedeam drumuri lăturalnice, rampe și trepte de beton. Fără îndoială că Tobin putea să fi pătruns în interiorul cazematelor pe oricare dintre aceste căi. Mi-am dat seama că, probabil, îi pierdusem urma. M-am oprit și m-am lăsat pe vine lîngă un perete de beton de lîngă drum. Tocmai voiam să fac cale întoarsă, cînd mi s-a părut că aud ceva în depărtare. Am rămas ascultînd, încercînd să-mi recapăt suflul, apoi am auzit zgomotul din nou. Era un sunet ascuțit, un fel de vaier, pe care într-un tîrziu l-am recunoscut ca fiind un șuier de sirenă. Venea de foarte departe și abia îl distingeam prin vînt și prin ploaie. Se auzea de undeva dinspre vest și era format dintr-un sunet lung și ascuțit, urmat de altul scurt și din nou unul lung. Nu mă îndoiam că era o sirenă de alarmă, una electrică, probabil declanșată în interiorul clădirii principale.

În copilărie ajunsesem să cunosc sirena de alarmă aeriană, or era limpede că acum nu auzeam așa ceva. Nu era alarmă de incendiu, nici de ambulanță, nici de mașină de poliție, nici alarmă pentru scurgere de radiații pe care o auzisem cîndva într-un film de

instruire a polițiștilor. Deci, parțial prin eliminare și parțial fiindcă nu sînt chiar un dobitoc, am înțeles – deși pînă atunci nu mai auzisem astfel de semnale – că ceea ce ascultam era alarma care anunța o avarie la secția de bioizolare.

– În numele Tatălui...

Curentul trimis de pe continent fusese întrerupt, iar generatorul de rezervă de lîngă clădirea principală probabil încetase și el să funcționeze; pompele acționate de curent de aer negativ se opriseră, iar filtrele electronice se defectaseră.

– Al Fiului...

Undeva, o sirenă puternică, acționată de o baterie, anunța vestea cea rea și toți cei care făceau de serviciu pe insulă în timpul uraganului erau obligați să îmbrace costumele de protecție și să rămînă în așteptare. Eu nu aveam nici un costum. Ce dracu', n-aveam nici măcar izmene...

– Și al Sfîntului Duh. Amin.

N-am intrat în panică, întrucît știam cu exactitate ce trebuia să fac. Ca la școală, cînd coboram la subsol de îndată ce auzeam sirenele de alarmă, semn că bombele rusești cădeau probabil peste Fiorello H. La Guardia High.

Ei, poate că lucrurile nu stăteau chiar atît de rău. Vîntul sufla cu putere dinspre sud spre nord... dar dacă direcția era alta? De fapt, furtuna *se îndrepta* spre nord, dar vîntul sufla în sens invers acelor de ceasornic, așa că era de bănuit că orice ar fi fost antrenat de vijelie deasupra laboratorului principal din capătul vestic al insulei putea ajunge aici, în extremitatea sudică. „La dracu'!"

M-am lăsat pe vine în ploaie și am cugetat la toate aceste lucruri – la toate crimele, la toată urmărirea prin furtună, la cum scăpasem de moarte ca prin urechile acului, și așa mai departe – ca după atîta zădărnicie omenească, orgoliu prostesc, lăcomie și înșelăciune, să vină Doamna cu Coasa și să curme firul vieții tuturor, fără deosebire. *Puf!* Uite așa.

În adîncul sufletului știam că, dacă generatoarele se defectau, atunci întreg laboratorul elibera în aer tot ce avea înăuntru. „Știam eu! Știam eu că așa se va întîmpla într-o bună zi!" Dar de ce tocmai azi? Cum de se întîmpla chiar în a doua zi din viața mea, cînd mă găseam pe insula asta idioată?

Oricum, am decis să iau ambulanța, să mă apropii cît mai mult de coastă, s-o recuperez pe Beth, să urcăm la bordul micii baleniere, apoi la bordul iahtului și să ne îndepărtăm cît mai mult de Plum Island, sperînd să nu se întîmple o nenorocire. Cel puțin aveam o șansă, iar Doamna cu Coasa se putea îngriji de Tobin în locul meu.

Mi-a trecut prin minte alt gînd, de astă dată unul urît: dar dacă Beth, recunoscînd sirena, lua barca pînă la iaht și ridica ancora? Am chibzuit puțin asupra acestei eventualități și am decis că o femeie în stare să urce la bordul unei bărcuțe pe timp de furtună nu m-ar abandona tocmai acum. Și totuși... ciuma era mai înspăimîntătoare decît marea răscolită de furtună.

În timp ce coboram grăbit către ambulanță, am ajuns la cîteva concluzii. Unu: ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi; doi: nu voiam să aflu ce hotărîre luase Beth; trei: trebuia să-l găsesc și să-l ucid pe Fredric Tobin; patru: oricum, eram un om mort. Brusc rușinat de lipsa mea de curaj, am întors spatele cazematelor, cu gînd să-mi înfrunt destinul. Sirena continua să șuiere.

Cînd m-am apropiat de marginea drumului, privirea mea a prins o strălucire luminoasă, de fapt, o rază care a săgetat la orizont în dreapta mea o fracțiune de secundă, apoi a dispărut.

Am cercetat zona de la marginea drumului și am dat de o alee îngustă, pavată cu cărămidă, care traversa hățișul. Am văzut că cineva trecuse nu de mult pe acolo. Mi-am croit drum printre tufe și crengi rupte și, în cele din urmă, am ajuns într-un fel de curte joasă, împrejmuită de ziduri de beton cu uși de fier care dădeau spre depozitele subterane de muniții. Pe culmile dealurilor din jur se vedeau cazemate de artilerie din beton. Mi-am dat seama că, în timpul vizitei pe insulă, stătusem chiar deasupra cazematelor și privisem în jos, chiar în această curte.

Continuînd să rămîn ghemuit pe vine în tufișuri, mi-am aruncat privirea peste întinderea de beton brăzdat de crăpături, dar n-am văzut nici o mișcare și nici lumina n-a reapărut.

Mi-am scos revolverul și am intrat, cu băgare de seamă, în curte, apoi am mers în interiorul ei în sens invers acelor ceasornicului, cu spatele lipit de zidul acoperit cu licheni.

Am ajuns la prima ușă mare și dublă din oțel, încastrată în beton. Toate erau închise și, după balamale, se vedea că se

deschideau în afară. De asemenea, după molozul și gunoaiele adunate în fața lor, mi-am dat seama că nu fuseseră deschise de mult timp.

Am continuat să înaintez în interiorul curții, cu sentimentul că eram o țintă sigură, ba chiar o victimă sigură, dacă cineva ar fi stat pe parapetul de deasupra acestui spațiu deschis. Am ajuns la a doua ușă, la fel de veche și ruginită ca și prima; după toate aparențele, nu mai fuseseră deschise de decenii.

Ajungînd la cel de al treilea zid al curții, cel dinspre sud, am văzut că una din uși era întredeschisă. Molozul de pe jos fusese dat deoparte în momentul în care se deschisese ușa. Am aruncat o privire prin deschizătura de cîțiva centimetri, dar n-am văzut și n-am auzit nimic.

Am tras ușa spre mine încă vreo cîțiva centimetri și balamalele au scîrțîit ascuțit. *La dracu'!* Am înlemnit și mi-am încordat auzul, dar n-am auzit decît vîntul, ploaia și vaietul îndepărtat al sirenei care anunța pe toată lumea că incredibilul se produsese.

Am răsuflat adînc și m-am strecurat înăuntru prin ușa întredeschisă.

Am rămas neclintit un minut întreg, încercînd să-mi dau seama ce fel de loc era acela în care mă găseam. Ca și în stația de pompieri, faptul că nu mai stăteam în ploaie mi se părea o adevărată minune. Nu mă îndoiam că era și ultima.

Locul părea umed și mirosea a mucegai, ca încăperile în care nu pătrunde niciodată lumina soarelui. Am făcut repede doi pași mari spre stînga și am descoperit un zid. Am pipăit zidul și mi-am dat seama că era din beton și că avea o formă circulară. Am făcut alți patru pași în direcția opusă și iar am întîlnit un zid concav din beton. Am presupus că mă găseam într-un tunel la fel ca cel văzut cu ocazia primei vizite aici: tunelul care ducea în ascunzătoarea extratereștrilor de la Roswell sau la laboratorul nazist.

Dar eu nu aveam timp și nu mă interesau extratereștrii. Trebuia să-mi dau seama dacă Tobin venise aici. În caz că da, atunci se ducea să ia comoara? Sau mă văzuse și mă atrăgea într-o capcană? Nu-mi păsa ce era în mintea lui, atîta vreme cît se găsea aici.

În fața mea nu vedeam nici o lanternă, doar întuneric beznă, cum nu există decît în subteran. Nici un ochi omenesc nu s-ar fi adaptat la o asemenea întunecime, așa că, dacă Tobin se afla acolo,

ar fi fost nevoit să îndrepte lanterna către mine, ca să mă prindă în bătaia puștii. Or, în acest caz, aș fi tras exact pe direcția razei de lumină. Într-o astfel de situație, n-ar mai fi fost nevoie de o a doua împușcătură.

Impermeabilul și cizmele de cauciuc scîrțîiau, așa că mi le-am scos, o dată cu vesta de salvare. Îmbrăcat într-un elegant toc de armă din piele, prins pe umăr, blugi trași pe fundul gol, un cuțit vîrît la brîu și ciorapii de lînă ai unui mort, am început să pășesc în întunericul de smoală, ridicînd piciorul ca să evit molozul sau alte gunoaie. Îmi imaginam șobolani, lilieci, gîngănii și șerpi, dar mi-am alungat gîndul: nu șobolanii și alte vietăți mă îngrijorau pe mine. Problema mea era antraxul din aerul lăsat în urma mea și un psihopat cu pușcă, undeva în față.

Sfîntă Fecioară Maria... Întotdeauna am fost o fire foarte religioasă, de fapt foarte credincioasă. Atîta doar că nu vorbeam și nu mă gîndeam mult la astfel de lucruri cîtă vreme totul era în regulă. Vreau să spun că, în timp ce zăceam lîngă bordură, sîngerînd de moarte, nu-l invocasem pe Dumnezeu doar fiindcă mă găseam la ananghie. Mai curînd socotisem că erau momentul și locul cel mai potrivit ca să înalț o rugăciune și, cum nu se întîmpla nimic deosebit... *Sfîntă Născătoare...*

Piciorul drept a călcat pe ceva alunecos și am fost gata să-mi pierd echilibrul. M-am lăsat pe vine și am pipăit cu palma de jur împrejur. Mîna a venit în contact cu un obiect rece de metal. Am încercat să-l mișc din loc, dar nici nu s-a clintit. Mi-am trecut palma peste el și, în cele din urmă, mi-am dat seama că era o șină fixată în podeaua de beton. Mi-am amintit că Stevens spusese că odinioară pe insulă existase o cale ferată îngustă pe care se transporta muniția de la vapoare pînă în golf, la bateriile de artilerie. Fără îndoială, mă găseam într-un tunel de cale ferată care ducea la depozitul de muniții.

Am continuat să înaintez, căutînd să nu mă depărtez de șine. După cîteva minute am simțit că linia ferată cotea spre dreapta, apoi am dat de o asperitate. Am îngenuncheat și am pipăit solul. Era un macaz, de unde linia se bifurca spre dreapta și spre stînga. Tocmai cînd credeam că atît Tobin, cît și eu ne apropiam de capătul liniei ferate, iată că apărea acest macaz afurisit. Am rămas în genunchi și am scrutat întunericul în ambele direcții, dar n-am auzit

și n-am văzut nimic. Mi-a trecut prin minte că, dacă Tobin s-ar fi crezut singur, ar fi ținut lumina aprinsă sau, cel puțin, ar fi pășit cu nădejde, fără a evita să facă zgomot. Cum nu-l puteam auzi și nici vedea, am operat una dintre faimoasele mele deducții, trăgînd concluzia că el știa că nu era singur. Sau, poate, era prea departe în fața mea. Sau, poate, nici nu era aici... *și ne iartă nouă greselile noastre...*

Am auzit ceva în dreapta, ca și cum o piatră sau o bucată de beton ar fi lovit podeaua. Mi-am încordat și mai mult auzul și am deslușit un zgomot ca de apă. Mi-a trecut prin minte că tunelul s-ar fi putut surpa pe alocuri, din pricina ploii. *...acum si în clipa de pe urmă...*

M-am ridicat în picioare și am pornit spre dreapta, călăuzindu-mă după linia ferată. Zgomotul de apă devenea tot mai puternic, iar aerul mai respirabil.

Cîteva minute mai tîrziu am avut impresia că tunelul se termina și că mă găseam într-un spațiu mai larg: depozitul de muniții. De fapt, privirea mi-a fost atrasă undeva în sus și am văzut deasupra capului un petic de cer întunecat. Ploaia cădea prin spărtură, pînă pe podea. Am mai distins un fel de eșafodaj înălțat către deschizătura din tavan și mi-am dat seama că era ascensorul pentru muniții, care odinioară ridica obuze la tunurile amplasate afară. Prin urmare, ajunsesem la capătul drumului. Am înțeles că Tobin se găsea acolo și că mă aștepta.

36

Fredric Tobin nu părea grăbit să-și anunțe prezența, așa că am așteptat, ascultînd cum cădea ploaia. După un timp, am fost tentat să cred că eram singur, totuși simțeam o prezență străină în încăpere. O prezență rea. Pe onoarea mea.

Foarte încet, mi-am dus mîna la brîu și am scos cuțitul. Bineînțeles, Tobin știa că eram eu. Iar eu știam că era el și că mă adusese în acest loc cu gîndul că acolo aveau să-mi putrezească oasele.

De asemenea, știa că, la cea mai mică mișcare sau la cel mai mic zgomot, ori dacă și-ar fi aprins lanterna, aș fi tras în el. Înțelegea că era de preferat ca primul foc tras de el în întuneric să-și atingă ținta, întrucît avea să fie unicul. Așa că amîndoi stăteam încremeniți, ca șoarecele și pisica, fiecare așteptînd să vadă cine era pisica.

Ticălosul avea nervi de oțel, trebuia să recunosc. Eu eram pregătit ca, la nevoie, să rămîn acolo chiar și o săptămînă. La fel și el. Ascultam ploaia și vîntul de afară, dar evitam să privesc în sus, spre deschizătura din tavan, de teamă să nu-mi pierd și bruma de adaptare la întuneric pe care o căpătasem.

Am rămas acolo, în încăperea întunecată și umedă, simțind cum mă lua frigul la picioare, prin șosete, înghețîndu-mi brațele goale, pieptul și spinarea. Am simțit cum mă apucă un acces de tuse, dar mi l-am înăbușit.

Au trecut circa cinci minute, poate mai puțin, în orice caz nu mai mult. Probabil că Tobin se întreba dacă plecasem fără zgomot. Stăteam între locul în care se găsea el și intrarea în tunelul din

spatele meu. Mă îndoiam că ar fi putut trece de mine, în caz că și-ar fi pierdut curajul și ar fi vrut să iasă.

În cele din urmă, Tobin a clipit, ca să vorbesc la figurat; a aruncat ceva către un perete îndepărtat, ceva care suna a monedă. Ecoul s-a repercutat în uriașul depozit de muniții. Am tresărit, dar nu destul de tare ca să deschid focul. *Tîmpită șmecherie, Freddie.*

Așa că amîndoi am continuat să stăm în întuneric, iar eu încercam să străpung bezna, să-i aud răsuflarea, să-i adulmec frica. Mi s-a părut că-i văd strălucirea ochilor sau a oțelului, reflectată în lumina palidă a deschizăturii din tavan. Sclipirea venea de undeva din stînga, dar pe întuneric nu aveam cum să apreciez distanța.

Mi-am dat seama că și cuțitul meu ar fi putut reflecta o rază venită de deasupra, așa că l-am trecut în stînga, departe de sursa de lumină.

Am încercat să surprind din nou sclipirea, dar aceasta dispăruse. Hotărîsem că, dacă o mai observam o dată, să mă năpustesc asupra ei și să execut un număr cu cuțitul: fandare, tăietură, parare, înjunghiere, și așa mai departe, pînă cînd aș fi ajuns în contact cu carnea și cu osul. Am așteptat.

Cu cît îmi încordam mai mult privirea la ceea ce mi se păruse a fi o sclipire, cu atît vederea începea să-mi joace feste. Prin fața ochilor au început să-mi joace pete fosforescente, care au prins contur, devenind cranii cu dinții rînjiți. *Măiculită!* Ca să vezi ce înseamnă puterea de sugestie!

Îmi era greu să respir fără să fac zgomot și, dacă n-ar fi existat ploaia și vîntul de deasupra noastră, Tobin m-ar fi auzit, la fel cum l-aș fi auzit și eu. Eram convins că avea pistol, dar nu arma calibrul 45 cu care îi ucisese pe Tom și Judy. Dacă ar fi avut o pușcă, ar fi încercat să mă suprime la loc deschis, de la o distanță sigură, din primul moment în care își dăduse seama că John Corey venea pe urmele lui. În orice caz, aici, înăuntru, pușca nu-i era cu nimic mai utilă decît pistolul. Dar nu mă așteptam să aibă o armă de vînătoare.

Detunătura puștii de vînătoare a răsunat asurzitor în încăperea închisă; am crezut că-mi sare inima din piept. Imediat însă mi-am dat seama că nu eram rănit și, de îndată ce mintea mea a înregistrat direcția din care venise împușcătura – cam la trei metri în dreapta mea – am tras singurul meu cartuș chiar spre punctul în care

văzusem scînteia de la gura țevii, fără să mai aștept ca Tobin să ia din nou poziție de tragere.

Am aruncat pistolul și m-am năpustit într-acolo, fandînd și lovind ca un bezmetic undeva în față, dar n-am întîlnit nici un obstacol, nici nu m-am împiedicat de vreun trup prăbușit la podea. După cîteva secunde, cuțitul a scrîșnit în peretele de beton. Am înlemnit.

Un glas, la oarecare depărtare în spatele meu, a spus:

– Presupun că acesta a fost ultimul glonț.

Bineînțeles că n-am răspuns.

– Răspunde! mi-a poruncit vocea.

M-am răsucit încet spre locul din care venea glasul lui Fredric Tobin.

– Parcă ți-am auzit pistolul căzînd pe podea, a spus el.

Mi-am dat seama că, de fiecare dată cînd vorbea, făcea cîte un pas. Isteț băiat!

– Te văd în lumina lucarnei, m-a anunțat.

Am remarcat că atacul meu în direcția din care se auzise detunătura mă adusese mai aproape de sursa de lumină.

Vocea s-a mișcat din nou, spunînd:

– La cel mai mic gest, te omor.

Nu înțelegeam de ce nu trăsese încă o dată, dar mi-am închipuit că avea ceva în gînd. Profitînd de acest fapt, m-am îndepărtat de perete și i-am răspuns:

– Du-te-n mă-ta, Freddie!

Brusc, în spatele meu s-a aprins o lumină și mi-am dat seama că mă ocolise și că eram prins în fasciculul lanternei lui.

– Nu mișca, trag. Nu mișca!

Am încremenit pe loc, cu spatele la Tobin, care continua să-și țintească asupra mea lanterna și o armă nevăzută, de un calibru necunoscut, pe care o îndreptase exact spre fundul meu. Am ținut cuțitul lipit de corp, ca să nu-l observe.

– Mîinile pe cap! mi-a ordonat.

Am strecurat cuțitul la brîu și mi-am pus mîinile pe cap, rămînînd tot cu spatele la el.

– Vreau să-mi răspunzi la cîteva întrebări, m-a anunțat.

– Și atunci, îmi vei cruța viața. Nu-i așa?

El a rîs.

– Nu, domnule Corey. Ai să mori. În orice caz, mai întîi îmi vei răspunde la întrebări.

– Du-te dracului!

– Nu-ți place să pierzi, așa-i?

– Nu, atunci cînd e viața mea în joc.

El a rîs din nou.

– Nici ție nu-ți place să pierzi, am zis. La Foxwoods ai pierdut pînă la ultima lețcaie. Prost jucător mai ești!

– Gura!

– Acum am să mă întorc cu fața spre tine. Vreau să-ți văd dinții falși și părul calp.

În timp ce mă răsuceam spre el, cu mîinile pe cap, mi-am supt burta și m-am zgîlțîit nițel, făcînd mînerul cuțitului să alunece în blugii strîmți. Nu chiar unde voiam, dar cel puțin nu se vedea.

Stăteam față în față, la vreo cîțiva metri unul de celălalt. El ținea lanterna îndreptată către burta mea, nu către figură, și am văzut că avea în mîna dreaptă un pistol automat ațintit în aceeași direcție ca și fasciculul de lumină. Nu i-am văzut pușca.

Era o lanternă cu halogen și fascicul concentric, din cele folosite la mare distanță. Lumina nu se răspîndea în jur și toată încăperea era la fel de cufundată în întuneric, cu excepția fasciculului îndreptat asupra mea.

Tobin și-a mișcat lanterna, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare.

– Văd că ți-ai pierdut o parte din îmbrăcăminte, a comentat el.

– Du-te dracului!

Fasciculul a zăbovit pe tocul meu de armă.

– Unde ți-e pistolul? m-a întrebat.

– Habar n-am. Hai să-l căutăm.

– Ține-ți gura!

– Atunci, nu-mi mai pune întrebări.

– Nu mă scoate din sărite, domnule Corey, altfel îți trag o rafală exact între picioare.

Ei bine, nu voiam ca Wilhelm Cuceritorul să fie răpus de gloanțe, deși nu prea vedeam cum aș putea să nu-l scot din sărite pe Tobin.

– Unde ți-e pușca? l-am întrebat.

– Am tras cocoşul şi am aruncat arma în celălalt capăt al încăperii. Din fericire, a detonat fără să mă atingă. Dar tu ai căzut în cursă. Zău că *eşti* un dobitoc.

– Ia stai puţin! Ţi-a trebuit zece minute de stat în întuneric cu degetul în fund ca să-ţi vină ideea. Cine-i dobitocul?

– M-am săturat de ironiile tale.

– Atunci, împuşcă-mă. Nu te-a deranjat să-i omori pe cei doi pompieri în timp ce dormeau.

Nu mi-a răspuns.

– Nu sînt destul de aproape? Cît de departe te găseai de Tom şi Judy? Destul cît să rămînă pe piele urme de praf de puşcă. Sau, poate, preferi să-mi zdrobeşti capul, cum ai făcut cu soţii Murphy şi cu Emma?

– *Zău* că aş prefera. Poate că, mai întîi, am să te rănesc şi apoi am să-ţi zdrobesc capul cu puşca.

– Ce mai aştepţi? Răneşte-mă. N-ai decît un glonţ, idiotule. După aceea pun gheara pe tine ca uliul pe găină. Dă-i drumul!

Nu i-a dat drumul şi nici nu mi-a răspuns. Era limpede că mai întîi trebuia să-şi clarifice nişte probleme. În cele din urmă, m-a întrebat:

– Cine mai ştie de mine? De toată povestea?

– Toată lumea.

– Cred că minţi. Unde ţi-e prietena?

– Chiar în spatele tău.

– Dacă ai de gînd să te joci cu mine, domnule Corey, află că ai să mori mult mai curînd şi în chinuri cumplite.

– Iar tu ai să te prăjeşti pe scaunul electric. O să-ţi ardă carnea şi o să-ţi ia foc peruca, o să ţi se înroşească dinţii falşi, barba o să-ţi scoată fum şi lentilele de contact o să ţi se topească în ochi. Iar după ce ai să mori, ai să mergi în iad şi ai să arzi din nou.

Domnul Tobin nu mi-a răspuns nici de această dată.

Stăteam amîndoi acolo, eu cu mîinile pe cap, el cu lanterna în stînga şi cu pistolul în dreapta. Fără îndoială, avantajul era de partea lui. Nu-i puteam vedea chipul, dar mi-am închipuit că avea o expresie diabolică şi satisfăcută. În cele din urmă, domnul Tobin mi-a spus:

– Ai ghicit cum e cu comoara, nu-i aşa?

– De ce ai ucis-o pe Emma?

– Răspunde-mi la întrebare.

– Mai întîi, răspunde-mi tu.

A tăcut cîteva clipe, apoi a spus:

– Știa prea multe și vorbea prea mult. Dar, în primul rînd, a fost modul meu de a-ți arăta cît mă supărau ironiile tale și faptul că-ți vîri nasul unde nu-ți fierbe oala.

– Ești o lichea fără suflet.

– Cei mai mulți găsesc că am șarm. Așa credea și Emma. Și soții Gordon. Acum, răspunde tu la întrebarea mea. Știi ce-i cu comoara?

– Da. Comoara căpitanului Kidd. E îngropată aici, pe Plum Island. Urma să fie dusă în alt loc și redescoperită acolo. Margaret Wiley, Societatea de Istorie Peconic și altele asemenea. Nu ești chiar atît de deștept pe cît te crezi.

– Nici tu. Mai curînd a fost vorba de noroc. Dar acum s-a zis și cu norocul.

– Poate, dar, cel puțin, eu mi-am păstrat podoaba capilară și dinții adevărați.

– Mă calci pe nervi.

– În plus, sînt mai înalt decît tine, iar Emma mi-a spus că sexul meu e mai lung decît al tău.

Domnul Tobin a decis să nu răspundă provocărilor mele. Era limpede că simțea nevoia de conversație înainte să mă ciuruiască.

– Ai avut o copilărie tristă? l-am întrebat. O mamă posesivă și un tată rece și distant? Te strigau copiii papă-lapte și rîdeau de șosetele tale ecosez? Hai, spune-mi. Vreau să particip la necazul tău.

Domnul Tobin n-a vorbit un timp, care mi s-a părut a fi extrem de lung. Am văzut cum îi tremurau în mînă lanterna și pistolul. Există două teorii pentru situațiile în care o persoană te are la cheremul ei: una este să fii blînd și cooperant. Cealaltă e să-l sîcîi pe tipul cu arma, să-l insulți, să-i macini nervii, pînă face o greșeală. Prima teorie este la ora actuală procedura standard a poliției. Cea de a doua a fost categorisită drept periculoasă și nebunească. Evident, eu o prefer pe a doua.

– De ce tremuri? l-am întrebat.

El a ridicat amîndouă brațele, cu lanterna în stînga și pușca în dreapta. Mi-am dat seama că-și fixa ținta. *Hopa!* Înapoi la prima teorie.

Am rămas privindu-ne unul pe celălalt și am văzut că încerca să se decidă dacă să apese pe trăgaci sau nu. Eu încercam să decid dacă să scot un urlet animalic și să mă năpustesc spre el, înainte să trimită un glonț spre mine. În cele din urmă, a coborît lanterna și pistolul.

– N-am să mă las scos din sărite de tine, a spus.

– Bravo ție!

– Unde-i Penrose? m-a întrebat el din nou.

– S-a înecat.

– Nu-i adevărat. Unde e?

– Poate că s-a dus la laboratorul principal, să cheme ajutoare. Poate că s-a zis cu tine, Freddie. Poate că ar trebui să-mi dai arma, bătrîne.

El a cîntărit propunerea mea.

Între timp, i-am spus:

– Apropo, am descoperit lada cu oase din subsolul tău, ascunsă sub cutiile de vin. Am chemat poliția.

Tobin nu mi-a răspuns. Orice speranță că tainele lui ar fi murit o dată cu mine se topiseră. Din clipă în clipă, mă așteptam să tragă, dar Fredric Tobin, veșnicul negociator, m-a întrebat:

– Vrei să facem juma-juma?

Aproape că mi-a venit să rîd.

– Juma-juma'? Soții Gordon și-au închipuit că urma să primească jumătate și uite ce-au primit.

– Au primit ce meritau.

– Cum vine asta?

– Au suferit o criză de conștiință. De neiertat. Voiau să predea statului comoara.

– Păi, de fapt aparține statului.

– Nu contează cui îi aparține. Contează cine o găsește și o păstrează.

– Regula de Aur a lui Fredric Tobin: cine are aur face legea.

A chicotit. Acum îl scoteam din sărite, acum îl făceam să rîdă. În lipsa unui coleg, trebuia să joc atît rolul polițistului cumsecade, cît și pe cel al polițistului rău. Suficient ca să ajungi schizofrenic.

– Soții Gordon au venit la mine și m-au întrebat dacă aș fi de acord să încheiem o înțelegere cu statul, prin care noi să căpătăm o parte considerabilă din comoară, în calitate de descoperitori, restul urmînd să fie investit într-un echipament de laborator ultramodern, în unele amenajări pentru petrecerea timpului liber pe Plum Island, plus un centru de sănătate pe continent pentru copiii angajaților, anumite operațiuni de igienizare pe insulă, restaurarea vestigiilor istorice și alte proiecte importante de pe Plum. Noi am fi fost considerați eroi, filantropi și ne-am fi aflat în deplină legalitate. Tobin a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Le-am spus că mi se părea o idee minunată. Bineînțeles, din acel moment, au fost oameni morți.

Bietul Tom, biata Judy. Fuseseră total neștiutori cînd încheiaseră înțelegerea cu Fredric Tobin. Habar n-aveau cu cine bătuseră palma.

– Deci, nu te încînta ideea unui orășel al copiilor cu numele de Fredric Tobin? l-am întrebat.

– Cîtuși de puțin.

– Oh, Freddie, păcatul tău e că ești impulsiv. Pun prinsoare că ai un suflet de copil. Parcă văd că-l păstrezi într-un borcan pe consola șemineului.

A rîs din nou. Era momentul să-i schimb încă o dată starea de spirit și să-i mențin interesul pentru conversație.

– Apropo, furtuna ți-a distrus viile și hangarul. Eu ți-am făcut praf pivnița și apartamentul din turn. Am ținut să te anunț.

– Mulțumesc. Nu ești prea diplomat, așa-i?

– Diplomația este arta de a duce cu zăhărelul un dulău, pînă cînd găsești o piatră.

El a rîs.

– Ei bine, domnule Corey, știi bine că dumneata n-ai la îndemînă nici o piatră.

– De fapt, ce vrei, Tobin?

– Vreau să știu unde se găsește comoara.

Vorbele lui m-au surprins întrucîtva și i-am răspuns:

– Credeam că se află aici.

– Așa am crezut și eu. Era aici în august, cînd soții Gordon m-au invitat să fac turul arheologic al insulei. Chiar aici, în această încăpere, ascunsă sub lăzile cu muniții. Dar iată că a dispărut. Am găsit un bilet, a adăugat.

– Un bilet? Un fel de „Du-te dracului"?

– Exact. Un fel de „Du-te dracului" de la soții Gordon care mă anunță că au schimbat locul comorii și că, dacă li se va întîmpla ceva, comoara va rămîne ascunsă pe vecie.

– Prin urmare, te-i dat singur dracului. Bravo.

– Nu pot să cred că n-au împărtășit taina cuiva în care aveau încredere, a spus el.

– Poate chiar au făcut-o.

– Unui om ca tine, a precizat Tobin. De aceea ai știut că crima nu avea nici o legătură cu războiul bacteriologic? De aceea ai știut despre comoara căpitanului Kidd? În acest fel, ți-ai dat seama că eram implicat? Răspunde-mi, Corey.

– Raționamentul îmi aparține în întregime.

– Deci, n-ai idee unde s-ar afla comoara?

– Absolut nici una.

– Păcat.

Pușca s-a ridicat din nou în poziție de tragere.

– Ei, am spus eu, poate că totuși am cîteva indicii.

– Mi-am închipuit eu. Ți-au trimis o scrisoare postumă?

Nu, și regret că n-au făcut-o.

– Au făcut unele aluzii care mie nu-mi spuneau nimic, dar poate că tu vei înțelege.

– De pildă?

– Păi... ascultă, cît crezi că valorează informația?

– Pentru tine? Sau în general?

– În general. Eu nu pretind decît zece la sută, dacă te ajut să găsești comoara.

El a ațintit lanterna spre pieptul meu, chiar sub bărbie, și m-a privit cu atenție.

– Te joci cu mine, domnule Corey?

– Nici pomeneală.

Tobin a tăcut un timp, sfîșiat între dorința-i arzătoare de a mă găuri pe loc, fără întîrziere, si speranta vagă că, poate, știam ceva despre comoară. Se agăța de un pai, lucru de care era conștient, dar nu se putea împăca cu gîndul că tot planul se dusese de rîpă. Nu numai că era falit și terminat, dar nu găsise nici comoara, ani întregi de efort se duseseră pe apa sîmbetei si avea mari șanse să fie judecat pentru omor, condamnat și trimis pe scaunul electric.

În cele din urmă, a vorbit:

– Într-adevăr, era incredibilă. Nu conținea doar monede de aur, ci și bijuterii... bijuterii ale Marelui Mogul al Indiei... rubine, safire, perle prinse în cele mai delicate monturi de aur... și zeci de săculeți cu alte pietre prețioase... Bijuteriile trebuie să fi valorat vreo zece sau douăzeci de milioane de dolari... poate chiar mai mult... A oftat ușor și a adăugat: Cred că știi toate acestea. Și mai cred că soții Gordon fie ți-au încredințat secretul, fie ți-au lăsat o scrisoare.

Îmi părea sincer rău că nu optaseră pentru una din cele două soluții, preferabil pentru prima. Cu toate acestea, nu făcuseră nici una, nici alta, deși, poate, avuseseră această intenție. Dar, după cum bănuiam, se părea că soții Gordon îl lăsaseră pe Tobin să-și închipuie că John Corey de la departamentul de poliție din New York știa ceva; faptul ar fi trebuit să-i ajute să rămînă în viață, dar nu se întîmplase așa. Pentru moment, mă ținea pe *mine* în viață, însă nu pentru mult timp.

– Știai cine sînt, cînd am venit să te văd la vie, i-am spus lui Tobin.

– Bineînțeles că știam. Te crezi singurul om inteligent de pe planetă?

– Știu că sînt singurul om inteligent din această încăpere.

– Ei, dacă ești atît de deștept, domnule Corey, atunci de ce stai aici cu mîinile pe cap, în timp ce eu țin în mînă o armă?

– Bună întrebare.

– Mă faci să-mi pierd timpul de pomană. Știi unde e comoara?

– Da și nu.

– Destul! Ai cinci secunde ca să-mi spui. Unu...

Și-a îndreptat arma către mine.

– Ce importanță are unde e comoara? Oricum, nu vei reuși să scapi, nici cu comoara, nici cu crimele.

– Barca mea e pregătită să mă ducă pînă în America de Sud. Doi...

– Fii realist, Freddie. Dacă te vezi deja pe o plajă, înconjurat de băștinașe care te hrănesc cu mango, te înșeli amarnic. Mai bine dă-mi arma și voi încerca să te scap de pedeapsa capitală. Îți jur pe Dumnezeul meu că am să te scap. *Fiindcă am să te omor cu mîna mea.*

– Dacă știi ceva, e cazul să-mi spui. Trei...

– Cred că Stevens a mirosit ceva. Ce părere ai?

– Posibil. Crezi că el a luat comoara? Patru...

– Freddie, las-o dracului de comoară. De fapt, dacă ieși afară și asculți cu atenție, ai să auzi sirena de alarmă de la bioizolare. S-a produs o scurgere. În următoarele cîteva ore va trebui să ne prezentăm toți la un spital, altfel s-a zis cu noi.

– Minți.

– Nu, nu mint. N-ai auzit sirena?

El a tăcut un timp, apoi a spus;

– Presupun că *s-a sfîrșit*, într-un fel sau altul.

– Exact. Hai să cădem la o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere?

– Tu îmi dai arma, după care amîndoi ieșim de aici, urcăm la bordul iahtului și mergem grabnic la spital. Apoi anunțăm procurorul districtual că te-ai predat de bunăvoie, ca urmare vei putea ieși pe cauțiune și după un an va urma procesul, cînd toată lumea va avea ocazia să mintă. Bine?

Tobin continua să tacă.

Bineînțeles, șansa de a ieși pe cauțiune după atîtea crime era egală cu zero; de asemenea, vă rog să rețineți că nu folosisem cuvinte ca „arest" sau „închisoare", nimic cu conotație negativă.

– Îți promit că-ți voi susține cauza, cu condiția să te predai de bunăvoie, am repetat. *Zău, bătrîne.* Zău! Îți dau cuvîntul meu de onoare.

El a părut să cîntărească oferta mea. Trăia un moment de mare cumpănă, fiindcă avea de ales între a fugi, a se lupta și a se preda. Mi-am adus aminte că Tobin era ghinionist cu planurile de perspectivă și mult prea orgolios ca să se retragă în clipa în care își epuiza resursele.

– Mă bate gîndul că nu te afli aici în calitate de reprezentant al legii, a spus el.

Exact concluzia de care mă temeam.

– Mă bate gîndul că te simți afectat personal. Că ți-ar plăcea să-mi faci mie ceea ce le-am făcut lui Tom și Judy, apoi soților Murphy și Emmei...

Bineînțeles, era perfect adevărat, ceea ce însemna că, oricum, eram pierdut; așadar, m-am aruncat spre stînga, ieșind din raza de lumină, am plonjat în întuneric și m-am rostogolit pe podea. Tobin

a mutat brusc lanterna și a tras, dar eram mult mai departe de el decît apreciase. M-am rostogolit apoi în direcție opusă, chiar în clipa în care a răsunat împușcătura, acoperind zgomotul mișcării mele. M-am grăbit să scot cuțitul de la brîu, înainte să-mi retez sexul.

Raza îngustă de lumină căuta cu disperare prin încăpere. Din cînd în cînd, Tobin trăgea orbește și glonțul ricoșa în zidurile de beton, iar detunătura stîrnea ecouri în întuneric.

O singură dată raza a trecut chiar peste mine, dar, înainte ca Tobin să-și dea seama și să revină în același punct, dispărusem din nou. Joaca de-a v-ați ascunselea cu o lanternă și cu niște gloanțe nu-i chiar atît de amuzantă pe cît pare, dar e cu mult mai simplă decît vă închipuiți, mai ales într-un spațiu vast ca acela, în care nu întîlneai obstacole.

De fiecare dată cînd mă rostogoleam sau îmi schimbam locul, încercam să-i înșfac arma, dar nu reușeam deloc s-o ating. Deși lipsit de armă, avantajul era acum de partea mea, atîta timp cît dobitocul ținea lanterna aprinsă și continua să tragă. Știam unde se află. Era limpede că Freddie cel cu sînge rece pierduse partida.

Înainte să-i treacă prin minte să stingă lanterna, m-am repezit asupra lui ca un atacant la un meci de fotbal. M-a auzit abia în ultimul moment și și-a întors lanterna și pistolul către mine, în aceeași clipă în care m-am prăvălit asupra lui.

A scos un icnet de balon care se dezumflă și a căzut la pămînt ca un popic. Fără nici o luptă. I-am smuls pistolul din mînă fără greutate, apoi i-am luat și lanterna. M-am lăsat cu genunchii pe pieptul lui, ținîndu-i cu o mînă lanterna în ochi și cu cealaltă cuțitul la beregată.

Răsufla greu, totuși a reușit să îngaime:

– Bine... bine... ai învins...

– Exact.

Mi-am făcut vînt și, cu mînerul cuțitului, i-am zdrobit osul nasului. Am auzit trosnetul și am văzut cum îi țîșnește sîngele pe nări, o dată cu urletul de durere. Urletele au devenit scîncete: s-a uitat la mine cu ochii măriți de spaimă și a gemut.

– Nu... te rog... ajunge...

– Nu, nu, nu ajunge. Nu ajunge.

A doua lovitură cu mînerul cuțitului i-a plesnit dinții îmbrăcați, apoi am întors cuțitul și l-am crestat la rădăcina părului, smulgîndu-i meșa. A gemut din nou, dar era în stare de semiconștiență și nu reacționa complet la răutatea mea. Am urlat prin întuneric:

– I-ai zdrobit capul! Ai violat-o! Javră ticăloasă!

– Nu... oh, nu...

Știam că-mi pierdusem controlul și că, pur și simplu, ar fi trebuit să plec de acolo. Dar imaginile celor uciși mă împresurau prin întuneric și, după spaima trăită în barcă, după urmărirea de pe insulă, după scurgerea de germeni și după efortul de a evita gloanțele în beznă, John Corey se întorsese la instincte îndelung ascunse. L-am izbit în frunte de două ori cu mînerul cuțitului, dar n-am reușit să-i crăp capul.

Tobin a scos un urlet lung și jalnic:

– Nuuuuuuu...

Zău că aș fi vrut să mă ridic și să fug de acolo înainte de a face un gest regretabil, dar fiara care pîndea în străfundurile ființei mele se trezise la viață.

Am întins în spate mîna cu cuțitul și l-am tăiat prin pantaloni sub burtă: o crestătură adîncă, laterală, care i-a despicat mușchii, lăsînd să i se prelingă intestinele afară.

El a țipat, apoi a amuțit și a rămas nemișcat, parcă încercînd să înțeleagă ce se întîmplase. Probabil, simțise fierbințeala sîngelui, dar cum celelalte semne vitale erau bune, probabil îi mulțumea lui Dumnezeu că era în viață. Viață pe care aveam s-o curm curînd.

Am bîjbîit la spate cu mîna dreaptă și am apucat un pumn de intestine, pe care le-am tras spre mine și i le-am zvîrlit lui Tobin în obraz. Ochii lui i-au întîlnit pe ai mei în lumina lanternei și m-a privit aproape nedumerit. Cum nu-și dădea seama ce era mormanul aburind de pe fața lui, am socotit necesar să-i dau o lămurire.

– Mațele tale, i-am spus.

El a țipat, o dată și încă o dată, ducîndu-și mîinile la față.

M-am ridicat, mi-am șters mîinile de pantaloni și i-am întors spatele. Urletele și țipetele lui Tobin stîrneau ecouri în încăperea înghețată.

37

Nu eram prea nerăbdător să fac cale întoarsă prin tunelul întunecos. În același timp, e o tactică înțeleaptă să nu te întorci pe același drum pe care ai venit: cineva te-ar putea aștepta la înapoiere.

M-am uitat la deschizătura de deasupra. Niciodată un cer negru, de furtună, nu mi se păruse atît de îmbietor. M-am dus la eșafodajul de oțel care se ridica din podea pînă în tavanul depozitului de muniții. După cum am mai spus, era un ascensor care odinioară ridica obuze uriașe și praf de pușcă la tunurile de deasupra. Așadar, bănuiam că era bine construit. M-am urcat pe prima stinghie și am văzut că mă ținea. Am mai urcat cîteva trepte, erau cam ruginite, totuși rezistau.

Ploaia cădea peste mine prin deschizătura de deasupra, iar de dedesubt îmi ajungeau la urechi țipetele lui Fredric Tobin. Era de așteptat ca după un timp să obosească. Adică, o dată ce trecuse de oroarea inițială, ar fi trebuit să ia măsuri ca să-și îndese mațele la locul lor și să-și țină gura.

În orice caz, pe măsură ce urcam, aerul devenea tot mai curat. La aproximativ cinci metri de la podea am simțit vîntul pătrunzînd prin deschizătură. La șase metri înălțime am ajuns în dreptul deschizăturii; ploaia bătea orizontal, cu violență. Reîncepuse furtuna.

Acum vedeam că deschizătura era împrejmuită de un gard de sîrmă ghimpată, fără îndoială pus acolo ca animalele să nu cadă în gaură, după ce cazematele începuseră să fie folosite ca țarcuri pentru vite.

– La dracu'!

M-am oprit pe ultima treaptă a structurii de metal, cu trupul pe jumătate afară. Vîntul și ploaia acopereau țipetele lui Tobin.

M-am uitat la gardul de sîrmă ghimpată, înalt de un metru douăzeci, care se ridica în jurul meu. Aveam de ales între a mă cățăra pe el și a coborî treptele, ca să mă înapoiez prin tunel. Mi-a venit în minte Tobin urlînd din răsputeri, cu mațele revărsate pe podea. Dacă își revenea și-și găsea pușca sau pistolul? Dacă tot ajunsesem pînă acolo, am decis să parcurg și ultimul metru.

Durerea reprezintă în primul rînd conștientizarea materiei, așa că mi-am golit mintea de gînduri și m-am cățărat pînă în vîrful gardului de sîrmă ghimpată, după care am sărit de partea cealaltă, pe pavaj.

Am rămas acolo cîteva minute, încercînd să-mi recapăt suflul, frecîndu-mi tăieturile din palme și de pe tălpi, fericit că medicii de la spital îmi făcuseră vaccinul antitetanic, în eventualitatea că cele trei gloanțe ar fi fost murdare.

Așadar, fără să iau în seamă durerea pricinuită de tăieturi, m-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur. Mă găseam într-o cazemată circulară cu diametrul de circa nouă metri. Cazemata era construită în coasta dealului și împrejmuită de un zid de beton înalt pînă la umeri, care odinioară ascundea tunul cel mare amplasat aici. În podeaua de beton era încastrat un mecanism de oțel folosit cîndva pentru a întoarce tunul cu 180 de grade.

În celalalt capăt al cazematei am văzut o rampă care ducea spre un fel de turn de observație. Din cîte îmi puteam da seama, mă găseam în partea de sud a osului de antricot, iar cazemata era orientată către sud, spre larg. De fapt, chiar auzeam valurile spărgîndu-se pe țărmul din apropiere.

Acum înțelegeam de ce aceste cazemate constituiau țarcuri bune pentru animale, gînd care m-a condus la un altul, și anume că în aer pluteau germeni de ciumă. Nu că așa ceva poate fi uitat cu ușurință, dar cred că încercam să-mi alung gîndul. De fapt, dacă îmi încordam auzul, deslușeam vaierul sirenei. De asemenea, auzeam răcnetele lui Fredric Tobin, nu cele reale, ci cele înregistrate în mintea mea, și știam că voi continua să le aud multă vreme de acum înainte.

Deci, aceasta era situația: cu urletele lui Tobin înfipte în creierul meu, cu sirena de alarmă biologică în urechi, cu vîntul și ploaia în

obraz, înghețat de îmi clănțăneau dinții, flămînd, însetat, plin de tăicturi, aproape în pielea goală, și totuși mă simțeam în al nouălea cer. Chiar am scos un chiot de bucurie și am început să țopăi.

– Trăiesc! am urlat în bătaia vîntului. Trăiesc!

În imaginația mea a răsunat un glas subțirel, care mi-a spus:

– Nu pentru multă vreme.

M-am oprit din dansul victoriei.

– Cum?

– Nu pentru mult timp.

În realitate, glasul nu era în mintea mea, ci în spatele meu. M-am răsucit în loc.

Pe muchia zidului înalt de un metru și jumătate, privind în jos spre mine, se vedea o siluetă înaltă, îmbrăcată într-un impermeabil de culoare închisă, cu gluga trasă, astfel încît fața aproape nu i se vedea. Arăta exact ca Doamna cu Coasa stînd în bătăia furtunii, probabil rînjind, și așa mai departe. *Sinistru.*

– Cine dracu' ești? am întrebat.

Persoana – bărbat după voce și statură – nu mi-a răspuns.

Mă simțeam oarecum penibil că fusesem surprins dansînd în ploaie și scoțînd chiote de bucurie. Aveam însă sentimentul că, pentru moment, aceea era cea mai neînsemnată problemă cu care mă confruntam.

– Cine dracu' ești? am repetat.

Din nou nici un răspuns. Am văzut însă că persoana ținea ceva la piept. *O coasă standard?* Speram că da. Cu o coasă mai puteam lupta. Dar nu aveam noroc. Tipul ținea în mînă o pușcă. *La dracu'!*

Mi-am analizat opțiunile. Mă găseam în fundul unui puț circular, adînc de un metru și jumătate, iar pe zidul de lîngă rampa de ieșire era un individ cu o pușcă. În concluzie, mă aflam într-un loc adînc, rotund și strîmt. Fără nici o șansă.

Tipul continua să stea acolo, țintuindu-mă cu privirea de la o depărtare de circa nouă metri. Eram o țintă sigură pentru o pușcă. Se găsea prea aproape de mine ca să iau în calcul posibilitatea de a scăpa urcînd pe rampă. Singura mea șansă era gaura prin care tocmai mă cățărasem, dar aceasta însemna să alerg cinci metri în direcția lui, să sar peste gardul de sîrmă ghimpată și să mă arunc orbește în puțul ascensorului. În total mi-ar fi luat cam patru secunde, răstimp în care individul cu pușca ar fi putut ochi și trage

de două ori. Dar poate că nici nu-mi voia răul. Poate lucra la Crucea Roșie și venise să-mi ofere coniac. *Bun.*

– Deci, ce vînt te aduce aici, prietene, într-o astfel de noapte? am întrebat.

– Tu.

– *Moi?*

– Da, tu. Tu și Fredric Tobin.

Am recunoscut vocea și am spus:

– Ei bine, Paul, eu tocmai plecam.

– Adevărat, a întărit domnul Stevens. Chiar *vei pleca.*

Nu mi-a plăcut tonul pe care vorbise. Am presupus că era încă supărat pe mine fiindcă îl lăsasem lat pe peluza din spatele propriei case, ca să nu mai vorbesc de toate insultele cu care-l copleșisem. Și iată-l că apăruse, înarmat cu o pușcă. Ciudată poate fi viața uneori.

– Curînd vei pleca, a repetat el.

– Bun. Tocmai voiam să ies și...

– Unde-i Tobin?

– Chiar în spatele tău.

Stevens a aruncat o privire rapidă în spate, apoi a întors din nou ochii la mine.

– Cei de la far au văzut două ambarcațiuni: un iaht Chris-Craft și o barcă cu motor, a spus el. Iahtul s-a înapoiat în canalul Gut, barca cu motor a reușit să ajungă pînă aici.

– Eu eram în barca cu motor. Ieșisem la o mică plimbare. De unde ai știut că la bordul iahtului era Tobin? l-am întrebat.

– Îi cunosc iahtul. Îl așteptam.

– De ce?

– Știi bine de ce. Senzorii și microfoanele mele au depistat cel puțin două persoane la Fort Terry, precum și un vehicul. Am verificat la fața locului și iată-mă. Cineva a ucis doi pompieri. Tu ai fost acela? m-a întrebat.

– N-am fost eu. Ascultă, Paul, mi-a înțepenit gîtul de cînd mă uit în sus la tine și am înghețat. Mai bine urc rampa, să mergem la laborator la o cafea, i-am propus.

Paul Stevens a ridicat pușca și a îndreptat-o către mine.

– Dacă te clintești din loc, te lichidez.

– Am înțeles.

– Am o datorie de plătit, după cîte mi-ai făcut, mi-a reamintit el.

– Trebuie să încerci să-ți consumi furia cu un scop constructiv...

– Taci dracului din gură!

– Bine. Instinctiv, am simțit că Paul Stevens era mai periculos decît Fredric Tobin. Tobin era un ucigaș laș, care fugea în clipa în care adulmeca primejdia. Eram convins că Stevens avea fire de asasin, fiind genul de individ capabil să te trimită pe lumea cealaltă tot continuînd să te privească în ochi. Știi de ce am venit aici, eu și Tobin? l-am întrebat.

Cu pușca îndreptată spre mine, mi-a răspuns:

– Bineînțeles că știu. Comoara căpitanului Kidd.

– Încă te pot ajuta să găsești comoara, m-am oferit.

– Nu, nu poți. Comoara e la mine.

Oh, Doamne.

– Cum ai...?

– Mă crezi prost? Soții Gordon mă socoteau un dobitoc. Am știut precis ce se ascundea în spatele acelor săpături idioate. Le-am urmărit fiecare mișcare. N-am fost sigur cine era asociatul lor, dar numai pînă în august, cînd Tobin a venit pe insulă în calitate de reprezentant al Societății de Istorie Peconic.

– Bravo pentru munca de investigație. Voi avea grijă să primești medalia de stat pentru eficiență...

– Ține-ți gura aia afurisită!

– Da, să trăiți. Apropo, n-ar trebui să porți o mască sau ceva asemănător?

– De ce?

– *De ce?* Ce se aude nu-i sirena de alarmă biologică?

– Ba da. E un exercițiu. Eu l-am ordonat. Tot personalul de serviciu pe insulă în timpul uraganului se află în laborator, îmbrăcat în combinezoane, și execută exercițiul de alarmă biologică.

– Vrei să spui că nu vom muri toți?

– Nu. Ai să mori numai tu.

Bănuisem că acestea vor fi cuvintele lui.

– Orice ai fi făcut, nu poate fi la fel de grav ca o crimă, l-am informat eu pe un ton oficial.

– De fapt, n-am comis nici o crimă, iar pe tine va fi o plăcere să te lichidez.

– Uciderea unui polițist este...

– Ai încălcat legea și, din cîte știu, ești un sabotor, un terorist și un ucigaș. Regret că nu te-am ghicit mai devreme.

Mi-am încordat trupul, gata să mă năpustesc spre puțul ascensorului, conștient că nu aveam nici o șansă. Dar trebuia măcar să încerc.

– Mi-ai spart doi dinți și mi-ai plesnit buza, a continuat Stevens. În plus, știi mult prea multe. Eu sînt bogat, iar tu ești un om mort, a adăugat. Adio, clovnule.

– Du-te-n mă-ta, dobitocule! i-am strigat.

În clipa următoare m-am năpustit spre puțul ascensorului, cu ochii, nu la sîrma ghimpată, ci la el. A îndreptat pușca spre mine și a ochit. Nu avea cum să mă rateze.

A răsunat o împușcătură, dar n-am văzut nici o scînteie la gura țevii lui Stevens și nici n-am simțit durerea săgetîndu-mi trupul. Chiar cînd am ajuns lîngă gard și mă pregăteam să sar peste sîrma ghimpată, ca să mă arunc cu capul în jos în puț, l-am văzut pe Stevens sărind în groapă, cu gînd să termine cu mine. Cel puțin, așa mi-am închipuit. În realitate, se prăbușise înăuntru și aterizase pe pavaj cu fața în jos. M-am lovit de sîrma ghimpată și m-am oprit.

Am rămas pe loc o clipă, înlemnit, cu ochii la el. S-a zbătut puțin, ca și cum s-ar fi lovit la coloană, ceea ce pe scurt însemna că s-a zis cu el. Am auzit inconfundabilele sunete gîlgîite care preced plecarea dintre cei vii. În cele din urmă, zvîcnirile și gîlgîitul au încetat. Am ridicat privirea către creasta zidului. Beth Penrose se uita în jos la Paul Stevens, cu pistolul spre el.

– Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

– Pe jos.

– Vreau să spun...

– Am pornit în căutarea ta. L-am văzut pe Stevens și m-am luat după el.

– Norocul meu.

– Nu același lucru se poate spune despre el.

– Trebuia să strigi: „Nu mișca! Poliția!" am comentat eu.

– Las-o baltă, a replicat ea.

– Sînt de partea ta. Era cît pe ce să mă omoare, am adăugat.

– Știu.

– Ai fi putut trage mai devreme.

– Sper că nu-mi critici prestația.
– Nu, doamnă. Frumoasă lovitura.
– Ești teafăr? m-a întrebat.
– Da. Dar tu?
– Sînt bine. Unde-i Tobin?
– E... Nu-i aici.
Ea s-a uitat din nou la Stevens și m-a întrebat:
– El ce caută aici?
– Un simplu mîncător de stîrvuri.
– Ai găsit comoara?
– Nu, dar a găsit-o Stevens.
– Știi unde este?
– Tocmai voiam să-l întreb.
– Nu, John, tocmai voia să te împuște.
– Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.
– Îmi ești dator.
– Bine. Deci, asta e. Cazul e clasat, am spus.
– Cu excepția comorii. Și a lui Tobin. El unde e?
– Pe aici, pe undeva.
– E înarmat? E periculos?
– Nu, am răspuns eu. N-are el mațe pentru asta.

Ne-am adăpostit de furtună într-un buncăr de beton. Ne-am luat în brațe, ca să ne încălzim, dar ne era atît de frig, încît nici unul din noi n-a reușit să adoarmă. Am stat de vorbă toată noaptea, frecționîndu-ne brațele și picioarele ca să nu înghețăm.

Beth mă tot întreba unde se afla Tobin, așa că i-am oferit versiunea îmbunătățită a confruntării din magazia de muniții, adăugînd că-l înjunghiasem și că era rănit mortal.

– N-ar trebui să-i aducem îngrijiri medicale? m-a întrebat ea.

– Cum să nu! Mîine dimineață la prima oră.

Ea n-a scos o vorbă timp de cîteva secunde, apoi a spus un singur cuvînt:

– Bine.

Înainte de ivirea zorilor am pornit înapoi spre plajă.

Furtuna se potolise și, înainte să apară elicopterul sau bărcile de patrulare, am pus la loc știftul și am mers cu barca pînă la iaht. Am tras cepul acesteia și am lăsat-o să se scufunde. Apoi am plecat cu

iahtul lui Tobin la Greenport, de unde l-am sunat pe Max. El ne-a întîmpinat la debarcader și ne-a condus la secția de poliție; aici am făcut duș, ne-am pus haine uscate și șosete călduroase. Un doctor de prin partea locului ne-a examinat și ne-a sugerat să ne tratăm cu antibiotice și ouă cu slănină, ceea ce suna foarte îmbietor.

Am luat micul dejun în sala de conferințe a lui Max și am făcut un raport către șeful poliției. Max era cînd uimit, cînd stupefiat, cînd supărat, cînd fericit, cînd invidios, cînd ușurat, cînd îngrijorat, și așa mai departe.

– Comoara căpitanului Kidd? repeta el. Sînteți siguri?

În timp ce luam al doilea mic dejun, Max m-a întrebat:

– Deci numai Stevens cunoștea locul comorii?

– Cred că da, am răspuns.

El s-a uitat fix la mine, apoi la Beth și a spus:

– Sper că nu-mi ascundeți nimic...

– Bineînțeles că eu ți-aș ascunde, am replicat. Dacă aș ști unde se află aur și bijuterii în valoare de douăzeci de milioane de dolari, tu ai fi ultimul căruia i-aș spune, Max. Adevărul este că această comoară a dispărut din nou. Totuși, am adăugat, știm că există și că pentru scurt timp s-a aflat la Stevens. Deci, cu puțin noroc, poliția sau FBI-ul ar putea s-o redescopere.

– Din pricina comorii au murit atîția oameni, încît mă bate gîndul că e blestemată, a spus Beth.

Max a ridicat din umeri.

– Blestemată sau nu, mi-ar plăcea s-o găsesc. Din rațiuni istorice, a adăugat el.

– Absolut.

Lui Max îi venea greu să asimileze și să prelucreze toate informațiile; tot repeta întrebări la care deja primise răspuns.

– Dacă raportul devine interogatoriu, atunci fie va trebui să-mi chem avocatul, fie te bat măr, l-am avertizat.

Max s-a silit să zîmbească și mi-a spus:

– Iartă-mă... pur și simplu, mă doare mintea...

– Mulțumește-ne că am făcut o treabă bună, a intervenit Beth.

– Vă mulțumesc că ați făcut o treabă bună. Apoi s-a întors spre mine: Mă bucur că te-am angajat.

– M-ai pus pe liber.

– Da? Las-o baltă. Dacă am înțeles bine, ziceai că Tobin este mort, mi-a spus el.

– Păi... nu chiar... ultima oară cînd l-am văzut... adică... poate trebuia să insist că avea nevoie de îngrijire medicală.

Max s-a uitat la mine o clipă, apoi a întrebat:

– De fapt, unde se află acest depozit subteran?

I-am dat indicații cît mai precise și Max a ieșit grăbit să dea un telefon.

Beth și cu mine ne-am privit peste masa din sala de conferințe a lui Max.

– Vei fi un detectiv grozav, i-am spus.

– Chiar *sînt* un detectiv grozav.

– Da, ești. Cum să te răsplătesc că mi-ai salvat viața?

– Ce-ai zice de o mie de dolari?

– Atît valorează viața mea?

– Bine, atunci cinci sute.

– Ce-ar fi să te invit la cină astă-seară?

– John... M-a privit și mi-a zîmbit oarecum nostalgic, apoi a spus: John... țin foarte mult la tine, dar... E prea... complicat... prea... adică... după toate aceste morți... Emma...

Am încuviințat din cap.

– Ai dreptate.

Telefonul de pe masă a început să sune și am ridicat receptorul. Am ascultat, apoi am spus:

– Bine... Am să-i comunic. Am pus receptorul în furcă și m-am întors spre Beth: Doamnă, vă așteaptă limuzina de la poliția comitatului.

Ea s-a ridicat și s-a dus la ușă, apoi s-a întors sprc mine și mi-a spus:

– Telefonează-mi după o lună. Bine? Ai să mă suni?

– Da, îți promit.

Știam însă că n-o voi căuta.

Privirile ni s-au întîlnit, i-am făcut cu ochiul, ea mi-a răspuns la fel. I-am trimis o sărutare din vîrful degetelor, ea mi-a răspuns la fel. Apoi Beth Penrosc mi-a întors spatele și a ieșit.

După cîteva minute Max s-a înapoiat și mi-a spus:

– Am telefonat pe Plum. Am discutat cu Kenneth Gibbs. Îl ții minte? Asistentul lui Stevens. Oamenii de pază și-au descoperit

șeful. Mort. Domnul Gibbs nu părea deloc tulburat și nici prea curios.

– Nimeni nu strîmbă din nas la o avansare neașteptată.

– Mda. I-am mai spus să-l caute pe Tobin în depozitele subterane de muniții. Bine?

– Bine. Nu mai țin minte în care anume. Era întuneric.

– Bine. S-a gîndit o clipă, apoi a spus: Ce porcărie! Ce de hîrțoage va trebui să... S-a uitat în jur și a întrebat: Unde-i Beth?

– Cei de la poliția comitatului au venit după ea.

– Oh... Bine... Tocmai am primit un fax oficial de la poliția din New York, în care mi se cere să te găsesc și să te țin sub pază pînă la amiază, cînd vor sosi aici, m-a informat el.

– Păi, aici și sînt.

– Ai de gînd s-o ștergi?

– Nu.

– Promite-mi. Altfel, va trebui să te închid într-o cameră cu gratii la ferestre.

– Îți promit.

– Bine.

– Du-mă cu mașina pînă acasă. Am nevoie de cîteva lucruri.

– E în regulă.

A ieșit și, imediat după aceea, un polițist în uniformă, vechiul meu amic Bob Johnson, a vîrît capul pe ușă:

– Ai nevoie de o mașină?

– Aha.

Am plecat cu el și m-a dus pînă la casa unchiului Harry. Am îmbrăcat niște haine arătoase, pe care nu scria „Proprietatea secției de poliție a orașului Southold", mi-am luat o bere și m-am așezat pe terasa din spate, cu ochii la cerul pe cale să se însenineze și la marea care începea să se calmeze.

Cerul avea acel albastru aproape incandescent de după furtună, după ce aerul a fost curățat de orice urmă de poluare. Probabil că așa trebuie să fi fost bolta cu o sută de ani în urmă, înainte să apară locomotivele diesel, camioanele, mașinile, bărcile, rafinăriile de petrol, mașinile de tuns iarba, chimicalele, pesticidele și mai știu eu ce naiba.

Peluza arăta mizerabil după furtună, însă casa era în stare bună, deşi nu aveam curent electric, şi berea era caldă, fapt foarte supărător, însă avantajul era că nu-mi funcţiona robotul telefonic.

Probabil ar fi trebuit să aştept poliţia newyorkeză, cum îi făgăduisem lui Max, însă am chemat un taxi şi am plecat spre gara Riverhead, de unde am luat trenul spre Manhattan.

Întors în apartamentul meu din East 72nd Street după atîtea luni de absenţă, am constatat că pe robot mă aşteptau treizeci şi şase de mesaje telefonice, adică numărul maxim pe care îl putea înregistra.

Menajera aşezase corespondenţa pe masa din bucătărie, circa cinci kilograme de tîmpenii.

Printre facturi şi alte prostii, era şi hotărîrea definitivă de divorţ, pe care am lipit-o de frigider cu un magnet.

Tocmai mă pregăteam să arunc mormanul de corespondenţă nedorită, cînd mi-a atras atenţia un plic alb. Avea adresa scrisă de mînă, iar la expeditor figurau soţii Gordon, deşi timbrul poştal era din Indiana.

Am deschis plicul şi am scos trei foi de hîrtie liniată, scrise pe o parte şi pe alta în cerneală albastră, cu o caligrafie ordonată. Am început să citesc:

Dragă John, dacă această scrisoare va ajunge în mîinile tale, înseamnă că amîndoi sîntem morţi... deci salutări de pe lumea cealaltă.

Am pus scrisoarea deoparte, m-am dus la frigider şi mi-am luat o bere.

– Salutări din lumea morţilor vii, am mormăit.

Am continuat lectura.

Ştiai că vestita comoară a căpitanului Kidd era îngropată undeva, prin apropiere? Ei bine, poate că între timp ai aflat. Eşti un tip isteţ şi sîntem convinşi că ai dedus cîteva lucruri. Dacă nu, iată povestea ei.

Am luat o înghiţitură de bere şi am citit următoarele trei pagini, care reprezentau o cronică amănunţită a evenimentelor legate de comoara lui Kidd, Plum Island şi relaţia soţilor Gordon cu Fredric

Tobin. Scrisoarea nu conținea elemente surpriză, doar cîteva detalii care îmi scăpaseră. Referitor la anumite lucruri, cu privire la care făcusem simple presupuneri, de pildă cum fusese descoperită ascunzătoarea comorii pe Plum Island, soții Gordon scriau:

Nu după multă vreme de la sosirea noastră pe Long Island, am primit o invitație de la Fredric Tobin la o degustare de vinuri. Cu acea ocazie am mers la Podgoriile Tobin și l-am cunoscut pe Fredric Tobin. Au urmat alte invitații.

Deci așa își începuse Fredric Tobin manevra de seducere a soților Gordon. Din cîte se spunea în scrisoare, într-o bună zi Tobin le arătase o hartă primitivă, desenată pe un pergament, fără a le pomeni cum ajunsese în posesia ei. Harta înfățișa „Pruym Eyland", cu coordonate, măsurători în pași, repere și un X mare. Restul poveștii era previzibil: nu peste mult timp Tom, Judy și Fredric încheiaseră pactul diavolului.

Soții Gordon declarau deschis că nu aveau încredere în Tobin și că el va fi, probabil, vinovat de moartea lor, chiar dacă totul ar fi făcut să pară un accident sau isprava unor agenți străini. Tom și Judy ajunseseră, în cele din urmă, să-l cunoască pe Fredric Tobin, însă trezirea la realitate durase prea mult timp și se petrecuse prea tîrziu. Scrisoarea nu pomenea nimic despre Paul Stevens, despre care nu conținea nici un fel de indicii.

Mi-a venit gîndul că Tom și Judy fuseseră la fel ca animalele cu care lucrau: inocenți, naivi și sortiți pieirii din prima clipă în care puseseră piciorul pe Plum Island.

Scrisoarea se încheia astfel:

Amîndoi te-am simpatizat mult și am avut încredere în tine, John. Știm că nu vei cruța nici un efort ca să se facă dreptate. Cu drag, Tom și Judy.

Am pus scrisoarea deoparte și am rămas mult timp privind în gol.

Dacă scrisoarea ar fi ajuns la mine mai devreme, ultima săptămînă din viața mea ar fi fost cu totul alta. Fără îndoială că Emma ar fi trăit și acum, deși, probabil, n-aș fi cunoscut-o niciodată.

Cu un veac în urmă, cînd oamenii ajungeau la o răscruce în viața lor, erau nevoiți să ia o hotărîre. În zilele noastre trăim în interiorul unor microcipuri; la fiecare nanosecundă ni se deschid și ni se închid un milion de posibilități. Iar lucrul cel mai rău e că altcineva apasă pe buton.

După vreo jumătate de oră, timp în care am cugetat la sensul vieții, am auzit soneria și m-am dus să răspund. Era poliția, mai precis niște clovni de la Ministerul de Interne care, dintr-un motiv sau altul, păreau furioși pe mine. M-am dus cu ei la Secția Unu de poliție, să le explic de ce nu întorsesem telefoanele oficiale, de ce nu mă prezentasem la convocare, ca să nu mai vorbesc de isprava mea ca polițist al orașului Southold. Șeful meu, locotenentul Wolfe, era și el de față, ceea ce nu-mi mirosea deloc a bine, însă tot acolo se găsea și Dom Fanelli, care mi-a făcut o primire călduroasă și cu care am schimbat cîteva glume.

În orice caz, superiorii i-au dat înainte cu tîmpeniile, afirmînd că intrasem într-o mare belea, așa că mi-am chemat avocatul și un reprezentant al DEA, iar pînă în seară ajunsesem pe punctul de a încheia o înțelegere.

Așa-i viața. Sensul vieții nu prea are legătură cu binele și cu răul, cu dreptatea și cu nedreptatea, cu datoria, onoarea, patria și altele asemenea. Sensul vieții constă în a încheia tîrgul cel mai potrivit.

38

Pe Tenth Avenue se cernea o ninsoare fină. Din locul în care mă aflam, la etajul al şaselea, vedeam fulgii dansînd în lumina străzilor şi a farurilor de maşină.

Studenţii mei începeau să sosească, dar n-am întors capul spre ei. Era prima oră de curs din acel semestru şi mă aşteptam la vreo treizeci de studenţi, deşi nu mă uitasem în catalog. Cursul se numea „Procedură penală 709" şi era subintitulat „Investigarea omuciderilor". Urma să aibă loc cincisprezece seminarii de cîte două ore, în fiecare miercuri a săptămînii, plus prelegerile. Cursul făcea cît trei diplome. Aici urma să discutăm metode de izolare a scenei crimei, de identificare, culegere şi păstrare a probelor, relaţiile de lucru cu alţi specialişti, printre care tehnicienii de la amprentare şi echipa de legişti, precum şi metode de interogare. În ultimele patru seminarii urma să dezbatem cîteva cazuri celebre. Nu multiplele asasinate de la North Fork şi Long Island. Asta aveam să le învederez studenţilor de la bun început.

De regulă, studenţii de la cursul meu variau de la persoane dornice să devină poliţişti la detectivi aflaţi în trecere prin New York pe banii altcuiva, la cîţiva poliţişti în uniformă, din oraş şi din zona limitrofă, care rîvneau insigna de şerif sau care doreau să aibă un atu la examenele de avansare, şi, din cînd în cînd, cîte un avocat al apărării, care afla de la mine cum să-şi scoată basma curată infractorii pe baza unui chiţibuş de ordin tehnic.

Odată avusesem un student care nu lipsise de la nici un seminar, nu-i scăpase nici un cuvînt, luase calificativul A, ca după curs să se ducă şi să-l ucidă pe amantul soţiei lui. Crezuse că va comite crima perfectă, dar un martor ocular accidental îl ajutase să obţină

o cameră pe coridorul care ducea la scaunul electric. Asta ca să vedeți ce se poate întîmpla. Totuși, eu cred și acum că merita calificativul A.

Îmi scrisesem numele pe tablă, iar dedesubt notasem denumirea cursului pentru așa-zișii Sherlock Holmes care aveau nevoie de ceva mai mult decît numele profesorului și numărul sălii, ca să fie siguri că se găscau la locul potrivit.

Deci un punct al înțelegerii la care ajunsesem cu departamentul de poliție din New York consta în îngăduința de care trebuia să beneficieze unul ca mine, cu handicap de șaptezeci și cinci la sută. Pe lîngă aceasta, instituția urma să-și retragă toate acuzațiile împotriva mea și să-mi asigure un post de asistent și un contract pe doi ani la Colegiul de Drept Penal John Jay. Exista o strînsă legătură între NYPD și John Jay, deci pentru ei nu era ceva prea greu de rezolvat. Cît despre mine, tot ce trebuia să fac era să mă pensionez și să fac declarații publice favorabile departamentului de poliție și șefilor mei. În prezent îmi respectam angajamentul. În fiecare zi, cînd mergeam cu metroul, spuneam în gura mare, să mă audă toată lumea: „Poliția newyorkeză e nemaipomenită. Îl ador pe locotenentul Wolfe."

A sunat clopoțelul și am plecat de la fereastră, ducîndu-mă la catedră.

– Bună seara, m-am adresat studenților. Sînt John Corey, fost detectiv criminalist în cadrul NYPD. Pe bănci veți găsi un sumar al cursului, o listă de lecturi, necesare și opționale, precum și cîteva subiecte de lucrări și proiecte. Toți veți susține proiectele în fața colegilor, am adăugat.

Ceea ce mă va scuti pe mine de treizeci de ore de citit.

Am mai trăncănit cîteva fraze despre curs, despre calificative, prezență, și așa mai departe. Am prins privirea cîtorva studenți din primele rînduri: vîrsta lor varia de la optsprezece la optzeci de ani; aveam bărbați și femei, albi, negri, asiatici, latini, un tip cu turban, două femei cu sari și un preot cu guler înalt, tipic cultului romano-catolic. Asta se putea întîmpla numai la New York. Presupun că toți împărtășeau același interes față de descoperirea criminalilor. Crima e fascinantă și înfricoșătoare; e marele tabu, poate singurul delict pe care toate culturile din toate epocile l-au

condamnat ca fiind principala ofensă la adresa societății, a tribului, a clanului, a individului.

Așadar, în timp ce vorbeam, am observat o mulțime de ochi strălucitori și de capete care se mișcau în semn de încuviințare. Am tras concluzia că toți doriseră să vină aici – ceea ce nu se întîmpla întotdeauna într-o clasă.

– De asemenea, vom examina cîteva abordări neștiințifice ale investigației, cum ar fi noțiunile de presupunere, instinct și intuiție. Vom încerca sa definim aceste...

– Iertați-mă, domnule detectiv...

Am ridicat privirea. În ultimul rînd am văzut agitîndu-se o mînă ridicată. *Iisuse!* Măcar să fi așteptat pînă îmi terminam discursul. Mîna provenea de la un corp, dar posesoarea mîinii se așezase în spatele unui tip solid și nu vedeam decît degetele care continuau să fluture prin aer.

– Da? am răspuns.

Din bancă s-a ridicat Beth Penrose. Am fost cît pe ce să cad din picioare.

– Domnule detectiv Corey, a spus ea, veți vorbi și despre problema percheziției și confiscării legale, despre drepturile suspecților în cazul percheziției ilegale și despre cum trebuie să colaborezi cu un coleg sau o colegă, fără să-i calci pe nervi?

Clasa a izbucnit în rîs. Eu nu eram cîtuși de puțin amuzat.

Mi-am dres glasul și am spus:

– Eu... Luați o pauză de cinci minute, mă întorc imediat.

Am ieșit din clasă și am pornit pe coridor. Toate celelalte clase aveau cursuri și coridorul era pustiu. M-am oprit la țîșnitoare și am luat o binemeritată înghițitură de apă. Beth Penrose stătea la cîțiva metri mai încolo, urmărindu-mă cu privirea. Mi-am îndreptat spatele și m-am uitat la ea cîteva clipe. Purta blugi albaștri și strîmți, bocanci, o cămașă de bumbac în carouri, cu mînecile suflecate și descheiată la gît. Era mai băiețoasă decît mă așteptasem.

– Ce-ți mai face rana de glonț? am întrebat-o.

– Un fleac. O simplă zgîrietură, totuși mi-a rămas semn.

– Să le povestești nepoților cum ai căpătat-o.

– Așa am să fac.

Stăteam uitîndu-ne unul la celălalt.

În cele din urmă, ea a spus:

– Nu mi-ai telefonat.

– Nu, nu ți-am telefonat.

– Dom Fanelli a avut amabilitatea să mă țină la curent cu mișcările tale.

– Zău? Cînd am să-l întîlnesc, am să-i trag un pumn în nas.

– Nu, n-ai s-o faci. Îmi place Dom. Păcat că e căsătorit.

– Așa spune și *el*. Te-ai înscris la grupa asta?

– Sigur că da. Cincisprezece seminarii a cîte două ore, în fiecare miercuri.

– Și bați atîta drum, tocmai din... unde locuiești?

– Huntington. Fac mai puțin de două ore cu mașina sau cu trenul. Orele se termină la nouă, așa că voi ajunge acasă tocmai bine pentru știrile de ora unsprezece. Dar tu? m-a întrebat.

– Eu ajung acasă pentru știrile de ora zece.

– Te-am întrebat cu ce te ocupi în afară de munca de profesor?

– Am destul de lucru și așa. Trei cursuri de zi și unul seral.

– Ți-e dor de meseria ta? m-a întrebat.

– Cred că... da. Mi-e dor de meseria mea, de tipii cu care am lucrat, îmi lipsește sentimentul că fac ceva... dar, cu siguranță, nu mi-e dor de birocrație sau de tîmpenii. Era momentul să pornesc pe o cale nouă. Dar tu? Tot reprezentanta legii?

– Bineînțeles. Sînt o eroină. Sînt iubită. Fac cinste poliției și sexului meu.

– Iar eu fac cinste sexului *meu*.

– Numai sexul tău e de părerea asta. A rîs. Era limpede că făcea conversație mai bine decît mine. A schimbat subiectul și a spus: Am auzit că de cîteva ori ai fost să stai de vorbă cu procurorul districtual din Suffolk.

– Da. Tot mai încearcă să lămurească ce s-a întîmplat. Îl ajut cît pot, dată fiind rana de la cap, care îmi provoacă o amnezie selectivă, am adăugat.

– Am auzit. De aceea ai uitat să-mi telefonezi?

– Nu, n-am uitat.

– Atunci... A renunțat să-și mai ducă fraza la bun sfîrșit și m-a întrebat: Ai mai fost la North Fork de la...

– Nu. Și, probabil, nici n-am să mai merg vreodată. Dar tu?

– M-am îndrăgostit de acele locuri și am cumpărat o căsuță de vacanță la Cutchogue, cu cîțiva acri de pămînt și o fermă. Îmi amintește de ferma tatei din copilărie.

Am vrut să-i răspund, dar am decis să mă abțin. Nu-mi dădeam seama unde puteau să ducă toate acestea, însă mi-am închipuit că Beth Penrose nu făcea naveta trei sau patru ore în fiecare miercuri doar ca să asculte vorbele înțelepte ale maestrului, pe care deja le auzise, iar în septembrie le respinsese parțial. Era limpede că pe domnișoara Penrose o interesa ceva mai mult decît trei diplome de colegiu. Pe de altă parte, eu mă obișnuisem să nu mai întrețin relații cu nimeni.

– Agentul local de vînzări imobiliare mi-a spus că proprietatea unchiului tău a fost vîndută, a spus Beth.

– Da. Nu știu de ce, dar vestea m-a întristat.

Ea a încuviințat din cap.

– Ei bine, poți veni să-mi faci o vizită la Cutchogue în oricare week-end.

M-am uitat la ea și am spus:

– Mai întîi, însă, ar trebui să-ți telefonez.

– Sînt singură, mi-a răspuns. Dar tu?

– Ce ți-a spus fostul meu coleg?

– Că ești singur.

– Dar nu mă simt singur.

– Mi-a spus că nu ai pe cineva anume.

Nu i-am răspuns. Am aruncat o privire la ceas.

Beth a schimbat subiectul.

– Sursele mele de la biroul procuraturii districtuale m-au informat că se va ajunge la proces, m-a anunțat ea. Sentința nu se va negocia. Toți susțin acuzația de crimă cu premeditare și condamnarea la moarte.

Am încuviințat din cap. Poate n-am amintit despre acest lucru, dar Tobin cel scalpat și eviscerat supraviețuise. Nu fusesem prea surprins, fiindcă știam că nu-l rănisem de moarte. Evitasem să-i ating arterele, să-i înfig cuțitul în inimă sau să-i tai gîtul, cum probabil ar fi trebuit să fac. Cred că în subconștientul meu nu eram capabil să comit o crimă, deși, dacă eforturile mele de a-l potoli i-ar fi provocat moartea prin șoc sau o masivă pierdere de sînge, nu m-ar fi deranjat. Dar așa, Tobin se găsea într-o celulă izolată a închisorii

comitatului, așteptînd fie detenția pe viață, fie un șoc electric care să-i zgîlțîie sistemul nervos central. Sau, poate, o injecție letală. Aș fi vrut ca statul să se hotărască odată. Eu optam pentru scăunelul electric: mi-aș fi dorit să fac parte dintre martorii oficiali, ca să văd cum îi iese fum prin urechi.

Nu aveam voie să-l vizitez pe nemernic, dar am avut grijă să primească numărul meu de telefon de acasă. Nenorocitul mă suna de la pîrnaie o dată la cîteva săptămîni. Eu îi reaminteam că viața lui cu vinuri, femei, muzică, Porsche, bărci cu motor și excursii în Franța se sfîrșise și că, într-o bună zi, nu peste multă vreme, va fi scos din celulă în zorii zilei și executat. La rîndul lui, îmi spunea că va scăpa nepedepsit și mă sfătuia să am grijă cînd va fi pus în libertate. Ce orgoliu monumental avea jigodia!

– Am fost la mormîntul Emmei Whitestone, John, mi-a spus Beth.

Nu i-am răspuns.

– Au îngropat-o în cimitirul acela vechi și frumos, printre celelalte morminte ale familiei Whitestone. Unele datează de trei sute de ani.

Am tăcut și de astă dată.

– Am întîlnit-o o singură dată, la tine în bucătărie, dar mi-a plăcut și am vrut să-i pun cîteva flori pe mormînt. Ar trebui să faci același lucru.

Am încuviințat din cap. Ar fi trebuit să mă duc la florăria Whitestone și să-i salut pe cei de acolo, ar fi trebuit să merg la înmormîntare, dar n-o făcusem. Nu mă simțisem în stare.

– Max a întrebat de tine.

– Nu mă îndoiesc. Crede că mă scald în aur și bijuterii în valoare de douăzeci de milioane.

– Și chiar te scalzi?

– Bineînțeles. De aceea sînt aici, ca să cîștig un ban în plus, pe lîngă pensia de invaliditate.

– Ce-ți face plămînul?

– Bine. Am observat că vreo cîțiva studenți își pierduseră răbdarea și ieșiseră pe coridor, ducîndu-se la vestiare sau aprinzîndu-și o țigară. Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Beth.

– Bine.

Am pornit pe coridor împreună, mergînd cu pași rari.

– Crezi că se va găsi vreodată comoara căpitanului Kidd? m-a întrebat.

– Nu. Cred că paranoicul de Paul Stevens a ascuns-o atît de bine, încît va rămîne nedescoperită alte trei sute de ani.

– Probabil că ai dreptate. Păcat.

– Poate că nu. Poate că ar trebui să rămînă dracului acolo unde este.

– Eşti superstiţios?

– Înainte nu eram. Acum nu ştiu sigur.

Am ajuns la uşa clasei.

– Am descoperit că în clădire există o piscină. Te duci vreodată acolo?

– Uneori.

– Săptămîna viitoare îmi aduc costumul de baie. Bine?

– Bine... Beth?

– Da?

– Ăăă... mă vei pune într-o situaţie penibilă?

– Nu. Dar mă aştept la calificativul A.

Am zîmbit.

– Fac tot ce-mi ceri, a adăugat ea.

– Nu pot fi mituit.

– Pui pariu?

Cîţiva studenţi din sală se uitau la noi, şuşotind şi zîmbind.

Am intrat în clasă, eu, la catedră, Beth, la locul ei, în ultimul rînd.

– Printre noi se mai află un detectiv criminalist, m-am adresat eu clasei. Domnişoara Beth Penrose, de la poliţia comitatului Suffolk. S-ar putea ca pentru unii dintre dumneavoastră numele să sune cunoscut, el fiind legat de o crimă petrecută nu de mult la North Fork, Long Island, şi în curs de rezolvare. Am lucrat împreună la acest caz şi fiecare din noi a avut ceva de învăţat de la stilul şi tehnica celuilalt. De asemenea, domnişoara Penrose mi-a salvat viaţa, aşa că, pentru a o răsplăti, după ore o invit să bem ceva.

Toată lumea a aplaudat.

La granița dintre secole, impulsurile criminale s-au rafinat, ca de altfel și ucigașii plătiți. Gazul sarin e mai eficient decît Kalașnikovul, germenii patogeni mai greu depistabili decît glonțul în frunte. De aceea moartea a doi microbiologi de la un Centru de Boli ale Animalelor ridică semne de întrebare și merită nu doar un necrolog, ci și o anchetă. Cel care își asumă efectuarea ei este John Corey, un polițist newyorkez dispus să meargă dincolo de aparențe, pînă în inima unei urzeli care, nedestrămată la timp, ar însemna un dezastru (în cel mai bun caz) continental.

editura rao

ISBN 973-576-355-9